

The Smile

Contents

The Smile	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	55
23. Chương 23	58
24. Chương 24	60
25. Chương 25	63
26. Chương 26	65
27. Chương 27	68
28. Chương 28	70
29. Chương 29	72
30. Chương 30	75
31. Chương 31	77
32. Chương 32	81
33. Chương 33	83
34. Chương 34	86
35. Chương 35	88
36. Chương 36	91
37. Chương 37	94
38. Chương 38	96
39. Chương 39	98
40. Chương 40	101
41. Chương 41	104

42. Chương 42	106
43. Chương 43	108
44. Chương 44	111
45. Chương 45	113
46. Chương 46	116
47. Chương 47	119
48. Chương 48	121
49. Chương 49	124
50. Chương 50	126
51. Chương 51	129
52. Chương 52	131
53. Chương 53	134
54. Chương 54	136
55. Chương 55	139
56. Chương 56	139
57. Chương 57	142
58. Chương 58	144
59. Chương 59	147
60. Chương 60	150
61. Chương 61	153
62. Chương 62	155
63. Chương 64	158
64. Chương 65	160
65. Chương 66	163
66. Chương 67	165
67. Chương 68	168
68. Chương 69	171
69. Chương 70	173
70. Chương 71	176
71. Chương 72	179
72. Chương 73	181
73. Chương 74	184
74. Chương 75	187
75. Chương 76	189
76. Chương 77	192
77. Chương 78	195
78. Chương 79	198
79. Chương 80	200
80. Chương 81	203
81. Chương 82	206
82. Chương 83	208
83. Chương 84	211
84. Chương 85	213
85. Chương 86	216
86. Chương 87	219
87. Chương 88	222
88. Chương 89	225
89. Chương 90	228
90. Chương 91	230
91. Chương 92	233
92. Chương 93	236
93. Chương 94	239
94. Chương 95	242
95. Chương 96	245

96. Chương 97	248
97. Chương 98	251
98. Chương 99	254
99. Chương 100	256
100. Chương 101	259
101. Chương 102	261
102. Chương 111:	263
103. Chương 112	265
104. Chương 113	269
105. Chương 114	272
106. Chương 115	274
107. Chương 116	278
108. Chương 117	281

The Smile

Giới thiệu

Cảm giác đau nhói từ đầu ngón tay truyền đến. Cô gái chậm chậm cúi đầu xuống, đôi mắt lạnh băng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-smile>

1. Chương 1

Trên đời này, Cái chết không phải thứ đáng sợ nhất

Điều đáng sợ nhất chính là sống như một cái xác không hồn

“ Sao cậu lại ở đây? Ngoài kia có nhiều trò vui lắm á.”

“ ... ”

“ Sao cậu lại khóc?”

“ ... ”

“Con gái khóc sẽ không xinh đâu.”

“ ... ”

“ Con gái mà xấu sau này sẽ không lấy được chồng đâu.”

“ Thật... thật sao?”

“ Đừng lo! Lúc đấy tớ sẽ lấy cậu.”

“Cậu không gạt tớ chứ?”

“Thật mà. Tớ cho cậu cái này nè.”

“Cái vòng?”

“Ừ! Cậu tên gì?”

“Linh... Linh Nhi...”

“Tên cậu hay thật đấy. Cậu rất giống một cây xương rồng nhỏ.”

“Xương rồng?”

“Đúng rồi. Cậu biết ý nghĩ của nó là gì không?”

Từng cơn gió khẽ thổi lung lay những chiếc lá xanh trên cây. Gió cứ thổi, cứ thổi từng cơn như vậy. Lá bỗng chốc lìa cành, nhẹ nhàng rơi. Không gian tĩnh mịch của buổi sớm mai dường như vẫn còn vương vấn dấu đầy của sự ngái ngủ. Những tấm rèm cửa vẫn ngoan cố không chịu hé mở.

Mặt trời lấp ló ra khỏi những đám mây dày. Bầu trời dần hửng sáng với những gam màu lẫn lộn tạo thành một mảng trời đẹp vô cùng.

Căn biệt thự sang trọng được phủ một tông màu lam hôm nay sáng đèn hơn mọi thường. Không khí ồn ào, náo nhiệt có thể nhận thấy rõ ngay cả khi đứng ở bên ngoài.

Ở căn biệt thự màu trắng phía đối diện, cửa sổ phòng cao nhất đã mở từ bao giờ. Tấm rèm làm bằng vải voan đang đưa trong gió, như giúp chủ nhân của nó mang theo những tâm sự bỏ ở một nơi nào đó thật xa. Không hồi đáp, và... cũng không thể làm nó biến mất, dù chỉ là chút ít.

Bên bệ cửa sổ, có một cô gái đang mải mê chậu hoa xương rồng xinh xắn. Cô gái đó mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, trông thật đẹp. Mái tóc đen dài mềm mại như một dòng suối êm đềm nổi bật trên nền da trắng hồng. Đôi môi hoa anh đào nhỏ nhắn không nở một nụ cười. Cặp mắt to tròn màu nâu vô cảm như được phủ một lớp khói dày đặc.

Ánh mắt như nhìn về một nơi nào đó thật xa xăm, đôi tay bé nhỏ cứ vô thức xoay xoay chậu hoa bên dưới.

Bỗng,

Cảm giác đau nhói từ đầu ngón tay truyền đến. Cô gái chậm chậm cúi đầu xuống, đôi mắt lạnh băng nhìn vào giọt máu đỏ tươi trên ngón tay. Giống như chú mèo lười biếng, khuôn mặt không hề có một biểu hiện nào.

Thời gian, không gian, tất cả mọi thứ như ngưng đọng. Giọt máu đỏ tươi trượt khỏi đầu ngón tay, rơi xuống cây xương rồng bên cạnh dưới, tạo thành một tiếng “tách”... nhỏ xíu...

Chiếc vòng cổ hình thánh giá bỗng phát sáng trong ánh nắng ban mai...

Cây xương rồng... có lẽ...

Không ai hiểu hết được ý nghĩa của nó

Là loài hoa kiên cường nhất, mạnh mẽ nhất,

Khả năng sinh tồn mạnh nhất

Tự mọc gai bảo vệ chính mình

Nhốt mình trong lớp vũ khí ấy...

Là tự vệ hay là cô đơn?

Chỉ cần một giọt nước có thể đủ?

“Cộc! Cộc! Cộc!”

“Tiểu thư. Tôi vào nhé!”

“ Cạch!”

Cánh cửa phòng bật mở, một người đàn ông đứng tuổi bước vào. Cả người ông ta toát lên một vẻ đôn hậu, khuôn mặt chứa nhiều nếp nhăn càng làm tăng thêm điều ấy. Ông ta mặc trên người một bộ vest mà đen, đôi mắt liếc nhìn quanh phòng. Căn phòng này được bài trí khá đơn giản với tông màu trắng làm chủ đạo. Chiếc giường trắng kiểu công chúa được kê sát cửa sổ. Bên cạnh là một giá tranh và kệ sách rất to.

Người đàn ông đó như phát hiện ra điều gì, đôi mắt hướng về phía bên trái. Ông ta cúi người kính cẩn trước một cô gái đứng bên cửa sổ.

“ Tiểu thư. Mời tiểu thư xuống ăn sáng.”

Cô gái đó từ từ quay đầu lại, đôi mắt vô cảm nhìn vào người đàn ông ấy. Tròng mắt nâu khói nhìn về hướng đó tưởng chừng như thực, như không. Đôi mắt to tròn ẩn dưới hàng mi cong vút thật không hơi với khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu đến trẻ con ấy một chút nào. Đôi mắt ấy, ánh nhìn ấy, giống như... một cái xác không hồn. Tuy nhiên, điều ấy càng làm cho cô gái đó trở nên đặc biệt, một vẻ đẹp đặc biệt.

Người con gái ấy có mái tóc thật dài, mái tóc đen tuyền dài gần đến đầu gối khẽ tung bay trong gió. Tất cả tạo nên một khung cảnh mềm mại, vừa có chút gì đó thuần khiết, trong sáng, lại có chút gì đó tối tăm.

Cô gái đó tên là Vũ Linh Nhi, 17 tuổi – tiểu thư độc nhất của tập đoàn Vũ thị. Tập đoàn kinh doanh đá quý lớn mạnh nhất thế giới.

Còn người đàn ông kia là quản gia Kim – vị quản gia lâu năm của nhà họ Vũ, cũng là người nuôi cô tiểu thư này từ nhỏ đến lớn.

Cô gái đó không lên tiếng, đi về phía cửa, lướt qua vị quản gia kia đi thẳng xuống lầu. Quản gia Kim đi ngay đằng sau cô, nhẹ nhàng đóng cửa phòng. Căn phòng lại trở về với vẻ yên tĩnh vốn có.

Tấm rèm cửa khẽ tung bay. Trên giá tranh, bức họa một cậu bé chừng 7, 8 tuổi đang cười...

Cô gái mang tên Linh Nhi đó ngồi trên chiếc bàn ăn rộng lớn mang một chút gì đó hiu quạnh, đôi mắt không biết đang nhìn ở phương nào. Trên bàn, đầy ắp các món ăn được bày biện một cách tinh xảo bốc khói nghi ngút. Xung quanh có rất nhiều hầu nữ khoác trên mình bộ váy xẻ lýt trắng muốt và vị quản gia họ Kim nọ.

Cô tiểu thư cầm trên tay cốc sữa nóng nhâm nhi một cách tự tốn. Đôi mắt vô hồn chớp chớp nhìn vào một khoảng không vô định nào đó.

” Hôm nay ông bà chủ có việc quan trọng nên đã đi từ sớm. Còn nữa, thưa tiểu thư. Buổi tối, ông bà chủ có một buổi tiệc cần cô chủ tham dự.” Quản gia Kim đứng bên cạnh cô điềm tĩnh nói.

Cô gái đó nhẹ nhàng đặt cái cốc sữa đã trống không xuống bàn, chỉ nghe được một tiếng động nhỏ phát ra, ngay sau đó liền đứng dậy, hướng về phía cửa phòng bước ra ngoài.

Quản gia Kim nhanh chóng đi theo, các cô hầu nữ khẽ cúi đầu. Khung cảnh đời thực lại có chút thần tiên phút chốc biến mất. Những người còn lại trong phòng ăn cũng bắt đầu tản ra, ai làm việc nấy.

” Hôm nào cũng như thế nào mà bắt làm rõ nhiều đồ ăn.” Một cô hầu ngồi chễm chệ trên ghế, lấy ngay một miếng thịt bỏ vào mồm nhai.

” Đừng có ngồi đấy mà ăn nữa, không khéo quản gia vào đây giờ.” Một cô hầu khác thu dọn đồng đĩa vẫn còn đầy nguyên thức ăn đem đến bồn rửa bên cạnh.

Cô hầu kia không nói gì khẽ tặc lưỡi, lắc đầu rồi đi rửa bát.

Bên ngoài phòng khách, cô tiểu thư họ Vũ cầm lấy chiếc cặp để trên ghế sofa đi thẳng ra ngoài cửa, có một chiếc xe WWB đang đợi sẵn. Mấy cô hầu giá đang tưới cây ngoài vườn thấy vậy mau chóng cúi đầu

Kim quản gia đứng trên bậc cửa cung kính nói: ” Tiểu thư đi học vui vẻ.”

Linh Nhi vốn không bận tâm đến lời nói kia của ông quản gia, nhanh chóng đi vào trong xe. Cô, có thể vui vẻ được sao?

Chiếc xe WWB đen bóng loáng sau khi đóng cửa nhanh chóng khởi động, lao vút về con đường phía trước rồi mau chóng biến mất.

Quản gia Kim nhìn theo bóng dáng chiếc xe khuất dần, khẽ thở dài một hơi, nhanh chóng đi vào trong nhà. Mấy cô hầu gái nhanh chóng sau đó bắt đầu thì thầm to nhỏ cười đùa.

” Nghe nói hôm nay Hoàng thiếu gia sẽ về nước đúng không?”

” Tôi có người bạn làm ở căn biệt thự bên kia, họ phải dậy tự sáng sớm để chuẩn bị tiếp đón cậu chủ vào buổi chiều.”

” Cậu ấy chắc hẳn rất đẹp trai.”

...8.00 AM...

Trên sân bay, người ra vào tấp nập, sự ồn ào náo nhiệt ở khắp mọi nơi. Có một chuyến bay vừa mới hạ cánh.

Một dáng người cao cao, tay kéo theo một chiếc valy màu đen thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người.

Đó là một người con trai, anh ta trông thật đẹp. Làn da trắng hồng mịn đến nỗi khiến con gái phải ghen tị, cặp mắt màu nâu tuyệt đẹp đảo đảo nhìn xung quanh như đang nhìn ai đó. Đôi môi mỏng khẽ nở một nụ cười, trong miệng còn ngậm một cái kẹo mút trông thật là dễ thương. Mái tóc màu nâu đỏ có chút hơi rối nhưng điều đó không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của người đó một chút nào. Quần áo mặc trên người khiến cậu ta mang phong cách trẻ con, nghịch ngợm nhưng vẫn toát ra chút gì đó quý tộc. Chiếc khuyên tai hình thánh giá màu trắng bạc lúc ẩn lúc hiện qua mái tóc lại mang đến một cảm giác đặc biệt. Cả người cậu ta toát ra một thứ ánh sáng khiến người ta phải chói mắt, giống như một thiên sứ hiện hữu giữa đời thực, đang rộng đôi cánh lông vũ trắng muốt.

” Tiểu Vũ!”

Thiên sứ sau khi nghe có người gọi lập tức quay lại, nhanh chóng phát hiện ra hai dáng người quen thuộc nổi bật giữa đám đông. Đó là một chàng trai vào một cô gái.

Cô gái đó có một khuôn mặt thật xinh đẹp, đôi mắt hoạt bát xinh xắn ẩn dưới hàng lông mi cong vút. Hai má bầu bĩnh đáng yêu. Đôi môi đang mỉm cười. Mái tóc được cột gọn đến một vẻ tinh nghịch.

Bên cạnh cô gái ấy là một người con trai có mái tóc màu cafe, khuôn mặt anh tú lại tỏa ra chút gì đó bụi bặm. Đôi môi khẽ nhếch lên lộ ra nụ cười có chút gì đó giảo hoạt. Chiếc cà vạt được thắt lệch một bên mang chút gì đó mất trật tự.

Hai con người hợp lại tạo thành một tổng thể hài hòa kiểu nam thanh nữ tú, khiến người ta đi qua cũng phải ngó lại nhìn.

Còn con người “thiên sứ” kia sau khi nhìn thấy hai người bọn họ nét mặt có tươi thêm vài phần, nhanh chóng tiến đến chỗ bọn họ đang đứng.

” Tiểu Băng, nhớ cậu lắm nha.” Cậu ta ôm chầm lấy cô gái đứng trước mặt, khuôn mặt lại mang theo chút làm nũng đáng yêu.

” Ya! Bỏ ra, có biết là khó thở lắm không hả tên kia.” Cô gái tên Tiểu Băng nọ nhún mày nói nhưng khuôn mặt không mang theo bao nhiêu điểm tức giận.

Chàng trai đứng bên cạnh chỉ khẽ cười.

” Không bỏ!” Cậu ta tiếp tục bám dính không buông, có chút gọi là nhỏ mọn.

” Tên kia, đừng để bản cô nương ra tay, có bỏ ra không?” Cô gái đó lời vừa dứt liền nhắm trúng chân người kia mà dẫm ột phát thật mạnh khiến cậu ta nhảy cẫng lên la oai oái, oán hận nhìn con người trước mặt.

” Cậu ấy còn chưa vật cậu xuống sàn là may lắm rồi đấy.” Chàng trai kia ở một bên nhếch môi cười đều nói.

” Chan Jung Gyu, cậu làm bạn bè thế đấy hả?”

Người kia khẽ nhún vai như thêm phần chắc chắn một câu: Chan Jung Gyu chính là người như vậy.

Chan Jung Gyu, cậu ta chính là nhị thiếu gia của tập đoàn CMC chuyên về thời trang hàng đầu ở Hàn Quốc nhưng cậu lại không an phận mà chạy về Việt Nam chơi. Còn cô gái tên gọi Tiểu Băng kia, tên thật là Hà Vi Băng, người thừa kế duy nhất của Hà thị.

Vậy còn con người kia thì sao?

” Đại thiếu gia, hôm nay đám vệ sĩ kia thấy cậu về mà không ra nghênh đón sao?” Tiểu Băng lè lưỡi châm chọc nhìn người kia nói.

” Bọn họ ấy hả, chắc phải 3h chiều nay mới đến đón a.” Cậu ta vừa mút kẹo vừa nói, tiếp đó còn bồi thêm một câu. ” Kẹo vị dâu này ăn cũng không tệ nha.”

” Trước hết là ra khỏi nơi này cái đã. Tớ không muốn ngày mai được ngồi trên tạp chí lá cải cùng Hoàng đại thiếu gia nhà người đâu.” Jung Gyu khẽ lắc đầu khoác vai cậu ta theo hướng cửa sân bay kéo thẳng ra ngoài, nhân tiện lê cái valy to đùng đi theo luôn.

” Ê. Từ từ đã. Tớ còn muốn vào trường chơi.”

” Trường nào?” Jung Gyu nhíu mày khẽ hỏi.

” Trường ngày mai tớ nhập học chứ đâu. Tớ chuyển sang cùng trường với hai người mà.”

” Điên hả? Vào đấy làm gì? Tớ vừa trốn học ra đây đấy biết không?” Tiểu Băng nhảy ngay đến trước mặt Hoàng đại thiếu gia, lắc vai cậu ta nói.

” Thì... trèo tường vào. Chẳng phải hôm này cậu cũng đi học kiểu đó sao?”

” Vừa trèo ra sao bây giờ phải treo vào chứ?”

” Thì trèo vào cũng được có sao đâu?”

Một buổi sáng không mấy bình yên trôi qua. Hoàng Thiên Vũ - Hoàng đại thiếu gia đã về nước...

2. Chương 2

Trong căng tin luôn luôn là nơi ồn ào nhất trong trường học, những con người số ít đến đây ăn trưa, phần lớn là đến đây xem náo nhiệt. Đám đông xung quanh như mọi khi vẫn xúm lại xem cái gì đó, những bào tẩm ra vào bay lả tả ở khắp mọi nơi.

” Mà không có mồm hả? Hay là bị câm luôn rồi.” Tiếng quát tháo chanh chua từ đám đông vọng ra.

Bên trong, một cô gái đi đôi giày cao gót ngưỡng, hai tay chống ngang hông cao giọng nói. Đôi môi bóng màu son hồng cười một cách điệu cợt, hai con mắt được make up tinh xảo khẽ nhướn lên một cách châm chọc. Đây, có lẽ là một cô gái có bề ngoài vô cùng xinh đẹp. Xung quanh cô ta có nhiều nữ sinh khác, cả người sặc mùi nước hoa son phấn, liếc đôi mắt khinh khỉ về phía con người đang nằm dưới sàn.

Ngay phía bên dưới sàn, rơi vãi đầy thức ăn, một cô gái đang chật vật vẫn không thể đứng lên. Cả người cô dính đầy thức ăn, mái tóc dài rối bù lên, che lấp gần hết khuôn mặt. Giống như con thú nhỏ tội nghiệp không có lời phản kháng, mang đến cho người ta chút bi thương, lại có gì đó thờ ơ.

” Không phải mày là đại tiểu thư sao? Mày xinh đẹp lẳng lơ mà? Sao bây giờ lại nhìn thê thảm đến độ này?” Cô gái kia nhếch môi, đến liếc mắt một cái cũng không thèm, khinh thường mà nói.

Con người ngồi dưới đất kia một chút phản ứng cũng không có, khẽ quay người lại, đôi mắt màu nâu khói vô hồn như nhìn vào nơi nào đó, cả ánh mắt tỏa ra thứ hàn khí kỳ lạ, cứ như đang không phải là chuyện gì liên quan đến mình. Cô gái đó, không ai khác chính là Vũ Linh Nhi - Cô tiểu thư nhà họ Vũ.

” Mày dám chọc tức tao?”

Cái ánh mắt kia khiến cho con người phía trước mặt vô cùng tức tối, cô ta cầm tóc người kia giật mạnh một cái khiến con người tội nghiệp ngã mạnh ra đằng sau, cả khuôn mặt không biến sắc.

” Đánh nó cho tao.” Cô ta dường như vẫn chưa hả hê, tức giận mà nói. Thì ngay lập tức cả đám con gái xông vào đám đá liên tục.

” Nhớ chừa cái mặt nó ra, nếu không cái mặt đại tiểu thư mà bị là sao chúng mày không gánh nổi đâu.” Cô ta ngồi ung dung trên ghế nhìn cả hỗn chiến xảy ra trước mắt, khi thường mà nói. Vũ Linh Nhi - để xem cô chịu được đến bao giờ!

Những người đứng xung quanh thấy cảnh này có chút cảm thấy thương thay cho cô gái Vũ tiểu thư kia nhưng vẫn là không ai dám ho he một câu nào.

Ai dám to gan đến thế khi đứng trước cái con người kia xinh đẹp mà đầy độc ác kia. Thân thể của cô ta, trong trường này không ai là không biết. Cô ta chính là Đinh Trần Hải Yến, tiểu thư trong một gia đình có thế lực vô cùng lớn. Mặc dù có thể vào được cái trường quý tộc này đã phải là một gia đình giàu có rồi, nhưng để mà so sánh với những cô chiêu cậu ấm kia, tốt nhất là an phận một chút. Hơn nữa, cô ta còn là bạn gái của Duy thiếu gia - con người mà ai dám động vào.

Từ ngoài cổng tin truyền đến một không khí ồn ào, hàng loạt tiếng loạn xạ vang lên. Ngoài cửa, có một người con trai dáng người cao lớn bước vào. Anh ta đẹp một cách lạ thường, khuôn mặt lại mang đến một cảm giác đáng sợ. Mái tóc màu vàng nổi bật xòa trước trán. Đôi mắt dài màu nâu đậm ánh lên tia nguy hiểm. Cả khuôn mặt đẹp lạnh lùng mang đến một chút hung tàn. Chiếc cà vạt vướng víu trên cổ áo đã được tháo xuống từ bao giờ.

Những người xung quanh nhìn thấy anh ta đều tự động tránh đường, không ai muốn dây vào con người nguy hiểm này chút nào để rồi gặp phải chuyện đáng sợ gì sau đó. Đại thiếu gia nhà họ Trần - Trần Hà Duy nổi tiếng là một tay ăn chơi mà không phải ai cũng có thể dây vào.

” Đánh nó cho tao.”

Phía nào đó vang lên tiếng quát tháo dữ dội thu hút sự chú ý của đại thiếu gia, khi mà những con người nhỏ bé xung quanh còn đang run sợ. Đôi mắt sắc bén khẽ đảo một vòng, phát hiện ngay ra đám hỗn loạn ở đằng kia, hần không nhanh không chậm mà tiến tới.

” Nhớ chừa cái mặt nó ra, nếu không cái mặt đại tiểu thư mà bị là sao chúng mày không gánh nổi đâu.” Hải Yến - cô ta liếc mắt nhìn đám hỗn loạn kia, hả hê mà cười một tiếng nhưng không biết đã có một người xuất hiện ngay sau mình từ lúc nào.

Cái không khí ồn ào bỗng chốc im lặng đến kỳ dị, chỉ còn nghe thấy tiếng đám đá bôm bốp vang lên.

” Chuyện gì đây?” Hần ta khẽ lên tiếng, cái giọng trầm thấp khiến người khác phải run sợ.

Bỗng chốc, những tiếng đang nha dừng hẳn, đám con gái khí thế bừng bừng đề đồng nhất quay mặt về một phía. Chỉ có một con người này giờ vẫn nằm bất động dưới sàn.

” Không có gì? Chỉ là dạy bảo con nhỏ kại chút thôi.” Hải Yến, cô ta ngay lập tức biết người đối diện là Trần Hà Duy, nét mặt ngay lập tức tươi cười, giọng cũng nhỏ nhẹ đi không ít. Cái tay đã quấn trên người đại thiếu gia từ bao giờ.

Đại thiếu gia khẽ liếc nhìn con người nằm dưới đất kia, không một giây để tâm nhanh chóng quay đi chỗ khác, coi những chuyện đó chẳng có gì liên quan đến mình.

” Anh đến tìm em phải không? Chúng ta cùng đi ăn.” Ngược lại cô ả bên cạnh lại ra sức nũng nịu, lôi kéo vị thiếu gia.

” Được thôi.” Hắn ta cười lạnh một tiếng, ôm theo eo cô ta rời đi.

Không khí trong phòng ăn ban nãy vì đôi kia người qua người lại đến đáng sợ mà không khí trở nên trùng xuống bỗng chốc ồn ào trở lại. Người người qua lại tấp nập, không ai để ý đến con người nằm dưới đất kia.

Cơ hồ cũng không phải là không biết, chỉ là thấy cảnh này đã quen rồi.

Linh Nhi đứng dậy một cách khó nhọc, cả người đều bầm tím có chỗ còn bị cào cho tới chảy máu, duy chỉ có khuôn mặt vẫn lạnh lặn không mấy may xước xước, đôi mắt nâu khói khê chớp một cái, vô cảm mà rời khỏi nhà ăn.

Cả bầu trời bỗng nhiên tối sầm!

Có người nói cô bị điên

Không phải cô không có cảm giác

Vô lực không chống chọi

Nhưng cô lại cho rằng

Như vậy cũng thật tốt,

Cơ thể đau một chút, như vậy...

Tim sẽ không cảm thấy đau,

Tự dẫn vật thể xác... đau đến ứa máu

Cứ như vậy rằng, tim sẽ không đau sao?

Không rỉ máu sao?

Cây xương rồng, như

Thứ ánh sáng đã sớm lụi tắt

Nhưng tại sao vẫn cứ mong chờ?

Như dòng nước trôi vào cõi hư không...

3. Chương 3

” Này, tường gì mà cao thế?” Một con người với mái tóc màu nâu đỏ, ngẩng đầu nhìn bức tường cao chót vót, mồm ngậm kẹo mút chèm chẹp nói với hai nhân vật bên cạnh.

” Xây tường cao thì mới tránh được mấy đứa như cậu chứ.” Tiểu Băng khẽ ngáp dài một cái, nhàn rỗi mà nói.

” Khó vào rồi đây.” Thiên Vũ đại thiếu gia mút mút cái kẹo, cau có nói.

” Thế tốt nhất đừng có vào, đi chơi có phải tốt hơn không?” Cô tiểu thư bên kia không ngừng lôi kéo vì sự nghiệp đi chơi cao cả.

” Mơ đi.” Tiểu Vũ lè lưỡi một cái làn mò tìm cách trèo vào trong.

Tiểu Băng cũng không vì thế mà cảm thấy khó chịu, khẽ nhếch môi cười một cách giả hoạt. Đường vào trường thì tất nhiên là cô nàng này biết, thậm chí còn có nhiều lối tắt khác nhau nữa kìa. Chỉ là... tại sao phải nói ra chứ.

Jung Gyu ở một bên chỉ im lặng, gì chứ tính của hai đứa bạn thân này chỉ có cậu là hiểu rõ nhất. Hà Vi Băng - nếu không phá thì đâu còn là bạn của cậu nữa chứ?

” Sao hả? Có cần tớ giúp trèo vào không?” Bằng ở một bên khẽ chép miệng nói, nụ cười tươi đến chói lóa một cách bất thường.

Jung Gyu ở một bên, môi khẽ giật giật, bất đắc dĩ mà cười.

Nhưng xui thay là con người không chút đề phòng này lại hoàn toàn không mảy may nghi ngờ. Sau một hồi chật vật khó khăn mãi mới leo lên được cái tường cao ngất ngưỡng, nụ cười sáng láng bất thường kia cũng không có một chút thuyên giảm, thậm chí có tăng thêm vài phần.

” Hai người không định lên sao?” Con người ở bên trên, tiếp tục mút kẹo nói vọng xuống.

” Tất nhiên... là không rồi.” Jung Gyu thản nhiên nói, miệng không tự chủ được rộng ngoác đến tận mang tai.

” Tiểu Vũ a, bao nhiêu năm rồi sao cậu vẫn cứ bị tội này lừa thế nhỉ?” Vi Bằng ôm bụng lăn ra cười, khoác vai Jung Gyu khoái chí nói. ” Chan Jung Gyu, đi chơi thôi. Cứ để đại thiếu gia vào trường một mình đi a.”

Sau đó, hai bóng dáng nhanh chóng chuồn đi thẳng để lại cả một đống khói mù mịt vào con người cười đến méo xệch ngồi vắt vẻo trên tường.

” Vậy thôi, vào một mình vậy.” Tiểu Vũ chép miệng, vung vẩy kẹo trong tay tìm cách trèo xuống cái tường để vào bên trong.

Đang ngơ ngậy, bỗng nhiên cậu ta mất thăng bằng, và rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến. Đại thiếu gia ngã rầm một cái, mông tiếp đất an toàn.

” Đau chết đi được.” Tiểu Vũ lồm cồm bò dậy, khuôn mặt nhăn nhó như khỉ ăn ớt, than vãn không ngừng. Cậu ta hận mình trước sao không chăm chỉ đi tập võ một chút giống như Tiểu Bằng. Để bây giờ ngã một phát là đau đến muốn gãy xương luôn. Mà cũng may là ngã xuống cỏ, chứ nếu không đã vào nhà xác nằm luôn rồi.

” Ai kia?” Đang nhăn nhó kêu trời, kêu đất cậu ta phát hiện ra ở gốc cây bên kia có một dáng người.

Đó là một cô gái có mái tóc thật dài, nước da trắng nõn có chút gì đó hơi tái xanh. Đôi mắt màu nâu khói nhìn chăm chăm vào cuốn sách ngay trước mặt. Cô gái đó ngồi dựa lưng vào một gốc cây to, dường như là không hề hay biết gì về sự xuất hiện của cậu. Hoặc có thể là không thèm để ý.

Không hiểu sao cậu nhìn cô gái đó lại có chút gì đó quen quen, tựa như đã gặp ở đâu đó rồi nhưng lại hoàn toàn không thể nào nhớ nổi. Như mảnh ký ức đã vỡ vụn đang khó khăn mà chấp nối mang đến một cảm giác thân thuộc

Cậu ta khẽ tiến lại gần, ngồi xổm ngay trước mặt cô gái đó, hai tay chống cằm cười đến toe toét. Điều bộ trông y hệt một con cún nhỏ dễ thương, chỉ thiếu mỗi cái đuôi đang ngoe nguẩy.

” Chào!” Đại thiếu gia vẫn là lên tiếng trước, thu hút sự chú ý của người đối diện nhìn vào mình thay vì nhìn chăm chăm vào quyển sách dày cộp gì gì đó.

Cô gái đó đôi mắt khẽ chớp một cái, ngẩng đầu lên một cách vô thức. Đôi mắt nâu khói vô hồn thu lại hình ảnh người đó trước mặt rồi sau đó lại nhanh chóng cúi xuống cứ như rằng cậu ta vốn dĩ không tồn tại.

Ngược lại đại thiếu gia không vì thế mà mất hứng, ngược lại càng khoái chí, cười tươi tới nỗi không khép nổi miệng.

” Cậu học trường này hả?” Cậu ta nhìn vào bộ đồng phục cô gái đó mặc trên người, tò mò hỏi nhưng đột nhiên đổi lòng mảy khẽ nhủ lại. ánh mắt đặt trên đôi tay có xuất hiện nhiều vết bầm tím và xước xước, có chỗ vẫn còn tụ máu chưa khô.

” Cậu bị thương sao?” Cậu ta có hơi lo lắng hỏi.

“ ... ”

Cô gái đó ngay cả đến một cái nhìn cũng không, tiếp tục chuyên tâm mà đọc sách.

” Cậu có vẻ ít nói nhỉ.” Tiểu Vũ đôi mắt khẽ trùng xuống, nhưng ngay sau đó đôi mắt khẽ sáng lên tươi cười nói.

” Sau này tôi sẽ học ở đây nên có thể chúng ta sẽ gặp nhau.”

“ ... ”

” í! Cậu tên là Vũ Linh Nhi sao?” Tiểu Vũ chỉ chỉ vào cái bảng tên được gài ngay ngắn trên áo cô gái đó.

“ ừ! Cậu tên gì?”

“ Linh... Linh Nhi...”

Bỗng chốc một đoạn ký ức chợt vụt qua trong đầu cậu ta rồi nhanh chóng biến mất.

Linh Nhi đôi mắt không chớp, khẽ lật một trang sách, không lên tiếng.

” Người bạn trước đây của tôi cũng có tên giống cậu đấy.”

“ ... ”

” Đúng rồi, tôi tên là Hoàng Thiên Vũ, cũng có một chữ Vũ giống tên cậu a.”

“ ... ”

Thiên Vũ có vẻ hơi dăm chiêu, gãi gãi cằm nói.

” ừm... từ sau này tôi sẽ gọi cậu là... Nhi Nhi, được không?” Cậu ta chớp mắt một cái hướng người kia tươi cười hỏi.

“ ... ”

” Cậu không nói tức là đồng ý rồi đấy.”

Linh Nhi vẫn im lặng, đôi tay cầm quyển sách hơi siết chặt.

” Vậy cậu cứ gọi tôi là Tiểu Vũ nhé.” Cậu ta cứ hồn nhiên mà nói, không cần để ý đến người bên cạnh có nghe mình nói hay không, thậm chí là có thềm để mình vào mắt hay không. Nhưng cậu lại cả thấy như vậy rất thoải mái, cứ như rằng một người bạn thân lâu ngày gặp lại, mang đến một cảm giác quen thuộc.

” A! Đúng rồi! Tôi có cái này cho cậu. ở đây chờ một lát nhé.” Cậu ta chợt đứng lên sau đó nhanh chóng chạy vụt đi.

Không khí xung quanh cũng vì thế mà trở nên im lặng, chỉ nghe thấy tiếng lá cây xào xạc. Cô gái đó khẽ bỏ quyển sách xuống đôi mắt nhắm hờ tựa như đang ngủ. Chiếc thánh giá mà bạc đeo trên cổ khẽ sáng lên.

” Reng! Reng! Reng!”

Tiếng chuông báo hết tiết chợt vang lên, cô gái khẽ mở mắt, đôi mắt màu nâu khói vô hồn chớp chớp vài cái. Cả người đứng dậy nhanh chóng rời đi. lẩn vào đám đông không dấu vết...

4. Chương 4

Không lâu sau đó, một dáng người cao cao quay trở lại, trên tay còn cầm theo túi gì đó màu trắng. Đôi mắt màu nâu khẽ đảo vài vòng nhìn xung quanh. Cái cây to lớn đứng trơ trọi này giờ không đổi nhưng đã chẳng còn bóng người nào cả.

Trên khuôn mặt người nọ có chút gì đó thất vọng, vung vẩy cái túi trong tay.

” Đi đâu mất rồi?”

Cậu ta mặt xụ xuống như bánh bao bị nhúng nước, ngồi xuống cạnh gốc cây to, nhìn vào cả đồng hồ trong chiếc túi.

” Phí công vào phòng y tế xin cả đồng hồ.”

Một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua, mái tóc mềm màu nâu đỏ khẽ bay, xòa vài sợi trước trán. Trên cổ có một chiếc vòng hình thánh giá bằng bạc lấp lánh.

Căn phòng rộng màu trắng tràn ngập sự im lặng. Cách bài trí trong phòng tuy đơn giản nhưng lại cực kỳ tinh xảo. Đặc biệt là giá vẽ tranh được trạm khắc cầu kỳ đặt tại giữa phòng. Trên giá, một tờ giấy trắng được kẹp sẵn. Trong phòng không một bóng người.

” Cạch!”

Tiếng mở cửa khẽ vang lên, một dáng người nhỏ nhắn bước vào phòng. Linh Nhi bước từng bước khó nhọc đi đến bên chiếc giường, nhẹ nhàng ngồi xuống. Đôi mắt màu nâu khói khẽ chớp. Cô gái ấy ngồi ở đó rất lâu, không cử động, đôi mắt vô hồn nhìn vào nơi nào đó không rõ.

Một lúc sau, Linh Nhi khẽ đứng lên, đôi lông mày đột nhiên nhíu lại. Cánh tay đầy xước xát khẽ run rẩy, toàn thân cơ hồ cũng run theo dường như là đang rất đau. Cô gái nhỏ bé lại bất lực ngồi xuống. Mái tóc đen nhánh trải dài trên chiếc giường trắng muốt.

Linh Nhi đột nhiên nhìn chăm chú vào mái tóc mình, đôi mắt nâu khẽ chớp như một dòng ký ức vừa vụt qua...

” Tóc cậu dài thật đấy.”

“ ... ”

” Tôi rất thích những cô gái có mái tóc dài.”

Cô gái hướng đôi mắt màu nâu khói về phía giá tranh trước mặt. Tờ giấy trắng có vài nét phác chì chưa hoàn chỉnh. Không ngờ chỉ là một câu nói mà cô, đến bây giờ vẫn là lưu tâm...

” Cốc! Cốc! Cốc!”

Bên ngoài phòng truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ.

” Tiểu thư, tôi vào nhé.”

” Cạch!”

Cánh cửa phòng một lần nữa bật mở, Kim quản gia với bộ vest chỉnh tề bước vào phòng, kính cẩn cúi đầu nói:

” Tiểu thư, tối nay cô phải đi dự tiệc.”

Cô gái ngồi yên trên giường không hề có phản ứng, đôi mắt nhìn chăm vào tờ giấy trên giá.

Người quản gia lớn tuổi khẽ ngẩng đầu. Đôi lông mày đột nhiên nhíu lại, những nếp nhăn xô vào nhau tăng thêm tuổi tác cho khuôn mặt già nua khắc khổ. Mang đến cho người ta cảm giác đau lòng đến khó tả.

Ông nhìn vào những vết bầm tím trên tay vị tiểu thư chính mình nuôi lớn từ nhỏ, trong lòng không khổ xót xa nhưng cuối cùng vẫn là thở dài không lên tiếng.

” Cô chủ, tôi ra ngoài trước.”

Trong một căn phòng được trang hoàng lộng lẫy, chiếc đèn chùm phía trên được làm một cách tinh xảo tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng nhạt. Ngay chính giữa phòng một chiếc bàn ăn được làm từ gỗ ép màu nâu nhạt sáng bóng loáng.

Trên ghế có một người đàn ông trung niên mặc một bộ vest màu đen sang trọng. Ông ta có một ánh mắt sắc bén của người từng trải, cả người toát lên khí chất quý tộc lại có chút gì đó khó đoán. Ông ta nở nụ cười khách khí, hướng người đối diện mà nói:

” Vũ tổng, lâu rồi chúng ta mới gặp nhau.”

Phía đối diện ông ta là một người đàn ông khác, tuổi tương đương nhau. Người đàn ông đó từ tốn uống một ngụm trà tươi cười nói.

” Hoàng tổng tài quá lời rồi, cũng tại công việc của tôi bận quá.”

” Xem ra tập đoàn Vũ thị ngày càng phát triển.”

Hai người đàn ông kia, chỉ dựa vào tư thế tác phong, địa vị trên thương trường cũng không phải là nhỏ. Một người là Vũ Diệp Lương - chủ tịch tập đoàn lớn mạnh Vũ thị, một người là Hoàng Minh Thành - chủ tịch tập đoàn chuyên sản xuất hàng điện tử với quy mô vô cùng lớn. Hai người này, có thể coi như là bạn bè, sâu xa hơn một chút thì là hợp tác cùng nhau phát triển. Sự gắn bó giữa hai nhà này người ngoài không ai là không biết.

” Ngài cứ quá khen.”

” Con gái anh càng lớn lại càng xinh đẹp nhỉ, lúc tôi gặp con bé là hồi nó còn nhỏ xíu.” Hoàng Minh Thành đôi mắt đột ngột chuyển hướng sang người ngồi bên cạnh Vũ Diệp Lương, trong nụ cười có chứa hàm ý gì đó.

Cô gái ngồi bên cạnh không ai khác là Vũ Linh Nhi. Cô mặc một chiếc váy liền dài tay màu trắng đơn giản mang lại cảm giác dễ chịu không chút chói mắt. Chiếc váy vừa vặn che được hết mấy chỗ bị thương, đôi bàn tay vô thức xoa xoa tách cafe vẫn còn bốc khói. Khuôn mặt trắng nõn có hơi chút xanh không biểu hiện điều gì.

” Con bé hơi ít nói.” Vũ tổng khẽ cười.

” Con gái anh bằng tuổi Thiên Vũ nhà tôi đúng không? 17 tuổi nhỉ?”

” Đúng rồi.”

Hai người đàn ông, một người nói qua, một người nói lại câu chuyện càng kéo dài càng dài. Chỉ việc hai nhà này muốn kết thông gia, bên ngoài có rất nhiều lời đồn đại, nhưng cơ hồ người trong cuộc có ý kiến gì thì trời mới biết. Cuộc gặp mặt ngày hôm nay, rốt cuộc là có ý nghĩa gì?

” Nó tới mới nhớ, thằng nhóc này là gì mà bây giờ vẫn chưa đến.” Hoàng Minh Thành nhìn chiếc đồng hồ trong tay, nhấm một ngụm cafe sốt ruột nói.

” Không vội, thời gian vẫn còn dài.”

“ Nó vốn là đứa ham chơi, tính tình vẫn còn trẻ con lắm.”

” Cộc! Cộc! Cộc!” Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

” Hình như là đến rồi.”

5. Chương 5

” Cậu...” Thiên Vũ mặc trên người áo sơ mi trắng, vừa đặt người ngồi xuống ghế, mắt liền trợn tròn nhìn hướng sang phía con người đối diện cơ hồ là không có mấy phản ứng.

Linh Nhi ngồi ngay ghế đối diện, ngẩng đầu lên, đôi mắt nâu khói vô hồn không mấy tia đổi khác.

” Tiểu Vũ, không được vô lễ.” Hoàng Minh Thành ngồi bên cạnh khẽ nhắc nhở, hướng Vũ Diệp Lương cười vẻ áy náy, nói:

” Thằng nhóc này vốn là thế, chẳng có phép tắc gì cả.”

Thiên Vũ thu lại ánh mắt vừa rồi nhưng vẫn là nhìn người kia cười đến toe toét.

” Không sao.” Vũ Diệp Lương cười xòa, vẻ không để bụng. ” Trẻ con vốn là thế.”

” Vũ tổng không để bụng là được rồi.”

” Thằng bé này càng lớn lại càng đẹp trai đấy nhỉ.” Vũ Diệp Lương nhìn Thiên Vũ cười cười nói. Nhưng mà cái con người kia vốn dĩ là không có để ý, ánh mắt dán chặt lên người con gái ông.

” Quá khen rồi.” Đúng lúc Hoàng Minh Thành cũng phát hiện ra ánh mắt kỳ quái từ con trai mình, môi khẽ nhếch tạo nụ cười có gì đó quý quái.

” Hình như hồi nhỏ, hai đứa trẻ này có gặp nhau một lần, không ngờ lâu vậy rồi mới có ngày gặp lại.” Vũ Diệp Lương hướng người đàn ông kia gợi lại chuyện quá khứ, hàm ý trong câu nói có điểm không rõ ràng.

Vũ Linh Nhi ngồi bên cạnh, đoạn ký ức nhạt nhòa mơ mơ hồ hồ như không có vụt qua. Trước đây là cô đã từng gặp con người kia?

” Đúng rồi, cũng phải 9 năm rồi cả hai nhà không gặp nhau.”

” Cũng tại chuyện hồi trước...” Vũ Diệp Lương khẽ thở dài, khuôn mặt ánh lên chút gì đó ảo não.

” Không nên nói như vậy.”

” Dù gì cũng là chuyện đã qua. Mà anh định về đây ở hẳn hay là định ở lại bao lâu.”

” Tiếc quá, thật ra tí nữa tôi có chuyến bay sang Mĩ, chỉ có thằng nhóc phá phác này ở lại đây thôi.”

” Vậy à?”

” Sau này Thiên Vũ ở đây, có gì mong anh giúp đỡ.”

” Khách khí rồi.”

Chiếc xe MBW đen bóng đỗ ngay trước cổng nhà họ Vũ. Từ trên xe, một cô gái mặc một chiếc váy màu trắng nhẹ nhàng bước xuống. Mái tóc dài được buộc lỏng đằng sau khẽ bay. Buổi tối về đêm khá lạnh. Đôi mắt nâu khói khẽ lướt qua căn biệt thự bên đối diện rồi nhanh chóng đi vào nhà.

Ngay phía căn biệt thự đối diện, đại thiếu gia nhà họ Hoàng tay kéo theo chiếc vali, đứng hóng gió ở ngoài cổng. Bên trong biệt thự, đèn thấp sáng trưng, có lẽ là lâu lắm rồi chủ nhân của nó mới trở về. Từ 8 năm trở lại đây, căn biệt thự bậc nhất thành phố này có lẽ đã bị bỏ trống, chỉ có mấy người hầu đến thay phiên nhau lau dọn mà thôi. Đại thiếu gia và đại tiểu thư nhà họ Hoàng vốn là du học ở nước ngoài, không hiểu là vì lý do gì lại dọn về đây.

” Kết!”

Cánh cổng lâu ngày không được đụng đến từ sáng nay đã được lau chùi sạch sẽ vang lên tiếng kêu chói tai.

Từ ngoài cổng vào, đèn thấp sáng trưng, ven hai bên đường, mấy cô hầu nữ mặc chiếc váy màu đen có viền trắng cung kính cúi đầu.

” Chào mừng cậu chủ trở về!”

Đứng ngay hàng đầu, một người đàn ông đã lớn tuổi, mái tóc thưa thớt có nhiều sợi bạc. Đó là quản gia Huỳnh - người quản gia tận tụy nhiên năm với gia đình giàu có này. Ông, cũng có thể coi là một thành viên trong gia đình.

” Bác Huỳnh, cháu nhớ bác lắm á.” Thiên Vũ mặt lộ lên nét cười, bắt đầu làm nũng.

” Cậu chủ, lớn như vậy rồi mà tính tình vẫn không đổi.” Vị quản gia khẽ mỉm cười, các nếp nhăn quanh khóe miệng lại càng thêm nhiều.

” Mà chị hai đâu?”

” Đại tiểu thư có lẽ là ngày mai mới về.” Huỳnh quản gia vừa nói, tay cầm lấy cái vali đặt trên đất kéo vào nhà. ” Cậu chủ, vào nhà thôi, bên ngoài lạnh lắm. Không khéo cậu bị cảm thì khổ.”

” Bác đừng lo, cháu không...”

” Brùm! Brùm!!”

Đại thiếu gia chưa nói hết câu, từ ngoài đường đã vang lên tiếng động cơ, thu hút sự chú ý của mọi người có mặt ở đó.

Hai chiếc mô tô phân phối lớn lao vụt qua, một chiếc xe màu bạc và một chiếc màu đen, mang theo ba con người rất đáng chú ý.

” Hà Vi Băng! Cậu dừng xe lại!” Thiên Vũ đương nhiên là biết bọn họ kia là ai. Ai nói dám bỏ đại thiếu gia một mình bơ vơ trong trường.

“KIT!”

Hai chiếc xe phanh gấp. Chiếc xe màu bạc của một vòng dừng ngay trước cổng lớn nhà Vũ thị. Người con trai có mái tóc màu hạt dẻ khuôn mặt lộ rõ í cười.

Cô gái lái chiếc xe màu đen cởi bỏ mũ bảo hiểm, mái tóc rối bay lòa xòa, đôi lông mày khẽ nhíu lại như đang xác định con người kia là ai. Cô gái đó tất nhiên không ai khác ngoài tiểu thư nhà họ Hà. Ngồi ngay đằng sau Hà Vi Băng là một cô gái khác, cô ta có một mái tóc ngắn nổi bật.

” Đại thiếu gia nhà họ Hoàng không phải là đã về rồi sao?”

Từ phía cửa phòng, Vũ Linh Nhi đưa đôi mắt vô hồn nhìn sang căn biệt thự bên cạnh, còn rất đông người đang đứng ở đó. Trong lòng cô chợt dấy lên cảm giác khó hiểu. Con người kia có chút lạ, lại có chút quen. Ngay từ lần đầu cô nhìn thấy đã có cảm giác như vậy.

Cô gái nhỏ nhìn xuống phía dưới. Chậu hoa xương rồng mọc đầy gai. Cơn gió lạnh thổi qua khiến làn da mỏng manh khẽ run rẩy.

Trời thật sự lạnh rồi!

Cánh cửa từ trên căn phòng cao nhất từ từ đóng lại...

” Laptop này của cậu có phải lâu không dùng rồi không?” Tiểu Băng nằm dài trên chiếc giường lớn màu xanh lam được thiết kế theo hình tròn, lưỡi nhấc cắm đầu vào mái tính không thèm ngẩng lên.

Tiểu Vũ ngồi khoanh chân trên ghế sofa màu nâu, ôm ôm con khủng long bằng bông to đùng, miệng cắn một miếng bánh ngọt, nói:

” Không biết, cái này chắc là mới mua.”

Căn phòng này được bài trí khá đơn giản. Cả phòng được sơn màu vàng nhạt khiến người ta thấy dịu mắt. Chiếc giường tròn được đặt ở một góc phòng. Chiếc tủ quần áo, giày dép đủ thứ chiếc cả một mảng tường bên trái. TV màn hình siêu phẳng được đặt trên tường, cạnh đó còn có một dàn loa và máy chơi game. Ở giữa phòng có kê một bộ ghế sofa nhỏ. Đặc biệt ở bên ngoài lan can có rất nhiều chậu hoa xương rồng.

” Tiểu Vũ nha, cậu càng lớn càng đẹp trai đó, yêu chết đi được.” Cô gái có mái tóc ngắn ngồi bên cạnh Thiên Vũ thuận tiện nhéo nhéo má cậu một cái.

Cô gái đó có một khuôn mặt xinh xắn dễ thương, đôi mắt màu xanh đậm khẽ cười. Đôi môi mỏng có bôi một lớp son màu cam nhạt. Mái tóc ngắn được nhuộm màu cam trông vô cùng cá tính. Cô gái ấy mặc trên người một chiếc áo phông màu đen được in họa tiết một cách cầu kỳ, kết hợp với quần đùi được mài rách. Cả người đeo đầy đủ loại vòng rồi nhẫn.

” Phương Phương, cậu đổi màu kính áp tròng rồi à. Lần trước là màu nâu mà.” Thiên Vũ nhìn cô bạn từ đầu đến chân, thốt lên một câu. Cậu tất nhiên là biết con người này thích nhất là đeo kính áp tròng mà, mỗi tháng phải đổi đến mấy màu mắt.

” Cậu phát hiện ra sao? Đẹp không?” Cô gái tên Phương Phương đỏ mắt sáng như sao, nhìn con người ngồi cạnh với ánh mắt tràn trề vui sướng.

Cô gái đó tên là Lưu Anh Phương, tiểu thư nhà họ Lưu giàu có. Cô nàng được biết đến như một người nghiện shopping, không mặc thứ gì đến lần thứ hai ngoại trừ mấy bộ đồng phục được cắt xé chấp vá cho thời trang. Một tín đồ cuồng nhiên của mấy “oppa” Hàn Quốc.

” Xấu hoắc!” Jung Gyu ngồi một bên, đặt chân lên bàn, châm chọc nói.

” Chan Jung Gyu! Cậu là đồ chết bầm! Không bằng một góc của mấy “oppa” tớ. Phí công cậu là người Hàn.” Anh Phương mở miệng ra nói là xộc mùi Hàn Quốc.

” Màu mắt mới đây là của Min Hyun “oppa” gì đấy hả?” Tiểu Băng ngóc đầu ra khỏi laptop, nhếch môi cười nói.

” Ya! Có mỗi Tiểu Băng hiểu tớ thôi.”

Hà Vi Băng khẽ nhún vai, tiếp tục cúi xuống nhìn màn hình máy tính.

” Đúng rồi! Chiều nay ở trường tớ có gặp một cô gái.” Thiên Vũ đôi mắt đột nhiên có chút sáng.

Ba con người đồng loạt quay lại nhìn cậu...

6. Chương 6

” Đúng rồi! Chiều nay ở trường tớ có gặp một cô gái.”

” Hoàng Thiên Vũ! Khai thật ra coi, rốt cuộc là ai.” Hà Vi Băng cất cái máy tính sang một bên, hai tay chống cằm, nụ cười đến là sảo quyệt, nhìn chằm chằm con người ngây thơ trước mặt bằng ánh mắt gian trá.

” Thật sao? Có xinh như tớ không.” Phương Phương ngồi bên cạnh lắc lắc tay cậu.

”Cô ấy tên là Linh Nhi, trông rất dễ thương.” Tiểu Vũ tiếp tục nhắm nháp miếng bánh ngọt, lên tiếng.

” Linh Nhi?” Jung Gyu khẽ nhú mày, trước đây rõ ràng đã từng nghe thấy tên này rồi.

” Tên này nghe có vẻ quen quen.” Hà đại tiểu thư nghịch mấy lọn tóc dài của mình.

” Cô gái đó sống ở căn biệt thự đối diện kia kìa.” Tiểu Vũ qua ô cửa sổ, chỉ sang căn biệt thự màu trắng bên đối diện.

Cả ba người nhất loạt quay sang, mắt lập tức trợn tròn.

” Là bên kia sao?” Phương Phương ngạc nhiên hỏi.

” ỷ cậu là, Vũ Linh Nhi?” Chan Jung Gyu quay ngược lại nhìn đại thiếu gia nghi ngờ hỏi.

” Các cậu biết cô ấy à?” Tiểu Vũ mắt sáng như sao, tươi cười nói.

” Học cùng lớp, ít nhất cũng phải biết cái tên chứ. Hơn nữa đại tiểu thư nhà họ Vũ, chỉ sợ rằng không ai không biết.” Hà Vi Băng ngáp dài một cái, ánh mắt hướng về căn biệt thự kia nhảm chán nói.

” Cậu tốt nhất là không để ý thì hơn.” Jung Gyu không biết lời đâu ra quyển truyện vừa lật từng trang vừa nói.

” Con người đó gì đâu mà kì cục.” Phương Phương bĩu môi nói. ” Tớ chẳng thấy có gì là dễ thương cả.”

” Không biết trước đây tớ đã gặp cô ấy bao giờ chưa nhỉ?” Thiên Vũ nhìn lên trần nhà, dòng ký ức mơ hồ vụt qua.

” Chắc là chưa.”

” Để ý làm gì, chỉ thêm phiền phức thôi.”

Tiểu Vũ đột nhiên im lặng không nói gì. Đầu óc cậu vốn dĩ là đơn giản, suy nghĩ nhiều như vậy cậu cũng không có hơi để làm. Cậu chỉ cảm thấy cô gái đó rất kỳ lạ, lại có chút gì đó quen quen mà không biết là tại sao?

“Í! Tiểu Vũ, cho tớ mấy chậu xương rồng này đi.” Phương Phương không biết từ khi này đã mon mem đến gần lan can nơi có để rất nhiều chậu hoa xương rồng nhỏ xinh.

Đại thiếu gia hồn từ trên trời hạ cánh một cách nhanh chóng. Mắt thấy Lưu Anh Phương đang cầm một chậu xương rồng, cậu ta không nhanh không chậm mà tiến tới giật ngay chậu xương rồng trên tay cô bạn, nâng như nâng trứng, dứt khoát nói:

” Không được!”

Cái tính cánh trẻ con từ con người này lại bắt đầu trỗi dậy.

Cậu ta đặt chậu xương rồng vào chỗ cũ, đuổi luôn kẻ phá hoại ra khỏi chỗ khác.

” Hoàng Thiên Vũ! Cậu đúng là đồ nhỏ mọn.” Phương Phương hai tay chốc hông phụng phịu nói.

” Cậu thích thì đi mà mua. Cái này tớ trồng, phải mang từ Mĩ về đấy biết không?”

” Phương Phương, cậu không phải là biết tính của cậu ta rồi sao?” Hà Vi Băng nằm trên giường nhàn nhả nói. Đôi mắt đã có phần hơi díp lại, có lẽ là buồn ngủ rồi.

Jung Gyu ngồi một bên nghe mấy con người này tán phét có điểm không khỏi buồn cười, tiếp tục chúí mũi vào đọc truyện.

” Cậu coi tớ không bằng một cái chậu cây đó sao?”

” Tất nhiên!” Tiểu Vũ lấy tay xoa xoa quanh cái chậu màu nâu được làm rất tinh xảo, soi xét một cách kỹ lưỡng. Cậu.... có lẽ, đến bây giờ vẫn còn nhớ đến lời hứa đó. Đoạn ký ức ngắn khẽ vụt qua...

“ Xương rồng?”

“Đúng rồi. Cậu biết ý nghĩ của nó là gì không?”

“Không...”

” Nó là loài cây có sức sống mạnh hơn bất cứ loài nào. Cậu không thấy thế sao?”

” Nhưng... nó có rất nhiều gai, chạm vào sẽ đau đấy...”

” Cậu ngốc thật, chỉ cần không chạm vào sẽ không thấy đau.”

” Vậy sao?”

” ừ! Khi nào gặp tớ sẽ tặng cho cậu một chậu xương rồng, được không.”

” Hứa rồi nhé.”

” Hứa mà.”

Con đường tắt nập người qua lại, ánh nắng mặt trời gay gắt khiến người ta cảm thấy chói mắt và nóng bức. Bên vỉa hè hiện lên một bóng dáng nhỏ nhắn.

” Anh hai.” Cô bé có đôi mắt to tròn long lanh, mặc trên người một bộ váy công chúa, mái tóc dài được buộc cao bằng một chiếc nơ to tròn vô cùng đáng yêu. Cô bé đó chừng 7, 8 tuổi vẫy vẫy tay với chàng trai phía trước.

Ngay phía bên đường, chàng trai phía trước khoảng 16, 17 tuổi. Anh ta có một khuôn mặt anh tuấn, mái tóc màu đen khẽ bay nhẹ. Đôi mắt tràn ngập âm áp nhìn cô bé nhỏ nhắn trước mặt.

” Anh hai đến đón Nhi sao?”

” Nhi Nhi, lại đây!”

Cô bé gật gật cái đầu, những lọn tóc vùng vắn nhìn đến là yêu, chậm rãi từng bước một đi sang bên kia.

Đột nhiên đằng sau truyền đến một thứ âm thanh chói ta, cái ánh sáng màu đỏ khiến cô bé chói mắt.

“RẦM!!!!”

Một tiếng động khủng khiến vang lên, mọi thứ xung quanh như tối sầm, không còn gì khác ngoài một màu đen ghê rợn. Chỉ còn nghe thấy tiếng còi xe cứu thương ngày một xa dần...

“Anh hai...”

Vũ Linh Nhi mở to đôi mắt, ngồi bật dậy, cả khuôn mặt trắng bệch, mồ hôi ướt đầm cả người, đôi môi hồng hào giờ đây trở nên tái nhợt. Cả người toàn thân run rẩy, không ngừng thở dốc.

Vẫn là giấc mơ đáng sợ đó, cái quá khứ mà cô luôn muốn chôn giấu đi đó. Như một con quỷ hút máu, từng chút, từng chút lấy đi sự sống của cô, bóp chặt trái tim đầy vết thương đến không thể nào thở được. Từng giọt máu như nhuộm bẩn cả con người, tí tách chảy mãi không ngừng, toàn thân như xộc lên một mùi máu tanh đến khủng khiếp. Tai cô như ù đi, không nghe thấy bất cứ một thứ gì.

Đôi mắt vô hồn như ngây dại nhìn chăm chăm vào thứ ánh sáng màu vàng nhạt tỏa ra từ cây đèn ngủ đặt gần giường, bỗng chốc cô thấy tất cả mọi thứ xung quanh thật đáng sợ, bóng tối đó thật đáng sợ...

Đôi bàn tay run run khẽ chạm vào công tắc điện, cả căn phòng đột nhiên sáng trưng.

Vũ Linh Nhi toàn thân lạnh toát, ngồi bó gối lặng im trên giường, hai bàn tay siết chặt tới nỗi trắng bệch. Đôi mắt màu nâu khói mờ đi vì nước. Những giọt lệ trong suốt không ngừng tuôn rơi trên khuôn mặt xinh đẹp..

7. Chương 7

5.30.AM...

Một chiếc Taxi đỗ ngay trước cổng biệt thự nhà họ Hoàng. Từ trên xe, có một người con gái bước xuống. Người tài xế lấy ra hai chiếc vali từ cốp xe sau đó nhanh chóng cho xe chạy đi, chỉ để lại một đám khói dày đặc.

Cả bầu trời phủ lên một màn sương khói, mùa đông năm nay bắt đầu sớm...

Cô gái đó có mái tóc xoăn nhẹ màu nâu, chiếc kính râm che gần hết khuôn mặt, cả người toát ra chất quý tộc. Cô gái ấy mặc trên người chiếc áo khoác màu đen, hai tay lười biếng đút trong túi áo. Đôi môi đỏ khẽ cười.

Đột nhiên, cô gái đó quay người lại, hướng ánh nhìn về phía căn biệt thự màu trắng phía đối diện. Đôi tay thon dài từ từ gỡ chiếc kính xuống, lộ ra cặp mắt màu nâu xinh đẹp có chút gì đó quen quen. Đôi mắt đẹp khẽ xao động, ánh mắt phảng phất chút gì đó của quá khứ... chút gì đó đau xót đã nhạt nhòa đi theo thời gian...

” Đã 9 năm rồi... mọi thứ vẫn như vậy...”

Con người đó khẽ mấp máy môi, thật có chút gì đó nuối tiếc...

Đoạn ký ức của ngày xưa khẽ vụt qua...

Đứng ở đó một hồi lâu, cô gái đó lấy điện thoại, bàn phím khẽ sáng hiện lên một cuộc gọi...

” Alo! Quần gia! Cháu về rồi!”

Không lâu sao đó, cánh cổng lớn của căn biệt thự nhà họ Hoàng từ từ mở ra, vị quản gia họ Huỳnh cung kính cúi đầu:

” Đại tiểu thư!”

Tấm rèm dày trong phòng được kéo kín đến không có một kẽ hở nào để ánh sáng xuyên vào. Cả căn phòng bao trùm bởi những con bọ ngủ. Trên giường, một dáng người cao cao nằm cuộn tròn trong chăn ngủ đến say sưa. Con gấu bông không biết đã bị quăng xuống đất từ bao giờ.

” Cạch!”

Cánh cửa phòng khẽ bật mở. Một dáng người nhẹ nhàng đi vào không mấy tiếng động. Cô gái có mái tóc màu nâu khẽ cười, đi đến bên cửa sổ:

” Rẹt!”

Một tiếng động, tấm rèm dày màu xanh đã bị kéo sang một bên không thương tiếc, ánh sáng nhờ thế chui vào phòng tạo thành những khoảng sáng tối lẫn lộn trong phòng.

Con người nằm trên giường khẽ nhú mào, cọ cọ mái tóc mềm màu nâu đỏ vào gối, chồm chăn kín đầu tiếp tục ngủ.

” Tiểu Vũ, sáng rồi, dậy đi.”

Cô gái đi đến bên giường, không nhẹ nhàng mà kéo cái chăn ra.

” Còn chưa có ngủ đủ à.” Con sâu ngủ trên giường cau có, vùi mặt vào gối tiếp tục ngủ.

” 7h rồi còn sớm gì nữa, dậy đi!” Cô gái hai hai chống hông, dùng chân đá đá vào giường nói.

Con người trên giường không có phản ứng.

” Hoàng Thiên Vũ! Em có dậy không thì bảo?” Cô gái nọ biết rõ tính của con người kia, lớn đến như vậy rồi, tật ngủ nướng cũng không hề thuyên giảm mà còn có phần tăng thêm vài bậc.

” Sâu ngủ kia! Dậy ngay!”

Cô gái kia không khách khí, giật luôn cái gối bông ngay dưới đầu người nọ. Tiểu Vũ, mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, tay dụi dụi mắt còn đang ngái ngủ:

” Ai vậy?” Thiên Vũ mắt còn chưa có mở nổi, ngáp ngắn ngáp dài hỏi.

” Chị của em chứ ai?”

” Chị của em? Là chị nào?”

” Hoàng Thiên Vũ! Rốt cuộc là em có mấy chị?”

” Một à!” Con người ngồi trên giường lắc lắc đầu mấy cái, hồn vẫn đang ở trên mây chưa rơi xuống.

” Nhóc con, mấy năm không gặp là quên luôn chị em à?”

” Vậy thôi, ngủ tiếp!”

Vũ đại thiếu gia, cái người vừa thẳng được một chút đã mềm nhũn ra như bún từ từ trượt xuống giường. Mắt vừa nhắm lại lập tức ỏ ra.

” Chị hai!” Con người từ trên giường, nhảy một phát như bạch tuộc râu dây lằng nhằng bám chặt vào con người trước mặt.

” Chị hai, nhớ chị quá à.”

Cô gái kia, chính xác là đại tiểu thư nhà họ Hoàng - Hoàng Thiên An, mới lầu bằng tiến sĩ từ Anh quốc trở về. Hoàng Thiên An, là chị ruột của Hoàng Thiên Vũ.

"Nhóc con, xuống đi nặng chết khiến đi được." Hoàng Thiên An khổ sở gỡ cái tay dính như kẹo cao su ra khỏi cổ mình.

"Chị!" Đại thiếu gia đột nhiên nhìn xuống cô chị, cậu cao hơn cả một cái đầu nên cũng có chút mỗi cổ a.

"Gì?" Cô gái phía trước khẽ nhú mày.

"Lâu không gặp, chị... già đi thì phải."

"Cái gì?" Đại thiếu gia mặt tròn, 5s sau mặt đột nhiên đỏ bừng, đầu bốc khói nghi ngút.

"Hoàng Thiên Vũ! Có biết chị đây bao nhiêu tuổi? Mới có 25 tuổi mà bảo là già. Nhóc con kia hôm nay chết chắc rồi."

"Đồ chị đuổi được em đây."

"Nhóc kia! Đứng lại!"

"Chị bảo đứng lại! Có nghe không?"

"Đứng lại!"

"Rầm! Rầm!!"

"Rầm!"

Mới sáng sớm từ biệt thự nhà họ Hoàng đã phát ra không ít tiếng động lạ...

Căn biệt thự màu nâu sa hoa rộng lớn ngay giữa thành phố mang đến một vẻ ảm đạm vào u ám. Một chiếc mô tô phân phối lớn mà đen lao vút giữa lòng đường vắng người, dừng lại ngay trước cổng căn biệt thự kia.

Người ngồi trên xe là một chàng trai có mái tóc màu vàng nổi bật. Người có một ánh mắt lạnh lùng khiến cho những người đối diện phải cảm thấy rùng mình. Anh ta chính là đại thiếu gia nhà họ Trần - Trần Hà Duy. Anh ta dường như rất thiếu kiên nhẫn, đôi tay đeo găng bấm còi liên tục.

Không lâu sau, một người từ trong căn biệt thự đi ra, cánh cổng lớn từ từ mở ra một cách nặng nề.

"Thiếu gia..." Người ra mở cửa là một người đàn ông khoảng 40 tuổi, mặc một bộ vest màu đen, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, lắp bắp nói không nên lời.

"Brừm!!" Hắn ta không để ý đến con người đang run sợ bên cạnh, rồ ga cho xe chạy thẳng vào bên trong gara.

Trần Hà Duy, hắn ta vừa đỗ xe liền nhanh chóng phát hiện ra bên cạnh chiếc ô tô thể thao của mình còn có một chiếc xe khác, sắc mặt ngay lập tức tối sầm lại. Rút chiếc chìa khóa xe ra một cách thô bạo đi thẳng vào nhà.

Người hầu kẻ trên người dưới thấy sắc mặt hắn ta khó coi, ngày thường đã sợ, bây giờ còn sợ hơn, mặt tái mét như tàu lá chuối.

Hắn ta một mạch đi thẳng vào phòng khách, thoáng thấy bóng dáng có người ngồi trên sofa liền dừng bước, khuôn mặt hầm hầm nhìn con người kia.

Trên ghế sofa là một người đàn ông trung niên, khuôn mặt cũng chẳng mấy gì gọi là vui vẻ.

"Ông đến đây là gì?" Cái giọng trầm thấp đến đáng sợ khiến không khí như giảm xuống mấy độ, lạnh đến run người. Cô hầu bưng trà đi ra tay cũng run run mà toàn thân bất động.

"Mày ăn nói với bố mày thế à?" Người đàn ông ngồi trên ghế, trợn mắt lại nhìn hắn ta.

Người đàn ông đó là tổng tài của Trần gia, sở hữu hàng chục công ty lớn nhỏ khắp thế giới, có một tổ chức ngầm Mafia vô cùng lớn mạnh - cũng chính là cha ruột của Trần Hà Duy đại thiếu gia. Nhưng quen hệ giữa hai người này vô cùng không tốt, chuyện này chỉ sợ người ngoài không ai không biết.

"Ông có tư cách nói câu này với tôi sao?" Hắn ta cười nhạt một cái, nụ cười lạnh đến thấu xương.

”Ranh con! Mà y nên nhớ mà y là ai?” Ông ta tức giận đập bàn, khuôn mặt nổi đầy gân xanh trông đến là đáng sợ.

”Nực cười. Ông có quyền gì mà nói chuyện với tôi.” Hần nhìn ông ta bằng ánh mắt sắc lạnh.

”Mày...”

Ông ta có vẻ đang rất ức giận khuôn mặt đỏ gay nhìn chăm chăm thẳng con trước mặt, đôi tay vớ đại lấy cái gạt tàn thủy tinh đặt trên bàn ném thẳng về phía trước.

”XOẢNG!!!!”

Cả căn phòng im lặng vang lên tiếng đổ vỡ, chiếc gạt tàn vỡ thành từng mảnh trên sàn nhà, đồng thủy tinh văng tung tóe khắp nơi có lẫn vài giọt máu.

Từ cánh tay, từng dòng máu chảy xuống rồi tí tách rơi xuống đất...

8. Chương 8

Việc đại thiếu gia nhà họ Hoàng về nước đã là một tin không nhỏ. Việc cậu ta vào học ở trường nào lại càng là một chuyện lớn hơn. Và chuyện đám nữ sinh phát cuồng thì lại là một chuyện vô cùng bình thường.

Hiện tại, đại thiếu gia tay cầm kẹo mút đưa qua đưa lại, một tay chống cằm, hồn để ở chín tầng mây không biết đến khi nào thì rớt xuống. Xung quanh cậu ta, có rất nhiều nữ sinh, mắt hiện hình trái tim to đùng, tim hồng bắn tứ tóe đập bôm bốp vào mặt.

Ngày cả ngoài hành lang, người vây dày đặc, khối 11 hôm nay quả thật là náo nhiệt.

Còn nhân vật chính thì đầu cứ ù ù cạc cạc, cậu ta thật sự cảm thấy là tai có điểm ù ù nha, thật đúng là ồn ào quá mức. Đám con gái từ giờ nghỉ trưa đến giờ, vây bàn cậu y như là đồng quân tại chỗ không nhích dù chỉ một bước. Người này hỏi, người kia nói, quả thật rất có khiếu làm phóng viên a.

Ba đứa bạn kia của cậu từ sáng đến giờ không thất mặt mũi đâu, có lẽ là cúp tiết đi chơi rồi. Hai bản thiếu gia một mình ngồi đây để bị tra tấn lỗ tai.

Thiên Vũ ngậm cái kẹo, lông mày hơi nhíu, ánh mắt lướt một vòng quanh lớp học. Còn nữa, không phải nói cô gái kia là học cùng lớp sao? Vì cái gì mà lại không thấy?

”Xin lỗi, cho hỏi một chút.” Cậu ta bỏ cái kẹo ra khỏi miệng, cười có chút hồn nhiên, lên tiếng.

Không khí trong phòng học có chút im lặng, đám nữ sinh mắt long lanh cười đến sáng lạng.

”Các cậu, có biết Vũ Linh Nhi không?”

Câu hỏi vừa dứt, nụ cười sáng lạng kia lập tức đông cứng, không khí cơ hồ có chút kỳ lạ. Cả căn phòng đột nhiên lặng như tờ. Chỉ có một con người ngu ngốc duy nhất cũng không biết tại sao tốt cùng là cảm thấy khó hiểu.

”Xin lỗi, tôi ra ngoài có chút việc.” Cậu ta bỗng chốc đứng dậy, đi thẳng ra ngoài. Ngồi trong đấy thật sự rất chán, thà ra ngoài còn vui hơn.

Đến cùng cậu vẫn thắc mắc, Vũ Linh Nhi - cô gái đó rốt cuộc là như thế nào?

Trong phòng học nổi lên tiếng ồn ào...

Căn phòng màu trắng tràn ngập trong ánh sáng. Mặc dù đã sắp vào đông nhưng ánh sáng ấm áp vẫn còn phảng phất đâu đây. Toàn bộ không gian im lặng như không một tiếng động. Tầm rèm dày màu trắng khẽ đung đưa.

Trên giá tranh phát ra tiếng sột soạt, đôi tay nhỏ nhắn có chút xanh xao cầm cây chì vẽ qua vẽ lại. Đôi mắt đen dưới đầu bút chì hiện ra một cách vô hồn, như một phần tối trên tờ giấy trắng có vài điểm sáng.

Cô gái có mái tóc thật dài, ngồi trên chiếc ghế tựa, đôi mắt nâu khói vô hồn nhìn vào bức tranh đang vẽ dở trước mặt, không cảm xúc.

” Xoạt!”

Một vệt chì đen đậm chạy dài trên tờ giấy thành một đường. Để lại một mảng đen hỗn độn.

Đôi tay nhỏ nhắn vo tròn lấy tờ giấy, vứt xuống đất. Dưới sàn, hàng loạt giấy bỏ đi vứt lung tung khắp nơi.

Trên giá tranh có một tờ giấy trắng, như rằng chưa từng xuất hiện những thứ đã bị vứt bỏ. Vậy sao vẫn thấy một vệt dài in lại. Như vết sẹo... mãi mãi không thể xóa nhòa theo thời gian...

Để lại một con người đầy thương đau...

” Xoạt!”

Tờ giấy trắng bị xé xuống, theo hướng đôi bàn tay, vô lực rơi xuống đất...

” Kiến trúc của trường này cũng không tệ.” Thiên Vũ hai tay đút túi quần, vừa đi vừa ngó đông ngó tây. Trường này cũng khá là rộng nhưng so với trường ở Mỹ mà trước đây cậu từng học thì đúng là vẫn chưa bằng.

Một bóng người khẽ lướt ngang qua...

” Bộp!”

Cậu có cảm giác như va vào ai đó, cả người bị đẩy mạnh ra đằng sau.

Trần Hà Duy đang đi bỗng chốc dừng lại, khẽ ngoái đầu ra đằng sau xem ai to gan dám động đến bốn thiếu gia. Hắn ta liếc đôi mắt nhìn con người trước mặt, đột nhiên cảm thấy quen quen nhưng là nhất thời không nhận ra.

Thiên Vũ xoa xoa cái đầu, ngược lên nhìn người đối diện, đôi lông mày khẽ nhíu. Người con trai trước mặt có mái tóc màu vàng, khuôn mặt lạnh tanh không mang theo tia cảm xúc nào là vui vẻ, trái lại còn như đang tức giận.

Hắn ta hừ nhẹ một cái, cũng không thèm để ý đến cậu, quay đầu một mạch đi thẳng. Tính khí hắn hôm nay rất chi là không tốt một chút nào.

Thiên Vũ đầu óc cũng không suy nghĩ gì nhiều, khẽ lắc đầu, sờ sờ cái bụng xẹp lép đang bắt đầu đánh trống. Cậu đói rồi, phải đi lấp đầy cái bụng đã. Cậu ta nghĩ thầm, quay đầu hướng căng tin mà đi tối.

Hai con người đi ngược chiều nhau, vô hình tạo ra giải phân cách khác biệt...

” Cộc! Cộc! Cộc!”

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Người đàn ông mặc trên người bộ vest màu đen, trên tay cầm theo khay thức ăn đẩy cửa bước vào.

Bên trong căn phòng màu trắng vốn có chút bừa bộn, những tờ giấy trải đầy phòng. Người đàn ông nhẹ nhàng đặt khay thức ăn xuống chiếc bàn tròn nhỏ, hướng cô gái ngồi ở giữa phòng lên tiếng.

” Tiểu thư, cô đang ốm nên ăn chút gì đi.”

Vũ Linh Nhi mắt không dời hướng, nhìn chăm chăm vào tờ giấy trắng trên giá, không có dấu hiệu gì là trả lời ông.

Kim quản gia khẽ thở dài, ông biết tiểu thư mỗi khi không vui là lại vẽ tranh. Mà bình thường, có khi nào cô gái này vui vẻ đâu. Có lẽ đêm qua lại gặp ác mộng.

Sáng nay ông thấy cô chủ mặt xanh xao, cả người nóng hầm hập đến phát sốt thì sợ gần chết. Cũng may là chỉ bị cảm nhẹ nếu không là nguy to rồi. Cô bé này, luôn làm người ta cảm thấy xót.

” Tôi để thức ăn ở đây, cô chủ thấy đói thì ăn nhé. Nếu cô thấy không khỏe thì nhớ nói với tôi.” Lão quản gia nói xong liền ra khỏi phòng. Ông ở lại đây có lẽ cũng chẳng có tác dụng gì.

” Cạch!”

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, căn phòng trở lại sự im ắng vốn có của nó.

Cô gái đỏ khê dồi mắt, nhìn vào cốc sữa nóng đặt trên bàn, khuôn mặt lộ rõ sự mệt mỏi.

Đôi mắt nâu khói vô hồn từ từ nhắm lại...

9. Chương 9

“ Có ai không?”

“ Hình như là không.”

“ Đang giờ ăn trưa mà.”

Phía trên bức tường cao, có thò ra ba khuôn mặt vô cùng khả ái, mắt đảo khắp mọi nơi, liếc ngang liếc dọc.

“ Tiểu Băng, cậu nhảy xuống trước đi.” Phương Phương một tay bám dính lấy tường, một tay khều khều người bên cạnh nhỏ giọng nói.

“ Để làm đệm cho cậu xuống chứ gì?” Hà Vi Băng khẽ nhướn má, ngo xuống bãi cỏ phía dưới.

“ Biết rồi còn hỏi.” Phương đại tiểu thư khẽ bĩu môi, giục: “ Nhanh lên, đang giờ nghỉ trưa. Đợi đến lúc vào học, bảo vệ lượt lờ thì có đường mà vào.”

“ Xuống thì xuống, giục mãi.” Hà Vi Băng ngo quanh một lượt rồi nhẹ nhàng nhảy xuống dưới, dễ dàng mà vào được bên trong bức tường cao chót vót.

“ Còn hai người nữa, xuống mau lên.”

“ Biết rồi!” Chan Jung Gyu ngáp một cái thuận tiện mà trèo xuống. Ngay sau đó con người còn lại còn theo đường đẩy mà trèo xuống.

“ Bắn hết cả tay.” Phương Phương phúi phúi tay mấy cái nhăn nhó nói.

“ Vậy sao?” Đằng sau bỗng chốc phát ra tiếng nói.

“ Ừ... Á! Tiểu Vũ! Cậu đứng ở đây từ khi nào?” Phương Phương giật hết hồn, nhảy dựng lên bám chặt vào người Chan Jung Gyu đứng bên cạnh. Mắt tròn tròn nhìn con người vừa xuất hiện trước mặt.

Hoàng Thiên Vũ mặt ngây thơ như không có tội chớp mắt một cái, đáp:

“ Tổ vừa mới đi qua a.”

“ Làm tổ hết hồn. Có biết trèo tường vào đau tim đến thế nào không?” Phương Phương vuốt ngực một cái, chống hông nói.

“ Đúng rồi! Đi ăn thôi, tổ đói rồi.” Thiên Vũ mắt chớp chớp, xoa xoa cái bụng trống không đang đánh trống.

“ Đi thôi! Đi thôi!”

Không để ba con người kia kịp có phản ứng, Hoàng đại thiêu gia miệng cười như sắp rách miệng đến nơi, lôi lôi kéo kéo, đẩy bọn họ hướng căng tin mà đi.

“ A! Từ từ, tổ chưa có cất cặp.”

“ ăn trước đã! Tớ đói rồi!”

“ Đây, nhắm đường rồi. Căng tin ở phía bên trái cơ mà.”

“ Í! Phương Phương, hôm nay cậu không đeo áp tròng à?” Tiểu Vũ tay bóc cái kẹo, ánh mắt hướng tới con người ngồi trước mặt kỳ lạ hỏi.

“ Áp tròng sao?” Cô đại tiểu thư nghi hoặc hỏi, lấy cái gương từ trong cặp ra soi soi vài lần, mắt lập tức trợn tròn.

“ Đúng a! Mắt cậu hôm nay mà đen mà.”

“ Thôi chết! Hôm nay quên không đeo rồi.” Phương Phương vỗ vỗ đầu một cái rồi nằm bẹp ra bàn như cái bánh bao bị nhúng nước đến ướt sũng.

“ Thôi đi bà cô, chiếm hết nửa cái bàn lấy đầu ra chỗ mà để thức ăn.” Hà Vi Băng tay cầm hai đĩa cơm, chân tiện thể đá đá ghế vài cái, đẩy con người nằm vật vờ trên bàn sang một bên thuận tiện ngồi xuống.

Jung Gyu đi ngay đằng sau, khẽ nhếch môi cười đểu một cái, mở miệng châm chọc:

“ Lưu Anh Phương, cậu không muốn thành con heo mập chết ngồi dí ở đấy chứ?”

“ Chan Jung Gyu! Cậu mới là đồ heo chệt tiệt.” Lưu đại tiểu thư ngóc đầu dậy, liếc xéo tên bạn chẳng ra đâu vào đâu.

“ Ai biết!”

“ A! Đúng rồi! Hôm nay sao tớ không thấy cô gái đấy?” Thiên Vũ như chợt nhớ ra điều gì, ngậm kẹo nói.

“ Cô gái nào? Ai cơ?” Phương Phương chớp mắt một cái, tò mò hỏi.

“ Vũ Linh Nhi đó.”

“ Vũ Linh Nhi?” Jung Gyu khẽ nhíu mày, nhìn tên bạn có chút kì lạ.

“ Không phải cái cậu nói là học cùng lớp sao?”

“ Hoàng Thiên Vũ!” Hà Vi Băng đang ăn đột nhiên dừng lại. “ Cậu từ khi nào thì bắt đầu quan tâm đến những thứ chẳng liên quan thế?”

“ Tớ hả? Cũng chẳng biết nữa, chỉ là cứ cảm thấy kỳ lạ thôi.” Cậu ta, thật ra cũng chẳng hiểu tại sao, chỉ thấy có chút hiểu kỳ thôi. Có lẽ vì tính cách của cô gái đó khác biệt với cậu chẳng?

“ Sao hả? Hoàng Thiên Vũ! Không phải là có gì đó rồi chứ?” Tiểu Băng khẽ nhếch môi, nhìn Thiên Vũ cười gian xảo.

“ Có gì là có gì chứ?” Thiên Vũ khẽ bĩu môi, hướng Jung Gyu mà nói. “Tiểu Băng a, cậu không phải mới là có gì có gì chứ?”

Jung Gyu đột nhiên trợn mắt, lườm lườm nhìn con người nhỏ mọn trước mặt, chân thuận tiện giẫm vào chân ai kia một phát. Thiên Vũ lại có chút không hiểu, mắt cũng cứ thế mà trợn tròn lên rất chi là ngây thơ vô tội.

Hai người con trai cứ duy trì khoảng cách có chút kỳ lạ, nhìn nhau đến không chớp.

“ Nhóc kia! Nói thế là có ý gì?” Hà Vi Băng nhìn đến không hiểu, nhíu mày nói.

“ Không có a!”

“ XOẢNG!!!”

Đột nhiên bỗng phát ra tiếng đổ vỡ, không khí căng tin đang ồn ào có chút trùng xuống. Không khí im lặng một cách kỳ quái. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về một góc căng tin. Xung quanh mọi thứ văng tung tóe dưới sàn, thức ăn, bát đĩa như một bãi rác hỗn độn bên dưới.

Trên ghế, có một dáng người đang ngồi. Mái tóc màu vàng hỗn độn, khuôn mặt lạnh khốc khiến người khác phải hoảng sợ. Trần Hà Duy cả người tỏa ra hàn khí lạnh đến thấu xương. Đôi mắt dài hằn rõ những tia vằn máu đỏ lờm, cánh tay nổi đầy gân xanh. Đường như anh ta đang rất tức giận.

Những người đứng xung quanh cả người toát mồ hôi lạnh, sắc mặt thì trắng bệch trông đến là tội nghiệp. Ở đây ai ai cũng đều biết, Trần đại thiếu gia khi nổi giận đáng sợ đến chừng nào.

Ngồi ở một góc khác, Thiên Vũ giờ mới nhận ra đây không phải là người cậu mới gặp lúc nãy sao?

“Lại là hần ta.” Hà Vi Băng khẽ liếc mắt một cái cũng không thêm để tâm.

“Nhìn thấy mà ghét, phí cho cái bản mặt anh ta đẹp trai.” Phương Phương khẽ nghiêng đầu nhìn về phía đám đông, chẹp miệng nói.

“Người đó là ai vậy?” Thiên Vũ nhìn vào trong đám đông khẽ hỏi.

“Trần Hà Duy, học trên cậu một lớp đấy.” Jung Gyu vốn không để ý, dù sao chuyện này cũng thấy nhiều rồi.

“Nhìn anh ta quen quen sao ấy.”

“Chẳng phải hồi nhỏ cậu có gặp anh ta vài lần sao.” Hà Vi Băng khẽ dừng đũa, ngược mắt lên nhìn cậu.

“Thế sao?”

“Dù sao thì nhìn cũng chả ưa với lại hần ta cũng đâu thích gì tụi này.” Phương Phương cầm một miếng bánh, đôi mắt ánh lên sự chán ghét nhìn về phía con người lạnh khốc kia.

“Cậu... tốt nhất là đừng có để ý gì đến anh ta.”

“Cậu... tốt nhất là đừng có để ý gì đến anh ta.” Jung Gyu khẽ nói

“Tại sao?” Tiểu Vũ nhún mày khẽ hỏi.

Đột nhiên có một dáng người đi lướt qua, mang theo chút hàn khí khiến người ta khẽ run. Hoàng Thiên Vũ chợt giật mình, ánh mắt khẽ chuyển hướng, bắt gặp ngay ánh mắt lạnh tanh của con người trước mặt.

Trần Hà Duy khi đi ra khỏi căng tin chợt nhìn thấy cái gì đó quen mắt chợt dừng lại, khẽ ngoái đầu nhìn ra đằng sau. Đôi mắt dài màu nâu đậm ánh lên tia khó chịu.

Trần Hà Duy khẽ liếc nhìn cậu, được vài giây rồi chuyển hướng, nhìn chằm chằm vào Hà Vi Băng một cách bực tức.

Cô gái kia, ngược lại lại không có phản ứng gì, khẽ nhếch môi cười. Jung Gyu ngồi bên cạnh cũng chỉ khẽ lắc đầu. Bầu không khí có chút kỳ quái khiến Thiên Vũ cứ mơ mơ hồ hồ không hiểu.

“Chết tiệt!”

Trần Hà Duy cả người toàn là nộ khí, gân xanh nổi lên chẳng chịt, tiện chân đá vào cái bàn bên cạnh, sau đó đi ra ngoài, bỏ lại một đống ồn ào hỗn độn...

10. Chương 10

Phía trên cánh cửa gỗ màu nâu có một tấm bảng đề hai chữ “Hiệu trưởng”. Hiện tại bây giờ ngài hiệu trưởng đáng kính đang tiếp một vị khách. Đó là một cô gái.

Bên trong phòng hiệu trưởng, một người đàn ông trung niên ngồi trên chiếc ghế sofa, tóc đã điểm bạc. Ông ta khẽ nâng tách cà phê lên nhắm một ngụm nhỏ, dáng vẻ khoan thai không chút gì là vội vã.

Phía đối diện là một cô gái có mái tóc dài màu nâu. Đôi mắt xinh đẹp ẩn hiện ý cười.

“Hiệu trưởng, 9 năm rồi không gặp thầy vẫn khỏe chứ?” Cô gái đó lên tiếng, ánh mắt hướng người đàn ông kia.

“Khỏe gì chứ, già cả rồi.” Người đàn ông đó đặt tách cà phê xuống, khẽ cười, những nếp nhăn quanh khóe mắt cũng xuất hiện nhiều hơn. “Thầy cũng sắp đến lúc phải nghỉ hưu thôi.”

“Em thấy thầy vẫn vậy đó thôi.”

“Phải rồi, Thiên An, Mấy năm nay không phải em đều sống ở bên Anh sao? Không phải về đây chỉ để thăm thầy đấy chứ?”

“Em ạ?” Hoàng Thiên An khẽ thở dài, đôi mắt nâu khẽ hướng ngoài cửa sổ. “Em lấy xong bằng tiến sĩ rồi nên về đây ở luôn.”

“Ở hẳn đây luôn?” Ông hiệu trưởng khẽ nhíu mày nói.

“Có lẽ là em sẽ ở hẳn, dù sao em trai em cũng về rồi.” Cô gái đó quay đầu lại, nhìn vào người đàn ông khẽ cười.

“Hoàng Thiên Vũ? Là cậu nhóc đó sao? Sáng nay thầy mới gặp nó.”

“Tiểu Vũ, nó còn trẻ con lắm.” Hoàng Thiên An khẽ lắc đầu chán nản. “Đúng rồi, thầy. Hôm nay em đến là có việc muốn nhờ thầy.”

“Nhờ thầy sao?”

Hoàng Thiên An uống một ngụm cà phê, từ tốn nói: “Em vừa mới lấy xong bằng tốt nghiệp...”

“Thầy nghe nói là em theo ngành bác sĩ. Phải không?”

“Vậy nên, em muốn xin vào đây làm việc.”

“Vào đây?” Vị hiệu trưởng trông có phần ngạc nhiên.

“Nếu thầy đồng ý.”

“Bác sĩ trước cũng vừa mới xin nghỉ. Thầy còn đang có ý muốn tuyển thêm người. Cũng vừa đúng lúc. Nhưng...với điều kiện và trình độ của em, có thể xin vào bất cứ bệnh viện lớn nào, hơn nữa còn rất có tương lai.”

“Em biết... nhưng, em thích nơi này...” Hoàng Thiên An khẽ cười, nhìn chằm chằm vào tách cà phê phía trước, đôi mắt có chút gì đó nuối tiếc.

“Thầy có thể hỏi vì sao không?”

“Bởi vì, em...”

Có lẽ vẫn chưa thể quên được

Tự nhủ bản thân,

Rằng, xóa tan đi những hồi ức đau buồn

Tưởng rồi mình sẽ quên

Hóa ra vẫn là còn hoài niệm

Mỗi khi nhớ đến vẫn sẽ thấy đau

Trái tim nhỏ bé lại khẽ run rẩy...

Bởi vì đau khổ mà ngập tràn trong kỷ niệm,

Vô hình lại không muốn dứt ra...

Có thể như vậy, chẳng lại là điều tốt?

Ít nhất vì bản thân cũng không muốn quên...

Như là ký ức lưu lại mãi mãi...

Trong lớp học ồn ào như cái chợ vỡ, Hoàng Thiên Vũ nằm gục xuống bàn một cách chán nản. Hôm nay đã là ngày thứ hai cậu ta đi học tại trường mới.

“ Buồn ngủ chết đi được.” Cậu ta than một tiếng, cái má phụng phịu nhìn đến là yêu.

“ Vậy thì ngủ đi.” Chan Jung Gyu ngồi ngay bên cạnh cậu, khẽ ngáp dài một tiếng, khều khều lưng Lưu Phương Anh ngồi trên lên tiếng: “ Khi nào vào học nhớ gọi tớ dậy nhé.”

“ Còn lâu.” Phương khẽ bĩu môi.

“ Nhớ gọi đấy.” Jung Gyu vừa dứt lời, mắt lập tức díp lại nằm gục xuống bàn ngủ không biết trời đất gì.

“ Hứ!” Phương Phụng kêu một tiếng, quay ngoắt lên trên tiếp tục công việc làm còn dang dở.

Hà Vi Băng ngồi cạnh chú tâm vào iphone chơi game, căn bản là không thèm để ý.

Có thể nói là hôm nay ba con người thường xuyên cúp học kia đi học quả là một kỳ tích. Cũng chỉ vì Hoàng đại thiếu gia đi học buồn nên lôi họ đi cùng mà thôi.

Hoàng Thiên Vũ, ngồi một mình cũng buồn chán, lôi điện thoại ra nghịch. Vừa động được đến cái điện thoại, mắt cậu ta lập tức sáng lên. Ánh mắt hướng ra phía ngoài cửa.

Từ phía ngoài cửa, Vũ Linh Nhi bước vào, mọi người xung quanh cơ hồ cũng không ai để ý, có lẽ vì quá quen với việc này rồi.

Vũ Linh Nhi, cặp mắt vô hồn từ từ đi xuống cuối lớp. Không biết là trời xui thế nào, cô gái đó lại ngồi cái bàn ở cuối lớp bên cửa sổ ngay cạnh bàn cậu đang ngồi.

“ Chào!” Tiểu Vũ mắt hiện rõ ý cười, tay hướng Vũ Linh Nhi vẫy vẫy.

Vũ Linh Nhi ngược lại không có phản ứng, khẽ liếc đôi mắt nâu khói vô hồn sang nhìn Tiểu Vũ, không nhanh không chậm quay đầu đi.

“ Ashiiiiiii...” Hoàng Thiên Vũ vốn biết trước kết cục sẽ như vậy, khẽ bĩu môi, phụng phịu nói.

“ Cậu có biết không trả lời người khác là thất lễ không?”

“ ... ”

Hà Vi Băng đang dán mắt vào cái điện thoại, nghe thấy tiếng liền quay lại. Cô gái đó hết nhìn cậu bạn thân, lại quay sang nhìn Vũ Linh Nhi, môi khẽ nhếch lên tiếp tục quay lại chơi game.

Hoàng đại thiếu gia vẫn chưa từ bỏ, kéo cái bàn của mình lại gần bàn cô gái nọ, quay hẳn người sang tươi cười nói.

“ Nhi Nhi! Đã nói là tôi sẽ gọi cậu như vậy đúng không?”

“ Này! Cậu biết tên tôi rồi nhỉ?”

“ Cậu vẫn nhớ đấy chứ?”

Vũ Linh Nhi không lên tiếng, không biết là có phải vì không để ý, đôi mắt vô hồn khẽ chớp một cái liền nhanh chóng dán chặt vào quyển sách dày cộm toàn chữ tiếng anh trước mặt.

“ ... ”

“ Này!”

“ ... ”

“ Nói chuyện đi có được không?”

“ ... ”

“ Hoàng Thiên Vũ!” Hà Vi Băng ngồi nãy giờ cảm thấy tai cứ ngứa ngứa đến không chịu được, cầm quyển sách phi thẳng ra đằng sau.

“ Tiểu Băng a, sao lại ném tớ?” Hoàng Thiên Vũ nhanh chóng mà né được, hướng Hà Vi Băng không vừa lòng mà nói.

“ Reng! Reng! Reng!”

Đúng lúc ấy, tiếng chuông vang lên từng âm thanh liên hồi. Kim đồng hồ vừa đúng điểm 7h30 phút.

“ Ê! Chan Jung Gyu. Vào lớp rồi kìa!” Lưu Anh Phương quay ra đằng sau, dùng quyển sách đập vào đầu cậu bạn đằng sau một cái. Jung Gyu từ từ mà ngóc đầu dậy trong tình trạng vẫn còn chưa hết buồn ngủ.

Không khí trong phòng vẫn còn mang sự náo nhiệt đến ồn ào.

Hoàng Thiên Vũ có chút nuối tiếc mà quay người lại, được một lúc lại quay sang nhìn cô gái đó. Vũ Linh Nhi đôi mắt nâu khói vô hồn không chớp. Hoàng đại thiếu gia lại cười đến kỳ lạ.

11. Chương 11

“ Cậu đi đâu vậy?”

Hoàng đại thiếu gia từ khi bước ra khỏi cửa lớp liền bám dính theo sau ai kia không ngừng, như chú chó nhỏ lon ton đi theo, luyên thuyên mãi không thôi.

Những ánh mắt kỳ lạ của đám người xung quanh luôn luôn dán chặt vào người cậu không rời.

“ Không phải là giờ thể dục sao?” Thiên Vũ khê nhú mày, tò mò hướng người kia hỏi.

Vũ Linh Nhi cứ một mạch mà đi thẳng, đôi mắt nâu khói vô hồn không chớp, vốn là không muốn để ý đến con người kia.

Bất chợt...

“ Bộp!”

Một dáng người khê lướt qua cả hai, như vô tình như cố ý va vào người Vũ Linh Nhi. Vũ Linh Nhi, đôi mắt khê chuyển, từ từ quay sang. Hoàng Thiên Vũ tò mò không hiểu con người kia là ai, cũng theo hướng mà quay sang.

Đình Trần Hải Yến khê chớp đôi mắt đẹp được make up tỉ mỉ, môi nhếch lên cười một cách khinh bỉ.

“ Vũ Linh Nhi, xem ra mày vẫn còn khỏe gớm.”

Vũ Linh Nhi mặt không biểu cảm, ngay cả đến nhìn một cái cũng không. Thiên Vũ thì ngược lại rất hiếu kỳ.

“ Nhi Nhi! Ai vậy?”

“ Nhi Nhi?” Cô đại tiểu thư kia chuyển đổi ánh mắt sang nhìn Thiên Vũ, đôi lông mày hơi nhú lại.

“ Tôi hả? Tôi là Hoàng Thiên Vũ!” Tiểu Vũ tự chỉ vào mình, thành thật mà nói.

“ Hoàng Thiên Vũ?” Cô ta có phần hơi ngẩn người, từ trước tới đây cô ta cũng chưa từng gặp qua con người này nhưng lại là thấy quen mắt. Khuôn mặt như vậy, nếu có nhìn một lần thì chắc chắn là phải nhớ.

“ Cô ấy là bạn tôi.” Hoàng Thiên Vũ thấy con người kỳ quái trước mắt, giải thích thêm.

“ Bạn?” Đình Trần Hải Yến đôi mắt mở to như không tin vào những gì mình nghe thấy, nhìn Thiên Vũ đến khó hiểu, sau đó cười phá lên một cách diễu cợt.

“Mày từ khi nào thì có bạn thế hả?”

Vũ Linh Nhi với mấy lời nói kia hoàn toàn không có phản ứng, đứng yên một chỗ như bất động.

“Thế là ý gì chứ?” Hoàng Thiên Vũ đôi lông mày khẽ nhíu lại, nhìn con người kia chòng chòng.

“Cậu bạn đẹp trai à, tôi có lòng khuyên cậu một câu. Tốt nhất là tránh xa cô ta ra.” Đinh Trần Hải Yến khẽ nhướn lông mày, đôi mắt đầy sự khinh miệt nhìn thẳng vào Vũ Linh Nhi, bàn tay được chăm sóc tỉ mỉ thô bạo đẩy con người yếu ớt một cái thật mạnh.

Hoàng Thiên Vũ nhanh chóng đưa tay ra đỡ lấy con người trước mặt, hai tay nắm chặt vào vai Vũ Linh Nhi.

“Ha!” Cô gái kia khẽ nhếch môi cười, đôi tay nhẹ hất những lọn tóc xoăn ngắn ngang vai ra đằng sau, cất bước rời đi. Chiếc giày cao gót vang cồm cộp trên sàn xa dần rồi mất hút.

“Nhi Nhi! Có sao không?” Hoàng Thiên Vũ không để ý đến con người kia, quay lại nhìn Vũ Linh Nhi một cách đầy lo lắng, hai tay cũng thuật tiện thả ra.

Vũ Linh Nhi khẽ chớp chớp đôi mắt vô hồn, không nói gì.

“Cô gái kia có vẻ không thích cậu cho lắm.” Hoàng Thiên Vũ khẽ bĩu môi, không vừa lòng mà nói.

Không có tiếng trả lời. Thiên Vũ khẽ thở dài...

“Cậu đó, cứ như thế sẽ bị bắt nạt đấy. Sau này nếu có gì cứ nói với tôi, tôi sẽ bảo vệ cậu cho.” Hoàng Thiên Vũ, hí hửng nói tự vô ngữ mình như lời hứa.

Vũ Linh Nhi đột nhiên nhìn chằm chằm Hoàng Thiên Vũ, đôi mắt nâu khói vô hồn có một tia xáo trộn. Đã lâu rồi, không có ai nói với cô câu ấy. Dòng ký ức đáng quên đột nhiên trở về...

“Nhi Nhi! Anh hai hứa đó! Sau này nếu em bị bắt nạt cứ nói với anh. Anh nhất định sẽ bảo vệ em.”

“Tóc cậu đẹp thật đấy! Tớ rất thích những cô gái có mái tóc dài.” Hoàng Thiên Vũ mỉm cười, đôi tay khẽ xoa xoa đầu Vũ Linh Nhi một cách cưng chiều.

Vũ Linh Nhi, cô gái đó khẽ giật mình, đôi mắt nâu khói nhìn con người trước mặt.

“Hoàng Thiên Vũ!” Hà Vi Băng từ cửa lớp đi ra, dựa người vào cửa, nghịch nghịch mấy lọn tóc, nhìn hai con người kia lên tiếng.

“Tiểu Băng? Ủa? Hai người kia đâu?” Thiên Vũ ngoái đầu lại, nhìn Tiểu Băng hỏi.

“Đi ra sân thể dục trước rồi. Có phải cậu định đứng đây tâm sự đến hết giờ luôn không?” Hà Vi Băng khẽ liếc mắt nhìn ra đằng sau Tiểu Vũ, cười một cách giảo hoạt.

“Đúng rồi! Còn phải ra sân nữa.” Hoàng Thiên Vũ gật gật đầu, quay người lại. “Nhi Nhi... Ồ? Không phải vừa rồi còn đứng đây sao?”

“Vừa mới đi rồi.” Hà Vi Băng cười đều một cái, nhìn biểu cảm trên mặt cậu bạn mà thấy buồn cười.

“Tại cậu đó.”

“Đâu rồi?” Thiên Vũ đứng dưới sân bóng, mắt đảo khắp nơi, ngó hướng này hướng nọ.

“Tiểu Vũ! Đang tìm ai vậy?” Phương Phương khoác tay Thiên Vũ, tò mò hỏi.

“Nhi Nhi! Không thấy cậu đấy đâu cả?”

“Nhi Nhi? Nhi Nhi nào cơ?” Phương Phương với cái tên mới nghe lần đầu này thực cảm thấy có điểm lạ lẫm.

“Phương Phương a, là Vũ Linh Nhi đó.” Hà Vi Băng cười đều, khoác vai Lưu Anh Phương, ánh mắt hướng Thên Vũ một cách châm chọc.

“Tiểu Vũ, cậu từ khi nào mà lại tiến triển nhanh đến vậy a?” Chan Jung Gyu đứng một bên nói thêm vào.

“ Ai thêm nói chuyện với các cậu.” Thiên Vũ lè lưỡi, phụng phịu nói.

“ Cơ mà làm cậu thất vọng rồi. Vũ Linh Nhi không có ở đây đâu?” Hà đại tiểu thư mắt khê chớp, mỉm cười một cách sáng lạng nói.

“ Sao cậu biết?”

“ Sao lại không?” Hà Vi Băng không trả lời mà hỏi ngược lại, đôi lông mày khê nhướn lên.

“ Nghe nói là thể chất không tốt nên được miễn thể dục.” Lưu Anh Phương vuốt vuốt mái tóc ngắn, nói.

“ Sao tớ không biết nhỉ?”

“ Làm sao cậu biết được?”

“ Hoàng Thiên Vũ! Đấu thử một trận không?” Hà Vi Băng ném một quả bóng rổ không biết lấy từ đâu ra vào người cậu, nháy mắt nói.

“ Tiểu Băng a! Cậu ném thể sẽ đau đấy.”

“ Để xem bây giờ cậu có thắng nổi tớ không?” Hà Vi Băng đôi lông mày khê nhướn lên, lộ rõ sự khiêu khích.

“ Xí! Cậu sẽ thua cho coi.” Thiên Vũ khê nữu môi, lấy quả bóng đập đập xuống đất vài lần sau đó nhanh chóng dẫn bóng chạy về phía rổ bóng ở bên trái.

“ Để xem!” Hà Vi Băng khê cười, nhanh nhẹn cướp lại bóng. Quả bóng chuyển qua chuyển lại giữa hai tay một cách thuần thục, lúc lên trên, lúc xuống dưới nhìn thật sự là hoa mắt. Đối với dân chuyên nghiệp thì đây đúng là cao thủ.

Hoàng Thiên Vũ, cậu ta cũng không phải là tay vừa, cũng không thể dễ qua mặt một cách dễ dàng như vậy. Hai người cứ giằng qua giằng lại một hồi trên sân, quả bóng vẫn chưa lọt rổ lần nào.

Đứng ngay bên ngoài, hai con người nhàn rỗi ngồi tán phét, cá cược xem rồi ai sẽ thắng, bàn luận thể nào đến rất sôi nổi.

“ Tớ nghĩ Tiểu Vũ sẽ thắng.” Phương Phương tay cầm cái kẹo, chẹp miệng nói.

“ Còn lâu, Hà Vi Băng, cậu ta vẫn cao hơn một bậc.” Jung Gyu hai tay đút túi quần, nheo nheo đôi mắt nhìn về phía sân.

Không biết những người xung quanh, từ khi nào đã bu đến đây sân, nhìn đến không chớp mắt một nam một nữ đang đôi co với quả bóng trên sân.

“ Vào rồi!” Hà Vi Băng sau một hồi vắt vẻo, cuối cùng cũng đưa quả bóng vào lưới, nháy mắt nhìn con người bên cạnh mồ hôi nhễ nhại một cách tự mãn.

“ Là cậu ăn gian! Ai lại dẫm chân tớ?” Hoàng Thiên Vũ ôm chân, phụng phịu không phục.

“ Ai thấy?” Hà Vi Băng mặt tỉnh bơ, dù sao cũng chỉ là chơi cho vui thôi không cần chấp nhất việc thắng thua làm gì.

“ Hai cô cậu kia đây là giờ gì mà chơi bóng rổ thế hả?” Một giọng nói ồm ồm không biết từ đâu phát ra.

Mọi người đang ở trong sân cũng không biết là đã bốc hơi đi đâu. Ông thầy thể dục cao đến 1m8 mặt hầm hầm bước vào. Chán Jung Gyu đứng đằng sau lắc đầu ngán ngẩm, Lưu Anh Phương biểu cảm không khả quan là bao, vẻ mặt biểu hiện vô cùng rõ ràng: Hai người chết là cái chắc!

“ Hai người có biết đây là giờ của ai không? Chạy 5 vòng quanh trường cho tôi.”

12. Chương 12

“ Hà Vi Băng! Tất cả là tại cậu!” Thiên Vũ cậu ta người đầy mồ hôi, chập vạt lết cái chân mỏi như tiến từng bước khó nhọc, đến thở còn chẳng ra hơi qua lại liếc xéo người gây ra hậu quả này.

Hà Vi Băng lại xem chừng là không có gì không khỏe, có lẽ loại thể thao chạy bộ này đã được rèn luyện nhiều rồi.

Hà đại tiểu thư khẽ nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, thông thả mà đi.

“ Reng! Reng! Reng!” Chuông điện thoại không biết từ đâu đột ngột vang lên.

Hà Vi Băng trên tay cầm điện thoại đang báo sáng một cuộc gọi, đưa lên tai, nói: “ Alo!”

Đầu bên kia truyền đến một giọng nam nhưng nói cái gì thì có phần nghe không rõ. Thiên Vũ đứng bên cạnh dính sát tai vài điện thoại cũng chỉ nghe câu được câu mất. Sắc mặt Hà Vi Băng cơ hồ là cũng không mấy phần thay đổi chỉ có đôi chút ngạc nhiên.

“ Không phải là tuần sau sao?”

Thiên Vũ đứng bên cạnh tò mò không hiểu, chỉ biết đứng tròn mắt lên nhìn.

“ Được rồi, em đến là được chứ gì.”

Cuộc điện thoại được kết thúc một cách nhanh chóng, Hà Vi Băng khẽ quay người lại nói với Thiên Vũ.

“ Sao vậy?”

“ Có chút việc, tớ đi trước.”

“ Có chút việc? Là việc gì?”

“ Woon Kyo, anh ấy về rồi.” Hà Vi Băng khẽ lên tiếng, sau đó nhanh chóng dời đi, vừa bước được vài bước liền quay đầu lại.

“ Đúng rồi, bảo với hai người kia là tớ đi trước nhé.”

“ Biết rồi.” Thiên Vũ khẽ bĩu môi nhìn theo bóng dáng khuất dần kia, khẽ thở dài.

“ Ai da! Còn phải chạy thêm 3 vòng nữa. Đau hết cả chân.”

“ Ủa? Trong trường này có nhà kính sao?” Thiên Vũ cậu ta bước từng bước cho qua hết 5 vòng sân đột nhiên để ý thấy một góc khuất ở sân sau có dựng một nhà kính trong suốt. Tính tò mò lại nổi lên, cậu ta nhanh chóng tiến lại gần.

Nhìn từ khung cửa trong suốt, cậu phát hiện ra trong đấy có trồng rất nhiều loại hoa, có đầy đủ loại màu sắc.

“ Không biết trong đó có gì hay không?” Thiên Vũ đi quanh một vòng tìm cửa vào, cánh tay đẩy cửa bước vào cũng không tốn là bao sức lực.

“ Trong này nhiều hoa thật.” Hoàng Thiên Vũ đại thiếu gia vừa đi vừa trầm trồ nhìn ngắm khắp nơi. Trong này phải đến cả trăm loài hoa chứ chả ít.

“ Í!” Ánh mắt đã khắp nhà kính một vòng bất chợt sáng lên, hướng tới một góc trong phòng mắt không dời.

“ Hóa ra cô ấy ở đây.” Hoàng Thiên Vũ chân từ từ bước lại gần con người đang ngồi tựa vào tường ở góc phòng kia, nhón miệng cười tới vui vẻ.

“ Nhi Nhi!” Thiên Vũ ngồi xổm trước mặt cô gái đôi mắt nhắm, tiếp tục lên tiếng.

“ Cậu đang ngủ sao?” Thiên Vũ khẽ nghiêng đầu nhìn Vũ Linh Nhi chăm.

Vũ Linh Nhi không lên tiếng, đôi mắt nhắm hờ như đang ngủ, đôi bàn tay nhỏ nhắn đặt trên đùi, bên cạnh còn có một chậu xương rồng nhỏ. Cô gái đó dường như là đang thật sự ngủ rồi.

“ Xương rồng này.” Thiên Vũ chú ý tới chậu cây xương rồng bên dưới, đôi tay đưa ra chạm nhẹ vào những cái gai nho nhỏ.

“ Trông cậu ngủ nhìn cũng dễ thương ghê.” Cậu ta khẽ cười, đôi mắt nhanh chóng đổi hướng, nhìn con người trước mặt đến chăm chú.

Vũ Linh Nhi thật ra trông vô cùng trẻ con, đặc biệt là khi nhắm mắt. Làn da trắng hồng hào cùng với đôi môi đỏ nhỏ nhắn nhìn vô cùng đáng yêu. Cái ánh mắt u ám vô hồn đặc biệt ấy mỗi khi không xuất hiện liền mang đến cho người ta cảm giác khác lạ. Cứ dường như là một người hoàn toàn khác.

“ Lúc nào cũng như này có phải tốt hơn không.” Tiểu Vũ nhẹ giọng nói, như sợ rằng con người kia sẽ tỉnh dậy. Đôi mắt màu nâu đột nhiên hơi trùng xuống như đang nghĩ cái gì đấy.

Bất chợt...

Thiên Vũ nhướn người lại gần Vũ Linh Nhi. Đến khi mặt chỉ còn cách vài centimet nữa thôi thì chợt dừng lại như nghĩ ngợi điều gì. Sau đó cậu ta nhanh chóng nghiêng mặt sang trái, hôn nhẹ một cái vào má ai kia. Hàng lông mi dày của ai kia đột nhiên khẽ rung động nhẹ.

Khoảnh khắc ngắn ngủi nhanh chóng trôi qua. Hoàng Thiên Vũ không nhanh không chậm đứng thẳng người dậy. Cả người cậu như có chút gì chấn động, hai má bắt giác hơi ửng hồng.

“ Bíp! Bíp! Bíp!”

Âm thanh đột ngột phát ra khiến người khác phải giật mình. Hoàng Thiên Vũ sợ đến hết hồn, nhảy lùi ra phía sau vài bước, tìm trong ngực bắt giác đập loạn vài nhịp.

Sau khi định thần, cậu ta mới phát hiện ra âm thanh ấy phát ra từ một góc bàn, chiếc điện thoại màu trắng trên bàn phát sáng báo một tin nhắn.

“ Đúng là làm chuyện lén lút sẽ bị tổn thọ mà.” Hoàng Thiên Vũ vuốt vuốt ngực, thở ra một hơi. Đột nhiên ánh mắt cậu ta khẽ sáng lên một tia giảo hoạt nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên bàn.

Cậu ta sau một lúc thì rời khỏi nhà kính, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười gian trá đến kỳ lạ.

Nhà kính trồng đầy hoa cũng vì thế bỗng chốc yên ắng. Đôi mắt màu nâu khói vô hồn từ từ mở ra chớp chớp vài cái như chưa quen với ánh sáng. Vũ Linh Nhi nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài, trong lòng không hiểu vì lý do gì mà lại có chút xáo trộn.

Bây giờ hiện tại vẫn đang là giờ học, trong sân trường cũng chẳng có mấy bóng dáng học sinh. Về im ắng có chút gì yên ả bao trùm lên toàn bộ khuôn viên trường.

Vũ Linh Nhi từ nhà kính bước ra, đôi mắt nâu khói nhìn vô định về hướng nào đấy, đôi chân như vô thức mà bước đi. Cô có lẽ định vào thư viện tìm vài quyển sách đọc cho hết tiết thể dục.

“ Bộp!”

Một tiếng va chạm lớn đột nhiên truyền đến. Vũ Linh Nhi cảm giác như va phải ai đó cả người nhanh chóng liền bị đẩy ngã về phía sau. Cả người như không tự chủ ngã xuống đất, cánh tay trắng hồng cũng vì thế mà quệt một vệt dài trên đất đến chảy máu.

“ Không có mắt à?” Một giọng nam trầm thấp vang lên mang theo nhiều phần lạnh lùng và tức giận.

Trần Hà Duy đôi mắt lạnh băng không chút cảm xúc nhìn vào con người to gan dám gây sự với hắn ta nằm dưới đất.

Linh Nhi đôi mắt nâu khói khẽ chuyển hướng, từ từ chậm chậm quay đầu lại nhìn con người trước mắt, khuôn mặt không mấy may biểu hiện điều gì là sợ sệt.

Hắn ta đôi lông mày đang nhíu chặt có chút gì đó giãn ra, nhẹ nhàng tiến lại gần ngồi xổm xuống, đôi môi khẽ nhếch lên nụ cười nhạt đến lạnh khốc, nhìn cô gái kia có chút gì đó khinh khỉ.

“ Khuôn mặt cũng xinh đẹp lắm chứ.” Trần Hà Duy đôi tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn, ánh mắt lạnh toát lên vẻ đùa cợt.

Vũ Linh Nhi dường như không để ý, khuôn mặt khẽ nghiêng sang một bên. Hắt ta thấy cô gái ấy giống như một chú thỏ sợ hãi như mặt lại không biểu hiện gì, ánh mắt khẽ ánh lên tia thú vị, đôi tay siết chặt cái cằm nhỏ bé đến đáng thương tiếp tục lên tiếng.

“ Tên gì?”

Vũ Linh Nhi không trả lời, đôi lông mày hơi nhíu như cảm nhận được nơi đang bị bóp chặt kia đang đau.

“ Cô cũng to gan thật, dám gây sự với bốn thiếu gia đây. Đừng tưởng chỉ có khuôn mặt là ngon lắm.” Hắt ta khẽ cười, đôi mắt lại nhiều phần ánh lên tia nguy hiểm, bàn tay to lớn vỗ nhẹ vào một bên má trắng hồng khiến cho nó hơi ửng đỏ.

“ Vũ Linh Nhi?” Trần Hà Duy đôi mắt khẽ chuyển hướng, ánh nhìn sắc lạnh rơi xuống bảng tên được cài ngay ngắn trên chiếc áo trắng.

“ Tên hay đấy.” Trần Hà Duy khẽ nhếch môi, nụ cười âm hiểm khiến người khác phải khiếp sợ.

Hắt ta đang định nói tiếp gì đó đột nhiên đứng bật dậy, lấy điện thoại từ trong túi quần, hóa ra là có người gọi tới.

“ Gì?” Trần Hà Duy lạnh giọng nói.

“ Là đứa nào dám to gan?” Trần Hà Duy đôi lông mày đột nhiên nhíu chặt, cái giọng trầm thấp như lạnh đi vài phần, không khí xung quanh cũng vì thế mà giảm xuống đến mấy độ.

Trần Hà Duy sau khi nghe xong cuộc điện thoại đó, sắc mặt đen đến khó coi, gân xanh nổi đầy trên trán, dường như là đang rất tức giận. Hắt ta cũng không còn tâm trạng mà để ý đến Vũ Linh Nhi, một mạch mà bỏ đi.

Linh Nhi lúc này đôi mắt mới chớp một cái, những ngón tay nhỏ nhắn khẽ sờ lên vết thương còn đang rỉ máu, khuôn mặt chẳng mấy chốc có hơi chút trắng xanh...

13. Chương 13

Trong căn phòng khá lớn được trang hoàng toàn một gam màu trắng, bên trong đó có đầy đủ các thiết bị y tế chuyên dụng, mọi thứ đều được sắp xếp ngăn nắp gọn gàng.

Trên chiếc bàn làm bằng gỗ ép kê sát phía cửa ra vào, một cô gái mặc áo bác sĩ màu trắng đang ghi ghi chép chép gì đó trên cuốn sổ. Cô gái đó có đôi mắt xinh đẹp khiến người ta rung động khẽ chớp một cái như vẻ đang suy tư điều gì. Mái tóc dài màu nâu được buộc hờ ở đằng sau toát lên vẻ dịu nhẹ. Cô gái kia, hẳn là Hoàng Thiên An đại tiểu thư đi.

“ Cạch!”

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng được mở ra, Hoàng Thiên An mắt đang nhìn chăm chăm vào sổ bệnh án của trường khẽ nhìn lên, đôi môi nhẹ nở một nụ cười bất chợt đông cứng lại. Cả người cơ hồ khẽ giật mình một cái liền toàn thân tê dại.

Từ bên ngoài, Vũ Linh Nhi đẩy nhẹ cánh cửa, tiến vào trong, cánh tay trắng hồng còn đang rỉ máu không thôi. Vũ Linh Nhi từ khi tiến vào thì liền bất động đứng yên một chỗ, đôi mắt nâu khói vô hồn khẽ chớp, phản chiếu ngay hình ảnh con người trước mắt hoàn toàn xa lạ, một chút cũng không gọi là có quen biết.

Con người kia ngược lại vô cùng sửng sốt, toàn thân như bị đông cứng đến cử động nhỏ cũng không phát ra. Cặp mắt đẹp màu nâu mở to từ bao giờ bắt đầu ướt ươn ướt. Trong ánh mắt có phảng phất chút gì đó mơ hồ

khó hiểu, lại có chút gì đó đau xót lẫn bi thương. Dòng quá khứ đã rất lâu bỗng nhiên dội ngược về, khuôn mặt phẳng phất nét gì đó quen thuộc, đặc biệt là đôi mắt màu nâu khói luôn ẩn hiện nét dịu dàng.

“ Vũ Minh...” Hoàng Thiên An, đôi môi mỏng khẽ run rẩy lắm lắm điều gì đó.

“ Cạch!”

Cánh cửa phòng một lần nữa lại được mở ra, một dáng người mặc đồ trắng bước vào. Đó là một cô gái trẻ chừng 25, 26 tuổi, có lẽ là bác sĩ. Cô gái đó từ khi bước vào phòng liền nhìn thấy ngay Vũ Linh Nhi khuôn mặt không lộ vẻ gì ngạc nhiên, khẽ cười nói.

“ Cô bé này, lại bị thương rồi phải không?”

Hoàng Thiên An như người từ trong mộng tỉnh lại, đầu óc đến bây giờ vẫn cứ mơ mơ hồ hồ. Trong lòng ngàn vạn lần tự nhủ: Không phải! Tuyệt đối không phải!!!

“ Khử trùng vết thương, sẽ hơi đau một chút, cố gắng chịu nhé.” Không biết từ bao giờ, cô gái kia đã kéo Vũ Linh Nhi ngồi xuống chiếc giường màu trắng kê sát tường, nhìn chăm chăm vết thương trên cánh tay trắng hồng kia nhíu mày nói.

Vũ Linh Nhi không phản ứng gì, cứ thế ngồi yên bất động. Cục bông được thấm thuốc khử trùng nhẹ chạm vào vết thương, đôi lông mày thanh tú đột nhiên hơi nhíu lại.

Hoàng Thiên An từ nãy đến giờ vẫn im lặng như vô thức nhìn chăm chăm Vũ Linh Nhi.

Cô bé kia rõ ràng là không phải!!! Tuyệt đối không phải! Nhưng... tại sao lại giống đến thế??? – Thiên An đôi lông mày nhíu chặt lại, tim có cảm giác nhói đau từng hồi, hai bàn tay đầy mồ hôi đang nắm chặt. Đôi mắt màu nâu khẽ đảo quanh nhìn Linh Nhi một lượt, đôi mắt chợt dừng lại ở bảng lên màu vàng trước áo nổi bật ba chữ: Vũ Linh Nhi!

Đôi mắt màu nâu một lần nữa mở lớn, ba chữ này từng từ từng từ một chậm rãi mà nuốt trôi xuống một cách khó khăn. Vũ Linh Nhi?? Không phải chính là cô bé đó?

“ Cô bé đó tên là Vũ Linh Nhi sao?” Hoàng Thiên An ngồi trên ghế hướng cô bác sĩ kia, ngờ vực hỏi.

“ Đúng rồi, sao cô biết?” Cô gái trẻ kia cất đồng sách vào trong một thùng lớn, ngoái đầu lại.

“ Có phải... là 17 tuổi không?” Thiên An tìm đập chệch đi vài nhịp, khuôn mặt có chút trắng bệch.

“ Để xem nào. Cô bé đó học lớp 11, đúng là 17 tuổi đó.”

Hoàng Thiên An cả người chấn động, liền cứ thế chìm vào im lặng, không lên tiếng.

“ Nhưng sao lại để ý đến cô bé đó.” Cô gái kia thu dọn hết mọi thứ trên bàn, bê cái hộp lại gần chỗ Hoàng Thiên An đang ngồi, khẽ nhíu mày hỏi.

“ Không... không có gì.” Thiên An khẽ lắng đầu, đôi mắt vẫn như đang suy nghĩ gì đó không rõ.

“ Linh Nhi đó thường hay đến đây, tôi nghĩ việc ở đây cũng có chút lo cho cô bé ấy.”

Hóa ra Hoàng Thiên An vào đây làm việc, chính là thay chỗ cho cô gái đột ngột xin nghỉ này.

“ Tại sao?” Hoàng Thiên An như vô thức khẽ hỏi.

“ Nhất nhất cũng là việc của mấy đám học sinh trong trường. Ở đây dần rồi sẽ quen thôi.” Cô gái kia tiếp lời, khẽ ngước mắt lên nhìn đồng hồ trên tường, tiếp lời: “ A! Muộn giờ rồi. Tôi phải đi thôi.”

Cô gái đó nói xong liền bê hộp đồ, mở cửa phòng rồi bước ra ngoài

Căn phòng chẳng mấy chốc trở nên yên tĩnh, Hoàng Thiên An đôi mắt ánh lên những tia hỗn loạn. Môi khẽ nở một nụ cười buồn...

Tại một bãi đất hoang rộng lớn nào đó, không biết sao hôm nay lại cực kỳ đông người. Người nào người nấy nhìn mặt cũng biết không phải đến đây chơi, chắc hẳn là đến đánh nhau. Nhưng tính sơ cũng phải trăm mạng người, quả không nhỏ.

Trần Hà Duy đứng dựa người vào chiếc xe mô tô bóng loáng bên cạnh. Hắn ta vẫn còn mặc đồng phục, có lẽ là vừa mới từ trường trốn ra ngoài. Mái tóc vài lòa xòa trước mặt bị hắn ta bực tức mà hất ngược ra đằng sau. Hắn miệng ngậm điếu thuốc, nhả ra từng làn khói trắng đục mờ mờ ảo ảo. Khuôn mặt anh tú giờ đây tối đen một mảng, những đường gân xanh ở cánh tay nổi lên chằng chịt. Đám đàn em đứng xung quanh thấy tâm tình con người này hôm nay không tốt, nguyên nhân cũng đã biết đến tam chín phần, không tên nào dám ho he điều gì.

“Mấy giờ rồi?” Hắn ta khề nghiêng đầu sang hỏi tên đàn em bên cạnh, không mặt lộ rõ vẻ không vui.

“Dạ!” Tên kia khề giật mình một cái, nuốt nước miếng cái ực, thấp thỏm lo sợ trả lời: “Đã... đã trễ nửa tiếng rồi ạ.”

“Chết tiệt!!” Trần Hà Duy đôi lông mày nhíu chặt lại, cặp mắt dài lóe tia giận dữ đầy nguy hiểm. Hắn ta vút tàn thuốc còn đang cháy dở xuống đất dùng chân dẫm mạnh vài cái một cách bực tức. Cái cà vạt cũng bị hắn thô bạo vút xuống đất từ bao giờ.

Cả bọn đứng sau thấy thế sợ hãi co rúm lại một mảng, không dám ho he được câu nào.

“Brừm!!!!”

Đột nhiên, hàng loạt tiếng động cơ vang lên rầm trời. Cả đám khói không biết từ đâu bay bụi mù. Những chiếc xe mô tô hàng loạt hàng loạt nối tiếp nhau chạy đến, chẳng mấy chốc bãi đất trống đều bị vây đến chật kín.

Một dáng người ngồi trên chiếc xe mô tô màu đen lao đến, vòng thành một đường, dừng ngay trước mắt Trần Hà Duy, chỉ cách hắn ta chừng đến 5, 6 mét. Đó, là một cô gái. Hơn nữa, còn chính là Hà Vi Băng.

Cô gái đó, không biết từ khi nào đã nhanh nhanh chóng chóng thay quần áo. Bộ đồng phục vương vী đã thay bằng bộ đồ da màu đen. Hà Vi Băng ánh mắt lộ ý cười diễu cợt nhìn thẳng vào Trần Hà Duy.

Hắn ta khề nhíu mày, ngũ khí lạnh lùng hướng cô gái kia, nói:

“Sao lại là mày?”

“Tất nhiên không phải là tôi.” Hà Vi Băng khề nhếch cười, hướng ánh mắt về con đường lớn.

“Gì??”

“A! Có lẽ cũng sắp tới rồi.”

14. Chương 14

“A! Có lẽ cũng sắp tới rồi.”

“Kít!”

Một chiếc taxi dừng ngay trước đường lớn, từ bên trong có một dáng người cao lớn bước ra. Đó là một chàng trai có mái tóc màu vàng nổi bật, nước da trắng hồng đẹp đến kỳ dị. Đôi mắt ánh lên tia cười cợt ẩn hiện. Anh ta mặc trên người một bộ đồ màu đen, tạo nên một tổng thể có chút gì đó quý dị, pha trộn giữa thiên thần và ác quỷ. Đây, hẳn là một con người khó hiểu.

“Nhóc con! Đến sớm nha!” Anh ta sau khi lấy từ cốp xe taxi ra một chiếc valy màu đen liền ung dung mà đi tới, khoác vai Hà Vi Băng, nhếch môi cười.

Trần Hà Duy khề lướt đôi mắt lạnh băng sang nhìn con người không biết từ đâu tới, âm thầm đánh giá.

“Mày! Là Lee Woon Kyo?” Trần Hà Duy khẽ lên tiếng, giọng nói trầm thấp ánh lên tia nguy hiểm, đôi mắt lạnh lùng đảo quanh một vòng.

“Không sai.” Con người tên Lee Woon Kyo đó hướng ánh mắt nhìn sang Trần Hà Duy, tay thuận tiện vút valy sang cho tên đàn em đứng đằng sau.

Không khí xung quanh đột nhiên có chút ngưng đọng, đám người đông như kiến đó không ai dám hé môi nói lời nào. Hà Vi Băng khẽ cười đứng yên một chỗ xem kịch hay sắp diễn ra.

Lee Woon Kyo – Hà Vi Băng điều khiển người ngoài tò mò là không biết quan hệ giữa hai người này thế nào. Thật ra, quan hệ giữa hai người này đơn giản chính là anh em họ. Lee Woon Kyo cũng giống như Chan Jung Gyu, là người Hàn chính gốc. Còn Hà Vi Băng là con lai, mẹ là người Hàn. Mười năm trước, cả bố mẹ cô gái này qua đời do một tai nạn giao thông, hiện giờ Hà Vi Băng đang sống cùng một người bác ruột, cũng chính là cha của Lee Woon Kyo. Hà thị hiện giờ, cũng đang do người bác này tạm thời quản lý. Điều đó, nói ra sợ người khác cũng không biết là mấy phần thật, mấy phần giả.

“Giỏi lắm!” Trần Hà Duy khẽ nhếch môi để lộ nụ cười nhàn nhạt lạnh khốc đến tận xương tủy.

“Ai da, màu tóc vàng năm nay là mốt hay sao mà nhiều người học tập tôi đi nhuộm tóc vàng thế nhỉ.” Lee Woon Kyo sờ sờ tóc mình, như đùa như thật mà lên tiếng.

Trần Hà Duy nhìn con người kia bằng đôi mắt lạnh lùng, không lên tiếng.

“Cậu nhóc! Cậu 18 tuổi đúng không? Tôi hơn cậu những hai tuổi đấy.” Lee Woon Kyo khẽ cười, đôi tay thuận tục đeo chiếc bao tay bằng da bóng loáng, hướng Hà Vi Băng lên tiếng: “Nhóc con! Nhóc có phải là chưa nói rõ không?”

Lee Woon Kyo cười, không biết đến đâu là thật đâu, là giả, như lớp mặt nạ hoàn hảo bao bọc lấy khuôn mặt đẹp hoàn mỹ kia.

“Anh đâu có nói trước với em đâu a.” Hà Vi Băng khẽ cười, hướng Trần Hà Duy như khiêu khích châm chọc nói.

Bọn đàn em của Lee Woon Kyo vốn đã quen với tính khí của hai anh em nhà này chỉ khẽ bụm miệng cười.

Trần Hà Duy sắc mặt trầm thấp thêm vài phần, gân xanh trên cánh tay nổi lên chẳng chịt, đôi mắt lạnh băng ánh lên tia nguy hiểm, dùng cái giọng trầm thấp đến đáng sợ nói.

“Bớt nhiều lời. Mày dám đụng đến địa bàn của tao?”

“Không phải tôi đụng đến chỗ của cậu. Mà là mấy tên đàn em vô dụng đó đụng đến người của tôi.” Lee Woon Kyo cười, chỉ chỉ vào mấy tên đàn em đứng sau Trần Hà Duy kia.

“Mày...” Trần Hà Duy như bị bùng phát, nhanh như cắt đâm thẳng vào mặt con người cười cợt đến ngứa mắt đó một cái thật mạnh. Lee Woon Kyo cả khuôn mặt nghiêng hẳn sang một bên, má trái in hẳn một vết tím bầm lớn. máu từ khóe miệng chảy ra thành một dung dịch đỏ lôm.

Lee Woon Kyo vẻ mặt lại không có gì là tức giận, đôi tay khẽ nhẹ nhàng lau vết máu nơi khóe miệng. Hà Vi Băng im lặng đứng một bên quan sát, đám người bao vây lấy bãi đất trống cũng chỉ biết nín thinh mà chờ đợi.

“Khá lắm nhưng tốc độ nên nhanh hơn.” Woon Kyo đôi môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười quỷ dị khiến người ta bất giác rùng mình, sống lưng lạnh toát. Ánh mắt nhìn Trần Hà Duy tràn ngập sự lạnh lùng của sự chết chóc. Con người này với con người một phút trước như hoàn toàn không phải là một.

“Nhiều lời.” Trần Hà Duy tính tình vốn nóng nảy, như núi lửa đã phun trào, từng dòng dung nham nóng chảy xuôi xả không ngừng, nhanh nhẹ tung thêm một cú đâm nữa.

Lee Woon Kyo lần này không đứng yên như lần trước nữa, nhẹ nhàng nghiêng người sang một bên tránh cú đâm đó một cách dễ dàng. Trần Hà Duy thân thủ với tốc độ không phải là nhỏ, có thể tránh được cú đánh của hắn ta cũng không phải dễ.

“Cậu nhóc, có thể đánh tôi một lần nhưng sẽ không có lần thứ 2 đâu.”

“ Mày chán sống rồi.”

“ Hơn nữa không nên nóng nảy như vậy, sẽ hỏng việc đấy.”

Chiếc ô tô màu trắng đỗ ngay trước cổng biệt thự nhà họ Hoàng. Cửa kính từ phía ghế lái từ từ hạ xuống. Hoàng Thiên An, đôi tay như vô thức bấm còi xe mấy cái, ánh mắt lại hướng về biệt thự phía bên cạnh cửa vẫn đang đóng chặt. Đôi mắt đẹp đỏ chớp một cái hàng mi dài khẽ rung nhẹ, bàn tay trên vô lăng nhẹ nhàng siết chặt. - Hóa ra, trong đó vẫn còn lưu giữ một bóng người...

“ Cô bé đó, thật giống.” Hoàng Thiên An khẽ lẩm bẩm, như tự nói cho chính mình nghe. Ánh mắt đột ngột xoay đi, nhìn chăm chăm vào nơi nào đó vô định.

Không lâu sau, cánh cửa lớn của biệt thự nhà họ Hoàng từ từ mở ra một cách nặng nhọc. Chiếc xe ô tô màu trắng chạy thẳng vào trong. Con đường bỗng chốc trở nên vắng vẻ, cơn gió lạnh thổi bay đi mọi thứ, những chiếc lá mới lìa cành lơ lửng trong không trung...

“ Pính poong!!! Pính Poong!!!”

Chuông cửa nhà họ Vũ đột ngột vang lên một hồi. Phía ngoài cổng lớn, một dáng người cao cao đang đứng trước cửa một cách nhàn rỗi.

Hoàng Thiên Vũ hai tay đút túi quần, thảnh thơi đi qua đi lại trước cổng nhà, môi không khỏi cười đến chói mắt.

Rất nhanh sau đó, một người đàn ông mặc bộ vest màu đen bước ra. Quản gia Kim hai tay chỉnh lại cái cà vạt, đến khi nhìn thấy Hoàng Thiên Vũ lại lấy làm ngạc nhiên. Vốn dĩ căn nhà này, ngoại trừ mấy người giúp việc thì cũng chẳng có ai lui tới.

Cánh cổng lớn từ từ mở.

“ Cậu...?”

“ Cháu đến tìm Nhi Nhi.” Hoàng Thiên Vũ nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng không khỏi đoán thăm đây chắc là quản gia bèn tươi cười nói.

“ Nhi Nhi?” Quản gia Kim khẽ nhú mày.

“ A! Là Vũ Linh Nhi!” Thiên Vũ hai mắt sáng như sao, miệng cười rộng ngoác đến tận mang tai.

“ Cô chủ nhà tôi? Xin hỏi cậu là ai?” Ông quản gia trong lòng không khỏi ngạc nhiên, lại thấy có chút kỳ quái.

“ Cháu? Cháu tên là Hoàng Thiên Vũ.” Thiên Vũ thật thà mà nói, sau đấy lại suy nghĩ gì đó mà trở tay về phía biệt thự bên kia.

“ Cháu sống ở biệt thự bên kia kia.”

“ Biệt thự bên kia?”

“ Đúng rồi!”

“ Cậu... là Thiên Vũ thiếu gia?”

“ Bác biết cháu sao?”

15. Chương 15

“Cháu sống ở biệt thự bên kia kìa.”

“Biệt thự bên kia?” Quản gia Kim nheo nheo mắt, nhìn sang phía bên kia đường. Sau nửa giây, đôi mắt già nua liền lóe lên một tia kỳ quái, ông nhất thời sửng sốt.

“Đúng rồi!” Hoàng Thiên Vũ gật gật đầu mấy cái.

“Cậu... là Thiên Vũ thiếu gia?” Quản gia Kim nghi hoặc hỏi. Ông từ khi lần cuối gặp vị thiếu gia này đã là cách đây 9 năm, hơn nữa lúc đó cậu ta mới chỉ là một đứa bé chưa có lớn như bây giờ.

“Bác biết cháu sao?” Thiên Vũ tò mò nhìn người đàn ông trước mặt, hỏi.

“Có lẽ thiếu gia không nhớ, hồi bé cậu có gặp tôi vài lần.” Quản gia Kim khẽ mỉm cười. Ông đối với vị thiếu gia này hồi còn bé cũng có vài phần thiện cảm.

“Cháu cũng không nhớ rõ nữa.” Thiên Vũ khẽ lắc đầu

“Hồi đấy cậu mới 8 tuổi làm sao mà nhớ được.”

“Cũng đúng a.”

“Không biết hôm nay Vũ thiếu gia sang đây có việc gì. Lão gia mới sang Tây Ban Nha sáng nay, cậu...” Quản gia Kim hai tay chấp sau lưng đưa ánh mắt dò xét con người trước mặt từ trên xuống dưới.

“A! Không phải. Cháu đến tìm Linh Nhi.” Hoàng Thiên Vũ xua xua tay, tươi cười nói.

“Cô chủ?” Ông quản gia đôi lông mày khẽ nhíu lại, hai tay ở phía sau lưng siết chặt. Cuộc đối thoại sáng nay như một cuộn phim chậm từ từ hiện lên trong đầu óc ông...

Căn phòng rộng lớn màu nâu chìm trong sự im lặng. Chiếc đồng hồ cổ được treo trên tường vang lên những tiếng tích tắc liên hồi, kim giây nhích từ chút một theo chiều quay.

Đây dường như là phòng đọc sách, cả căn phòng với những kệ sách to được kê một cách gọn gàng. Đồng sách dày trên giá cao không vướng một chút bụi chứng tỏ nó đã được quét dọn hằng ngày. Trên chiếc bàn kê ngay sát cửa sổ được đặt đến hàng đồng sách, người đàn ông ngồi trên ghế đôi mắt không rời khỏi cuốn sách trên tay lấy 1 giây. Ông ta là chủ tịch tập đoàn Vũ thị - Vũ Diệp Lương.

“Cạch!”

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, một người đàn ông mặc bộ vest màu đen tiến vào.

“Chủ tịch cho gọi tôi.” Quản gia Kim cung kính cúi đầu, nói.

Vũ Diệp Lương bây giờ mới dời mắt sang nhìn ông quản gia, hai tay gấp cuốn sách lại đặt lên bàn.

“Chuyến bay của tôi hôm nay sao rồi?” Vũ Diệp Lương khẽ ngược mắt lên nhìn người đàn ông phía trước, hỏi.

“Tôi đã thu xếp xong, 1 tiếng nữa là có thể ra sân bay.”

“Vậy được.”

“... Chủ tịch gọi tôi còn việc gì nữa không?” Ông quản gia hơi ngáp ngừng rồi cuối cùng cũng lên tiếng. Ông làm quản gia ở đây không phải mới 1, 2 năm. Tính tình chủ tịch thế nào không phải là ông không biết, với mấy chuyện nhỏ nhất như vậy Vũ Diệp Lương chắc chắn sẽ không bao giờ hỏi tới.

“Đúng là không giờ qua mắt được quản gia Kim.” Vũ Diệp Lương khẽ bật cười, giọng nói có chút tán thưởng, tiếp tục nói. “Ông chắc cũng biết tình hình tập đoàn Vũ thị dạo này.”

“Tôi được biết tình hình công ty không được ổn định.” Quản gia Kim khẽ gật đầu một cái.

“Lần này tôi sang Tây Ban Nha cũng là vì chuyện đó, có thể sẽ ở lại hơi lâu. Đại loại khoảng 1, 2 năm.”

“Chủ tịch đừng lo, tôi sẽ chăm sóc tiểu thư thật tốt.” Quản gia Kim như hiểu ra điều gì chỉ khẽ lên tiếng.

“ Điều này tôi hoàn toàn yên tâm, ông sẽ chăm sóc con gái tôi thật tốt. Nó cũng giống như con ông, không phải sao.”

“ Chủ tịch yên tâm.”

“ Chắc ông cũng biết, Thiên Vũ, thằng bé đó mới về nước.”

Quản gia Kim im lặng không nói gì, tiếp tục lắng nghe.

“ Nếu như Vũ thị có thể hợp tác với tập đoàn họ Hoàng, tiềm năng phát triển là rất lớn, hơn nữa lại có thể thuận lợi vượt qua khó khăn trước mắt. ”

“ Chủ tịch... ngài...” Quản gia Kim có phần hơi sửng sốt, ý tứ trong câu nói của người đàn ông kia, ông hiểu được vài phần.

Người ta nói thương trường như chiến trường, con người đã dấn thân vào đó, chỉ sợ khó lòng mà thoát ra được, thứ gì cũng có thể đem ra để buôn bán...

“ Tôi... đã mất một đứa con trai rồi...” Vũ Diệp Lương như hiểu được điều ông quản gia đang suy nghĩ, khẽ thở dài. Cả khuôn mặt ánh lên tia ảo não phiêu muộn.

“ Tiểu thư...” Quản gia đôi lông mày khẽ nhíu chặt lại, thở hắt ra một hơi dài nhìn thẳng vào mắt người đàn ông kia, lên tiếng. “ Mặc dù cô chủ không bao giờ nói gì nhưng cô ấy chắc chắn...”

“ Ông nghĩ tôi sẽ vì công ty mà làm ép buộc con bé ư?” Vũ Diệp Lương khẽ cười nhạt.

“ Tôi xin lỗi, nhưng...”

“ Nó, là đứa con cuối cùng của tôi.” Vũ Diệp Lương khẽ nhắm mắt lại, cả người dựa ra đằng sau chiếc ghế một cách nặng nề.

Quản gia Kim đứng im một hồi, đến cùng ông vẫn không hiểu ngài chủ tịch kia là đang suy nghĩ điều gì.

Một lúc sau, Vũ Diệp Lương đột ngột lên tiếng.

“ Ông ra ngoài trước đi.”

” Chủ tịch hãy suy nghĩ kỹ.”

“ Cạch!”

Căn phòng chẳng mấy chốc lại chìm vào tĩnh lặng.

” Phòng cô chủ ở tầng trên cùng.” Quản gia Kim dẫn Hoàng Thiên Vũ vào phòng khách, ngón trỏ chỉ vào hướng cầu thang ở góc trái.

Ông vốn dĩ biết Vũ Linh Nhi không thích người lạ, nhưng cũng vì chủ tịch đã dặn trước nên mới bắt đầu đi mà tuân theo. Trong lòng ông, cũng có chút không đồng tình.

” Cháu ngồi ở đây được rồi.” Hoàng Thiên Vũ lướt ánh mắt nhìn một vòng quanh phòng khách, chân thuận tiện bước đến chiếc ghế sofa màu nâu ngồi xuống. ” A! Đúng rồi! Cho cháu một cốc nước.”

” Tôi hiểu rồi.” Ông quản gia thấy có chút không hợp lý nhưng cũng không hỏi nhiều, nhanh chóng đi vài trong nhà bếp dọn đồ vài thứ rồi đi ra.

Đám hầu nữ trong nhà từ khi thấy Thiên Vũ đại thiếu gia vào nhà thì bắt đầu tùm năm tùm ba xì xào linh tinh.

Còn cậu, vốn là không để ý đến ánh mắt đó, ngay cả quản gia Kim đứng ngay bên cạnh cũng bị cậu cho ra rìa. Hoàng Thiên Vũ lại hồn nhiên lôi điện thoại ra nghịch.

Điện thoại chớp nháy liên tục cái tên Nhi Nhi mới xuất hiện trong danh bạ. Cậu ta, hình như đang nhắn tin:

_ Nhi Nhi a! Xuống nhà chút đi, tôi là Hoàng Thiên Vũ nè._

Gửi xong cái tin nhắn cho ai kia, cậu dứt điện thoại vài túi quần, tươi cười mãn nguyện ngồi lì ở ghế nhà người ta.

Quản gia Kim vì có khách, thành ra cũng phải theo lễ mà đứng ở đây, không nói nửa lời nhưng trong đầu ông lại đang suy nghĩ cái gì đấy. Không khí trong phòng cũng vì không có ai lên tiếng mà trở thành im lặng, chỉ có mấy cô hầu trong bếp vẫn liên tục xì xầm gì đó.

Hoàng Thiên Vũ, cậu ta cứ lúc lúc lại lôi điện thoại ra, như thế 1 phút đã nhìn đến không biết bao nhiêu lần. Mà điện thoại kia cơ hồ cũng không có tín hiệu gì là có chuyển biến, im lặng không một tiếng reo báo tin nhắn....

5 phút....

10 phút...

15 phút...

Sức kiên nhẫn của con người có giới hạn, và Hoàng đại thiếu gia thì sức kiên nhẫn lại càng kém hơn người bình thường... Cậu ta phồng mồm trợn má nhìn cái điện thoại, tin nhắn thứ hai đã được gửi.

__ Cậu không xuống tớ không về đâu.__

20 phút sau...

__ Tớ sẽ ngồi ở đây đến tối đấy.__

__ Cậu không xuống tớ sẽ lên đấy.__

—...—

Kim quản gia từ khi tiếp vị thiếu gia cũng đã hơn một tiếng, cũng đã sớm biết cậu ta ngồi lì ở ghế uống đến mấy cốc nước là để làm gì. Ông đột nhiên lại cảm thấy có chút buồn cười và trẻ con. Có lẽ Thiên Vũ thiếu gia không biết. Vũ Linh Nhi, cô gái đó hầu như không bao giờ bật điện thoại khi ở nhà.

Mà dù có liệu sẽ trả lời chẳng?

16. Chương 16

Ngoài trời sắc màu dần dần chuyển sang xám đen. Quản gia Kim nhìn Hoàng Thiên Vũ cũng ngồi ở đây cũng đã gần 3 tiếng, trong đầu không khỏi cảm phục một tiếng.

“Thiên Vũ thiếu gia, cậu có cần ở lại ăn tối không? Để tôi kêu người đi chuẩn bị thêm thức ăn.” Quản gia cúi đầu nói một tiếng, đôi mắt già nua không tự chủ được nhìn chằm chằm biểu hiện trên mặt vị thiếu gia kia.

“A! Cháu!” Hoàng Thiên Vũ ôm điện thoại này giờ cũng bắt đầu thấy mỏi, trong đầu lại suy nghĩ gì đó, nhìn vị quản gia hỏi: “Nhi Nhi! Cậu ấy có xuống đây ăn không?”

“Cô chủ có thói quen ăn trên phòng.”

“A...” Hoàng Thiên Vũ à lên một tiếng, sắc mặt có thêm vài phần chán nản, sự mệt mỏi trên ghế sofa.

“Reng! Reng!”

Điện thoại của cậu ta đúng lúc này rất không thức thời mà vang lên mấy tiếng. Là Hà Vi Băng đang gọi đến.

“Alo!”

“Bây giờ sao?” Hoàng Thiên Vũ ngạc nhiên hỏi, đôi mắt khẽ nhìn về phía đồng hồ treo trên tường. Cũng đã gần 6 rưỡi rồi đi.

Quản gia Kim đứng bên cạnh không biết vị thiếu gia kia đang nói chuyện với ai, mà cơ hồ là ông cũng không cần quan tâm đến.

Hoàng Thiên Vũ lại có phần suy nghĩ một chút, sau đó liền lên tiếng: “Được a!”

“Bác quản gia, cháu về nhé!” Thiên Vũ tắt điện thoại, ngay sau đó liền quay sang nhìn ông quản gia bên cạnh tươi cười nói. Như rằng cái bộ dạng ủ rột mấy giây trước là của ai kia chứ không phải là của cậu ta.

“Tôi đưa cậu ra ngoài.”

“Không cần đâu, cháu tự đi được.” Thiên Vũ xua tay, đứng dậy hướng phía cửa mà đi.

“A đúng rồi!” Cậu ta vừa đi ra đến cửa liền kêu lên một tiếng, quay người lại nhìn ông quản gia nói:

“Ngày mai cháu lại đến.”

“Cộc! Cộc! Cộc!”

Quản gia Kim đứng ngoài cửa phòng, một tay bê khay thức ăn vừa mới nấu xong vẫn còn đang bốc khói, tay còn lại gõ nhẹ lên cửa mấy cái.

“Tiểu thư tôi vào nhé.”

“Cạch!”

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng được mở ra, toàn bộ căn phòng đều được quản gia thu hết vào trong tầm mắt. Chẳng mấy bao lâu ông đã nhìn thấy mặt thân ảnh mặc váy trắng ngồi vẽ ngay giữa phòng.

Vũ Linh Nhi đôi tay cầm bút kẻ buông thông, ánh mắt vô hồn nhìn vào tờ giấy màu trắng có chút nhức mủi.

Ông quản gia khẽ thở ra một hơi, bước đến ngay trước cái bàn gỗ tròn ngay gần giá vẽ rồi đặt khay thức ăn xuống. Đập ngay vào mắt ông là một chiếc điện thoại màu trắng vẫn còn đang báo sáng, trong đó, không biết là đã nhận bao nhiêu tin nhắn rồi.

Đôi lông mày của ông khẽ nhíu lại, trong như đầu suy nghĩ điều gì đó. Ông ta nhanh chóng đứng dậy, chấp hai tay sau lưng khẽ lên tiếng.

“Lúc này Thiên Vũ thiếu gia có đến đây.”

Vũ Linh Nhi khẽ ngược đôi mắt lên nhìn quả gia Kim, đôi mắt nâu khói mơ hồ đến khó hiểu.

“Cô chủ ăn sớm đi, không tí nữa thức ăn sẽ nguội mất.” Quản gia không nói gì nhiều, chỉ dặn lại một câu rồi đi ra ngoài. Đi đến cửa ông ta bỗng dừng lại, cánh tay đặt trên nắm cửa kẻ buông thông. Người đàn ông đã lớn tuổi kia khẽ thở dài một tiếng.

9 năm trôi qua, con người cũng đã thay đổi rất nhiều. Cô bé hồn nhiên ngây thơ trước đây từng nói, từng cười với ông liệu đã chết rồi?

“Cạch!”

Tiếng đóng cửa mang căn phòng trở lại sự yên tĩnh. Đồng thức ăn ở trên bàn vẫn chưa đụng đến dần trở nên nguội lạnh.

Vũ Linh Nhi đôi mắt màu nâu khói vẫn lên vài tia đỏ của sự đau đớn. Đôi mắt nhất thời chìm trong một mảng đen tối.

Ngoài trời tối thành một vùng, bên trong căn phòng vẫn sáng đèn, đôi mắt mơ mơ hồ hồ đến con người cũng không chuyển động một cái. Tất cả đều tối sầm không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Đôi tay nhỏ bé quơ quạng trong không trung...

Thứ ánh sáng chớp nhoáng bảy màu thay đổi không ngừng. Bóng tối và ánh sáng như hai gam hỗn độn không ngừng xoay chuyển nhìn đến hoa mắt. Tiếng nhạc dồn dập vang lên tại mọi góc ngách cùng với nhữ con người đang nhảy điên cuồng. Không khí về đêm ồn ào bậc nhất chính là ở nơi đây, quán bar lớn nhất thành phố

Tại một bàn VIP ở nơi khá khuất nhưng không biết vì lý do gì vẫn thu hút được rất nhiều ánh mắt từ người khác. Tại đó, có bốn người, hai nam hai nữ trông vô cùng nổi bật đang ngồi.

“ Kyo! Quà của em đâu?” Lưu Anh Phương rất không vừa lòng nhìn con người có mái tóc màu vàng ngồi đối diện, đôi tay cũng theo thể mà chìa ra.

Lee Woon Kyo nhếch môi cười một cái, đôi tay cầm cốc rượu khẽ lắc nhẹ khiến thứ chất lỏng sánh bên trong kia không ngừng chuyển động. Sau đó anh ta lên tiếng, không thương tiếc đánh tan cái hy vọng của ai kia: “ Anh về đột xuất, quên mua quà rồi.”

“ Còn cái áo hiệu của em thì sao? Là hàng hiếm đấy.” Phương Phương cả người như đám bông nhũn ra nằm bò trên bàn.

“ Được rồi, khi nào anh dẫn nhóc đi mua được chưa.” Lee Woon Kyo khẽ cười khỏ một tiếng, xoa xoa cái đầu kia một cái.

“ Thật không đấy.”

“ Còn không phải sao? Anh đã khi nào lừa em đâu.”

“ Không phải là anh đã lừa rất nhiều lần rồi sao?” Hà Vi Băng ngồi bên cạnh thấy có điểm không thuận tai, nói chen vào.

“ Nhóc con! Ai đến lượt em lên tiếng.” Woon Kyo quay sang mắt lớn trừng mắt nhỏ với kẻ phá đám, thuận tay cốc vào đầu Hà Vi Băng một cái.

“ Anh dám đánh em hả? Về nhà anh chết chắc.” Hà Vi Băng cái tính hiếu thắng lại nổi lên, dồn bực tức vào chân mà đá người bên cạnh. Nhưng mà không có đá ông anh kia mà lại đi đá Jung Gyu, có một điểm vô cùng không hợp lý ở đây.

Chan Jung Gyu đột nhiên bị đá, mặt rất không hiểu tại sao la lên oai oái, tốt nhất về sau không nên ngồi gần con người này nếu không sẽ có ngày giận cá mà chém đôi cả cái thót cũng không chừng.

“ Ai nha, nhưng mà anh nghe nói là dạo gần đây mấy đứa rất hay cúp tiết. Hình như là ba anh chưa biết việc này thì phải.” Lee Woon Kyo nhấp một ngụm rượu, ánh mắt giảo hoạt nhìn cô nhóc bên cạnh cười đến là sáng lạng quá mức bình thường.

“ Anh nhớ đấy.” Hà Vi Băng ý trí giảm xuống hơn một nửa, như núi lửa sắp phun trào đột ngột tắt ngúm. Đối với Hà Vi Băng, cô gái này có lẽ sợ nhất là cái người thân duy nhất đó, ông bác mà biết cô đại tiểu thư họ Hà kia suốt ngày đi quậy phá lung tung không cảm tức trong nhà dăm bữa nửa tháng mới là lạ.

“ Đúng rồi. Sao tự nhiên anh lại về đây.” Chan Jung Gyu đôi mắt nhất thời không hiểu, cậu với Lee Woon Kyo cũng có thể coi như là anh em thân thiết đi đáng lẽ là tuần sau anh ta về mới phải.

“ Không phải là do cái tên Trần Hà Duy đó sao.” Hà Vi Băng khẽ bĩu môi một cái, nhớ tới chiều hôm nay tự nhiên không nhưng không nhị gì lời cả đám đàn em ra. Báo hại cô cả chiều vốn định đi chơi lại bị lôi đến đánh tới đánh lui một hồi.

“ Cũng có thể coi là vậy.” Lee Woon Kyo khẽ gạt đầu một cái. “ Cậu ta cũng không phải nhẹ a, mặc dù thân thủ không được tốt lắm.”

“ Hắn ta, đảm bảo sẽ bị đánh đến thê thảm đi.” Jung Gyu ở một bên lắc đầu vài cái, đem đồng rượu trong cốc nốc cạn.

“ Ngày mai không phải sẽ có bão lớn sao?” Lưu Anh Phương chăm chăm ăn đồng hoa quả trên bàn, ngắt đầu nói một câu.

” Như thế chẳng phải rất vui sao?” Hà Vi Băng khẽ cười một cái.

“ Còn nữa, nhóc con kia sao bây giờ vẫn chưa đến.” Woon Kyo liếc nhìn đồng hồ trên tay, khẽ nhúm mày nói.
“ Vũ không phải Tiểu Băng gọi rồi sao?” Lưu Anh Phương cắn một miếng táo, thuận tiện liếc mắt về phía cửa người ta vào tập nập.

17. Chương 17

“ Về phương quy nạp toán học...”

Phía trên bục giảng, có một người đàn ông trung niên khá là lớn tuổi, tay cầm viên phấn viết viết gì đó trên bảng. Phía bên dưới, cả lũ học sinh hầu như không có nghe thấy mấy lời kia, ai làm việc nấy không can dự gì đến ai. Số hiếm góc được đầu dậy để nhìn lên cái bảng.

“ Cạnh!”

Hiện giờ đang là tiết 3, cánh cửa phòng học đột nhiên bật mở, một cái đầu màu nâu đỏ thò vào trong lớp. Cả đám người bên trong đồng loạt ngược đầu lên nhìn.

Hoàng Thiên Vũ ngó cái đầu vào trong, đôi mắt lướt một vòng quanh lớp, ngay lập tức phát hiện ra ba thân ảnh đã ngồi lù lù ở trong đây từ bao giờ. Chan Jung Gyu, Hà Vi Băng, Lưu Anh Phương – ba con người đó vói sao lại đến sớm hơn cả cậu a. Cũng tại hôm qua khi không lòi kéo cậu ta đến bar đã thể còn viện lý do cậu đến muộn lại chuốc rõ nhiều rượu. Hệ quả là sáng nay dậy không có nổi, đầu đến giờ vẫn còn cảm thấy đau.

Vũ đại thiếu gia trời sinh tính nhỏ mọn, cậu ta trợn trừng mắt nhìn ba con người bạn tốt kia.

Hà Vi Băng vốn không thèm để cậu ta vào mắt, cúi xuống gần bàn tiếp tục chơi game. Jung Gyu ngược lại cười nderu một tiếng. Còn Phương Phương xem như ngó lơ luôn, quay mặt sang hướng khác coi như là không quen biết.

“ Hừm!! Hừm!!!!” Ông thầy giáo đứng trên bục giảng bị bơ nãy giờ hắng giọng vài tiếng, trong lòng có chút bực mình.

Thiên Vũ giờ mới chuyển ánh mắt sang phía người đứng trên bục giảng kia. Thầy dạy toán ho vài tiếng, lên giọng nói.

“ Đến rồi thì vào chỗ đi, đừng làm mất thời gian của cả lớp.”

Tiểu Vũ vâng vâng dạ dạ vài tiếng rồi tiếng xuống cái bàn phía cuối lớp. Lúc đi qua chỗ ba người kia, trợn mắt lên một cái, lầm bầm: “ Tí nữa ba người chết chắc.”

Ba đứa kia, tất nhiên là không có sợ cái lời uy hiếp kia rồi. Lưu Anh Phương quay lại cười khúc khích.

Hoàng Thiên Vũ ôm một bụng tức về đến bàn của mình, đôi mắt không tự chủ được liếc nhìn về phía bàn bên kia. Chỉ có độc nhất một chiếc cặp nằm trống trơ trên bàn.

Linh Nhi, có phải hôm nay không có đến lớp?

“ Tiếp tục học.” Thầy giáo lên tiếng, quay mặt về phía bảng, tiếng phấn vang lên xòen xọet.

Thân làm giáo viên ở đây, đối với bọn học trò cũng chỉ có thể nói vài tiếng rồi cho qua thôi. Ai chẳng rõ đám thiếu gia, tiểu thư ở đây là không thể động vào. Những người có gia thế bình thường một chút còn có thể xem nhẹ, chứ nếu như đến như Vũ thiếu gia thì tốt hơn hết là mắt nhắm mắt mở. Nếu không đến cả chức giáo viên quen cũng chẳng còn, đến nước ấy thì chỉ có mà húp cháo.

Cuộc sống, trong ngôi trường này là như thế, cứ an phận một chút mà sống qua ngày.

Không nên biết bắt đầu từ đâu

Con người từ lúc điểm xuất phát, đến tận cùng
Vẫn không thể kết thúc
Hay rằng kết thúc từ chính nơi bắt đầu?
Thoát khỏi số phận khổ đau do chính mình gây ra?
Cái chết chính là sự giải thoát
Và cũng chính là nơi bắt đầu những đau khổ...
Bắt đầu một kiếp mạng mới...
Giống như một trò đùa không hồi kết
Vô lực mà chống chọi
Lại vô lực mà chấp nhận...
Như một hạt cát nhỏ bé trong đại dương
Không biết là trôi dạt đến phương nào?
Đời người là bể khổ
Vậy tại sao con người vẫn được sinh ra?...

Trên sân thượng, hôm nay gió mạnh hơn bình thường. Từng cơn gió mang theo hơi lạnh không ngừng thổi tới, khiến cho làn da có chút mỏng manh run lên từng hồi.

Vũ Linh Nhi ngồi một mình trên lan can sân thượng, hai chân nhỏ bé hướng ra bên ngoài như sắp ngã xuống dưới đến nơi. Cái dáng nhỏ bé, yếu ớt tưởng chừng như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua thôi cũng có thể rơi xuống. Như cánh diều đã đứt dây trôi dạt về nào vô định không rõ. Mái tóc dài xoa tung bay lơ lửng trong không trung.

Đôi mắt màu nâu khói vô hồn nhắm chặt đến không muốn mở ra, sắc mặt lại có chút trắng bệch.

Có lẽ, cô đã sắp không chịu nổi nữa rồi.... Sớm giải thoát một chút, như vậy sẽ không cảm thấy đau nữa...

“ Rầm!”

Cánh cửa sân thượng hung hăng bị đá ra khiến nó lung lay sắp hỏng đến nơi. Một dáng người cao lớn bước vào.

Trần Hà Duy cả mặt tối sầm nhìn đến là đáng sợ, khuôn mặt anh tuần đầy chỉ chút những vết thương không nhẹ. Trên cánh tay đầy những vết bầm tím. Hắn ta hôm nay thực không vui chút nào.

Trần Hà Duy vì vụ việc hôm qua tâm tình tức giận đến không thể nhẫn xuống được. Đôi mắt ngập tràn trong lửa giận, hắn không thể ngờ được một người chưa từng bao giờ nghe thấy tên – Lee Woon Kyo lại có thể đánh hắn ra nông nổi này. Mấy hôm qua quả thật không nhẹ chút nào. Cả thân thể đến hôm nay vẫn còn cảm thấy đau nhức không thôi.

Vũ Linh Nhi nghe thấy tiếng động đó, vẫn không mấy để tâm, mấy giây sau đôi mắt mới mở ra chậm chậm quay đầu lại. Đôi mắt vô hồn phản chiếu thấy đôi mắt lạnh lùng dài hẹp kia không lấy một tia biết sắc.

Trần Hà Duy phát hiện thấy có một người đang ngồi trên lan can. Cô gái kia nhìn có chút quen mắt, như rằng hắn đã từng gặp ở đâu đó rồi. Hình ảnh hiện tại là hắn thấy có chút kỳ quái, đôi mắt màu nâu khói vô hồn lóe lên một tia sâu não, bị thương nổi bật trên nền da trắng bệch. Mái tóc dài một cái kỳ lạ tung bay trong gió tạo thành một bức tranh đẹp đến quỷ dị. Con người có đôi cánh thiên thần và ác quỷ. Sáng như một thiên thần; yếu ớt, tầm tối như một ác quỷ, con quỷ từng chút một hút lấy sự sống chỉ để lại phía sau một bầu trời đen kịt.

Hắn ta đột nhiên lại nghĩ, con người như vậy nhìn một lần chắc chắn không bao giờ có thể quên được. Nhưng hắn vẫn đã quên một điều rằng, đã từng gặp con người này, là hắn đã từng gặp con người đột ló thiên thần mà nhu nhược ấy ngày hôm qua.

Vũ Linh Nhi nhìn con người trước mặt, không biết rằng cô gái đó đang nghĩ cái gì. Đôi mắt khẽ chớp một cái. Cả thân người nhẹ nhàng bước xuống khỏi lan can, chậm chậm đi về phía cửa, nơi mà hần ta vẫn đang đứng đến bất động.

Cô gái đó đi lướt qua Trần Hà Duy, một cơn gió lạnh đột nhiên ủa tới, làn da yếu ớt đột nhiên run rẩy.

Trần Hà Duy đột nhiên vươn tay ra, nắm chặt lấy cái cổ tay nhỏ bé kia, siết chặt đến nỗi làn da trắng hần lên cả năm đầu ngón tay màu hồng. Vũ Linh Nhi khẽ nhíu mày, cảm giác đau đớn từ cổ tay bắt đầu truyền đến.

“ Vũ Linh Nhi!”

Đôi mắt dài hẹp lạnh lùng ánh lên tia kỳ lạ, nhìn chăm chăm vào đôi mắt vô hồn phía trước.

Có đôi lúc là vô tình

Cũng có đôi lúc là cố ý

Bọn họ... là vô tình gặp nhau

Cũng có đôi khi.... là do số phận cố ý đưa đẩy...

18. Chương 18

Trên sân thượng hiện lên hình ảnh hai dáng người. Gió bắt chợt ào đến như muốn thổi bay mọi thứ, mái tóc dài trở nên rối tung.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi mà hai con người kia giao nhau. Hần ta không hiểu đang suy nghĩ cái gì, đôi tay nắm lấy cổ tay của người kia, siết chặt.

“ Vũ Linh Nhi!” Trần Hà Duy khẽ nhếch môi cười, đôi mắt lạnh tanh ẩn hiện ý giễu cợt nhìn chăm chăm cô gái kia.

Vũ Linh Nhi chậm chậm quay đầu sang, ánh mắt chạm phải ánh nhìn lạnh khốc kia không biểu hiện chút cảm xúc.

“ Đúng không?” Hần ta cười lớn lên một tiếng, đôi tay nắm lấy cái cổ tay nhỏ bé kia càng thêm siết chặt, cơ hồ muốn đem nó bẻ gãy.

Vũ Linh Nhi hơi nhíu mày, cứ như thế nhìn hần ta, im lặng không lên tiếng. Trong đầu mơ mơ hồ hồ nhìn khuôn mặt phía trước không rõ, là cô đã từng gặp người này sao? Cô gái đó, đối với một số người không nên nhớ thường sẽ quên rất nhanh.

“ Cô định làm bộ dạng đó trước mặt tôi sao?” Trần Hà Duy đôi lông mày nhíu chặt lại, hất mạnh tay Vũ Linh Nhi ra khiến cho cô gái đó lảo đảo lùi lại vài, cả người dựa vào tường. Hần ta vốn rất nóng tính, đặc biệt là đối với những người không phục tùng mình lại càng không hề nhẹ tay, huống chi là tính tình hần hôm nay cực kì tệ.

“ Cô cũng hay thật đấy. Hôm qua coi như là may mắn, nhưng hôm nay không dễ như vậy đâu.” Trần Hà Duy lộ ra nụ cười lạnh khốc, bóp chặt lấy cái cằm nhỏ nhắn kia, kéo cả khuôn mặt Vũ Linh Nhi lại gần mình.

Quả thật hần không nghĩ trí nhớ mình tệ đến như vậy, người vừa mới gặp hôm qua sao lại không nhớ. Nhưng con người có cùng một khuôn mặt kia hôm qua với hôm nay lại có hai bộ dáng khác nhau, điều này khiến hần cảm thấy thú vị, còn suýt nữa thì không nhận ra.

Vũ Linh Nhi cảm thấy thật sự đau nhưng đôi mắt nâu khói kia vẫn không hề biểu hiện gì. Cứ như vậy có khi lại tốt hơn, sớm chết một chút, sẽ không còn hằng ngày cảm thấy đau.

Trần Hà Duy lại vì biểu tình kia mà cảm thấy tức giận, chưa từng có ai đứng trước mặt hắn mà lại không sợ chết đến như vậy. Cứ như một cái xác không hồn lạnh ngắt, nhàm chán, vô vị. Hắn ta tức đến lồng lộn, bàn tay bóp chặt chiếc cầm tinh xảo kia khiến nó như muốn vỡ vụn.

Vũ Linh Nhi vẫn nhìn hắn ta với đôi mắt vô hồn, ánh lên tia lạnh lùng hiem thấy.

“CHẾT TIỆT!” Trần Hà Duy đẩy mạnh con người yếu ớt trong tay xuống đất một cái thật mạnh. Đôi mắt dài hẹp vằn lên vài tia máu đỏ của sự giận dữ.

Vũ Linh Nhi bị đẩy mạnh xuống, cả đầu bị đập vào nền đất liền nhất thời choáng váng, mất đi ý thức...

“Chết tiệt!”

Cô gái gầy yếu bị một bàn tay thô bạo đẩy mạnh xuống đất, cả đầu đập xuống vang lên một tiếng “bộp”, nhất thời bị ngất đi. Cả thân người cứ như thế nằm bất động tại chỗ.

Trần Hà Duy đứng từ trên nhìn xuống, khuôn mặt lạnh khốc không một tia biến chuyển. Đôi mắt dài hẹp ánh lên tia lạnh lùng. Khuôn miệng găm lên hai tiếng trầm thấp đến đáng sợ:

“Vô vị!”

Hắn ta nói xong, liền quay người hướng ra phía cửa mà đi. Cả sân thượng bỗng chốc trở nên yên lặng, chỉ có gió đang cùng con người đang nằm bất động dưới đất. Từng hơi thở nặng nhọc dần trở nên yếu ớt.

“Rầm!” Cánh cửa sân thượng một lần nữa bị đôi chân hung bạo đá ra. Trần Hà Duy khuôn mặt trở nên tối sầm, từng đường gân xanh nơi cánh tay nổi lên chần chịt. Hắn ta cứ mang theo khuôn mặt dọa người đó mà bước xuống cầu thang, định đi tìm người trút cho hết cục tức này.

Nhưng vừa bước được vài bước, hắn liền va phải một người mặc một chiếc áo màu trắng. Hắn ta cũng chẳng cần để tâm xem đó là ai, mắt không liếc lấy một cái liền bỏ đi, chỉ nghe thấy giọng của người kia vọng lại.

“Em kia, đi đứng phải cẩn thận chứ. Mà đang là giờ học, sao em lại ở đây? Đây...”

Trần Hà Duy nghe loáng thoáng giọng nói kia, liền biết là của mấy giáo viên rắc rối, miệng chứa thề một câu rồi nhanh chóng biến mất qua dãy hành lang gấp khúc.

“Trường này cũng thật rộng đi.” Hoàng Thiên An, đi lung tung trong trường, lúc ngó đông, lúc ngó tây. Có lẽ cô mới vào trường nên cũng chưa biết hết được mọi góc ngách trong này. Dù sao cũng đang là trong giờ học cũng sẽ chẳng có ai vào phòng y tế làm gì, mà dù có cũng chỉ là mấy đứa học sinh chán học trốn vào đây ngủ thôi. Vậy nên cô gái này có thể vô tư mà đi tham quan quanh trường.

“Bộp!”

Đang đi trên cầu thang, Hoàng Thiên An đột nhiên bị ai đó va phải, cả người như suýt ngã cũng may là tay bám được vào lan can cầu thang. Cô khẽ nhúm mày, nhìn bóng người cao cao phía trước liền nhận định đây có lẽ là học sinh.

“Em kia, đi đứng phải cẩn thận chứ. Mà đang là giờ học, sao em lại ở đây? Đây...”

Cô còn chưa nói xong, cái dáng người kia đã mất hút theo dãy hành lang.

“Cũng may là không bị thương.” Hoàng Thiên An chán nản nhìn hành lang đã không còn bóng người, từ từ đứng dậy, phất phất cái áo trắng vương chút bụi. Cô theo hướng hành lang đi lên sân thượng, cánh cửa bên trên còn chưa có đóng lại, từng cơn gió mạnh cũng theo đó mà ùa vào.

Trên sân thượng hiện rõ lên một thân ảnh đang nằm bất động trên nền đất lạnh ngắt, làn da trắng bệch nổi trên nền tóc đen tuyền khiến người ta cảm thấy có chút xót.

“Cô bé này...” Hoàng Thiên An tiến lại gần, đôi mắt đẹp đột nhiên trở nên thất thần.

“Vũ Linh Nhi?”

Bên trong căn phòng được bao bọc bởi toàn một gam màu trắng. Chiếc giường đệm trắng muốt được đặt ở góc phòng có một dáng người đang nằm. Vũ Linh Nhi hai đôi mắt nhắm nghiền, làn da vốn trắng hồng trở nên nhợt nhạt thiếu sức sống, đôi môi đỏ hồng có chút khô nẻ.

Hoàng Thiên An ngồi trên chiếc ghế ngay cạnh giường, đôi mắt nhìn con người kia đến không chớp. Trong đôi mắt đẹp có phảng phất một chút hoảng hốt, sợ hãi lại có cả sự đau xót.

Đã 9 năm rồi, nếu quên được,

Có lẽ cũng đã sớm quên đi...

Là số phận không muốn cô quên.

Muốn cô mãi mãi sống trong hồi ức tươi đẹp,

Cùng thống khổ ấy...

Từng chút một giày vò trái tim bị tổn thương...

Hoàng Thiên An khẽ cười, trong nụ cười tràn ngập sự đau xót cùng mất mát. Nếu đã không thể quên được, vậy thì cứ như thế mà sống tiếp đi. Cùng với người mà người đó yêu thương nhất sống chung trong một thế giới. Rồi lại hy vọng ngày nào đó, có thể nhìn lại đôi mắt tràn ngập vui vẻ cùng dịu dàng ấy.

Vũ Linh Nhi đôi mi khẽ rung nhẹ, cặp lông mày đột nhiên hơi nhúu, đôi mắt nâu khói gần như trong suốt ấy từ từ mở ra. Hình ảnh đầu tiên hiện ra trong đôi mắt cô gái này là một con người có đôi mắt màu nâu có chút quen thuộc.

Hoàng Thiên An nhìn con người nằm trên giường, khẽ cười nhẹ.

“Cô nhóc này, mới tỉnh nên nằm nghỉ thêm chút nữa. Còn nữa, sức khỏe của em không được tốt, là do cơ thể suy nhược nên mới bị ngất đi. Vết bầm ở trên trán cũng sẽ tan nhanh thôi, không cần lo.”

Vũ Linh Nhi giương to đôi mắt nâu khói vô hồn nhìn người đang thao thao bất tuyệt phía trước. Trong lòng đột nhiên lại cảm thấy có chút kỳ lạ cùng ảm áp.

19. Chương 19

“Chị không định đi làm sao?” Hoàng Thiên Vũ cắn một miếng bánh ngọt, ánh mắt hướng sang phía cô chị ngồi đối diện, hỏi.

“Chưa biết được.” Hoàng Thiên An khẽ cười, chuyện cô đến trường làm cậu em này căn bản là chưa có biết.

“Không lẽ chị cứ ở nhà làm mấy cái bánh này sao.” Thiên Vũ bĩu môi. Vốn ban nãy cậu định sang nhà Nhi chơi, khi không vừa đi ra đến cửa bị ngay tắp lự giữ lại, nói gì là mới làm bánh ngọt bắt cậu ta đi thử. Thiên Vũ thiếu gia vốn thích ăn đồ ngọt nhưng mà đang đi giữa đường bị cản thành ra sinh bực tức a.

“Nhóc con, từ khi nào mà sinh ra cái tính đầy hả?” Hoàng Thiên An nhìn cậu em nổi lên tính nhỏ mọn liền bật cười, vươn tay ra véo cái mũi kia một cái.

Hoàng Thiên Vũ lè lưỡi một cái, liền đem mẫu bánh đang cầm trên tay cho luôn vào miệng.

Hoàng Thiên An cũng không thèm chấp nhặt. Tính đứa em này cô sao lại không hiểu rõ. Có đôi lúc nói là ngây thơ, lại có chút ngốc ngốc, nhưng những gì nên biết nó cũng đều biết.

Chỉ là tính hai chị em lại không có giống nhau. Cô thì không bao giờ vô suy vô nghĩ như thế được. Đôi mắt cô gái đó lại không tự chủ được nhìn qua tấm cửa kính sang căn biệt thự đang đóng chặt cửa kia.

Hoàng Thiên An đột nhiên lại trở nên thất thần. Chuyện sáng nay như dòng ký ức lũ lượt kéo về ngập tràn trong đầu óc cô. Lúc đó nhìn cô bé kia không hiểu sao trên người lại có rất nhiều vết bầm tím trong lòng lại cảm thấy xót xa. Trái tim không tự chủ được lại nhói đau, hình ảnh chôn chặt trong tim như lại ùa về.

“Mà chị này, bánh này chị là ngon đấy a.” Hoàng Thiên Vũ, ngồi nãy giờ cũng đã ăn được hết cả nửa đĩa bánh mới tấm tấm khen.

Hoàng Thiên An nãy giờ vẫn là đang suy nghĩ, căn bản là không để ý.

“Chị!” Thiên Vũ hơi nhủu mày, nhìn cô chị nãy giờ không biết để hồn đi đâu.

”Hoàng Thiên An!” Cậu ta lớn tiếng gọi, đôi tay khua khua trước mặt con người đang mất hồn kia.

”Hả?” Hoàng Thiên An hơi giật mình, đôi mắt chớp chớp vài cái nhìn cậu em đến khó hiểu.

”Chị nghĩ cái gì đấy?”

”Không... không có gì...”

“Pính poong!! Pính poong!!”

“Có người tới, để em ra mở cửa.”

Bên ngoài cánh cửa gỗ màu nâu, có một dáng người cao lớn đang đứng. Lee Woon Kyo, anh ta giờ ta gõ nhẹ lên cửa ba tiếng. Bên trong liền có một giọng nam truyền ra.

“Mời vào.”

Woon Kyo nhẹ tay đẩy cửa ra, tiến vào trong phòng. Bên trong căn phòng rộng lớn sa hoa tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng có chút ấm áp. Ngay trên chiếc bàn được đặt ngay cạnh cửa sổ có một người đàn trung niên đang đứng gần đó, trên tay còn cầm theo một tách café đang bốc khói. Trên bàn có tấm bảng làm bằng thủy tinh để một dòng chữ màu đen: Tổng tài Hà thị: Lee Tae Sung.

Người đàn ông đó sau khi nhìn thấy người vừa bước vào khẽ cười nhẹ, quay người ngồi vào chiếc ghế cạnh bàn làm việc. Lee Woon Kyo cũng theo thế mà ngồi vào chiếc ghế đối diện người đàn ông kia.

“Cha dạo này vẫn khỏe chứ?” Lee Woon Kyo lên tiếng trước, hướng người kia mà hỏi thăm.

Hóa ra, người đàn ông kia là cha của anh ta, Hà Vi Băng cũng phải gọi ông một tiếng bác. Ông ta cũng chính là tổng tài tạm thời của tập đoàn Hà thị.

“Mày nghĩ là cha khỏe được sao?” Ông ta khẽ nhếch môi cười cợt nói. “Sống chung với đứa cháu suốt ngày phá phách không giảm thọ mới lạ.”

“Tính cô nhóc đó không phải cha rõ hơn con sao?” Lee Woon Kyo khẽ cười rồi tự mình đi ra góc phòng lấy cốc nước.

“Ai da, mong cho nó mau mau trưởng thành một chút để ta có thể vất cả công ty của nợ này đi.” Người đàn ông đó đột nhiên bật cười, trên khuôn mặt lộ ra chút chán nản. Trước đây ông nhận tiếp quản cái công ty này không phải là do bố mẹ Hà Vi Băng đều đã qua đời sao? Lúc đấy cô bé mới có 7 tuổi, còn rất nhỏ đã mất đi bố mẹ, làm người thân duy nhất như ông thật sự cảm thấy xót xa.

Quả thật con người như ông trên thương trường này thật sự rất hiếm. Con người thường bị mờ mắt bởi đồng tiền, kể cả người thân cũng can tâm mà vứt bỏ, giết hại. Ông ta cũng đã từng như vậy, mà mất đi một người em gái khiến cho đứa cháu của mình mất đi một người mẹ. Có lẽ con người này đã nghiệm ra rằng, dù có chết cũng không thể nào mang tiền xuống dưới theo được. Vậy tại sao vì những thứ hữu hình ấy mà tranh đấu? Đến cùng vẫn không được gì.

Lee Woon Kyo tại sao lại không hiểu được người đã sinh ra mình đang nghĩ cái gì chứ. Cơ mà sợ làm cha thất vọng rồi, cô nhóc con đó muốn trưởng thành biết suy nghĩ một chút có lẽ là phải đợi đến 10 năm.

“Cha à, Hà thị để cho Vi Băng nhưng còn một loạt công ty ở bên Hàn cần có người quản lý nữa đấy.” Lee Woon Kyo đột nhiên cười lớn, nói.

“Thằng kia, phần đó không phải là của mày sao. Còn dám chọc ba mày à?” Người đàn ông đó trợn mắt một cái, thuận tay cầm cuốn từ điển dày cộp trên bàn ném thẳng vào người phía trước. Lee Woon Kyo nhanh chóng né được, cuốn từ điển rơi thẳng xuống đất một cái “bộp”

“Cha bắt đầu học tiếng Pháp từ khi nào vậy?” Lee Woon Kyo tiến lại nhặt cuốn từ điển, nhìn qua vài lần rồi đặt nó lên bàn.

“Đùa thế đủ rồi, vào việc chính đi.”

“Cái việc mà gọi con về đây sao?” Woon Kyo khẽ nhướn mày, ngồi ngay ngắn lại trên ghế.

“Tình hình Hà thị dạo này không được tốt.” Người đàn ông kia hơi nhíu mày khuôn mặt có chút ảo não.

”Không phải còn có mấy công ty bên Hàn sao?”

”Mấy công ty đó đang quay vòng vốn, căn bản là không có dư tiền để đầu tư sang Hà thị. Hơn nữa...”

”Hơn nữa cha muốn giữ lại công ty này để đến khi nhóc con đó lên quản lý.” Lee Woon Kyo là do ông ta sinh ra nhưng tính cách lại có phần quyết đoán hơn thực hợp để làm kinh doanh. Anh ta thoáng cái đã nhìn ra ý tứ trong lời nói kia.

”Cũng coi như là ta làm được chút để việc trả nợ ẹ nó đi.” Ông ta nhìn người con duy nhất trước mặt, cười nói. Về người con này, ông hoàn toàn tin tưởng, mặc dù mới 20 tuổi nhưng đã giúp ông quản lý hầu hết mọi việc, trong thế giới ngầm địa vị của nó cũng không nhỏ. Chỉ là, chính điều này lại làm ông không yên tâm, biết thế từ trước đã không cho nó đi theo con đường này. Đã từng nổ súng, cũng đã từng có người vì đó mà đổ máu. Có lần thứ nhất, ắt phải có lần thứ hai.

”Được rồi, con sẽ cố gắng tìm vốn.”

”Cha tin tưởng hết vào mày đấy.”

“Pính poong!! Pính poong!!”

Bên ngoài căn biệt thự nhà họ Vũ, có bốn dáng người hai nam hai nữ đang đứng. Lưu Anh Phương dùng cái móng tay được tô vẽ cầu kỳ ấn vào chuông cửa mấy cái.

Không lâu sau, có một dáng người cao lớn đi ra. Hoàng Thiên Vũ mở cửa, thò cái đầu ra ngoài tò mò hỏi.

“Mấy người sao lại đến đây?”

“Tính đến rủ nhóc đi chơi ấy mà.” Lee Woon Kyo đứng dựa người vào chiếc moto màu đỏ, nhướn mày nói.

“Là anh Kyo nói sẽ dẫn tụi này đi shopping nên tới rủ cậu luôn.” Phương Phương gạt đầu vài cái, lên tiếng nói.

“Thế sao? Tổ định sang nhà Nhi Nhi chơi.” Tiễn Vũ “à” lên một tiếng, hơi nhíu mày nói.

“Nhi Nhi? Ai? Anh chưa có nghe nói.” Woon Kyo nghe thấy cái tên mới này có chút tò mò.

“Bạn mới của em a.”

“Ai nha. Hoàng Thiên Vũ xem ra cậu với Nhi Nhi tiến triển nhanh gớm.” Hà Vi Băng khẽ nhếch môi cười, trong đáy mắt đầy sự châm chọc.

Chan Jung Gyu liền ở một bên tủm tỉm cười.

”Hai người cũng ăn í quá đi.” Hoàng Thiên Vũ trừng mắt nhìn hai con người kia. ”Đi chơi chứ gì? Đi thì đi. Dù sao tớ cũng vừa mới mua xe, ra đường đi thử vài vòng.”

Hà Vi Băng đột nhiên lại cười, xem ra muốn chọc tức cậu bạn này thật sự không khó.

20. Chương 20

“ Tiểu Vũ, cái áo này có đẹp không?” Lưu Anh Phương chân vừa bước vào cửa hàng, mắt liền sáng rực lên cầm ngay một chiếc áo màu đen so đi đo lại trên người, hướng con người bên cạnh hỏi.

“ Được a.” Thiên Vũ một tay cầm kéo, gạt đầu vài cái, nhảm chán ngáp dài một tiếng. Cậu ta với loại chuyện cô bạn này thấy quần áo là sáng mắt đã nhìn nhiều rồi, cũng không mấy hứng thú.

“ Xấu hoắc.” Chan Jung Gyu thì một mực rất thích chọc gậy bánh xe, tiến đến ngó tới ngó lui cái áo một hồi, phán ngay câu rồi chuồn đi chỗ khác.

“ Chan Jung Gyu! Tên khốn kia, mi cứ nhớ mặt đấy.” Phương Phương trợn trừng mắt lên, vút cái áo lại phía sau, cứ thế mà đi thẳng.

Hoàng Thiên Vũ đứng đằng sau, tốt bụng nhặt cái áo lên treo lại chỗ cũ rồi cũng chạy đi theo.

“ Ba đứa này cũng thật là hài quá đi.” Lee Woon Kyo đi đằng sau ôm bụng cười đến không ngớt.

Xem ra những ngày anh ở đây cũng không coi là nhảm chán, ít nhất cũng có trò vui để xem.

“ Đúng rồi, hôm nay hai cha con nhà anh là nói chuyện gì vậy?” Hà Vi Băng ở một bên, tò mò hỏi.

“ Còn không phải là kể tội nhóc sao?” Lee Woon Kyo vươn tay xoa đầu cô nhóc, vừa cười vừa nói.

“ Anh không phải là đã khai hết chuyện em làm rồi đấy chứ.” Hà Vi Băng trừng mắt uy hiếp nhưng xem ra chẳng được mấy phần hiệu quả.

“ Còn lâu mới nói cho nhóc biết.”

“ Nói đi.”

“ Ai nha, không phải mấy chuyện đó cha đều biết hết rồi sao? Cần gì anh phải nói.” Woon Kyo khê gãi tai, chân mày hơi nhướn lên, chưa nói được đôi câu liền chạy đi mất tiêu.

“ Lee Woon Kyo, anh đứng lại.”

Loanh quanh vòng vo một hồi, 5 người bọn họ ở trong trung tâm mua sắm cũng hơn cả tiếng đồng hồ. Ai mua gì thì không biết nhưng cô đại tiểu thư Lưu gia kia đã mua được cả núi quần áo vậy mà vẫn chưa có ý định dừng. Chỉ khổ cho Hoàng thiếu gia, tay không biết từ khi nào đã cầm chục túi lớn túi nhỏ lẻo đẻo đi theo đằng sau. Còn ba người kia đi bên cạnh lại rất nhàn nhã, che mắt bịt tai xem như không thấy gì, đây không phải là chuyện của mình.

“ Kia không phải là hàng mới sao?” Lưu Anh Phương mắt đột nhiên sáng lên, nhìn chằm chằm chiếc túi xách hàng hiệu mà đen ở cách đó không xa, tức thì cả thân ảnh lao nhanh đến.

Hoàng Thiên Vũ lại khê than một tiếng.

Ngay khi Phương Phương vừa chạm tay vào cái túi thì một bàn tay khác đã nhanh hơn một bước cầm cái túi đó lên.

“ Lưu Anh Phương?” Một giọng nữ mang theo chút sừng sốt vang lên.

“ Lại là cô?” Phương Phương khê ngẩng đầu lên, mắt nhìn con người phía trước không mấy là vui vẻ, miệng khê lẩm bẩm: “ Thật là xui xẻo.”

Đinh Trần Hải Yến tay cầm cái túi, đôi môi phớt son nhẹ khê cười đều một tiếng, ánh mắt lộ vẻ giễu cợt.

Lưu Anh Phương mắt lập tức trợn trừng. Hai con người kia nhìn nhau đến tóe lửa, không khí nồng nặc mùi thuốc súng.

“ Có chuyện gì vậy?” Vũ, cậu ta không biết từ khi nào đã chạy đến, nhìn tình hình trước mặt.

Cậu ta, ngay lập tức phát hiện ra cô gái lạ mặt kia, nhìn tới nhìn lui cũng thấy quen quen. Thiên Vũ nhanh chóng phát hiện ra, cô gái kia không phải là người lần trước gây sự với Nhi Nhi sao? Cách nhìn của cậu với cô ta cũng chẳng có lấy mấy phần thiện cảm.

Cô gái kia thấy có người vừa xuất hiện, ánh mắt liền chuyển sang người đứng cạnh Lưu Anh Phương, đôi mắt khẽ nở rộ lên ý cười.

“ Cậu bạn đẹp trai, lại gặp nhau rồi.”

“ Cậu quen con nhỏ đó sao?” Lưu Anh Phương khẽ nhú mày, quay sang Thiên Vũ hỏi một tiếng.

“Không có a, mới gặp có một lần.”

“ Vậy được, loại người này tốt nhất là không nên quen biết.” Phương Phương liếc xéo cô gái kia, trong giọng nói đầy sự châm chọc.

“ Cô nói gì cơ?” Hải Yến, cô ta khẽ nhếch môi, hướng Thiên Vũ cười nói: “ Cậu bạn à, lần trước tôi đã nhắc nhở cậu một lần rồi nhỉ. Nên biết chọn đúng bạn mà chơi. Còn cô ta thì...”

“ Chuyện của Tiểu Vũ thì liên quan gì đến cô? Tốt nhất là lo chuyện của mình đi.” Phương Phương tức đến độ thiếu điều muốn đập cho con nhỏ trước mặt một trận: “ Còn nữa, đây cái túi đây.”

“ Sao tôi phải đưa. Là tôi lấy nó trước, nó là của tôi.”

“ Là tôi thấy nó trước!”

“ Tôi thấy nó trước!”

“ Cô định gây sự với tôi phải không? Đưa đây!”

“ Không đưa!”

Hia con người kia cứ cãi qua cãi lại, càng cãi lại càng to tiếng. Mọi người xung quanh cũng đã bắt đầu để ý. Hoàng Thiên Vũ đứng bên cạnh đầu đã cảm thấy ong ong. Cậu ta mới chen miệng vào nói một câu.

“ Phương Phương, hay là nhường cho cô ta đi.” Cậu ta đâu có muốn cầm thêm một túi đồ nữa, cả đồng kia đã phải khó khăn lắm mới vác đi nổi đương nhiên là muốn vứt cái túi xách kia đi chỗ khác rồi.

Phương Phương còn chưa có kịp phản ứng gì, đã có một giọng nói vang lên.

“ Nhường cái gì mà nhường! Ai chứ con nhỏ này tuyện đối không thể nhường.” Hà Vi Băng không biết từ chui ra, tay thuận tiện dứt ngay cái túi xách trong tay cô gái kia vứt sang cho Lưu Anh Phương.

Hoàng Thiên Vũ cậu ta chứng kiến nửa giờ mà hoa cả mắt. Cái túi cứ bị giằng qua giựt lại có khi chưa mua được đã rách đến tả tơi, mỗi mảnh một phương rồi. Ngay cả Tiểu Băng, người trước nay không mấy hứng thú với đồ đồng này giờ lại ra đây tranh giành.

“ Lại còn có cả cô nữa sao? Hà Vi Băng?” Hải Yến khẽ cười một cách châm chọc, từ trước đến nay cô ta chưa chịu thua ai và bây giờ cũng thế. Đặc biệt là đối với hai con nhỏ mà cô ta không mấy ưa gì.

Hà Vi Băng, đối với cô ta tất nhiên cũng chẳng có một phần yêu thích nào ngược lại là ghét cay ghét đắng.

Hải Yến cô ta khẽ liếc mắt ra đằng sau Hà Vi Băng, còn có hai người nữa. Một người mà cô ta đã quen mặt – Chan Jung Gyu, người còn lại tất nhiên là Lee Woon Kyo – người cô ta chưa từng gặp qua bao giờ.

“ Anh chàng kia tôi chưa có gặp qua a.” Cô ta nhìn Woon Kyo khẽ cười một tiếng.

Anh chàng tóc vàng đó cũng chẳng thêm để tâm, cười lạnh một tiếng.

“ Sao hả? Lee Woon Kyo – anh ta là anh họ tôi mắc mớ gì đến cô mà quan tâm.”

“ Chỉ là tiếc anh ta đẹp trai thế sao lại là anh của cái đứa như cô.”

“ Muốn gây sự sao?”

Đám con gái cãi nhau vốn đã thành nghề, ba con người kia cũng chẳng mấy quan tâm, vẫn là để ngoài tai đi.

“ Sao? 5 người các người muốn đánh hội đồng với tôi sao?” Hải Yến khẽ cười cợt một tiếng.

“ Thích thế đấy thì là sao?” Hà Vi Băng khẽ nhướn đôi lông mày lên, giọng nói đầy khiêu khích.

“ Cô được lắm.” Hải Yến trừng mắt nhìn con người kia.

“ Còn nữa, không biết cô đã nhìn đến bản mặt của tên Trần Hà Duy kia chưa.” Hà Vi Băng đột nhiên tâm tình trở nên vui vẻ, cười đến sáng lạng một cách đáng ngờ.

“ Cô có ý gì?” Hải Yến khẽ nhíu mày. Quả thật hôm nay cô ta có gặp qua Trần Hà Duy. Cả người chỗ nào cũng bị bầm tím, tính tình thì cực kỳ không vui. Cô ta còn không biết có chuyện gì, ai mà có gan làm hấn ta ra nhông nổi này. Lúc nghe bọn đàn em hấn nói là bị người ta đánh, cô còn không có tin. Không lẽ...

“ Không có, chỉ là hỏi thăm chút thôi.” Hà Vi Băng lại bắt đầu giả giọng vờ vịt như mình không biết gì.

“ Hôm trước có lẽ anh ra tay hơi nặng đấy Kyo ạ.” Lưu Anh Phương giả giọng an ủi, lắc đầu nhìn Woo Kyo nói.

Jung Gyu bắt đầu tủm tỉm cười, nhìn hai con người kia đóng kịch, diễn qua diễn lại, kẻ tung người hứng. Woon Kyo vốn đã quen với mấy trò của nhóc con kia chỉ đứng một bên mà xem không lên tiếng. Về phần Hoàng Thiên Vũ, này giờ cậu ta vẫn không hiểu gì.

“ Mấy người...” Hải Yến cô ta có chút cả kinh, sắc mặt nhất thời có chút trắng. “ Mấy người nhớ đấy!” Cô ta cuối cùng gằn ra mấy tiếng quay người không can tâm mà bỏ đi để lại phía sau cả một tràng cười.

Hoàng Thiên Vũ lúc này mới lên tiếng hỏi.

” Cô ta là ai vậy?”

” Đinh Trần Hải Yến. Cô ta học cùng trường cùng khối với cậu đấy.”

21. Chương 21

4.AM...

“ Pính poong! Pính poong!”

Hoàng Thiên Vũ cậu ta một tay cầm máy ảnh đang quay, một tay ấn chuông cửa mấy cái, miệng ngậm kẹo mút cười đến vui vẻ. Cậu ta từ này đến giờ cứ cười hoài không thôi.

Không lâu sau có một dáng người từ trong nhà chạy ra. Đó là một cô hầu gái.

“ Két!”

Cánh cửa lớn từ từ mở ra.

“ Hoàng thiếu gia.” Cô gái đó mặc một chiếc váy xếp ly màu trắng, trông còn khá trẻ chắc chỉ khoảng 20 tuổi.

“ Bác quản hôm trước đâu rồi vậy?” Thiên Vũ có chút tò mò, cầm máy quay đưa lại gần cô gái kia.

“ Quản gia Kim ra ngoài được một lúc rồi, lát nữa bác ấy sẽ về.” Cô gái kia mặt đột nhiên hơi ửng hồng, ngượng ngùng nói.

“ À...” Cậu ta khẽ gật đầu, “à” lên một tiếng.

“ Mà... chị tên là gì vậy?” Cậu ta căn bản là không để ý đến thái độ kỳ lạ của cô gái kia, máy quay đưa lại gần cô gái kia hơn.

“ Tôi tên là Mai.” Cô gái kia khẽ cười nói.

“A! Chị Mai, chào nhé!” Thiên Vũ cậu ta cười một tiếng, vẫy vẫy tay mấy cái rồi đi vào trong.

“ Cây cổ thụ này to thật đấy.”

“ Cây cảnh kia cũng đẹp nữa.”

“ Sao ở đây không có xương rồng nhỉ?”

Lúc cậu ta đi qua khoảng sân rộng, máy ảnh cứ quay lung tung, ngó tới ngó lui. Cả khu vườn trong biệt thự có lẽ bị cậu ta quay hết vào máy rồi.

Còn cô hầu kia cứ đứng ngây như phỗng này giờ, mãi một lúc sau cô ta mới sực tỉnh, đôi tay khẽ sờ sờ khuôn mặt vẫn còn hơn ửng hồng, khẽ lẩm bẩm nói.

“ Người đâu mà đẹp trai.”

“ Két!”

Cánh cổng lớn lại từ từ đóng vào.

“ 15 phút rồi.” Thiên Vũ cậu ta nhìn đồng hồ trên tường, khẽ lên tiếng, đôi tay gập cái máy ảnh vút sang một bên.

“ Hoàng thiếu gia, ở đây có bánh ngọt nhà bếp mới làm. Cậu dùng thử.” Một cô hầu gái mang nước ra, trên tay còn cầm theo một đĩa bánh ngọt tươi cười nói.

“ Cảm ơn chị, em thích ăn bánh ngọt a.” Tiểu Vũ, cậu ta cười một tiếng, cầm miếng bánh ngọt ngấm ngĩa một chút rồi cho vào miệng.

“ Ngon nha, sau này phải thường xuyên tới đây ăn bánh mới được.” Cậu ta khẽ gật đầu một cái, mắt lại không tự chủ được nhìn đồng hồ lần nữa. Mới có 16 phút à.

“ Chị ơi, Nhi Nhi cậu ấy có phải đang ở trên lầu không vậy?” Cậu ta quay sang cô hầu đang đứng bên cạnh, hỏi.

“ Cô chủ đang ở trên lầu.”

“ À...” Cậu ta hai mắt cún con khẽ chớp mấy cái, cô gái đứng bên cạnh cũng bắt giắc đỏ mặt.

Đột nhiên mắt cậu ta khẽ sáng lên, hướng cô hầu kia hỏi.

“ Phòng của cậu ấy ở trên tầng cao nhất đúng không chị?” Cậu ta vẫn là nhớ đến lời nói lần trước của ông quản gia.

“ A, đúng rồi. Ở trên tầng 4 chỉ có duy nhất một phòng thôi.” Cô hầu kia chỉ hướng lên trên tầng, khẽ cười nói.

“ Vậy sao?” Ánh mắt cậu ta đột nhiên lóe lên một tia gian trá. Cậu ta cầm theo cái máy ảnh, cả người nhảy ra khỏi ghế chạy lên cầu thang, chỉ bỏ lại phía sau một câu.

“ Em lên trên nhé.”

“ Hoàng Thiếu gia...” Cô hầu kia chưa kịp nói hết câu, cả dáng người kia cũng chẳng thấy đâu.

“ Thôi xong rồi, quản gia về thể nào cũng trách phạt cho xem.”

“ Nhi Nhi!”

Hoàng Thiên Vũ vừa lên đến tầng 4 thì nhìn thấy ngay cánh cửa màu nâu đang đóng chặt, cậu ta liền lớn tiếng hô một cái, trên tay cầm máy ảnh tiếp tục quay.

“ Linh Nhi!”

“ Cộc! Cộc! Cộc!” Cậu ta mặt mày hớn hở, gõ cửa mấy tiếng.

Phía bên trong, Vũ Linh Nhi nghe thấy tiếng gõ cửa, cũng không phải là quản gia Kim. Cô gái đó khuôn mặt lại có chút xang xao, trên trán còn có một miếng băng cái nhân màu trắng.

Vũ Linh Nhi không lên tiếng, ánh mắt mang theo sự mệt mỏi hướng ra phía cửa, cả thân người nóng đến phát sốt.

“Cộc! Cộc!”

“Nhi Nhi! Vũ Linh Nhi!”

Những tiếng động một lần nữa lại vang lên.

Cô gái đó từ trên ghế đứng dậy, từ từ tiến ra phía cửa. Đôi tay nhỏ bé đặt trên nắm cửa nhưng không có ý định mở ra cứ để yên như vậy. Đôi mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa ánh lên tia hoảng sợ hiếm hoi.

Phía bên ngoài cửa, Hoàng Thiên Vũ vẫn một tay cầm máy quay, phùng mồm trợn mắt quyết tâm cho dù gõ đến mỗi tay cũng phải làm thế nào cho cánh cửa kia mở ra thì thôi. Cậu ta vốn là người đơn giản, nhưng chưa làm thì thôi, mà đã làm là phải làm đến cùng.

”Nhi Nhi! Nhi Nhi!”

”Cộc! Cộc! Cộc! Cộc!”

”Mở cửa đi mà!”

“Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! Cộc!”

Vũ Linh Nhi, bàn tay nhỏ bé khế siết chặt lấy nắm cửa, khuôn mặt đột nhiên lại trắng thêm mấy phần, cả thân người đang nóng bỏng chốc trở nên lạnh toát. Phía bên ngoài cửa vang lên những tiếng đập cửa dồn dập như không có hồi chấm dứt.

”Cộc!Cộc!Cộc!Cộc!”

”Mở cửa đi mà!”

“Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! Cộc!”

Ánh mắt nâu khói vô hồn đó đột nhiên lại có nhiều tia xáo trộn mơ hồ đến không rõ. Phía bên ngoài trời, qua ô cửa kính lớn, có một đám mây đen lơ lửng trôi, như báo hiệu một thiên giã đó sắp xảy đến.

“Cộc! Cộc! Cộc! Cộc!”

“Nhi Nhi.... Mở cửa đi, tớ vào chút thôi.”

“Cộc! Cộc! Cộc!”

Những âm thanh rối loạn không hiểu sao cứ vang lên không ngừng. Đầu cô thật sự rất đau, cô gái đó ghét ồn ào, ghét những tiếng động khiến cho cô đau, cô ghét những thứ ấy, ghét những thứ đã cướp đi sinh mạng của người mà cô yêu quý nhất! Cô ghét chúng...

Vũ Linh Nhi đột nhiên ngồi thụp xuống sàn, hai tay bịt chặt, mắt tóc đen bóng chảy dài xuống sàn. Đôi mắt màu nâu khói mở to không còn sự vô hồn khiến người khác chán ghét. Đôi mắt đó ngập tràn hoảng sợ không biết từ khi nào đã bắt đầu ướt. Cả thân người nhỏ bé run lên từng hồi. Đôi tay như ù đi không nghe thấy bất cứ thứ gì... chỉ có những thứ từ quá khứ đột nhiên vang vọng lại...

Dòng ký ức đáng sợ cứ như thế ùa về...

“RẦM!!!!”

“Anh hai...”

“Gọi xe cấp cứu! Nhanh lên! Có người bị tai nạn!”

“Cậu ta chảy nhiều máu quá.”

“ Liệu có thể sống được không? Mất máu nhiều như thế.”

“ Đầu chảy nhiều máu như thế có lẽ không cứ được nữa đâu.”

“ Có lẽ là rất nghiêm trọng.”

Cô bé đó mới 8 tuổi, không thể nhớ bất cứ thứ gì, cô bé cảm thấy thật sự đáng sợ. Những con người đáng sợ đó nhìn vào con người đầy máu me bên cạnh cô chỉ tỏ, họ nói thật sự nhiều khiến cô bé cảm thấy như một con quỷ từng chút lấy đi sự sống của sinh linh kia. Còn anh, tại sao anh vẫn nằm yên, cả người bết toàn máu mà vẫn ôm chặt lấy cô.

Anh đã từng nói rằng sẽ bảo vệ cô bé nhỏ này, nhưng giờ đây sao lại nằm yên bất động, sao anh không chịu tỉnh lại. Đừng ngủ...

“ Bị đụng mạnh như thế, chắc không qua rồi.”

“ Thật tội nghiệp.”

Tất cả các người đều nói dối, anh trai tôi sẽ không bao giờ chết! Không bao giờ!

Từng giọt nước mắt như những viên pha lê trong suốt lăn dài trên khuôn mặt sinh đẹp. Đôi mắt hiện lên đầy tia hoảng sợ ngất trong nước đến nỗi nhìn không rõ, xung quanh chỉ là một khoảng tối sẫm.

“ Cộc! Cộc! Cộc!”

“RẦM!!”

“ Cô chủ!”

22. Chương 22

“ Cộc! Cộc! Cộc! Cộc!”

Hoàng Thiên Vũ tay gõ lên cửa không ngừng vang lên những tiếng động liên hồi. Một tay cậu ta cầm máy quay vẫn còn đang hoạt động, tay còn lại cứ từng đợt gõ lên tấm cửa.

Bên trong phòng, dáng người nhỏ bé ngồi co ro bên cạnh cửa, cả thân hình run lên từng đợt, làn da mỏng manh trở nên trắng bệch. Đôi mắt đỏ hoe ngập đầy nước, từng giọt nước cứ tí tách rơi trên sàn nhà. Làn môi có chút nhợt nhạt lắm lắm thứ gì đó không rõ nghĩ.

“ Đừng...”

“ Bộp! Bộp! Bộp!”

Đột nhiên, phía trên cầu thang vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Quản gia Kim khuôn mặt già nua hiện lên đầy vẻ lo lắng có chút gì đó sợ hãi. Ông vừa mới về đến nhà đã nghe cô hầu gái nói Hoàng thiếu gia đang ở trên tầng. Ông có chút kinh ngạc đang biết không phải làm sao, trên tầng đột nhiên truyền tới từng đợt tiếng động.

“ Vũ! Linh! Nhi!”

“ Cộc! Cộc! Cộc! Cộc!!!!”

Hoàng Thiên Vũ vốn là không để ý thấy có người đang xuất hiện trên cầu thang kia.

Ông vừa đặt chân lên tầng 4, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch. Đột nhiên một đoạn quá khứ hiện về trong đầu người đàn ông này. Ông ta một lần nữa cả kinh.

“RẦM!!”

Cánh cửa đột nhiên bị bật mạnh ra, người mở cửa đó không phải là Hoàng Thiên Vũ, càng không phải là Vũ Linh Nhi. Mà là người đàn ông kia. Hóa ra, cánh cửa đó vốn dĩ không bao giờ khóa.

Hoàng Thiên Vũ tròn mắt nhìn con người vừa mới xuất hiện. Ông quản gia kia với tình hình hiện giờ căn bản là không để ý đến cậu ta. Cánh cửa được mở rộng lộ ra một thân ảnh đang ngồi ngay trước cửa.

“ Cô chủ!”

Ông quản gia thất kinh kêu lên một tiếng, cả người ngồi sụp xuống, ôm chặt con người đang run rẩy kia vào lòng. Giống như một người cha, dang đôi tay to lớn ôm trọn đứa con tội nghiệp vào lòng, một chút cũng không để nó bị thương.

“ Cô chủ, đừng sợ là tôi đây.”

Vũ Linh Nhi cả thân người lạnh toát hơi động đậy, đôi mắt nâu khói đỏ hoe mang theo tia hoảng sợ. Cả khuôn mặt đầm nước mắt.

Hoàng Thiên Vũ nhìn vào trong căn phòng, cả người đột nhiên như bị đông cứng lại. Đôi mắt trần trần nhìn hai con người phía dưới mang theo tia bàng hoàng. Bàn tay đang cầm máy ảnh khựng lại trong không trung vẫn tiếp tục hoạt động.

Cậu ta nhìn chằm chằm con người nhỏ bé đang không ngừng run rẩy kia, lời muốn thoát ra lại bị chặn trong cổ họng. Cậu rốt cuộc vẫn là im lặng không lên tiếng. Đôi mắt nhìn Vũ Linh Nhi thoáng lên tia chua xót.

Cô gái kia đột nhiên ngược mắt lên nhìn cậu. Đôi mắt đầy nước chứa theo những tia hoảng sợ ngoài ra không còn bất cứ thứ cảm xúc nào khác. Nhưng con người mà cậu thấy trước đây, bỏ trừ cái hoảng sợ vẫn là sự vô hồn.

Cậu ta đột nhiên nhìn đến thất thần, trong đầu không ngừng hiện lên những dòng suy nghĩ đến kỳ lạ. Trái tim bất giác hơi nhói đau.

Ghét cậu đến thế ư? Là sợ hãi cậu đến thế ư?

Cậu không muốn nhìn thấy con người kia khóc. – Cậu ta đột nhiên thấy giật mình với chính suy nghĩ ấy. Từ khi nào mà vị trí cô gái kia trong cậu lại có chút đổi khác?? - Không đúng!

Là cậu không muốn nhìn thấy bất cứ ai khóc, là khóc vì cậu. Vì cậu mà rơi lệ. Vì cậu mà đau.

Như rằng lý trí, đã tự tìm ình một lời giải thích...

Nó lại không nhận ra,

Điều gì ẩn sau cái vỏ mờ nhạt ấy

Đang từng chút lớn dần lên

Cậu ta, đôi mắt vẫn không dịch chuyển, vẫn như cũ nhìn cô gái kia.

Vũ Linh Nhi cả cơ thể yếu ớt vẫn không ngừng lạnh băng. Đôi mắt mờ nhạt nhìn bóng dáng phía trước không rõ đột nhiên lại tối sầm, nhanh chóng mất đi ý thức.

” Cô chủ! Cô chủ!” Ông quản gia thấy con người kia đôi mắt nhắm chặt liền hết sức hoảng hốt.

” Gọi bác sĩ! Gọi bác sĩ mang lên!”

Chiếc máy quay trên tay từ nãy đến giờ vẫn không ngừng chạy.

Cơn gió thổi từ ngoài cửa tràn đầy vào phòng mang theo không khí lạnh của những ngày cuối thu. Cả căn phòng mênh mông mang theo sự ảm đạm, lạnh lẽo. Chậu cây xương rồng màu xanh đặt bên bệ cửa sổ tỏa ra sự sống dai dẳng có chút yếu ớt. Bên ngoài bầu trời đột nhiên tối đen.

” RẦM!!”

” Rào! Rào! Rào!”

Ông quản gia cứ đi đi lại lại trên dãy hành lang, tiếng giày tiếp đất

vang lên cồm cộp một cách vội vã. Khuôn mặt ông toát lên vẻ lo lắng, đôi lông mày nhíu chặt lại. Các nếp nhăn trên mặt lại càng gia tăng.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, từng hạt nước cứ thế nặng nề rơi.

” Mong là không sao.” Người đàn ông kia khẽ lẩm bẩm, đôi mắt cứ hướng về phía cánh cửa duy nhất trên tầng 4 vẫn đang đóng chặt.

” Cạch!”

Cánh cửa phòng đột ngột mở ra. Một người đàn ông trung niên đeo kính mặc một chiếc áo màu trắng bước ra ngoài.

Ông quản gia vừa nhìn thấy người kia xuất hiện, vội vội vàng vàng lên tiếng hỏi dồn dập.

” Bác sĩ! Sao rồi?”

” Cô bé đó không sao chứ?”

” Ông mau nói cho tôi biết đi.”

Ông bác sĩ kia khẽ cười nhẹ một tiếng, thái độ từ tốn khác hẳn với ông quản gia đang sốt ruột này giờ.

” Lão Kim, ông làm gì mà cuống cả lên. Tiểu thư nhà ông không có sao.”

Ông bác sĩ kia vốn là bác sĩ riêng cho nhà họ Vũ, kể ra cũng đã hơn 10 năm nay. Ông với những người ở đây cũng đã sớm quen thuộc.

” Vậy là tôi yên tâm rồi.” Ông quản gia nghe được câu này khuôn mặt có giãn ra đôi chút, thở phào một hơi.

” Cô bé đó chỉ hoảng sợ nên mới bị ngắt đi thôi. Hơn nữa cơ thể cũng bị suy nhược đi nhiều.” Người bác sĩ vỗ vỗ vai ông quản gia, hơi nhíu mày nói tiếp: ” Cô tiểu thư kia vẫn uống thuốc đầy chứ?”

” Đều có uống đầy đủ theo đơn ông kê.”

” Vậy tại sao?...” Người kia có hơi ngập ngừng. ” Còn nữa, không phải tôi đã dặn ông rồi sao? Không được để có bệnh thêm trầm trọng, tuyệt đối là không thể để bị kích động.” Ông bác sĩ khẽ nhíu mày nói.

” Tôi cũng biết thế... nhưng...” Ông quản gia kia lại khẽ thở dài, đột nhiên lại nhớ đến Hoàng thiếu gia. Ông lúc này tình hình khẩn cấp ông cũng không mấy để ý. Bây giờ nhìn lại không biết là cậu thiếu gia đó lại biến đi đằng nào.

” Đạo này, cô bé đó có chuyện gì không?”

” Không! Không có, vẫn như bình thường...” Ông quản gia suy nghĩ một chút, liền lên tiếng, lời vừa ra khỏi miệng ông đã bắt đầu nghĩ đến một điểm kỳ lạ. ” Có, có một chuyện.”

Điểm đó không phải là Hoàng Thiên Vũ sao?

” Tôi vừa mới khám lại, ngoài một số vết thương kia thì bệnh tình đang có chiều hướng xấu đi.” Người đàn ông kia làm việc ở đây cũng đã nhiều năm, ít nhiều gì đối với cô bé kia cũng có tình cảm. Hơn nữa căn bệnh của cô cũng là ông chữa trị từ đầu đến cuối. Ông vẫn còn nhớ cô bé kia của 9 năm trước, và ông không muốn điều đó lại tái diễn thêm một lần nữa. Nhưng nếu cứ theo tình hình này, đến cả ông cũng không chắc cái gì sẽ xảy ra sau này.

” Ông, ông nói gì?” Quản gia Kim một lần nữa kinh ngạc. “ Không phải là ông nói chỉ cần uống thuốc đầy đủ sẽ duy trì được trạng thái hiện giờ sao?”

” Đúng là tôi đã nói thế. Nhưng lúc này khi tôi khám phát hiện ra vông mạc của cô bé đó đang mờ dần.”

” Ý ông, không phải là...” Ông quản gia đôi bàn tay khẽ run run, ấp úng nói không nên lời.

” Tôi cũng chưa chắc được” Người bác sĩ khẽ lắc đầu.

” Bác sĩ, ông nhất định phải chữa khỏi.” Quần gia Kim khẩn thiết cầu xin, cô bé đó đối với ông không chỉ như là người chủ mà còn là một đứa con quý giá.

” Điều đó không phụ thuộc vào tôi, là phải xem ý trí của cô bé kia kìa.”

” Cô chủ...”

” Mấy năm trước không phải tôi đã từng nói với ông rồi sao. Nếu cô bé đó không còn muốn sống, không những đôi mắt mà cả các bệnh khác cũng sẽ không thể chữa khỏi.”

Trên dãy hành lang dài nhất thời trở nên im lặng, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách không thôi.

Tai nạn của 9 năm trước, không chỉ cướp đi mạng sống của một con người, mà nó còn mang theo cả linh hồn của một con người khác... vĩnh viễn?

23. Chương 23

“ Rào! Rào! Rào!”

Ngoài trời vẫn mưa rất lớn, cả bầu trời được bao phủ bởi một màu đen ảm đạm. Bây giờ là 7 giờ tối.

Hoàng Thiên Vũ ngồi một mình trên chiếc giường lớn. Đến cả đèn trong phòng cũng không thèm bật lên. Chỉ có chiếc đèn ngủ đặt gần giường tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng nhạt, tạo nên một không gian sáng tối lẫn lộn.

Đôi mắt cậu ta cứ nhìn chăm chăm vào màn hình tivi đang hiện lên hai bóng người. Lúc đó chính mắt cậu đã nhìn thấy con người vô cảm kia khóc như thế nào. Cậu cũng không hiểu tại sao nó lại được quay lại vào trong máy ảnh. Là cậu đã quay lại từ đầu đến cuối sao?

“ Tại sao phải khóc chứ?” Hoàng Thiên Vũ khẽ lên tiếng, trong đôi mắt không còn sự linh động thường ngày mà lại phẳng phất một chút gì đó kỳ lạ và bi thương.

Khi cậu nhìn thấy con người nhỏ bé kia toàn thân run rẩy, cậu lại thật sự không hiểu trong đầu mình đang nghĩ gì. Cuối cùng cậu vẫn là đi về nhà.

Cô gái đó nhìn cậu bằng ánh mắt hoảng sợ? Là sợ hãi cậu đến thế sao? Chán ghét cậu đến vậy?

Là khóc vì cậu? Vì cậu mà đau sao?

Cậu khi đó cảm nhận, rằng mình là thứ thừa thãi. Chỉ bằng về nhà, chỉ ít ở nơi này cũng không có ai ghét bỏ cậu, không có ai vì cậu mà đau.

Cậu thật sự cảm thấy cô đơn. Cậu từ nhỏ đến lớn luôn là một người cô đơn. Cậu muốn kết bạn nhưng cậu lại không thể làm được. Bởi vì cha cậu đã từng nói rằng gia đình họ không giàu có, kết bạn với bọn họ sau này cũng không giúp gì được cho cậu. Cậu chỉ nên quen biết với những người có gia thế. Một đứa bé mới 6 tuổi đã được dạy như vậy.

Mọi người thường nói cậu ngốc, cậu cũng cảm thấy mình là đồ ngu ngốc. Cậu lúc nào cũng tỏ ra vui vẻ, không suy không nghĩ gì nhưng thực chất đáy cũng chỉ là vỏ bọc. Cậu đeo bộ mặt đó từng ngày qua ngày, đến nỗi cậu thật sự chán ghét chính bản thân mình.

Cậu thật sự cảm thấy buồn, không có ai chơi cùng với cậu. Ba người bạn kia của cậu thật sự là những người bạn tốt, là những người bạn từ nhỏ cùng cậu lớn lên. Nhưng là cha cậu để ý đến gia tài vào đồng tài sản kế xù mà họ thừa hưởng và ông nghĩ rằng đó chính là những người mà cậu nên làm bạn.

Cho đến khi cha bảo cậu đi du học, cậu cũng làm theo mà không một lời phản kháng. Ông nói gì cậu cũng đề làm theo. Người ngoài nhìn vào thì thấy cậu thật sung sướng khi được sống trong một gia đình danh giá và giàu có. Nhưng, cậu chỉ thấy bản thân mình thật đáng thương.

Người đàn ông mà cậu gọi là cha đó cuối cùng cũng chỉ xem cậu như một công cụ để kiếm tiền mà thôi. Ngay khi cậu về nước đã dẫn cậu đến gặp Vũ tổng tài đó không phải là quá rõ rồi sao? Ông cuối cùng cũng chỉ muốn cậu kết hôn với Vũ Linh Nhi để thuận lợi cho việc làm ăn sau này mà thôi. Nhưng, cậu không quan tâm, dù sao cậu sống như vậy cũng đã quen rồi. Mà cho dù cậu có không đồng ý thì có tác dụng gì chứ, không phải là vị tổng giám đốc đức cao vọng trọng đó vẫn bắt cậu làm theo sao? Đến cùng trong cái nhà này ngoài chị An ra thì làm gì còn ai thật lòng yêu thương cậu.

“ Vũ Linh Nhi!” Hoàng Thiên Vũ khẽ cười nhạt một tiếng, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía màn hình nhưng trong đó lại không phản chiếu bất cứ hình ảnh gì.

Vũ Linh Nhi lại là người đầu tiên mà thật tâm cậu muốn kết bạn. Cậu cũng không hiểu là tại sao nhưng ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, con người đó đã mang lại cho cậu một cảm giác que thuộc. Là một cảm giác quen thuộc từ một người xa lạ. Lúc đó cậu đã nghĩ rằng cô gái đó sẽ là người bạn thứ tư của cậu. Nhưng không, hôm nay khi tận mắt chứng kiến, cậu lại thấy mình mãi mãi vẫn chỉ là một người cô đơn, rằng cậu chỉ đem lại đau khổ đến cho người khác.

Khi nhìn thấy con người kia khóc, trái tim cậu cứ nhói đau mãi không thôi. Là cậu đau cho chính bản thân mình, hay là vì một người nào khác mà cảm thấy đau?

Hoàng Thiên Vũ suy nghĩ đến bản thân cả người, đôi mắt nâu đột nhiên nhìn ra ngoài phía cửa thông với lan can bên ngoài. Ở nơi đó có rất nhiều chậu cây xương rồng.

“ Chúng mày thật đẹp.” Cậu ta khẽ cười một tiếng, đôi mắt một lần nữa lại nhìn tới thất thần.

Mưa không ngừng rơi, qua cánh cửa không đóng hắt vào đầy phòng. Mang theo cơn gió lạnh buốt đến thấu xương tràn vào, khiến con người kia bất giác run mình.

Vậy mà mấy chậu xương rồng nhỏ bé kia vẫn có thể sống sót sao?

Đây cũng chính là loài cây mà cậu thích nhất. Nó không phải là loài hoa đẹp nhất nhưng nó lại mạnh mẽ nhất, kiên cường nhất. Cho dù cô đơn, chỉ có một mình nó vẫn có thể tồn tại, tiếp tục sinh tồn một cách đơn độc.

Đôi lúc cậu cũng ước mình có thể làm được như vậy. Nhưng... cậu vĩnh viễn không làm được. Dù nó chỉ là một hạt cát nhỏ nhưng theo thời gian lại ngày càng lớn dần lên. Lớn đến nỗi chính cậu cũng không thể kiểm soát nổi nữa...

“ Cộc! Cộc! Cộc!”

Từ bên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ.

“ Chị vào nhé!”

Thiên Vũ cậu ta nghe thấy giọng nói kia thất nhiên biết ngay người bên ngoài là Hoàng Thiên An. Tay cậu cầm lấy điều khiển tivi tắt cái phụt, cả màn hình lóe lên một tia rồi sau đó tối đen.

“ Chị vào đi.” Cậu ta nói lên một tiếng, đôi tay lần mò trên tường bật công tắc điện. Cả phòng đang chìm trong bóng tối đột ngột sáng trưng. Cậu ta nhất thời không thích ứng được với ánh sáng, đôi mắt hơi nheo lại.

“ Cạch!”

“ Sao lại không đóng cửa?”

“ Cạch!”

“ Sao lại không đóng cửa?”

Hoàng Thiên An vừa bước vào phòng liền nhìn thấy ngay dưới sàn nhà chỗ gần cửa có một vũng nước lớn. Mưa từ ngoài vẫn không ngừng hắt vào trong.

Thiên Vũ cậu ta giờ đây đã khôi phục lại trạng thái bình thường, đôi mắt linh hoạt lại khẽ chớp một cái.

Cô gái kia khẽ lắc đầu, tiến đến đóng cửa lại, tiện tay kéo luôn tấm rèm màu xám xuống. Cả căn phòng bỗng nhiên trở nên yên tĩnh hơn một chút, chỉ nghe thấy phảng phất tiếng mưa rơi.

“Cậu nhóc này, sao không xuống ăn cơm.” Thiên An ngồi lên chiếc giường tròn, xoa xoa đầu cậu em trước mặt khẽ lên tiếng hỏi.

Thường ngày cậu ta luôn xuống ăn đúng giờ, nhưng hôm nay lại đặc biệt không có xuống, khiến người chị này cảm thấy kỳ quái. Nghe quản gia nói từ khi cậu ta về đã ngồi lì trong phòng đến 2 tiếng đồng hồ, cũng không có ra khỏi phòng đến nửa bước.

“Em không muốn ăn.” Cậu ta khẽ lắc đầu cũng không thèm cười lấy một tiếng.

“Nhóc nha, lớn rồi mà còn biếng ăn.”

“Em có thể ôm chị một chút không?” Cậu ta đột nhiên lại lên tiếng hỏi, đôi mắt kia lại không biểu hiện điều gì, khiến người ta cảm thấy khó hiểu. Vẫn là đôi mắt thường ngày nhưng lại có điểm gì đó khác. Nó cứ mị mị khiến người ta không rõ, lại càng khiến người ta phải lưu tâm.

“Em đó, đã cao hơn chị cả một cái đầu rồi mà vẫn suốt ngày làm nũng.” Hoàng Thiên An cảm thấy con người này hôm nay có điều gì đó kỳ lạ nhưng cô vẫn để cho cậu bé kia ôm lấy mình.

“Có chuyện gì sao?” Đôi bàn tay cô vỗ nhẹ lên lưng con người trong lòng mình, hạ giọng.

Cậu ta không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu.

Hoàng Thiên An khẽ thở dài. Cậu em này của cô từ trước đến nay vẫn luôn như thế. Ai cũng luôn cho là nó ngốc, nhưng nó cái gì cũng đều biết cả. Vậy mà lại không bao giờ nói ra. Cho dù có chuyện gì, nó không bao giờ nói cho ai biết, cũng đều chịu đựng một mình. Ngay cả người chị như cô, nhiều lúc cũng không hiểu nổi cậu em này rốt cuộc là đang nghĩ cái gì.

“Không muốn nói thì thôi.” Cô gái kia nhẹ giọng nói, đôi tay vẫn không ngừng vỗ nhẹ lên lưng người kia. Cậu ta khẽ nhắm mắt, dụi dụi vài cái rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đưa em cô đến cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ...

24. Chương 24

“Tiểu Vũ!”

“Tiểu Vũ à!”

“Hoàng Thiên Vũ!”

Hoàng Thiên Vũ đột nhiên giật mình, hồn cũng không biết từ đâu rơi xuống. Cậu ta chớp mắt vài cái liền nhìn thấy khuôn mặt Lưu Phương Anh phóng lớn dí ngay sát mặt mình. Cô bạn kia lại nhìn cậu với ánh mắt hết sức kỳ quái.

“Tiểu Vũ, hồn cậu bay đi đằng nào rồi.” Phương PHương nhéo nhéo hai má người kia một cái, hơi nhăn mày hỏi.

Cậu ta bây giờ mới chú ý rằng mình đang ở trong lớp học. Cậu thực không hiểu là từ nãy đến giờ mình đang suy nghĩ cái gì nữa, đầu óc có chút mơ hồ không nhớ rõ, lại cảm thấy rối tinh lên.

Đôi mắt màu nâu khẽ liếc nhìn sang chiếc bàn học trống không bên cạnh. Vũ Linh Nhi, đã 3 ngày nay không có đến lớp. Cậu ta khẽ thở hắt ra một hơi, lại thấy Hà Vi Băng, Chan Jung Gyu, Lưu Anh Phương – ba người kia đang nhìn cậu bằng ánh mắt hết sức kỳ lạ.

“Tiểu tử kia, có nghe thấy tớ nói gì không?” Phương Phương xua xua tay trước mặt cậu.

“Nghe thấy rồi.” Cậu ta lên tiếng, tiện tay đẩy cái tay đang làm loạn trước mặt mình ra.

“ Cậu không thấy mấy hôm nay mình rất kỳ à?” Hà Vi Băng ngồi ở bàn trên quay người xuống, liếc mắt nhìn cậu ta đến khó hiểu.

“ Có sao?” Cậu ta đến cùng vẫn là không ngờ đến, vì một người mà lại khiến cậu mấy ngày liền vẫn còn bận tâm. Trong đầu vẫn cứ lớn vồn hình ảnh của người nọ.

“ Có đấy.” Chan Jung Gyu ở một bên nhàn nhã nói.

“ Hai người, cũng hợp nhau thật đấy.” Thiên Vũ cậu ta khẽ bĩu môi, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì nhưng ngoài mặt vẫn làm ra bộ dáng ngày thường. Có lẽ rằng không ai hiểu nổi, rốt cuộc đâu mới là con người thật của cậu. Có lẽ cậu đã giấu nó quá kỹ, không muốn ai nhìn thấy nó. Nếu không, lớp mặt nạ cậu đeo bao nhiêu năm nay sẽ lập tức vỡ vụn.

Jung Gyu vừa nghe liền trợn mắt nhìn con người kia, chân đá sang bên một cái. Cậu ta cũng chả thèm tránh, kêu “a” lên một tiếng.

“ Có chuyện gì mà tớ không biết sao?” Hành động mờ ám của hai người kia tất nhiên là lọt ngay vào mắt Hà Vi Băng. Cô gái đó khẽ nhú mày.

Lưu Anh Phương đứng ở một bên khẽ nhú vai, trong lòng thầm nghĩ: Chuyện rõ như ban ngày mà cậu còn không biết a. Đến cả tên gốc Vũ kia còn biết nữa là. Hà Vi Băng, xem ra cậu đối với chuyện này đúng là ngốc thật rồi.

“ Không có.” Jung Gyu lảng tránh ánh mắt kia, lắc đầu nói.

Hà Vi Băng trong lòng có hơi chút khó chịu, cô ta không thích ai giấu mình bất cứ chuyện gì. Thà rằng không nói thì thôi còn hơn cứ úp úp mở mở kiểu này. Nhưng đến cùng với tính của Jung Gyu hẳn dù hỏi thế nào cũng không nói ra. Hà Vi Băng vốn biết rõ thế, nên chỉ âm ờ cho qua chuyện quay lên bàn của mình tiếp tục chơi game, trong đầu lại đang nghĩ vẩn vơ gì đó.

Chan Jung Gyu không hiểu sao lại đi ra ngoài. Bốn người bọn họ giờ chỉ còn lại ba, không khí bỗng chốc có chút trầm mặc.

“ Đúng rồi, Tiểu Vũ! Nhi Nhi của cậu sao dạo này không có đến lớp à?” Phương Phương nhìn ra ý nghĩ của Hà Vi Băng liền đổi chủ đề, dù sao cũng đã là bạn chục năm trời, không ít thì nhiều cũng phải biết được một phần tính cách cô gái này.

“ Cái này làm sao tớ biết được.” Hoàng Thiên Vũ hôm nay lại hết sức kỳ quái, mắt như cái bánh bao bị nhúng nước ướt sũng gục cả xuống bàn.

“ Không phải nói là bạn cậu sao?” Lưu Anh Phương hơi nhú mày, tò mò hỏi.

Hoàng Thiên Vũ nằm yên không có phản ứng.

“ Tiểu Vũ.”

“ Có phải là lại ngủ rồi không?”

Tình trạng này của cậu ta từ lúc mới quen đến giờ, Lưu Anh Phương mới là lần đầu tiên nhìn thấy. Bình thường cậu ta luôn trưng cái vẻ mặt vui vui cười cười đi khắp nơi, để rồi người ta đều cho rằng cậu là kẻ ngốc.

“ Tiểu Vũ, còn chưa có nói chuyện xong mà.” Phương Phương tiếp tục lay lay tay cậu ta.

Người bên dưới không có phản ứng.

“ Tiểu Vũ.”

“ Dậy coi.”

“ Vũ a, dậy...”

“ CẬU YÊN LẶNG ĐI!!!!” Hoàng Thiên Vũ đột ngột hét lên, cậu ta dặt tay ra khỏi tay Lưu Anh Phương. Đôi mắt trừng lên nhìn cô bạn kia, trong mắt còn có vài tia máu đỏ. Cậu dường như đang tức giận, nhưng là tức giận cái gì còn không rõ.

Cả lớp đang ồn ào đột nhiên im lặng. Tất cả bao nhiêu con mắt đều nhìn về phía cậu ta một cách tò mò, lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Anh Phương cả người như đông cứng lại, không thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy và nhìn thấy. Hoàng Thiên Vũ cậu ta từ trước đến nay còn chưa bao giờ lớn tiếng đến như thế.

Hà Vi Băng đang chơi game nghe thấy tiếng nói này thì hơi giật mình, quay đầu lại liền thấy biểu hiện kia. Cả người nhất thời không khỏi ngạc nhiên.

“ Xin lỗi.” Cậu ta biết mình hơi quá, đảo mắt mấy cái rồi nói “xin lỗi” sau đó lại tiếp tục gục mặt xuống bàn.

“ Cậu ấy, bị làm sao vậy?” Phương Phương khẽ nuốt nước bọt cái ực, nhìn vào Hà Vi Băng hỏi, cô ta đến giờ có lẽ vẫn chưa hoàn hồn.

“ Không biết.” Hà Vi Băng nhìn con người đang gục mặt xuống bàn kia, nói một tiếng rồi lại quay lên.

Hoàng Thiên Vũ nhắm chặt mắt, cả đầu óc rồi như tơ vò. Rồi không biết vì sao lại nhớ đến hình ảnh kia. Nhưng một thước phim chậm cứ quay đi quay lại trong đầu cậu.

Cậu ta trước nay so với bây giờ

Có lẽ đã thay đổi rồi...

Không còn là con búp bê chỉ biết nghe lời,

Cũng không còn là con người luôn đeo cái mặt nạ vui vẻ.

Cậu ta không làm chủ được cảm xúc của mình nữa rồi

Lý trí không điều khiển nổi trái tim nữa

Bởi vì nó đã bắt đầu có một lỗ hổng

Lỗ hổng lớn dần lên theo thời gian...

“ Reng! Reng! Reng!”

“ Reng! Reng! Reng!” Chuông báo vào lớp vang lên từng hồi.

Không mấy chốc đã có một thầy giáo bước vào. Giờ hôm nay là tiết toán. Hoàng Thiên Vũ, cậu ta cũng chẳng thèm để ý cứ như vậy gục mặt xuống bàn. Cứ xem như cậu là ngủ rồi cũng tốt.

Thầy giáo nhìn thấy cũng coi như là không thấy, nhắm một mắt mở một mắt mà cho qua. Nếu đã xác định là vào trường này học thì đã không còn cái danh nghĩa giáo viên nữa rồi. Đối với học sinh ở đây cũng phải nhún nhường vài phần.

... 15 phút sau...

“ Hôm trước chúng ta đã học đến...”

“ Cạch!”

Cánh cửa phòng học đột nhiên lại mở ra, Chan Jung Gyu ngang nhiên mà bước vào, lúc đi qua chỗ thầy giáo còn gạt đầu một cái như chào sau đó liền đi thẳng đến chỗ ngồi của mình.

“ Chúng ta tiếp tục học.”

Trong phòng học giờ chỉ còn vang lên tiếng phấn “xoèn xoẹt”, còn học sinh có làm gì thầy giáo căn bản là không cần biết.

Chan Jung Gyu tính tình đột nhiên lại không vui, lời nói kia khiến cậu ta không thôi suy nghĩ. Chuyện này cũng đã kéo dài quá lâu, nhưng lại cậu không có dũng cảm để cắt đứt. Vì cậu ta sợ. Cậu ta thật sự sợ một khi kết quả không như mình mong muốn vậy thì phải làm sao? Làm sao để tiếp tục đối mặt với người đó, hằng ngày sẽ phải gặp nhau trong đau khổ sao? Cậu ta đến cùng vẫn là không có can đảm.

Chan Jung Gyu đột nhiên cười một tiếng nhưng rằng nụ cười chua chát tự giấu chính bản thân mình. Có lẽ là vì cậu đã biết trước kết quả nhưng vẫn tự lừa dối mình, rằng mình vẫn còn một hy vọng nào đó. Cái hy vọng mỏng manh đã sớm bị lụi tàn theo thời gian...

Cậu là vì ai mà về đây? Cậu là vì ai mà bất chấp gia đình phải đối nhất quyết đòi về sống ở đây chứ? Nghĩ lại đến giờ thấy mình thật nực cười.

Biết là vô vọng nhưng vẫn cứ cố chấp. Con người là như vậy sao?

25. Chương 25

“ Cộc! Cộc! Cộc!”

“ Tôi là Kim quản gia.” Quản gia Kim đứng ở bên ngoài cửa, một tay cầm cái khay có đựng cốc nước và một lọ thuốc nhỏ.

“ Cạch!”

Cánh cửa phòng bật mở, mọi vật trong phòng vẫn được bài trí như thế. Cả không gian mang theo một gam màu trắng có chút ảm đạm. Vũ Linh Nhi ngồi trên giường, mái tóc buông thả tự nhiên cứ thế trải dài xuống giường. Hai đôi mắt đều bị bịt kín bởi tấm vải trắng tinh nhất thời đều chìm vào bóng tối.

“ Cô chủ, đến giờ uống thuốc rồi.” Ông quản gia đặt chiếc khay lên bàn, hai tay nhanh chóng mở nắp lọ thuốc lấy ra hai viên đặt vào tay Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi cầm hai viên thuốc đó một lúc rồi từ từ cho lên miệng, “ực” một cái liền nuốt xuống.

“ Nước đây.” Ông quản gia đưa cốc nước cho cô gái kia. Vũ Linh Nhi lại liền một hơi uống hết cốc nước.

Cô bây giờ đang là không thấy gì, cũng tốt trước sau gì cũng sẽ bị mù, chỉ bằng sớm hơn một chút rồi cũng sẽ quen.

“ Cô chủ đừng lo. Bác sĩ Hà nói chỉ phải tạm thời quán băng một tuần thôi, tiếp tục uống thuốc sẽ mắt sẽ khá hơn.” Ông quản gia khẽ thở ra một hơi. Biết là cô bé kia vốn không quan tâm đến lời ông nói nhưng cuối cùng ông vẫn không yên tâm mà nói ra.

Vũ Linh Nhi từ đầu đến cuối vẫn không có biểu hiện gì. Quản gia Kim đứng ở đó một lúc rồi cầm theo khay đi ra ngoài.

... 1 tuần sau...

Cả sân trường tấp nập người qua lại. Bây giờ chưa có vào lớp nên không khí xung quanh có phần náo nhiệt hơn. Đường như không ai để ý đến bong bóng nhỏ nhoi cô độc kia. Trong mắt họ người kia có lẽ đã trở thành người vô hình.

Vũ Linh Nhi bước từng bước chậm chạp trên sân trường. Đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm xuống đất không có một tia biến đổi.

Từ một hướng khác, Trần Hà Duy đang đi tới. Ánh mắt hắn ta không hiểu sao lại nhìn về phía con người vô hình kia. Đôi lông của hắn đột nhiên hơi nhú lại. Đôi mắt dài lóe lên tia lạnh lùng lại có chút thú vị, cánh môi mỏng khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười nguy hiểm. Hắn ta đi đến chỗ con người kia, đứng chắn ngay trước mặt.

Vũ Linh Nhi đột nhiên dừng lại, có người đang đứng trước mặt cô. Đôi mắt vô hồn khẽ chớp vài cái, trong đáy mắt liền phản chiếu một đôi giày da màu đen. Cô gái đó không ngẩng mặt lên tránh sang một bên tiếp tục đi.

Trần Hà Duy hơi sững người, từ trước đến nay còn chưa có ai dám thách thức hắn. Tâm tình hắn đột nhiên lại xấu đi vài phần, đôi mắt dài hiện lên vài ngọn lửa tức giận. Hắn ta quay người lại đối mặt với bóng lưng cô gái kia, khẽ gầm giọng nói.

“Đứng lại!” Âm thanh trầm thấp đó phảng phất đầy sự nguy hiểm, không lớn lắm nhưng người trong phạm vi 10 mét đều có thể nghe được.

Đám người đứng gần đó nghe thấy giọng kia thì rét run cả người, họ muốn đi mà cũng không đi được toàn thân như đông cứng lại, chỉ biết nuốt nước bọt một cách đầy sợ sệt.

Vũ Linh Nhi như rằng không nghe thấy, đôi chân vẫn tiếp tục đi không dừng lại.

Trần Hà Duy sắc mặt ngày càng khó coi, đôi mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm con người không sợ sống chết kia. Gân xanh nơi cánh tay nổi lên căng chặt.

“TÔI NÓI CÔ ĐỨNG LẠI! KHÔNG NGHE RÕ À?”

Cả sân trường vì âm thanh kia đột nhiên rơi vào im lặng đến đáng sợ. Người nào người nấy nhìn chằm chằm vào con người đáng sợ kia, không dám nói một tiếng. Một trận gió đột nhiên thổi tới khiến ai nấy đều lạnh cả sống lưng.

Vũ Linh Nhi lại đột nhiên dừng lại, cả người từ từ quay lại. Đôi mắt nâu khói vô cảm kia nhìn vào con người trước mặt không mặt tia sợ hãi.

Hắn ta khẽ cười nhạt một tiếng, đôi mắt đáng sợ nhìn chằm vào Vũ Linh Nhi. Những người ở ngoài chỉ cần nhìn thấy thế cũng đủ hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cả đám người bắt đầu tiến lại gần như để xem kịch hay sắp diễn ra, không ai dám lên tiếng nói một câu nào.

“Biết dừng lại rồi hả? Tôi còn tưởng cô điếc rồi chứ?” Hắn ta đi đến chỗ con người kia đang đứng, trầm giọng nói.

Vũ Linh Nhi không lên tiếng, vẫn như cũ nhìn con người kia.

“Thách thức tôi sao?” Hắn cười lạnh một tiếng, đôi tay to lớn bóp chặt cằm cô gái nhỏ bé kia, đôi mắt đáng sợ vẫn lên vài tia máu đỏ.

Linh Nhi hơi nhíu mày, cảm giác đau buốt từ từ truyền đến.

“Tôi không tin là cô mang được cái vẻ mặt này cho đến khi chết.” Trần Hà Duy gầm ra từng chữ, đôi tay một lần nữa bóp chặt lấy cái cổ trắng ngần kia. Vũ Linh Nhi cả người không chút sức lực bị nhấc lên không trung. Đôi chân nhỏ bé quơ quạng trong không khí.

Đám người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán, trong họ lại có chút hoảng sợ. Không biết chừng tí nữa sẽ có án mạng xảy ra. Thân thể của hai người này trong trường không ai không biết, nói về địa vị hay tiền bạc cũng là ngang ngửa nhau. Chuyện này nếu truyền ra ngoài sẽ là một chuyện không hề nhỏ.

Trần Hà Duy đôi tay lại siết chặt thêm vài phần, hoàn toàn không có ý định là sẽ dừng lại. Đôi mắt ánh lên tia nguy hiểm chết người.

Vũ Linh Nhi bắt đầu cảm thấy khó thở. Đôi lông mày một lần nữa lại nhíu chặt nhưng vẫn không mở miệng nói câu nào.

“Cô cũng gan thật đấy.” Trần Hà Duy chưa từng gặp qua con người không sợ chết như thế này. Tâm tình lại càng thêm tức giận. Đôi tay bóp chặt cái cổ kia cũng không nương tình.

Vũ Linh Nhi cảm giác như sắp không thở nổi, từng đợt không khí phải hô hấp một cách khó khăn. Đôi mắt hơi mờ đi đến không nhìn rõ con người trước mặt. Trong ánh mắt vô hồn kia đột ngột hiện lên một tia yếu ớt rồi sau đó lại nhanh chóng biết mất.

Cô, đến cùng vẫn là sợ chết sao?

Là sợ cái chết sẽ đến với mình thế sao? Không phải là mục đích để tiếp tục sống cũng đã không còn sao? Vậy thì còn nuôi tiếc cái gì chứ?

Đầu óc cô trở nên mơ hồ, một hình ảnh đột nhiên hiện lên. Chiếc thánh giá đeo trên cổ trong ánh nắng khẽ sáng lên.

“Ừ! Khi nào gặp tớ sẽ tặng cho cậu một chậu xương rồng, được không?”

“Hứa rồi nhé!”

“Hứa mà.”

Có lẽ là lời hứa đó vẫn chưa được thực hiện, đã 9 năm rồi không biết bây giờ còn có ai nhớ đến nó. Như một lời nói đã lãng quên đi từ 9 năm trước...

Vũ Linh Nhi bắt đầu hơi giãy dụa, khuôn mặt có chút hồng hào lại trở nên trắng bệch. Đôi mắt vô hồn kia vẫn như trước nhưng một lần nữa lại hiện ra ánh nhìn yếu ớt.

Trần Hà Duy hơi sững người, cái ánh nhìn yếu ớt vừa mới xuất hiện kia khiến hắn cảm thấy kỳ lạ. Có chút gì đó đáng thương, lại có chút gì đó đen tối. Trái tim hắn hẫng một nhịp, đôi tay đang siết lấy cái cổ nhỏ bé kia đột nhiên dừng lại. Đôi mắt dài phẳng phất chút xót thương hiếm thấy. Khuôn mặt anh tuấn mà tàn ác kia lộ lên nét cười nhạt.

Cô gái đó, có lẽ rằng cũng giống như hắn. Là một con người đầy khổ đau, như đang đứng trong một hang động tối tăm không lối thoát, một tia sáng vừa lóe lên lại ngay lập tức vụt tắt.

Đôi tay của hắn từ từ buông lỏng, cả thân người nhỏ bé không còn ai giữ, ở giữa không trung liền rơi xuống đất. Vũ Linh Nhi ngã xuống đất liền cảm thấy choáng váng, toàn thân đều đau ê ẩm. Cô hai tay ôm lấy cổ, ho dồn dập mấy cái. Luồng không khí trong cổ họng mới được lưu thông dễ dàng hơn.

Trần Hà Duy nhìn con người chật vật dưới đất kia, trong lòng lại không dấy lên một chút thương cảm nào, như rằng mở cảm xúc trước đó là không có thật. Hắn ta hừ lạnh một tiếng nói:

“Cô thú vị hơn tôi tưởng đấy.” Giọng nói trầm kia căn bản là khá nhỏ nên người ngoài đều không nghe thấy được, nhưng Vũ Linh Nhi, cô gái đó chắc hẳn là nghe thấy.

Vũ Linh Nhi khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt nâu khói chỉ còn nhìn thấy một cái bóng mờ mờ ở đằng xa...

Khuất sau bức tường sau phòng hóa học, một dáng người đang đứng đó. Không lâu sau liền đi đâu mất.

26. Chương 26

Lớp học hôm nào cũng thực ồn ào. Hoàng Thiên Vũ cả người ủ rũ nằm gục xuống bàn chỉ lộ ra hai đôi mắt nhìn ngó xung quanh. Đầu đầu cũng thật ồn ào, không biết bọn con gái kia có chuyện gì mà nói thật nhiều, nói mãi cũng không hết chuyện, mà là càng nói lại càng dài.

Cậu đạo này tâm trạng cực kỳ không tốt, lại thường hay nổi cáu, cũng không thể tập trung vào việc gì. Đầu óc cả ngày cứ mơ mơ hồ hồ, lại có lúc không rõ là mình đang nghĩ cái gì nữa. Đôi mắt cậu ta lại không tự chủ được khẽ liếc nhìn sang cái bàn bên cạnh. Không một bóng người.

Vũ Linh Nhi đã 2 tuần rồi không đi học.

Cậu cũng không hiểu rốt cuộc mình bị làm sao nữa. Rõ ràng tự nói rằng sẽ không quan tâm nhưng không hiểu sao vẫn cứ để trong đầu, muốn vứt nó đi cũng không tài nào làm được.

Cậu ta lại gục mặt xuống bàn, giả vờ ngủ, nhưng thứ âm thanh hỗn tạp xung quanh vẫn không ngừng truyền đến. Cậu ta chỉ có hai từ để tưởng tượng trong đầu lúc này: Khó chịu!

Lớp học đang ồn ào đột nhiên trở nên im lặng.

Hoàng Thiên Vũ bỗng nhiên thấy im ắng đến kỳ lạ, khẽ ngóc đầu dậy. Cả người đầu tiên có chút ngạc nhiên, sau đó là cứ ngây ngốc nhìn về phía trước.

Người vừa đến là Vũ Linh Nhi.

Bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào một dáng người đứng trước cửa lớp. Trong ánh mắt đó có sự tò mò, có sự lạnh nhạt, lại có cả sự khinh thường không che giấu.

Hiển nhiên vụ ồn ào dưới sân trường vừa nãy đã nhanh chóng được đồn ra khắp trường rồi. Bọn họ - những học sinh ở đây trước này đã không ưa gì đại tiểu thư nhà họ Vũ. Nhưng thế lực của nhà họ Vũ không phải nhỏ, ở đâu không ai không biết. Thế lực nhà họ Vũ, cùng lắm chỉ bằng một phần nhỏ của Vũ thị, vậy nên thực không ai muốn dây dưa với cô gái này chút nào. Trong mắt bọn họ, cô không hơn không kém chỉ là người vô hình, cho dù có biến mất ngay trước mặt cũng chỉ như hạt bụi bay vào không trung, hiện lên rồi biến mất.

Cô gái đứng trước cửa cứ như một cái bóng u tối, đôi mắt vô hồn không chớp nhìn chăm chăm xuống sàn nhà, chậm chạp đi xuống chỗ ngồi. Nơi chiếc cổ trắng toát hằn lên vài vết đỏ.

Những người trong lớp cũng xem như giả mù giả không thấy gì, ném cho cô gái kia một cái nhìn rồi lại bắt đầu với những câu chuyện không đầu không đuôi.

Thiên Vũ giờ như mới được hoàn hồn, trong đôi mắt màu nâu khê ánh lên vài tia vui vẻ cùng khoái hoạt. Cậu ta thật lâu rồi không thấy Nhi Nhi đi học, thật muốn gọi một tiếng “Nhi Nhi.” – Cậu lòng nghĩ, cả khuôn mặt đều cười đến vui vẻ, lời nói vừa định thoát ra lập tức nghẹn lại nơi cổ họng. Cậu ta đột nhiên lại nhớ tới, mình với con người kia bây giờ là quan hệ gì.

Chẳng lẽ cậu đã quên rồi? Từ giọt nước mắt đó đã rõ ràng đưa hai con người về vạch xuất phát. Mà không đúng, tất cả chỉ là cậu ảo tưởng, từ đầu đều là cậu. Cả hai, ngay cả bắt đầu cũng chưa có.

Không còn là bạn bè, càng không nói đến hai chữ người quen, chỉ là người xa lạ. Đôi mắt màu cà phê chợt trầm xuống, môi khẽ mím chặt. Cậu cả một chữ cũng không thoát ra được.

Lúc Vũ Linh Nhi đi lướt qua cậu, cậu đột nhiên lại cảm thấy thật chua xót như có một cơn gió lạnh tạt thẳng vào lòng, lạnh đến thấu xương. Cậu từ đầu đến cuối vẫn luôn như vậy, luôn cho rằng mình mạnh mẽ, có thể đeo lớp mặt nạ mà không cảm thấy ngột ngạt. Nhưng... cậu sai rồi, con người đều biết mệt mỏi. Cậu cuối cùng vẫn chỉ là cố vùng vẫy thoát ra khỏi thế giới đã được áp đặt sẵn từ khi mới sinh ra. Cậu có biết bao nhiêu đáng thương, biết bao nhiêu chua xót, lại có biết bao nhiêu yếu đuối...

Cậu ta một lần nữa gục mặt xuống bàn. Đôi mắt hiện lên tia ảm đạm, vành mắt lại có chút đỏ lên. Cậu thật tận lực không cho để nước mắt rơi. Cậu tuyệt đối không thể khóc, tuyệt đối không. Chỉ cần rơi một giọt nước mắt cậu đều sẽ cảm thấy mình là kẻ hèn nhát, bao nhiêu cố gắng cậu làm từ trước đến nay đều sẽ bị một giọt nước này phá hỏng. Cậu sợ mình chỉ cần một phút mềm yếu thì cậu sẽ không trụ được nữa, sẽ không thể nào chịu được sự áp đặt của cha nữa. Người đàn ông đó – người đàn ông mà cậu gọi là cha quan trọng tiền bạc hơn tất cả.

Hoàng Thiên Vũ nhắm chặt mắt, hai tay vòng qua ôm chặt lấy đầu...

Vũ Linh Nhi từ sau khi về đến chỗ, đôi mắt vẫn chung thủy nhìn chăm chăm xuống đất, đến một cái chớp cũng không. Đột nhiên, đôi mắt vô hồn khê chuyển, liếc nhìn sang Hoàng Thiên Vũ một cách vô ý thức, 5 giây sau liền nhanh chóng rời đi. Đôi tay nhỏ bé lấy từ trong cặp ra một quyển sách dày, mở ra, ánh mắt từ sau đó liền chăm chú nhìn vào đó.

Thiên Vũ khê nghiêng mặt sang một bên, đôi mắt nhìn vào cô gái ngồi đọc sách ngay trước mặt. Ánh sáng hắt từ cửa sổ chiếu lên con người kia lại có chút mỉa mai. Chỉ cần có thêm đôi cánh, sẽ thật sự giống như thiên thần – Cậu nghĩ như vậy, trong lòng lại không khỏi có chút buồn. Hai người cứ như thế duy trì tư thế này, chỉ cần không lên tiếng, cũng sẽ không sao...

Không khí ồn ào bao trùm lấy lớp học, nhưng nó lại như đang tách riêng hai con người này ra, tạo nên một khoảng lặng không rõ tên.

“Bánh này không ngon sao?” Hoàng Thiên An khê cười, nhì cậu em trước mặt đến cả một miếng bánh cũng nuốt không vô. Mấy bữa nay Tiểu Vũ thật sự lạ. Đây là loại bánh mà bình thường nó thích ăn nhất, hôm

nay cũng không muốn đụng tới, thật là có chuyện gì rồi. – Cô lại khẽ thở dài.

“ Không có gì.”

Cậu em này là cô nhìn nó lớn lên từ nhỏ, có gì mà cô lại không biết. Nó thật sự rất ít khi biểu lộ cảm xúc thật của mình ra bên ngoài. Có gì cũng sẽ tận lực mà che che dấu dấu. Luôn luôn mang bộ mặt tươi cười lại có chút ngốc trước mặt người khác, đều đều là do cha dạy nó. Cô là chị cũng thật sự cảm thấy xót.

“ Giấu được chị sao? Có phải là liên quan đến cô gái nào không?” Cô khẽ cười nhẹ, câu nói nửa đùa nửa thật.

“ Không phải...” Hoàng Thiên Vũ đột nhiên có điểm giật mình, mí mắt khẽ sụp xuống: “ Thật ra... cũng không hẳn là không phải...”

Hoàng Thiên An hơi nhú mày, Tiểu Vũ rất ít khi tâm sự với cô, hôm nay thật sự là không bình thường.

“ Nhóc con, là cô gái nào, có phải là yêu rồi không?” Hoàng Thiên An đột nhiên cười khở, cả câu nói lại có điểm đùa.

“ Chị nói gì vậy?”

“ Chỉ đùa thôi mà, làm gì phản kháng dữ vậy? Có phải là...” Hoàng Thiên An mới nói nửa câu, Hoàng Thiên Vũ mặt đã đỏ như gấc, da mặt cũng thật sự mỏng đi.

Cô khẽ tắc lưỡi một tiếng, đi đến nhà bếp rót một cốc nước, giọng nói lại từ trong vọng ra ngoài phòng khác: “ Không phải thì thôi.”

Trong phòng khách đột nhiên lại một mảng trầm mặc, Hoàng Thiên An đi ra khỏi phòng bếp đã thấy Hoàng Thiên Vũ ngồi một chỗ bất động, đến mắt cũng lười nhấc lên cứ thế chăm chăm nhìn tấm thảm dưới chân.

Cậu cảm thấy giữ nhiều tâm sự thật khó khăn, đầu lúc nào cũng sẽ cảm thấy rối bời, nhiều lúc lại cảm thấy trống rỗng.

“ Cô gái đó...” Hoàng Thiên Vũ lấp lửng nói. “ Aishh!!! Có lẽ chị cũng đã nhìn thấy rồi cũng nên.” Cậu ta ngược mặt lên, nhovn miệng cười một cái.

“ Vậy sao?” Hoàng Thiên Anh cầm cốc nước, tiến lại gần.

“ Cậu ấy... Vũ Linh Nhi...”

“ CHOANG!!!!”

Đột nhiên một âm thanh vỡ vụn vang lên chói tai! Cả căn phòng khách rộng lớn nhất thời rơi vào tĩnh lặng.

Hoàng Thiên An cả người cứng đờ, đôi mắt thất thần nhìn chăm chăm vào Hoàng Thiên Vũ, cả khuôn mặt bỗng chốc trở nên trắng bệch. Trong đầu óc không ngừng lặp lại ba chữ: “ Vũ Linh Nhi”. Cô nhất định là vừa rồi nghe nhầm. Tiểu Vũ có nhắc đến cô bé đó?

Không!

Tuyệt đối là do cô nghe nhầm! Tuyệt đối là như vậy! Những điều đó không thể xảy ra! Nó không thể vướng vào cuộc sống của cô một lần nữa. Cô còn chưa kịp quên đi, vết thương vẫn chưa lành, không thể để cô cứ mãi nhớ về người đó.

Không thể! Nó sẽ không lặp lại? Đúng không? – Một dự cảm bất an lại ngập tràn trong đầu óc cô. Cô đột nhiên lại nghĩ, có lẽ mình không nên quay trở về. Cứ trốn tránh có khi lại tốt hơn, kể cả khi có phải trốn cả đời...

Tình duyên của hai người chưa kết thúc

Một đoạn duyên mới bắt đầu

Với những con người khác

Nhưng... nó...

Lại như một đoạn dây dưa không dứt...

27. Chương 27

“ Cậu ấy... Vũ Linh Nhi...”

“ CHOANG!!!!”

Chiếc cốc trên tay Hoàng Thiên An đột ngột rơi xuống, những mảnh thủy tinh vỡ tan, vương vãi khắp nơi trên sàn nhà, còn có cả bọt nước bắn lên. Cả sàn nhà nhất thời xuất hiện một vũng nước trong suốt.

Hoàng Thiên Vũ giật mình một cái, khẽ quay đầu nhìn Hoàng Thiên An, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

“ Chị hai...”

Hoàng Thiên An không có phản ứng, cả người cứng đờ, chôn chân tại chỗ không nhúc nhích. Đôi mắt cô thần thờ nhìn chăm chăm vào Hoàng Thiên Vũ, trong đó như còn ẩn chứa một phần quá khứ, lại có một phần hoài niệm, một phần chua xót cùng không tin.

Đến tận cùng cô cũng không thể làm được, cứ nghĩ là sẽ có thể bình yên mà sống. Nhưng, chỉ cần nghe lại cái tên đó, thậm chí là nhìn thấy con người đó, trái tim cô bất giác lại đau. Như một vết thương chưa khép miệng lại nứt toác ra. Ứa máu! Đã qua 9 năm, chẳng lẽ vết thương vẫn không lành sao?

Có đôi lúc cô cũng tự hỏi, bao giờ mình mới có thể quên. Nhưng... đến bây giờ cô vẫn chưa có câu trả lời. Là mãi mãi không thể quên, hay là không muốn quên đi?

Sắc mặt Hoàng Thiên An phút chốc trở nên trắng bệch. Đôi tái nhợt khẽ run rẩy, hai tay cũng bất giác siết chặt, móng tay cắm vào lòng bàn tay đến suýt bật máu. Hoàng Thiên Vũ ngược lại càng thêm lo lắng.

“ Chị hai!”

Cậu thấy chị mình vẫn không có phản ứng liền đi tới chỗ cô khẽ lay mấy cái.

Hoàng Thiên An tay đột nhiên lại thả lỏng ra. Có lẽ cảm giác đau nơi bàn tay đã lấy lại cho cô chút lý trí. Cô mở mắt quay sang nhìn Hoàng Thiên Vũ.

“ Hả?...”

“ Chị rốt cuộc là bị là sao vậy?” Hoàng Thiên Vũ đối với cô chị này một mực lo lắng, tay còn thuận tiện kéo Hoàng Thiên An tránh ra khỏi đồng thủy tinh bên dưới.

“ Không có gì. Chỉ là... trượt tay thôi.” Hoàng Thiên An khẽ lắc đầu, trong lời nói lại có chút cứng ngắc.

“ Chị thật sự không sao chứ? Có phải là chị bị ốm không?”

“ Không sao đâu. Chị không phải là bác sĩ sao?” Hoàng Thiên An khẽ lắc đầu nói, nụ cười có chút nhợt nhạt. “ Chị lên phòng nghỉ trước đây.”

Hoàng Thiên An cũng không đợi cậu em trả lời, liền một mạch đi lên lầu, cũng không quay đầu lại. Cô khẽ thở ra một hơi, trong ánh mắt có ẩn chứa chút sầu não khó đoán.

Hoàng Thiên Vũ đứng dưới tầng, nhìn theo bóng lưng Hoàng Thiên An, trong lòng không khỏi có nghi hoặc.

Trước cổng biệt thự nhà họ Vũ, có một dáng người đang đứng. Đó là một cô gái, con người ấy không biết đã đứng ở đây được bao lâu rồi. Cô gái đó mặc một chiếc váy liền màu lam lại toát lên một vẻ gì đó u buồn. Đôi mắt màu nâu nhìn chăm chăm vào cánh cổng sắt đang đóng chặt, trong ánh mắt lại toát lên tia phân vân cùng khó xử.

Cả con đường rất ít người qua lại. Một cô gái cứ đứng yên lặng ở đó, cứ đứng ở đó thật lâu, rồi lại thật lâu. Cả người dường như không có một chút khí lực để tiến lên phía trước. Cô gái đó cuối cùng cũng có chút cử động, đôi tay khẽ giơ lên hướng về phía chuông cửa. Ngón ta thon dài tưởng chừng như sắp chạm đến, đột nhiên lại dừng lại, cứ như vậy lơ lửng trong không trung. Rõ ràng là thật gần, nhưng... lại không thể chạm tới... Cô lại khẽ thất thần, đôi tay buông thõng một cách vô thức.

“Cánh cổng đó thật gần, cũng như thật xa. Có cố gắng bao nhiêu cũng không thể chạm tới được. Cô – cũng đã 9 năm rồi chưa từng đặt chân đến nơi này., là ở ngay trước mặt nhưng lại không thể bước tới, như rằng không có khí lực để bước tới, không đủ dũng cảm để nhìn nhận sự thật. Rằng trong đây đã thiếu đi một bóng người...”

“Két!”

Cánh cổng kia đột nhiên lại mở. Một người đàn ông trung niên bước ra. Ông có chút sững sốt, nhìn cô gái trước mặt.

“Tiểu thư?”

Cô gái kia hơi giật mình. Trong đôi mắt lại ẩn hiện có chút bối rối. Đôi môi nhợt nhạt khẽ nở một nụ cười yếu ớt.

“Quản gia Kim. Bác dạo này vẫn khỏe chứ?”

Con đường tấp nập người qua lại, nhưng trong một ngõ nhỏ nào đó lại có vẻ thật yên tĩnh. Tựa như không khí ở bên ngoài chẳng ảnh hưởng gì đến nó cả.

Trong con ngõ đó có một quán café nhỏ, xung quanh được trồng rất nhiều cây xanh bao trùm lên một vẻ bình yên khiến người ta yêu thích. Quán café đó có tên là “Góc khuất”, cũng như chính nó nằm ở một góc khuất trên con đường mà người khác khó nhìn thấy. Ở đây như lại có một khoảng lặng, một góc khuất nhỏ nhoi nào đó trong tâm hồn mỗi người.

Bên trong quán café được bài trí khá trang nhã, đều lấy tông màu tím nhạt làm chủ đạo, bên trong cũng không có đông khách. Tại một góc gần cửa sổ, có hai dáng người nhìn rất quen mắt đang ngồi.

“Tôi nghe nói là tiểu thư mới về nước.” Quản gia Kim ngồi dựa lưng vào chiếc ghế tựa, khẽ uống một ngụm trà từ tốn nói.

“Cháu về cũng gần một tháng rồi.” Hoàng Thiên An nhẹ giọng lên tiếng, đôi tay mân mê tách café vẫn đang bốc khói mà chưa uống một ngụm nào.

“Tiểu thư dạo này vẫn khỏe chứ?” Ông cười một cách ôn hòa, ánh mắt nhìn cô gái trước mặt có vài phần trìu mến.

Ông đối với cô tiểu thư này trước đây luôn có cảm tình. Một cô gái tối bụng lại lễ phép sinh ra trong gia đình quyền quý bây giờ thực sự hiếm. Nếu không phải vì chuyện đó, có lẽ... - Thật ra, dù sao mọi chuyện cũng đã qua, nhắc lại cũng chỉ thêm đau lòng mà thôi...

“Cháu vẫn khỏe.” Hoàng Thiên An khẽ cười, đôi mắt hướng ngoài cửa sổ như nhìn cái gì đó. Đã lâu rồi cô không đến quán café này, nó vẫn như thế, 9 năm rồi vẫn không hề thay đổi...

“Thật ra, cháu...” Hoàng Thiên An đột nhiên hơi ấp úng, đôi bàn tay đặt trên bàn đột nhiên hơi siết chặt, ánh mắt lại thoáng lộ ra tia khó xử cùng bất an. Cô, có lẽ mãi mãi cũng không nên gặp lại họ mới đúng. Bởi vì mỗi lần nhìn thấy, cô đều là cảm thấy đau. Và những người đó, có lẽ cũng vậy. Như một hồi ức mãi mãi không thể quên, ở trong tim mỗi người.

“Tiểu thư, thật ra đó vốn không phải là lỗi của cô.” Quản gia Kim nhìn cô gái trước mắt, không khỏi cảm thấy xót xa, khẽ thở dài nói.

Hoàng Thiên An cả người lại một trận run rẩy, cô nở một nụ cười nhợt nhạt.

Không khí xung quanh bỗng nhiên trở nên im lặng.

“Thật ra, lần này cháu đến tìm bác là để hỏi về chuyện của... Linh Nhi.” Hoàng Thiên An cuối cùng cũng lên tiếng.

“Cô... tiểu thư?” Quản gia Kim lại có chút ngạc nhiên.

Giữa hai người một lần nữa lại là một mảng trầm mặc.

Ánh mắt Hoàng Thiên An lại đột nhiên chuyển hướng, nhìn về bức tường ở gần cửa ra vào. Đây là một bức tường đặc biệt, là bức tường duy nhất được sơn màu trắng trong quán, trên đó còn được dán lên rất nhiều ảnh của các cặp tình nhân. Đều là do chủ quán cố tình bố trí.

Khi có một đôi trai gái đang yêu nào đến đây, họ sẽ đều chụp hình lại, như rằng là một kỷ niệm hoặc cũng có thể là một quá khứ. Ở một góc nào đó của bức tường, có một bức ảnh đã được chụp từ rất lâu, có thể là từ 9 hay 10 năm trước. Cô gái trong ảnh hẳn là học sinh trung học phía bên dưới có ba chữ được viết rất nắn nót “Hoàng Thiên An” như người còn lại trong bức ảnh thì lại không thể nhìn thấy như rằng đã bị ai đó xóa đi.

Xóa đi để che lại chính tổn thương trong lòng mình, nhưng lại không thể...

“Quán café này, Lưu An Vũ, đã thật lâu rồi không gặp cậu...”

28. Chương 28

“Thật ra, lần này cháu đến tìm bác là để hỏi về chuyện của... Linh Nhi.”

“Cô... tiểu thư?” Quản gia Kim khẽ thở dài, có hơi chút lưỡng lự. “Cô chủ, thật ra...”

“Mấy hôm trước cháu có gặp cô bé đó, đúng là thật giống.” Hoàng Thiên An uống một ngụm café, đôi lông mày khẽ nhăn lại. Cô vẫn chưa bỏ đường vào trong, thảo nào lại đắng đến vậy. Nhớ trước đây luôn có người giúp cô bỏ đường vào, mỗi lần còn bỏ đúng 2 thìa, nhưng giờ chỉ có thể tự bỏ thôi. Chỉ có thể tự mình chiều cổ mình thật tốt.

Hoàng Thiên An đặt ly café xuống, tay cầm lấy chiếc thìa nhỏ bỏ vào trong cốc hai thìa đường, khuấy nhẹ.

Nghe xong lời kia, quản gia Kim không khỏi nghi hoặc. Vũ Linh Nhi nếu không đến trường thì chính là ở nhà. Hoàng tiểu thư kia thế nào mà gặp được cô bé đó. Trong đầu ông nhất thời hiện lên một dấu chấm hỏi.

“Là cháu gặp cô bé đó ở trường.” Hoàng Thiên An tay cầm chiếc thìa trong ly café tiếp tục khuấy. Có thể thấy cô đã bình tĩnh hơn rồi. “Cháu... chỉ muốn biết cô bé đó bây giờ sao rồi.” Trong ấn tượng cô bé 9 năm trước với con người kia là hoàn toàn không giống nhau. Chỉ ít đôi mắt nâu khói linh hoạt kia đã không còn. Có lẽ Vũ Linh Nhi không còn nhớ, nhưng cô thì còn nhớ rất rõ, cô bé 8 tuổi luôn luôn vui cười của ngày xưa.

“Cô bé đó...” Quản gia Kim hơi ngập ngừng, trong đôi mắt lại thoáng vài tia xót xa. “Sau chuyện đấy, tiểu thư liền đi nước ngoài du học nên không biết.”

Kỳ thật là cô không có dũng cả để ở lại. 9 năm rồi, đây cũng là lần đầu tiên cô về nước.

Quản gia Kim thấy cô không lên tiếng, bèn tiếp lời.

“Sau chuyện đó, cô chủ chỉ là bị xước xước ngoài da nhưng đầu lại bị chấn thương cũng may là không đáng ngại. Nhưng... từ đó lại đâm ra mắc bệnh trầm cảm nặng, còn có... chứng mất ngôn ngữ.”

“Trầm... trầm cảm? Mất ngôn ngữ?” Hoàng Thiên An thoáng sững người, cả cơ thể đột nhiên trở nên cứng đờ. Một vài dòng chữ hiện lên trong đầu cô. Chứng mất ngôn ngữ không chỉ là không thể nói chuyện, không tiếp xúc với người khác, trí nhớ cũng sẽ bị giảm sút, tư duy chậm hơn người bình thường, đặc biệt là cực kỳ sợ đám đông cũng như những tiếng động ồn ào. Cô biết những căn bệnh đó là gì nhưng... Tại sao?

Kỳ thực ban đầu cô cũng đã thấy cô bé đó rất lạ nhưng lại không thể ngờ được là nó lại chuyển theo hướng này.

“ Không lâu sau đó phu nhân cũng qua đời do đau buồn. Bệnh tình của cô chủ lại càng ngày càng nặng hơn. Các bác sĩ cũng đã dùng thử nhiều cách để chữa trị nhưng đều không có kết quả. Bọn họ nói, nếu người bệnh không có ý trí thì dù có chữa bằng cách nào cũng vô dụng. Thế nên cũng chỉ có thể dùng thuốc để duy trì.”

Hoàng Thiên An vẫn là trầm mặc. Cô biết những căn bệnh này không phải chỉ là tác động bên ngoài thì có thể khỏi, nó là từ tâm bệnh mà ra.

“ Cô bé đó... 9 năm nay chưa từng nói câu nào sao?” Hoàng Thiên An hơi run rẩy, sắc mặt tái nhợt nhìn người đàn ông ngồi trước mặt.

Quản gia Kim khẽ lắc đầu. “ 9 năm nay vẫn luôn như thế. Nhưng, dạo gần đây tình hình không hiểu sao lại xấu đi. Mắt của cô chủ ngày càng mờ đi.”

Hoàng Thiên An hoàn toàn không lên tiếng. Có lẽ là cô không còn chút sức lực nào để lên tiếng nữa. Cảm tưởng như tất cả những chuyện này đều là do cô gây ra. Đau!

“ Bác sĩ Hà cũng đã nói tình trạng của cô chủ dạo này không tốt. Mắt có đôi lúc sẽ không nhìn thấy gì, đến một lúc nào đó cũng sẽ mù vĩnh viễn. Nguyên nhân là do dây thần kinh ở não chèn vào động mạch nào đó.”

“ Là di chứng sau tai nạn ư?” Hoàng Thiên An khẽ lên tiếng, đôi mắt thất thần nhìn chằm chằm vào ly café trên bàn.

“ Trước đây cũng đã từng chẩn đoán sẽ có di chứng nhưng lại không phát hiện được bất kỳ biểu hiện gì, gần đây mới bắt đầu có triệu chứng.”

“ Theo như cháu biết thì hoàn toàn có thể chữa được.” Hoàng Thiên An khẽ nhíu mày, những người bị bệnh này trên thế giới cũng có, không phải là không chữa được. Cô như ôm một hy vọng mong manh, nhìn ông quản gia khẽ nói.

“ Nhưng là, bệnh tình của cô chủ ngày càng xấu đi. Thuốc cùng trị liệu không còn có tác dụng.”

Là tâm bệnh thì không thể chữa...

Cũng giống như cô,

Vết thương trong lòng đến giờ vẫn không thể lành

Nhưng một giọt máu rỉ ra,

Hay một giọt nước lặng lẽ tuôn rơi

Trong màn đêm vô vọng,

Hòa vào làn mưa không thể phân biệt?

Càng không có tiếng động...

Chết lặng trong bóng tối

Cứ như thế chìm dần vào giấc mộng, mãi mãi...

Mãi mãi cũng không muốn thoát ra...

“ Leng keng! Leng keng!”

Chiếc chuông gió trước cửa quán café có tên “Góc khuất” đung đưa vang lên những âm thanh trong trẻo. Hẳn là có người vừa bước vào quán.

Đó là một người con trai. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng khá đơn giản lại toát lên phong thái quý tộc. Mái tóc màu đen có chút dài được buộc gọn lại ở đằng sau. Đôi mắt ẩn chứa đầy nét cười ôn

hoàn, đôi môi mỏng nhếch lên vừa độ. Đây hẳn là một chàng trai luôn thu hút ánh nhìn của người khác đi. Nhưng những người ngồi trong quán lại không lấy làm ngạc nhiên, dường như đã quen với cảnh này rồi.

“ Ông chủ.” Cô gái phục vụ đứng ở quầy thu ngân ngẩng đầu lên nói một tiếng sau đó liền nhanh chóng cúi xuống tiếp tục xem sổ sách.

Đây đích thị là ông chủ của quán café này. Nhưng gia thế của người này lại có mấy ai biết. Anh ta là đại thiếu gia của Lưu gia, tên Lưu An Vũ. Nhưng nếu nói vì sao anh ta có công ty lớn không làm lại đi ra mở một quán café thì sẽ không có câu trả lời. Cái quán này đã được anh ta mở từ 10 năm trước. Có thể nói là con người này không thích mấy việc nhàm chán trên thương trường, lại đam mê pha chế nhiều loại café cùng đồ uống. Số lần anh ta thực sự đến công ty của gia đình cũng chỉ có mấy lần họp cổ đông. Cái quán này được mở ra cũng vì thế.

“ Trong quán có việc gì không?” Chàng trai đó khẽ gật đầu một cái, tiến về phía quầy thu ngân.

“ Không có, rất tốt.”

Người kia lại khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhìn lướt qua một vòng quanh quán. Đột nhiên ánh mắt dừng lại ở một góc gần cửa sổ. Có một vị khách đang ngồi ở đó, là một cô gái. Trước đây, từ rất lâu rồi, có hai người luôn luôn ngồi ở đó nhưng 9 năm qua đều không. Đây là lần đầu tiên, cô gái kia xuất hiện ở đó sau 9 năm nhưng là chỉ có một mình. Con người kia... có lẽ là mãi mãi cũng sẽ không còn đến nữa. Hoàng Thiên An, đã lâu rồi không gặp cậu.

Lưu An Vũ trong nụ cười lại có phảng phất chút bi thương. Xem nào, cũng đã 9 năm rồi.

“ Hoàng Thiên An?” Anh ta gọi một tiếng.

Hoàng Thiên An ngồi ở cái bàn kia mà thất thần cũng đã thật lâu rồi. Từ khi người quản gia kia đi cô luôn ngồi như vậy, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Trong đôi mắt lại phảng phất có chút hoảng loạn cùng bi hài lẫn lộn.

“ Hoàng Thiên An.” Lưu An Vũ lên tiếng gọi một lần nữa, âm lượng có lớn hơn.

Không có phản ứng.

Anh ta khẽ tắc lưỡi một tiếng, đi đến cái bàn gần cửa sổ kia, kéo chiếc ghế đối diện với Hoàng Thiên An ngồi xuống.

“ Hoàng Thiên An, 9 năm rồi không gặp. Có phải cậu cũng đã quên tên của mình luôn không?” Lưu An Vũ khẽ cười, hai tay lười biếng chống cằm nhìn con người trước mặt. Nhìn xem, 9 năm rồi mà vẫn không thay đổi gì.

Hoàng Thiên An khẽ giật mình, như người vừa từ trong mộng tỉnh lại, có chút mơ hồ nhìn Lưu An Vũ một hồi mới lên tiếng.

“ Lưu An Vũ?”

29. Chương 29

“ Cậu 9 năm rồi vẫn không thay đổi gì.” Lưu An Vũ ngồi đối diện Hoàng Thiên An, khẽ nhấm một ngụm café, thong thả nói. Cả người anh ta đều toát ra phong thái quý tộc không lẫn đi đâu được.

“ Lại còn nói, cậu cũng có khác gì đâu.” Hoàng Thiên An tay cầm tách café, lại phát hiện nó đã nguội lạnh từ bao giờ. Cô khẽ nở một nụ cười nhàn nhạt.

Lưu An Vũ vẫy tay với cô phục vụ gần đó, pha thêm một ly café.

“ Cảm ơn.” Hoàng Thiên An nhận lấy ly café, uống một ngụm. Cái vị đắng đắng khiến ý thức cô tỉnh táo thêm vài phần. Cô, lại quên không bỏ đường vào.

“ Cậu, từ khi nào mà lại thích uống loại café không có tý đường này?” Lưu An Vũ lời nói như nửa đùa nửa thật, thâm thúy nhìn con người trước mắt. Anh ta vốn là người ôn hòa, lại hay quan tâm đến người khác nên nhìn một cái liền nhận ra.

“ Quên không bỏ đường.”

“ Mà cũng thật lại, cậu về nước lại không nghe thấy Phương Phương nói tiếng nào cho tớ.” Lưu An Vũ nhếch môi cười nhẹ một tiếng. Phương Phương ở đây, không ai khác chính là Lưu Anh Phương – tiểu thư nhà học Lưu, cũng chính là cô em gái mang nửa dòng huyết thống. Thế nhưng tình cảm giữa hai anh em họ lại cực kỳ tốt, Lưu Anh Phương có thể nói được anh ta nâng niu như bảo bối.

“ Cũng chỉ mới về gần một tháng.” Hoàng Thiên An ngẩng đầu nhìn con người trước mắt. Dù gì cũng là bạn tốt nhiều năm chưa gặp. “ Nơi này thật sự vẫn không hề thay đổi.”

“ Đúng vậy, từ khi cậu đi du học vẫn không hề thay đổi. Cứ bài trí như vậy cảm thấy là tốt nhất.” Lưu An Vũ lướt nhìn xung quanh quán một vòng, rồi lại dừng lại, quay đầu sang nhìn Hoàng Thiên An có chút thăm dò, rồi lên tiếng. “ Nó dù sao cũng là do ba người chúng ta bố trí nên.”

Lời nói vừa dứt, Hoàng Thiên An cả người liền cứng ngắc, con người nhìn chằm chằm vào tách café trước mặt không lấy một điểm chuyển động.

Lưu An Vũ chăm chú nhìn con người kia, khẽ thở dài. – Quả nhiên là, cậu vẫn không thể quên được.

“ Leng keng! Leng keng! Leng keng!”

Chiếc chuông gió ngoài cửa lại vang lên mấy tiếng. Có một người khách vừa mới tới. Quả thật nhiều lúc, mỗi chúng ta cũng chỉ là những người khách không quen biết mà gặp gỡ, uống một tách café rồi lại nhanh chóng rời khỏi. Có thể sẽ gặp lại, hoặc là vĩnh viễn không, giống như quá khứ trôi vào dĩ vãng. Nhưng... đôi lúc lại để lại một vết thương, mãi mãi không lành.

Chiếc bàn gần cửa sổ lại vang lên giọng một giọng nam.

“ Còn nữa, tớ sắp kết hôn rồi.”

Hoàng Thiên Vũ hằng ngày ngoài việc đi học thì cũng không có gì thay đổi, dạo gần đây cũng không thường xuyên ra ngoài. Có thể nói tính cách cậu ta gần đây rất lạ. Đây cũng là điều mà ba người bạn kia nhận thấy đầu tiên, nhưng cũng không ai lên tiếng, càng không ai hỏi nguyên do. Vì có lẽ bọn họ biết, dù có hỏi cũng không có câu trả lời.

Hà Vi Băng như bình thường đều lấy máy chơi game ra nghịch giết thời gian. Chan Jung Gyu thường thường không việc gì làm cũng lôi sách ra đọc. Lưu Anh Phương vừa mới mua được lo sơn móng tay mới cũng sẽ lôi ra mà thử. Ba con người này ngồi trong lớp là thường xuyên làm vậy, cũng không có ai cảm thấy kỳ quái.

Hoàng Thiên Vũ ngồi ở đằng sau chán nản mà gục mặt xuống bàn, chẳng có tâm trạng đâu mà cùng bọn họ nói chuyện. Không khí xung quanh lớp học vẫn như vậy.Ồn ào!

Hà Vi Băng khẽ quay đầu ra đằng sau nhìn con người kia, không đến mấy giây lại quay lên tiếp tục chơi game.

“ Reng! Reng! Reng!”

Giờ học nặng nề rốt cuộc cũng trôi qua, một tiếng chuông giải thoát toàn bộ đồng học sinh khỏi những kiến thức khiến con người ta phải đau đầu. Tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ trưa. Hành lang trống vắng giờ đã trở nên náo nhiệt.

“ Thật là buồn ngủ đi.” Hoàng Thiên Vũ lười biếng mở miệng một tiếng, hai con mắt sớm đã muốn không nhìn thấy đường đi.

“Vũ! Nhìn xem màu móng tay mới này có đẹp không?” Lưu Anh Phương kéo tay cậu ta, chìa ra bàn tay với những móng tay được tô vẽ nhiều màu sắc.

“Xấu muốn chết.” Chan Jung Gyu đi ở đằng sau, thuận tiện chen vào.

“Đâu có ai hỏi cậu.” Lưu Anh Phương quay đầu lại, trừng mắt với con người phía sau.

Chan Jung Gyu nhếch môi cười đều, cũng không chịu thua kém mà trừng lại. Hai con người kia cứ mắt to trừng mắt bé qua qua lại lại.

“Đi ăn trưa thôi.” Hà Vi Băng nhìn cảnh này cũng đã nhàm, đi lướt qua hai người còn đang trừng nhau tới độ mắt sắp rớt ra ngoài, tiện tay kéo Lưu Anh Phương đi luôn.

“Cậu không định đi ăn sao?” Nhìn hai dáng người kia dần khuất trong dòng người đông đúc, Chan Jung Gyu quay người nhìn Hoàng Thiên Vũ một cái, lại phát hiện ra cậu ta đang thất thần, lại không biết là vì cái gì.

Chan Jung Gyu tắc lưỡi một cái, cũng không đợi cậu ta có phản ứng trực tiếp lời con người kia tới căng tin.

“Không biết có chuyện gì mà náo nhiệt vậy?” Lưu Anh Phương kéo tay Hà Vi Băng, vừa bước vào cửa căng tin đã cảm thấy hẳn là có chuyện gì đang xảy ra. Khắp nơi là một mảng ồn ào.

Chan Jung Gyu cùng Hoàng Thiên Vũ vừa lúc cũng đuổi kịp đến, lại bị cô tiểu thư họ Lưu kia lôi thẳng vào trong xem náo nhiệt.

“Đình Trần Hải Yến?” Lưu Anh Phương kêu lên một tiếng. Chỗ nào có chuyện đều có cô ta hay sao chứ?

Hoàng Thiên Vũ theo tiếng nói của Lưu Anh Phương liền quay đầu lại, một thân ảnh đập thẳng vào mắt cậu, khiến cậu có chút thất kinh.

Trong phòng y tế của trường hôm nay lại đặc biệt không có một học sinh nào, chỉ có một mình Hoàng Thiên An ngồi im lặng trên ghế.

Đôi mắt cô có chút thần thờ không biết là nhìn vào đâu, nó có lẽ chỉ là một khoảng trống rỗng. Trong đầu óc cô lại không ngừng hiện lên những lời nói khiến cho cô cảm thấy mệt mỏi, nhưng... lại không cách nào đuổi nó đi được...

Cô, từ lúc gặp Lưu An Vũ đã luôn như vậy...

“Nó dù sao cũng là do ba người chúng ta bố trí nên.”

“...”

“Đôi khi quên đi mới là điều tốt nhất.” Lưu An Vũ khẽ thở dài, nhìn cô bạn trước mặt, ánh mắt lại phẳng phất chút buồn.

“Nhưng tớ vẫn không làm được, 9 năm rồi, nếu quên thì cũng đã quên từ lâu.” Hoàng Thiên An khẽ cười nhạt, nhìn con người trước mặt trong ánh mắt hoàn toàn là bi thương cùng mất mát. “Cậu thật sự không thể hiểu được. Đợi đến khi nào cậu yêu, có lẽ...”

“Không! Cậu sai rồi.” Lưu An Vũ đánh gãy lời nói của cô. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, khẽ thở dài, trong mắt lại có chút si ngốc không rõ.

“Sai sao?”

“Chỉ là... cậu không muốn quên đi thôi.” Anh ta bình tĩnh uống một ngụm café, tiếp tục lên tiếng. “Đôi khi là thật sự muốn quên, nhưng lại muốn giữ mãi nó bên mình, giữ khư khư lấy để rồi phải đau khổ, phải rướm máu mà vẫn không chịu từ bỏ. Cứ vô vọng ôm lấy nó không chịu buông ra. Phải không?”

“Cậu...”

“Tớ cũng là như thế, cậu cũng là như thế. Đến bây giờ tớ vẫn không thể buông ra. Kỳ thật. Có tư cách gì để nói người khác chứ?” Anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, cười như đang tự điều chỉnh mình.

Trong không khí đột nhiên là một mảng trầm mặc.

“ Còn nữa, tớ sắp kết hôn rồi.” Lưu An Vũ sau một hồi im lặng liền lên tiếng, đánh tan sự im lặng mà hai người họ tạo ra.

“ Nhưng... không biết đây có phải là một quyết định đúng không? Thật sự là khó.”

30. Chương 30

Giữa đám người đi lại đông đúc trên hành lang có một dáng người nhỏ bé đầy cô đơn. Vũ Linh Nhi đi sát vào góc tường. Đôi mắt vô hồn vẫn luôn thường nhìn xuống sàn nhà, hạn chế không va chạm cùng người khác. Cô rất ghét ồn ào, cảm thấy thực đau đầu.

Đột nhiên,...

“ Bốp!”

Vũ Linh Nhi va phải ai đó, cả người đều bị đẩy dựa vào tường. Cô khẽ ngược mắt lên nhìn người đứng trước mặt mình, không có biểu hiện gì.

“ Xem ai đây?”

Đinh Trần Hải Yến khẽ nhướn mày, nhìn Vũ Linh Nhi, trong mắt lại tràn ngập khinh bỉ lại có một chút gì đó tức tối không rõ. Va vào người kia, là cô ta cố tình. Không chỉ có thế, hôm nay bên cạnh cô ta còn có thêm một người.

Trần Hà Duy!

Vũ Linh Nhi có chút nhận thức người này, cái bốp cổ không thương tiếc đó đến bây giờ cô vẫn còn nhớ. Cả ánh mắt kỳ lạ đó. Cô lại bắt đầu suy nghĩ, đầu nhiên cảm thấy đau nhức.

Trần Hà Duy nhìn Vũ Linh Nhi, chỉ là lướt qua vài giây rồi chuyển ánh nhìn sang hướng khác. Trong đáy mắt nổi lên chút hướng thú rồi ngay sau đó liền bị nhấn chìm bởi sự nhàm chán cùng vô vị.

Đinh Trần Hải Yến đột nhiên lại khẽ liếc mắt sang nhìn Trần Hà Duy, trong mắt lại phảng phất chút kỳ lạ. Ngay sau đó cô ta liền quay sang nhìn con người đang dựa vào tường kia, ngữ khí chứa đầy khinh thường.

“ Cô đi đường bộ không có mắt sao?”

“ ... ”

Không một tiếng trả lời. Vũ Linh Nhi mặt cúi gằm xuống, đôi mắt khẽ chớp một cái. Trần Hà Duy đột nhiên lại quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt chỉ là sự lạnh lùng.

“ CHÁT!”

Một cái tát giòn tan vang lên. Không khí xung quanh đang ồn ào đột nhiên có một trận im lặng. Người xung quanh đều hướng về một phía mà nhìn.

Vũ Linh Nhi cả má bên phải đều hằn lên năm đầu ngón đỏ đến chói mắt, hẳn đây là một cái tát không nhẹ.

Đinh Trần Hải Yến thỏa mãn với cái tát mình vừa giáng xuống nhưng khi nhìn đến khuôn mặt có chút trắng bệch nhưng lại không có biểu tình gì của Vũ Linh Nhi, cả khuôn mặt cô ta lại lộ lên vẻ tức tối.

Trần Hà Duy nhìn bên má bị tát đến đỏ bừng kia, quay người rời khỏi, chỉ để lại một câu nói lạnh nhạt.

“ Ăn trưa.”

Không khí xung quanh thật ồn ào! – Đó là điều duy nhất mà Vũ Linh Nhi nhận thức được kể từ khi bị lôi một cách thô bạo đến căng tin.

Đôi mắt vô hồn đảo một vòng, ở đây có rất nhiều người, rất nhiều người. Họ đều từ trên cao nhìn cô mà chỉ trỏ, có người khinh thường, có người là vì xem kịch vui, có người lại nhìn cô bằng ánh mắt thương cảm... Nhưng... tất cả đều là đứng ngoài cuộc, như một người khách ngang qua mà xem kịch vui, một chút lưu luyến cùng bạn tâm cũng không...

Vũ Linh Nhi khẽ nhắm chặt mắt, cô không muốn nhìn gì cả. Đầu óc cô bắt đầu cảm thấy đau nhức, những âm thanh hỗn tạp ồn ào cũng không nghe rõ, giống như một màn sương mù lúc ẩn lúc hiện, lại không lúc nào biến mất. Giống như cơn ác mộng bao năm của cô...

Đột nhiên có một bàn tay ai đó nắm chặt lấy tóc cô, giật mạnh một cái rồi đẩy ngã xuống sàn. Vũ Linh Nhi cảm nhận thấy da đầu đều bị giật tới đau nhức, cả người mơ mơ hồ hồ có chút thanh tỉnh. Cô gái đứng phía bên trên vẫn nắm lấy tóc cô, không buông ra, khuôn mặt lại lộ rõ sự hả hê. Đây đích thị là cô gái hay đi cùng với cô tiểu thư họ Đinh kia, tên Lạc Thụy Ninh.

Đinh Trần Hải Yến, cô ta cao cao tại thượng ngồi trên chiếc ghế dựa tại phòng ăn, đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn con người có mái tóc dài bị đẩy ngã xuống sàn nhà.

“ Vũ Linh Nhi. Xem ra dạo này mày sống tốt đấy.” Hải Yến, cô ta khinh miệt nói một câu, đôi tay khoác vào cánh tay Trần Hà Duy ngồi bên cạnh. Đôi mắt xinh đẹp đầy thâm độc liếc nhìn Trần Hà Duy một cái, bên trong lại hiện chút bất an không rõ, những điều cô nhìn thấy mấy ngày trước khiến lòng cô luôn không yên. Đôi tay đặt trên cánh tay Trần Hà Duy hơi siết chặt.

Là cô sợ, cô sợ một lúc nào đó sẽ vụt mất

Chỉ cần không giữ chặt, bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến

Bởi vì cô thật sự không tự tin

Bởi vì con người đó... vốn không hề yêu cô...

Không hề...

Trần Hà Duy ngược lại không hề có phản ứng gì. Hắn nhìn con người tóc tai rối bù phía dưới bằng đôi mắt lạnh tanh. Sau đó lại nhanh chóng nhàm chán mà chuyển ánh mắt sang hướng khác. Đôi môi mỏng khẽ thở ra một làn khói trắng đục, đôi tay cầm điều thuốc lá cũng vung vẩy không ngừng.

Vũ Linh Nhi cực mẫn cảm với khói thuốc lá, liền ho sặc sụa mấy cái, đầu lại càng thêm đau.

“ Còn giả câm giả điếc.” Đinh Trần Hải Yến dùng chân đá vào thân người nhỏ bé phía trước.

Vũ Linh Nhi hoàn toàn không có phản ứng, cả thân người chỉ khẽ co lại, như vật nhỏ sợ hãi mà cuộn mình lại.

Trần Hà Duy liếc mắt nhìn một cái, bên trong lại hiện lên vài tia trào phúng. – Thật, giống như hắn trước đây. Hắn ta đột nhiên lòng lại lạnh đi vài phần, tim khẽ nhói đau.

Đinh Trần Hải Yến tâm tình lại cực kỳ không tốt, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại. Cốc nước đang cầm trong tay cũng bị ném xuống dưới đất. Vỡ tan! Mảnh thủy tinh bắn tung tóe trên sàn, cả đám người đang đứng xung quanh đồng loạt lùi lại mấy bước.

“ Đánh nó!” Cô ta ra lệnh một tiếng, cả đám người liền ngay lập tức xông vào.

“ Là mày thách thức sự nhẫn nại của tao trước.” Đinh Trần Hải Yến lạnh lùng nói, đôi mắt tràn ngập phần nộ.

Đinh Trần Hải Yến và Trần Hà Duy, thật ra hai con người này đều có chung một tính cách. Mặc dù xuất phát điểm không giống nhau nhưng đều là tàn khốc. Bởi vì vậy, dường như cô lại rất hiểu rõ con người kia, là hiểu rõ nên mới yêu hắn ta. Dù biết rõ đây là người không nên yêu, nhưng... vẫn không thể ngăn lại trái tim.

Trái tim dù có lạnh nhạt vô tình, nhưng ở một góc nào đó vẫn có yếu ớt. Hai con người đó, cùng là che giấu khoảng kín mềm yếu đó ở tận nơi sâu nhất của trái tim, cũng nơi lạnh lẽo nhất. Giống như muốn đóng băng thứ tình cảm có thể đánh đổ lý trí ấy.

Vũ Linh Nhi toàn thân cả người đều đau nhức. Những cú đâm đá, thậm chí là cào cứ tiếp nối không ngừng. Cả người cô toàn những vết xanh tím bầm dập. Cánh tay đột nhiên truyền đến tia đau đớn không dứt, những mảnh thủy tinh vỡ vụn trên sàn găm đầy vào cánh tay kia. Từng giọt máu dọc theo chảy xuống, chảy xuống bộ đồng phục trắng loang thành một màu đỏ tươi, giống như đóa hoa đỏ nổi trên nền tuyết trắng, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo rồi héo tàn trong cơn đông.

Sắc mặt cô dần trở nên trắng bệch. Đầu óc đau nhức vô cùng, những khoảnh khắc đáng sợ trong quá khứ ồ ập dồn về. Cô! Sợ máu!

Thật sợ, như quá khứ nhìn người thân thấm đẫm máu ôm chặt cô mà chết. Từng giọt máu đỏ tươi tới đáng sợ tí tách tí tách chảy xuống, nhưng rằng... mãi mãi... mãi mãi... không dừng lại...

Trần Hà Duy đột nhiên đứng lên, trước sự kinh ngạc của Hải Yến, hần đi ra phía cửa căn tin, chỉ bỏ lại đằng sau một câu: “ Thật vô vị.” – Giọng nói trầm khàn mang đầy sự lạnh lùng chưa bao giờ thay đổi.

Hắn ta đi đến cửa lại dừng lại, mặt hơi ngoảnh ra đằng sau như nhìn gì đó, hoặc người nào đó trong đám đông, trong lòng dấy lên một thứ cảm xúc kỳ lạ rồi nhanh chóng xoay người bước đi khỏi nơi ồn ào.

“ Dừng lại!”

31. Chương 31

“Dừng đánh cháu! Cháu xin cô!” Trong căn phòng xa hoa lộng lẫy, một người phụ nữ khoảng 30, 35 tuổi đang cầm roi đánh vào một đứa bé nằm dưới đất. Bà ta mặc trên người những bộ quần áo hàng hiệu đắt tiền trên khuôn mặt xinh đẹp lại tràn đầy sự khinh bỉ cùng hả hê.

“Mẹ mày đã chết rồi biết chưa? Từ giờ ngôi nhà này là của tao. Tất cả đồ là của tao.”

Đứa bé trai ấy khuôn mặt lấp lem đầy nước mắt, khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi, toàn thân người đề bị bầm tím. Cả người đều co rúm lại thành một đống ở dưới sàn nhà, miệng không ngừng vang lên những lời cầu xin đầy tuyệt vọng.

Những tiếng roi chạm vào da thịt vẫn vang lên không ngừng. Có thể nhìn thấy được từ chiếc áo cậu bé đó đang mắc trên người đã bắt đầu loang một màu đỏ cầu máu. Cả thân người nhỏ bé kia lại không ngừng run rẩy.

“ Mày từ giờ trở đi chỉ là đồ bỏ trong căn nhà này. Mày nhớ lấy, mày chỉ là đồ bỏ thôi. Hahaha.”

Từng từ từng chữ khi ấy như thấm vào người đứa bé nhỏ kia, khiến cho nó phải khắc sâu đến tận bây giờ, mãi mãi không thể quên...

Nó cũng đã khắc lên trong lòng Trần Hà Duy một vết thương mãi mãi không lành

Hắn nhìn con người nằm dưới đất kia, trong lòng lại không có một tia thương cảm. Cô gái đó cũng thật giống hắn trước đây, đều là yếu đuối để rồi bị người khác chà đạp mà lại vô lực chống cự. Nhưng, hắn của trước đây đã chết rồi, từ giờ trở đi không ai có thể thương tổn hắn nữa, hắn đã không còn là thằng bé dễ người khác khinh dễ. Hắn đã từng thề rằng hắn sẽ không dựa vào bất kỳ ai, chỉ có thể dựa vào chính mình để tồn tại. Bởi vì hắn vẫn còn nhớ rõ người cha mà hắn trước đây từng tin tưởng đã đẩy hắn xuống vực thẳm đó như thế nào, là ai đã biến hắn thành con người như vậy.

Hắn luôn ghét những con người nhu nhược, như rằng ghét chính mình hồi xưa đã vô dụng như thế nào để rồi phải đau khổ.

Vũ Linh Nhi bị đánh đập nhưng không một tia phản kháng, đó chính là không muốn sống nữa. – Hắn cực kỳ ghét nhìn con người như vậy. Kể từ lần đầu tiên gặp con người đó, hắn đã bị đôi mắt vô hồn kia thu hút, đôi mắt ấy như làm hắn nhớ lại quá khứ của mình. Hắn căm ghét điều đó, đôi mắt không có một tia sáng nào khiến hắn căm ghét.

“ Thật vô vị.” Trần Hà Duy đột nhiên đứng lên, hắn không muốn ở nơi này chứng kiến cảnh đó nữa. Mặc kệ con người kia có ra sao, đây cũng không phải là việc của hắn, không phải là việc hắn nên quan tâm.

Hắn ta liền thế đi thẳng một mạch ra khỏi nhà ăn. Nhưng đột nhiên, hắn là lại dừng lại. Hắn là nhìn thấy trong đám đông một người, một người mà hắn có thể nói là không quen biết. Thế nhưng...

Hắn lại khẽ quay đầu lại, trong đôi mắt dài hẹp lạnh lùng ấy phản chiếu lên một dáng người. Người kia cũng quay đầu lại nhìn hắn, hai ánh chạm nhau rồi nhanh chóng rời đi.

Hắn không biết, từ thời khắc hắn quay lại ấy, số phận ba bọn họ đã xác định là cả đời phải dây dưa không dứt... Là khổ đau... cũng có thể là hạnh phúc...

“ Dừng lại!”

“ Đinh Trần Hải Yến?” Lưu Anh Phương có chút ngạc nhiên kêu lên một tiếng sau đó đôi lông mày có chút nhíu lại.

“ Đúng là xui xẻo khi đi đâu cũng gặp con nhỏ đó.” Hà Vi Băng nhìn thấy con người kia, tâm tình liền lập tức không tốt.

Những điều này thành công khi thu hút sự chú ý của Hoàng Thiên Vũ vào đám đông kia. Cô gái kia cậu nhận ra, là cái người lần trước gặp ở siêu thị, cũng là người vô cớ kiếm chuyện với Nhi Nhi lần trước. Cậu thật sự không có mấy phần thiện cảm với cô ta. Lại nhìn xuống phía dưới một chút, đôi lông mày cậu ta đột nhiên nhíu chặt lại. Cái thân ảnh kia...

Hà Vi Băng lúc này cũng đã biết con người nằm dưới đất bị đánh đập kia là ai. Tâm tình lại nổi lên chút tò mò, khẽ liếc mắt sang phía Hoàng Thiên Vũ.

Con người nằm dưới đất, toàn thân giống như một con vật nhỏ đáng thương sợ sệt cuộn tròn lại chịu đủ mọi hành động ác ý từ đám người kia mà không có một ý định phản kháng. Toàn thân đều bị bầm tím, trên cánh tay cùng chân còn có những vết máu đỏ tươi. Mái tóc dài rối tung chen hết khuôn mặt khiến người ta không nhận ra được nhưng, Hoàng Thiên Vũ lại nhận ra đó chính là Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi! Nhi Nhi? Cả người cậu lại một lần nữa chấn động. Khuôn mặt tươi cười ngày thường lại có chút hoảng hốt cùng xót xa. Nhìn con người kia đang chật vật chịu bao nhiêu đau đớn, lòng cậu lại có chút quặn thắt. Cậu đã từng hứa với bản thân mình là từ nay sẽ không quan tâm tới Vũ Linh Nhi nữa nhưng mỗi lần nhìn thấy là cậu lại không tự chủ được muốn tới gần. Đó có thể là bản năng, cũng có thể là thói quen mà cậu tạo nên...

Hoàng Thiên Vũ hai tay đột nhiên siết chặt lại. Cậu lại bất giác cảm thấy có ánh mắt ai đó đang nhìn mình, cả người như vô thức quay lại chạm vào ánh mắt người kia. Người kia – là một người con trai, anh ta có mái tóc màu vàng, đôi mắt dài lại ánh lên tia lạnh lùng và chết chóc. Cậu biết đây là ánh nhìn của những người trên thương trường. Chỉ có trên thương trường dẫm máu mới có thể tạo nên loại ánh mắt đó. Nhưng... trong ánh nhìn đó lại có chút gì kỳ lạ. Cậu, hoàn toàn không có quen anh ta... vậy mà lại cảm giác như đã gặp anh ta ở đâu đó rồi, lại không thể nào nhớ nổi.

Trần Hà Duy không biết vì sao lại nhìn người kia, chỉ thấy chính hành động của mình kỳ lạ. Mấy giây sao, hắn ta liền quay người đi, bước ra khỏi căng tin vẫn đang ồn ào.

“ Cậu định đứng đây xem sao?” Hà Vi Băng từ nãy đến giờ vẫn quay sát cậu ta, tất nhiên là cô gái đó cũng đã nhìn thấy Trần Hà Duy. Cô cũng không hiểu vì sao cậu bạn này của cô cùng Trần Hà Duy lại có quen biết.

“ A.” Hoàng Thiên Vũ như người từ trong mộng khẽ quay người sang nhìn Hà Vi Băng, lại bị cô ta ám chỉ nhìn vào trong đám đông.

Cậu ta để ý mới thấy đến đồng thủy tinh trên sàn nhà còn dính đầy máu, hẳn là Vũ Linh Nhi bị thương không nhẹ, thủy tinh có thể còn đâm vào người, nếu lỡ để nhiễm trùng thì thực sự không tốt.

“Dừng lại.” Cậu chưa kịp suy nghĩ xong, cả người đã như theo bản năng lao về phía trước, hô to lên một tiếng. Không khí xung quanh đang ồn ào đột nhiên vì cậu nói đó mà im lặng, tất cả đám người cũng đều dừng hành động của mình lại. Những người xung quanh tất nhiên biết rõ cậu là ai.

“Lại là cậu? Cậu bạn đẹp trai?” Đinh Trần Hải Yến khẽ nhướn mày, trong mắt lóe lên tia trào phúng.

Vũ Linh Nhi cả đầu đều đau nhưng vẫn còn lại một chút ý thức, khẽ ngược mắt lên, trong đôi mắt là một mảng trống rỗng cùng mờ ảo. Cô không nhìn rõ được con người trước mặt, nhưng lại cảm giác có phần quen thuộc. Đột nhiên cơn đau bắt đầu truyền đến, khiến Vũ Linh Nhi mất đi ý thức, dần dần chìm vào vô thức.

Hoàng Thiên Vũ cũng không thèm để ý đến cô gái tên Hải Yến kia, đẩy đám người đang đứng gần Vũ Linh Nhi ra, một mình ôm lấy thân hình nhỏ bé đầy vết thâm tím kia vào lòng lại phát hiện ra người đó đã mất đi ý thức từ bao giờ. Nhìn khuôn mặt có người kia vừa trắng vừa xanh cậu cả người truyền đến cảm giác chua xót, lông mày lại bất giác nhíu chặt.

“Đây không phải là việc của cậu, tốt nhất không nên nhúng tay vào chuyện của tôi.” Đinh Trần Hải Yến nhìn người đang phá đám chuyện tốt của mình, không khỏi cảm thấy tức giận thêm vài phần.

“Đây chính là chuyện của tôi.” Cậu ta cũng không kiêng nể mà trừng mắt nhìn con người độc ác kia.

Đám người xung quanh lại được thể bàn tán xôn xao.

“Nếu chúng tôi cứ thích can thiệp vào thì sao?” Hà Vi Bằng từ trong đám đông bước ra, còn có Lưu Anh Phương cùng Chan Jung Gyu ở đằng sau, cô ta cực kỳ rất thích chọc tức con người tên Hải Yến kia.

“Các người...” Đinh Trần Hải Yến sắc mặt đã đen đi vài phần, cô ta biết cô ta không thể đấu lại với đám người kia. “Mấy người nhớ đấy!”

Nói xong, cô ta liền một bước dùng dùng bỏ đi, đám người đứng xem chuyện vui cũng dần dần giải tán.

(hết chap 31)

Ngoại truyện:

Cô gái đó tên là Đinh Trần Hải Yến – tiểu thư độc nhất của Đinh gia. Bởi vì là đứa con duy nhất của Đinh Trần Hải nên cô ta cũng được xem như một người thừa kế chắc chắn. Mặc dù... cô ta là con gái.

Cô ta từ nhỏ đã được dạy về mọi thủ đoạn trong thương trường. “Thương trường như chiến trường, và đã là chiến trường thì sẽ không có chỗ cho tình cảm chen vào, chỉ có lý trí cùng với máu. Tuyệt nhiên không có nước mắt, vì chỉ cần rơi một giọt nước mắt thì vĩnh viễn sẽ mềm yếu, vĩnh viễn sẽ là kẻ thất bại. Mà trong thương trường, vốn dĩ không có chỗ cho những kẻ thất bại tồn tại.” – Đó là điều mà cô ta được dạy từ cha mình.

Cô sống trong những thủ đoạn cùng âm mưu từ nhỏ đến lớn. Không biết phải nói cô ta tốt số hay đáng thương nhưng một con người từ khi nào mà đã trở nên kiêu ngạo, bướng bỉnh cùng tàn khốc? Đó chính nỗi bất hạnh của con người sinh ra trong gia đình vương giả. Và cô ta cũng chưa bao giờ lấy điều đó làm bất hạnh, cô luôn ở tư thế ngẩng cao đầu, từ trên à nhìn xuống người khác, học cách khinh thường mọi thứ, trên đời này cô ghét nhất là bị người khác coi rẻ, đặc biệt là những người luôn luôn giả thanh cao.

Cô ghét con người đó – Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi – cô ta có một đôi mắt màu nâu khói. Lần đầu tiên nhìn thấy nó cô thấy nó thật sự đẹp, điều này khiến cô ghen tỵ. Nhưng trong đôi mắt đó lại không hề có một tia sáng nào. Như bầu trời tối đen không một vệt sáng, như bóng tối âm u luôn bao trùm lên con người này. Cô ta hoàn toàn là một cái xác không hồn.

Nhưng cô ta vậy mà lại không chịu khuất phục cô. Cô ghét người khác ở trên mình. Cô ta thì có gì hơn cô chứ? Tiều tòi, địa vị đều không, hơn nữa cô ta thực chất chỉ là một kẻ vô hồn. Nhưng... cô luôn cảm thấy mình thua kém con người kia. Vũ Linh Nhi chưa từng nói một câu nào, đôi mắt nhĩ cô cũng hoàn toàn là

sáo rỗng, giống như một con rối mặc cho cô điều khiển. Điều đó khiến cô cảm thấy mình bị khinh thường, cô ghét cảm giác đó.

Sự bình tĩnh cô giữ bao nhiêu năm nay vì con người đó mà mất đi. Mỗi lần nhìn thấy loại biểu cảm bất cần của kẻ kia, cô lại cảm thấy tức giận.

Cô ta thực chất chỉ là một kẻ ngu ngốc, hay cố chính là kẻ ngu ngốc? Cô... tuyệt đối sẽ không thua cô ta.

“ Dù là trên thương trường hay trong cuộc sống, kẻ giữ được bình tĩnh cuối cùng mới là người chiến thắng.”
– Nếu chỉ dựa vào nó, có phải là cô đã thua?

Không! Cô tuyệt đối sẽ không thua!

Nếu không giẫm đạp lên người khác thì sẽ bị người khác giẫm đạp.

Nếu muốn tồn tại thì phải học cách sinh tồn.

Cách sinh tồn của cô chính là lý trí, chỉ có dùng lý trí để đánh bại tình cảm thì mới có thể sinh tồn trong cái thế giới khốc liệt này, chỉ có dùng lý trí để đối với người nhà thì mới có thể tồn tại. Bởi vì người nhà cô cũng không thể tin, đây chính là điều mà người đàn ông cô gọi là ba đã nói. Vì ông ta cũng không tin cô, ông ta chỉ là lợi dụng cô như một thứ lợi nhuận kiếm ra tiền. Đây chính là nỗi bất hạnh của những người sinh ra trong một gia đình vương giả, vốn dĩ trong đó đã không còn thứ gì gọi là tình cảm.

Và cô vốn dĩ cũng đã không còn tình cảm. Nhưng... trái tim dù lạnh nhạt, vô tình để cỡ nào thì ở một góc nào đó vẫn là mềm yếu. Là cô đã che giấu nó, che giấu thật lâu dưới tận đáy lòng, để không ai có thể chạm vào nó. Tự tạo nên một bức tường thật dày, ngăn cách thứ tình cảm đánh mất lý trí này với mọi thứ xung quanh. Giống như một khối băng lạnh lẽ mà cô đơn. Trước đây cô luôn như vậy, cô chưa từng bao giờ cảm thấy hối hận. Nhưng... giờ đây cô lại cảm thấy hối hận, cảm thấy mình thật đáng thương...

Từ khi gặp hắn ta – Trần Hà Duy, lớp băng đó đã tan chảy rồi. Bởi vì hắn và cô là cùng một loại người. Là bởi vì vậy nên cô hiểu rõ hắn chăng? Là hiểu rõ nên mới yêu hắn? Yêu đến không dứt ra được? Cô biết đây là người tuyệt đối không nên yêu...nhưng cô không thể làm được, thứ tình cảm mãnh mẽ như vậy đã mất ấy khiến cô không thể.

Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cô đã biết con đường mà mình đang đi đã lệch hướng, lại như người trong sương mù không thể nào thoát ra được.

Cô từng nói, cô muốn yêu hắn.

Nhưng... hắn nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt mà đầu nguy hiểm của loài lang sói mà nói với cô: “ Được thôi, vậy thì lên giường với tôi?”

Từng câu từng chữ đó như khắc vào trong tim cô, khiến trái tim rỉ máu. Cô biết, hắn không yêu cô, sẽ có thể là vĩnh viễn không yêu cô.

Nhưng, cô lại giống như một con thiêu thân lao vào lửa, biết là sẽ bị thương nhưng vẫn không thể nào dừng lại được. Chỉ có thể để cho ngọn lửa từng chút, từng chút một thiêu rụi... Sự tôn nghiêm cùng cao ngạo của cô từ khi gặp hắn đã bị sụp đổ rồi.

Kể từ đó cô trở thành người yêu của hắn. Không! Nói chính xác cô chỉ là người tình của hắn. Hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ cô, nhưng cô lại không thể không yêu hắn. Hắn độc ác, nguy hiểm như một loài sói với một trái tim đã bị đóng băng. Cô từng nghĩ rằng có một lúc nào đó, hắn sẽ yêu cô. Nhưng... hắn vẫn luôn lạnh nhạt với cô. Dường như trong mắt hắn, cô chỉ là một món đồ chơi. Cô cảm thấy mình bất lực, lại thật nực cười nhưng lại không thể nào buông tay, bởi vì trái tim cô không cho phép.

Cô thấy mình thật ngu ngốc, nhưng... cô ngu ngốc cũng được, để cô mãi mãi ngu ngốc cũng tốt. Để cô chỉ chìm đắm trong tình yêu mà không nhìn đến mặt sau của nó cũng tốt. Ít nhất cô cũng sẽ không cảm thấy đau.

Cô yêu hắn, sau này cũng sẽ mãi yêu hắn. Hắn mãi mãi chỉ thuộc về cô.

Nhưng... cô cũng rất sợ, một ngày nào đó khối băng trong lòng hắn sẽ bị phá hủy, mà người phá hủy nó lại không phải cô. Thà rằng hắn không yêu cô, vĩnh viễn không yêu cô cũng không sao. Chỉ cần không giành

tình cảm ột ai khác, chỉ cần để cô yêu hắn là được. Để mỗi mình cô có thể chiếm hữu hắn, như chiếm hữu một cái xác không hồn.

Vậy mà điều đó thật sự xảy ra. Mà lại với chính người mà cô ghét nhất. Trần Hà Duy, hắn là một con người vô tình, lạnh lùng đến cực điểm. Cô chưa bao giờ nghĩ ngờ suy đoán cầu mình, nhưng lần này cô thật sự muốn là mình sai.

Là chính mắt cô nhìn thấy, hắn ta bóp cổ Vũ Linh Nhi nhưng trong mắt hắn bất chợt lại hiện lên vài tia kỳ lạ rồi lại nhanh chóng biến mất. Là loại ánh nhìn mà trước đây hắn chưa từng đối với cô, cũng chưa từng đối với những người khác. Loại ánh mắt đó khiến cô thấy bất an. Cái thứ ánh mắt bị thương, đau xót cùng tận tối ấy.

Cô biết điều đó sẽ không xảy ra, tuyệt đối sẽ không xảy ra. Nhưng tại sao, trái tim vẫn cứ quặn thắt không ngừng. Cô đau!

Cô hận Vũ Linh Nhi, cô lại càng hận hắn, cô hận hắn rất nhiều. Nhưng cô lại càng yêu hắn nhiều hơn. Cô giữ hắn thật chặt, để hắn cả đời này luôn ở bên cô, cho dù cô chỉ là cái bóng đi theo hắn cũng tốt. Chỉ cần hắn không vứt bỏ cô, chỉ cần hắn không yên người khác. Cô, cái gì cũng có thể làm được.

Chỉ cần như vậy... Cô có thể ảo tưởng rằng, hắn mãi mãi là của cô. Cô có thể chìm trong giấc mộng mình tự tạo ra mà mỉm cười...

“ Nhưng... dường như giấc mộng đó sắp kết thúc...”

“ Anh thật sự yêu cô ta sao?”

“ ...”

“ Quả nhiên là anh yêu cô ta. Tại sao? Tại sao? Tại sao lại không phải là tôi? Tôi có gì không tốt chứ?”

“ Bởi vì... mãi mãi cô không bằng cô ấy.”

Phải... tôi mãi mãi không bằng cô ấy? Vậy tại sao tôi chưa bao giờ được hạnh phúc? Tại sao anh chưa bao giờ yêu tôi? Tại sao?

Tại sao? Bởi vì... Vũ Linh Nhi... cũng chưa bao giờ được hạnh phúc?

32. Chương 32

“ Các người... mấy người nhớ đây!” Đinh Trần Hải Yến tức giận dùng dùng bỏ đi. Đám người này lần nào cũng vào phá đám chuyện của cô ta đã bị xem như cái gai trong mắt. Chuyện này cả trường không ai không biết.

“ Các cậu ăn trước, tớ xuống phòng y tế.” Hoàng Thiên Vũ hiện tại không có tâm tình mà cùng mấy người bạn kia ngồi ăn, vết thương trên người Vũ Linh Nhi vẫn còn đang chảy máu, vài giọt đã thấm lên áo cậu. Trong lòng cậu lại dâng lên một cảm giác chua xót.

“ Không giữ...” Hà Vi Băng ngồi vào bàn, nhàn nhạt trả lời.

Hoàng Thiên Vũ cũng không thèm nghe xong lời nói của cô bạn kia, liền một mạch bế con người nhỏ bé trong lòng rời khỏi căng tin.

“ Đói rồi, ăn thôi.” Lưu Anh Phương ngồi trên ghế đối diện Hà Vi Băng khẽ gõ bàn nói.

Chan Jung Gyu không ý kiến, chỉ nhả ra bốn chữ: “ Vẫn như mọi khi.”

Mấy người này đã tập thành thói quen đối với việc của Hoàng Thiên Vũ không quá tò mò, dù sao cậu ta cũng luôn khiến người ta phải bất ngờ. Nhìn qua thì có vẻ là người dễ đoán tâm tư nhưng thực chất có ai hiểu cậu ta đang nghĩ cái gì?

“Được thôi.” Lưu Anh Phương kéo ghế ra, định đi gọi chút đồ ăn, bước chân đột nhiên dừng lại. Đôi mắt nhìn vào vật đang nằm dưới sàn nhà lại có chút quen mắt.

“Đây không phải là vòng của Vũ sao?”

Hoàng Thiên Vũ bước nhanh trên dãy hành lang. Những người đi qua lại đều dung ánh mắt tò mò nhìn cậu. Nhưng hiện tại cậu không có tâm trạng để để ý những việc đó. Điều cậu quan tâm bây giờ là Vũ Linh Nhi.

Cậu khẽ nhìn người trong lòng mình, Vũ Linh Nhi cũng thật nhẹ khiến cậu không mất chút sức lực nào cũng có thể nâng lên. Điều này khiến cậu hoài nghi, cô gái này có phải luôn gầy yếu như vậy không? Luôn luôn bị người khác bắt nạt như vậy. Tâm tình cậu khi nghĩ đến đây lại xấu đi thêm vài phần, đôi tay đang ôm người trong lòng bất giác siết chặt lại, như muốn bao bọc lấy con người nhỏ bé này.

Vũ Linh Nhi khẽ nhủ mày, cô cảm giác như được ai đó ôm thật ấm áp, lại thực an toàn. Cũng đã lâu rồi... cô chưa được người khác ôm như vậy. Nhưng đầu cô thực sự đau, hai mắt nặng trĩu, không tài nào mở ra nổi, cả người đều cứ mơ mơ hồ hồ không biết đây là thực hay mộng.

Nếu là thực, thì thật tốt biết mấy. – Là cô tự nghĩ như vậy. Vậy thì cô sẽ không cảm thấy cô đơn, cũng sẽ không cảm thấy lạnh lẽo, cô luôn có người thân ở bên cạnh. Nhưng... cứ mỗi lần nghĩ như vậy, cô tỉnh giấc mới phát hiện ra là điều đó là không thể. Mỗi lần chỉ là trong giấc mộng mà thôi... Cô thà rằng cứ sống trong giấc mộng hạnh phúc ngọt ngào đó, chứ không muốn, không muốn tỉnh dậy một chút nào. Bởi vì mỗi lần tỉnh dậy là cô lại phải tiếp tục cuộc sống mà mình không mong muốn – một cuộc sống đầy khổ đau.

“Đừng lo.” Hoàng Thiên Vũ khẽ lên tiếng, giọng nói lại thập phần ôn nhu, có lẽ là cậu tự nói với mình, cũng có lẽ là cậu đang trấn an con người kia.

Đột nhiên có một giọng nói vang lên bên tai cô, giọng nói này mang đến cho cô một cảm giác thực quen thuộc, thực gần gũi. Tại sao giấc mơ lần này lại chân thực đến vậy? Thậm chí cô còn nghe được cả âm thanh. – Là cô tự dối với mình nghĩ như vậy.

Vũ Linh Nhi cố gắng mở mắt ra, nhưng ánh sáng làm cô thực chói mắt đến không thể nhìn rõ. Cô chỉ có thể nhìn thấy một bóng người lơ mơ không biết là thật hay giả nữa. Cô không nhìn rõ người đó, nhưng lại cảm thấy quen thuộc, con người mang đến cho cô cảm giác an toàn.

“Đừng lo nữa.” Giọng nói đó một lần nữa lại vang lên.

Vũ Linh Nhi mơ hồ cảm nhận được cả hơi thở của người đó. Một cảm giác quen thuộc, thực quen thuộc. Là trước đây cô đã từng gặp người này sao? Đường như... trước đây cũng đã có người từng nói với cô câu này...

“Đừng lo.”

Trong đầu cô bất chợt lại hiện lên hình ảnh một cậu bé đang cười, cười thật tươi với cô. À không, không phải với cô, mà là với cô bé Vũ Linh Nhi 8 tuổi... Những ký ức mờ nhạt từ 9 năm trước... nhưng... nó không hiểu sao lại khắc sâu trong lòng cô một cách kỳ lạ...

Hình ảnh đó hiện lên rồi lại nhanh chóng biến mất, cô lại một lần nữa chìm vào vô thức, chìm vào giấc ngủ bình yên không mộng mị hiếm hoi...

Căn phòng y tế tràn ngập trong im lặng. Hoàng Thiên An không khỏi thất thần, từ này đến giờ đều suy nghĩ miên man gì đó.

Đột nhiên cánh cửa phòng “rầm” một cái liền mở ra. Một dáng người cao cao bước nhanh vào.

“Bác sĩ, có... CHỊ??” Một giọng nói gấp gáp vang lên, ngay sau đó liền biến đổi thành tiếng hét.

Hoàng Thiên An vì tiếng hét đó mà giật nảy mình một cái, đôi mắt mơ hồ nhìn ra phía cửa.

“Sao chị lại ở đây?” Hoàng Thiên Vũ hai mắt tròn tròn, hai tay vẫn đang bế lấy Vũ Linh Nhi. Cả người cậu như cứng đờ, không nhích nổi một bước nào. Cậu nhìn chằm chằm vào con người đang ngồi trên ghế và mặc áo bác sĩ kia.

“ Tiểu Vũ?” Hoàng Thiên An khôi phục vẻ mặt thường ngày nhưng làn da trông có vài phần nhợt nhạt. Cô hướng Hoàng Thiên Vũ cười một cái nhưng khi nhìn đến người trong lòng cậu ta nụ cười đó lập tức đông cứng lại. Hai hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu lại.

“ Vũ Linh Nhi? Cô bé đó?”

Hoàng Thiên An khẽ mấp máy môi, đôi mắt đột nhiên lại mở lớn lên.

“ Trước hết băng bó cái đã.”

“ Sức khỏe cô bé này vốn từ trước đã yếu, vết thương cũng chỉ là ngoài da, may là thủy tinh không đâm vào sâu, không nguy hiểm lắm. Nghỉ ngơi là liền khỏe.” Hoàng Thiên An ngồi trên ghế ghi chép một vài thứ trong sổ khám bệnh của trường. Đôi mắt cô liếc nhìn Vũ Linh Nhi nằm trên chiếc giường trắng đối diện không khỏi thoát ra vài tia xót xa.

Vũ Linh Nhi nằm trên giường bệnh khuôn mặt trắng bệch, đôi môi hồng cũng trở nên tái nhợt. Nơi cánh tay vào chân cũng đã được băng bó cẩn thận.

“ Chị nói không phải là chưa kiểm được việc làm sao?” Hoàng Thiên Vũ ngồi ngay đối diện cô chị, khẽ nhíu mày nói.

“ Chỉ là chưa muốn nói cho nhóc biết thôi.” Hoàng Thiên An cười nhẹ như có như không. “ Còn nữa, Vũ Linh Nhi, cô bé đó rốt cuộc là bị làm sao vậy?”

“ Chị? Sao chị lại biết Vũ Linh Nhi?” Hoàng Thiên Vũ đối với việc này hết sức tò mò, cậu khẽ nhìn sang Vũ Linh Nhi đang nằm trên giường với đôi mắt nhắm nghiền lại quay sang nhìn Hoàng Thiên An.

Hoàng Thiên An khẽ thở dài, cậu ta dường như đối với Vũ Linh Nhi có một chút đặc biệt hơn, nhưng... đến cô cũng không rõ.

Vũ Linh Nhi hai hàng lông mi đột nhiên rung nhẹ nhẹ, đôi lông mày nhíu lại rồi giãn ra. Đôi mắt chớp chớp vài lần liền mở ra. Cô nhìn thấy, nhìn thấy toàn là màu trắng. Vũ Linh Nhi khẽ chớp mắt một lần nữa, nhìn chăm chăm vào trần nhà. Là cô đang ở đâu? Cô! Không nhớ nữa!

Trong phòng đột nhiên có người lên tiếng. Là ai đang ở đây?

“ Em biết cô bé này bị bệnh gì không?”

33. Chương 33

Vũ Linh Nhi chớp mắt vài cái, phản chiếu trong đôi mắt màu nâu khói vẫn là một màu trắng không hề thay đổi. Cả thân người cô nằm yên không nhúc nhích, đến một ngón tay cũng không động, đôi mắt vô hồn cứ nhìn lên trần nhà.

Là có ai đang nói chuyện gì đó. Cô không hiểu họ đang nói gì, cô cũng không quan tâm. Hình như... họ đang nói về cô, về cái gì cô cũng không rõ. Nhưng... cô không muốn nghĩ nữa. Chỉ cần mỗi lần cô muốn nghĩ gì đó là đầu óc lại đau... rất đau...

“ Cạch!”

Một tiếng động vang lên, sau đó... lại không phát ra bất cứ âm thanh nào nữa. Tất cả đều chìm vào tĩnh lặng. Thế cũng tốt. Cô ghét ồn ào.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, Vũ Linh Nhi vẫn duy trì tư thế hiện tại. Cô không buồn ngủ, đôi mắt vẫn cứ mở to một cách vô hồn.

“ Em tỉnh rồi?”

Đột nhiên lại có một giọng nói vang lên.

Vũ Linh Nhi khẽ quay đầu sang nhìn người đang đứng cạnh giường, không hiểu sao lại có chút quen quen. Là cô có quen người kia sao? Nhưng cô không nhớ rõ nữa.

Hoàng Thiên An thấy cô bé kia tỉnh lại mới có chút yên tâm, khẽ gượng cười nói: “ Em bị ngất đi, bây giờ thì ổn rồi.”

Hoàng Thiên An nói xong, toan quay người đi chỗ khác. Cô thật sự vẫn chưa có đủ dũng khí để đối mặt với con người kia, với đôi mắt có màu đặc biệt kia. Bởi vì mỗi lần nhìn đến, cô đều nhớ đến cái quá khứ mà cô muốn quên đi, nhớ đến con người mà cô muốn quên đi. Thế nhưng... cô vẫn không tự giác được mà muốn nhìn thêm một lần, thêm nhiều lần khác, cô muốn nhìn lại người đó.

Hoàng Thiên An khẽ quay đầu lại nhìn người nằm trên chiếc giường màu trắng. Cô bất giác muốn mở miệng, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

“ Em...cơ thể em rất yếu, nên nghỉ ngơi thêm.”

“ Những việc đó hẳn là em không biết.” Hoàng Thiên An khẽ dựa lưng vào tường, đôi mắt nhìn chăm chú vào Hoàng Thiên Vũ không biết đang suy nghĩ cái gì.

“ Tại sao, chị lại biết?” Thiên Vũ cậu ta nhú mày, đầu óc lại trở nên mơ mơ hồ hồ. Từng từ từng chữ mà người chị của cậu nói ra từ nãy vẫn luôn lớn vồn trong đầu.

“ ... ”

“ Cạch!” Cửa phòng y tế được đóng vào một cách nặng nhọc. Hoàng Thiên Vũ đứng dựa lưng vào cửa, khẽ thở hắt ra một hơi. Cậu nhìn đám người đi lại trên hành lang nhưng tâm trí lại không biết đang đặt tại nơi nào.

Đầu óc cậu bỗng hiện ra hình ảnh một người. Là Vũ Linh Nhi. Cậu không nghĩ là cô gái đó lại mắc căn bệnh ấy. Cậu có nghĩ như thế nào cũng không thể tưởng tượng ra nó. Chứng mất ngôn ngữ. Cậu biết!

Bởi vì, trước đây Hà Vi Băng cũng đã từng mắc chứng bệnh này. Khi bố mẹ qua đời thì cậu ấy chuyển sang sống cùng bác ruột và Woon Kyo từ đó thì liền không nói năng gì, cả ngày đều ở trong phòng. Thời gian kéo dài đến 2 năm. Cậu vẫn còn nhớ lần đầu tiên cô bạn đó nói chuyện sau hai năm là nói với cậu, chỉ có một chữ: “ Vũ.”

Vũ Linh Nhi, cái người mà cậu gọi là Nhi Nhi ấy hóa ra lại giống như Hà Vi Băng. Không nói chuyện, bao nhiêu năm sống như vậy. Có phải rất khổ sở không? – Đây là lần đầu tiên cậu suy nghĩ đến vấn đề này.

Cậu đột nhiên lại nhớ đến thời gian mấy tuần trước. Khi cậu đứng trước cửa phòng Vũ Linh Nhi. Hóa ra cô ấy không phải ghét cậu, mà là ghét tiếng ồn ào đó. Trong lòng cậu lại chợt dậy lên một cảm giác nhẹ nhõm. Cậu nhẹ nhõm vì là cậu không bị người khác ghét bỏ? Hay chỉ đơn giản là không bị cô gái đó ghét bỏ? Đến cậu! Có lẽ cũng không rõ nữa. Nhưng... cậu biết một điều rằng, chuyện đó điều là do lỗi của cậu. Cậu tại sao lại không phát hiện ra chứng bệnh đó chứ? Rõ ràng! Cậu biết về nó rất rõ.

Hoàng Thiên Vũ khẽ lắc đầu vài cái, đôi chân bước đi vô định trên dãy hành lang dài. Những suy nghĩ đó vẫn luôn lẩn quẩn trong đầu cậu.

Rõ ràng cậu không cố ý, nhưng lại vẫn cảm thấy mình có lỗi. Cái suy nghĩ lần đầu tiên mà cậu trải nghiệm ấy cũng thật lạ. Cứ nghĩ đến Vũ Linh Nhi lòng cậu lại vô thức nhói đau một cái. Vì sao? Cậu không biết! Chỉ biết có một cảm giác vô hình cứ quẩn lấy cậu. Khó chịu!

Nhưng... - Cậu đột nhiên khẽ cười một cái. – Chỉ ít Nhi Nhi cũng không cảm thấy chán ghét cậu, lại có thể. Làm bạn!

Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu cậu, lập tức lại vụt tắt. Vũ Linh Nhi mắc chứng mất ngôn ngữ! Cậu! Làm thế nào?

“ Vũ!”

Từ đằng sau có tiếng người vọng tới. Nhưng... căn bản là cậu chẳng thể nghe lọt tai chữ nào cả.

“Hoàng Thiên Vũ!” Một bàn tay khê đập lên vai cậu khiến cậu khê giật mình, lập tức liền quay đầu ra sau. Đứng trước mặt cậu là Lưu Anh Phương. Đi đằng sau còn có Hà Vi Băng.

Cậu khê nhú mồm, mờ mịt hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Người có chuyện gì mới là cậu đấy. Gọi mà chẳng thèm lên tiếng.” Lưu Anh Phương khê bĩu môi.

“Có phải hồn bay đi đằng nào rồi không?” Hà Vi Băng khê nhướn mi, châm chọc nói.

“Còn nữa, chiều nay đi chơi không?” Lưu Anh Phương kéo cánh tay cậu, lắc lư mấy cái.

“Đi chơi? Đi đâu?”

“Quán của anh tớ có món mới. Đến ăn thử.”

“Ah.” Hoàng Thiên Vũ vẫn còn mơ hồ nhớ đến nó. Quán café có tên “Góc khuất”, hồi nhỏ cậu cũng thường ra đấy chơi. Lưu An Vũ là bạn thân của chị cậu, cũng là anh của Phương Phương. Đối với cậu cũng như anh trai.

“Đi đi.”

“Được thôi!” Hoàng Thiên Vũ khê cười một cái.

“Cậu cười như thế có phải dễ thương hơn không?” Lưu Anh Phương lấy tay捏捏 cái má người kia một cái, thỏa mãn nói.

“Còn nữa, Jung Gyu đâu?” Cậu ta bây giờ mới để ý, không biết cậu bạn kia biến đi đằng nào rồi.

“Có việc đi trước rồi.” Hà Vi Băng nhàn nhạt trả lời một câu.

“Lâu rồi cậu không đến đấy, có thêm rất nhiều món ngọt mới.” Lưu Anh Phương kéo tay cậu lôi về lớp học, miệng thì không ngừng thao thao bất tuyệt, cô bạn này tất nhiên biết đồ ngọt là món khoái khẩu của cậu, đây có thể coi là dụ dỗ đi.

Hà Vi Băng đi ngay đằng sau chỉ tặc lưỡi vài cái, dù sao chuyện này cô nhìn quen rồi.

“Ah! Đúng rồi!” Lưu Anh Phương đang đi đột nhiên dừng lại, như là nhứ ra cái gì đó.

“Sao vậy?” Hoàng Thiên Vũ hiếu kỳ hỏi.

“Lúc nãy ở phòng ăn tớ nhặt được cái này.” Phương Phương lấy từ trong túi vải ra một chiếc vòng hình thánh giá. “Đúng là của cậu không?”

“Đúng rồi!” Hoàng Thiên Vũ nhìn nhìn cái vòng, xác nhận đúng là của mình liền cầm lấy. Có lẽ là cậu làm rơi lúc ở căng tin.

Chiếc vòng này có lẽ đã theo cậu từ nhỏ lớn lên. Nó vốn dĩ là một đôi. Cậu cũng có nhiều lúc tự hỏi hồi trước tại sao lại đưa chiếc vòng còn lại ột người xa lạ. Tại sao qua bao nhiêu năm không vứt nó đi, lại vẫn luôn đeo nó trên cổ? Đến bây giờ cậu... vẫn không hiểu.

Nó cũng là một phần của ký ức, gắn liền với một con người tình cờ gặp gỡ, gắn liền với một lời hứa mà... cậu chưa thực hiện.

Trên sân thượng hầu như trống vắng hầu như không có một tiếng động nào. Nhưng... phía góc khuất của bức tường lại có một dáng người đang ngồi, có chút cô độc và hơn hết là phảng phất sự nguy hiểm.

Bầu trời dần chuyển sang tiết đông lại mang đến một cảm giác tĩnh mịch cùng thê lương. Không khí có chút se lạnh lại im lặng đến khó chịu.

Trần Hà Duy ngồi dựa lưng vào bức tường màu trắng. Miệng nhả ra một ngụm khí trắng, điều thuốc lá đã bị dập tắt nằm trên nền đất. Hắn ta hướng ánh nhìn ra phía xa, lại không rõ phương hướng, cứ như vậy nhìn vào khoảng không vô định. Đôi mắt dài lại lóe lên một tia sáng hiếm thấy.

Đột nhiên...

“ REng! Reng! Reng!”

Một hồi âm thanh vang lên phá tan sự im lặng xung quanh. Trần Hà Duy tay cầm điện thoại hơi siết chặt, đôi mắt nhìn vào màn hình vẫn lên vài tia đỏ, sắc mặt vốn đã không được vui vẻ gì cho cam giờ lại thêm vài phần thâm trầm lạnh tới thấu xương.

34. Chương 34

Chiếc đèn chùm trong phòng được trang trí xa hoa lộng lẫy phát ra thứ ánh sáng màu vàng nhạt. Nhưng nó lại không khiến cho không khí trong phòng có một chút nào ấm áp mà chỉ là sự im lặng một cách gượng gạo. Trong phòng được kê một cái bàn dài, bên trên được bày đầy đủ bát đĩa cùng thực đơn nhưng tuyệt nhiên không có một món ăn nào.

Ngồi ở vị trí trên cùng là một ông lão khoảng 60, 70 tuổi. Ông ta ăn mặc một thân màu xám, trên khuôn mặt hiện lên nhiều nếp nhăn của tuổi tác nhưng lại không giấu được khí chất bức người. Ánh nhìn ông ta luôn trầm tĩnh khác hoàn toàn với vẻ mặt vội vã của người đàn ông ngồi ngay bên dưới.

Người đàn ông kia chừng trên dưới 40 tuổi. Sắc mặt lại cực kỳ không tốt, đôi lông mày đen đậm nhíu chặt lại lộ thêm vài phần hung ác, biểu hiện hết sức mất kiên nhẫn. Cứ lúc lúc ông ta lại nhìn đồng hồ trên tay, mỗi lần nhìn xuống là đôi mắt lại càng lộ vẻ tức giận. Ông ta chính là tổng tài của Trần gia – Trần Quý Dương.

Ngược lại người phụ nữ mặc bộ váy màu đỏ ngồi bên cạnh lại không có cảm giác như vậy. Bà ta dù trang điểm nhưng vẫn để lộ ra vài nếp nhăn quanh khóe mắt. Bà ta nhìn người đàn ông đang giận sôi kia với một vẻ mặt đầy thích thú, đôi mắt lại nhìn ra cửa như chờ đợi, lại mang theo sự khinh bỉ cùng chán ghét.

“ RẦM!!”

Không khí trong phòng vẫn duy trì như thế cho đến khi có người thô bạo đẩy cửa ra.

Trần Hà Duy đứng trước cửa, dùng một chân đá văng cánh cửa màu nâu kia, vẻ mặt nhìn ba người trong phòng không có gì là vui vẻ. Hắn ta mặc chiếc áo sơ mi màu đen cũng không thèm đóng cúc tử tế, bộ dáng trông không khác mấy với đám du côn, cùng với những người mặc áo vest, váy hàng hiệu kia đúng là không có gì liên quan.

“ Giỏi lắm! Cuối cùng cũng đã nhìn thấy mặt mày. Tao còn tưởng mày không thèm đến nữa chứ.” Người đàn ông kia đứng dậy, nhìn người đứng ở ngoài cửa kia bằng đôi mắt giận dữ.

Ông lão từ nãy giờ luôn im lặng hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vài phần ồn hòa, tay khẽ gõ vào mặt bàn vài cái như đang nhắc nhở người đàn ông còn đang tức giận kia.

“ Ba.” Người đàn ông kia có chút yếu thế nhẹ giọng nói một chữ liền nhanh chóng ngồi xuống.

Ông lão kia chính là Trần Hữu Hà – người có thế lực nhất Trần gia. Mặc dù nói toàn bộ việc làm ăn đều do Trần Quý Dương quản lý nhưng thực chất cũng chỉ là hữu danh vô thực. Người nắm toàn bộ tài sản của Trần gia lại chính là ông ta.

Hắn ta cũng chẳng thèm nói một câu nào, bước vào trong phòng, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Trần Quý Dương cùng người đàn bà kia, vẻ mặt vô cùng thản nhiên như không để hai người kia vào trong mắt, trong lòng lại nổi lên đầy hận thù cùng khinh bỉ.

“ Xem ra cậu không coi người lớn chúng tôi là gì nhỉ? Không có ai dạy cậu phải đi đúng giờ sao?” Người phụ nữ kia cuối cùng cũng lên tiếng, nở một nụ cười đầy giả tạo nhìn hắn ta.

“ Bà có tư cách nói tôi sao? Hơn nữa thằng con quý tử của bà cũng đâu đã đến, tôi thế này phải nói là đi sớm mới đúng.” Hấn ta nhìn đến cái ghế trống bên cạnh người đàn bà kia, nhưng đến cả một liếc mắt để nhìn bà ta một cái cũng không, cầm cốc nước trên bàn uống một ngụm, khinh miệt nói.

Người đàn bà kia nghe xong sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

“ Mày dám nói với mẹ mày thế à?” Trần Quý Dương dùng dùng nổi giận, lớn tiếng nói.

“ CHOANG!!!”

Chiếc cốc thủy tinh trên tay hấn ta bị vút thẳng xuống sàn. Vỡ vụn!

“ Bà ta không phải là mẹ tôi! Không có tư cách làm mẹ tôi! Mẹ tôi đã bị ông hại chết từ lâu rồi!” Hấn ta gằn giọng nói, cái giọng trần trụi trần đặc biệt nguy hiểm. Đôi mắt dài nhìn hai con người trước mặt trở nên sắc lạnh.

“ Mày dám... Mày nên nhớ tao vẫn là cha mày! Mày dám ăn nói với ta như thế?”

“ Cha?” Trần Hà Duy thốt ra một chữ, đột nhiên lại cảm thấy thật nực cười, hai tay dưới bàn bắt giắc siết chặt. “ Ông lại càng không có tư cách làm cha tôi! Người cha mà tôi yêu quý từ cái ngày mẹ tôi mất đã không còn nữa rồi!”

“ Mày...” Trần Quý Dương giận đến run người.

“ Rầm!”

“ Tất cả im lặng! Có còn coi ông lão đây ra gì không?” Ông lão Trần gia gia kia đập mạnh bàn một cái, cả phòng đều im lặng. “ Quý Dương, con ngồi xuống cho ta. Cha con cãi nhau còn ra thể thống gì nữa.”

“ Dạ, ba.” Trần Quý Dương nghe theo bèn ngồi xuống. Trong lòng ông ta lại có một cục tức nuốt không trôi. Nếu không phải tất cả tài sản đều đang ở trong tay lão già kia, ông đã không phải ngồi đây mà nhún nhường nữa rồi. Mà cái ông già kia cũng thật lạ, đã từng tuổi này rồi vẫn ôm khư khư giữ lấy đồng tài sản. Hơn nữa... - Trần Quý Dương khẽ liếc mắt sang nhìn Trần Hà Duy, ánh nhìn lại thêm phần tức giận. - Hơn nữa, ông già kia còn để lại 60% cổ phần cho cái thằng không coi ra gì đó, thật không hiểu ông ta đang nghĩ cái gì khi gia hết tài sản cho thằng kia.

“ Còn nữa, Duy. Cả cháu nữa đấy.”

“ Tôi như thế thì đã làm sao? Ông có quyền gì mà nói với tôi? Mọi chuyện ra nông nổi này không phải tại ông sao?” Trần Hà Duy khẽ nhướn chân mày, thờ ơ nói.

“ Duy, cậu không nên nói với ông nội mình như vậy.” Người đàn bà kia đột nhiên lại lên tiếng.

“ Bà có tư cách gì để xem vào chuyện của tôi? Hơn nữa bà không cần phải mang cái bộ mặt giả tạo đó đâu. Ở đây ai cũng biết bộ mặt thật của bà rồi.”

“ Thằng kia! Mày im ngay!” Trần Quý Dương lại một lần nữa bùng phát, cả mặt đều đỏ gay vì tức giận.

“ Sao hả? Tôi nói trúng tim đen của mấy người rồi hả? Ông thì cũng có hơn gì bà ta đâu.” Trần Hà Duy đột nhiên đứng dậy, chiếc ghế đằng đó một cái “rầm”. Hấn ta nhìn người đàn ông trước mặt bằng đôi mắt đỏ ngầu mang đầy thù hận.

“ Mày...”

“ Dừng lại! Nhìn xem bữa cơm gia đình bị hai cha con hai người phá thành cái dạng gì rồi.” Trần Hữu Hà giờ sắc mặt cũng chẳng tốt được nữa, đôi lông mày hơi nhíu lại.

“ Tất cả đều là tại nó.” Trần Quý Dương nghiêng răng nói.

“ Gia đình? Nực cười! Tôi với mấy người từ khi nào lại trở thành gia đình?” Trần Hà Duy khẽ gằn giọng nói, vẻ mặt lộ rõ khó chịu tới cực điểm.

“ Ba! Ba nghe thấy chưa? Là con vì ba nên mới đến đây ăn bữa cơm này với nó. Mà ba xem nó đã làm cái gì?”

“ Tôi thì sao? Ông cũng đâu ưa gì tôi?”

“ Mày...” Trần Quý Dương nhìn chằm chằm người trước mặt. Mỗi lần gặp nó là ông lại không kìm được mà tức giận, nếu không phải vì còn đồng tài sản thì đã không có chuyện ông phải nhìn đến thế này rồi. “ Đi.” Ông ta quay sang nói với người đàn bà kia rồi đi thẳng ra ngoài.

“ Trần Quý Dương! Đứng lại!” Trần Hữu Hà lớn giọng nói, nhưng cái dáng đang đi ra cửa kia vẫn không dừng lại.

“ Ba, chúng con xin lỗi. Con đi trước.” Người đàn bà khẽ đứng lén, hướng ông lão kia cúi đầu chào một tiếng rồi cũng đi ra ngoài, lúc đi qua hắt ta lại không khỏi liếc một cái đầy căm ghét.

“ CHáu có cần nhất thiết phải làm vậy không?” Ông lão kia khẽ thở dài, dựa lưng vào ghế, đôi mắt nhắm nghiền một lúc rồi nhìn sang hắt ta.

Hắt ta không lên tiếng, chỉ nhìn ông ta một hồi rồi quay lưng bước ra ngoài.

“ Ta xin lỗi. Chuyện của mẹ cháu đều là do ta. Vậy nên... số tài sản đó...”

“ Ông im ngay. Tôi không cần đồng tiền dơ bẩn đó. Số tiền mẹ tôi để lại khi chết cũng đủ để sống rồi.” Trần Hà Duy hai bàn tay nắm chặt, gân xanh nơi cánh tay nổi lên chằng chịt. Hắt ta gằn ra từng chữ: “ Ông đừng có thương hại tôi.”

“ RẦM!!”

Căn phòng bỗng chốc trở nên im lặng. Chỉ còn một người ngồi lại bên trong, trên một chiếc ghế dựa, đôi tay đầy nếp nhăn đặt trên bàn khẽ nắm lại. Ông đang nghĩ không biết quyết định của mình có sai hay không? Thằng cháu đó thật sự khó dạy nhưng cái sự độc ác cùng cách làm việc đó lại thật giống ông trước đây.

Ông biết chỉ sau khi giao lại toàn bộ sản nghiệp cho Trần Quý Dương, ông sẽ chẳng còn giá trị nào hết. Cũng chỉ giống như một ông lão sống qua ngày cho đến lúc chết. Nhưng... điều ông không tin tưởng lại chính là thằng con đó, tính khí quá nóng nảy, một người như thế không bao giờ có thể làm được gì trong cái thế giới ngầm này.

Vậy nên quyết định cuối cùng lại là giao tài sản cho Trần Hà Duy. Ông nếu nói là hối hận về chuyện trước đây của mẹ hắt ta thì chỉ là một phần, quan trọng hơn hết là trong người hắt ta có hận thù. Hắt ta là người có thể khiến cho cả Trần gia này lớn mạnh gấp nhiều lần, nhưng cũng chính là người có thể khiến nó sụp đổ.

Ông ta chính là đang đặt cược vào ván cược lớn nhất đời mình...

35. Chương 35

“ Pằng!!!”

Trong không gian vang lên một tiếng súng.

Lee Woon Kyo mặc một bộ quần áo thể thao, đeo tai nghe chuyên dụng, tay cầm khẩu súng ngắn màu đen. Đôi mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm viên đạn gim vào hồng tâm trên tấm bia phía trước.

“ Pằng!!”

Anh ta hơi nheo mắt lại, tay cầm súng bóp cò. Một tiếng súng nữa lại vang lên, viên đạn từ trong khẩu súng xé gió lao đi cắm thẳng vào hồng tâm.

“ Bốp! Bốp! Bốp!”

Một tràng vỗ tay từ phía sau vang lên.

“ Kyo! Lâu không gặp! Trình độ bắn súng của cậu vẫn như ngày nào.”

Lee Woon Kyo khẽ tháo tai nghe ra, khẽ quay đầu ra đằng sau, đôi mắt không lộ gì vẻ ngạc nhiên, giọng nói cực kỳ bình thản nói:

“Lâm Khang?”

“Tôi ít nhất cũng lớn hơn cậu đến vài tuổi đấy.” Người tên Lâm Khang kia ngồi trên chiếc ghế tựa màu nâu, khẽ cười nhẹ. Anh ta có một khuôn mặt anh tuấn, cả người đều toát ra ngạo khí, cánh tay trái đặt trên tay ghế có sạm hình một con hổ lớn. Anh ta, tên chỉ có hai chữ Lâm Khang – chủ của một công ty xây dựng khá lớn. Nhưng thân thể thật sự ẩn sau con người đó thì không phải là ai cũng biết.

“Không phải anh nói là bạn bè sao? Giờ lại đi khách khí với tôi.” Woon Kyo vứt súng sang một bên, ngồi xuống chiếc ghế đối diện người kia.

“Bỏ đi. Nghe nói cậu vừa ra. Thế nào, trong đó sống có tốt không?” Lâm Khang cầm lên cốc rượu trên bàn, uống một ngụm.

“Không tệ.” Lee Woon Kyo nhàn nhạt trả lời, không thể đoán được ý tứ gì trong mắt anh ta. “Hồi trước chỉ tại vụ đó thu hút nhiều giới báo chí, thế nên mới dành vào đó ngồi vài tháng. Công ty cũng không bị ảnh hưởng nhiều. Chỉ là kết luận ngộ sát, rút ít tiền vài tháng liền được thả.”

“Dù gì có tiền án sau này cũng không tốt.”

“Những con người như chúng ta bản án có đen một chút cũng đâu có sao.” Woon Kyo khẽ cười, châm một điếu thuốc đưa lên bên miệng hút.

“Cũng phải. Xem ra mấy tháng mà cậu vẫn không thay đổi. Cả trình độ bắn súng cũng càng ngày càng giỏi.” Lâm Khang khẽ tắc lưỡi một cái.

“Dù gì thì cũng đã từng giết người. Vậy nên khi giết người, nhất định phải bắn vào đây.” Lee Woon Kyo khẽ cười, nhả ra một đám khói màu trắng đục, ngón trỏ chỉ vào lồng ngực mình, ngay chỗ trái tim, ánh mắt lại thập phần nguy hiểm.

“Tôi thì lại khác. Cái chết từ từ không phải đau khổ hơn sao?”

“Có thể. Cảm giác nhìn con mồi dần dựa cho đến chết cũng không tệ.” Lee Woon Kyo dụi đầu thuốc lá vào trong gạt tàn, cười nhạt một tiếng.

“Còn nữa, hôm nay anh đến đây là muốn cậu giúp một việc.”

“Vậy sao?” Woon Kyo khẽ nhướn mày, khuôn mặt lộ rõ vẻ thích thú.

“Anh muốn mượn người của cậu.”

“Để làm gì?”

“Anh cần giải quyết một số việc riêng.”

“Người của anh không đủ sao?”

“Bọn đó, toàn là lũ vô dụng.” Lâm Khang khẽ nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn lại lộ ra vài tia tức giận.

“Ok! Được thôi! Nhưng... tại sao tôi lại phải đồng ý?” Lee Woon Kyo khẽ nhếch môi cười.

“Cậu nhất định sẽ đồng ý.” Người kia lại không tỏ vẻ gì là do dự hay lung túng, biểu hiện vô cùng chắc chắn với lời nói của mình.

“Lâm Khang. Anh vẫn luôn hiểu tôi.” Lee Woon Kyo nhẹ nhàng cười nói. “Được thôi, vụ này cứ để đấy.”

“Cảm ơn cậu.” Lâm Khang cầm cốc rượu cứ lắc qua lắc lại nhưng cũng không uống. Anh hiểu rõ con người này. Đặc biệt những người trong giới ngầm này, uy tín luôn luôn đặc đặt lên hàng đầu, một lần bất tín vạn lần bất tin. Hơn hết anh luôn tin tưởng Kyo, cậu ta đối với anh em luôn xem như người nhà.

“Đã nói là anh em sao? Vẫn khách khí với tôi.”

“Không đùa với cậu nữa. Tôi có việc phải đi trước.” Lâm Khang vỗ vai người đối diện mấy cái liền nhanh chóng đi ra ngoài.

“ Khang? Anh cũng ở đây sao?”

Chan Jung Gyu nhìn người trước mặt, có hơi ngạc nhiên. Cậu ta vừa mới bước vào cửa đã gặp ngay Lâm Khang đang đi ra.

“ Khang? Anh cũng ở đây sao?”

“ Jung Gyu, tôi đang có việc khi nào gặp sẽ nói chuyện sau.” Lâm Khang khẽ cười một cái, lách người qua Jung Gyu đi ra ngoài.

“ Anh ấy đến đây làm gì vậy?” Chan Jung Gyu vừa vào trong liền tò mò hỏi.

“ Mượn người. Có lẽ là giải quyết tên xấu số nào đó.” Lee Woon Kyo không có thói quen nhúng tay nhúng chân vào việc của người khác, chỉ là tùy ý đoán bừa. “ Việc này cậu xử lý đi.”

“ Nghe nói anh ấy dạo gần đây gặp không ít chuyện phiền phức.”

“ Thật sự không nhìn ra là có phiền phức gì.” Woon Kyo khẽ cười nhạt nói.

“ Em cũng không rõ.”

“ Còn nữa... chuyện của cậu dạo này sao rồi?” Lee Woon Kyo khẽ nhướn mày, ánh nhìn hướng sang phía Chan Jung Gyu.

“ Sao là sao chứ?” Chan Jung Gyu cười có chút gượng gạo, quay mặt đi chỗ khác như đang tránh ánh mắt của người kia.

“ Nhóc con, anh còn không biết rõ cậu sao? Đừng có đánh trống lảng.” Lee Woon Kyo sao lại không hiểu cậu em này.

“ Vẫn chẳng đi đến đâu cả.”

“ Cậu đấy. Nếu không nhanh chóng sẽ mất cơ hội đó.” Lee Woon Kyo khẽ thở dài nói. “ Cô nhóc con đó nếu đã vướng vào lưới tình thì thật sự là sẽ hết thuốc chữa.”

“ Anh biết tình yêu là gì sao?” Chan Jung Gyu nhìn Woon Kyo, cười nói.

“ Không biết.” Lee Woon Kyo lắc đầu, ánh mắt lại trông về hướng nào đó không rõ, nhàn nhạt lên tiếng. “Bởi vì tôi chưa từng yêu ai cả. Sau này cũng không biết có thể sẽ yêu ai hay không. Cũng chẳng thể biết được cảm giác đó là như thế nào. Hơn nữa, người như tôi có thể sẽ yêu sao?”

“ Biết đâu được, có thể là một ngày nào đó.” Chan Jung Gyu, cậu trước đây cũng chưa từng nghĩ mình sẽ yêu ai. Nhưng... khi lần đầu tiên nhìn thấy người đó có lẽ cậu đã động tâm rồi. Ngày càng lún sâu vào thứ tình yêu đó, vừa ngọt lại vừa đắng, khi cậu đắm chìm mãi không thể thoát ra.

“ Cũng có thể, một ngày nào đó, khi nhìn thấy người nào đó. Trái tim sẽ đập nhanh một chút chẳng?” Lee Woon Kyo cười, lời nói như nửa đùa nửa thật.

Anh không biết, ngày đó thật sự sẽ đến... rất gần...

“ Leng keng! Leng keng!!”

Chiếc chuông gió trước cửa quán lại vang lên vài tiếng lanh lảnh. Hoàng Thiên Vũ, Hà Vi Băng cùng Lưu Anh Phương ba người song song bước vào.

“ Nơi này hình như đều không thay đổi.” Hoàng Thiên Vũ nhìn một lượt quanh quán, mọi thứ vẫn như thế kể từ 9 năm trước khi cậu tới đây chơi.

“ Tiểu Vũ! Thật lâu rồi không gặp.” Một giọng nam vang lên.

Lưu An Vũ đứng trước mặt ba người bọn họ khẽ nở một nụ cười thân thiện, đằng sau anh còn có một cô gái khác. Một cô gái có mái tóc ngắn màu nâu nhạt, đôi mắt lại có chút đặc biệt.

“ Anh hai.” Lưu Anh Phương ôm lấy cánh tay Lưu An Vũ khẽ lắc mấy cái.

“ Lớn rồi mà còn làm nũng.” Lưu An Vũ gỡ cái tay kia ra, xoa đầu cô em gái một cách cưng chiều.

Lưu Anh Phương sờ cái đầu bị xoa tới rối tung, đôi mắt lờ mờ, đôi mắt lại nhìn ra đằng sau. Sắc mặt lập tức trở nên khó coi đi vài phần.

Cô gái có mái tóc ngắn kia nhìn thấy Lưu Anh Phương, ánh mắt lại lộ rõ vẻ khiêu khích. Hai người đó cứ như thể lờ mờ qua lờ mờ lại trông hết như hai đứa trẻ con.

Lưu An Vũ cũng không thèm để ý đến hai cô nhóc tính khí trẻ con kia.

“ Tiểu Vũ lớn hơn trước nhiều rồi nha.” Lưu An Vũ nhìn cậu ta một lượt từ trên xuống dưới khẽ cười nói. Anh còn nhớ 9 năm trước cậu nhóc này mới chỉ bé xíu giờ đã cao bằng anh rồi.

“ Anh Vũ.” Hoàng Thiên Vũ cười lại, đối với cậu con người này cũng chính như là anh trai, vô cùng thân thiết. “ Còn nữa, chị gái kia là ai vậy?” Cậu ta nhìn vào cô gái đứng đằng sau, tò mò hỏi.

Cô gái kia khẽ hướng ánh mắt tới chỗ cậu, cười một cái. Nhờ vậy mà chiến tranh ngầm giữa hai người kia mới chấm dứt.

“ Vợ sắp cưới của anh. Lâm Nhã Nhã.” Lưu An Vũ kéo cô gái đó đến trước Hoàng Thiên Vũ giới thiệu.

“ Ah!...”

“ Em không thích chị ta làm chị dâu em.” Hoàng còn chưa nói hết câu đã bị Lưu Anh Phương chen vào, tay còn thuận tiện kéo cậu vào bàn nào đó ngồi, không thèm để ý đến cô gái tên Nhã Nhã kia.

“ Lại thế nữa rồi.” Hà Vi Băng khẽ tắc lưỡi một cái, liền tiến đến bàn đó ngồi xuống.

Người duy nhất từ đầu đến giờ không hiểu gì, có lẽ chỉ có Hoàng Thiên Vũ cậu ta.

36. Chương 36

“Cậu không thích chị gái kia sao?” Hoàng Thiên Vũ ăn bánh ngọt, nhìn Lưu Anh Phương hỏi.

“ Không thích.” Phương đại tiểu thư kia không thèm suy nghĩ liền trả lời.

“ Tại sao?”

“ Bởi vì chị ta từng lừa dối anh trai tớ.”

“ Là như vậy đi.” Hoàng Thiên Vũ khẽ gật đầu một cái, cũng không hỏi nhiều.

“ Chẳng phải sau này cũng là chị dâu cậu sao? Tập quen dần đi.” Hà Vi Băng ngồi nghịch điện thoại, thuận tiện chen vào một câu.

“ Chị ta ấy à? Mơ đi! Hơn nữa...” Lưu Anh Phương lập tức nhảy dựng lên, sau đó lại nhanh chóng ngồi xuống, lời chưa ra khỏi miệng đã bị nuốt trở lại. “ Ashiii! Thôi đi! Chuyện đấy tính sau.”

“ Oh! Bức tường màu trắng đó.”

“ Bức tường tình yêu đó sao?”

Vũ Linh Nhi chớp mi vài cái liền mở mắt. Lần thứ hai mở mắt thứ đầu tiên cô nhìn thấy vẫn là trần nhà màu trắng đó.

Cô vẫn đang ở trong phòng y tế của trường sao?

Cô nằm yên không nhúc nhích cố nhớ lại xem cả ngày hôm nay mình rốt cuộc làm gì. Có vài dòng suy nghĩ cùng hình ảnh hiện lên, nhưng đều mờ nhạt. Cô. Không nhớ rõ nữa.

“ Em tỉnh rồi à?” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Hoàng Thiên An đứng cạnh giường bệnh nhìn xuống con người đang nằm yên bất động kia. Sắc mặt Vũ Linh Nhi có tốt hơn trước một chút.

Vũ Linh Nhi nhìn người con gái đứng trước mặt mình không hiểu tại sao lại nhớ đến người đó.

“ Hết giờ học lâu rồi. Em có định về nhà luôn không?”

Hết giờ học rồi sao? – Trong đầu Vũ Linh Nhi vang lên câu hỏi. Cô khẽ ngồi dậy, tay theo thói quen đặt trước ngực, đôi mắt vô hồn đột nhiên hiện lên vài tia hoang mang.

Không đúng! Nó đâu mất rồi? – Vũ Linh Nhi sờ sờ cổ vài lần đôi tay lập tức liền buông thông. Hai tay đặt trên tấm ga giường nắm chặt, đôi mắt đảo quanh căn phòng.

“ Có chuyện gì vậy?” Hoàng Thiên An kỳ quái hỏi.

Vũ Linh Nhi không lên tiếng. Đầu óc cô hiện vẫn còn đang mơ mơ hồ hồ. – Không lẽ nó rơi mất rồi. Nhưng... sáng nay cô vẫn còn thấy...

Một giọng nói đột nhiên vang lên trong đầu cô...

“ Cậu nhất định phải giữ nó thật kỹ, Hứa đi!”

Nhất định cô phải đi tìm. - Vũ Linh Nhi đột ngột xuống giường, đi giày vào rồi chạy ngay ra ngoài.

“ Em đi đâu vậy?” Hoàng Thiên An sững sốt, ngay lập tức liền đuổi theo.

Vũ Linh Nhi đi dọc theo hành lang, đôi mắt nhìn xung quanh như đang tìm kiếm cái gì đó, lại không nói một lời nào. Đột nhiên đầu cô lại có chút đau, đôi mắt hơi mờ đi khiến cô cảm thấy khó chịu. Vũ Linh Nhi lắc lắc đầu vài cái, xua tan đi cảm giác khó chịu kia.

“ Em đang tìm gì sao?” Hoàng Thiên An đi ngay đằng sau, nhìn cô bé kia lại đâm ra lo lắng.

Vũ Linh Nhi không trả lời, vẫn tiếp tục tìm kiếm dọc theo hành lang gần như không một bóng người. Hình như là cô đã làm rơi ở đâu đó... nhưng... rốt cuộc là ở đâu?

Căng tin? Đột nhiên trong đầu cô lại hiện lên vài hình ảnh.

“ Em muốn tìm gì thì nói ra, chị sẽ tìm giúp em.” Hoàng Thiên An nhìn Vũ Linh Nhi đang tìm quanh trong căng tin đã không còn ai đột nhiên lại cảm thấy đau lòng. Cô bé đó giống như một con rối vô hồn nhưng cũng thật đáng thương. Cô bé đó bị như vậy... có phải đều do cô mà ra.

Nghĩ đến đây cô lại cảm thấy chua xót, nhìn con người yếu ớt đang cố tìm kiếm một cái gì đó dường như vô vọng.

“ Em đừng như vậy nữa có được không?” Hoàng Thiên An nhíu mày nói, cô thấy hai bên thái dương mình ê ẩm đau.

Vũ Linh Nhi như không nghe thấy, cúi đầu xuống tiếp tục tìm.

“ Vũ Linh Nhi...”

“ ... ”

“ Anh trai em. Hãy nghĩ đến anh trai em.” Hoàng Thiên An nhìn chăm chăm vào cô gái kia, cảm thấy mình có chút bất lực khi thốt ra những lời đó.

Vũ Linh Nhi đột nhiên dừng lại, cả người trở nên cứng đờ, đôi mắt ánh lên vài tia cảm xúc không rõ. Ba từ “anh trai em” cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Cô gái kia quay đầu lại nhìn Hoàng Thiên An, dung đôi mắt phức tạp nhìn cô.

“ Đúng vậy!” Hoàng Thiên An khẽ thở dài. “ Anh trai em! Chị biết anh ấy!”

Vũ Linh Nhi vẫn đang nhìn cô, cái đôi mắt đó lại không biết đang ẩn chứa những cảm xúc gì.

“ Em cũng biết mà, phải không? Rằng anh ấy không muốn nhìn em như bây giờ.” Hoàng Thiên An tiếp tục lên tiếng, trong lòng cô lại nhớ đến con người đó – Vũ Minh. Mỗi lần nhớ là cô lại cảm thấy đau, và cô biết. Cô bé đó! Cũng như thế! Thậm chí là... còn đau hơn.

“ Chị biết là em không muốn tiếp tục một cuộc sống như thế. Vậy, hãy thay đổi nó. Em làm được mà, đúng không? Em nhất định phải tiếp tục sống... vì anh trai em, sống thay cả phần của anh ấy. Hơn nữa... em còn phải sống thật tốt, tuyệt đối không được từ bỏ cơ hội mà anh em phải đổi lấy bằng mạng sống của mình.” Hoàng Thiên An hai tay nắm chặt, lời nói trở nên nghẹn ngào, sống mũi cay cay. Cô có lẽ đã muốn nói điều này từ lâu lắm rồi, cũng như đang nói với chính bản thân mình. Cô phải tiếp tục sống, tiếp tục sống trong sự đau khổ này cả đời, đây chính là sự trừng phạt dành cho cô.

“ Em hiểu những điều chị nói không?”

Không ai có thể giúp em thoát ra khỏi cái thế giới đau khổ ấy được cả. Là em tự đóng cánh cửa đó lại, vậy thì chỉ em mới có thể mở nó ra...

Vũ Linh Nhi cả người hơi run rẩy, đôi môi cô khẽ mấp máy gì đó nhưng không ra tiếng, lời nói như tích tụ bao nhiêu năm ngẹn lại ở trong cổ họng, một từ cũng không phát ra.

“ Chị đi trước đây.” Hoàng Thiên An cảm thấy mắt mình hơi ươn ướt, cô nhanh chóng quay đầu lại. Cô không muốn cô bé ấy nhìn thấy mình khóc, điều đó cũng như để người đó nhìn thấy cô khóc. Cô đã từng thề rằng, sẽ không khóc vì người đó. Bởi vì anh ấy luôn muốn cô vui vẻ...

“ Nếu một ngày anh chết đi. Anh không muốn em khóc, anh muốn em phải tiếp tục vui vẻ mà sống, thật vui vẻ.”

“ Em cũng vậy. Anh nhất định phải sống hạnh phúc.”

Hoàng Thiên An bước nhanh ra khỏi căng tin, nhưng đột nhiên cô lại dừng lại.

“ Hãy nhớ. Chị tên là Hoàng Thiên An.” Giọng nói của cô hơi lạc đi, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má xinh đẹp. Giọt nước trong suốt như pha lê rơi xuống tay cô, đôi mắt xinh đẹp nhanh chóng ngập nước.

Hoàng Thiên An cảm thấy mắt mình như nhòe đi, từng giọt từng giọt nước mắt lăn chã rơi. Cô cố gắng nhắm chặt mắt, ngăn không cho nước mắt chảy ra. Nhưng... cô làm không được.

Vũ Minh. Em lại không làm được...

Em thật sự rất nhớ anh...

Vũ Linh Nhi ngồi trên chiếc giường màu trắng, hai tay cô ôm chặt đầu gối, đôi mắt lại hướng ra ngoài cửa sổ nhìn đến thất thần.

Bầu trời đêm nay thật đẹp, có rất nhiều sao. Những ngôi sao đó, luôn tỏa sáng nhưng rằng chúng không bao giờ lụi tàn. Nhưng... tại sao cô lại không thể chạm đến nó. Nó giống như một thứ xa vời mà cô không thể với tới được Giống như cô, mãi mãi không thể chạm đến hạnh phúc. Mãi mãi không sao?

Vũ Linh Nhi khẽ nhắm mắt lại, mệt mỏi nằm xuống giường.

Anh hai. Em muốn bước ra ngoài. Nhưng... em thật sự rất sợ. Rất sợ cái thế giới mà không có anh hai, sẽ không còn ai yêu thương em nữa...

Từng cơn gió lạnh băng tràn vào phòng, Vũ Linh Nhi khẽ rung mình, co người lại, chìm vào giấc ngủ một cách khó khăn.

37. Chương 37

“ Cô bé đó mắc bệnh trầm cảm và mất ngôn ngữ.”

Hoàng Thiên Vũ ngồi trên giường, cả người cứ ngẩn ngơ lại vô thức nhớ tới lời nói của Hoàng Thiên An sáng nay. Cả căn phòng sáng đèn lại chìm trong im lặng, chỉ có tiếng kêu “tích tắc” phát ra từ đồng hồ treo tường.

Cậu ta đôi lông mày nhíu lại, hai tay chống lên đầu gối, vò vò mái tóc của mình như rằng cứ làm thế đồng tư rồi mù trong lòng sẽ được gỡ bỏ vậy.

“ Thật là đau đầu.” Cậu khẽ thở dài, vô lực nằm xuống giường. Cả người cứ lặn qua lặn lại trên tấm đệm lớn.

“ Phải làm sao đây?” Trước đây cậu chưa từng nghĩ sẽ nói lên câu này. Cậu chỉ nghĩ đến đâu thì hay đến đó. Nhưng giờ đây cậu lại thật sự cảm thấy hoang mang. Cậu tự hỏi, giờ nên làm gì?

Có lẽ cậu đã thay đổi rồi, cậu đã dần dần lệch khỏi quỹ đạo ban đầu mà mình tự tạo ra. Cậu không biết sau này phải đối mặt với Vũ Linh Nhi như thế nào sau khi biết hết mọi chuyện.

Điều đó không hẳn là lỗi của cậu nhưng... cậu vẫn cảm thấy thật khó chịu. Vũ Linh Nhi, cô gái đó khiến cậu cảm thấy đáng thương, lại khiến cậu muốn bảo vệ.

Giống như Hà Vi Băng trước đây, không phải cậu ấy cũng khỏi rồi sao? Hoàng Thiên Vũ đột nhiên lại nghĩ có khi nào Vũ Linh Nhi cũng sẽ khỏi, khi đó... không biết cô ấy cười sẽ như thế nào? Hẳn là rất đáng yêu đi.

Đột nhiên cái ý nghĩ đó lại cứ vẩn vơ trong đầu cậu, như tháo một chút đồng tư rồi trong lòng. Cậu nghĩ... có lẽ cậu đã biết mình nên làm gì rồi.

Hoàng Thiên Vũ bật người ngồi dậy trên giường, đi đến tủ lấy quần áo chuẩn bị đi tắm.

“ Cạch!” một tiếng, cửa phòng tắm liền đóng lại. Từ ngoài có thể nghe thấy tiếng nước chảy.

Hoàng Thiên Vũ đứng trước gương, cởi cúc áo sơ mi trắng, đến cái cúc thứ ba thì đột nhiên dừng lại. Đôi mắt cậu mở to nhìn chăm chăm vào trong gương. Trong gương phản chiếu lại hình ảnh cậu, trên cổ rõ ràng còn đeo một sợi dây bằng bạc. Tay cậu liền nhanh chóng lấy sợi dây đó ra, là chiếc vòng cổ hình thánh giá mà cậu hay đeo.

Cậu ta cả người trở nên cứng đờ, đến cả nước đang tràn ra từ bồn tắm cậu cũng không biết. Đôi mắt hơi thất thần nhìn chăm chăm vào sợi dây đeo trên cổ. Đôi tay lại vô thức lấy ra một sợi dây khác từ trong túi quần. Đây là một đôi.

Rõ ràng, cậu không hề làm rơi. Vậy! Còn cái này? Nó từ đâu mà ra? – Hàng loạt câu hỏi lại hiện lên trong đầu cậu. Dòng ký ức ngăn ngửi chợt hiện về.

“ Thật mà. Tổ cho cậu cái này nè.”

“Cái vòng?”

“ ừ! Cậu tên gì?”

“ Linh... Linh Nhi...”

“ Bốp! Bốp!Bốp!”

Trong căn phòng vang lên những âm thanh đều đều hết sức nặng nề, kèm theo đó là những tiếng thở dốc.

Trần Hà Duy cả người ướt sũng mồ hôi, hai đôi tay dầm vào bao cát trước mặt, tốc độ càng lúc càng nhanh. Đôi mắt dài ánh lên tia lạnh lùng chết chóc nhìn thẳng vào bao cát trước mặt. Mái tóc màu vàng vì dính mồ hôi mà trở nên đậm màu hơi nhỏ từng giọt nước xuống khuôn mặt kia.

“ Bốp! Bốp! Bốp!!!! Bốp!!”

Tiếng đầm bốc vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, bao cát được treo trên không trung đung đưa không ngừng.

“ BỐP!!!”

Trần Hà Duy đầm mạnh một cái vào bao cát, cả người như vô lực ngã “rầm” một cái xuống sàn nhà. Hắn ta nằm trên sàn thở dốc. Nhớ lại những chuyện vừa nãy hắn lại cảm thấy mình thật nực cười, cũng thật ngu ngốc. Hắn căm ghét tất cả bọn họ, đặc biệt là người đàn ông đó.

Đôi lúc hắn nghĩ... không tồn tại trên đời này có khi lại tốt hơn, hắn muốn giết chết bọn họ, giết chết những người đã làm cho hắn đau khổ.

Nhưng... mỗi khi ý nghĩ đó hiện lên là hắn lại không tài nào làm được. Những người đó, trước đây cũng từng là gia đình của hắn, gia đình duy nhất của hắn. Vậy mà, giờ đây, nó đã không còn tồn tại nữa rồi.

Hắn ghét bản thân mình yếu đuối thế này, cứ như là quay về làm con người trước đây, để bị người ta khinh thường, bị người ta nhục mạ.

“ Chết tiết!”

Vô vọng.

Trong một thế giới u tối của cuộc đời...

Như đang vùng vẫy trong hố sâu tội lỗi

Hay... là đau khổ?

Vòng xoáy của cuộc đời... không từ bất kỳ ai...

“ Tại sao giờ thể dục lại vào tiết cuối chứ? Một chết đi được.” Lưu Anh Phương vừa ra đến sân thể dục ngoài trời đã bắt đầu kêu than.

“ Cậu không im lặng được chút coi.Ồ ào chết đi được.” Chan Jung Gyu khẽ nhíu mày, nói.

“ Cậu ta luôn như vậy mà.” Hà Vi Băng nhướn mày, châm chọc nói.

“ Từ khi nào hai người này lại đứng cùng một phe thể? Có phải là có gì gì không?” Phương đại tiểu thư lễ lưởi ra true chọc, khuỷu tay huých vào người Hoàng Thiên Vũ một cái, ánh mắt nói. “ Phải vậy không Vũ.”

Nhưng căn bản là Hoàng Thiên Vũ cậu ta vốn chẳng nghe lọt câu nào cả. Tâm hồn không biết đã bay đi đằng nào.

“ Vũ cậu ta lại bị sao vậy?”

“ Từ sáng đã vậy rồi. Kệ đi.” Hà Vi Băng liếc mắt một cái, liền kéo cô bạn tò mò kia đi vào trong sân.

“ Còn đứng đây làm gì, định làm bù nhìn rơm à.” Chan Jung Gyu vỗ vỗ vào vai Hoàng Thiên Vũ mấy cái.

“ Hả? À... ừ...”

“ À ừ cái gì. Đến giờ thể dục rồi đấy.”

“ Hôm nay chúng ta sẽ học cách chuyển bóng.”

Trong sân thể dục vang lên giọng nói của ông thầy mặc bộ đồ thể thao màu đen. Đối với người này, học sinh tuyệt nhiên chẳng dám ho he gì. Bởi vì họ biết cái chức danh thiếu gia, tiểu thư này với người kia là hoàn toàn vô dụng. Tại sao ư? Ông thầy đó, xét về gia đình có khi còn giàu có hơn đám học sinh quý tộc ở đây, không giống như những giáo viên làm công ăn lương bình thường phải nhường nhịn bọn họ để có việc làm. Đây, có lẽ cũng là giáo viên duy nhất khiến đám học sinh này phải nghe theo.

“ Bước đầu tiên...”

Giọng nói vẫn vang lên đều đều, trong không khí nếu còn lại thì cũng chỉ là những tiếng hít thở.

Hoàng Thiên Vũ từ nãy đến giờ vốn không có chút ý, cậu không thể nào tập trung nổi. Đầu óc vẫn đang suy nghĩ về chiếc vòng kia. Từ đêm qua tới giờ, cậu luôn suy nghĩ về vấn đề đó. Liệu có phải là người cậu gặp hồi nhỏ không? Vậy, đó là ai? Hàng trăm câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu cậu không ngừng.

“ Tiếp theo đó...”

Không khí xung quanh bỗng trở nên ngưng trọng, phản phát đầy mùi nguy hiểm, giọng nói kia đột nhiên dừng lại. Cả sân thể dục trở nên im lặng đến khác thường. Toàn bộ ánh nhìn đều tập trung trên người Hoàng Thiên Vũ. Đám học sinh cũng không dám hít thở mạnh, chỉ sợ rằng một khác là có thể bị bóp chết.

“ Tiểu Vũ.” Phương Phương đứng bên cạnh khẽ nổi giọng gọi.

Nhưng cậu ta bây giờ lại chẳng nghe lọt tai một chữ nào cả.

“ BỘP!!!”

Một quả bóng chuyền bay tới đập thẳng vào người Hoàn Thiên Vũ, khiến cả người cậu ta ngã xuống đất, xem ra cú ném đó không hề nhẹ. Cậu đến lúc này mới giật mình hoàn hồn, lại ngơ ngác nhìn lên ông thầy thể dục đang đằng đằng sát khí kia.

“ Hoàn Thiên Vũ! Nếu cậu không muốn học thể dục thì chạy quang trường 10 vòng cho tôi. Cuối giờ ở lại lau dọn phòng thể dục đến khi nào sạch bóng thì mới được về.”

Mọi người ai cũng có thể nghe được, lời nói rít ra từ kẽ răng kia đang sợ đến mức nào.

38. Chương 38

“ Mệt chết được.”

Hoàng Thiên Vũ mới chạy được có 2 vòng đã bắt đầu thở không ra hơi, mồ hôi mồ kê chảy ra nhễ nhại, cậu biết thể lúc này đã không suy nghĩ linh tinh. Cái đầu là của cậu, nhưng nó có chịu nghe theo cậu đâu.

Đột nhiên cậu lại nghĩ, không biết Vũ Linh Nhi bây giờ đang làm gì. Cô gái đó không học thể dục, có lẽ là đang ở trong nhà kính lần trước. Cậu thật muốn đến đó xem thử. Thế là đồng suy nghĩ hỗn loạn về cái vòng kia bị cậu ném lại ra sau đầu, hình ảnh cô gái kia là lại tràn ngập trong trí óc.

Hôm qua cậu đã quyết định sẽ giúp đỡ Vũ Linh Nhi. Hà Vi Băng không phải cũng đã khỏi rồi sao. Cậu không tin là Nhi sẽ không khỏi, từ trước đến giờ chưa có việc nào cậu đã quyết tâm mà lại không làm được. Nhưng... trước hết...

Hoàng Thiên Vũ đứng ngay trước nhà kính, cậu khẽ đẩy cửa bước vào. Trong không gian tràn ngập các loài hoa cùng mùi hương khác nhau. Quả nhiên là cậu đoán không sai, Vũ Linh Nhi đang ở đây.

Vũ Linh Nhi ngồi dựa lưng vào tường, ánh mắt nhìn chăm chăm vào những chậu cây xương rồng nhỏ đặt ở dưới đất, biểu cảm trên khuôn mặt lại thập phần bình yên hiếm thấy. Dường như cô gái đó không phát giác ra có người đã bước vào.

Hoàng Thiên Vũ có chút ngây ngời, từng bước từng bước tiến đến chỗ cô gái kia. Cậu ngồi xổm xuống trước mặt Vũ Linh Nhi khẽ cười nói.

“ Nhi Nhi.”

Vũ Linh Nhi khẽ quay đầu lại nhìn cậu, đôi mắt màu nâu khói như trong suốt chớp vài cái. Cô gái đó đang nhìn cậu nhưng lại như không nhìn cậu.

Vũ Linh Nhi tâm trí toàn bộ đều đặt lên chuyện hôm qua, cuộc sống của cô trước đây cũng sẽ không gặp nhiều chuyện phức tạp như vậy. Nhưng... gần đây cuộc sống lại như bị đảo lộn, tất cả đều rối tung lên, kể từ khi con người trước mặt cô này xuất hiện.

Còn chiếc vòng mà cô đeo trên cổ. Cô thật sự đã làm mất nó rồi. Có lẽ đây là ông trời muốn chặt đứt đi ý trí sống cuối cùng của cô. Trước đây còn có nó, cô còn có thể nuôi một chút hy vọng nhỏ nhoi, rằng lời hứa năm xưa vẫn tồn tại. Nhưng... giờ đây...

Giờ đáng ra cô nên buông xuôi tất cả, nhưng... không hiểu sao cô lại không làm được. Là cô sợ cái chết đến thế sao? Nếu chết đi, cô có thể gặp lại anh hai và mẹ. Vậy mà, cô lại không thể. Chính là vì lời cô gái kia nói ư?

“Em cũng biết mà, phải không? Rằng anh ấy không muốn nhìn em như bây giờ.”

Anh không muốn em tiếp tục sống như vậy có phải không? Nhưng mà... em thật sự không là được..

“Chị biết là em không muốn tiếp tục một cuộc sống như thế. Vậy, hãy thay đổi nó. Em làm được mà, đúng không? Em nhất định phải tiếp tục sống... vì anh trai em, sống thay cả phần của anh ấy. Hơn nữa... em còn phải sống thật tốt, tuyệt đối không được từ bỏ cơ hội mà anh em phải đổi lấy bằng mạng sống của mình.”

Lời nói đó từ hôm qua đến giờ vẫn luôn khắc sâu trong lòng cô.

Trong ký ức của cô vẫn còn nhớ, cô gái tên Hoàng Thiên An đó trước đây cô đã từng gặp, thậm chí gặp rất nhiều lần.

“Nhi Nhi! Cậu có đang nhìn thấy tôi không đấy?” Hoàng Thiên Vũ giơ ngón trỏ ra chạm nhẹ vào trán cô gái kia một cái, từ ánh mắt đều toát lên ý cười.

“Thật ra, chuyện lần trước... xin lỗi.” Vũ Linh Nhi vẫn đang nhìn cậu khiến cậu bất giác cảm thấy ngại ngại, vành tai hơi nóng lên. “Tôi không nên dọa cậu sợ.”

Vũ Linh Nhi không lên tiếng, Hoàng Thiên Vũ nhìn cô, khẽ bĩu môi.

“Này, người ta xin lỗi cậu thì ít nhất cũng phải tỏ thái độ một chút chứ.”

“...”

“Không nói gì là cậu chấp nhận lời xin lỗi này rồi nhé.” Hoàng Thiên Vũ từ đầu đều tự biên tự diễn, híp mắt cười đến vui vẻ.

“Ah! Trong này cũng có trồng xương rồng.” Cậu ta để ý đến mấy chậu xương rồng nhỏ đặt trên mặt đất, tay cầm một chậu cây màu xanh lên ngắm một hồi. “Đẹp thật!”

“Cậu biết không. Đây là loài hoa mà tôi thích nhất đấy.” Vũ đặt chậu cây đó vào tay Vũ Linh Nhi, khẽ mỉm cười.

Vũ Linh Nhi nhìn chậu cây trong tay, rồi lại nhìn lên Hoàng Thiên Vũ.

“Bởi vì nó là loài hoa mạnh mẽ nhất, kiên cường nhất. Chính vì tự bảo vệ mình nên nó mới mọc gai. Nhưng cũng có nhiều lúc nó thật cô đơn đúng không. Cậu đã từng nghe nói đến điều này chưa? Nó là loài cây có sức sống mạnh hơn bất cứ loài nào.”

Hoàng Thiên Vũ cúi đầu nhìn chậu cây xương rồng trong tay Vũ Linh Nhi. Cậu... có lẽ cũng là một cây xương rồng, tự mọc gai để bảo vệ chính mình, nhưng cũng luôn cô đơn.

Vũ Linh Nhi nhìn cậu, một đoạn ký ức ngắn chợt hiện về...

”Nó là loài cây có sức sống mạnh hơn bất cứ loài nào. Cậu không thấy thế sao?”

”Nhưng... nó có rất nhiều gai, chạm vào sẽ đau đấy...”

”Cậu ngốc thật, chỉ cần không chạm vào sẽ không thấy đau.”

Trước đây cũng từng có một cậu bé nói với cô như vậy, rằng xương rồng là loài cây có sức sống mạnh mẽ hơn bất kỳ loài cây nào. Người trước mặt cô bây giờ thật giống cậu bé năm xưa...

Cậu ta đột nhiên ngẩng đầu lên, lại bắt gặp ngay ánh mắt kia đang nhìn mình, khẽ cười nói. “ Cậu không nghĩ như vậy sao?”

Cô gái kia vẫn nhìn cậu khiến cậu cảm thấy không được tự nhiên.

“ Cậu hôm nay thực lại nha. Không giống như bình thường.” Hoàng Thiên Vũ đứng dậy, tiến đến ngồi bên cạnh Vũ Linh Nhi, dựa lưng vào bức tường đằng sau, không nói gì thêm nữa. Cả hai người cứ như vậy duy trì trạng thái trầm mặc.

“ Nhi Nhi! Cậu không muốn thử bước ra cuộc sống bên ngoài sao?”

Qua một lúc lâu sau, Hoàng Thiên Vũ đột nhiên lên tiếng, đôi mắt vẫn đang nhìn về phía trước lại không biết là nhìn cái gì.

Vũ Linh Nhi hơi nghiêng đầu nhìn sang người bên cạnh. Cô không muốn bước ra cuộc sống bên ngoài sao? Điều này đến cô cũng không rõ.

“ Cuộc sống bên ngoài rất thú vị, có thể đi nhiều nơi, gặp nhiều người. Thực vui vẻ đi. Cậu không muốn ra sao?”

“ ... ”

“ Tôi sẽ giúp cậu, coi như làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí. Thế nào, điều kiện không tồi chứ?” Hoàng Thiên Vũ quay lại nhìn cô, nụ cười lại thập phần dễ thương.

Vũ Linh Nhi không hiểu sao lại đột nhiên nghĩ người trước mặt giống như một thiên sứ, được phái xuống thế giới của con người. Cuộc sống cậu ta có phải luôn ngập tràn vui vẻ không?

“ Cậu nên nhớ đó. Nhất định tôi sẽ lôi cậu ra khỏi nhà bằng được.”

Trong phòng thể dục, đèn điện khắp nơi đều bật sáng trưng. Một dáng người cao cao cầm cây chổi lau nhà chạy qua chạy lại.

Hoàng Thiên Vũ chống cây chổi xuống đất, thở hồng hộc không ra hơi.

“ Rộng như thế này thì biết bao giờ mới lau xong đây?”

“ Oh! Đúng rồi! Nhi Nhi!”

Đột nhiên cậu ta nghĩ ra cái gì đó, lôi điện thoại từ trong túi quần. Khuôn mặt biểu cảm đang đang được dịp phát huy, cậu ta là bộ mặt ỉu xiu như bánh bao bị nhúng nước. “ Tách” một cái liền chụp lại.

Một tin nhắn nhanh chóng được cậu ta soạn ra với nội dung.

__ Phòng thể dục. Cậu chưa đến đây bao giờ đúng không? Tôi đang phải dọn vệ sinh này. Mệt chết!__

“ Xong!” Điện thoại hiển thị một tin nhắn đã gửi, cậu ta thoải mái dứt điện thoại vào túi quần, tiếp tục công việc lau lau nhà, chạy chạy qua, chạy chạy lại.

39. Chương 39

Giờ học đã kết thúc từ lâu, hầu hết học sinh trong trường đều đã ra về. Trong một lớp học nào đó, vẫn còn lại một dáng người. Vũ Linh Nhi ngồi bất động trên ghế, ánh mắt vô hồn hướng ra ngoài cửa sổ.

Cô không hiểu nổi, dạo gần đây có rất nhiều chuyện xảy đến với cô, thậm chí có rất nhiều người đã xuất hiện trong cuộc sống của cô khiến cô phải khắc sâu trong lòng không thể nào quên được. Mặc dù có một số chuyện cô không nhớ rõ nổi nhưng những người đó vẫn luôn khiến cô phải suy nghĩ. Nhưng... mỗi khi suy nghĩ đầu cô lại cảm thấy đau đến khó chịu.

Có lẽ cuộc sống của cô đã bị những người đó thay đổi, họ bước vào cuộc sống của cô khiến cô phải nhớ đến họ.

Vũ Linh Nhi khẽ cúi đầu xuống, nhìn màn hình điện thoại trong tay, bức ảnh Hoàng Thiên Vũ hiện ra ngay trước mặt cô. Cô, quả thật chưa từng đến phòng thể dục.

Đôi lúc, cô muốn mình luôn sống như thế, cô không phủ nhận rằng cô ghen tỵ với cậu ta – một con người lúc nào cũng có thể cười như rằng cậu ta chưa từng phải chịu bất cứ tổn thương nào. Nhưng... cô lại không thể làm được, cũng giống như 9 năm nay cô chưa hề thốt ra một lời nào, chưa hề một lần vì mình mà đấu tranh. Cô chỉ để số phận quyết định cuộc đời mình một cách bị động. Cô! Thật sự ghét bản thân mình.

Vũ Linh Nhi nhắm mắt lại, nếu có thể cứ nhắm mắt như vậy mà chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn, không mộng mị, không đau đớn thì thật là tốt. Một cái chết nhẹ nhàng.

Không biết bao lâu sau, cô gái kia khẽ mở mắt, cầm lấy cặp sách bước ra khỏi phòng học. Cũng là lúc nên về rồi.

“ Cạch!”

Cửa phòng học từ từ đóng lại, Vũ Linh Nhi bước từng bước chậm rãi trên dãy hành lang trống vắng. Bóng dáng nhỏ nhoi giống như một cái xác phảng phất sự cô đơn.

“ Vũ Linh Nhi.”

Có một người đứng trước mặt cô, tạo thành một cái bóng lớn che khuất dáng người nhỏ bé yếu ớt kia. Ánh sáng từ phía trước khiến cô không thể nhìn rõ khuôn mặt người đó.

Chỉ có cái giọng lạnh lùng đến đáng sợ vang vọng trong không trung.

“ Vũ Linh Nhi.”

Trần Hà Duy đứng trước mặt cô, ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm vào cô, môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh lẽo.

Hắn ta từ hôm qua đến giờ tâm tình đều không tốt, thật vừa lúc có người để trút giận.

Vũ Linh Nhi phải một lúc sau mới nhìn rõ người trước mặt, cô vẫn nhớ người này. Con người thực độc ác. Hắn ta là đang nói với cô sao?

“ Cô vẫn luôn thích khiêu khích tôi nhỉ.” Hắn ta khẽ cười lạnh một cái, quan sát khuôn mặt người đối diện từ này đến giờ vẫn lặng yên như cũ. Hắn ta đã nhìn quay biểu hiện này cũng không có mấy ngạc nhiên, thêm vào đó thú vị lại nhiều hơn. Rồi cuộc cô gái này là con người gì?

Vũ Linh Nhi cúi mặt xuống, định lách qua người hắn ta để đi ra ngoài liền bị một cánh tay hắn chống lên tường chặn lại.

“ Tôi chưa à cô dám đi sao?” Hắn ta nhướn mày, khuôn mặt lại tràn đầy sự hung ác đến đáng sợ.

Hai tay Vũ Linh Nhi hơn nắm lại, yên lặng đứng bất động tại chỗ, bờ vai lại hơi run nhẹ, đầu vẫn như cũ cúi gằm xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi giày của mình.

“ Cô không biết ngẩng đầu lên sao?” Trần Hà Duy dung tay đẩy cằm cô gái kia lên, khẽ bóp lại khiến Vũ Linh Nhi cảm thấy có chút đau đớn.

Ánh mắt cô vì thế mà nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng kia. Trần Hà Duy có thể nhìn thấy trong đôi mắt màu nâu khói kia không có một tia biểu cảm nào, hoàn toàn là sự trống rỗng.

Trần Hà Duy hắn ta không thích ánh mắt đó một chút nào, đôi tay buông chiếc cằm nhỏ bé kia ra chuyển sang cầm chặt lấy cổ tay Vũ Linh Nhi lôi đi.

Vũ Linh Nhi toàn thân đều bất động, một bước cũng không chịu di chuyển. Cô muốn giằng cổ tay mình ra khỏi bàn tay kia.

“ Nếu không muốn tôi bóp chết cô thì ngoan ngoãn mà nghe lời đi.” Trần Hà Duy quay đầu lại nhìn Vũ Linh Nhi, gần giọng nói.

Vũ Linh Nhi không hiểu sao lại cực kỳ sợ hãi ánh mắt đó. Con người bá đạo, nguy hiểm này khiến cô phải sợ hãi, lại càng không thể kháng cự hẳn ta. Một loại sợ hãi vô hình cứ thế luẩn quẩn trong cô.

Trần Hà Duy thấy cô không có phản ứng, ánh mắt lại lộ ra một tia thỏa mãn hiềm thấy, trực tiếp lôi Vũ Linh Nhi ra ngoài.

“ Mất cả một tiếng đồng hồ chứ chả ít. Một gần chết.” Hoàng Thiên Vũ thất thểu đi trên dãy hành lang không một bóng người. Giờ này cả trường có lẽ cũng đã chẳng còn ai. Cậu ta hướng về phía lớp mình, cần phải vào lấy cặp sách rồi còn đi về.

Cậu bước đến trước cửa lớp. đột nhiên lại nhìn thấy phía trước có hai bóng người đang lúi lúi kéo kéo gì đó.

“ Kia có phải là Nhi Nhi không?” Cậu nhìn dáng người đang bị kéo đi kia, mái tóc dài thật giống Vũ Linh Nhi, nhưng do khoảng cách quá xa nên cậu cũng nhìn không rõ. Người đằng trước hình như là con trai.

“ Chắc không phải đâu. Có lẽ là do mình nhìn lầm.” Cậu nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy không hợp lý, kia không thể là Vũ Linh Nhi được.

“ Reng! Reng! Reng!”

Đột nhiên điện thoại của cậu vang lên, có người gọi tới.

Hoàng Thiên Vũ nhìn vào màn hình điện thoại đang sáng, đôi lông mày hơi nhíu lại, cậu suy nghĩ một chút rồi nhấn nút nghe.

“ Alo! Ba!”

Từ trong điện thoại truyền đến một giọng nam trung

“ Lên xe đi.” Trần Hà Duy ngồi lên chiếc xe thể thao màu đen, lạnh lùng ra lệnh cho Vũ Linh Nhi đang đứng đằng sau.

Vũ Linh Nhi không hề có phản ứng, vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt nhìn vào Trần Hà Duy không biểu hiện bất cứ điều gì.

“ Hay cô muốn tôi bế cô lên xe.” Hắn ta gần giọng nói, trong đó lại đầy uy hiếp.

Vũ Linh Nhi do dự một lúc rồi cũng trèo lên xe.

“ Bám cho chắc vào.” Hắn ta liếc nhìn ra đằng sau, bỏ lại một câu rồi cho xe nổ máy.

Vũ Linh Nhi thực sợ hãi con người này, nhưng lại không biết nên làm gì cả người ngồi bất động trên xe.

“ Tôi nói là cô ngu ngốc không sợ sống chết hay cô là một con rùa chậm chạp đây hả?” Trần Hà Duy đôi lông mày nhíu chặt lại, giọng nói đầy bức bối. Hắn ta giật mạnh hai tay Vũ Linh Nhi đặt lên eo mình.

“ Nếu không muốn ngã xe thì ôm cho chặt vào.”

“ Brùm! Brùm!! Brùm!!”

Trần Hà Duy khởi động xe, chiếc mô tô phân phối lớn nhanh chóng lao ra khỏi trường, để lại đằng sau một đám khói mờ mịt. phía xa xa có một dáng người đang bước tới.

Hoàng Thiên Vũ bước nhanh ra khỏi trường. Cậu thật sự không biết người mà cậu gọi là ba kia cần gặp cậu có chuyện gì. Không phải ông đang ở Mỹ sao? Đùng một cái giờ đã đang ở nhà. Lần này người đàn ông muốn gặp cậu, có lẽ lại chẳng có việc gì tốt lành.

Cậu ta tâm tình đang phấn khởi một chút liền nhanh chóng trùng xuống.

Bước ra ngoài cổng trường, Hoàng THIÊN VŨ nhìn ngó xung quanh. Ba cậu nói là đã cho tài xế đến đón giờ vẫn chưa thấy đâu.

“ Oh! Kia không phải là tài xế nhà Linh Nhi sao?” Cậu ta vô tình nhìn sang bên đường, liền nhìn thấy một người đàn ông mặc bộ đồ vest màu đen đứng bên ngoài chiếc xe BMW. Người đàn ông đó đúng là lái xe nhà họ Vũ, cậu đã nhìn thấy ông ta đón Vũ Linh Nhi ở trường mấy lần.

Nhưng... sao giờ này ông ta vẫn đứng đây? Không phải là Vũ Linh Nhi vẫn còn đang ở trong trường đấy chứ?

“ Thiếu gia! Ông chủ sai tôi đến đón cậu về.”

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu.

40. Chương 40

“ Vào đây!” Trần Hà DUY vẫn nắm chặt lấy cổ tay Vũ Linh Nhi lôi đi, kéo thẳng cô vào một cửa hàng thời trang nào đó.

“ Kính chào quý khách!” Cô nhân viên phục vụ như thường lệ chạy ngay ra tiếp khách lại nhìn thấy bộ mặt lạnh lẽo kia lòng nhiệt huyết với công việc cũng giảm xuống một nửa.

Hắn ta cũng chẳng thèm để ý đến người đằng sau bột mặt hiện tại như thế nào, mà chính xác thì hắn không quan tâm. Lôi thẳng Vũ Linh Nhi vào trong, hắn ta lấy bừa một bộ quần áo trên móc xuống ném thẳng ra đằng sau, giọng ra lệnh cho Vũ Linh Nhi.

“ Mặc vào.”

Vũ Linh Nhi nhìn bộ đồ trong tay, cô không hiểu hắn ta đang muốn gì. Mà đến hắn có khi cũng không hiểu mình đang làm gì.

“ Tại cô thật sự có vấn đề sao? Không nghe thấy tôi nói à?” Trần Hà DUY bóp chặt tay cô, nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng đáng sợ khiến người phục vụ đứng bên cạnh không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng. Hắn cực kỳ không có tính nhẫn nại với mấy con người không biết sống chết này.

Nói đến cũng thật lạ. Trần Hà DUY đối với người mà hắn căm ghét thì lại cực kỳ lạnh lùng và bình tĩnh. Nhưng đối với người khác, đặc biệt là đối với con người kia, không hiểu sao lại nóng nảy và vô cùng thiếu kiên nhẫn. Đây, có thể coi là hai con người khác nhau không?

“ Tiểu thư, cô đi lối này.” Cô phục vụ kia rất biết thức thời, nhìn Vũ Linh Nhi, hướng tay chỉ vào phòng thay đồ phía trước.

Vũ Linh Nhi nhìn đến ánh mắt hung ác kia, đành quay đầu bước vào trong phòng thay đồ. Cô luôn cảm thấy sợ ánh mắt kia, trước đây thì không bao giờ như vậy. Có lẽ là bắt đầu từ cái vết trên cổ đó, cảm giác ấy mới bắt đầu xuất hiện. Cô biết hắn ta có thể bóp chết cô bất cứ lúc nào. Nhưng... Cô lại thấy trong đôi mắt đó lại có cái gì kì lạ, kì lạ đến không thể diễn đạt nổi bằng lời.

“ Lấy cái này, cái này, còn cái này nữa.” Hắn ta nhìn Vũ Linh Nhi bước vào trong, trên môi lại khẽ cười lạnh một tiếng.

Hắn ta thân thủ cầm một đồng quần áo trên móc xuống vứt lại cho cô phục vụ phía sau, hạ giọng nói.

“ Đưa cho cô ta thử từng cái một.”

Trần Hà DUY đứng dựa lưng vào tường, hai tay đút túi quần, đôi mắt hơi nhắm hờ. Cánh cửa phòng thay đồ kia từ khi đóng lại cũng đã hơn 10 phút rồi.

“ Cô định không ra sao? Hay là để tôi vào.” Hấn ta cũng không thèm mở mắt, chơi đùa với con người này khiến hấn thấy có chút thú vị, giống như chờ con mồi sa vào bẫy, cảm giác làm một gã thợ săn độc ác quả không tồi. Dục chỉ một điều mà hấn luôn không thích, đó chính là đôi mắt trống rỗng kia, cái ánh nhìn luôn khiến hấn cảm thấy bị khinh thường.

Một lúc sau, cánh cửa “cạch” một tiếng liền mở ra.

Trần Hà Dục khẽ mở mắt ra, Vũ Linh Nhi đứng ngay trước mặt hấn. Vũ Linh Nhi mặc một bộ váy màu lam nhạt, kiểu dáng khá đơ giản nhưng lại toát lên vẻ thanh nhã. Mái tóc dài được thả buông thả tự nhiên.

Cô gái này mặc bộ váy kia lại trông có cảm giác giống như thiên sứ lại phảng phất đâu đó hơi thở của bóng tối, ác quỷ hiện hữu giữa thiên thần, như rằng sự giao hòa giữa ánh sáng và bóng đêm, giữa đen và trắng. Nhưng hấn... tuyệt đối ghét nhất cái kiểu trắng thanh thanh toát toát kia. Hấn hoàn toàn không tin trên đời này có cái gì gọi là thiện lương, tất cả đều là giả tạo. Nếu cuộc sống không có tính toán thì đã không gọi là cuộc sống. Những con người đơn thuần mãi mãi cũng sẽ không tồn tại được trong dòng đời khắc nghiệt toàn sự tranh đua kia.

“ Bộ đồ này rất hơn với cô.” Cô nhân viên ôm đồng hồ cao như núi đứng bên cạnh không quên khen một câu.

“ Không tệ. Liệu cô có nghĩ cô rất giống cái loại công chúa vô dụng trong mớ truyện cổ tích lừa người gạt thiên hạ kia không?” Trần Hà Dục khẽ nhướn mày, điệu bộ đầy vẻ châm chọc.

“ Thay bộ khác đi.”

Cánh cửa một lần nữa đóng lại, cô nhân viên đứng gần hấn ta luôn cảm thấy nơm nớp lo sợ, nếu cô ta ngày nào cũng tiếp vị khách như này thì không sớm thì muộn cũng sẽ đứt dây thần kinh.

“ Dục! Anh làm gì ở đây?”

“ Dục! Anh làm gì ở đây?”

Một giọng nói có hơi ngạc nhiên từ đằng sau vang lên. Trần Hà Dục khẽ quay đầu lại liền nhìn thấy Đinh Trần Hải Yến.

Cô ta nhìn thấy hấn liền đi đến, khoác tay hấn, cả đầu đều dựa vào vai hấn.

“ Anh từ khi nào lại có cái sở thích đến đây vậy?”

“ Cô quản chuyện của tôi sao?” Trần Hà Dục giật tay ra khỏi cái ôm kia, lạnh lùng nói, cũng không thèm để ý cô ta.

Đinh Trần Hải Yến hai tay hơi siết chặt, ánh mắt hiện lên vài tia buồn rồi nhanh chóng lại biến mất. Cô ta cười nhẹ, tay sờ sờ cái áo màu đen được treo ngay ngắn trên móc.

“ Anh giận em sao?”

Hấn ta đối với tình cảm của cô luôn thờ ơ như thế, luôn luôn khiến cô phải tổn thương. Nhưng cô lại như càng lún càng sâu, đến nỗi không thể nào thoát ra khỏi. Cái này có lẽ chỉ có thể trách ông trời trêu người mà thôi. Cô lại có cái gì không tốt, nếu cô cần sẽ có hàng tá người theo đuổi cô. Nhưng... cô lại chỉ động tâm với mình hấn...

“ Cạch!” Cánh cửa phòng thay đồ đúng lúc này lại mở ra.

Vũ Linh Nhi mặc trên người một bộ váy màu vàng chanh bước ra ngoài.

“ Cô... Vũ Linh Nhi?” Đinh Trần Hải Yến ngạc nhiên nhìn người vừa mới bước ra, đôi mắt toát lên vẻ khó chịu. “ Sao cô ta lại...”

Đột nhiên cô ta như nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn Trần Hà Dục, vẻ mặt không tin hỏi hấn.

“ Anh là đi cùng cô ta sao?”

Cô ta chỉ mong đây không phải là sự thật, tuyệt đối không phải là sự thật.

“ Đúng.” Thế nhưng hắn ta lại trả lời một cách không do dự, như đem Hải Yến cô đẩy xuống vực sâu không đáy, trực tiếp đâm cho cô một dao.

“ Anh...” Đinh Trần Hải Yến đôi mắt tràn đầy giận dữ không hề che giấu nhìn hắn thế nhưng cô biết cô đứng trước hắn luôn luôn là người yếu thế, cô đã thua hắn một ván từ lâu rồi.

Hải Yến quay sang trợn trừng mắt nhìn Vũ Linh Nhi, đúng lúc Linh Nhi cũng quay lại nhìn cô ta, đôi mắt vô hồn không có cảm xúc.

“ CHÁT!!!”

Một tiếng tát giòn tan vang lên, mặt Vũ Linh Nhi lệch hẳn sang một bên, in hẳn cả vết năm ngón tay đỏ chói.

“ Mày cứ thích trên tức tao có phải không?” Cô ta vẫn còn chưa cảm thấy hả giận, lại giáng thêm một cái tát nữa xuống gò má đỏ bừng kia.

Vũ Linh Nhi nhận lấy hai cái tát, gò má cảm thấy đau đến bỏng rát nhưng cô không lên tiếng, cũng không phản kháng.

Cô nhân viên đứng gần đó chứng kiến cả màn kia liền toát đầy mồ hôi, áp ứng lên tiếng. “ Vị tiểu thư kia... nơi... nơi này chúng tôi là nơi làm ăn, mong cô... Á! Hai người không được đánh nhau ở đây.”

Người nhân viên kia còn chưa kịp nói hết câu, Vũ Linh Nhi đã bị đánh tới ngã sóng xoài ra sàn.

“ Hai người.” Cô nhân viên nọ vốn có ý định ngăn cản đã bị Đinh Trần Hải Yến đẩy ngã ra phía sau, cả dây đồng treo quần áo cũng theo đó mà “rầm” một cái đổ ập xuống sàn. Cô ta sợ tới độ muốn ngất xỉu, run rẩy gọi điện thoại chốc ho bảo vệ khu thương lại.

“ Bảo... bảo vệ! Có người đánh nhau!... Mau lên! Mau lên đây!!!”

Trần Hà Duy vẫn đứng yên lặng dựa lưng vào tường chứng kiến mọi việc. Cứ như rằng việc này hoàn toàn không liên quan đến hắn. Hắn nhìn chằm chằm Vũ Linh Nhi, cô giống như một con vật yếu ớt không có lấy một cái móng vuốt để tự vệ, mà chính xác hơn thì không thềm chống lại. Một con người ngu ngốc! Hắn ghét nhất cái bộ dạng đó, vô cùng thảm hại nhưng vẫn luôn bị người ta chà đạp. Trong cái thế giới này, nếu mình không tự cứu lấy bản thân mình thì không ai có thể cả. Con người vốn vô tâm, là loại động vật có máu nhưng không hề có nước mắt.

“ Hai người! Dừng lại!”

Đúng lúc này bảo vệ xông tới, lời Đinh Trần Hải Yến như đang nổi điên giăng sê con mối kia ra khỏi người Vũ Linh Nhi.

“ Đám dơ bẩn các người buông tôi ra.”

“ Quý khách! Thành thật xin lỗi.” Cô nhân viên kia khôi phục bình tĩnh, ra hiệu cho đám bảo vệ lôi cô ta ra ngoài.

Vũ Linh Nhi nằm trên mặt đất, cả người lại đầy vết bầm tím.

“ Nhảm chán.” Trần Hà Duy liếc mắt nhìn con người đang nằm dưới đất kia một cái rồi quay sang nói với cô nhân viên đang đứng đó.

“ Tôi mua hết những bộ vừa này.”

41. Chương 41

“ Xuống xe.” Trần Hà Duy đỗ xe trước cổng trường, sắc trời bây giờ đã dần chuyển sang tối đen, chỉ còn lại vài tia sáng yếu ớt len lỏi trong không trung.

Vũ Linh Nhi cầm cả đồng hồ nặng nề bước xuống xe, cả người toàn là vết bầm tím, chỗ nào cô cũng cảm thấy đau nhức.

Hắn ta quay người lại nhìn Vũ Linh Nhi một cái, môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười quỷ dị. Con mèo này cũng thật là thú vị đi. Chơi cũng không tệ.

“ Brùm!!”

Chiếc xe thể thao màu đen lao vút đi chẳng mấy chốc liền biến mất ở nơi cuối con đường.

Vũ Linh Nhi vẫn đứng ngẩn ra ở đó không biết đang suy nghĩ cái gì. Cô nhìn đồng hồ trong tay, đôi mắt màu nâu khói như trong suốt vẫn luôn trông rõ ràng, những tia nắng cuối ngày hắt lên người cô tạo ra sự tương phản rõ ràng giữa hai gam màu sáng và tối nhưng chúng lại dung hòa với nhau một cách hoàn hảo. Như sự kết hợp giữa thiên thần và ác quỷ, hai linh hồn cùng tồn tại trong một con người. Thiện lương như một thiên thần? Hay có tâm hồn yếu ớt như một con quỷ dữ?

Đến khi những tia nắng trên bầu trời tắt hẳn, Vũ Linh Nhi khẽ xoay người, chộp vật đi lại gần thùng rác công cộng gần đó, toàn bộ túi đồ đều bị cô vứt vào trong. Một cơn gió lại thổi qua, khiến cả người cô run rẩy. Mùa đông năm nay đã thật sự bắt đầu.

“ Tiểu thư! Cô đã ở đâu vậy? Cô có biết là tôi rất lo lắng cho cô không?”

Quản gia Kim đứng đằng sau Vũ Linh Nhi, khuôn mặt tràn ngập lo lắng. Lúc nghe tài xế nói không tìm thấy cô ông đã lo lắng biết bao nhiêu. Đứa nhỏ này luôn khiến ông phải bận tâm.

“ Cô chủ. Sao cả người đều bị bầm tím như vậy?”

“ Thiếu gia! Cậu đã về rồi! Ông chủ đang đợi cậu ở trên thư phòng.” Quản gia Huỳnh đứng ở ngay cổng biệt thự, hai tay bắt chéo sau lưng, hơi cúi người nói.

“ Cháu biết rồi.” Hoàng Thiên Vũ đi thẳng vào trong nhà.

“ Gâu! Gâu! Gâu!”

Từ trong nhà đột nhiên có một chú chó khá lớn chạy ra, là một loại chó thuộc giống Golden Retriever. Chú chó này có bộ lông màu vàng nâu, cái lưỡi đỏ hồng thè ra, hai cái tai thì cụp xuống, đôi mắt tròn nâu bóng. Trên cổ nó còn có đeo một chiếc chuông nhỏ, mỗi khi đi đều phát ra những âm thanh rất vui tai.

“ Pooky!” Hoàng Thiên Vũ ngồi xuống xoa xoa đầu con chó kia, bộ lông của nó cũng thật là mềm.

“ Gâu!” Pooky sủa một tiếng, cái lưỡi liềm liếm lấy ta cậu chủ của nó.

“ Tiểu thư mới đưa Pooky về từ phòng khám động vật về.”

“ Pooky! Mà khỏe rồi chứ?” Chú chó này được gia đình cậu nuôi từ khi cậu còn nhỏ, cũng phải khoảng 9, 10 năm rồi. Vậy nên càng già rồi lại hay bị bệnh. Lúc cậu từ nước ngoài về cũng đã không thấy nó đâu, hóa ra là lại ăn linh tinh rồi sinh bệnh.

“ Cậu chủ. Ông chủ còn đang đợi.” Quản gia Huỳnh ở bên cạnh khẽ nhắc nhở.

Đứng trước cửa thư phòng, Hoàng Thiên Vũ giơ tay lên gõ cửa ba tiếng. Bên trong có người lên tiếng.

“ Vào đi.”

Cậu khẽ mở cửa bước vào. Thư phòng này có khá nhiều sách, toàn là những sách kinh tế mà ba cậu sưu tầm được.

Hoàng Minh Thành ngồi trên ghế đằng sau bàn đọc sách, nhìn người vừa mới bước vào phòng, nhẹ nhàng lên tiếng.

“ Ngồi đi.”

“ Ba!” Hoàng Thiên Vũ ngồi vào chiếc ghế đối diện với người đàn ông kia.

“ Thích ứng được với cuộc sống ở đây chứ?” Người đàn ông kia uống một ngụm café, ánh mắt thâm thúy nhìn đứa con của mình.

“ Cuộc sống ở đây con thấy cũng không tệ.” Hoàng Thiên Vũ điềm tĩnh nói, bộ dáng này hiện tại lại khác so với tính cách thường ngày của cậu, có dáng vóc của một người trong thương trường.

Hoàng Minh Thành cực kỳ hài lòng với biểu hiện hiện tại của đứa con trai mà ông đã dồn hết tâm huyết để bồi dưỡng. Nó là con người được sinh ra để sống trong thế giới thương trường ám đầy mùi tiền.

Họ như không phải là đang nói chuyện với tư cách là hai cha con mà là hai người bạn trên thương trường, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại căn đối phương một cái. Đây là những điều mà Hoàng Thiên Vũ cậu được dạy. Người bản thân tin cậy nhất cũng chính là người có khả năng phản bội cao nhất. Bởi vì càng biết nhiều thì lợi ích càng lớn nhưng nguy hiểm cũng càng nhiều. Thương trường chính là một con dao hai lưỡi. Nếu không cẩn thận, nhất định sẽ bị chính đồng tiền của mình đâm chết.

“ Không phải ba đang ở Mỹ sao? Công việc bên đó đã giải quyết xong rồi ư?”

“ Không. Bởi vì đang chuẩn bị mở chi nhánh ở Nga, có lẽ phải ở lại đây vài năm. Ta chỉ về đây một lát vì có cuộc họp quan trọng, ngày mai sẽ lại bay sang Nga.” Hoàng Minh Thành khẽ cười, mỗi một động tác nhỏ mà ông ta làm đều toát lên thần thái quý tộc, ông ta có một đôi mắt sắc bén của những người đã từng lăn lộn trên thương trường. “ Ta có ghé qua nhà là có chuyện muốn nói với con.”

“ Chuyện gì ạ?” Cậu đoán không sai, người đàn ông không bao giờ cần gặp cậu chỉ để hỏi mấy câu vớ vẩn đó.

“ Chi nhánh bên Mỹ có gặp vài sự cố. Con đi giải quyết đi. Ta đã nói với chi nhánh bên đó, ngày kia con đến sẽ có người nói cho con tình hình cụ thể.”

“ Con?” Hoàng Thiên Vũ hơi nhíu mày, đây là lần đầu tiên người đàn ông này cho cậu nhúng tay vào việc công ty, trước đây cậu luôn chỉ đi theo để học hỏi, những thủ thuật hay mánh khéo làm ăn cậu cũng đều biết. Nhưng... còn lần này.

“ Phải. Coi như đây là bài kiểm tra đầu tiên của con đi. Cố gắng làm tốt vào.”

Ông ta thật sự muốn thử xem bao nhiêu công sức bồi đắp đứa con này có xứng đáng hay không. Những kinh nghiệm mà nó học được từ ông cũng không ít, ông luôn tin tưởng vào đứa con này. Để nó bước với thế giới thương trường này sớm một chút cũng tốt.

Người đàn ông này luôn luôn tính toán, đối với ông lợi ích cùng lý trí luôn luôn đứng trước tình cảm. Nếu con người trong thương trường mà không có lý trí thì cũng sẽ nhanh chóng dẫm nát.

Hoàng Thiên Vũ ngồi trong phòng. Ngày kia cậu phải sang Mỹ có lẽ phải ở lại khoảng một tuần. Nghĩ cũng thấy nực cười. Không phải cậu vừa từ Mỹ trở về sao? Bây giờ lại sang đây?

“ Reng! Reng! Reng!”

Điện thoại của cậu vang lên, là Hà Vi Băng gọi tới.

“ Alo.”

“ Tiểu Vũ! Đi chơi không?”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Hà Vi Băng, kèm theo tiếng nhạc ở đâu đó vọng lại.

“ Đi chơi sao? Tối nay thì không được rồi.” Hoàng Thiên Vũ nhìn lên đồng hồ cũng đã 7 rưỡi rồi, vừa đúng lúc đến giờ ăn tối.

“ Tại sao? Không phải cậu mới đi tu rồi đấy chứ?”

“ Bớt đùa đi. Hôm nay ba tớ về, phải ở nhà cùng ông ấy ăn cơm.”

“ Vậy sao? Được rồi? Khi nào sẽ bắt cậu bù lại, nhớ phải bù gấp đôi đấy.”

“ Không thành vấn đề.”

“ Ok! Bye!”

“ Ok! Bye!” Hà Vi Băng tắt điện thoại.

“ Sao rồi? Cậu ta không đi được à?” Lưu Anh Phương tò mò hỏi.

“ Ủ. Ba cậu ấy mới về nước.”

“ Hát karaoke phải có Vũ mới vui chứ.”

“ Hoàng tổng kia nghe nói không phải đang ở Mỹ sao?” Lee Woon Kyo ngồi một bên uống rượu khê lên tiếng. Anh biết con người này không đơn giản, từ hai bàn tay trắng mà tạo dựng nên một tập đoàn lớn như hiện nay không phải là điều dễ dàng. Có thể nói là một người lão luyện trong giới thương trường.

42. Chương 42

“ Cậu có thấy là cậu hát cực dở không?” Chan Jung Gyu khê nhăn mặt, nhìn nhìn Lưu Anh Phương – người đang cầm mic hát say sưa kia.

“ Gì chứ? Cậu nghĩ cậu hát hay lắm chắc?” Phương Phương trừng mắt với cậu bạn, cái mic đang cầm trên tay cũng sắp ném vào mặt người kia đến nơi.

“ Không chắc. Nhưng mà ít nhất cũng hay hơn cậu.” Jung Gyu châm chọc nói, thử tưởng tượng đến giọng hát không khác vịt giới là mấy kia cậu lại khê rung mình, biểu tình trên mặt cũng hết sức trung thực, nhăn nhó đến khó coi.

“ Điều này thì tớ công nhận.” Hà Vi Băng gật gù góp ý, vẻ mặt vô cùng chân thành.

“ Đến đây không phải để chơi sao? So sáo cái đấy làm gì.” Lee Woon Kyo ngồi một bên uống rượu, khê cười nói.

“ Kyo! Đúng là có mỗi anh hiểu em.” Lưu Anh Phương quăng luôn cái mic cho Hà Vi Băng, nhào vào ôm chặt lấy cánh tay Woon Kyo.

“ Nhóc con! Lên hát một bài thử coi.” Lee Woon Kyo cũng mặc kệ cô nhóc kia, khê xoa đầu Phương Phương một cái.

“ Không phải Tiểu Băng hát rất hay sao?” Lưu Anh Phương hướng ánh mắt nhìn Hà Vi Băng đang chọn bài. “ Cuộc đời thật là bất công.” Gào to.

“ Trời cũng không có nghe cậu nói đâu. Có lẽ tại kiếp trước làm nhiều việc ác quá nên mới bị báo ứng đấy.” Chan Jung Gyu lời nói như nửa đùa nửa thật.

“ Cậu từ khi nào thì dính máy cái mê tín dị đoan thế hả?” Phương Phương quay sang lườm Chan Jung Gyu, cái tên này chưa nói ra được lời nào tốt đẹp bao giờ.

Âm nhạc nhanh chóng tràn đầy trong phòng, một bản nhạc không nhanh cũng không chậm. Hà Vi Băng hát những nốt đầu tiên.

Giọng của cô gái này cao, lại đặc biệt trong trẻo, nhưng lại có một chút đặc biệt. Một giọng hát hiếm thấy đi.

Có nhiều lúc mọi người thường đùa bảo, “cậu mà đi làm ca sĩ sẽ kiếm được khối tiền”. Điều này cũng không phải là vô lý, giọng hát này có lẽ là do gien di truyền. Đến cả Lee Woon Kyo giọng hát cũng thực hay.

Chan Jung Gyu nhìn cô gái đang hát kia, mỗi khi Hà Vi Băng hát dường như lại là một con người khác. Nét mặt không mang theo tia bướng bỉnh, ngang ngạnh nào mà lại hoàn toàn bình yên. Về mặt đó lại khiến cậu có chút gì đó luyến tiếc.

Lee Woon Kyo lẳng lặng quay sang nhìn Chan Jung Gyu, khẽ thở dài.

“ Reng! Reng! Reng!”

“ Reng! Reng! Reng!”

Đột nhiên điện thoại của Lee Woon Kyo vang lên. Anh ta ra hiệu cho Hà Vi Băng tắt nhạc đi, trực tiếp nghe điện thoại.

“ Alo! Ba!”

“ Chuyện đó... Con biết rồi.”

“ Anh có chút việc phải đi trước. Mấy đứa cứ chơi tiếp đi.” Lee Woon Kyo vừa đi vừa nói, ra đến cửa lại đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Hà Vi Băng.

“ Nhóc con, đừng có về quá muộn đấy. Em mà bị cấm cửa dăm bữa nửa tháng thì đừng có đổ là tại anh đấy.”

Hà Vi Băng khẽ lườm ông anh một cái. “ Nếu em mà bị cấm cửa thì chỉ có tại anh thôi, đến lúc đó em nhất định sẽ tìm anh tính sổ. Anh đừng có nói gì với bác đấy.”

“ Ok! Được rồi, không đùa với nhóc nữa.”

Lee Woon Kyo nhìn Hà Vi Băng lại có chút khác thường, quay người nhanh chóng đi ra ngoài. Anh nghĩ, vẫn là không nên nói ra thì tốt hơn.

“ Anh ấy đi đâu thế?”

“ Không biết, chắc là công ty có việc.” Hà Vi Băng nằm ườn ra trên ghế. “Ashiii!!! Chán rồi. Kiếm trò gì chơi đi.”

“ Được thôi. Tổ mới biết trò này rất hay. Nếu ai thua phải uống một cốc rượu nhé.” Lưu Anh Phương chỉ nghĩ đến trò chơi là đã cảm thấy khí thế bừng bừng, rót sẵn một cốc rượu đặt trên bàn.

“ Không phải tửu lượng của cậu rất kém sao?” Jung Gyu không bỏ qua bất cứ cơ hội nào chọc cô bạn này.

“ Cậu cứ chờ đó.”

... 1 giờ sau...

Chan Jung Gyu nhìn đồng hồ treo tường vừa đúng điểm 12 giờ, lại nhìn đến hai cô bạn say mèn nằm trên ghế ngủ không biết trời đất ra sao.

“ Biết ngay sẽ thế này mà. Làm sao vác hai của nợ này về đây.” Chan Jung Gyu cảm thán nói, cậu cũng uống không ít rượu, đã bắt đầu ngà ngà say, sắc mặt có chút hơi đỏ.

Cậu đột nhiên lại nhìn Hà Vi Băng, cô bạn đó là cậu gặp từ 7 năm trước. Hồi đó Lee Woon Kyo vẫn còn sống bên Hàn, Hà Vi Băng cũng thường sang đây chơi. Hai người vì thế mà quen nhau. Ấn tượng về Hà Vi Băng đầu tiên trong mắt cậu là một cô gái hoạt bát, bướng bỉnh. Nhưng cậu biết, ẩn sâu bên trong đó là một con người đầy đau khổ và mất mát. Ngay từ lần đầu tiên đó, cậu đã có một quyết định là sang Việt Nam định cư. Cậu không hiểu nổi quyết định lúc đó của mình là gì. Có lẽ là có thứ gì đó trong cậu đang chậm rãi biến đổi. Nó thay đổi cuộc đời cậu... và có lẽ thay đổi cả số phận cậu.

“ Cậu đấy. Nếu không nhanh chóng sẽ mất cơ hội đó.”

Đúng vậy, nếu cậu không nắm nắm mắt lấy thì có lẽ cơ hội đó cũng sẽ tuột mất. Nhưng... cậu hoàn toàn không có dũng khí. Cậu cảm thấy mình thật vô dụng.

Cậu sợ rằng nếu kết quả không được như mong muốn thì cậu không biết lấy cái gì để tiếp tục đối mặt với con người đó. Cậu đến cùng thì vẫn chỉ là một kẻ nhát gan không hơn không kém. Ai bảo cậu, tự đứng lại vướng vào chuyện này là gì chứ. Để rồi đến bây giờ có thoát ra thì cũng không thể thoát được.

“ Cộc! Cộc! Cộc!”

Lee Woon Kyo đứng trước cửa phòng, gõ nhẹ bao tiếng, bên trong truyền ra tiếng trả lời.

“ Vào đi.”

“ Cha.” Lee Woon Kyo vừa vào tới nơi cũng không dài dòng, ngồi vào ghế sofa gần đó.

“ Ta vừa kiểm tra lại tình hình Hà thị. Cổ phiếu hôm nay lại tụt giảm.” Người đàn ông ngồi đằng sau mớ giấy tờ lộn xộn kia hơi nhíu mày, thái dương hai bên lại âm ỉ đau.

“ Con cũng đã điều tra thêm thị trường, cũng không tìm được nguồn vốn nào cả.” Lee Woon Kyo hai tay đan vào, nhau đặt trên đầu gối.

“ Nếu không phải công ty bên Hàn có dư tiền thì cũng có thể lấy nguồn vốn từ đó. Đẳng này...”

“ Con sẽ tiếp tục tìm cách. Có thể sẽ tìm được nhà đầu tư nào đó.” Bấy lâu này anh luôn đi tìm nguồn vốn từ các công ty lớn khác nhưng đều không có kết quả. Đâu có ai chịu đầu tư vào một công ty đang trên đà phá sản chứ, kể cả nói là đối tác nhưng đến khi khó khăn thì còn có ai?

“ Hiện tại cả tiền trả lương cho nhân viên cũng đều phải vay ngân hàng, chỉ sợ không trả họ sẽ đình công. Đến lúc ấy tổn thất còn lớn hơn.” Ông ta khẽ thở dài, vẻ mặt phiền não khiến ông tăng thêm vài tuổi, cá nệ nhăn nhó như xuất hiện nhiều hơn.

“ Cha đừng lo lắng nhiều quá. Cứ để con lo.” Lee Woon Kyo rót một cốc nước đặt lên bàn làm việc cho cha mình.

Ông ta cầm cốc lên uống một ngụm nước, như nhớ ra điều gì lại ngẩng đầu lên hỏi. “ Còn nữa. Đứa nhỏ kia đã biết chưa?”

“ Chưa! Con chưa nói cho nhóc đó biết.” Lee Woon Kyo lắc đầu. “ Dù biết cũng đâu giúp được gì. Chỉ thêm đau đầu thôi.”

“ Thật ra... cũng còn một cách. Nhưng...”

“ Có cách gì sao cha?”

“ Thôi! Vẫn là không nên thì hơn. Ta không thể làm như vậy được.”

43. Chương 43

Căn phòng màu vàng nhạt chìm trong một biển im lặng. Chiếc đồng hồ treo trên tường phát ra những tiếng “tích tắc” đều đều vừa đúng điểm 11 giờ đêm.

Hoàng Thiên Vũ ngồi trên sàn nhà, từng cơn gió lạnh buốt theo đường ban công luồn vào phòng. Thời tiết dần chuyển sang màu đông, đặc biệt về đêm khí trời trở nên lạnh hơn.

Cậu ta vẫn ngồi im lặng ngay trước ban công đón gió, đôi mắt nhìn vào mấy chậu cây xương rồng trước mặt.

“Lâu rồi cũng không tưới nước cho chúng mày.” Cậu ta cầm bình tưới cây đặt bên cạnh, hơi nghiêng tay, từng giọt từng giọt nước cứ thế nhỏ xuống. Cậu ta làm một cách chậm rãi và tỉ mỉ.

Đột nhiên, cậu khẽ ngược đầu lên, như vô thức hướng ánh mắt sang căn biệt thự bên cạnh. Ngoài ý muốn của cậu, cửa sổ trên tầng cao nhất vẫn mở, ở đó còn hiện lên một dáng người.

“Vẫn chưa ngủ sao?” Hoàng Thiên Vũ khẽ cười, bỏ lọ bình tưới xuống đất, lách qua mấy chậu cây đi ra ngoài ban công.

Cậu ta lấy điện thoại ra, một tin nhắn nhanh chóng được gửi đi.

Vũ Linh Nhi dựa người vào cửa sổ, đôi tay như vô thức mân mê chậu xương rồng đặt trên bệ cửa sổ. Cả người cô toàn vết bầm tím, trên mặt còn bị xước một chút. Đôi mắt nâu khói vô hồn hướng ánh nhìn ra ngoài bầu trời đêm, về một phía nào đó không rõ.

“Bíp! Bíp! Bíp!”

Chiếc điện thoại màu trắng đặt trên cái bàn tròn vang lên mấy tiếng, màn hình báo sáng có một tin nhắn.

Vũ Linh Nhi hơi quay người, một lúc mới cầm điện thoại lên.

__Nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ sẽ thấy a.__

Linh Nhi cầm điện thoại trong tay, ánh mắt hướng nhìn ra ngoài cửa sổ liền bắt gặp ngay ánh mắt chứa đầy ý cười của cậu. Hoàng Thiên Vũ đứng ở ban công căn biệt thự bên kia, tay chỉ chỉ vào điện thoại của mình.

Cô vẫn đang nhìn cậu, như là vô thức nhìn cậu, lại như vô thức cúi đầu xuống nhìn điện thoại của mình.

“Bíp! Bíp! Bíp!”

Có một tin nhắn mới.

__Bầu trời đêm qua camera của Tiểu Vũ. Có phải đẹp hơn ban ngày không?__

Hiện lên trong mắt cô là một bức ảnh. Bầu trời màu đen thẫm, nổi lên đó là những ngôi sao. Bầu trời hôm nay lại đặc biệt nhiều sao, chúng cứ sáng lấp lánh, như ẩn như hiện giống như ai đó đang chớp mắt chăm chú nhìn cô.

Người ta thường nói, mỗi người đều có một ngôi sao chiếu mệnh. Vậy không biết ngôi sao nào là ngôi sao của cô? Hay rằng nó đã sớm lụi tàn?

“Bíp! Bíp! Bíp!”

__Người ta nhắn tin thì ít nhất cậu cũng phải trả lời chứ.__

Vũ Linh Nhi nhìn màn hình điện thoại, lại quay sang nhìn Hoàng Thiên Vũ ở đối diện bên kia, rồi lại cứ như vậy nhìn cậu nhưng trong đôi mắt lại hoàn toàn trống rỗng.

Hoàng Thiên Vũ khẽ tắc lưỡi một cái, khoảng cách khá xa nên cậu cũng chẳng hiểu là cô gái kia đang nhìn cái gì và đang nghĩ cái gì.

__Cậu không thấy đứng ngoài này rất lại sao? Đi ngủ đi.__

Vũ Linh Nhi khẽ chớp mắt. Đã lâu rồi chưa có ai quan tâm cô, người yêu thương cô nhất cũng đã không còn rồi. Cô đóng cửa sổ lại. Cô cảm thấy con người cậu ta thật kỳ lạ, dường như điều kỳ lạ ấy lại ảnh hưởng đến cô. Cô cảm giác được nhận thấy bản thân mình dạo này không giống mọi khi. Nhưng cô không hiểu được là tại sao. Cô cảm thấy có chút buồn ngủ.

Bước từng bước nặng nhọc lên giường, cả người Vũ Linh Nhi đều đau nhức. Cô cuộn chặt người trong chăn như vậy có thể khiến cơ thể ấm hơn một chút. Nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh lẽo, tâm thật lạnh lẽo, nhưng rằng có một khối băng ở trong lòng cô. Không tan chảy.

Cậu đứng ở ngoài ban công một hồi cho đến khi cánh cửa bên kia đóng lại. Thật lâu sau đó cậu mới khẽ rung mình. Bên ngoài này thật lạnh! Hoàng Thiên Vũ bước vào trong phòng, đóng cửa dẫn ra ban công lại. Tắt đèn!

Trên bầu trời xa xa kia, một ngôi sao nhấp nháy. Như người nào đó, ở nơi nào đó đang nhìn.

Trần Hà Duy ngồi dựa người vào lan can ngoài ban công. Đôi tay hần cầm điều thuốc còn đang cháy, miệng nhả ra một ngum khói màu trắng đục. Ánh mắt lạnh lẽo ngược nhìn lên trời, nơi những ngôi sao cư ngụ.

Hần nhìn đến thất thần, đôi mắt dài hẹp kia lại ánh lên tia buồn hiem thấy. Con người dù mạnh mẽ đến đâu cũng có lúc yếu đuối.

Thật nực cười! Càng tỏ ra mạnh mẽ thì dường như nỗi đau phải chịu đựng lại càng lớn hơn. Ẩn giấu nỗi đau dưới tận đáy lòng, rồi mỗi khi không người lại mang nó ra mà gặm nhấm trong xót xa. Nó như một liều thuốc độc đang dần ăn mòn cơ thể, từng chút, từng chút lấy đi sự sống, hút cạn không chừa một giọt máu. Đến lúc đó, hần sẽ chết chẳng?

Hần cảm thấy mình thật vô dụng. Hần hận người đàn ông kia, hần hận không thể giết chết ông ta. Nhưng hần lại không thể làm được. Bởi vì... hần đã từng gọi ông ta một tiếng “ba”, cũng là người mà mẹ hần yêu, đến giây phút cuối cùng của cuộc đời cũng vẫn yêu.

Mẹ! Mẹ thật ích kỷ, sao lúc đấy mẹ không đưa con đi theo? Tại sao lại để con sống một mình trên đời này? Mẹ có biết việc đó tàn nhẫn thế nào không? Tại sao lại đối xử với con như vậy? Tại sao?

Những ngôi sao trên trời cứ nhấp nháy, như rằng đang trêu ngươi hần. Một con người ngu ngốc.

Mọi người đều nhìn bầu trời theo những cách khác nhau.

Nhưng... tất cả những gì họ nhìn thấy đều giống nhau

Có sáng, có tối,

Có ban ngày, có ban đêm.

Mọi thứ ngày qua ngày lại lặp đi lặp lại

Nhưng có ai biết, bầu trời ngày qua ngày lại không giống nhau

Giống như cuộc đời con người

Có ai biết trước được tương lai?

Sinh mệnh không phải do con người tạo ra

Nhưng số phận lại do chính bản thân họ quyết định

Trên dãy hành lang có khá nhiều người qua lại, nổi bật lên bốn dáng người, hai nam hai nữ.

“ Hôm qua uống rượu đến bây giờ đầu đau muốn chết.” Hà Vi Băng nhíu mày, lắc lắc đầu mấy cái. Nếu không phải tối qua về muộn, lại bị bác mắng ột trận, sáng nay cô đã không phải vác cái đầu đau như búa bổ này đến trường.

“ Tổ cũng thấy đau đây này.”

“ Phải rồi, hai người say báo hại tổ một mình mang hai cái xác về nhà.” Jung Gyu hậm hực nói, giờ nói lại bả vai cũng cảm thấy mỏi.

“ Lại uống rượu à? Cũng may là tổ không đến, nếu không cũng sẽ bị chuốc say đến sáng nay dậy không nổi.” Hoàng Thiên Vũ ngược lại hí hửng nói. Cậu tử lượng vốn không tốt, lần trước uống say một lần đã chịu đủ cực hình rồi. Lần sau sẽ không dại gì mà động vòa nữa đâu.

“ Lần sau nhất định phải chuốc cậu ta đến sáng không mở nổi mắt.” Hà Vi Băng lườm lườm nói.

Lưu Anh Phương ở một bên tán thành. “ Vũ. Tối nay đi chơi luôn đi.”

“ Không được, mai tớ phải sang Mĩ.”

“ Mĩ? Tại sao?”

“ À, thật ra thì...”

“ Oh! Lớp mình có gì mà nhiều người vậy?” Lưu Anh Phương đứng từ xa đã nhìn thấy lớp học thực ồn ào náo nhiệt. Có rất nhiều người đứng bên ngoài. Lại có chuyện gì xảy ra?

44. Chương 44

Vũ Linh Nhi như thường lệ vào lớp liền đi thẳng xuống chỗ ngồi của mình. Những người trong lớp này cũng đã sớm xem cô như người cô hình.

Đột nhiên có tiếng ồn ào từ ngoài truyền tới, không lâu sau liền có một đám người xuất hiện trước cửa lớp. Đinh Trần Hải Yến đi đầu tiên, sắc mặt cô ta hôm nay lại cực kỳ không tốt. Những người có mặt trong phòng đều có cùng chung một suy nghĩ, phải chăng là sắp có chuyện?

Vũ Linh Nhi ngồi ở cuối lớp khẽ ngẩng đầu lên, lại bắt gặp ngay ánh mắt đầy sát khí của ai đó phóng tới. Cả phòng học đang ồn ào nhất thời đều im lặng. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về người mà họ luôn xem như là vô hình kia.

“ Hay lắm.” Hải Yến cười lạnh một tiếng, thân thủ đi đến chỗ ngồi của cô.

“ Chát!”

Trong phòng không một tiếng động, cái tát kia lại nghe được quá rõ ràng. Vũ Linh Nhi mặt in hằn lên năm vết ngón tay.

Những người ở đây cũng đã chứng kiến những cảnh như thế này rất nhiều rồi. Họ cũng không hiểu tại sao mỗi lần cô tiểu thư họ Đinh kia nhìn thấy Vũ Linh Nhi là lại sinh khí. Họ cũng không muốn nhiều chuyện mà đi quản, nhìn thấy người ta đáng thương thì có tác dụng gì? Vẫn là không ai dám lên tiếng ngăn cản.

“ Gan mày càng ngày càng to rồi đấy.” Cô ta như muốn bốc hỏa đến nơi, đôi mắt đỏ au nhìn chằm chằm con người đang ngồi yên bất động kia, lại một cái tát nữa giáng xuống.

“ Chát!”

Vũ Linh Nhi im lặng không lên tiếng, má bên phải nhận hai cái tát đã bỏng rát vô cùng khó chịu. Cô cũng chỉ có thể vô lực chống cự. Nhưng dường như càng làm như vậy lại càng khiêu cho Hải Yến kia tức giận hơn.

“ Chát!”

“ Hôm qua mày làm những gì? Quên rồi sao?”

Vũ Linh Nhi khẽ nghiêng đầu sang một bên, ánh nhìn vô hồn không biết là đã rải đi đâu.

Hải Yến nhìn thấy biểu hiện kia thì vô cùng chướng mắt, cô ta nắm chặt lấy cằm Vũ Linh Nhi, bắt cô phải nhìn thẳng vào mình. Khi hai ánh mắt giao nhau, Đinh Trần Hải Yến có thể nhìn thấy. Trong đôi mắt tuyệt đẹp kia hoàn toàn trống rỗng. Giống như đang coi thường cô ta.

Cô ta ghét nhất là loại ánh mắt đó, cái ánh nhìn vô hồn ấy khiến cô ta cực kỳ khó chịu.

“ Để xem mày trưng bộ mặt đó đến bao giờ.”

Đinh Trần Hải Yến tay dung chút lực, liền thuận lời đẩy ngã Vũ Linh Nhi xuống sàn. Cô ta cũng theo đó ngồi xuống, đôi mắt nhìn con người nhỏ bé kia như muốn ăn tươi nuốt sống. Vũ Linh Nhi hơi nghiêng người, lùi về phía sau một chút liền bị cô ta nắm chặt lấy tóc dí sát đầu xuống đất.

Vũ Linh Nhi hơi nhăn mày, mái tóc dài cứ thế bị người ta kéo.

“ Tóc mày cũng thật dài quá đi. Cũng rất mềm.” Đinh Trần Hải Yến khẽ nhếch môi, cười nhạt một tiếng, tay sờ sờ mái tóc đen bóng kia.

Những người xung quanh đều cảm thấy rung mình, nhất loạt không có ai dám lên tiếng, kể cả một cử động nhỏ cũng không dám.

“ Nhưng tao lại cực kỳ ghét nó.” Hải Yến trừng mắt nhìn Vũ Linh Nhi, lời nói thoát ra khỏi khe răng tràn ngập mùi nguy hiểm.

Cô ta không biết lấy đâu ra một cái kéo, “xoạt” một tiếng, một đoạn tóc dài đen bóng rơi trên mặt đất.

Vũ Linh Nhi nhìn tóc của chính mình rơi trên sàn nhà, ánh mắt có chút lay động.

” Tóc cậu dài thật đấy.”

“ ... ”

” Tớ rất thích những cô gái có mái tóc dài.”

Lại một lần nữa hy vọng của cô bị dập tắt. Cô không nghĩ, mình vì một lời nói mà hy vọng đến tận bây giờ, cũng không nghĩ là vì hy vọng đó mà lại tiếp tục tồn tại. Nhưng thứ hy vọng nhỏ nhoi đó dường như bị thổi tắt mất.

Cô không chịu được nữa rồi. Buông tay!

Vũ Linh Nhi vô lực nằm trên sàn, để mặc người kia muốn làm gì thì làm. Những sợi tóc dài ngắn cứ thế rơi xuống.

“ Dừng lại!”

Đột nhiên có một tiếng nói truyền đến, Hoàng Thiên Vũ chen qua đám đông chạy vào trong. Cũng không biết nặng nhẹ đẩy Đinh Trần Hải Yến một cái khiến cô ta ngã ra sàn.

“ Cô làm cái gì thế hả?”

“ Cậu có phải là đồ ngốc không? Sao lại cứ để yên cho người ta đánh thế hả?” Hoàng Thiên Vũ có chút tức giận, nắm chặt lấy cổ tay Vũ Linh Nhi kéo đi, cũng không quản ánh mắt những người kia đang nhìn cậu.

“ Khốn kiếp! Con nhỏ đó!” Đinh Trần Hải Yến ngồi dưới sàn nhà, hai bàn tay nắm chặt, khiến óng tay cắm vào lòng bàn tay đến suýt bật máu. Ánh mắt cô ta vằn lên vài tia máu đáng sợ.

Hoàng Thiên Vũ kéo cô ra khỏi lớp, một mạch liền đi thẳng đến phòng y tế.

“ Cả người cậu đều bầm tím hết rồi. Cậu không biết tự lo cho bản thân mình sao?” Cậu quay đầu ra nhìn người đằng sau, thấy toàn thân cô không chỗ nào là không bị thương, trong lòng lại có chút xót xa.

“ Đúng là luôn khiến người ta lo lắng.”

Vũ Linh Nhi bị cậu kéo đi, cổ tay bị nắm chặt hơi đỏ lên, khiến cô cảm thấy có chút đau. Cô dừng lại, muốn giãy tay ra khỏi lòng bàn tay kia.

“ Cậu không yên lặng đi theo được à?” Hoàng Thiên Vũ bị cô kéo lại, cậu nhất thời có chút to tiếng. Nhưng lại nhìn đến cổ tay người kia bị mình nắm đến đỏ lên, không khỏi cảm thấy xấu hổ.

“ Xin lỗi.” Cậu khẽ ho một tiếng liền buông lỏng tay đang nắm chặt lấy cổ tay Vũ Linh Nhi ra, tiếp tục kéo cô đi.

“ Cạch!”

“ Chị...”

Cậu vừa đẩy cửa vào phòng y tế đã không thấy Hoàng Thiên An đâu, mới sực nhớ ra là sáng nay Hoàng Thiên An đã đưa ba ra sân bay rồi.

“Làm sao bây giờ?” Cậu nhìn vết thương trên người Vũ Linh Nhi, má bên phải còn có hơi sưng lên.

“Đành vậy.” Hoàng Thiên Vũ tặc lưỡi một cái, kéo cô ngồi lên chiếc giường màu trắng, còn mình thì ở trong phòng tìm kiếm cái gì đó.

Cậu luôi ra một ít bông băng cùng dụng cụ sơ cứu cá nhân, rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường.

“Nếu đau thì nói nhé.” Cậu nói thì nói thế thôi chứ cậu biết chắc cô gái kia cũng sẽ chẳng nói tiếng nào.

Cậu dùng bông thấm một ít oxi già, lau nhẹ lên vết thương trên cánh tay, còn đặc biệt cẩn thận quan sát sắc mặt Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi hơi nhúm mày, hẳn là rất xót. Cậu lại giảm lực đạo đi vài phần, nhẹ nhàng lau rửa vết thương, động tác thật phần ôn nhu.

Cô không biết con người này sao lại đối tốt với cô, nhưng mỗi lần như vậy lại khiến cô cảm động, lại khiến cô nhớ về người đó – người thương yêu cô nhất. Điều đó làm cô cảm thấy đau, không phải vết thương ngoài da, mà là đau trong tim. Vết thương bên ngoài thì có thể lành, nhưng... vết thương trong lòng cô thì lại mãi không thể lành, cứ như vậy rướm máu.

Hoàng Thiên Vũ sau khi xử lý xong vết thương ở cánh tay liền lấy thuốc mỡ bôi lên mặt cô, cảm giác mát lạnh làm dịu đi cái bỏng rát trên mặt.

“Cô ta làm gì mà ra tay nặng thế chứ?” Hoàng Thiên Vũ nhúm mày, nhìn má phải của cô bị đánh tới đỏ ửng lên.

“Thật không hiểu nếu tôi không đến thì cậu sẽ ra làm sao nữa.” Hoàng Thiên Vũ sau khi bôi thuốc xong liền cắt đồng bông băng kia vào chỗ cũ, ngồi xuống ghế nhìn cô.

“Cậu xem tóc cậu đẹp như thế bị người ta cắt thành cái dạng gì rồi.” Hoàng Thiên Vũ sờ sờ mái tóc bị cắt lung tung kia không khỏi cảm thấy tiếc. Vũ Linh Nhi để tóc dài thật sự rất đẹp.

“Hay là... Đi thôi!” Hoàng Thiên Vũ lại như nghĩ ra cái gì đó, nắm lấy tay Vũ Linh Nhi kéo ra khỏi phòng.

45. Chương 45

“Con không cần phải đưa ta ra sân bay đâu.”

“Chẳng qua là con tiện đường trốn việc thôi.” Hoàng Thiên An cười nói, đưa vali cho người vệ sĩ đứng bên cạnh Hoàng Minh Thành. “Ba đi cẩn thận.”

“Được rồi.”

Hoàng Thiên An nhìn theo dáng người đàn ông đang hoà vào trong đoàn người đông đúc kia. Người đàn ông mà cô gọi là “ba” suốt bao năm kia liệu có khác gì người xa lạ? Người đàn ông vốn sống không có tình thương ấy tại sao lại là ba cô? – Có lúc, cô cũng tự hỏi mình như vậy.

Nếu như cô sinh ra không phải là con gái, mà là con trai liệu cuộc đời cô có còn tự do tự tại như bây giờ không? Hay lại giống như Vũ, bị ép làm những việc mà nó không thích?

Ba cô đã từng nói, cô không thể làm kinh doanh. Bởi vì trên thương trường tuyệt đối không thể nhân nhượng, chỉ cần một phút yếu đuối là có thể mất hết tất cả, chỉ cần một phút mềm lòng là thể biến mọi thứ về con số không. Nhưng... liệu ba có từng nghĩ, Vũ cũng sẽ có lúc như thế. Nó là con người, và nó có trái tim.

Còn người đàn ông đó, có lẽ trái tim đã bị những thế lực kia bóp vụn rồi. Ba không biết sao, chính vì ba như vậy nên mẹ mới ly hôn với ba? – Hoàng Thiên An khẽ thở dài, quay người bước ra khỏi sân bay còn đang tấp nập.

“Chị An!”

Trong đám đông hình như có người đang gọi tên cô. Hoàng Thiên An xoay người lại, đảo mắt nhìn quanh liền phát hiện ra một dáng người.

“Dương Hạo?”

Đúng cách đó không xa là một người con trai có vóc dáng cao lớn, khuôn mặt ôn hòa anh tuấn luôn thu hút ánh nhìn của người khác. Anh ta chính là Dương Hạo – một người mà mọi người vẫn gọi là thiên tài. Anh ta cũng là du học sinh, khi cô vẫn còn ở Anh là học cùng trường với người này. Đúng vậy, anh ta cũng là bác sĩ, bác sĩ tâm lý. Nếu nói anh ta là thiên tài cũng không sai. Ở Anh, người này rất nổi tiếng, lấy được bằng tiến sĩ khi mới 22 tuổi. Anh ta, năm nay cũng mới 23 tuổi.

“Em về nước rồi sao?” Hoàng Thiên An nhìn vali trong tay người kia, hỏi.

”Em về đây định cư luôn.”

”Còn nữa, chị về nước từ bao giờ sao không nói cho em một tiếng?”

”Chị cũng vừa về thôi, khoảng một tháng.”

”Lâu rồi không gặp, chị em mình tìm một nơi nào đó ngồi nói chuyện đi.”

”Được thôi, hôm nay chị cũng đang rảnh.”

“Chị bây giờ làm việc ở đâu?” Dương Hạo đặt tách cafe xuống bàn, nhìn Hoàng Thiên An hỏi.

“Cũng không có gì, chỉ là làm việc ột trường học thôi.”

“Không phải chứ?” Dương Hạo có chút không tin. Người chị này anh cũng biết khá rõ, trình độ chuyên môn rất tốt. Lại có bằng cấp cao, vào làm ở một bệnh viện lớn nào đó không phải là rất dễ sao?

“Là thật đấy.” Hoàng Thiên An cười nói.

“Vậy chị lấy bằng tiến sĩ để làm gì?”

“Chỉ là chị không thích làm việc ở những nơi ồn ào đó thôi.” Hoàng Thiên An khuấy tan đường trong cốc cafe, cầm lên uống một ngụm nhỏ.

“Chị vẫn vậy. Tính cách không ai hiểu được.”

“Có lẽ thế. Mà sao này ở đây em định làm gì?” Hoàng Thiên An với việc người này về nước lại cảm thấy tò mò. Công việc ở bên Anh của Dương Hạo vốn rất tốt, bỏ đi thì đúng là uống.

“Thật ra là ba mẹ em muốn em về đây sống, dù sao thì họ cũng lớn tuổi rồi. Nên em định sống ở đây luôn, dù sao ở nhà vẫn hơn mà. Đúng không? Em định mở một phòng khám tư, cứ thế sống qua ngày thôi.”

“Em nói cứ kiểu như mình sẽ chết đói ấy. Người như em không kiếm được khối tiền mới là lạ.” Hoàng Thiên An khẽ bật cười.

“Đến lúc em mở phòng khám, còn phải nhờ đến chị chiếu cố đấy.”

“Được thôi. Đến lúc đó chị sẽ đến xem em làm ăn ra sao.”

“Chị nhất định phải tới đấy.”

“Đúng rồi.” Hoàng Thiên An như nhớ ra cái gì đó, ngẩng đầu nhìn Dương Hạo, nói tiếp. “Chị có một việc muốn hỏi em.”

“Em sao?”

“ Là về chứng mất ngôn ngữ. Chị không học về chuyên ngành tâm lý học nên không biết gì nhiều nhưng em chắc là biết rõ.” Hoàng Thiên An lại nhớ đến Vũ Linh Nhi, từ khi biết cô bé kia mắc căn bệnh này cô không khi nào là không nghĩ đến nó. Nó cứ là một vòng lẩn quẩn trong đầu cô.

“ Mất ngôn ngữ?” Dương Hạo ngạc nhiên nhìn cô. “ Sao tự nhiên chị lại hỏi? Trước đây chị đâu có quan tâm đến vấn đề này.”

“ Thật ra... có một người mà chị quen mắc căn bệnh này.”

“ Bao lâu rồi?”

“ Khoảng 8, 9 năm gì đó.”

“ Thời gian dài như vậy sao? Bệnh này chữa trị vốn phải mất rất nhiều thời gian, tuy nhiên cũng có một số ít trường hợp lại phục hồi rất nhanh.”

“ Nhưng... cô bé đó hình như không chịu chữa trị.” Hoàng Thiên An khẽ thở dài.

“ Vì đây là tâm bệnh, nếu người bệnh không có ý trí thì bệnh không những không khỏi mà còn có chiều hướng xấu đi.”

Trên sân trường vắng hoe bỗng hiện lên hai dáng người, Hoàng Thiên Vũ cầm tay Vũ Linh Nhi kéo đi. Cô cũng không biết là cậu ta đưa mình đi đâu. Mà dù đi đâu thì với cô cũng không quan trọng, chỗ nào cũng như nhau thôi.

“ Bác! Chúng cháu ra ngoài một chút.” Hoàng Thiên Vũ kéo Vũ Linh Nhi hướng về phía cổng trường mà đi tới, lúc đi ngang qua phòng bảo vệ còn báo một tiếng. Cũng không để ý xem ông bác bảo vệ kia phản ứng ra sao đã lôi Vũ Linh Nhi ra khỏi trường.

“ Trẻ con thời nay thật là.” Người bảo vệ mặc bộ quần áo màu xanh nhạt khẽ tặc lưỡi, lắc đầu nói. Những việc ra vào trường tùy hứng thế này ở đây ông thấy nhiều rồi, đám học sinh kia thích vào thì vào, thích ra thì ra. Không biết chúng coi đây là trường học hay là nhà chúng nữa.

“ Mày dám cả gan gây sự với đại ca tao sao?”

“ Tôi... tôi không dám. Xin anh, tha cho tôi.”

Trên sân thượng vang lên tiếng nói giận dữ cùng với tiếng cầu xin của ai đó. Những tiếng động tiếp theo, đều là tiếng đầm đá. Những âm thanh “bốp”. “chát” cùng với tiếng rên rỉ tràn ngập thống khổ và đau đớn vang lên không ngừng.

Trần Hà Duy dựng lưng vào lan can, hai ngón tay kẹp lấy điều thuốc, miệng nhả ra một ngụm khói trắng đục. Đôi mắt hắn nhắm lại, nhìn vào đám đàn em đang xử lý tên xấu số kia. Trong lòng hắn lạnh lùng phun ra hai chữ: Vô vị.

Đột nhiên ánh mắt hắn vô tình nhìn xuống sân trường, lại nhìn thấy hai dáng người đang cầm tay nhau. Hắn ta hơi nhíu mày, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào bọn họ. Rồi đột nhiên đôi lông mày kia giãn ra, khẽ nhướn lên.

Kia không phải là Vũ Linh Nhi sao? Còn người kia? - Hắn nghĩ đến đây, đột nhiên lại nhớ đến một việc.

Trần Hà Duy bước đi một mình trên dãy hành lang dài, đôi mắt lạnh lùng kia lại không biết đang ẩn chứa tia cảm xúc gì. Đột nhiên, bước chân của hắn dừng lại, ngay trước cửa phòng y tế. Hắn nghe thấy tiếng gì đó.

Bên trong phòng phát ra tiếng người đang nói chuyện.

“ Em biết cô bé này bị bệnh gì không?”

“ Vũ Linh Nhi? Cô ấy bị bệnh gì?”

Trong phòng y tế lúc này có ba người – Hoàng Thiên Vũ, Hoàng Thiên An, kể cả Vũ Linh Nhi đang nằm trên giường bệnh kia. Và họ dường như không hề biết rằng ở đây không phải có ba người, mà là bốn người.

“ Cô bé đó mắc bệnh trầm cảm và mất ngôn ngữ.”

“ Những việc đó hẳn là em không biết.”

“ Tại sao, chị lại biết?”

Trần cảm? Mất ngôn ngữ sao? – Trần Hà Duy khẽ nhếch môi cười, đôi mắt nhìn theo hai dáng người dưới sân trường không hiện lên điều gì ngoài sự vô tình. Xem ra thú vị rồi đây.

Hắn ta vút điều thuốc lá xuống đất, dùng chân dẫm nát nó, hướng tên đàn em bên cạnh buông ra một câu hỏi.

“ Tên kia là ai?”

“ Tên kia?... Anh nói...” Người kia có chút không hiểu, anh ta nhìn theo hướng nhìn của hắn liền “à” lên một tiếng. “ Ý anh là Hoàng Thiên Vũ sao?”

“ Hoàng Thiên Vũ?”

46. Chương 46

Một chiếc taxi đỗ ngay trước cổng trường, Hoàng Thiên Vũ kéo Vũ Linh Nhi lên xe, sao đó chiếc xe nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ đông đúc trên đường. Không phân biệt được.

“ Sao đông xe thế bác?” Hoàng Thiên Vũ ngồi ở ghế sau, ánh mắt nhìn qua cửa kính, cả đoàn xe cứ thế nối đuôi nhau nhích từng bước chậm chạp.

Vũ Linh Nhi ngồi bên cạnh cậu, hai bàn tay hơi nắm chặt.

“ Đang là giờ cao điểm mà.” Bác tài xế nhàn nhạt trả lời, tay đặt lên còi xe bấm mấy tiếng.

“ Bíp! Bíp! Bíp!”

“ Tắc đường thế này không biết đến bao giờ.”

“ Bíp! Bíp! Bíp!!!!”

Bên ngoài dường như người người cũng đều vội vàng, những tiếng còi xe cứ vang lên không ngừng, như là thúc giục, không khí xung quanh nhất thời đều ồn ào.

“ Bíp!!! Bíp!!!!”

Vũ Linh Nhi khẽ cúi đầu xuống, mái tóc rối xù bị cắt lung tung che gần hết khuôn mặt cô, chỉ có đôi vai nhỏ bé là không ngừng run rẩy. Phải rồi! Vũ Linh Nhi rất sợ những tiếng ồn ào, nó... đối với cô như là một nỗi ám ảnh, một cảm giác sợ hãi không cách nào khống chế được.

Hoàng Thiên Vũ vẫn nhìn ra dòng người ngoài kia, lại không để ý đến biểu hiện khác thường của người ngồi bên cạnh.

“ Cậu...” Đột nhiên, Vũ quay người lại. Cậu đang định nói gì đó nhưng nhìn thấy con người kia thì tất cả những thứ đó đều bị nuốt trở lại. Cậu ta hơi nhíu mày, nhìn cô gái đang không rõ biểu tình kia.

“ Cậu sao vậy?” Hoàng Thiên Vũ nắm lấy hai vai đang run rẩy của Vũ Linh Nhi, bắt cô ngẩng đầu lên nhìn cậu. Trong đôi mắt nâu khói vô hồn phẳng phất vài tia sợ hãi, cả người cô lạnh ngắt, khuôn mặt có chút trắng bệch.

Vũ Linh Nhi lại khẽ nghiêng người sang một bên, lảng tránh ánh mắt cậu.

Hoàng Thiên Vũ khẽ giật mình, cậu quên mất Vũ Linh Nhi rất sợ tiếng động ồn ào, lần trước cậu đã từng chứng kiến. Và cậu... thật sự không muốn nó lặp lại một lần nữa. Cậu nhìn con người kia, ánh mắt tràn ngập chua xót.

“ Không sao đâu. Như vậy sẽ không nghe thấy gì nữa.” Hoàng Thiên Vũ hạ giọng nói, lại giống như đang dỗ một đứa trẻ. Cậu áp hai lòng bàn tay của mình lên tai Vũ Linh Nhi, hơi áp từ lòng bàn tay tiếp xúc với cái lạnh ngắt nơi da thịt khiến cô khẽ giật mình một cái. Một cảm giác ấm áp tràn vào.

“ Không cần sợ.”

Vũ Linh Nhi khẽ ngược đầu lên, một đôi mắt ôn nhu đang nhìn cô. Thật giống ... với ánh mắt của anh, đôi mắt nâu khói dịu dàng ấm áp đó. Không biết, đã bao lâu rồi cô không nhìn thấy. Cô... thật sự rất nhớ, rất nhớ anh...

“ Đến rồi.” Hoàng Thiên Vũ ngược nhìn lên tòa nhà phía trước. Tòa nhà 4 tầng nằm ngay trên đường lớn là một salon tóc.

“ Vào thôi.” Cậu kéo tay Vũ Linh Nhi, bước vào trong.

“ Tóc đẹp như vậy, sao lại thành ra thế này?” Người thợ cắt tóc đứng đằng sau Vũ Linh Nhi đang ngồi trên ghế, quay sang nhìn Hoàng Thiên Vũ ở bên cạnh.

“ Anh nhìn em làm gì? Đâu có phải tại em.” Hoàng Thiên Vũ cầm kéo mút trong tay, tròn mắt nhìn người kia.

“ Anh định hỏi cậu là muốn cắt kiểu gì.” Anh ta nhướn mày, nhìn lại cậu.

Anh ta, vốn là người quen của cậu, tên là Hứa An. Có thể nói là một nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng đi.

“ Kiểu gì?” Hoàng Thiên Vũ “à” lên một tiếng, lật giở cuốn sách trên bàn.

“ Kiểu này đi. Nhìn rất dễ thương.”

“ Xem ra mắt nhìn của cậu cũng không tệ.”

“ Xong rồi.” Hứa An phúi phúi đồng tóc còn vướng lại trên vai Vũ Linh Nhi, nhìn thành quả của mình trong gương anh ta lại khẽ cười.

Vũ Linh Nhi nhìn mình trong gương, đôi mắt nâu khói hiện lên hình ảnh của chính mình, mái tóc dài đã được thay thế bằng mái tóc ngắn, đây là kiểu tóc bob. Phần mái được cắt ôm sát vào mặt, với phần đuôi tóc đằng sau dài hơi một chút được tạo độ phồng và cong vào trong. Trông thật giống như một búp bê tinh xảo với đôi mắt to tròn.

“ Rất đẹp nha.” Hoàng Thiên Vũ ngó trái ngó phải, tấm tắc khen.

“ Nhớ trả tiền cho anh là được rồi.” Hứa An đi ra chỗ khác, không quên bỏ lại một câu.

“ Mặc dù tôi rất thích mái tóc dài của cậu nhưng cậu cắt tóc ngắn nhìn rất đẹp.”

Vũ Linh Nhi khẽ ngẩng đầu lên nhìn cậu, đôi mắt nâu khói như đang suy nghĩ gì đó, lại như là không hiểu.

“ Thôi... không nói chuyện đó nữa. Cậu muốn chụp ảnh không.” Hoàng Thiên Vũ cầm điện thoại trong tay, nhìn Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi im lặng. Cậu cũng biết chắc cô sẽ không lên tiếng, lại không vì thế mà mất hứng, kéo Vũ Linh Nhi ra chụp ảnh.

“ Cùng chụp nào! Một! Hai! Ba!”

“ Ashiiii... Cậu thật là, lúc chụp ảnh thì phải nhìn vào màn hình chứ.” Hoàng Thiên Vũ nhìn điện thoại, khẽ bĩu môi nói. “ Chụp lại nào.”

Vũ Linh Nhi khẽ nghiêng đầu sang một bên, cô càng ngày càng không hiểu nổi con người này, có lúc cô lại cảm thấy ấm áp, có lúc lại cảm thấy ghen tỵ với cậu ta. Nhưng cũng có lúc, cô lại cảm thấy biểu hiện đó thật đơn giản, lại có chút gì đó khiến cô cảm thấy quen thuộc...

“ Cậu không cười được một cái sao?” Hoàng Thiên Vũ đột nhiên nắm lấy hai bả vai Vũ Linh Nhi, nhìn sâu vào mắt cô. Lời nói lại không giống như là đang đùa, lại thập phần nghiêm túc.

“ Cười đó!” Cậu nhìn Vũ Linh Nhi, lặp lại.

Vũ Linh Nhi nhìn thấy chính bản thân mình trong tròng mắt màu nâu của Vũ, cô không lên tiếng. Nhưng đôi mắt lại cứ nhìn trân trân không đổi hướng.

“ Như thế này này.” Hoàng Thiên Vũ khẽ cười một cái, để lộ ra cái lúm đồng tiền nho nhỏ.

Cô lại một lần nữa bị ánh nhìn cùng nụ cười đó làm cho toàn thân cứng đờ, không hiểu sao khi nhìn thấy cậu ta cười cô lại cảm thấy gần gũi, một dòng ấm áp khác thường tràn vào trong người cô. Cô... bất chợt lại nhớ đến một người, một người có lẽ cô sẽ không gặp lại, một người mang theo tia hy vọng nhỏ bé của cô... Có lẽ người đó, đang ở một nơi nào đó mà cô không biết, và có lẽ... cô cũng không thể đặt chân tới.

Hoàng Thiên Vũ nhìn cô, trong ánh mắt chứa nhiều tia cảm xúc hỗn loạn. Chúng giống như những luồng suy nghĩ của cậu, đấu đá nhau, cũng vô hình dung. Cậu không hiểu, mình đang nghĩ gì, hay đang muốn gì nữa, cậu làm những việc này để làm gì? Tại sao cậu xen vào giữa cuộc sống của con người này? Cậu không rõ. Lần đầu tiên cậu làm một việc gì đó mà không biết đến lý do. Đường như chính điều ấy lại đẩy lên trong lòng cậu một nỗi sợ hãi. Cậu đang dần thay đổi?

Cậu lại khẽ thở dài. Những điều này luôn khiến cậu phải suy nghĩ, nhưng mỗi lần suy nghĩ đều là không có đáp án.

“ Về thôi.”

“ Pính poong!!! Pính poong!!!”

Một hồi chuông dài vang lên, Hoàng Thiên Vũ và Vũ Linh Nhi đang đứng trước cổng nhà họ Vũ. Bây giờ với giờ tan học là quá sớm.

Không lâu sau, có người ra mở cửa. Là quản gia Kim.

“ Két!!”

Cánh cổng lớn nặng nhọc mở ra, hiện lên khuôn mặt đầy ngạc nhiên của người đàn ông mặc bộ vest màu đen.

“ Cô chủ... tóc của cô?”

“ Cháu xin lỗi, là cháu đưa Linh Nhi về. Tại ở trường có xảy ra chút chuyện.” Hoàng Thiên Vũ gãi gãi đầu, có chút không tự nhiên nói.

“ Hoàng thiếu gia?”

“ Cháu đưa cậu ấy về nhà rồi. Bây giờ cháu cũng phải lên trường đây.”

“ À. Thiếu gia đi cẩn thận.” Quản gia Kim nhìn theo dáng Hoàng Thiên Vũ lên một chiếc taxi rồi nhanh chóng biến mất nơi cuối con đường, trong lòng lại hiện lên hàng loạt những câu hỏi.

Ông quay sang nhìn Vũ Linh Nhi đứng bên cạnh, mọi chuyện dạo gần đây rất kỳ lạ, tiểu thư ông nuôi lớn từ nhỏ cũng trở nên kỳ lạ. Ông không hiểu, rốt cuộc là tại sao?

“ Tiểu thư, vào nhà thôi.”

“ Két!”

Cánh cổng kia từ từ đóng lại, hai dáng người cũng vì thế mà không còn nhìn thấy nữa. Con đường trở nên trống vắng. Những chiếc lá theo sự chuyển mình của tiết trời rụng xuống. Giống như một quy luật tự

nhien, lá rụng, mùa đông sẽ bắt đầu. Cái lạnh ngấm dần vào không khí.

47. Chương 47

Vũ Linh Nhi từ khi về nhà liền lên thẳng trên phòng, không hề bước ra ngoài. Quấn gia Kim đã quen với hành động của cô như vậy, bình thường nếu cô bé đó không đi học thì sẽ ở suốt trong phòng vẽ tranh, đến cả ăn tối cũng luôn ăn trên phòng. Điều này dường như đã thành thói quen, một thói quen được thực hiện suốt gần chục năm nay.

“ Mọi người làm việc đi.” Quấn gia Kim phân phó cô việc ọi người sau đó đi vào phòng bếp. Ông định xem thực đơn của bữa tối nay.

Những người giúp việc trong nhà, ai làm việc nấy cũng không tạo ra loại không khí ồn ào náo nhiệt, luôn là những câu chuyện hay những tiếng xì xầm nhỏ nhỏ mà lặng lẽ. Đây đã trở thành một điều hiển nhiên mà ai cũng làm theo. Căn nhà này luôn yên tĩnh. Có đôi lúc sẽ tạo ra một cảm giác ngột ngạt, căn nhà như thiếu đi sinh khí. Giống như một khối mây âm u bao trùm lấy nó, không có ánh sáng, bất cứ khi nào cũng có thể đổ mưa.

Ngày hôm sau...

Vũ Linh Nhi như thường lệ vẫn đến trường, ngoài sân rải đầy lá. Những cái cây to lớn giờ trở nên trơ trụi, những chiếc lá héo úa còn sót lại trên cây trở nên hiem hơi. Mỗi bước chân đều phát ra những tiếng “loạt xoạt”.

Đột nhiên, cô khẽ đường lại, ngược mặt lên.

Đình Trần Hải Yến đang đứng trước mặt cô, biểu tình không thể gọi là thân thiện. Cô ta hai tay chống hông, đứng trên đôi giày cao gót, nhìn Vũ Linh Nhi bằng đôi mắt đầy khó chịu và khinh bỉ.

“ Mày cũng dám vác mặt tới trường sao? Xem ra kiểu tóc hôm qua tao tạo ày cũng không tệ. Hôm nay có muốn thử lại không?”

Những người xung quanh, ngày ngày đều đã xem quen cảnh này, cũng không cho là có gì mới mẻ, thờ ơ đi lướt qua.

“ Hôm qua coi như mày may mắn, nhưng hôm nay không có như vậy đâu.” Đình Trần Hải Yến khẽ nhướn mày.

Vũ Linh Nhi im lặng.

“ Để xem có ai giúp mày.” Trong giọng nói của cô ta tràn đầy khinh bỉ, cô ta không tin là con nhỏ này ngày nào cũng gặp may như thế.

“ Tại sao lại không?” Một giọng nói từ sau truyền đến.

Đình Trần Hải Yến nhìn ra sau, đôi lông mày nhíu lại. Vũ Linh Nhi khẽ quay người ra sau. Trong đôi mắt nâu khói hiện lên hình ảnh của 3 người, một nam, hai nữ.

Hà Vi Băng hai tay khoanh trước ngực, khẽ nhếc môi nhìn Đình Trần Hải Yến.

“ Đây không phải là chuyện của mày.” Đình Trần Hải Yến mặt trở nên tối sầm, con nhỏ kia hầu như làn nào cũng làm hỏng chuyện tốt của cô.

“ Nếu tôi nói đây là chuyện của tôi thì sao?” Hà Vi Băng tiến lên, đứng cạnh Vũ Linh Nhi, nhìn chằm chằm vào Hải Yến như đang thách thức cô ta.

“ Mày dám.”

“ Tại sao lại không dám chứ?” Lưu Anh Phương ở phía sau vuốt tóc, nhìn Đinh Trần Hải Yến như đang tự hỏi.

“ Đi thôi.” Hà Vi Bằng không thích đôi co với cô ta, đi ngang qua người Hải Yến rồi bước vào lớp.

“ Đi nào. Cô đứng ở đây làm gì.” Lưu Anh Phương kéo Vũ Linh Nhi đang đứng bất động tại chỗ, đi theo Hà Vi Bằng, còn tiện thể quay lại nhắc người đứng đằng sau. “ Chan Jung Gyu! Cậu thích đứng mốc ở đây à?”

Đinh Trần Hải Yến đứng yên tại chỗ, cục tức này cô ta không thể nuốt xuống được. Hà Vi Bằng, con nhỏ đó luôn thích đối đầu, gây khó dễ với cô. Nhưng... tại sao nó lại giúp Vũ Linh Nhi? Nó đâu có thích lo chuyện bao đồng.

Trong lớp học, không khí vẫn ồn ào như ngày nào.

“ Cậu, tại sao lại giúp Vũ Linh Nhi vậy?” Lưu Anh Phương khều khều tay người ngồi bên cạnh, tò mò hỏi.

Hà Vi Bằng ngồi chống cằm, khẽ liếc mắt nhìn về phía Vũ Linh Nhi, nhả trả lời.

“ Là vì người nào đó nửa đêm nửa hôm tự nhiên lại gọi điện lảm nhảm.” Hà Vi Bằng nói đến đây lại hơi nhú mồm.

Tự dưng không đầu đêm hôm qua mới một, hai giờ sáng điện thoại đã kêu inh ỏi. Là cô từ trong chăn cũng phải chui ra mà nghe điện thoại. Còn cái tên Hoàng Thiên Vũ đi phá giấc ngủ của người khác kia lại bắt đầu cảm râm, nắn nỉ đủ thứ. Đại loại...

“ Cậu để ý Linh Nhi giúp tớ nhé.”

“ Có biết bây giờ là mấy giờ không? Mới có 2 giờ sáng đấy! Cậu bị điên à?”

“ Cậu hứa đi!”

“ Hứa hứa cái gì! Cậu thích thì đi mà coi!”

“ Nhưng mai tớ phải sang Mĩ rồi.”

“ Mặc xác cậu! Định không để cho người ta ngủ hả?”

“ Đi mà... giúp tớ đi. Một lần thôi! Một lần thôi mà.”

“ Được rồi!!! Để yên cho người ta còn ngủ.”

“ Thank nhé! Ngủ ngon.”

“ Bị cậu đánh thứ ngủ ngon làm sao được!!”

Thế đấy, cái tên quấy phá khiến cô không ngủ được. Nếu mà không đồng ý, chắc cậu ta réo điện thoại cả đêm mất. Cô là đứa cứng đầu nhưng cậu ta còn lì hơn.

Hà Vi Bằng vốn không thích xen vào chuyện của người khác, nhưng ai bảo tên kia tự dưng nhờ vả làm gì chứ.

“ Người nào đó?” Phương Phương thắc mắc. “ Là Vũ sao?”

“ Không phải hôm nay cậu ta bay sang Mĩ rồi sao?” Chan Jung Gyu ngồi bên dưới, ngẩng đầu lên khỏi quyển sách, hiếu kỳ hỏi.

“ Là cậu ta nhờ cậu sao?”

“ Có phải Vũ dạo này quan tâm đến cô gái đó quá rồi không?”

Vũ Linh Nhi ngồi ngay bên dưới bọn họ, đôi mắt nâu khói nhìn chăm chăm vào trang giấy trước mặt, nhưng hồn cô lại không biết là đang ở phương nào.

Vũ? Hoàng Thiên Vũ sao?

Nhưng... tại sao con người đó lại hết lần này tới lần khác giúp đỡ cô? Cái con người luôn vui vẻ khiến cô phải ghen tỵ ấy. Nhiều lúc cô tự hỏi... cậu ta là con người như thế nào? Tại sao lại bước vào cuộc sống của cô, khiến ọi thứ đều thay đổi. Và dường như cô cũng đang thay đổi... Vì điều gì?

“ Hôm nay ăn gì đây?” Lưu Anh Phương hai tay chống lên bàn, nhìn đồng hồ ăn bên trong.

“ Ăn nhiều quá cẩn thận thành heo đấy.” Chan Jung Gyu đứng bên cạnh chọc một cái.

“ Cậu mới là đồ heo ấy.” Phương Phương trừng mắt lên nhìn tên kia, rồi quay sang Hà Vi Băng hỏi: “ Cậu ăn gì?”

“ Gì cũng được.”

“ Vậy hôm nay ăn... Uh! Kia không phải là Vũ Linh Nhi sao?” Anh Phương nhìn về một góc của căng tin, hiếu kỳ nói. “ Đúng là cô ta rồi.”

“ Vậy thì sao?” Hà Vi Băng nhìn theo hướng Lưu Anh Phương chỉ liền nhìn thấy một cô gái có mái tóc ngắn, nổi bật lên khuôn mặt trắng nõn.

“ Chúng ta ra đây ngồi đi.” Lưu Anh Phương kéo tay hai người bạn kia, hướng về phía cái bàn Vũ Linh Nhi đang ngồi. Cô cũng rất tò mò về cô gái này.

“ Chào. Tôi ngồi đây được không?” Anh Phương đứng trước mặt Vũ Linh Nhi, sau đó kéo ghế ngồi xuống.

“ Không phải cậu ngồi rồi đấy thôi.” Chan Jung Gyu kéo một cái ghế ra, cũng ngồi xuống.

“ Cậu không gây sự với tớ sẽ chết sao?”

“ Ủ, sẽ buồn đến chết.”

Vũ Linh Nhi ngẩng đầu lên, nhìn ba người bọn họ rồi nhanh chóng cúi xuống, mắt gián chặt vào quyển sách trong tay.

48. Chương 48

“ Cậu không ăn trưa sao?” Lưu Anh Phương vừa ăn vừa nhìn người trước mặt, hiếu kỳ hỏi.

Vũ Linh Nhi khẽ chớp mắt, không lên tiếng, vẫn chú tâm vào trang giấy trước mặt. Quyển sách này có một số chỗ cô vẫn không hiểu mặc dù dường như nó rất đơn giản.

“ Cậu không đói à?” Lưu Anh Phương vẫn chưa chịu bỏ cuộc, ột miếng thịt gà vào miệng nhai.

“ Phương Phương, cậu không cảm thấy mình rất nhiều chuyện sao?” Hà Vi Băng nghe cô bạn này lảm nhảm này giờ, nghe đến phát bực.

“ Không có a.” Lưu Anh Phương quay sang nhìn Hà Vi Băng, lắc đầu.

“ Vậy sao?” Hà Vi Băng hơi nhíu mày, lờ mờ nhìn con người kia.

Chan Jung Gyu ngồi bên cạnh khẽ liếc mắt nhìn Lưu Anh Phương ý nói: Cậu chết chắc rồi.

Phương đại tiểu thư rất biết thức thời, cúi gằm đầu xuống ăn cơm, ngoại trừ tiếng dao dũa chạm vào bát thì không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Jung Gyu nhìn hai cô gái kia thì khẽ cười, ánh mắt đột nhiên hướng về phía cửa, thốt lên.

“ Kia không phải là Trần Hà Duy sao?”

Hà Vi Băng nghe thấy, ngược đầu lên nhìn ra phía cửa. Trần Hà Duy từ cửa bước vào trong, ánh mắt như thường ngày vẫn lạnh lẽo và khinh thường.

“Lâu rồi cũng không thấy mặt hần ta.” Lưu Anh Phương buột miệng nói một câu.

Vũ Linh Nhi nghe đến 3 chữ “Trần Hà Duy” hơi ngẩng đầu lên, sau đó nhanh chóng cúi xuống, lại giống như đang trốn tránh một điều gì đó.

Trần Hà Duy không biết là vô tình hay cố ý mà ánh mắt lại hướng về phía bàn mà bốn bọn họ ngồi, cái ánh nhìn không mấy thiện cảm và tràn đầy tức giận. Hần bước nhanh về phía đó, nhìn chằm chằm vào Hà Vi Băng.

Hà Vi Băng một tay chống cằm, ngược ánh nhìn lên người đang đứng trước mặt mình, ánh nhìn đầy khiêu khích và thách thức. Chan Jung Gyu ngồi một bên hai tay khoanh trước ngực như đang xem kịch vui. Lưu An Phương vẫn tiếp tục ăn, nhìn hai người kia đấu mắt với nhau. Vũ Linh Nhi im lặng, đầu cúi xuống.

Trần Hà Duy vốn không nhìn ra sự xuất hiện của Vũ Linh Nhi, hần vẫn đang nhìn Hà Vi Băng, chuyện lần trước đánh nhau với Lee Woon Kyo hần vẫn chưa quên. Giống như một cục tức để trong lòng vẫn chưa được giải tỏa, như một ngọn núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra dòng nham thạch hủy diệt mọi thứ. Hần ghét nhất việc phải thua dưới tay kẻ khác, hần luôn muốn làm kẻ mạnh nhất, bởi vì là kẻ mạnh nhất mới không bị người khác dẫm đạp lên, mới có thể bảo vệ chính bản thân mình. Hần phải là kẻ dẫm đạp lên kẻ khác. – Cái ý nghĩ này đã theo hần lớn lên từ nhỏ, vốn đã trở thành quy tắc không thể thay đổi trong lòng hần. Thời gian 10 năm, không phải là một quãng thời gian ngắn.

“Tôi còn phải ăn trưa nữa đấy.” Hà Vi Băng khẽ nhếch môi cười.

“Tôi nói ngắn gọn thôi, tôi muốn gặp anh ta.” Trần Hà Duy lạnh lùng gằn ra từng chữ, cái giọng trầm thấp ấy khiến cho người khác phải run rẩy.

Hà Vi Băng lại khẽ cười, cố ý vắn lại. “Anh ta? Anh ta nào cơ? Là ai?” Cô biết, “anh ta” mà hần nói tới là ai.

Trần Hà Duy nhíu mày, hần cực kỳ không hề có kiên nhẫn với mấy người này.

“Anh tôi sang Hàn rồi. Hiện không có ở đây.” Hà Vi Băng nhàn nhạt nói.

“Cô thích trêu người tôi sao?”

“Tin hay không thì tùy. Nếu không thích anh có thể tự đi tìm.”

Trần Hà Duy im lặng không lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hà Vi Băng. Một lúc lâu sau, hần quay người, định rời đi thì đột nhiên một thân ảnh lại thu hút ánh mắt hần. Hần hơi quay đầu lại. Người có mái tóc ngắn ngồi đối diện với Lưu Anh Phương.

Trong đôi mắt dài hẹp lại lóe lên một tia kỳ lạ khó ai có thể thấy được. Vũ Linh Nhi! Càng ngày tôi càng tò mò về cô.

Trần Hà Duy bước ra khỏi căng tin. Vũ Linh Nhi gấp cuốn sách lại, kéo ghế bước ra ngoài.

Hiện tại đã là giờ tan học nhưng Vũ Linh Nhi lại không muốn về nhà. Cô dường như không muốn về căn nhà đó. Căn nhà từng đã có 4 người giờ đây lại chỉ còn mình cô. Cô đơn, lẻ loi cũng chỉ còn mình cô. Nó luôn khiến cô cảm thấy đáng sợ, cái im lặng do chính cô tạo ra ấy. Giống như tiếng kim đồng hồ, nhích từng bước nặng nề. Nó cứ quay, quay mãi mãi, phát ra những âm thanh đều đều không theo một giai điệu nào, lại giống như một nỗi ám ảnh khắc sâu vào trong lòng cô.

Vũ Linh Nhi cầm cặp sách lên, trong phòng học giờ đã chẳng còn ai ngoài cô. Cô bước ra khỏi lớp học, đi đến thư viện. Cô rất thường đến thư viện, bởi vì nó là một nơi yên tĩnh, không có những tiếng ồn ào khiến cô cảm thấy khó chịu.

Thư viện hôm nay dường như không có ai, không gian im lặng bao trùm lên khắp mọi nơi. Vũ Linh Nhi bước đi chậm rãi, ánh mắt lướt nhìn lên những cuốn sách trên cái kệ cao bên cạnh. Đột nhiên, bước chân của cô dừng lại. Vũ Linh Nhi cúi đầu xuống.

Trần Hà Duy ngồi dựa lưng vào kệ sách, hai mắt nhắm lại, dường như hắn ta đang ngủ. Hắn ngủ lại có một vẻ mặt bình yên đến kỳ lạ, không còn đôi mắt lạnh lẽo, cũng không còn biểu cảm độc ác đáng sợ của ngày thường nữa.

Vũ Linh Nhi đứng yên tại chỗ, im lặng nhìn hắn ta. Đây là lần đầu tiên cô nhìn kỹ hắn ta. Hắn có mái tóc màu vàng, đôi môi mỏng, hơi thở đều đều phát ra, ngực theo đó cũng phập phồng lên xuống. Cô cứ như kẻ ngốc đứng ở đó. Hắn ta bây giờ không giống như người mà cô hay nhìn thấy. Hắn bây giờ giống như đang cô đơn, một mình cô độc trong thế gian này, lại lộ ra chút yếu đuối.

Lâu sau đó, Vũ Linh Nhi mới dời khỏi, cầm theo một quyển sách đi ra cái bàn gần đó, ngồi xuống.

Thời gian thấm thoát trôi qua, kim đồng hồ nhích từng chút một, bây giờ đã là 6 giờ. Sắc trời dần dần trở nên tối hơn, thứ ánh sáng màu cam lan tỏa khắp mọi nơi, những tia nắng cuối cùng len lỏi chiếu xuống mặt đất.

Trần Hà Duy khẽ mở mắt, đôi lông mày hơi nhíu lại. Không biết hắn đã ngủ ở đây bao lâu rồi. Nhìn ngoài trời, cũng đã sắp tối rồi. Hắn đứng dậy, bước chân ra khỏi thư viện trống vắng.

Trên bàn đằng kia, có đặt lại một quyển sách. Ngoài trời bắt đầu có gió, những tia nắng cuối cùng đã tắt.

Ngoài trời bây giờ đã là một mảng tối đen, quản gia Kim như thường lệ mang bữa tối lên phòng cho Vũ Linh Nhi. Ông đứng ở bên ngoài, tay gõ nhẹ ba tiếng.

“Cộc! Cộc! Cộc!”

“Đến giờ ăn tối rồi.” Quản gia Kim một tay cầm khay thức ăn, một tay đẩy cửa bước vào. Ông thấy Vũ Linh Nhi đang ngồi trên giường.

“Tôi để ở đây nhé.” Ông nói rồi đặt thức ăn xuống cái bàn tròn. Ông đứng ở đó một lúc, nhìn Vũ Linh Nhi – cô bé mà ông nuôi lớn từ nhỏ. Mỗi lần nhìn cô như vậy, ông lại cảm thấy xót xa.

Vũ Linh Nhi không nhìn ông, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Một cái nhìn vô định.

Quản gia Kim hơi nhíu mày. “Cô chủ. Mắt của cô không sao chứ? Có thể tự ăn được không?”

Vũ Linh Nhi lúc này mới ngược mắt lên nhìn ông, yên lặng như để chờ thực rằng cô đang nhìn thấy ông.

“Vậy tôi ra ngoài đây.”

“Cạch!” Cánh cửa phòng đóng lại, quản gia Kim đứng bên ngoài khẽ thở dài. Ông chậm chạp bước xuống cầu thang.

“Reng! Reng! Reng!”

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên, ông quản gia lấy từ trong túi áo vest ra chiếc điện thoại đang báo sáng có cuộc gọi tới. Trong ánh mắt già nua của ông lại có vào tia ngạc nhiên.

“Lão gia gọi tôi?”

“Mọi chuyện ở nhà vẫn ổn chứ?” Từ trong điện thoại truyền ra giọng nói của Vũ Diệp Lương.

“Mọi chuyện ở đây vẫn tốt.”

“Linh Nhi, nó sao rồi?”

“Cô chủ vẫn vậy.” Quản gia Kim nhìn về phía cánh cửa đang đóng kia, lại khẽ thở dài nói.

Ông không hiểu được người đàn ông kia, mặc dù đã làm việc ở đây bao nhiêu năm nhưng ông vẫn không hiểu được chính ông chủ của mình. Rõ ràng là Vũ Diệp Lương rất yêu thương con gái của mình nhưng lại chẳng bao giờ tỏ ra quan tâm đến nó. Từ 9 năm trước ông đã luôn lạnh nhạt, thờ ơ với đứa con này, nhưng tận sâu bên trong ông lại luôn muốn yêu thương chăm sóc nó. Ông trước đây rất hay ở nhà, nhưng bây giờ thì không, mặc dù công ty vốn chẳng có việc gì, ông ta cũng luôn lấy một cái cớ gì đó để ra nước ngoài. Là đang cố tình tránh chạm mặt với Vũ Linh Nhi? Nhưng... ngày nào, ông cũng đều gọi điện nhà.

Giống như rằng ông ta đang trốn tránh sự thật, một sự thật mà đã qua 9 năm nhưng người đàn ông vẫn chưa thể chấp nhận được, dường như mỗi khi nhìn đến nó là ông lại nhớ đến người vợ và người con trai đã qua đời kia. Mỗi khi nhìn đến nó là ông lại có ý nghĩ rằng chính nó đã hại chết họ, mặc dù ông biết. Nó vốn chẳng có lỗi gì... Vậy mà... ông vẫn không thể nào thôi suy nghĩ về điều ấy... Điều đó luôn giằng vặt ông.

Ông rất muốn... rất muốn ôm lấy nó, muốn xoa dịu nỗi đau cho nó. Nhưng... ông lại không làm được, ông không có đủ can đảm để làm việc đó.

49. Chương 49

4.00 PM, sân bay quốc tế F.Kenned, NewYouk...

Ở Mỹ vẫn đang là mùa thu, không khí tương đối dễ chịu và mát mẻ. Không biết có phải vì thế không mà khách quốc tế đến đây lại đông hơn bình thường. Sân bay hôm nay hết sức náo nhiệt, nổi bật lên đó là một đoàn người mặc toàn đồ vest màu đen. Người đàn ông trung niên đứng đầu đang căn dặn gì đó với đám người đứng sau, ánh mắt ông lại như đang trông ngóng ai đó. Có một chuyến bay hạ cánh.

Từ phía cửa dành cho hành khách, có một dáng người cao cao bước ra. Anh ta mặc một bộ vest màu xanh lam, đeo chiếc kính râm màu đen. Đằng sau anh ta còn có hai người đàn ông nữa dáng người như vệ sĩ, kéo chiếc vali màu đen đi theo. Ba dáng người đó nhanh chóng là tâm điểm chú ý của mọi người.

Người đàn ông trung niên kia nhìn thấy bọn họ mắt liền sáng lên, nói với đám người đằng sau.

“Thiếu gia đến rồi.”

Cả đám người mặc đồ đen nhanh chóng đi đến trước mặt ba người kia, tất cả đều đồng loạt cúi đầu.

“Thiếu gia!”

Người thanh niên mặc bộ đồ vest mà lam kia gỡ kính xuống, lộ ra một đôi mắt màu nâu không biểu hiện gì ngoài sự điềm tĩnh. Cậu ta, chính là Hoàng Thiên Vũ mà ngày thường luôn nói cười không ngớt. Nhưng giờ đây lại như một người xa lạ. Mái tóc màu nâu đỏ được chải chuốt gọn gàng. Cậu ta không còn cái dáng vẻ ngây thơ lại ngốc nghếch nữa, ánh mắt là của một người thương nhân, phong thái cũng là của một người trên thương trường. Cậu chính là chủ nhân tương lai của tập đoàn nhà họ Hoàng.

“Thiếu gia ngồi máy bay lâu như vậy cũng mệt rồi. Hay cậu về khách sạn nghỉ ngơi trước rồi mai chúng ta hằng bàn công việc.”

“Không cần. Tóm tắt tình hình chi nhánh ở đây cho tôi.” Hoàng Thiên Vũ đeo lại kính râm, bước chân ra khỏi sân bay, đoàn người kia lập tức đi theo.

Vũ Linh Nhi ngồi một mình trên giường, trong căn phòng im lặng chỉ vang lên những tiếng “tích tắc” đều đều của đồng hồ treo trên tường. Bây giờ đã là 4 giờ sáng. Cô không ngủ được.

Nửa đêm cô thức giấc, cả thân mình đều lạnh toát, cô lại gập ác mộng. Nỗi ám ảnh cứ như thế luôn bám theo cô. Khiến cô không tài nào ngủ được nữa. Cô cứ ngồi như vậy trên giường, đợi trời sáng.

Cánh cửa sổ mở, căn biệt thự bên kia vẫn đóng chặt. Ngoài trời vẫn là một mảng tối đen, nhưng lại không có ngôi sao, chỉ là một màu đen vô tận. Gió từ khe hở duy nhất trong phòng lùa vào, lạnh buốt. Xem ra, mùa đông đã bắt đầu.

Vũ Linh Nhi ngồi bất động trên giường, từng luồng không khí lạnh tràn vào phòng khiến của người cô càng trở nên lạnh hơn, làn da có chút tím tái đi vì lạnh.

“Tích tắc! Tích tắc!”

Đồng hồ điểm đúng 4 giờ 15 phút.

Một tuần rất nhanh chóng trôi qua, cuộc sống hằng ngày của cô vẫn không có gì thay đổi, giống như một quy luật, nó cứ lặp đi lặp lại, một cuộc sống nhàm chán. Nếu nói đến điều thay đổi duy nhất thì có lẽ là một tuần nay, không có sự xuất hiện của Hoàng Thiên Vũ. Có đôi lúc cô cũng sẽ có cảm giác như thiếu thiếu một cái gì đó... nhưng cảm giác đó lại nhanh chóng tan biến. Cuộc sống của cô vẫn diễn ra như một cách tất yếu, bình yên và thảnh thơi.

“ Vũ Linh Nhi! Chào!” Lưu Anh Phương vừa bước vào lớp đã chạy ngay đến bàn của Hoàng Thiên Vũ, ngồi xuống, quay sang nói chuyện với cô.

Không hiểu vì lý do gì mà dạo gần đây Lưu Anh Phương rất hay bắt chuyện với cô. Vũ Linh Nhi khẽ ngẩng đầu lên, rồi cúi xuống, im lặng.

Hà Vi Băng và Chan Jung Gyu bước vào sau, cũng không thèm để tâm đến con người nhiều chuyện kia, ai nấy về chỗ mình ngồi.

“ Cậu chẳng dễ thương gì cả.” Phương Phương khẽ bĩu môi nói. “ Cười một cái xem nào.”

“ Reng! Reng! Reng!”

“ Phương Phương, vào lớp rồi kia.” Chan Jung Gyu dùng chân đá vào cái bàn mà Lưu Anh Phương đang ngồi.

“ Biết rồi!”

“ Không nói nổi.” Chan Jung Gyu nhìn Lưu Anh Phương đi đến chỗ ngồi của mình còn quay đầu lại nhìn Vũ Linh Nhi, khẽ lắc đầu nói. Đôi mắt của cậu lại vô tình lướt qua Hà Vi Băng. Một cảm xúc khó hiểu.

Trời đã lạnh hơn nhiều, những chiếc lá cuối cùng cũng đã rụng xuống, chỉ còn lại một thân cây trơ trọi với mùa đông. Bầu trời không còn chút nắng mà trở nên trong xanh. Trên sân thượng, Trần Hà Duy ngồi dựa lưng vào tường, miệng nhả ra là khói màu trắng đục. Đám khói trắng lẫn quẩn trong không khí rồi dần tan biến, giống như màn sương mờ ảo bao lấy hắn. Có chút gì đó quỷ mị, lại có chút gì đó yêu hoặc.

“ Biết ngay anh đang ở đây mà.” Đinh Trần Hải Yến đứng trước mặt Trần Hà Duy khẽ cười.

Trần Hà Duy ngước đầu lên, nhìn con người trước mặt kia, ánh mắt vẫn lạnh lẽo không thay đổi.

“ Tôi không rảnh.”

Nụ cười trên mặt cô ta vì câu nói kia mà vụt tắt, sau đó lại khôi phục đáng vẻ ban đầu. Chuyện này cô đã sớm quen rồi, sớm quen với việc hắn luôn thờ ơ với cô, nhưng dù quen đến bao nhiêu, mỗi lần như vậy tim cô vẫn cảm thấy nhói đau... rất đau... Cô hận hắn... nhưng lại rất yêu hắn...

Càng hận lại càng yêu, càng yêu thì lại càng đau khổ...

“ Em là bạn gái anh mà.” Cô ta không để ý đến vẻ mặt của kia, ngồi xuống bên cạnh hắn, cầm lấy tay hắn, dựa đầu vào vai hắn. Mỗi khi làm như vậy, cô lại có cảm giác thật hơn, rằng hắn là người yêu của cô, rằng chỉ cô mới có thể sở hữu hắn. Nhưng... đối với hắn, cô có lẽ chỉ là một công cụ.

“ Hôm nay tôi không có tâm trạng.” Trần Hà Duy đẩy cô ra, đôi lông mày hơi nhíu lại, vẻ mặt có chút bức bối.

“ Anh... Anh biết đúng không? Em là người duy nhất ở bên anh, cũng là người duy nhất có thể giúp anh. Bởi vì chúng ta là cùng một loại người.” Đinh Trần Hải Yến đứng lên, nhìn hắn ta từ trên xuống, cười nhạt nói.

“ Đi đi.”

... 8.30 PM, NewYouk...

“ Mọi việc cứ theo như chỉ thị của tôi mà tiến hành.” Hoàng Thiên Vũ đi vào khách sạn, đằng sau vẫn có người đàn ông trung niên nọ đi theo. Ông ta là tổng giám đốc chi nhánh ở bên Mỹ, rất được ba cậu tin tưởng.

“ Nhờ có cậu mà khó khăn này mới có thể giải quyết nhanh đến thế. Tôi phải về trước đây, có việc gì cậu cứ gọi tôi.” Người đàn ông đó nhìn đồng hồ trên tay, cũng đã hơn 8 giờ rồi.

“ Được rồi. À, khoan đã, đặt cho tôi một vé máy bay vào ngày kia nhé.”

“ Cậu không ở lại thêm sao?”

“ Không cần, tôi còn có việc ở bên đó.” Cậu đột nhiên lại nhớ đến Vũ Linh Nhi. Không biết cô gái đó bây giờ sao rồi, trong lòng cậu lại có chút lo lắng.

“ Vậy tôi đi trước.”

Người đàn ông kia hơi cúi đầu rồi nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

Hoàng Thiên Vũ khẽ thở ra một hơi, công việc cuối cùng cũng đã giải quyết xong. Cậu ta dùng tay sờ lồng cà vạt ra một chút. Cả ngày cứ phải mặc đồ vest khiến cậu cảm thấy không thoải mái. Cậu hoàn toàn không thích công việc này, nhưng biết làm sao được. Cậu đâu có thể tự quyết định.

Nghĩ đến đây, cậu đột nhiên lại nhớ đến Hoàng Thiên An. Nếu có thể giống như chị hai thì tốt, cậu sẽ được làm những việc mà mình thích, cũng không phải sống trong cái thế giới đầy rẫy mưu mô này.

Hoàng Thiên Vũ hai tay đút túi quần, bước chân đi về phòng mình.

“ Tiểu Vũ?”

50. Chương 50

Công viên trung tâm, NewYouk...

Mùa thu thực sự là mùa thu hút rất nhiều khách du lịch, nơi công viên rộng lớn này có hàng trăm, hàng nghìn người ra vào mỗi ngày. Không khí của mùa thu mang theo vẻ gì đó tĩnh lặng và êm ả nhưng ở đây lại luôn náo nhiệt bởi dòng người ra vào không ngừng.

Bầu trời trong xanh, không có nắng.

“ Tách!”

Một người thanh niên cao cao, cầm theo chiếc máy ảnh chụp gì đó ở bầu trời kia. Cậu ta có mái tóc màu nâu đỏ hơi rối, ánh mắt luôn mang theo ý cười không ai khác chính là Hoàng Thiên Vũ.

Cậu, đã từng đến đây rất nhiều lần, từ mùa đông, mùa hạ, rồi đến mùa xuân. Nhưng mùa đẹp nhất có lẽ vẫn là mùa thu, chỉ ít thì trong mắt cậu là thế.

“ Tách!! Tách!!”

Cậu bấm máy vài lần, cậu luôn có cảm giác đặc biệt khi thu hết mọi cảnh vật vào trong này. Việc chụp ảnh, giống như là một sở thích của cậu, cũng có thể nó đã phần nào nhập vào cuộc sống này. Nhưng... cậu có lẽ sẽ chỉ xem nó là một niềm yêu thích thôi, công việc của cậu là phải làm một thương nhân, một thương nhân thành đạt.

Hoàng Thiên Vũ khẽ cười nhạt, hơi nheo mắt nhìn theo những cô bé cậu bé đang chơi đùa ở đằng kia. Cậu từng ước, hồi nhỏ mình có thể như vậy, vô lo vô nghĩ. Nhưng bây giờ... cậu cũng không thể quay ngược thời gian lại, mà dù có thật sự quay lại, cậu cũng không thể làm được.

Đột nhiên cậu lại nhớ đến Vũ Linh Nhi, ngày mai là cậu về nước rồi. Hoàng Thiên Vũ lại hướng ánh nhìn của mình ra xa.

Trên cây phủ một màu vàng của lá, một loài cây gì đó không biết tên. Những chiếc lá theo gió rơi xuống, lướt nhẹ qua cây cầu màu trắng, rơi xuống mặt hồ. Nước thoáng động.

Vũ Linh Nhi như thường lệ trải qua một ngày ở trường, sau đó về nhà, rồi lại vào phòng. Sắc trời từ cam chuyển sang tối đen, đồng hồ điểm đúng 7 giờ tối.

Căn phòng vẫn là một gam màu trắng, cánh cửa sổ được đóng chặt tránh cho những cơn gió từ ngoài truyền vào. Vũ Linh Nhi đang ngồi vẽ tranh. Những tiếng “xoạt xoạt” đều đặn phát ra.

Trên tờ giấy trắng dần dần hiện lên một khuôn mặt, không biết là ai. Chỉ có một đôi mắt dài không có điểm sáng.

“ Bíp! Bíp! Bíp!” Điện thoại đặt trên bàn vang lên một hồi.

Vũ Linh Nhi khẽ quay đầu sang nhìn, đôi tay nhỏ bé vươn ra cầm lấy. Có một tin nhắn.

— Công viên ở NewYouk rất đẹp. —

Xuất hiện trước mắt cô là vài dòng chữ, cùng những tấm ảnh. Bầu trời màu xanh và trong vắt, những cây phong trải đỏ cả một vùng không nhìn thấy đường chân trời, hồ nước trong nổi lên đầy những lá màu vàng,... Và còn gì nữa, cô cũng không còn để ý.

Cậu ta giống như một thế giới thu nhỏ, có lúc cô tự hỏi, có thứ gì mà cậu ta không biết đến. Cô không biết từ lúc cô bắt đầu có cảm giác chờ đợi những tin nhắn của cậu. Nó dường như là cuộc sống mà cô không biết, một thế giới bên ngoài tưởng chừng như rất gần nhưng cô lại chưa từng đặt chân tới.

Những thứ của cậu ta, đều là những thứ cô không có. Thế giới của cậu ta không phải là thế giới của cô. Thế giới của cô, chỉ là hai tông màu đen trắng u tối. Nhưng cậu ta thì khác. Cái thế bên ngoài ấy, nó dường như rất gần cô, rất gần... rất gần... chỉ cách một cánh cửa, mở cửa ra là có thể. Nhưng... nó lại là cánh cửa không thể mở, chỉ ít là cô không thể mở ra. Bởi vì cô không có khả năng mở ra, cũng không có đủ can đảm để mở ra. Cô, chỉ là một kẻ hèn nhát.

Nhưng... cô chấp nhận điều ấy. Cô thà là một kẻ hèn nhát chứ tuyệt không muốn bước ra cái thế giới ấy. Từ 9 năm trước, nó đã vĩnh viễn đóng lại rồi, giống như một nhà tù đã bị khóa chặt. Còn cô bị giam giữ ở tầng cao nhất, chỉ cần nhảy xuống là sẽ chết, mùi máu ngập tràn trong không khí mãi mãi không tan biến, mãi mãi bám lấy cô...

Một ngày như bao ngày lại cứ thế mà trôi qua...

Hoàng Thiên Vũ xuống máy bay, cả người như sắp gãy đến nơi, ngồi gần một ngày trên máy bay không phải là chuyện đùa, đã vậy lại còn đổi chuyến đến mấy lần. Cuối cùng cũng đã có thể hít thở không khí ở Việt Nam. Nhưng mà...

“ Tại sao tự nhiên lại lạnh vậy?” Một luồng gió thổi qua, Hoàng Thiên Vũ khẽ rung mình một cái. Mặc dù lúc cậu sống ở Mỹ thời tiết còn lạnh hơn nhiều nhưng là bên đây vẫn còn đang là mùa thu. Cậu chỉ mặc có mấy cái áo mỏng về đây thoáng cái đã thành màu đông, không khỏi có chút không thể thích ứng.

“ Thiếu gia, áo khoác.” Một người vệ sĩ lấy một cái áo khoác từ trong vali ra đưa cho cậu.

“ Cảm ơn.” Hoàng Thiên Vũ mặc áo vào, cơ thể mới có cảm giác ấm hơn, cậu nhìn đồng hồ trên tay, mới có 8 giờ sáng. Hơn nữa hôm nay là chủ nhật, cũng không cần đến trường.

“ Cậu chủ, có cần về nhà luôn không?”

“ Mấy anh mang hành lý về giúp tôi, nhân tiện nghỉ ngơi đi. Nói với bác quản gia là tôi ra ngoài một chút.”

“ Cậu có gì cứ gọi chúng tôi.”

“ Tôi biết rồi.” Hoàng Thiên Vũ cười cười, xoa cái mũi có chút đỏ của mình, cầm điện thoại lên gọi cho ai đó.

“ Alo! Jung Gyu.”

“ Leng keng! Leng keng!”

Chiếc chuông gió ngoài cửa vang lên mấy tiếng, cánh cửa bằng kính trong suốt được mở ra, một dáng người bước vào.

Hoàng Thiên Vũ đảo mắt nhìn quanh quán một vòng, liền phát hiện ra Chan Jung Gyu ngồi ở một bàn bên góc phải. Cậu ta liền nhanh chân đi đến, kéo ghế ngồi xuống bên đối diện người nọ.

“ Hôm nay anh Vũ không có trong quán sao?” Cậu từ khi vào quán cũng chưa nhìn thấy Lưu An Vũ.

“ Anh ấy vừa ra ngoài rồi.” Chan Jung Gyu ngồi nhàn nhã uống café, từ tốn nói.

“ Còn nữa. Tiểu Băng đâu? Không phải nhà cậu ta rất gần đây sao?”

“ Chắc có lẽ vẫn còn đang ngủ.”

“ Không phải chứ?” Cậu đi đến đây cũng đã muốn mất gần nửa tiếng.

“ Lúc này tớ gọi còn bị chửi ột trận.” Chan Jung Gyu lắc đầu, tặc lưỡi nói.

“ Leng keng! Leng keng! Leng keng!”

Tiếng chuông gió trong trẻo lại vang lên, Hoàng Thiên Vũ ngoái đầu ra phía cửa.

“ Đến rồi kìa.”

Hà Vi Băng cầm theo chiếc ván trượt bước vào quán. Cô gái đó có lẽ vẫn còn chưa thoát khỏi cơn buồn ngủ, mái tóc dài đến ngang lưng cứ thế để thả ra có hơi chút rối.

“ Tiểu Băng, ở đây.” Hoàng Thiên Vũ dùng tay vẫy vẫy.

“ Ồ.” Hà Vi Băng tiến đến bàn có hai người kia, ngồi xuống. Đặt cái ván trượt lên ghế bên cạnh, tay cầm lấy cốc nước lọc trên bàn uống một hơi.

“ Cậu dùng cái này đến đây hả?” Hoàng Thiên Vũ nhìn cái ván trượt màu đen được trang trí tỉ mỉ kia.

Cậu biết cái ván trượt này đối với Hà Vi Băng như là bảo bối, cậu ta là dân trượt ván chuyên nghiệp. Nếu để nói về người bạn này cậu ta không chỉ có cá tính bùng nổ, nồng cuồng mà còn thực giỏi thể thao. Hầu như môn nào cậu ta cũng có thể chơi, đặc biệt là bóng rổ. Cậu chơi bóng rổ cũng không phải là tệ, cũng có thể xem là giỏi nhưng lại luôn luôn thua cô gái này, trình độ này có thể tương đương với người chơi chuyên nghiệp. Còn cả cái đai đen karate của cậu ta nữa, nói là con gái nhưng cậu ta đánh thắng cả thầy dạy võ, từ đó về sau cũng không có đến học nữa, mà thầy có lẽ cũng dạy không nổi.

Nhưng nói về khoản nào thì không nói, cậu ta lại học hành cực tệ, thể mới biết không có ai là toàn diện cả.

“ Ủ, dù sao nhà cũng gần.” Hà Vi Băng ngồi dựa lưng vào ghế tựa đằng sau, lười biếng nói.

“ Phương Phương không đến à?” Hoàng Thiên Vũ lúc này mới sực nhớ đến cô bạn kia. Không phải là vẫn đang ngủ chứ?

“ Cậu ta chắc phải ba ngày rồi chưa ra khỏi nhà.” Hà Vi Băng nghĩ ngợi một lúc rồi nói.

“ Có lẽ lại đến giai đoạn rồi.” Chan Jung Gyu uống café nói.

“ Giai đoạn? Giai đoạn gì?” Hoàng Thiên Vũ tò mò hỏi. Trước đây thì cậu cũng thường xuyên về nước chơi, nhưng hai, ba năm nay thì không, cũng chẳng biết ở đây có thay đổi gì.

“ Muốn biết thì đến nhà cậu ta mà xem, cũng gần đây thôi.” Hà Vi Băng cũng lười giải thích, che miệng ngáp một cái.

“ Gần đây? Không phải nhà Phương Phương cách chỗ này mấy con phố liền sao?”

“ Đó là nhà cũ rồi.”

“ Nhà cũ?”

51. Chương 51

“ Không phải là Lưu gia phá sản rồi đấy chứ?” Hoàng Thiên Vũ ngược đầu lên nhìn tòa nhà trước mắt. Không, nói chính xác hơn là nó trông giống như mấy khu nhà cổ hai tầng.

Phía tường ngoài màu vàng nhưng lớp sơn đã bị bong tróc gần hết, tạo thành những mảng màu xám xanh. Quang góc tường ẩm thấp mọc đầy rêu.

“ Không! Nghe nói công việc làm ăn dạo này cũng tốt lắm.” Chan Jung Gyu định tiến đến bấm chuông cửa nhưng quên mất là nhà này vốn dĩ không có chuông cửa liền chuyển sang đập cửa.

“ Lưu Anh Phương!”

“ Có phải cậu ta không có nhà không?” Hoàng Thiên Vũ vẫn không thể tin được đây lại là nhà Lưu Anh Phương, có lẽ nó còn không rộng bằng cả phòng ngủ của cậu ta trước đây nữa.

“ Chắc là không đâu.” Hà Vi Băng đứng dựa lưng vào tường, lấy điện thoại ra gọi.

Những hồi chuông tít tít dài vô tận vang lên phải đến gần một phút sau mới có người bắt máy.

“ Đang đứng ở dưới nhà cậu đây, có xuống mở cửa không thì bảo.”

Từ trong điện thoại truyền ra giọng nói vẫn còn ngái ngủ, lại có phần khó chịu.

“ Tự vào đi, cửa không có khóa.”

Hoàng Thiên Vũ từ sau khi bước vào trong nhà thì ánh nhìn lại một lần nữa trở nên quái đản. Bên ngoài thì trong chảnh ra cái gì, còn bên trong thì lại toàn đồ đắt tiền, cả căn phòng khách đều trải lên một màu hồng phấn. Nhưng mà chủ nhân của cái nhà này lại chẳng thấy đâu.

“ Cậu ta đâu?”

“ Chắc là trên gác.” Hà Vi Băng từ phòng bếp đi ra sau đó đi lên lầu thang nối liền với căn các mái ở trên.

“ Ở trên này sao?” Hoàng Thiên Vũ ngó nghiêng xung quanh, ở trong này khá là nhỏ, đường cầu thang cũng rất hẹp.

“ Cẩn thận đấy.” Chan Jung Gyu đi ngay đằng sau cậu nhắc nhở một câu.

“ Cẩn thận? Cẩn thật cái gì?” Hoàng Thiên Vũ không hiểu, quay lại hỏi, cho đến lúc cậu ta quay lên thì...

“ Cộp!!”

“ Á!!”

Hoàng Thiên Vũ đập ngay đầu vào cái trần nhà, ngay phía bên cạnh có một lỗ khá lớn đủ cho người chui vào. Nó là đường nối lên với tầng trên. Chan Jung Gyu thấy thế thì khẽ cười, lần đầu tiên vào đây cậu ta cũng từng bị như thế này, giờ nhìn lại cảm thấy buồn cười.

“ Chan Jung Gyu! Cậu nhớ đấy.” Cậu ta lườm Chan Jung Gyu một cái rồi chui lên trên tầng, thứ tính cách nhỏ mọn lại được dịp xuất hiện, cậu thường chỉ biểu hiện điều đó với bạn bè của mình.

“ Uh? Cái gì đây?” Hoàng Thiên Vũ vừa lên đến nơi đã thấy ngay trước mặt mình một chồng sách màu tím.

“ Cậu vẫn tiếp tục viết mấy cái thứ này hả?” Hà Vi Băng cầm một cuốn lên xem, lật giở qua lại một hồi cũng chẳng cảm thấy hứng thú.

“ Nó bán được 20 000 bản đấy.” Từ sau chiếc bào bằng gỗ ép kia, Lưu Anh Phương ngóc đầu ra khỏi cái laptop, đôi mắt thâm quầng lại thành một vùng, không biết là đã mấy ngày không ngủ, nhìn y như là gấu trúc. Rồi sau đó cô bạn lại tiếp tục cúi đầu vào cái máy tính, lách cách gõ lên bàn phím.

“ Gì vậy?” Hoàng Thiên Vũ chứng kiến một màn vừa rồi, mồm há hốc.

“ Không có gì. Đến giai đoạn rồi ấy mà.”

“ Lúc này các cậu còn chưa nói cho tớ biết, là giai đoạn gì? Còn nữa, cái gì đây.” Cậu ta cầm lên một cuốn sách màu tím. Là tiểu thuyết sao?

“ Thì cậu ta đang viết tiểu thuyết chứ sao?” Chan Jung Gyu trèo lên trên, nhàn rỗi nói một câu.

“ Tiểu thuyết? Thức đêm để viết luôn hả?”

“ Cũng không hẳn, tùy thôi. Cậu ta bình thường thì chơi dài, cứ đến gần cuối tháng biên tập đi giục thì mới cầm cổ vào mà viết thế nên nó thành ra nông nổi này.” Hà Vi Băng vứt cuốn để cuốn truyện lại chỗ cũ, tìm một cái ghế ngồi xuống.

“ Thế còn cái nhà này?” Hoàng Thiên Vũ không tin cậu ta đang có nhà to nhà đẹp không đi ở lại đến đây ở.

“ Phương Phương ấy hả? Cậu ta dọn đến đây ở được hơn 1 năm rồi. Nói cái gì mà tìm cảm giác để sáng tác.”

“ Là tìm cảm giác để sáng tác nghệ thuật.” Lưu Anh Phương lại ngóc đầu lên, phản bác lại.

“ Đó, thấy chưa. Cậu ta đúng là đầu không được bình thường. Tự nhiên lại đòi viết tiểu thuyết nhằm nhí gì đó.” Chan Jung Gyu khê bĩu môi nói.

“ Nói ài biết nhé, tớ đang là tác giả được yêu thích đấy.” Lưu Anh Phương chẳng thèm nường tay, cầm ngay lấy quyển từ điển ném thẳng vào người Chan Jung Gyu.

“ Thật sự là có thể bán được tiền sao?” Hoàng Thiên Vũ cười trừ, nụ cậu không nghĩ là Phương Phương lại thích là mấy việc này.

“ Tất nhiên.”

Hoàng Thiên Vũ cậu tiến đến gần Lưu Anh Phương đang ôm lấy cái laptop, nhìn nhìn màn hình, cậu thật sự muốn biết cậu ta viết cái gì a.

“ Cậu viết cái gì vậy? The smile sao, cậu...”

“ Không được xem!” Lưu Anh Phương ngay lập tức đóng máy tính lại, giữ khư khư trong người.

“ Không xem thì thôi.” Cậu ta khê bĩu môi, ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

“ Rầm! Rầm! Rầm!”

“ Có người gõ cửa kìa.” Hà Vi Băng hát hàm về phía Lưu Anh Phương, nhắc.

“ Không phải chứ?” Lưu Anh Phương mặt đột nhiên méo xệch.

“ Không phải cái gì? Còn không ra mở cửa?”

“ Không phải là biên tập đến lấy bản thảo chứ? Tớ vẫn chưa có viết xong.” Lưu Anh Phương hai tay ôm đầu. Cô ta nhìn sang Hà Vi Băng, hai chân lập tức chạy đến bên cạnh cô gái kia, đẩy đẩy Vi Băng xuống dưới tầng, miệng không ngừng nói: “ Tiểu Băng! Cậu ra mở cửa giúp tớ! Nhớ bảo là tớ không có nhà nhé! Nhớ đấy!”

“ Biết rồi! Biết rồi! Từ từ.” Hà Vi Băng bị đẩy đến nỗi thiếu điều muốn ngã cầu thang luôn, cô đi xuống dưới nhà, cửa vẫn đang bị người ta đập không chừng tí nữa sẽ gãy luôn. Căn nhà này cũng không phải chắc chắn gì cho cam.

“ Rầm! Rầm! Rầm!”

“ Ra rồi!”

“ Két!” Hà Vi Bằng kéo cái cửa cả chục năm chưa được tra dầu kia.

“ Xin chào! Tôi là người giao bưu phẩm. Cô ký vào đây giúp tôi.”

“ Được rồi.” Hà Vi Bằng sao khi đó cửa lại, cầm theo một cái hộp hình chữ nhật khá nhỏ.

“ Cái gì đây? Vé xem show ca nhạc?”

Ngày hôm sau, Hoàng Thiên Vũ cũng chưa vội đi học, mùa đông thường khiến cậu không cách nào dời giường được. Khó chịu nhất là phải trải qua những tiết học mà cậu thấy là nhàm chán ở trường. Nhưng giờ đây, cậu ta lại đang đứng ở cổng trường. Bây giờ đã là giờ tan học.

Hoàng Thiên Vũ như thường lệ trong miệng vẫn luôn ngậm một cái kẹo mút. Trên đầu đội cái mũ len hình gấu trúc. Mùa đông trời trong xanh gần như là không có nắng khiến người người đều cảm thấy lạnh. Cậu vốn dĩ thấy lạnh quen rồi, lạnh thì mặc áo, cũng không cảm thấy khó khăn. Đôi mắt cậu ta lại cứ chăm chăm nhìn vào phái bên trong trường học như đang đợi ai đó.

Trong trường dần dần trở nên vắng vẻ hơn, những học sinh cũng đã về gần hết. Hoàng Thiên Vũ xoa xoa đôi tay có chút tê cứng, cậu hôm nay quên không mang găng tay.

Một lúc sau, một dáng người có mái tóc ngắn từ trong sân trường bước ra, Hoàng Thiên Vũ ngay lập tức mắt sáng rõ lên. Vũ Linh Nhi cắt tóc ngắn thật sự rất hợp. – Đó là suy nghĩ hiện tại trong đầu cậu.

“ Nhi Nhi.” Hoàng Thiên Vũ chạy ngay đến trước mặt Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi khẽ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hiện lên hình ảnh của một người mà một tuần rồi cô chưa có gặp. Bây giờ lại xuất hiện trước mặt cô một cách đột ngột.

Hoàng Thiên Vũ nhìn Vũ Linh Nhi cười, chủ động cầm tay cô kéo đi.

“ Đi với tôi một chút.”

Hai người đi ra khỏi cổng trường. liền thấy ngay lái xe nhà họ Vũ đang đợi ở đó.

“ Bác lái xe, bác cứ về trước đi. Tí nữa cháu sẽ đưa Linh Nhi về nhà.”

“ Hoàng thiếu gia, tôi...”

Rồi sau đó cậu ta cũng chẳng thèm để ý xem người kia phản ứng ra sao, kéo Vũ Linh Nhi đi thẳng.

52. Chương 52

Trên vỉa hè có rất nhiều người đi lại, Hoàng Thiên Vũ hai tay đút vào túi áo, khẽ ngẩng đầu lên nhìn trời, nói với người bên cạnh. Nhưng dường như cậu lại đang tự nhủ với chính mình thì đúng hơn.

“ Cậu biết tại sao tôi lại đi bộ không?”

Vũ Linh Nhi đi bên cạnh cậu, không lên tiếng. Cậu cũng biết chắc cô gái đó sẽ không nói gì lại tiếp tục câu chuyện của riêng mình.

“ Bởi vì đi bộ sẽ thực sự rất chậm. Cuộc đời cũng có lúc phải đi bộ chứ. Nếu chạy quá nhanh sẽ mau mỏi. Giống như con người, cũng có lúc phải nghỉ ngơi.” Hoàng Thiên Vũ hơi nheo mắt nhìn những chiếc lá hiếm hoi còn sót lại trên cây. Cậu đang chạy thực nhanh, càng chạy càng nhanh, càng chạy lại càng mệt mỏi. Cậu thật sự cũng đã rất mệt mỏi, nhưng... lại chẳng thể dừng lại. Như một vận động viên điền kinh chỉ biết chạy, cho đến khi ngã gục ở đâu đó hoặc lại được đeo trên cổ một chiếc huy chương vàng. Nhưng... điều ấy đối với cậu lại quá xa vời, giống như việc chạy vòng quanh thế giới. Cậu sẽ chết vì thiếu nước trước khi đến đích. Bởi vì... cậu thật sự không biết đích đến của mình là ở đâu.

Hoàng Thiên Vũ cười như tự giễu chính mình, một nụ cười chua xót.

Rồi cậu khẽ nghiêng đầu sang nhìn Vũ Linh Nhi, hỏi. “ Cậu đã từng bao giờ đi chơi ở Hà Nội chưa? Hôm nay tôi dẫn cậu đi nhé.”

Trên vỉa hè, từng hàng cây trơ trọi đứng một mình trước gió lạnh. Những bước chân giẫm lên lá tạo thành từng tiếng “xoạt xoạt” nho nhỏ.

Vũ Linh Nhi khẽ cúi đầu, im lặng không lên tiếng, đôi mắt cô mình chăm chăm vào những viên gạch màu nâu nâu trên vỉa hè. Bây giờ là 4 giờ chiều, vừa đúng giờ tan tầm, không khí có đôi chút ồn ào.

Hoàng Thiên Vũ đột nhiên lại nhớ đến lần trước, Vũ Linh Nhi không thích những tiếng ồn ào.

“ Cậu nhớ lần trước tôi nói gì không? Chỉ cần bịt tai lại sẽ không nghe thấy gì.” Cậu quay sang nhìn Vũ Linh Nhi cười.

Vũ Linh Nhi cũng quay sang nhìn cậu, trong đôi mắt nâu khói vô hồn hiện lên hình ảnh người con trai ấy. Không hiểu sao mỗi khi nhìn thấy cậu ta cười cô lại luôn nhớ đến người đó, người đó cũng đã từng lại cô cười, từng làm cô vui vẻ. Vũ Linh Nhi khẽ chớp mắt, dường như cô nhìn thấy hình ảnh của người đó trong cậu.

Hai người cứ như thế bốn mắt nhìn nhau.

“ Ashiii!! Lạnh quá! Đi thôi.” Hoàng Thiên Vũ là người kết thúc ánh nhìn đó trước, cậu khẽ mỉm cười, xoa xoa đôi tay có phần lạnh, tiếp tục bước đi. Mỗi lần cậu nhìn vào ánh mắt đó là cậu dường như bị xoáy sâu vào đó, cái ánh nhìn luôn trống rỗng ấy. Nó khiến cho cậu cảm thấy khác biệt, cũng khiến cho cậu cảm thấy sợ hãi. Cậu sợ hãi chính bản thân mình, vì cậu đang dần thay đổi, vì cô gái đó mà thay đổi. Cậu đang tự đi lệch ra khỏi quỹ đạo mà mình vạch ra, và cậu thì không muốn thế một chút nào. Bởi vì những gì cậu đã làm trong quá khứ và sẽ làm trong tương lai mới giúp cậu có thể sinh tồn. Cậu! Không thể thay đổi!

Vũ Linh Nhi đi bên cạnh cậu, bầu không khí lập tức rơi vào im lặng, cậu thậm chí cũng chẳng biết nên nói gì. Quyết định đến gần cô gái này của cậu là sai sao? Nhưng... dù có sai cậu cũng không thể quay đầu được nữa rồi, vì dường như cậu đã không thể thoát ra. Có lẽ... đó là thứ cậu vẫn chưa nhận ra, về chính bản thân mình.

“ Bộp!”

Đột nhiên có ai đó đi ngang qua hai người, va phải Vũ Linh Nhi. Đang tan tầm nên đường bây giờ cũng rất đông.

Vũ Linh Nhi vì cái va chạm đó mà khẽ giật mình, cả người vô thức lùi về phía sau, mắt thẳng băng tựa như sắp ngã.

“ Cẩn thận!” Hoàng Thiên Vũ hô lên một tiếng, cả người nhanh chóng ôm lấy Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi cả người cứng đờ, một hơi ấm lại có phần quen thuộc đến kỳ lạ tràn vào trong người cô. Thực ảm áp.

“ Xin... xin lỗi.” Hoàng Thiên Vũ buông Vũ Linh Nhi ra, trên khuôn mặt lại có chút ngược.

Vũ Linh Nhi khẽ cúi đầu xuống, không nhìn cậu.

“ Ah! Thật ra thì...” Cậu gãi gãi má, cảm thấy có chút xấu hổ không biết nói gì. Đột nhiên...

Hoàng Thiên Vũ nắm lấy hai vai Vũ Linh Nhi, xoay người vào trong đối diện với cậu. Một người nào đó đi lướt qua cậu, va vào vai cậu, dường như người đó đang rất vội.

“ Cậu phải chú ý chút chứ. Cẩn thận không lại bị người ta va vào.” Hoàng Thiên Vũ hơi nhúu mày, lời nói có hơi to tiếng, cô gái này luôn khiến cậu phải lo lắng.

Vũ Linh Nhi nhìn cậu, rồi lại nhìn sang xung quanh, ở đây thực sự rất đông người. Còn hai người họ, đang đi bộ trên vỉa hè cũng thực nhiều người qua lại. Cô đột nhiên lại hơi run rẩy, ánh nhìn nhất thời trở nên hỗn loạn. Dường như cô cảm giác rằng tất cả mọi người đều đang nhìn cô, nhìn cô với cái ánh mắt thương hại. Nó khiến cô nhớ lại ký ức trước đây. Nó... rất đáng sợ.

Hoàng Thiên Vũ nhận ra biểu hiện khác thường trên mặt cậu, khẽ thở dài. Cậu bỏ cái mũ len trên đầu mình ra, đội lên cho Vũ Linh Nhi.

“Bây giờ sẽ không còn ai nhìn thấy cậu, không còn ai để ý đến cậu nữa. Cậu cũng không cần phải chú ý đến họ. Cậu sống là vì cậu chứ đâu phải là vì người khác.” Hoàng Thiên Vũ khẽ vuốt vuốt phần tóc trước trán Vũ Linh Nhi, hành động giống cưng chiều một đứa nhỏ. Vũ Linh Nhi giống như một đứa bé yếu ớt mãi mãi không lớn khiến cậu muốn bảo vệ, cũng khiến cậu ngày càng lún sâu vào vực thẳm nào đó không rõ.

“Đi thôi. Sắp lỡ xe bus rồi kìa.” Hoàng Thiên Vũ nắm lấy tay cô kéo đi, bàn tay ảm đạm theo chút giá lạnh bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Hành động đó như rằng nói với cô: Đừng sợ.

“Kít!”

Chiếc xe bus dừng lại trước trạm đón khách, Hoàng Thiên Vũ kéo Vũ Linh Nhi lên xe bus. Xe lại chậm rãi lăn bánh.

Vũ Linh Nhi ngồi phía cửa sổ, đầu cúi thấp xuống, cô chưa bao giờ ở những nơi đông người như thế này.

“Đừng sợ.” Hoàng Thiên Vũ ngồi bên cạnh trấn an cô. “Cậu mà sợ thì tôi biết phải làm sao?” Cậu giả mặt quỷ, chọc chọc Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi hơi ngẩng đầu lên, khuôn mặt cậu tràn đầy ý tứ trên trọc nhưng đôi mắt lại thập phần nghiêm túc, khiến cô không biết đâu là thật đâu là giả nữa.

“Thật ra đây là lần đầu tiên tôi đi xe bus đấy, vậy nên tôi nhất định phải trải nghiệm cảm giác này một lần.” Hoàng Thiên Vũ hai tay gác ra đằng sau đầu làm gối, khẽ cười.

Vũ Linh Nhi nhìn cậu một lúc rồi quay sang chỗ khác, ánh nhìn thong qua khung cửa kính trong suốt nhìn ra thế giới bên ngoài.

Mọi vật đều chuyển động, chúng đi lướt qua cô, đứng lại đằng sau cô, rồi càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, và cuối cùng là biến mất. Có lẽ chúng không bao giờ chuyển động, chỉ có cô là chuyển động thôi. Chỉ có cô là không ngừng di chuyển, không ngừng chạy trốn mọi thứ, chạy trốn khỏi tầm nhìn của vạn vật, vào một góc khuất nào đó mà không ai có thể tìm thấy cô, chôn giấu trái tim mỏng manh của mình ở nơi đó, thật kỹ. Cô sợ rằng có một ngày sẽ có người tìm được trái tim đó, rồi rạch vào đó từng nhát, từng nhát dao cho đến khi nó biến thành hàng trăm, hàng nghìn mảnh vụn nhỏ đỏ tươi màu máu.

Xe bus mỗi lúc một đông hơn, chẳng mấy chốc mà số ghế ngồi đã đầy người. Xe một lần nữa dừng lại. Một bài cộ có mái tóc bạc trắng chậm chạp chống gậy bước lên xe.

“Bà! Bà ngồi đây đi ạ.” Hoàng Thiên Vũ ngồi bên ngoài, nhanh như thoát đứng bật dậy, đỡ bà cụ ngồi vào ghế của mình bên cạnh Vũ Linh Nhi.

“Cảm ơn cháu nhé.” Bà cụ móm mém cười nhìn cậu.

“Không có gì đâu ạ. Cháu ngồi này giờ mới thoải mái rồi.” Hoàng Thiên Vũ đứng bên cạnh bà cụ đỡ tay bám vào cái vịn treo ở bên trên. Ánh nhìn cậu lại một lần nữa lướt sang Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi đang nhìn cậu, cái ánh nhìn tưởng chừng như có chút gì đó tò mò, lại thật giống như một đứa trẻ. Chỉ là một đứa trẻ không biết cười, cũng không biết khóc.

“Cháu gái đi cùng cậu bé tốt bụng kia à?” Bà cụ quay sang nhìn Vũ Linh Nhi, khuôn mặt đầy nếp nhăn toát lên vẻ đôn hậu.

Vũ Linh Nhi một lần nữa cúi gầm mặt xuống, không có ý định là sẽ trả lời.

“Cậu ấy là bạn cháu. Nhưng mà hơi ít nói.”

“Vậy sao? Cô bé nhìn rất dễ thương.”

“Dĩ nhiên rồi. Nhi Nhi! Bà ấy đang khen cậu kìa.” Hoàng Thiên Vũ một tay khều khều vai Vũ Linh Nhi, cười nói.

Vũ Linh Nhi hơi giật mình, ngẩng đầu lên nhìn.

“ Cậu thấy không, những người khác cũng rất dễ gần đấy chứ.” Hoàng Thiên Vũ khẽ mỉm cười, hai đôi mắt khẽ cong cong lên.

Cậu thoát nhìn trông giống như một thiên thần, tỏa ra thứ ánh sáng màu lam nhạt, đôi cánh lại được cất giấu thật kỹ khiến cho không ai nhìn thấy. Cậu cũng sẽ không thể dùng nó để biến mất, cũng không thể sử dụng đôi cánh ấy để hòa vào với nền trời trong xanh của mùa đông. Chỉ có thể đứng ở nhân gian làm một con người có sinh lão bệnh tử. Nhưng ai biết rằng thiên thần cũng có bị thương

53. Chương 53

“ Hôm nay công viên không đông lắm nhì?” Hoàng Thiên Vũ đi đằng sau Vũ Linh Nhi, nắm lấy hai bả vai cô, đẩy cô bước về phía trước.

Vũ Linh Nhi vốn không quen tiếp xúc với nhiều người như thế này, cô luôn có cái suy nghĩ phải về nhà, cả người cũng hơi run rẩy. Nhưng cô lại tuyệt nhiên không biết phải hành động như thế nào.

“ Đừng sợ.” Không biết đây là lần thứ mấy trong ngày cậu nói câu này với Vũ Linh Nhi, chỉ như là buột miệng nói, cũng có khi nó đã tạo nên một thành thói quen. Cậu chỉ cảm thấy, con người nhỏ bé mỏng manh kia đang run rẩy, điều đó khiến cậu muốn bảo vệ hơn bao giờ hết.

Trong công viên giải trí chủ yếu đều là trẻ con, những đứa nhóc chừng 5, 6 tuổi lại chơi đùa thực hồn nhiên. Chúng chỉ đơn giản là mỉm cười chứ không phải là nụ cười bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết kẻ khác. Chỉ đơn giản là chúng đang vui vẻ, và chúng cười, thế thôi.

Đây dường như lại chính là điều mà cậu ao ước, được làm những điều mình thích, được sống theo ý mình, lúc vui thì cười, lúc buồn thì khóc, không cần phải gò bó mình trong một thế giới đầy rẫy thủ đoạn.

Nhưng... ước mơ đó có lẽ sẽ mãi không thành sự thực.

Hoàng Thiên Vũ khẽ lắc đầu mấy cái, nhanh chóng gạt bỏ mất cái suy nghĩ kia lại. Cậu đến đây không phải để chơi sao? Vậy thì không cần phải suy nghĩ đến mấy cái chuyện không vui đó.

“ Linh Nhi! Cậu ngồi đây một lát nhé!” Hoàng Thiên Vũ dẫn Vũ Linh Nhi lại gần đài phun nước, để cô ngồi ở đó.

“ Tôi đi chỗ này một chút!” Cậu ngồi xuống xuống trước mặt cô, chỉ lại cái mũ len trên đầu Vũ Linh Nhi, nhìn cô nói.

Vũ Linh Nhi phải gần một phút sau mới nghe hiểu hết những điều cậu nói. Ở đây rất đông người, ngồi ở đây một mình, cô rất sợ, rất sợ họ sẽ nhìn cô. Đôi vai cô lại khẽ run rẩy, hai tay đặt trên đầu gối hơi siết chặt. Cô cúi đầu im lặng không lên tiếng.

Hoàng Thiên Vũ biết chuyện này đối với cô không dễ, việc dẫn cô ra ngoài thôi đã là phải cố gắng lắm mới làm được. Nhưng mà cậu tin, cậu luôn tin tưởng rằng chính mình sẽ làm được, cậu luôn tin tưởng rằng Vũ Linh Nhi sẽ khỏi bệnh. Và ngày đó cũng sẽ gần đấy thôi.

“ Nào! Cậu không cần chú ý đến người khác làm gì. Chỉ cần bịt tai lại thì sẽ không nghe thấy gì nữa.” Hoàng Thiên Vũ cầm lấy hai tay Vũ Linh Nhi áp lên tai cô, ôn nhu nói.

Vũ Linh Nhi khẽ ngước mắt lên nhìn cậu, cô thấy cậu đứng dậy, cười với cô: “ Đừng sợ! Tôi sẽ quay lại mà. Cậu cứ ngồi yên ở đây. Nhớ nhé!”

Nói rồi, cậu ta quay người đi mất. Cô chỉ còn nhìn thấy cái bóng lưng đang hòa vào dòng người đông đúc kia. Một mình cô ngồi ở đài phun nước nhìn đoàn người qua lại tấp nập. Cô vẫn cảm thấy sợ, cực kỳ sợ.

Cô như ngồi bất động tại đó, cả người dường như cứng đờ, cái không khí ồn ào lọt hết vào tai cô, tràn vào trong trí óc cô. Thứ không khí khiến cô phải sợ hãi. Vũ Linh Nhi khuôn mặt lại trở nên trắng bệch, cả người không ngừng run rẩy.

Cô nghĩ, nhưng người xa lạ kia có lẽ đều nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái. Hay thương hại?

“ Cậu nhớ lần trước tôi nói gì không? Chỉ cần bịt tai lại sẽ không nghe thấy gì.”

“ Bây giờ sẽ không còn ai nhìn thấy cậu, không còn ai để ý đến cậu nữa. Cậu cũng không cần phải chú ý đến họ. Cậu sống là vì cậu chứ đâu phải là vì người khác.”

Những lời nói đó vang vọng trong đầu cô, không ngừng... giống như một giai điệu ru cô vào giấc ngủ. Nhưng, cô không thể ngủ được. Bởi vì cô... lại là vì người khác nên mới phải tồn tại...

“ Nhi Nhi!”

Vũ Linh Nhi ngồi ở đây không biết đã bao lâu, cô vốn đã không có khái niệm về thời gian. Đột nhiên, có người đứng ở trước mặt cô, gọi cô hai tiếng “ Nhi Nhi”

“ Nhi Nhi!”

Vũ Linh Nhi hơi ngẩng đầu lên, đứng trước mặt cô là một con gấu trúc. Không, chính xác hơn là một người nào đó mặc bộ đồ hình con gấu trúc.

“ Xin chào! Tôi là gấu trúc!” Con gấu trúc đó đưa cái tay tròn tròn phủ đầy lông ra vẫy vẫy, sau đó chủ động cầm lấy tay cô: “ Bắt tay!”

Vũ Linh Nhi có hơi giật mình, cự quậy muốn rút tay ra. Con gấu trúc liền thả tay cô ra, rồi đưa ra trước mặt cô một quả bóng bay màu trắng.

“ Cho cậu này! Bóng bay của gấu trúc.”

Vũ Linh Nhi nhìn quả bóng bay, rồi nhìn lên con gấu trúc kia, không có bất cứ phản ứng gì. Không hiểu sao cô lại không cảm thấy sợ người này.

“ Ashiii! Cậu cầm lấy đi! Cầm lấy!” Con gấu rất mất kiên nhẫn, dúi ngay sợi dây buộc quả bóng vào tay cô.

Vũ Linh Nhi vô thức cầm lấy, nhìn quả bóng đang lơ lửng trên đầu mình.

Con gấu trúc đột nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, cái đầu to đùng vương vãi cũng bị tháo xuống. Hoàng Thiên Vũ trong bộ đồ gấu trúc chỉ chừa ra được cái đầu ngồi than vãn.

“ Đội cái này cậu có biết là khó thở lắm không? Thế mà không biết cảm ơn người ta một tiếng.” Hoàng Thiên Vũ ôm cái đầu gấu trúc ở trước ngực, bĩu môi nhìn con người vẫn đang bất động kia.

“ Thích không?” Hoàng Thiên Vũ ghé vào mặt cô, miệng cười toe toét hỏi.

Vũ Linh Nhi cầm quả bóng trong tay, lại không nhìn cậu.

“ Cậu không nói nghĩ là thích rồi đấy.” Cậu ngồi thẳng người dậy, đắc chí tự mình đưa ra phán quyết. Nếu bây giờ cậu ta mà mọc được ra cái đuôi, có lẽ đã vẫy không ngừng rồi.

Đột nhiên, có một cô bé chừng 6, 7 tuổi tiến đến gần hai người bọn họ, trên tay còn cầm theo một quả bóng màu xanh lá.

“ Chị xinh đẹp! Tặng chị!” Cô bé đó giơ quả bóng ra trước mặt Vũ Linh Nhi cười cười.

Hoàng Thiên Vũ ngồi bên cạnh cười cười, nhấp mắt với cô bé đó.

“ Cầm lấy đi!” Cậu chủ động cầm lấy quả bóng kia, dúi vào tay Vũ Linh Nhi, còn vẫy tay chào cô bé hoàn thành nhiệm vụ đang đi ra chỗ khác kia.

Vũ Linh Nhi lại một lần nữa nhìn hai quả bóng kia, trong lòng lại không biết là đang có cảm giác gì.

Rồi như vậy cứ một người, một người rồi lại một người. Trong tay Vũ Linh Nhi rất nhanh chóng có cả một chùm bóng bay đầy màu sắc. Hoàng Thiên Vũ nghiêng người sang nhìn cô.

“ Thả đi.”

Vũ Linh Nhi quay sang nhìn cậu, đôi mắt màu nâu khói dường như giống một đứa trẻ hiếu kỳ.

“ Thả bóng bay đi.” Hoàng Thiên Vũ gỡ cái tay đang cầm chùm bóng bay kia ra, từng quả, từng quả nhiều màu khác nhau đều bay lên trời.

Bầu trời bây giờ đã ngả dần sang tối, những quả bóng bay lơ lửng trên không trung như tô điểm thêm cho sắc trời hoàng hôn.

Vũ Linh Nhi nhìn bầu trời kia đến ngơ ngác. Gần chỗ cô, có một cô bé cầm tay mẹ vui vẻ nói:

“ Mẹ ơi, bóng bay kìa.”

Vũ Linh Nhi nhìn theo những quả bóng, chúng cứ bay xa, xa dần rồi đến lúc cô không còn nhìn thấy chúng nữa. Chúng được tự do, chúng được bay đến bất cứ nơi nào mà chúng thích, chúng đã không còn nằm trong tay cô nữa. Giống như những cánh chim tự do, cuộc sống của chúng không là do chúng tự quyết định, không cần phải phụ thuộc vào bất cứ thứ gì.

“ Những quả bóng bay đó đều có thể bay lên bầu trời. Nếu cậu cứ cầm nó mãi, rồi đến một ngày nó cũng sẽ phải xếp dần đi và cuối cùng sẽ không còn không khí nữa.” Hoàng Thiên Vũ nhìn lên bầu trời đã không còn thấy quả bóng bay nào, chậm rãi nói.

“ Cũng giống như con người, nếu nắm giữ một cái gì quá chặt hoặc để một điều gì đó quá lâu trong lòng thì càng không giải quyết được vấn đề gì. Phải biết buông tay. Đó chính là đạo lý của cuộc sống. Một nhà triết học đã từng nói như thế đấy.” Cậu quay sang nhìn chăm chăm vào Vũ Linh Nhi, đôi mắt nghiêm túc quan sát từng biểu hiện trên mặt cô.

“ Hiểu chứ?”

Mấy ngày sau,

“ Cậu đi thì đi một mình đi, tại sao lại kéo tớ đến mấy chỗ này.” Hà Vi Băng nhú mồm nhìn cả hàng người dài dằng dặc đang đứng đợi ở ngoài sân vận động kia.

“ Thừa vé thì mới rủ các cậu đi cùng chứ. Đi một mình chán muốn chết.” Phương Phương trong lòng đang cảm thấy háo hức không vì một câu nói như tạt gáo nước lạnh vào người mà trở nên bực bội.

Hôm nay là show diễn của mấy “oppa” thần tượng bên Hàn mà cô bạn này cực kỳ yêu thích, nếu không phải nói là cuồng. 8 giờ tối mới bắt đầu diễn mà cô ta đến từ 6 giờ chỉ để “gác cổng” ngoài này.

“ Chứ không phải là cậu cố tình mua thừa vé đấy chứ?” Chan Jung Gyu nói móc một câu.

“ Hôm nay bản cô nương tốt tính tha cho người.” Lưu Anh Phương phẩy phẩy tay, không thèm để ý.

“ Không phải đang ở nhà viết tiểu thuyết sao?” Hoàng Thiên Vũ đứng gần 2 tiếng ngoài này, không khỏi cảm thán. Vì cái gì mà cậu cũng bị kéo vào cái vụ này?

“ Viết xong rồi.”

54. Chương 54

“ Tại sao tớ phải đi mấy cái nơi này với cậu?” Hà Vi Băng đôi lông mày nhú chặt lại.

Tình huống bây giờ lại có chút thay đổi, cô ta không còn đứng ngoài đợi đến chai cả chân nữa mà là vào trong sân khấu, cũng may là ở đây là hàng VIP nên còn có ghế mà ngồi. Nhưng mà cái tình trạng chật chội cùng chen lấn xô đẩy thì lại càng ra tăng.

“ Không phải tớ đã nói rồi sao? Là thừa vé!” Lưu Anh Phương ngồi ăn bỏng ngô bên cạnh, ngoắc ngoắc tay nói.

“ Thực ồn ào muốn chết.” Hà Vi Băng nhìn đám người xung quanh, không khí đâu đâu cũng ồn ào khiến cô ta phải đau đầu.

“ Ở đây cũng thật to nha.” Hoàng Thiên Vũ thì ngược lại cảm thấy có hứng thú, ánh mắt đảo khắp nơi nhìn ngó. Chan Jung Gyu ngồi bên cạnh cũng không thèm để ý, dù sao mấy cái show này cậu cũng bị cô tiểu thư kia lôi kéo đi xem nhiều rồi.

“ Tớ về đây.” Hà đại tiểu thư cuối cùng chịu không nổi, đứng lên toan bỏ về thì bị Lưu Anh Phương giữ lại.

“ Đến đây rồi thì còn về gì nữa.” Phương Phương giữ chặt lấy cánh tay Hà Vi Băng, nhất quyết không chịu buông ra.

Đột nhiên, không khí bỗng chốc trở nên im lặng, tiếng nhạc sôi động bắt đầu vang lên.

“ Bắt đầu rồi kìa, ngồi xuống đi.” Lưu Anh Phương kéo Hà Vi Băng lại ngồi xuống ghế, ánh mắt ngay lập tức lại hướng lên phía sân khấu.

Hà Vi Băng nhàm chán, một tay ngồi chống cằm ngồi ăn bỏng ngô. Đột nhiên ánh mắt cô hướng về phía sân khấu đang được chiếu sáng bởi đủ loại ánh sáng màu. Một thân ảnh hiện lên trong mắt cô. Người này, cô chưa bao giờ gặp. Thế nhưng... ánh mắt của anh ta lại khiến cô chú ý tới.

Anh ta có mái tóc màu bạch kim dài đến chấm vai, khuôn mặt thanh tú lại không hợp với con trai một chút nào, nhìn thấy giống con gái là nhiều hơn. Anh ta đang hát, đôi mắt cong lên vì cười như sâu trong ánh nhìn ấy lại hoàn toàn là sự chán ghét. Đôi môi đỏ như cũng chỉ nở một nụ cười giả tạo. Không hiểu sao, cô ta lại có cảm giác đó. Cô lại càng không hiểu, tại sao cô lại chú ý tới anh ta, ánh mắt nhìn đến dáng người đó không tài nào dời đi được.

Cô hoàn toàn không biết, kể từ giờ phút ấy, số phận của cô vào người đó sẽ phải dính liền với nhau... mãi mãi... cả đời...

Hà Vi Băng bước ra khỏi sân khấu, cô ta không hiểu sao mình có thể ngồi đến mấy tiếng trong cái nơi ồn ào đó được. Nếu không phải là nó đã kết thúc thì không biết bao giờ cô mới có thể ra ngoài.

Còn Lưu Anh Phương kia nữa, xem xong thì về luôn đi lại còn lôi kéo 2 tiên kia đi xin chữ ký. Làm cô lại phải đứng đây đợi. Trong lòng cô ta, bây giờ đang rất bức bối.

“ Bộp!”

Đột nhiên có ai đó va phải cô, khiến cô lùi lùi vài bước liền ngã xuống đất. Hà Vi Băng tâm tình đã không tốt, giờ lại không đâu bị người ta xô ngã, dùng dùng nổi giận.

“ Đi đứng không biết...” Hà Vi Băng ngẩng đầu lên, định chửi cho người kia một trận nhưng lời nói vừa thoát ra được một nửa thì lại bị nuốt ngược trở vào.

Là anh ta. Cái người mà cô nhìn thấy lúc nãy trên sân khấu. Không phải anh ta là ca sĩ sao?

Người kia nhìn cô một chút, trong mắt có lộ chút khẩn trương.

“ Xin lỗi.” Anh ta hơi cúi đầu một chút sau đó nhanh chóng bỏ đi.

Hà Vi Băng ngồi bệt tại chỗ cũng từ từ đứng dậy. Lời vừa rồi mà anh ta nói không phải là tiếng Việt. Cô ta nghe thấy là tiếng Hàn. Anh ta chắc là người Hàn Quốc. Nếu không phải cô ta là người gốc Hàn có lẽ sẽ không hiểu anh ta nói cái gì mất.

“ Tiểu Băng! Đúng đó làm gì vậy?”

Có một giọng nói từ đằng sau Hà Vi Băng vang lên. Lưu Anh Phương chạy đến khoác vai cô.

“ Không phải là đứng đợi đại tiểu thư nhà cậu đi xin chữ ký về sao?”

“ Tiếc thật, chỉ xin được có hai người thôi. Không thấy Joon Shin đâu cả.”

“ Xong rồi thì đi thôi.” Hoàng Thiên Vũ cùng Chan Jung Gyu từ đằng sau đi tới.

“ Vậy chúng ta đi chơi thôi.”

“ Lần này nhất định phải phạt Vũ đấy nhé.”

“ Được rồi.”

“ Hôm nay đông khách phết nhỉ.” Hoàng Thiên Vũ ngồi ở một bàn VIP trong quán bar, hướng ánh nhìn ra ngoài cửa đang tấp nập người ra vào.

“ Chắc là có vụ gì đó.” Hà Vi Băng khê nhưn mày. Trực giác của cô từ trước đến nay đều rất chuẩn. Không khí ở đây có chút nguy hiểm.

“ Vậy là lại có trò vui để xem rồi.” Lưu Anh Phương thích thú nhìn ngó xung quanh, đột nhiên lại phát hiện ra một người.

“ Kia không phải là Trần Hà Duy sao?”

Hoàng Thiên Vũ nương theo ánh nhìn của Lưu Anh Phương nhìn thấy một người ngồi ở bàn VIP đằng kia. Anh ta có mái tóc vàng, đặc biệt là ánh mắt nhìn vào nơi nào đó hoàn toàn lạnh lẽo.

“ Có người gặp xui xẻo rồi.” Chan Jung Gyu lắc đầu nói, nhàn nhã uống một ly rượu.

“ Xui xẻo sao?” Hoàng Thiên Vũ cũng cảm giác được trong này có mùi nguy hiểm, nhưng mà không phải là hướng tới bọn cậu mà là hướng tới người khác.

“ Rầm!!!”

Hà Vi Băng nói có vụ gì đó là y rằng có chuyện xảy ra thật. Một cái bàn không hiểu vì sao mà gãy ra làm đôi, ly cốc ở trên đó toàn bộ đều rơi xuống sàn nhà vỡ tan. Cả đám người ngay lập tức xông vào đánh nhau. Mà một trong số những người đó chính là Trần Hà Duy.

Vụ đánh nhau xảy ra một lúc thì dừng lại, hẳn là thắng thua đã phân rõ. Bốn người bọn họ cũng chẳng mấy quan tâm, dù sao cũng không phải là việc của bọn họ.

“ Róc rách!”

Trong nhà vệ sinh vang lên tiếng nước chảy nhỏ giọt. Trong này ngoài một người ra thì không có ai. Hoàng Thiên Vũ hai tay chống vào bồn rửa mặt, lắc mạnh đầu vài cái. Cậu ta đã có phần hơi say, tửu lượng vốn đã không tốt, lại bị đám bạn kia chúc cho nhiều như thế không say mới là lạ.

Cậu ta nhìn mình trong gương, đột nhiên lại chú ý đến vật phát sáng ánh bạc đeo trên cổ. Là hai cái vòng có hình thánh giá giống hệt nhau.

Từ lúc cậu nhặt được nó đến bây giờ vẫn thắc mắc. Rốt cuộc là cái vòng kia từ đâu mà ra? Là của cô bé đó sao?

“ Thật mà. Tổ cho cậu cái này nè.”

“ Cái vòng?”

Một mảng ký ức mờ nhạt chợt hiện về trong đầu óc cậu. Chín năm trước, là chuyện đã xảy ra từ chín năm trước. Đôi lúc cậu cũng sẽ nhớ về nó nhưng lại không dài lâu. Cậu luôn nghĩ đó chỉ là thứ xúc cảm nhất thời, là suy nghĩ của trẻ con. Khi cô bé đó lần đầu tiên khiến cậu cảm thấy như mình đang sống như một đứa trẻ chứ không phải là con của một thương gia giàu có. Giống như một hồi ức tốt đẹp vậy.

Đột nhiên cậu lại nghĩ, biết đâu một ngày nào đó cậu sẽ gặp lại cô bé đó. Cậu cũng không biết lúc đấy rồi mình sẽ ra sao nữa.

“ Cạch!”

Cánh cửa phòng vệ sinh bật mở, một dáng người cao lớn bước vào. Hoàng Thiên Vũ khẽ quay đầu lại. Là hắn ta.

Trần Hà Duy đi đến bên bồn rửa mặt, xả nước tẩy đi vết máu dính trên tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống dòng nước đang hòa với máu tạo thành một màu đỏ nhạt kia.

Hoàng Thiên Vũ cảm thấy con người này không đơn giản. Cậu được rèn luyện trong thương trường từ nhỏ nên mắt nhìn người rất chuẩn. Hắn luôn tỏa ra một hàn khí khiến người ta bất giác phải run rẩy, cái lạnh đến thấu xương. Đặc biệt là đôi mắt đó, lạnh lẽo.

Trần Hà Duy tắt vòi nước, lấy giấy lau khô tay, khẽ liếc mắt nhìn Hoàng Thiên Vũ đứng bên cạnh.

Cậu cũng nhìn hắn, đôi lông mày hơi nhíu lại. Cậu cảm giác được người này rất nguy hiểm.

“ Sau này sẽ còn gặp lại.”

Giọng nói trầm thấp vang vọng trong phòng vệ sinh chỉ có hai người. Trần Hà Duy sau khi nói xong cũng không thèm nhìn đến phải ứng của đối phương, mở cửa bước ra ngoài.

“ Rầm!” Cánh cửa mạnh một cái liền đóng lại.

Hoàng Thiên Vũ có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn. Hắn ta vừa nói với cậu sao? Nhưng... nói với cậu câu đó là có ý gì?

55. Chương 55

Thiếu,sẽ thêm vào sau.

56. Chương 56

“ Cô dám phản kháng?”

Trần Hà Duy hơi nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào Vũ Linh Nhi. Bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô bất giác siết chặt thêm vài phần khiến nó lằn lên những vết đỏ hồng.

Vũ Linh Nhi hơi nhíu mày, từ cổ tay truyền đến từng đợt đau nhức.

“ Anh làm cái gì vậy?”

Đột nhiên có người đứng chắn giữa hai người bọn họ, giật tay Vũ Linh Nhi ra khỏi tay hắn.

Hoàng Thiên Vũ đẩy Vũ Linh Nhi ra đằng sau lưng mình, che chắn trước mặt cô, quan tâm hỏi.

“ Linh Nhi! Không sao chứ?”

Vũ Linh Nhi đột nhiên bị đẩy ra đằng sau, khẽ ngước lên nhìn cậu, liền nhìn thấy đôi mắt đầy lo lắng ấy. Cô không khỏi cảm thấy có chút ấm áp. Là cậu đang lo lắng cho cô, đã lâu lắm rồi, không có ai đối xử với cô như vậy.

Trước đây, mỗi lần cô bị thương đều luôn có người đó quan tâm, chăm sóc cô. Dù chỉ là một vết thương nhỏ thôi cũng làm anh lo cuống cả lên. Nhưng... bây giờ người ấy đã không còn. Cái cảm giác được người ta quan tâm cũng đã mất dần đi trong lòng cô. Đâu còn lại gì ngoài sự lạnh lẽo?

Thế nhưng... giờ đây, dường như cô lại cảm nhận được sự hiện diện của nó trong con người này....

“ Cậu tốt nhất đừng xen vào chuyện của tôi.” Trần Hà Duy nhú mồm nhìn chăm chăm vào cậu ta, ánh mắt toát lên sự nguy hiểm.

Người này, ngay từ đầu cậu đã thấy không được bình thường, mỗi khi đứng trước hấn ta là lại như có một cổ áp lực vô hình khiến cậu cảm thấy khó chịu. Đặc biệt là khi hấn ta gây khó dễ cho Linh Nhi.

“ Linh Nhi là bạn tôi.” Hoàng Thiên Vũ đáp lại ánh nhìn của hấn, đôi mắt bình thường linh hoạt giờ trở nên bình tĩnh đến phát sợ. Cậu nắm chặt lấy cánh tay Vũ Linh Nhi ở đằng sau lưng mình.

Vũ Linh Nhi đứng yên lặng đằng sau cậu, đôi mắt nâu khói hết nhìn sang nguwofi này lại nhìn sang người kia. Hai người này là sao vậy?

“ Tôi không có thời gian mà chơi đùa cùng cậu.” Trần Hà Duy khẽ nhếch môi, cười lạnh một tiếng. Đôi tay nhanh như chớp tung một cú đấm vào bên má phải của cậu. Cú đấm này lực cũng không phải là nhẹ.

Hoàng Thiên Vũ bị đánh bất ngờ, cả người ngã xuống đất. Máu từ khóe miệng tràn ra. Cậu hơi nhú mồm, lau lau máu nơi khóe miệng. Từ dưới đất nhìn trên đã không thấy bóng dáng Trần Hà Duy cùng Vũ Linh Nhi đâu.

Phía xa xa nơi cuối đường, một chiếc mô tô mang theo hai dáng người xé gió lao vụt đi.

Hoàng Thiên Vũ chống tay xuống đất từ từ đứng dậy, đôi lông mày nhíu chặt lại. Cậu lấy tay phải phải đồng đất cát trên quần áo. Nhìn theo hướng chiếc mô tô vừa rời khỏi, lẩm bẩm:

“ Tên kia là cái loại gì vậy chứ?”

Tại sao hấn ta lại biết Linh Nhi? Hấn sẽ không làm gì cậu ấy chứ? Theo những gì hôm qua cậu nhìn thấy ở quán bar, con người này hoàn toàn không đơn giản. - Trong lòng cậu lại dấy lên một cổ lo lắng không tên. Liệu sẽ không có việc gì chứ?

“ Vũ! Đứng đây làm gì?” Lưu Anh Phương từ trong trường bước ra, nhìn thấy cậu đứng lù lù một đồng ở giữa cổng trường không khỏi cảm thấy tò mò.

“ Trời! Mặt cậu bị là sao vậy?” Anh Phương vừa nhìn thấy bên má bị sưng đỏ kia liền tròn mắt lên.

“ Mặt? Bị là sao vậy?” Hà Vi Băng đi sau Lưu Anh Phương nhìn đến mặt Hoàng Thiên Vũ kia không khỏi nhú mồm.

Không phải là cậu bị người ta đánh đấy chứ? Vũ ít nhiều gì cũng lấy được cái đai đen karate, mặc dù luận về võ học thì không bằng cô nhưng cũng không đến nỗi dễ dàng bị người ta đánh chứ? – Đây là Hà Vi Băng nghĩ vậy.

“ Không có gì.” Hoàng Thiên Vũ khoát khoát tay. Đây cũng không phải là vết thương lớn lao gì, vài ngày sẽ khỏi thôi. “ Mà Gyu đâu?”

“ Cậu ta nói có việc nên đi về trước rồi.” Hà Vi Băng nhìn đồng hồ, cũng đã 4 rưỡi chiều rồi.

“ Reng! Reng! Reng!”

“ Alo! Bác.”

“ Cháu biết rồi.”

Hà Vi Băng sau khi nhận điện thoại của ai đó thì liền nhanh chóng rời khỏi, chỉ để lại cho hai người kia một câu:

“ Tổ có việc phải đi trước đây.”

“ Tớ cũng về đây.” Hoàng Thiên Vũ trong lòng mang theo bao nhiêu nghi hoặc hôm nay hoàn toàn không có tâm trạng, thất thểu ra về.

“ Mấy người này làm sao vậy chứ?” Lưu Anh Phương cứ như vậy đứng ngẩn ra ở trước cổng trường.

Bầu trời dần dần ngả sang một tông màu khác, những tia nắng cuối cùng của ngày cũng sắp bị dập tắt. Đường phố bắt đầu được lên đèn sáng trưng. Bây giờ vừa đúng 5 giờ 30 phút chiều. Trên con phố đông đúc người qua lại, tấm biển quảng cáo bằng đèn led của một quán bar nhấp nháy đủ thứ màu sắc thành công thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngoài cửa quán bar, Trần Hà Duy cũng không thèm để ý đến Vũ Linh Nhi chật vật ở đằng sau, một đường lúi thẳng cô vào bên trong.

Hiện tại bây giờ vẫn còn sớm nên quán bar hầu như không có khách, chỗ có những nhân viên phục vụ đang dọn dẹp. Quả cầu đèn treo ở trên trần nhà cứ xoay tròn, tạo thành những mảng màu lẩn lộn, lại có chút mập mờ, lúc sáng lúc tối.

Vũ Linh Nhi không quen với thứ ánh sáng này bởi vì nó khiến cô cảm thấy khó chịu. Còn có... tiếng nhạc...

“ Trần thiếu gia sao hôm nay đến sớm thế?” Không biết xuất hiện ra một người đàn bà to béo, da mặt đắp lên một tầng phấn dày cộm trong trắng toát nhìn chẳng khác nào là ma cả. Còn thứ nước hia nồng nặc trên người bà ta càng khiến cho người đối diện thêm phần khó chịu. Bà ta là chủ quán bar này.

“ Hôm nay cậu còn dẫn theo bạn gái tới à?” Bà ta nhìn ra đằng sau hắn, cái môi đánh son đỏ choét mỉm cười một cái nhìn thật sự là kinh khủng.

“ Đừng có nhiều lời.” Hắn ta tâm tình đã không tốt lại còn gặp phải hạng người như người này càng cảm thấy khó chịu. Hắn đến liếc mắt một cái cũng không buồn.

“ Cậu vậy như mọi khi sao?” Hắn ta đã là khách quen ở đây, bà chủ quán tất nhiên cũng biết tình hình hắn vốn không tốt đâu có dám nhiều lời, không khéo chọc giận đến đại thiếu gia thì đến cả cháo còn không có mà ăn.

“ Vậy như mọi...” Hắn lên tiếng, muốn mong chóng thoát khỏi cá người đàn bà cả người nồng nặc mùi nước hoa này. Nhưng đột nhiên hắn lại cảm thấy có một trận đau đớn nho nhỏ từ bàn tay truyền đến.

Hắn hơi nghiêng đầu ra sau, cúi xuống.

Vũ Linh Nhi từ khi bước vào đây đã cảm thấy khó chịu, đặc biệt là tiếng nhạc ồn ào đó khiến cô cảm thấy sợ hãi. Đối với người quanh năm suốt tháng chỉ đối diện với căn nhà yên tĩnh đến lạnh lẽo kia mà nói thì đây thực sự là một thế giới mà cô không muốn bước vào. Cô sợ hãi, cô trốn tránh nó, cô nép mình trong bốn bức tường âm u không lối ra ấy. Cô thà cả đời ở trong đó cũng hoàn toàn không muốn bước vào một nơi như thế này. Nơi đây rẫy rụa những con người đáng sợ.

Trần Hà Duy nhìn chằm và Vũ Linh Nhi. Hắn thấy đôi vai nhỏ bé kia run lên từng hồi. Đôi mắt vô hồn kia nhìn chằm chằm xuống sàn nhà, cặp lông mi cong dài khẽ rung nhẹ. Rõ ràng là cô ta đang sợ hãi.

Đột nhiên lòng hắn lại nảy sinh lên một cảm giác kỳ lạ, sâu trong đáy mắt lại ẩn chứa một tia thương xót hiếm thấy.

“ Crắc!” Khối băng trong tim hắn như bị nứt một vết nhỏ.

Vết nứt đó không rõ ràng, cũng không dễ thấy nhưng dường như... hắn lại nhận ra được sự thay đổi đó. Kỳ lạ.

“ Thôi khỏi. Đặt một phòng riêng.” Hắn ta nhanh chóng quay đầu sang nhìn người đàn bà kia, một phút thương hại dường như đã làm thay đổi quyết định của hắn.

Thứ tình cảm thương hại mà hắn đã đốt sạch tự nhiên lại vì một con vật yếu ớt lúc nào cũng có thể bị hắn bóp chết mà nảy sinh.

“ Đi!”

Hắn cũng không thèm ở lại dây dưa với bà ta, kéo thẳng Vũ Linh Nhi vào căn phòng VIP gần đó.

57. Chương 57

“Bác tìm cháu có việc gì không?” Hà Vi Băng ngồi trên ghế sofa, ngược nhìn lên người đàn ông đang ngồi trên bàn làm việc đằng kia.

Bình thường người này gọi cô lên đây chỉ để giáo huấn mấy cái việc vô tổ chức của cô. Nhưng lần này, có vẻ không giống. Đặc biệt là sự nghiêm túc và lo âu trên nét mặt người kia khiến cô cảm thấy lần này nhất định là có chuyện.

“Thật ra... bác cũng hết cách rồi.” Người đàn ông kia nhíu mày, xoa xoa hai thái dương đang đau nhức kia, vẻ mặt nhuốm đầy mệt mỏi.

“Bác! Có chuyện gì?”

“Bác xin lỗi.”

Căn phòng này không rộng lắm nhưng lại khá tối. Chỉ có mấy cái đèn trên tường tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ yếu ớt nhưng cũng không đủ để thắp sáng cả phòng. Ở ngay chính giữa có đặt một bàn lớn được, phía trên còn bày đủ thứ cốc rồi đến rượu. Những chai rượu trông không bị vứt lộn lộn dưới đất. Trên chiếc sofa màu đỏ đùn đặt gần đó, Trần Hà Duy tựa như một con hổ lười biếng ngồi uống rượu.

Phòng này cách âm rất tốt, ngoài những tiếng ly cốc chạm vào nhau thì hoàn toàn không nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác.

Vũ Linh Nhi ngồi ở ghế bên kia, hai bàn tay đặt nơi đầu gối hơi nắm chặt, đầu cũng cúi thấp xuống đến không thể thấp hơn. Cô không thích nơi này, hơn hết cô lại rất sợ con người kia. Hắn luôn khiến cô sợ hãi, giống như bị bao lấy bởi một thế lực vô hình, nhiều lúc nó làm cô không thể thở được.

Hắn ta khiến cô có cảm giác đáng sợ, hắn ta tàn bạo, ngang ngược, độc ác. Nhưng... không hiểu sao có lúc cô lại cảm thấy hắn thật cô đơn, cũng thật yếu ớt... giống như cô.

Trần Hà Duy ngồi dựa lưng vào ghế, đôi tay cầm lên cốc rượu bằng thủy tinh khẽ lắc vài cái. Chất lỏng màu đỏ sẫm sánh bên trong cốc liền một hơi bị hắn ta uống cạn. Trong đôi mắt dài lạnh lẽo như còn vương vấn lại một chút màu đỏ của rượu.

“Cạch!”

Trần Hà Duy đặt cốc rượu xuống bàn, cầm lấy chai rượu đã bị uống hơn phân nửa tự rót thêm vào một cốc, lại nhìn đến cái cốc trống không ở bên kia. Hắn ta khẽ ngẩng đầu lên nhìn con người tưởng chừng như vô hình kia, đôi mắt trở nên nhập nhòa không rõ hắn là hắn ta đã say.

“Uống đi.” Hắn rót thêm một cốc rượu nữa, chất lỏng màu đỏ trong cốc khiến cho hắn dường như không còn tỉnh táo được nữa, đôi mắt luôn lạnh lùng giờ lại ẩn chứa một tia cô đơn.

Vũ Linh Nhi ngược mắt lên nhìn hắn, đôi mắt màu nâu khói vô tình chạm phải ánh mắt hắn, cái ánh mắt lạnh lùng lại, yếu ớt lại có chút si mê ấy khiến cô như bị hút vào.

Hắn nhìn cô cũng không rõ nhưng đặc biệt lại nhìn được đôi mắt trống rỗng khiến hắn cảm thấy khó chịu. Cô cũng như cuốn hắn vào một vực sâu không lối thoát, tối om.

Hai người cứ như thế duy trì tình trạng hiện tại cho đến khi có một người phá vỡ nó.

“Nhảm nhí.” Trần Hà Duy khẽ nhếch môi cười lạnh một tiếng, cầm cốc rượu của mình một hơi uống cạn.

Vũ Linh Nhi ngồi bất động, ánh nhìn rời khỏi người hắn lại hướng đến một nơi nào đó không rõ.

“ Tôi bảo cô uống đi!” Đột nhiên Trần Hà Duy gào to lên, giống như một con thú lớn mất kiểm soát. Hắn cả người nhào ra phía trước, hai tay chống lên bàn, dí sát mặt mình vào mặt Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi khẽ giật mình, theo bản năng lùi người ra phía sau, dựa sát vào ghế sofa. Trần Hà Duy đôi mắt đã nhuộm một màu đỏ, hơi thở mang đầy mùi rượu phả lên mặt Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi cảm nhận được mùi rượu nồng nặc quang người mình liền cảm thấy khó chịu, cô khẽ nhíu mày.

“ Uống!!” Trần Hà Duy cầm lên một cốc rượu đưa đến bên miệng cô, hắn ta thật sự say rồi, hoàn toàn đã mất kiểm soát.

Vũ Linh Nhi khuôn mặt trở nên trắng bệch, nhất quyết cũng không chịu uống.

Trần Hà Duy nhíu mày, đôi mắt dài lạnh lẽo lạnh ánh lên toàn bộ bị thương. Hắn khẽ nhếch môi cười như tự điều chỉnh bản thân mình.

“ Đến cả người như cô mà cũng chán ghét tôi. Nực cười.” Cái giọng trầm thấp nồng nặc mùi rượu vang vọng trong không trung.

Rượu trong cốc hắn đang cầm trên tay đều bị đổ lên người Vũ Linh Nhi, dòng chất lỏng màu đỏ dính bết vào tóc cô chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp, nhuộm đỏ cả bộ đồng phục trên người cô. Giống như màu máu, đỏ tươi đến chói mắt.

“ Choang!” Cái cốc trống không bị hắn vứt thẳng xuống sàn nhà, vỡ tan. Từng mảnh vụn còn đọng lại chút rượu bắn tung tóe.

Trần Hà Duy lắc lắc đầu mấy cái, đầu hắn cứ ong lên, đôi mắt dần trở nên nhòe đi. Cái môi đỏ mọng trước mặt kia lại thực mê người hấp dẫn hắn. Từng giọt rượu chảy xuống thấm vào môi khiến nó như càng trở nên đỏ hơn.

Hắn dường như mất đi lý trí, chỉ còn lại bản năng đang vùng vẫy. Hắn không tự chủ được cúi đầu hôn lên đôi môi kia, một xúc cảm mềm mại, ướt át lại có lẫn mùi rượu tràn vào trong miệng hắn. Giống như một liều thuốc gây nghiện, nó khiến hắn không thể nào dừng được.

Vũ Linh Nhi khẽ rung mình, đôi mắt mở to nhìn con người gần trong gang tấc này Trong miệng cảm nhận rõ ràng được vị cay nóng và đắng chát của rượu, ngoài ra còn có chút ngọt không biết từ đâu sinh ra. Đôi lông mày hắn nhíu lại, cặp mắt dài lại hơi trùng xuống. Cô nhìn được đôi mắt màu nâu đậm ấy phảng phất lên toàn bộ đau thương.

Đôi mắt nâu khói vô hồn nhất thời ánh lên một tia rung động.

Trần Hà Duy nhìn lên đôi mắt kia, hắn dường như lại tỉnh táo lên một chút. Ngay lập tức hắn rời khỏi môi Vũ Linh Nhi. Xúc cảm mềm mại vẫn còn vương trên đầu môi hắn, như rằng chứng thực chuyện vừa rồi là thật. Có lẽ là do hắn say rồi, hắn uống quá nhiều rượu rồi.

Không biết là sao bao lâu, từ khi nào, cô lại đứng trước cửa nhà mình.

“ Két!” Cánh cửa từ từ mở ra.

“ Tiểu thư! Cô lại đi đâu vậy? Có biết tôi lo lắng thế nào không?” Thứ hiện lên đầu tiên trong mắt cô là khuôn mặt lo lắng của vị quản gia.

Phía bên kia đường, Hoàng Thiên Vũ đứng dựa lưng vào ban công, ánh mắt nhìn vào cánh cổng lớn đang dần dần khép lại kia. Hai dáng người cũng biến mất khỏi tầm mắt của cậu. Trong lòng cậu lại đang suy nghĩ điều gì không rõ, giống như một đám tơ mãi mãi không thể gỡ ra.

Một ngày lại cứ thế mà trôi qua. Màn đêm biến mất, ngày mới lại bắt đầu.

Bây giờ là tiết thể dục, Hoàng Thiên Vũ từ sáng đã không thấy Vũ Linh Nhi đâu. Cậu thật sự là cũng muốn bỏ tiết này nhưng lại nhớ đến thầy thể dục ý nghĩ kia liền ngay lập tức bị đè bẹp.

“ Hôm nay, lớp ta sẽ thi đấu bóng rổ với lớp 12 khóa trên.” Giọng ông thầy thể dục đánh gãy suy nghĩ của cậu. Lúc cậu ý thức lại được thì đã thấy mình đứng ở trong sân bóng rổ. Phía bên đối diện với cậu là những học sinh nam khóa trên.

“ Nếu tí nữa không muốn bị bóng bay vào mặt thì cậu tập trung lại đi.” Chan Jung Gyu khoác vai cậu, lên giọng nhắc nhở.

“ Hai người, cố lên.” Lưu Anh Phương ở bên ngoài sân cổ vũ.

“ Mà, sao hôm nay không thấy Tiểu Băng?” Hoàng Thiên Vũ quay đầu lại vẫy tay với Lưu Anh Phương, nhưng lại hoàn toàn không thấy Hà Vi Băng đâu. Cậu từ sáng đến giờ hồn không biết bay đi đằng nào, tất nhiên là đâu có để ý đến nhiều chuyện như vậy.

“ Cậu ta hôm nay đâu có đi học.”

“ Không phải là lại ở nhà ngủ rồi đấy chứ?”

“ Không biết.” Chan Jung Gyu nhún vai nói.

“ CẬU DÁM ẮN NÓI VỚI TÔI THẾ SAO??” Đột nhiên một giọng nói giận dữ với âm lượng lớn vang vọng khắp cả sân vận động.

Hoàng Thiên Vũ giật nảy mình một cái, nhìn về hướng phát ra tiếng nói kia. Người đó tất nhiên không ai khác ngoài ông thầy giáo thể dục kia. Còn bên cạnh thì lại là... hấn ta.

“ Thì sao? Ông là cái thá gì?” Trần Hà Duy khề nhếch môi cười, quay người định bỏ đi. Hấn ta vốn chẳng thích thú gì với cái giờ thể dục này, đặc biệt là cái ông thầy kia.

“ CẬU ĐỨNG LẠI CHO TÔI!!!”

Những học sinh khác đứng gần hai người này cũng đều phải khiến sợ, cả người run cầm cập mà tự giác tránh xa trong phạm vi 3m.

Trần Hà Duy không dừng lại, đôi mắt đầy khinh thường ném về phía ông thầy mặt còn đang đỏ bừng nổi đầy gân xanh vì tức giận kia. Đột nhiên, đôi mắt của hấn dừng lại ở hai dáng người. Hấn khề nhếch môi.

“ Đấu bóng rổ sao? Được thôi!”

Trần Hà Duy cầm lấy quả bóng từ chỗ một học sinh nam, tiến về phía sân, đôi mắt dài nhìn cậu đầy thách thức.

Hoàng Thiên Vũ cảm nhận được hấn ta đang nhìn mình, khề nhú mày, quay sang hỏi Chan Jung Gyu.

“ Không phải là lớp mình đấu với lớp của hấn ta đấy chứ?”

Đáp lại câu trả lời của cậu, Chan Jung Gyu chỉ gật đầu. Trận đấu bóng rổ giữa hai lớp, vì thế mà bắt đầu.

Trên sân chỉ còn vang lên tiếng đập bóng cùng những tiếng hò hét không dứt.

58. Chương 58

“ Bộp! Bộp! Bộp!!” Tiếng bóng tiếp xúc với nền sân vang lên từng đợt đều đặn.

Trần Hà Duy tay đập bóng, đôi mắt sắc bén nhìn về người bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên cướp bóng trước mặt.

Hoàng Thiên Vũ nhìn chăm chăm vào từng cử động trên người hấn ta, mặc dù bây giờ là mùa đông như trên mặt cậu ta vẫn có một tầng mồ hôi mỏng.

Trận đấu giữa hai lớp 11 và 12 không biết từ bao giờ đã trở thành trận đấu giữa hai người bọn họ. Những người khác hết phận sự cũng chỉ đứng ngoài mà xem không ai dám can thiệp vào.

Chan Jung Gyu cùng Lưu Anh Phương đứng ở bên ngoài đều không hiểu, hai người này nói trắng ra thì chẳng có quan hệ gì bây giờ tự nhiên lại nhìn nhau như hai kẻ không đội trời chung vậy.

Không khí xung quanh đều im lặng đến kỳ lạ. Không ai dám ho he gì, ai nấy đều nín thở chờ đợi sự việc tiếp theo sẽ xảy ra. Ngay cả ông thầy dạy thể dục lúc này còn lớn tiếng quát tháo giờ cũng chẳng nói năng câu nào. Trong sân chỉ vang lên những tiếng bóng theo một nhịp điệu nhất định.

“ Bộp! Bộp! Bộp!”

“ Kỹ thuật cũng không tệ.” Trần Hà Duy khề nhếch môi, đôi mắt lạnh lùng lại khinh thường nhìn cậu.

“ Nhiều lời.” Cậu cũng tự biết người này khó đối phó. Nhưng cậu cũng không phải là kẻ dễ chơi, cũng không thể dễ dàng thua như vậy.

Trần Hà Duy chuyển bóng quay hai tay, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người ta khó mà nhìn ra được là bóng đang ở tay nào.

“ Lúc này chỉ là bắt đầu thôi, bây giờ mới là thực sự.”

Hoàng Thiên Vũ không thềm lên tiếng, bình tĩnh nhìn quả bóng trong tay hắn đang biến hóa không ngừng, cậu biết chỉ một phút sơ sẩy bóng sẽ vào rổ.

Trần Hà Duy tiếp tục chuyển bóng, hắn hết luồn bóng sang tay phải rồi lại luồn bóng sang tay trái, hết lên trên rồi lại xuống dưới. Giống như các dẫn dụ một con mồi, làm cho nó kiệt sức rồi mới là lúc thợ săn phải vào cuộc.

Đột nhiên, hắn ta lách qua người cậu cả thân hình cao lớn bật lên trên không trung tạo thành một động tác hoàn mỹ, bóng từ trên hắn tung bào rổ. Hoàng Thiên Vũ theo phản xạ nhanh chóng xoay người.

Bóng vào rổ!

“ Bộp!” Quả bóng rơi xuống sàn, lăn đến chân Hoàng Thiên Vũ.

“ Xem ra chơi với cậu cũng không mấy thú vị.” Trần Hà Duy nhìn hắn lạnh lùng giễu cợt.

“ Tiếp tục.”

“ Bộp! Bộp! Bộp!!” Hoàng Thiên Vũ nhặt quả bóng dưới đất lên, đập vài lần xuống sàn. Cậu bình tĩnh nhìn vào hắn ta, đôi mắt lộ ra vẻ kiên định.

Hai người giằng co trên sân một hồi, bóng trên tay Hoàng THIÊN VŨ vẫn chưa thể vào rổ, mồ hôi trên người cậu chảy ra như suối.

“ Bộp! Bộp!! Bộp!!!!”

Đột nhiên, hắn ta lao người ra cướp bóng, cả bả vai va mạnh vào người Hoàng Thiên Vũ. Cậu ta cả người ngã xuống đất, phần cánh tay quệt mạnh vào mt xước một mảng lớn bắt đầu chảy máu. Một lần nữa bóng nằm gọn trong rổ.

“ Bộp!”

“ Trận đấu này nên kết thúc sớm.” Trần Hà Duy lạnh lùng nói một câu rồi bỏ đi.

Hoàng Thiên Vũ nằm dưới đất nhìn theo bóng lưng hắn khuất dần. Đột nhiên trong lòng lại tràn lên một cảm giác khó chịu, lúc trước thua Hà Vi Băng cậu cũng chưa từng có cảm giác này. Cậu thua hắn ta dường như là một việc khiến cậu không tài nào chấp nhận được.

Giống như một cảm giác ghen tức.

“ Ashiii...” Cậu khề nhúu mày rên một tiếng, không chỉ tay mà chân cậu cũng đang chảy máu.

“ Tiểu Vũ, không sao chứ?” Lưu Anh Phương chạy vào trong sân, lo lắng hỏi. “ Tên Trần Hà Duy kia thật đáng ghét mà.”

“ Không sao.”

“ Trước hết xuống phòng y tế cái đã.” Chan Jung Gyu đỡ Hoàng Thiên Vũ tập tễnh bước khỏi sân thể dục.

“ Vết thương xước xát ngoài da thôi, không vấn đề gì.” Hoàng Thiên An dùng oxi già khử trùng vết thương, hơi ngẩng đầu lên nói.

“ Không sao rồi, hai người về lớp trước đi. Chút vết thương này ăn nhằm gì.” Hoàng Thiên Vũ dùng tay không bị thương xoa xoa đuối hai người kia về lớp.

“ Được rồi.” Chan Jung Gyu từ trên ghế đứng dậy, kéo Lưu Anh Phương ra ngoài, đến cả cửa phòng cũng không thêm đóng lại.

“ Lần sau cũng nên cẩn thận một chút, không được để bị thương.” Hoàng Thiên An vừa băng bó vết thương vừa nói.

Hoàng Thiên Vũ nhìn người chị kia, đột nhiên lại nhớ đến một việc, một việc mà cậu đã thắc mắc lâu nay.

“ Lần trước em có hỏi chị nhưng chị lại không nói với em. Rốt cuộc là tại sao chị lại biết Vũ Linh Nhi?”

Hoàng Thiên An ngừng động tác trên tay lại, khẽ ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Thiên Vũ, trong đôi mắt xinh đẹp lại có chút gợn sóng.

“ Không phải cô bé đó cũng học trong trường này sao?” Hoàng Thiên An né tránh ánh mắt của cậu, tiếp tục băng bó.

“ Chị đừng có nói dối em.” Cậu từ nhỏ đã rất thân với người chị này, cô nói dối chẳng lẽ cậu còn không nhận ra sao.

“ Em... thật sự muốn biết?” Hoàng Thiên An khẽ thở dài, đôi mắt ánh lên một tia bi thương xen lẫn đau khổ. Việc này cô đã cất giấu quá lâu rồi, cô thật sự không muốn nói ra. Nó như là khơi lại trong lòng cô một hồi ức đáng lẽ phải bị lãng quên từ lâu.

“ Đúng vậy!”

“ Em có biết Vũ Linh Nhi có một người anh trai không?” Hoàng Thiên An khẽ cười buồn, ánh mắt như nhìn vào nơi nào đó vô định, cô như đang kể lại một câu chuyện nằm trong ký ức. Một câu chuyện buồn mà cô mãi mãi, thật chí cả đời cũng không thể nào quên.

“ Nghe nói là đã qua đời trong một tai nạn giao thông.” Khi người đó qua đời, cậu mới khoảng 7, 8 tuổi. Đây cũng chỉ là việc mà cậu được nghe kể lại. Nhưng... nó thì có liên quan gì đến chị cậu?

“ Anh ấy... tên là Vũ Minh.” Hoàng Thiên An nhìn Hoàng Thiên Vũ nói. Cậu thậm chí còn nghe được trong lời nói đó có chút run rẩy đang được kìm nén.

Hoàng Thiên Vũ im lặng không lên tiếng, như đang chờ đợi câu nói tiếp theo của cô.

“ 9 năm trước...” Hoàng Thiên An nhắm chặt mắt lại, đôi tay đặt trên đầu gối nắm chặt đến nỗi máu tay bấu vào da thịt cô khiến nó suýt bật máu. Nhưng... cô hiện tại hoàn toàn không có cảm giác gì, hoàn toàn không cảm thấy đau đớn. Một vết thương nhỏ đó sao có thể so sánh được bằng vết thương mà cô đã từng phải trải qua? Cái cảm giác đau khổ xen lẫn tội lỗi ấy. Thậm chí cho đến tận bây giờ, trái tim cô... vẫn đang rỉ máu.

“ 9 năm trước? 9 năm trước làm sao?” Cậu nhớ, cũng đúng vào 9 năm trước cậu bị đưa sang Mĩ du học, Hoàng Thiên An cũng bị đưa sang Anh.

“ 9 năm trước... chị...” Hoàng Thiên An hai cặp lông mày nhíu chặt, đôi mắt vừa nhắm lại liền mở ra, bên trong đôi mắt tràn đầy đau khổ không hề che giấu.

“ Chị sao vậy?” Hoàng Thiên Vũ lo lắng hỏi.

Hoàng Thiên An hai tay ôm chặt lấy đầu, hai bên thái dương ần ần đau nhức. Một mảng cứ ức lộ xộn chợt ủa về.

“ KÍT!!!!!!”

“ RẦM!!!”

Cô còn nhớ, lúc đó tận mắt cô nhìn thấy... người kia ngã xuống như thế nào. Người kia ôm chặt lấy cô bé nằm trong vũng máu từ từ trút hơi thở cuối cùng như thế nào. Thế nhưng... người đó vẫn mỉm cười.

Tiếng động cơ xe phanh gấp không ngừng vang lên trong đầu óc cô. Đầu cô rất đau, thật sự rất đau.

Hoàng Thiên An lắc đầu thật mạnh, chỉ mong cho cảm giác đó mau chóng biến mất.

“ Chị? Chị!!! Chị là sao sao vậy? Chị!!!!” Hoàng Thiên Vũ giật mình nhìn người chị trước mắt, hai tay nắm chặt lấy hai bả vai cô.

“ Chị...” Hoàng Thiên An thất thần nhìn vào Hoàng Thiên Vũ.

“ Làm sao vậy chị?”

“ Chị... chị... Chính chị đã giết chết anh ấy! Chính chị đã giết chết Vũ Minh!” Hoàng Thiên An nói như gào lên, như rằng cô muốn xé rách cổ họng của chính mình. Đôi mắt đầy đau khổ như nhòe đi, từng giọt nước lặng lẽ rơi trên khuôn mặt xinh đẹp.

Cô... cuối cùng cũng có thể nói ra, rằng cô đã giết chết anh ấy, rằng cô đã giết đi người mà cô yêu nhất.

“ Chị...” Hoàng Thiên Vũ sững người, buông hai tay cô ra. Cậu như không tin được vào những gì mình vừa nghe được nữa.

“ Tất cả là tại chị. Chị giết anh ấy! Chị giết anh ấy...” Hoàng Thiên An ôm chặt lấy cậu mà khóc, miệng thì không ngừng lẩm bẩm như đang thú tội. Cô khóc cho thỏa đi nỗi lòng cô kìm nén bao lâu nay, khóc cho những thương đau mà 9 năm qua cô phải chịu đựng.

Cô đã từng hứa với anh sẽ không khóc, sẽ mỉm cười mà sống tiếp. Nhưng... cô mãi mãi không làm được. Cô giống như một đứa trẻ, khóc thật nhiều, khóc cho tất cả đau khổ anh để lại cho cô...

“ Bộp!”

“ Cậu...”

59. Chương 59

Dãy hành lang trống vắng hầu như không có người qua lại, dù sao thì lúc này vẫn còn đang trong giờ học. Vũ Linh Nhi chậm rãi bước đi, cô ôm ba quyển sách ở trong lòng. Bây giờ đang là tiết thể dục, cô định đến thư viện ngồi cho hết tiết.

“ Chị...”

“ Làm sao vậy chị?”

Một giọng nói khá quen thuộc đột nhiên truyền đến tai cô. Vũ Linh Nhi đang đi liền khựng lại, quay đầu nhìn về phía nơi phát ra giọng nói kia. Từ cửa phòng y tế đang mở, cô có thể nhìn thấy hoàn toàn sự việc đang diễn ra ở bên trong. Trong đó có Hoàng Thiên An và Hoàng Thiên Vũ.

Vũ Linh Nhi quay người, dời đi.

“Chị... chị... Chính chị đã giết chết anh ấy! Chính chị đã giết chết Vũ Minh!”

Cô mới bước được vài bước thì đột nhiên dừng lại. Cả người bỗng chốc trở nên cứng đờ. Vũ Minh? Người kia... người kia đang nói cái gì? Trong đầu cô không ngừng vang lên câu nói đó. “Chính chị đã giết chết Vũ Minh!”

Chính chị đã giết chết Vũ Minh!

Chính chị đã giết chết Vũ Minh!.... Vũ Minh! Vũ Minh! Vũ Minh...

Hai chữ “Vũ Minh” như xoay tròn trong đầu cô, nó cứ lặp đi lặp lại giống như một điệp khúc, gọi lên trong cô một đoạn hồi ức.

“ Anh là Vũ Minh - anh trai của em. Còn em là em gái của anh.”

“ Anh hai.”

Vũ Linh Nhi mở to đôi mắt màu nâu khói nhìn chăm chăm vào Hoàng Thiên An đang ôm chặt lấy cậu mà khóc kia. Hình ảnh cô gái đó hiện lên trong cô, mờ nhạt, không rõ ràng, nó giống như một đoạn ký ức mà cô không muốn nhớ tới, giống như một đoạn ký ức về anh. Trước đây cô đã từng gặp cô gái này?

Phải? Không phải?

Cô không biết! Cô không nhớ!! Cô không biết gì hết!

Đầu cô... đầu cô rất đau, rất đau, đau đến nỗi như muốn nổ tung ra. Cô không muốn biết bất cứ thứ gì cả! Cũng không muốn nhớ thứ gì hết! Càng không muốn nhớ đến quá khứ đó.

“ Tất cả là tại chị. Chị giết anh ấy! Chị giết anh ấy...” Giọng nói đó vẫn vang lên, như một con dao đâm vào trái tim cô. Mỗi lần câu nói đó vang lên là trái tim cô lại bị đâm thêm một nhát. Từng nhát, từng nhát cứ nhắm vào tim cô. Rất nhiều! Rất nhiều! Chảy rất nhiều máu, máu cứ chảy xuống không ngừng. Cho đến khi... trái tim trở nên cầm cố, khô cạn không còn lấy một giọt máu. Trái tim chết cũng như lấy đi sinh mạng của cô. Nhưng... tại sao trái tim yếu hèn ấy lại vẫn đập?

“Chị giết anh ấy, giết chết anh ấy. Giết anh ấy...”

Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!!!

Cô muốn hét lên như vậy, hét lên thật to. Nhưng... cô có làm gì cũng không thể khiến chính bản thân mình thoát ra một lời nào. Cô vô dụng.

“ Bộp!”

Vũ Linh Nhi hai tay buông thõng, mấy quyển sách trên tay cô rơi xuống đất. Cô đứng chôn chân tại đó không nhúc nhích.

“ Cậu...”

“ Linh Nhi...”

“ Tất cả là tại chị. Chị giết anh ấy! Chị giết anh ấy...” Hoàng Thiên An vừa khóc vừa không ngừng lẩm bẩm câu nói đó. Giống như cô đang tự trừng phạt mình.

Hoàng Thiên Vũ ôm chặt lấy cô, nhìn thấy người chị mà cậu yêu thương như vậy, cậu thật sự rất đau.

“ Bộp!”

Đột nhiên, có một tiếng động từ ngoài truyền đến.

“ Cậu...” Hoàng Thiên Vũ quay đầu ra, người đứng ở trước cửa khiến cậu không khỏi sửng sốt.

Vũ Linh Nhi đứng ngay trước cửa, dưới chân còn có vài quyển sách. Cô nhìn Hoàng Thiên An, rồi quay sang nhìn cậu, trong đôi mắt vô hồn lại phản ánh đầy sự đau khổ.

“ Linh Nhi...” Cổ họng cậu trở nên khô không khóc, một lời nói thoát ra cũng khiến cậu cảm thấy khó khăn. Linh Nhi, cậu ấy. Đã nghe thấy hết rồi.

Hoàng Thiên An nghe thấy cái tên kia, ngẩng đầu dậy. Trong đôi mắt ngập đầy nước xuất hiện những tia hoảng sợ, cùng tội lỗi.

“ Em...” Hoàng Thiên An run rẩy nói không ra tiếng, cô nhìn chăm chăm vào Vũ Linh Nhi, đôi mắt ảm chứa đầy tuyệt vọng.

Vũ Linh Nhi đột nhiên lùi lại, đầu không ngừng lắc thật mạnh như rằng cô muốn giữ bỏ tất cả mọi suy nghĩ ra khỏi trí óc cô. Cô... không muốn nhìn thấy hai người kia...

Vũ Linh Nhi quay người bỏ đi. Cô! Không muốn ở lại nơi này nữa. Cô bước đi càng lúc càng nhanh rồi đến cuối cùng là thực mạng bỏ chạy. Cô muốn trốn tránh. Trốn tránh tất cả những người này.

“Linh Nhi!” Hoàng Thiên Vũ kêu lên một tiếng rồi chạy ra ngoài đuổi theo cô.

Hoàng Thiên An từ phút thất thần dần dần bình tĩnh trở lại, thấy tình hình không ổn liền cũng chạy ra ngoài.

“Linh Nhi! Dừng lại! Cậu nghe tôi nói một chút!” Hoàng Thiên Vũ đuổi theo ngay đằng sau Vũ Linh Nhi, không ngừng kêu lớn.

Vũ Linh Nhi như bỏ ngoài tai tất cả. Cô như dùng toàn bộ sức lực của mình để chạy, chạy thật nhanh.

“Linh Nhi!”

Trên sân trường không có nắng, lại đặc biệt có gió, ba dáng người chạy đuổi theo nhau giống như những dấu chấm nhỏ không ngừng chuyển động trên trang giấy lớn của cuộc đời.

Hoàng Thiên Vũ chân còn đang bị thương phải một hồi sau cậu mới đuổi kịp Vũ Linh Nhi. Cậu nắm chặt lấy tay cô, không để cho cô chạy. Hai người không biết đã đứng ở cổng trường từ khi nào.

Hoàng Thiên An chạy đến nơi nhưng lại không dám lại gần, chỉ có thể đứng cách họ khoảng vài bước chân. Đôi lông mày cô nhíu chặt lại, ánh nhìn đầy lo lắng hướng về phía Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi bị cậu nắm chặt lấy cổ tay giữa không ngừng muốn thoát ra. Đây là lần đầu tiên cô vì mình mà làm một điều gì đó, lần đầu tiên cô vì mình mà kháng cự, lần đầu tiên đôi mắt vô hồn hiện lên vài tia khó chịu. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu tức giận.

“CẬU THÔI ĐI ĐƯỢC KHÔNG???” Hoàng Thiên Vũ hét lên, bàn tay nắm chặt lấy hai cánh tay Vũ Linh Nhi, giận dữ nhìn cô, trong đôi mắt màu nâu lại chứa đầy tia đau xót.

Trên sân trường bỗng chốc trở nên im lặng, gió thổi bay tóc của ba người, luồn vào da thịt khiến họ lạnh buốt. Lạnh tới tận xương, giống như nỗi lạnh không tên họ mang trong lòng.

Vũ Linh Nhi nhìn thẳng vào mắt cậu. Đôi mắt nâu được phủ lên một tầng sương mù không còn cái vẻ vô hồn thường thấy nữa mà trong đó lại tràn đầy yếu đuối, từ trong hốc mắt chảy ra một giọt lệ trong suốt.

Giọt nước lăn dài trên gò má, “tách” một tiếng rơi xuống tay cậu.

Hoàng Thiên Vũ sững người, đôi tay như vô lực buông cánh tay Vũ Linh Nhi ra.

“Xin lỗi... chị xin lỗi. Xin lỗi em.” Hoàng Thiên An đứng đằng sau lệ đã khô rơi, đôi mắt đầy đau khổ nhìn về phía Vũ Linh Nhi. Đáng lẽ cô không nên trở về, không nên trở về nơi này, không nên khơi lại đau thương kia một lần nữa. Không nên.

Vũ Linh Nhi đột nhiên quay sang nhìn cô, trong đôi mắt lại ánh lên một tia hoảng hốt. Cô một lần nữa lại quay người bỏ chạy.

Hoàng Thiên Vũ không kịp phản ứng, để mặc cho Vũ Linh Nhi chạy ra đường. Ch đến khi cậu ý thức được...

“KÍT!!!!!!”

“RẦM!!!!!!!!!!”

Tiếng xe phanh gấp rít lên trong không khí. Một tia chớp lóe lên như xé toạc bầu trời.

“Pí po! Pí po! Pí po!!”

Tiếng còi xe cứu thương vang lên ngày một to, ngày một gần. Chiếc xe cấp cứu đỗ lại ngay trước cổng trường. Trên cánh cấp cứu của bệnh viện, một người con gái nằm bất động, cả người bết đầy máu, trên đôi môi lại khê nở một nụ cười mãn nguyện.

Cho đến khi chiếc xe cứu thương kia đi khỏi, một dáng người không biết đã đứng ở đây từ bao giờ. Mái tóc màu vàng vì một cơn gió mà trở nên hỗn loạn, có chút mất trật tự. Đôi mắt dài hẹp lạnh lẽo lại ẩn chứa một thứ cảm xúc kỳ lạ.

60. Chương 60

Trần Hà Duy ngồi dựa lưng vào gốc cây, hai mắt khép hờ lại. Dường như là hắn ta đang ngủ.

Hắn ta không hiểu nổi, hồi nãy là vì sao lại làm vậy? Đầu bóng rổ ư? Nực cười! Hắn không nghĩ mình lại đi hơn thua với một tên nhóc. Nhưng... không hiểu sao hắn lại làm vậy. Hắn ta chỉ cảm thấy tên kia có chút không vừa mắt. Hơn nữa, theo trực giác của hắn thì Hoàng Thiên Vũ đó không giống như vẻ bề ngoài.

Linh tính của loài thú nhắc nhở cho hắn rằng, sau này hắn sẽ còn phải dây dưa với con người này. Vì sao? Hắn không rõ.

“CẬU THÔI ĐI ĐƯỢC KHÔNG???”

Đột nhiên một giọng nói vang lên phá yên đi cái không gian im lặng quanh hắn. Hắn ta hơi nhú mày, tâm tình lập tức trở nên không vui, đôi mắt dài sắc lạnh từ từ mở ra.

Nhưng điều mà hắn nhìn thấy lại làm hắn có chút bất ngờ. Hắn ta khẽ nhếch môi, một nụ cười đầy thích thú.

Hoàng Thiên Vũ nắm chặt lấy cánh tay Vũ Linh Nhi, cậu ta lộ ra cái bộ mặt mà hiếm khi thấy.

Nhưng... điều hắn chú ý hơn là Vũ Linh Nhi, đôi mắt đầy đau khổ cùng bức bách ấy. Đã không còn cái dáng vẻ thờ ơ vô hồn nữa. Một giọt nước mắt tràn ra khỏi đôi mắt màu nâu khói. Lòng hắn cũng như một hồ nước lặng vì một giọt trong suốt đó mà khẽ gợn sóng.

“ Xin lỗi... chị xin lỗi. Xin lỗi em.”

“ Bíp!!!! Bíp!!!! Bíp!!!!” Tiếng còi xe vang lên không ngừng.

“ Xin lỗi... chị xin lỗi. Xin lỗi em.”

Vũ Linh Nhi nhìn Hoàng Thiên Vũ không ngừng nói xin lỗi với mình, cô quay người bỏ chạy. Cô không muốn nhìn thấy cô gái đó, mỗi lần nhìn đến là cô lại nhớ đến anh hai. Mỗi lần nhìn đến là cô lại nhớ đến cái ngày kinh khủng ấy.

“ Linh Nhi.” Hoàng Thiên Vũ giật mình, sau khi nhìn thấy Vũ Linh Nhi thì thấy cô đã đứng ở giữa đường. Từ xa có một chiếc tải đang lao đến ngày một gần.

Tiếng còi xe vang lên liên hồi, Vũ Linh Nhi lại đứng yên bất động. Đôi mắt như ngậy đại nhìn chằm chằm về chiếc xe đang ngày một tiến gần.

Thời gian đột nhiên như dừng lại, chiếc lá lơ lửng giữa không trung...

Chết! Có lẽ cô sắp chết! Thật sự sắp chết rồi! Như vậy cũng tốt, cô... có thể chết rồi. Có thể, gặp lại anh hai rồi. Cô... không cần sống ở nơi này nữa. Nơi nào có anh hai, đối với cô mới là hạnh phúc nhất.

Trái tim nhỏ bé khẽ run rẩy, dường như có một thứ gì đó sâu thẳm trong tim cô đang sợ hãi. Là sợ hãi cái chết sao? Từ khi nào mà sự sống trong cô lại bùng lên, vì sao mà lại đúng vào lúc này?

“ Bíp! Bíp!!!! Bíp!!!!!!”

Tiếng còi xe chói tai như gào rít trong không khí, thét lên, thét lên đầy ghê sợ, giống như đang gào thét trong lòng mỗi người.

Không kịp nữa rồi! Cô đang nào cũng sẽ chết... - Vũ Linh Nhi khẽ nhắm mắt lại, buông xuôi... từ bỏ... Cô từ bỏ... Trước mắt cô đột nhiên trở nên mờ ảo. Đôi mắt mở to không nhìn rõ vật gì nữa. Đầu cô. Đau! Rất đau!

“ LINH NHI!!!” Hoàng Thiên Vũ hét lên, cả người lao nhanh đến.

Nhưng... có một người đã nhanh hơn, người đó chạy qua trước mặt cậu, lao ra đường. Người đó...

“ KÍT!!!!”

“ RẦM!!!”

Vũ Linh Nhi cảm nhận được, cô... bị một người nào đó ôm vào lòng, ôm thật chặt. Giống như... anh hai cô. Anh đã ôm chặt lấy cô nằm trong một vũng máu, để rồi... ra đi mãi mãi, mãi mãi... Liệu, người này có phải cũng... sẽ giống như anh cô?

Sợ! Cô sợ! Cô sợ hãi! Cô sợ hãi chính cái chết! Giờ phút này đây cô thật sự sợ cái chết ấy sẽ đến. Sợ cái chết sẽ mang người này đi. Sợ một người khác lại vì cô mà chết. Anh cô, mẹ cô cũng đã vì cô mà chết...

“ Không... không sao rồi. Sẽ... sẽ bảo vệ em... Tuyệt đối... tuyệt đối... sẽ... mãi mãi bảo vệ... em...” Người đó nói ra từng chữ đứt quãng, giọng nói mỏng manh yếu ớt vang lên một cách khó nhọc.

Đôi tay đang ôm chặt lấy cô buông thõng một cách vô lực.

“ KHÔNG!!!”

Vũ Linh Nhi đột nhiên hét lên. Giọng nói tưởng chừng như đã không còn giờ phút này lại cất lên. Cô vô vọng mà gào lên, mà hét lên.

Hoàng Thiên Vũ chạy đến bên cô đột nhiên dừng lại, cậu vì giọng nói đó mà dừng lại. Cậu... như không còn tin vào mắt mình nữa... Vũ Linh Nhi... cô gái đó...

Cô khóc!

Cô khóc thật nhiều, thật nhiều. Giống như những thứ cô đã chôn giấu bao nhiêu năm, giống như tất cả cô đã chịu đựng bao nhiêu năm nay. Từng giọt nước mắt lăn rơi trên khuôn mặt dần dần trở nên trắng bệch của người trong lòng cô. Đôi mắt cô trở nên dại đi, cái ánh mắt đầy đau khổ cùng tuyệt vọng không hề có tiêu cự.

Cô dùng toàn bộ sức lực của mình ôm chặt lấy người đó, ôm thật chặt. Cô sợ rằng chỉ cần cô một phút buông tay. Người đó... cũng sẽ giống như anh hai rời xa cô, mãi mãi...

“ Không được... không được...” Vũ Linh Nhi lắc mạnh đầu, đôi mắt mờ ảo không thể nhìn rõ người trước mặt. Cô như vô thức lẩm bẩm.

“ Cậu...”

“ Tuyệt đối không được! Không được chết!”

“ Anh hai!”

Một dáng người có mái tóc màu vàng đứng cách đó không xa. Anh ta nhìn hết toàn bộ sự việc. Anh ta, đứng im lặng, không cử động. Đôi mắt dài không chớp. Anh ta nhìn chăm chăm vào Vũ Linh Nhi, đôi mắt đầy tuyệt vọng đó những giọt nước mắt đó, ngay cả giọng nói đó. Như khắc sâu vào trong lòng anh ta. Như cuộc đời của anh ta, mở sang một trang mới.

“ Pi po! Pi po!!!! Pi po!!!”

“ Chú! Chú lái xe nhanh lên một chút được không?” Hoàng Thiên An ngồi bên ghế phó lái, quay sang nói với người tài xế. Cô gái này chính xác là Hoàng Thiên An, Hoàng Thiên An của 9 năm trước. Cô gái mới 16 tuổi.

“ Cô chủ đừng vội, chúng ta vẫn còn sớm mà.” Người tài xế bình tĩnh lái xe.

“ Chắc bây giờ anh Minh đón bé Nhi rồi.” Hoàng Thiên An nhìn đồng hồ trên tay, có hơi sốt ruột.

Hôm nay cô có hẹn với Vũ Minh đi chơi với em gái anh ấy.

“ Được rồi, cô chủ làm tôi cũng sốt ruột theo đây này.” Chú lái xe cười cười, lái xe nhanh lên một chút, dù sao trên đường cũng vắng người.

“KÍT!!!!”

Đột nhiên xe phanh gấp lại, Hoàng Thiên An bất ngờ cả người đều dúi về phía trước, trán bị va đập mạnh.

“RẦM!!!”

Một dáng người ôm trong lòng một bé gái lao thẳng về phía đầu xe của cô sau đó ngã lăn xuống mặt đất. Hoàng Thiên An cả người cứng đờ, máu từ vết thương trên trán cô chảy xuống làm ướt một mảng áo.

Cô chính mắt nhìn thấy người kia... người kia nằm trên vũng máu, cả người toàn là máu ôm chặt lấy cô bé kia. Là cô, là xe cô đã đâm phải anh ấy.

Trước mắt nhất thời trở nên tối sầm, cô nhanh chóng mất đi ý thức, rơi vào hôn mê.

Khi cô tỉnh lại, đã thấy bản thân mình đang ở trong bệnh viện, mùi thuốc sát trùng sộc vào trong mũi cô. Giấc mơ vừa nảy khởi dậy trong cô một ký ức đáng sợ, nó khiến cô tỉnh giấc. Hoàng Thiên An nhìn chằm chằm vào trần nhà trắng toát, cô không biết là mình đang nghĩ gì, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào mảng màu trắng kia đến thất thần.

Đột nhiên có người nắm lấy tay cô.

“ Chị! Chị tỉnh lại rồi!” Hoàng Thiên Vũ nắm chặt lấy tay cô, vẻ mặt như nhẹ nhõm hẳn ra.

“ Tiểu Vũ?” Hoàng Thiên An yếu ớt lên tiếng, cô phải khó khăn lắm mới có thể nhìn rõ người trước mắt.

“ Em ở đây mà. Không sao đâu.”

“ Tiểu Vũ... Linh... Linh Nhi đâu?...” Hoàng Thiên An lo lắng hỏi, cô còn nhớ... lúc đó...

“ Xin lỗi... chị xin lỗi. Xin lỗi em.” Cô lại một lần nữa nói tiếng xin lỗi với Vũ Linh Nhi, dòng lệ lại cứ thế tuôn rơi. Cô nghĩ... cho dù cô có xin lỗi cả trăm lần cũng không đủ.

Vũ Linh Nhi nhìn cô, ánh mắt lại tràn ngập hoảng hốt. Đột nhiên, một dự cảm không lành tràn ngập trong cô.

Đột nhiên Vũ Linh quay người, bỏ chạy ra khỏi trường. Con đường trống vắng bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe tải, lao nhanh đến.

Cô nhìn thấy chiếc xe đó ngày một đến gần Vũ Linh Nhi, một đoạn hồi ức lại ùa về trong cô. Lúc đó... cũng có một chiếc xe lao về anh như thế. Nhưng... người ngồi trên chiếc xe đó là cô. Là cô đã đâm chết anh... là cô đã đâm chết Vũ Minh.

Hoàng Thiên An không kịp suy nghĩ, cả người lao nhanh về phía Vũ Linh Nhi, ôm chặt cô bé đó vào lòng.

“KÍT!!!”

Tiếng xe phanh gấp vang lên ngay bên tai cô.

“ RẦM!!!”

“ Không... không sao rồi. Sẽ... sẽ bảo vệ em... Tuyệt đối... tuyệt đối... sẽ... mãi mãi bảo vệ... em...” Hoàng Thiên An suy yếu nói. Cô có cảm giác như mình sắp chết. Chết? Thế cũng tốt... cô sẽ không phải sống đau khổ như thế này nữa. Chết... cô sẽ được gặp anh – người mà cô dùng cả đời để yêu.

Hoàng Thiên An đôi tay buông thõng, hai mắt nhắm chặt. Khuôn mặt cô trắng bệch, máu từ đầu túa ra không ngừng. Cả người chìm vào vô thức.

Trước khi ngất đi, cô cảm nhận được... dường như có thứ gì đó rơi trên mặt mình. Là nước mưa... là máu... hay là nước mắt? Cô khẽ mỉm cười. Bởi vì cô đã bảo vệ được cô bé đó, giống như... anh...

Anh, em làm được rồi. Em đã bảo vệ được người mà anh yêu thương...

Cô cứ tưởng... rằng mình đã chết. Nhưng... hóa ra lại không. Cô vẫn còn sống, Hoàng Thiên Vũ – em cô vẫn còn đang đứng trước mặt cô...

61. Chương 61

“Chị ấy không sao rồi.” Hoàng Thiên Vũ đứng trước giường bệnh của Hoàng Thiên An, nhìn Vũ Linh Nhi cả người đang run rẩy, khẽ trấn an.

Vũ Linh Nhi không để ý đến lời cậu nói nhìn chăm chăm vào Hoàng Thiên An. Hai con mắt trừ bỏ vẻ sợ hãi thì chính là bi thương. Cái ánh mắt trống rỗng đã không còn nữa. Cả cơ thể cô lạnh toát đến dọa người, đôi môi không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Hoàng Thiên An nằm trên giường bệnh, đầu còn bị quấn một lớp vải trắng, sắc mặt xanh xao đến dọa người. Lúc này tai nạn làm cậu sợ gần chết cũng may là Hoàng Thiên An không bị nặng, đầu chỉ bị va đập nhẹ, chân bó bột vài tháng là khỏi. Nhưng... người làm cậu lo lắng hơn bây giờ lại là Vũ Linh Nhi.

Hoàng Thiên Vũ nhìn cô còn đang run cầm cập ngồi trên ghế sofa đằng kia, đôi lông mày nhíu chặt lại. Cậu từ nghĩ một ngày nào đó Vũ Linh Nhi sẽ khỏi bệnh nhưng không ngờ lại là lúc này. Từ khi nào mà mọi chuyện lại trở nên như vậy, từ lúc nào mà cậu không còn kiểm soát được nó nữa. Vũ Linh Nhi bây giờ so với trước đây liệu có khác gì nhau?

Sự việc 9 năm trước, kể cả chị hai và Vũ Linh Nhi nữa. Cậu rất cuộc thì phải làm thế nào?

Không hiểu tại sao từ khi gặp Vũ Linh Nhi, số lần cậu tự hỏi mình phải làm thế nào ngày càng nhiều. Trước đây, cậu không bao giờ lo lắng về bất cứ việc gì. Nhưng giờ đây cậu càng ngày càng trở nên hoang mang, cậu không biết mình phải làm gì nữa. Giống như việc đi bộ giữa một con đường đầy sương mù. Cậu không thể xác định phương hướng, không thể tiến lên, cũng không thể dừng lại.

“Anh hai...” Vũ Linh Nhi đôi mắt ngập nước, hai bàn tay nắm chặt, miệng vẫn liên tục lẩm bẩm, lặp đi lặp lại câu nói đó.

Cậu cảm thấy trong lòng nổi lên một trận chua xót, thậm chí muốn ôm Vũ Linh Nhi vào lòng, muốn an ủi cô, muốn nắm chặt lấy tay cô, muốn truyền hơi ấm của mình sang cho cô. Thậm chí, cậu còn từng nghĩ cả đời bảo vệ cô.

Đột nhiên, mí mắt Hoàng Thiên An hơi giật giật.

“Chị! Chị tỉnh lại rồi!” Hoàng Thiên Vũ nắm lấy bàn tay Hoàng Thiên An, nui mừng nói.

Vũ Linh Nhi hơi giật mình, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm về người đang nằm trên giường bệnh kia. Hoàng Thiên An từ từ mở mắt.

Tiếp xúc đột ngột với ánh sáng khiến cô đột nhiên cảm thấy chói mắt. Phải một lúc sao cô mới nhìn rõ mọi vật. Hoàng Thiên Vũ vẫn nắm chặt lấy tay cô.

“Tiểu Vũ?” Hoàng Thiên nhìn cậu, nhỏ giọng nói.

“Em ở đây mà. Không sao đâu.” Cậu gật gật đầu với Hoàng Thiên An.

Vũ Linh Nhi thấy cô gái kia đã tỉnh nhưng cả người cô lại trở nên cứng đờ. Cô... không biết phải đối diện với chuyện này như thế nào. Cô ngồi yên bất động tại chỗ, ánh mắt không còn nhìn về phía Hoàng Thiên An nữa. Người đã cứu cô, là cô gái đó.

“Tiểu Vũ... Linh... Linh Nhi đâu?...” Hoàng Thiên An đột nhiên nhớ ra, đôi lông mày ngay lập tức nhíu lại. Cô dùng chút sức lực duy nhất của mình nắm lấy bàn tay Hoàng Thiên Vũ. Cô nhớ... cô nhớ lúc đó có ô tô lao đến. Rồi... sau đó... Không biết Vũ Linh Nhi có bị thương không.

“Chị đừng lo, cậu ấy không sao.” Hoàng Thiên Vũ vỗ vỗ bàn tay Hoàng Thiên An đang nắm chặt lấy tay cậu, nhìn sang chỗ Vũ Linh Nhi đang ngồi. “Cậu ấy ở kia kìa.”

“Ừ. Không sao thì tốt rồi.” Hoàng Thiên An tận mắt nhìn thấy Vũ Linh Nhi không bị thương mới yên tâm, buông tay Hoàng Thiên Vũ ra.

Vũ Linh Nhi ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Thiên An. Hoàng Thiên An yếu ớt cười với cô, một nụ cười ảm áp mà có lẽ cả đời cô cũng không thể quên được.

“Chị cứ nghỉ ngơi đi.” Hoàng Thiên Vũ đắp lại chăn cho Hoàng Thiên An.

“Chị biết rồi. Chị không sao đâu. Chị là bác sĩ mà.” Hoàng Thiên An khẽ cười.

“Chị có biết là chị làm em lo chết không?”

“Cạch!”

Trần Hà Duy đứng ngoài phòng bệnh. Qua khe hở của cánh cửa được khép hờ, hắn nhìn thấy Vũ Linh Nhi. Cô gái đó cả người run rẩy, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt sưng đỏ ngập đầy bi thương.

Hắn ta không hiểu sao mình lại tới đây, chỉ là đột nhiên muốn tới nhìn cô gái này. Đôi mắt dài màu nâu đậm nhìn chăm chú vào Vũ Linh Nhi, cô gái này đột nhiên lại thu hút hắn tới kỳ lạ. Bình thường, hắn khinh thường, hắn chán ghét cô gái đó nhưng từ khi nhìn thấy vẻ mặt đó hắn lại có một cảm giác khác. Cái thú vị ban đầu trong hắn dường như có chút thay đổi.

Khó hiểu!

Hắn hai tay đút túi quần, quay người rời khỏi.

“Ba! Ba ăn chút trái cây đi.”

Đột nhiên có một giọng nói từ phòng bệnh nào đó phát. Hắn ta đột nhiên dừng lại cước bộ, giọng nói này...

Bên trong phòng bệnh số 203, một người phụ nữ mặc chiếc váy màu tím than đang ngồi trên ghế gần giường gọt hoa quả.

Trên giường, có một ông lão. Ông ta, không ai khác chính là Trần Hữu Hà.

“Bà ta?” Trần Hà Duy nhíu mày, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Người đàn bà đó chính là người đàn bà mặc bộ đồ đỏ lần trước. Nói thẳng ra, bà ta là người vợ hiện tại của Trần Quý Dương.

“Hóa ra là nằm ở bệnh viện này. Vẫn còn chưa chết.” Trần Hà Duy khẽ nhếch môi cười lạnh một tiếng. Hắn ta lại nhìn sang người đàn bà đang bưng trà rót nước tươi cười với lão kia cứ một tiếng lại gọi “ba”. Hắn chỉ có hai chữ để hình dung: Giả tạo.

Thử hỏi nếu không phải tại cái gia tài kếch xù mà lão già đó cố chết vẫn giữ khư khư kia thì làm gì có chuyện bà ta lại đối xử tốt với một người sắp chết như thế. Nếu không phải vì đồng tài sản kia, thậm chí Trần Quý Dương cũng đã sớm trở mặt rồi, còn bà ta sống chết của Trần Hữu Hà cũng không thêm quan tâm chứ đừng nói là đến thăm.

Nhưng bà ta cũng thật ngu ngốc, bà ta nghĩ Trần Hữu Hà không biết mục đích thật sự của bà ta sao? Nếu đến ngay cả việc đơn giản như vậy là cũng bị lừa thì ông ta cũng đã không thể sống được trong cái thế giới hắc đạo đến tận bây giờ. Bà ta làm những điều đó chỉ phí công mà thôi, cuối cùng vẫn là trắng tay.

Trần Hà Duy hắn thật sự muốn xem, vở kịch này rồi sẽ đi đến đâu.

“Chị biết rồi. Chị không sao đâu. Chị là bác sĩ mà.”

“Chị có biết là chị làm em lo chết không?”

“ Cạch!”

Cánh cửa phòng bệnh đột nhiên bật mở, một người đàn ông mặc đồ bác sĩ bước vào.

“ Ai là người nhà của bệnh nhân Hoàng Thiên An?”

“ Là tôi.” Hoàng Thiên Vũ lên tiếng.

“ Cậu theo tôi sang phòng bên một chút.”

“ Chị không sao đâu, cứ đi đi.” Hoàng Thiên An lắc lắc đầu nói.

“ Được rồi.” Cậu gật đầu với Hoàng Thiên An, rồi quay sang phía Vũ Linh Nhi. “Linh Nhi. Cậu ở đây nhé. Tôi sẽ quay lại ngay.”

“ Cạch!”

Cửa phòng đóng lại. Bên trong chỉ còn lại hai người. Cả hai người họ đều đồng loạt duy trì trạng thái trầm mặc, không ai lên tiếng.

“ Bác sĩ. Chị tôi không sao chứ?” Hoàng Thiên Vũ đi đằng sau vị bác sĩ kia, không kìm nổi lo lắng mà hỏi.

“ Không sao. Cậu đừng lo. Tôi chỉ mời cậu sang để lấy một số thuốc cần thiết thôi.”

“ Vậy là tôi yên tâm rồi.” Hoàng Thiên Vũ thở phào một hơi, cậu cứ sợ sau tai nạn sẽ để lại di chứng gì đó. Cũng may lúc đẩy chiếc xe tải kia phanh kịp nếu không đã đâm trúng người rồi.

“ Chỉ cần ở việc tĩnh dưỡng vài tháng là khỏi hoàn toàn rồi.”

“ Cảm ơn bác sĩ.”

“ Cậu đừng nói thế. Đây là việc của tôi mà.”

Hoàng Thiên Vũ trong lòng thầm cảm thấy may mắn, ít nhất thì mọi việc cũng đã tạm ổn thỏa. Đột nhiên, cậu nhìn thấy một dáng người đang đi xuống cầu thang. Người đó... hình như chính là hấn ta. Cậu hơi nhú mào, chân đang đi cũng dừng lại. Cậu muốn cố nhìn rõ xem kia có phải là hấn không, nhưng người đó đã biến mất sau dãy cầu thang.

“ Cậu còn đứng đó làm gì, còn không vào đây.” Tiếng ông bác sĩ ở đằng trước cậu truyền tới.

“ Tôi biết rồi.”

62. Chương 62

“ Cạch!”

Hoàng Thiên An nhìn theo cậu cho tới khi cánh cửa phòng bệnh đóng lại. Cô cảm thấy cả người đều mệt mỏi, cô hoàn toàn không còn chút sức lực nào. Đường như tất cả những việc xảy ra ngày hôm nay đều quá sự chịu đựng của cô. Hoàng Thiên An khẽ nhắm mắt, đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại.

Vũ Linh Nhi cúi đầu, ngồi yên trên ghế, không cử động, cũng không lên tiếng. Đôi mắt nâu khói nhìn chằm chằm vào đôi giày phía trước. Cả hai người cứ như thể duy trì bầu không khí im lặng.

“ Chị xin lỗi.” Hoàng Thiên An đột nhiên mở mắt ra, nhìn Vũ Linh Nhi bằng ánh mắt đầy tuyệt vọng.

Trước đây, là cô đã hại chết anh ấy,

Giờ cô lấy mạng của mình đổi lại, một lần nữa bảo vệ cô bé đó.

Nhưng... cô lại không chết...

Cô, mãi mãi vẫn nợ Vũ Linh Nhi

Dù có dùng cả đời cũng không thể trả

Chỉ có cái chết mới có thể chấm dứt,

Chấm dứt cuộc sống đau khổ đầy tội lỗi này...

Vũ Linh Nhi khẽ ngẩng đầu, đôi mắt nhìn vào Hoàng Thiên An, đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào đôi mắt của người con gái ấy. Trong đôi mắt giống như đôi mắt của Vũ có bi thương, có đau khổ, có sợ hãi.

“Chị... không được chết...” Vũ Linh Nhi đột nhiên lại lên tiếng, giọng nói trong trẻo vang vọng trong khắp căn phòng, giọng nói có chút yếu đuối lại có chút kiên cường.

Người đó không được chết! Anh hai đã từ bỏ cô, nhưng người kia thì không thể. Cô không chết, cô gái kia cũng không được chết. Không được! Cô không muốn có người vì cô mà chết.

Hoàng Thiên An khẽ giật mình, có chút hoảng hốt nhìn Vũ Linh Nhi. Trong đôi mắt không còn trống rỗng, nó giờ đây giống như một mặt hồ gặp nước đang gợn sóng. Sóng khiến cho những cơn cá sợ hãi. Hoàng Thiên An, dường như là cơn cá đó, không thể vùng vẫy, cũng không thể thoát ra. Cá không có nước sẽ chết.

Đột nhiên sao đó Hoàng Thiên An lại cười, một nụ cười buồn.

“Được rồi. Không phải chị vẫn sống sao?”

Cô nghĩ có lẽ sự trả giá của cô không phải là cái chết mà là cuộc đời.

Cô, cả đời này đều phải bảo vệ Vũ Linh Nhi, thay anh bảo vệ người anh yêu nhất.

Vũ Linh Nhi không lên tiếng. Căn phòng lại rơi vào trầm mặc.

Hoàng Thiên An nhìn cô bé đó, đôi môi vẫn luôn giữ một nụ cười. Cô khẽ lên tiếng.

“Em sau này không được làm như vậy nữa, biết không?”

Vũ Linh Nhi tiếp tục im lặng. Đôi mắt không hiểu vì sao vẫn nhìn Hoàng Thiên An.

“Em biết không, Vũ Minh đã từng nói em là người quan trọng nhất trong đời của anh ấy.” Hoàng Thiên An dựng người mình dậy, nửa ngồi trên giường, đôi mắt nhìn mông lung ra phía cửa sổ.

Vũ Linh Nhi theo hướng nhìn của Hoàng Thiên An nhìn ra bên ngoài. Hóa ra bầu trời cũng có lúc xanh như vậy.

“Lúc anh ấy ôm em, anh ấy cũng luôn mỉm cười. Lúc anh ấy bảo vệ em cũng luôn mỉm cười.”

Hoàng Thiên An còn nhớ, khi anh ấy nằm trên vũng máu, hai tay vẫn ôm chặt lấy cô bé đó, cặp mắt màu nâu khói vẫn luôn dịu dàng từ từ đóng lại, đôi môi vẫn nở một nụ cười ấm áp.

Vũ Linh Nhi cả người hơi run rẩy. Cô... rất nhớ anh hai, rất nhớ....

“Anh ấy luôn bảo vệ em, là muốn em hạnh phúc.” Hoàng Thiên An quay sang nhìn Vũ Linh Nhi, đôi mắt xinh đẹp đã phủ lên một tầng hơi nước mỏng.

“Anh ấy đã dùng cả mạng sống để bảo vệ em, là muốn em tiếp tục sống. Em phải sống thay cho anh ấy, thay anh ấy tận hưởng cuộc sống tươi đẹp bên ngoài.” Một giọt nước mắt lại rơi trên khuôn mặt Hoàng Thiên An. Cô lại khóc.

“Chị lại khóc rồi. Chị đã hứa với anh ấy sẽ không khóc.” Hoàng Thiên An lấy tay lau đi nước mắt trên mặt cô. “Anh ấy không muốn người anh ấy yêu thương đau khổ. Em hiểu không?”

Vũ Linh Nhi nhìn người kia. Cô sẽ phải tiếp tục sống sao? Nhưng... cái thế giới không có anh hai thì không còn ý nghĩa gì với cô nữa. Ở đây cô luôn cảm thấy đau khổ, không có anh hai. Không có ai quan tâm, lo lắng, yêu thương cô. Kể cả ông ấy người thân còn lại duy nhất trên đời của cô cũng không. Thế giới bên ngoài khiến cô cảm thấy sợ hãi.

“ Không phải còn rất nhiều người yêu quý em sao? Có chị, Vũ và cả quần gia Kim nữa bác ấy luôn coi em như con gái.”

“ Nhưng... thật sự... rất sợ...” Vũ Linh Nhi ngập ngừng một lúc lâu rồi lên tiếng. Không biết đã bao lâu rồi cô lần cuối nghe thấy tiếng nói của chính mình.

“ Vì vậy mà em muốn từ bỏ sao?”

“ Mạng sống là của em nhưng em không có quyền kết thúc nó , em không có quyền coi rẻ mạng sống của chính mình. Bởi vì nó đem theo bao đau thương cho người khác.” Hoàng Thiên An đôi lông mày đột nhiên nhíu lại. Trong đôi mắt hiện lên vài tia phẫn nộ.

Vũ Linh Nhi lặng lẽ cúi đầu.

“ Em cứ từ từ suy nghĩ đi.” Hoàng Thiên An khẽ thở dài, nhắm mắt lại. Cô cảm thấy cả ngày nay đã mệt mỏi lắm rồi. Cô muốn ngủ. Nhưng... không hiểu sao cô lại không tài nào ngủ được, mở mắt ra cô đã chẳng thấy Vũ Linh Nhi đâu nữa.

Hoàng Thiên An nhìn căn phòng giờ chỉ còn lại mình cô. Vũ Linh Nhi có lẽ đã đi rồi.

Một đời người sẽ bắt đầu bằng sự sống,

Và kết thúc bằng cái chết.

Thế nhưng khi bạn chết không phải là cuộc sống sẽ kết thúc.

Nó vẫn sẽ tiếp tục với những người không quen biết,

Hoặc là với những con người đầy đau khổ trước cái chết ấy...

“ Chị! Linh Nhi đâu?” Hoàng Thiên Vũ bước vào phòng bệnh, nhìn khắp nơi cũng không thấy Vũ Linh Nhi đâu.

“ Đi rồi.” Hoàng Thiên An chỉnh lại vị trí nằm cho dễ chịu hơi một chút, cái chân bị bó bột kia khiến cô không thoải mái.

“ Đi rồi? Đi đâu? Cậu ấy đi rồi sao? Chẳng lẽ đi ra ngoài đường? Một mình? Sao Chị lại để cho cô ấy đi?” Cậu sau khi nghe xong câu kia liền tròn mắt lên.

“ Em có nhớ chị còn là bệnh nhân không đấy?” Hoàng Thiên An xoa xoa cái hai bên thái dương hơi đau nhức. Hơi dồn dập một lúc như thế muốn cô chết sớm sao chứ?

“ Nhưng sao chị lại để cô ấy đi. Cô ấy... làm sao ra ngoài một mình được.”

“ Tại sao lại không? Vũ Linh Nhi không còn là đứa trẻ nữa, đã 17 tuổi rồi. Cô bé đó phải tự đối diện với cuộc sống này. Em không thể cả đời đều đi sau Linh Nhi được.”

“ Nhưng mà...” Nghĩ đến việc Vũ Linh Nhi một mình đi ra ngoài, lòng cậu lại lo lắng không thôi, nhờ có chuyện gì xảy ra thì phải làm sao đây?

“ Không được! Em phải đi tìm cậu ấy!” Cậu quay người toan bỏ đi.

“ Đứng lại!” Hoàng Thiên An đột nhiên lên tiếng, cái giọng điệu mà cô chưa từng nói với Hoàng Thiên Vũ bao giờ, có chút uy nghiêm, lại có chút giống như ra lệnh.

Hoàng Thiên Vũ nghi hoặc quay đầu lại nhìn Hoàng Thiên An. Từ bé đến lớn, chị chưa bao giờ nói chuyện với cậu như vậy. Trên khuôn mặt xanh xao yếu ớt đó lại phảng phất đầy kiên cường cùng độc đoán. Ở người đó có một khí tức bức người khiến người khác phải phục tùng. Giống như... ba cậu.

Cậu đột nhiên lại nghĩ, dường như ba cậu đã sai rồi. Ba cậu đã sai khi chọn lựa cậu rồi. Đáng ra, chủ nhân mới của Hoàng thị phải là Hoàng Thiên An chứ không phải cậu.

Chỉ vì một chữ “mềm yếu của con gái” mà cái chức “chủ nhân” nặng nhọc ấy bị đẩy sang cho cậu. Nhưng... người mềm yếu không phải là chị hai, mà là cậu.

“Chị?”

“Quay lại đây.” Hoàng Thiên An thở dài, bộ dáng lúc này lại biến mất. Cô biết là mình hơi lớn tiếng với Hoàng Thiên Vũ.

63. Chương 64

Hoàng Thiên Vũ đứng trong sân nhà mình, cứ thi thoảng lại ngó sang bên kia đường. Căn biệt thự nhà họ Vũ vẫn đóng kín cửa. Lúc này cậu đã sang hỏi, Vũ Linh Nhi vẫn chưa về nhà. Không biết cô gái đó đã đi đâu, lúc nào cũng khiến người khác lo lắng.

Trời càng ngày càng trở nên tối hơn, cậu lại càng lo lắng. Vũ Linh Nhi sao bây giờ vẫn chưa về?

Đột nhiên, có một dáng người trên đường thu hút ánh mắt của cậu. Kia... không phải là Vũ Linh Nhi sao?

Hoàng Thiên Vũ mừng ra mặt, nhìn về phía người đang đứng bên đường kia.

Vũ Linh Nhi đứng trước cổng nhà mình, cô cứ đứng đó, nhưng không bấm chuông. Như rằng cô đang suy nghĩ điều gì đó.

Một lúc sau,

“Píng poong! Píng poong!!”

Chuông cửa nhà họ Hoàng vang lên hai hồi.

“Để cháu ra mở cửa cho.” Hoàng Thiên Vũ quay lại nói với bác quản gia rồi chạy ra mở cửa. Cậu nhìn thấy Vũ Linh Nhi đứng ngoài kia. Cậu tự hỏi: Không biết cô gái đó đến đây làm gì.

“Két!”

Cánh cổng lớn mở ra, Vũ Linh Nhi đứng trước mặt cậu.

“Linh Nhi.”

“Tôi...” Vũ Linh Nhi nhìn cậu, lại ngập ngừng không lên tiếng.

“Cậu không sao chứ?” Hôm nay xảy ra rất nhiều việc, cậu cũng chưa thể suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì. Cậu vốn đã quen với con người trước đây của cô. Nhưng... bây giờ...

“Tôi... cậu giúp... giúp tôi được không?” Vũ Linh Nhi ấp úng nói, cô thật sự không quen với việc bản thân tự nhiên có thể nói chuyện, cảm giác như lời nói thoát ra từ cổ họng mình thật khó khăn.

“Cậu...”

“Cậu... đã từng nói mà... giúp tôi bước ra cuộc sống bên ngoài...”

Vũ Linh Nhi nhìn thẳng vào mắt cậu. Trong đôi mắt màu nâu khói không còn vô hồn nữa mà thay vào đó lại có một sự yếu đuối mỏng manh, giống như nếu cậu chạm vào nó sẽ vỡ tan ngay lập tức. Thế nhưng đôi mắt đó lại mang cho cậu cảm giác vô cùng kiên định. Nó khiến cho cậu cứ bị xoáy sâu vào, xoáy sâu vào vực một con đường không lối thoát.

Sáng hôm sau, Hoàng Thiên Vũ tâm trạng hôm nay cực kỳ tốt, cậu cứ lúc lúc lại quay sang nhìn Vũ Linh Nhi rồi tự cười một mình, hàng đồng tiết học nhằm chán đối với cậu trôi qua một cách nhanh chóng. Đã đến giờ tan học.

“Đúng rồi, Tiểu Băng hôm nay cũng không đi học sao?” Cậu trong lúc thu dọn đồng sách vở lên bàn vô tình nhìn lên bàn trên, trống không.

“ Không biết nữa. Lúc gọi điện thì cậu ta bảo là không muốn đi.” Lưu Anh Phương đeo cặp lên vai, bước ra khỏi lớp. “ Tổ phải về trước đây.”

“ Tổ cũng đi đây.” Chan Jung Gyu nổi tiếp theo đó đi ra khỏi phòng.

“ Nhi Nhi, đi thôi.” Hoàng Thiên Vũ quay sang nói với cô.

Vũ Linh Nhi nhìn Hoàng Thiên Vũ, hơi nghiêng đầu, vẻ mặt cô dường như muốn hỏi: Đi đâu?

“ Đi chơi.”

Hoàng Thiên Vũ kéo cô ra khỏi lớp, miệng lại không ngừng thao thao bất tuyệt.

“ Tôi sẽ đưa cậu đến những nơi vô cùng thú vị.”

Trên con phố nhỏ đông người qua lại, Hoàng Thiên Vũ nắm chặt lấy tay Vũ Linh Nhi, quay đầu cười với cô.

“ Không cần sợ.” Cậu nói như để trấn an cô.

Vũ Linh Nhi không còn cảm thấy sợ hãi nhiều như trước nữa. Bởi vì cô đã quyết định sẽ bước ra cuộc sống bên ngoài, từng chút một phá bỏ bốn bức tường cao ấy, vì anh hai, và cũng là vì chính cô. Cô, phải sống thật tốt, thật tốt vì anh. Cô đột nhiên lại nhìn cậu, cảm nhận nhiệt độ từ lòng bàn tay cậu. Tay cậu, cũng thật ấm áp.

“ Đây rồi.” Cậu kêu lên một tiếng, kéo Vũ Linh Nhi xuyên qua đám đông đi vào một ngõ nhỏ nào đó.

“ Đây là nem chua nướng.” Vũ giơ ra trước mặt cô một que xiên, phần thịt trên đó giữ nguyên được màu hồng tươi với một chất keo dính dính bao bọc bên ngoài, nhìn qua trông có vẻ rất ngon.

“ Ăn đi.” Cậu dúi que đó vào tay Vũ Linh Nhi, còn mình thì cầm lên một xiên khác, cắn một miếng.

“ Cậu ăn đi. Không có độc đâu mà lo.”

Vũ Linh Nhi đưa que xiên lên, cắn một ít thịt nen chua nướng.

“ Cậu thấy ngon không?”

Vũ Linh Nhi không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu.

“ Ngon thì nói một tiếng đi. Ngon!” Hoàng Thiên Vũ thúc giục cô, giống như là đang dỗ ột đứa trẻ.

“ Nói đi! Ngon!” Cậu biết, Vũ Linh Nhi vẫn chưa thể nói ngay được, chứng bệnh mất ngôn ngữ là rất ít gia tiếp với người khác. Cậu cũng không vội, mọi chuyện đều phải từ từ.

“ Ashiii... Cậu thật là...” Hoàng Thiên Vũ lắc đầu, tỏ vẻ chán nản nói.

Đột nhiên, cậu quay đầu sang nhìn cô bé đang ăn nem chua nướng ở bên cạnh, hỏi: “ Cô bé, cái này ăn có ngon không?”

“ Ngon lắm ạ.”

“ Cậu thấy chưa? Cậu còn không bằng cả một nhóc tỳ.”

“ Ngon...” Vũ Linh Nhi hơi cúi đầu, đột nhiên lại bật ra một chữ, giọng nói trong trẻo có chút nhỏ, nhưng cậu vẫn nghe thấy.

“ Cậu rất dễ thương nha.” Vũ nhéo nhéo hai má Vũ Linh Nhi, xúc cảm mềm mại từ bàn tay khiến cậu cứ muốn nhéo không thôi.

Vũ Linh Nhi ngược đôi mắt to lên nhìn cậu.

Cậu bỗng chốc lại cảm thấy Vũ Linh Nhi thật sự giống như một đứa trẻ, cần được cho kẹo, cần được cậu dỗ dành, lại có thể để cậu trêu chọc.

Cậu bị suy nghĩ của chính mình dọa cho sợ, cậu không hiểu mình đang nghĩ cái gì nữa.

“ Ăn tiếp đi.” Hoàng Thiên Vũ có chút xấu hổ, thu lại tay gãi gãi đầu.

Vũ Linh Nhi tiếp tục im lặng, chăm chú ăn. Hoàng Thiên Vũ cảm thấy cô như này rất dễ thương, không còn cái vô hồn ấy nữa, đôi mắt sẽ thỉnh thoảng biểu lộ nhiều cảm xúc.

“ Cậu cuối cùng cũng chịu đi học.” Ngồi ở căng tin, Lưu Anh Phương nhìn Hà Vi Băng, bĩu môi nói.

Cô cảm thấy Hà Vi Băng có chút khác, mặt hình như có hốc hác đi một chút, còn quầng thâm dưới mắt kia là gì? Cậu ta mất ngủ chăng?

“ Không phải hôm nay đi rồi sao?” Hà Vi Băng liếc mắt nhìn cô bạn kia một cái, cũng không thêm nhiều lời. Đồng thức ăn trước mặt cũng không thêm đụng đến, cô không muốn ăn. “ Mà... Vũ đâu?”

“ Nói mới nhớ, có lẽ cậu ta đi cùng Vũ Linh Nhi rồi.” Chan Jung Gyu cũng cảm thấy người kia có chút kì lạ, nhưng lại không biết là kì lạ ở điểm nào. Chỉ là có một cảm giác khác lạ.

“ Vũ Linh Nhi?”

“ Đúng a. Từ hôm qua đến giờ, cậu ta cứ bám dính lấy cô gái đó suốt.”

“ Không phải là tiến triển nhanh thế chứ?” Hà Vi Băng khẽ cười, nhưng khuôn mặt lại chẳng có biểu hiện gì là vui vẻ cả.

“ Đúng rồi, chị An mới bị tai nạn.”

“ Tai nạn?”

“ Là vào hôm kia, tớ định là ngày mai đi thăm chị ấy? Hai người đi cùng luôn đi.” Lưu Anh Phương gật gật đầu.

“ Cũng may là không nghiêm trọng lắm.”

“ Thế là tốt rồi.”

64. Chương 65

Từ sáng sớm, Hoàng Thiên Vũ đã dậy rồi. Hôm nay là chủ nhật đáng lẽ cậu có thể nằm ngủ nướng trên giường. Nhưng cứ nghĩ tới Vũ Linh Nhi là cậu lại không ngủ được, thật muốn sang bên kia rủ cô đi chơi.

Nói là làm, 8 giờ, cậu đã đứng trước cửa nhà họ Vũ.

“ Két!” Cánh cổng từ từ mở ra.

“ Hoàng thiếu gia, mới sáng sớm mà cậu sang đây làm gì?” Quản gia Kim đứng trước mặt cậu, có chút ngạc nhiên, hỏi.

“ Cháu? Cháu sang rủ Linh Nhi đi chơi.”

“ Cô chủ?”

Đứng trước cửa phòng của Vũ Linh Nhi, Hoàng Thiên Vũ gõ nhẹ vào cửa ba tiếng.

“ Cộc! Cộc! Cộc!”

“ Nhi Nhi. Hôm nay là chủ nhật đó, tôi đưa cậu ra ngoài chơi.”

Bên trong không có động tĩnh, cậu lại không nghĩ là Vũ Linh Nhi đang ngủ. Chắc chắn là không chịu ra mở cửa rồi.

“ Không phải cậu nói muốn đi ra thế giới bên ngoài sao? Tôi đưa cậu ra ngoài chơi.” Hoàng Thiên Vũ cao giọng, nói một câu nữa.

“ Cạch!” Không bao lâu sau, cửa thật sự mở ra.

Hoàng Thiên Vũ cười hớn hở, dùng chiêu này quả nhiên có tác dụng. Vũ Linh Nhi đứng ở cửa nhìn cậu, không lên tiếng.

“ Vào phòng.” Cậu lách qua người Vũ Linh Nhi, bước vào phòng.

“ Cạch!” Cửa một lần nữa đóng lại.

“ Phòng cậu đơn giản hơn tôi tưởng nhỉ.” Hoàng Thiên Vũ nhìn xung quanh phòng. Trong phòng hầu như toàn là màu trắng, cũng không bày biện gì nhiều đồ, chỉ là những đồ dùng cần thiết hằng ngày.

“ Cậu định mặc thế này đi sao?” Hoàng Thiên Vũ ngồi xuống chiếc giường màu trắng, nhìn Vũ Linh Nhi từ trên xuống dưới. Cô vẫn còn đang mặc áo ngủ, nhưng mà nhìn cũng rất dễ thương.

Vũ Linh Nhi hơi nghiêng đầu, nhìn cậu.

“ Ashiii... Cậu vào thay quần áo đi. Tôi đợi.” Cậu đẩy Vũ Linh Nhi vào trong nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

“ Nhanh lên một chút nhé.” Cậu đi lại xung quanh phòng, căn phòng này tuy đơn giản nhưng thật sự là có rất nhiều sách.

Đột nhiên, cậu lại nhìn thấy một khung ảnh trên giá sách, một khung ảnh nhỏ bằng gỗ.

“ Đây là anh ta sao?” Cậu cầm khung ảnh xuống. Trong ảnh có hai người. Một người con trai chừng 16, 17 tuổi và một cô bé chừng 7, 8, tuổi. Hai người này nhìn khá là giống nhau, đặc biệt là đôi mắt màu nâu khói ấy.

“ Thật là giống Linh Nhi.” Đến cậu nhìn cũng phải cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng... không hiểu vì sao nhìn Vũ Linh Nhi hồi nhỏ cậu có chút quen quen, quả thực như đã gặp ở đâu đó rồi, lại không thể nào nhớ ra được.

Hoàng Thiên Vũ mang theo nghi hoặc đó, đặt khung ảnh lại vị trí cũ. Giá tranh kê gần đó đã thành công thu hút sự chú ý của cậu.

“ Linh Nhi biết vẽ tranh sao?”

“ Xoạt! Xoạt! Xoạt!” Tiếng lật giở giấy vang lên trong phòng, cậu không hiểu tại sao tất cả đều là giấy trắng. Cho đến tờ cuối cùng, hình như là một bức tranh chân dung.

“ Cạch!” Cửa phòng vệ sinh đột nhiên mở ra. Hoàng Thiên Vũ buông tập giấy ra, quay sang nhìn Vũ Linh Nhi.

“ Đi thôi.” Cậu kéo cô ra khỏi phòng. Căn phòng bỗng chốc đã không còn ai.

Gió từ cửa sổ đang mở tràn vào phòng. Tập giấy kẹp trên giá tranh bị thổi bay lên để lộ ra bức chân dung một cậu bé đang cười.

Trong nhà thờ gần như không có ai, thứ ánh sáng màu vàng nhạt lan tỏa khắp nơi, không khí im lặng mà đầy thiêng liêng.

Trần Hà Duy ngồi ở hàng ghế cuối cùng, hẳn có lẽ đã ngồi ở đó rất lâu, rất lâu. Hắn ta cả người không cử động, đôi mắt lạnh lẽo nhìn về phía thánh giá trên trần nhà bằng đá kia, không chớp mắt.

Hắn ta vốn không tin trên đời này có cái gì đó gọi là giáo, hay Đức mẹ. Hắn vốn không tin trên đời này có cái gọi là hối lỗi hay tha thứ, nếu con người có thể tha thứ thì đã không có tội lỗi. Chỉ có những người yếu hèn mới đi tin và nương tựa vào một nơi trong như thế này. Hắn nghĩ thì nghĩ là thế nhưng... không hiểu sao hắn vẫn rất thường xuyên đến nơi này. Bởi vì trước đây, mẹ hắn cũng rất hay đến nơi này? Hắn không biết.

Chỉ biết đây là một nơi rất yên tĩnh, hẳn cũng sẽ không phải để ý đến cái thế giới tàn độc bên ngoài. Ở đây giống như một thế giới khác, không đấu tranh, không thủ đoạn, chỉ là một nơi hết sức bình yên.

“ Con đến rồi sao?” Một vị linh mục trên cổ có đeo một chiếc thánh giá bước ra, nhìn hẳn.

“ Vâng.” Có lẽ, người kia là người duy nhất trên đời này mà hẳn kính trọng. Không phải vì ông ta là linh mục, là người đại diện cho Đức mẹ mà là vì ông ta không giống với những người khác. Ông ta có một trái tim nhân từ mà hẳn luôn chán ghét, ông ta có một lòng thương hại mà hẳn khinh bỉ. Nhưng ông ta, cũng là người cuối cùng mà hẳn có thể nhận là người thân, ông ta là anh trai của mẹ hẳn, là bác của hẳn.

“ Có đôi lúc nên từ bỏ, cũng có đôi lúc nên tha thứ, từ bỏ thù hận chính là giải thoát.” Người linh mục đó luôn nói với hẳn câu này, nhưng hẳn không bao giờ chấp nhận điều đó. Bởi vì trong lòng hẳn đã không còn cái gì gọi là tha thứ, hẳn cả đời cũng không quên được cái chết của mẹ hẳn.

“ Con không thể.”

“ Đến một lúc nào đó con sẽ hiểu.” Người kia bỏ lại cho hẳn một câu rồi đi khỏi, đã đến giờ đọc kinh thánh. Người cháu đó là ông từ nhỏ đến lớn nhìn nó lớn lên. Ông hiểu nó đã phải trải qua những gì.

Hận thù rồi trả thù,

Nó giống như một vòng luẩn quẩn

Cứ xoay tròn mãi mãi không dứt

Càng làm cho con người trở nên đau khổ.

Không bằng buông tay, từ bỏ, tha thứ...

Vết thương sẽ sớm lành hơn...

“ Cháu nhất định sẽ đưa cậu ấy về.” Hoàng Thiên Vũ một tay kéo Vũ Linh Nhi, một tay vẫn vẫy với quần gia Kim đang đứng trong nhà.

“ Có chuyện gì cứ gọi cho tôi.” Quần gia Kim dạo gần đây luôn thấy cô bé đó có gì không giống với trước đây. Rồi cả chuyện cô hôm qua đột nhiên lại nói được, rồi đến cả chuyện của Hoàng Thiên Vũ, ông thật sự là không hiểu gì hết.

“ Bác đừng lo.”

“ Cậu đội cái này vào.” Hoàng Thiên Vũ tháo cái mũ len mình đang đội trên đầu ra đội lại cho Vũ Linh Nhi.

“ Như lần trước tôi nói với cậu. Cậu không cần phải để ý đến người khác.” Hoàng Thiên Vũ nghiêng đầu nhìn Vũ Linh Nhi, hai tay dứt vào túi áo.

Vũ Linh Nhi không nhìn cậu, đôi chân như tự động bước đi. Hoàng Thiên Vũ đi ngay bên cạnh cô, bên miệng còn ngậm cái kẹo mút. Con đường hôm nay khá vắng người.

“ Cậu từ nhỏ đến lớn đều sống ở đây đúng không?” Cậu không nhìn Vũ Linh Nhi, khẽ hỏi.

Vũ Linh Nhi không trả lời, cũng xem như là có đi.

Cậu tiếp lời: “ Tôi mặc dù du học ở nước ngoài, mỗi năm chỉ về có vài lần nhưng mọi góc ngách ở đâu tôi đều biết hết. Từ nay về sau tôi sẽ dẫn cậu đi thăm quan dần dần.”

Vũ Linh Nhi không hiểu, tại sao người này lại đối xử tốt với cô như vậy?

Hai người đồng thời im lặng, không ai lên tiếng, cứ như thế duy trì trầm mặc, Vũ Linh Nhi đột nhiên quay đầu sang nhìn cậu, lại phát hiện ra cậu đang cầm một cái máy quay.

Máy quay đang đầu hoạt động, con đường vắng vẻ được thu hết vào trong một cái màn hình, cậu hứng thú cười.

Vũ Linh Nhi không hiểu, nhìn cậu. Cậu cảm giác được ánh mắt cô đang nhìn mình, quay sang cười với cô.

“ Cậu muốn thử không.” Rồi cậu đưa máy quay sang cho cô, kéo tay cô cầm lấy nó. Tay cậu khẽ nắm lấy tay cô.

Vũ Linh Nhi có hơi giật mình, rút tay lại, lấy từ trong túi ra điện thoại của mình, có hơi ngập ngừng nói: “ Tôi... tôi quay bằng cái này được rồi.”

“ Ừ.” Cậu có chút xấu hổ, gật đầu nói.

“ Nếu cậu nhìn cuộc sống quay một cái máy ảnh, nó sẽ có cảm giác khác rất nhiều đấy bởi vì nó có thể quay nhiều góc quay khác của cuộc đời.”

Giữa hai người một lần nữa rơi vào im lặng.

“ Kít...”

Tiếng xe bus chậm chậm dừng lại vang lên.

65. Chương 66

Chiếc xe bus dừng lại trước trạm xe một chút rồi bắt đầu chuyển bánh.

Hôm nay xe bus lại cực kỳ đông người, lúc Hoàng Thiên Vũ và Vũ Linh Nhi lên xe thì chỉ còn đúng một chỗ trống. Cậu nhanh tay đẩy cô vào đó ngồi, còn bản thân mình thì đứng bên cạnh.

“ Cậu ngồi đi.”

Vũ Linh Nhi ngẩng đầu lên nhìn cậu, sao đó liền cúi xuống, không lên tiếng.

“ Kít!!” Xe một lần nữa dừng lại.

Một bà cụ chậm chạp bước lên xe. Vũ Linh Nhi đột nhiên nhớ tới lời nói của cậu trước đây.

“ Cậu thấy không, những người khác cũng rất dễ gần đấy chứ.”

Cô không biết là mình đang nghĩ gì, đột nhiên đứng dậy. Hoàng Thiên Vũ nhìn Linh Nhi có chút ngạc nhiên, sau đó liền nhanh chóng hiểu ra. Cậu khẽ cười, chạy lại chỗ bà cụ kia.

“ Bà ơi, bà ra kia ngồi đi ạ.”

“ Cảm ơn cháu nhé.” Bà cụ kia nắm lấy bả vai của cậu, nhờ cậu dắt đi đến chỗ ngồi.

“ Không phải cảm ơn cháu. Là cậu ấy kìa!” Cậu xua xua tay, chỉ sang phía Vũ Linh Nhi đang đứng ngây ra như phỗng.

“ Cảm ơn nhé cô bé.”

“ Bà ấy đang cảm ơn cậu kìa.” Hoàng Thiên Vũ huých nhẹ vào cách tay cô, cười nói.

Vũ Linh Nhi đột nhiên thấy mặt mình có chút đỏ, cúi đầu không lên tiếng.

Hoàng Thiên Vũ đứng bên cạnh cô cứ cười suốt.

“ Cậu làm tốt lắm.”

“ KÍT!!!”

Xe đột nhiên phanh gấp lại, cả người cô theo quán tính đều đổ về phía trước, ngã vào người cậu.

Hoàng Thiên Vũ nhanh tay ôm được Linh Nhi

“ Không sao chứ?” Cậu ôm lấy Vũ Linh Nhi, lo lắng hỏi.

Cô ngẩng lên nhìn cậu, trong đôi mắt tràn ngập lo lắng khiến cô cảm thấy xấu hổ mà cúi xuống. Vũ Linh Nhi khẽ lắc đầu, cô cảm thấy có chút không thoải mái, tim lại có chút đập nhanh hơn bình thường.

“ Ah.” Cậu đột nhiên lại cảm thấy hai người ôm nhau giữa xe bus thật sự là rất kỳ cục, liền nhanh chóng buông Vũ Linh Nhi ra.

Nơi đầu tiên mà cậu đưa cô đi là một cửa hàng thú nhồi bông

“ Nhi Nhi! Nhìn xem có dễ thương không?” Cậu trên đầu đội một cái mũ hình con thỏ, nhìn Vũ Linh Nhi tươi cười hỏi.

Vũ Linh Nhi im lặng nhìn cậu, không lên tiếng.

“ Cậu đội cái này đi.” Hoàng Thiên Vũ không vì thái độ kia mà tỏ ra mất hứng, đội lên đầu có một cái mũ hình con hổ.

“ Rất đẹp nha.” Cậu tấm tắc khen, đôi mắt đảo quanh cửa hàng của người ta một vòng, liền phát hiện ra một con heo màu hồng bằng bông.

“ Cậu thích cái này không?” Cậu ta giơ con heo ra trước mắt Vũ Linh Nhi. “ Cho cậu đấy.”

“ Tặng tôi?” Vũ Linh Nhi hơi nghiêng đầu, nhìn cậu.

“ Cầm lấy.” Cậu ta cũng chẳng thèm nhiều lời, trực tiếp dúi con heo hồng ấy vào tay Vũ Linh Nhi, còn bản thân thì nhanh chóng đi tính tiền.

“ Đi thôi, tôi đưa cậu đi chỗ khác.” Cậu nhanh như chớp liền kéo cô khỏi chỗ đó.

Sắc trời dần dần chuyển thành một gam màu cam sau đó tối hẳn. Đời sống về đêm cũng chính thức bắt đầu, đèn khắp nơi đều đã được bật sáng.

Bên bờ sông vắng vẻ, có hai dáng người đang ngồi đó, là Vũ Linh Nhi và Hoàng Thiên Vũ.

“ Hôm nay chơi thật là vui.” Hoàng Thiên Vũ đuổi người một cái, khẽ cười, đôi mắt nhìn về phía mặt nước không gợn sóng kia. Cậu ta nhặt một hòn đá, ném về phía trước. Hòn đá nảy lên trên mặt nước mấy vòng tạo thành những đường cong rồi sao đó chìm xuống.

“ Đúng rồi! Cậu ở đây đợi tôi một chút.” Cậu đột nhiên đứng lên, rồi sao đó không biết chạy đi đâu mất.

Vũ Linh Nhi ngồi lại đó một mình. Cô đang suy nghĩ về những việc xảy ra mấy ngày nay với mình. Lần đầu tiên sau bao năm cô có thể nói chuyện, tất cả đối với cô như là một giấc mơ, không biết đây thật sự là giấc mơ hay chỉ là ác mộng. Cô cũng không biết, lựa chọn của mình như thế là đúng hay sai. Nhưng... có một niềm tin về cậu, về anh hai cô. Từ khi cậu xuất hiện, cuộc sống của cô xác định là sẽ phải biến đổi. Không hiểu tại sao cậu lại đi vào cuộc sống của cô, và không hiểu tại sao cô lại quen với việc đó.

Gió đêm rất lạnh, Vũ Linh Nhi khẽ rung mình, hai tay ôm lấy cơ thể như tự sưởi ấm.

“ Linh Nhi.” Một giọng nói vang lên đằng sau cô.

Vũ Linh Nhi chậm rãi quay đầu lại, giống như có một thứ lóe sáng lên. Hoàng Thiên Vũ đứng trước mặt cô, trên tay còn cầm theo một que pháo bông đang cháy.

Cậu cười với cô, cầm que pháo bông đưa qua đưa lại trước mặt cô. Trong bóng tối bỗng chốc như có một tia sáng, nó lóe lên, vang lên những tiếng nổ “lách tách” nho nhỏ. Giống như lòng cô, tia hy vọng vụt tắt một lần nữa bùng lên, sưởi ấm cả mùa đông lạnh giá.

Cô đột nhiên cứ như vật ngây ngốc nhìn cậu, giữa bóng tối có ánh sáng, giống như giữa loài người xuất hiện một thiên sứ, một thiên sứ luôn luôn tỏa sáng.

“ Cầm lấy.” Cậu ngồi xuống bên cạnh cô, đưa cho cô một que pháo bông đang phát sáng.

Vũ Linh Nhi vô thức mà cầm lấy, đôi mắt nhìn về que pháo kia.

“Đẹp đúng không?” Hoàng Thiên Vũ đốt thêm vài que nữa, tạo thành rất nhiều chùm sáng nhỏ.

Chúng thật đẹp, nhưng cũng không thể tồn tại mãi mãi, rất nhanh, rất nhanh rồi tắt.

Vũ Linh Nhi nhìn cậu, cậu đang cười. Cô đột nhiên lại nghĩ...

“Cậu... có phải luôn vui vẻ như thế này không?” Cô, đã muốn hỏi câu này từ lâu, lâu lắm rồi. Cô dường như cảm thấy cậu không có một chút nào gọi là đau khổ, có phải cậu sinh ra là đã luôn hạnh phúc, luôn hoàn hảo như thế không.

Hoàng Thiên Vũ hơi sững người, phải một lúc lâu sau cậu mới lên tiếng.

“Không phải.” Giọng nói bình thản cứ như thể thoát ra, cậu khẽ cười, nhìn về phía mấy đóm sáng vẫn còn đang cháy. Nụ cười này lại có phần chua xót.

Nếu cậu có thể luôn vui cười mà sống thì tốt rồi. Nhưng... điều đó vốn dĩ là không thể. Cậu được sinh ra không phải để đơn giản mà sống một cuộc sống bình thường.

“Tất cả đều là giả đấy.” Hoàng Thiên Vũ nghiêng đầu nhìn cô, cậu vẫn cười. Một nụ cười nhẹ. Đôi mắt giống như một mặt hồ, không gợn sóng.

Vũ Linh Nhi quay sang nhìn cậu, bị một ánh mắt tĩnh lặng nhìn đến khiến cô phải giật mình. Hóa ra, cô vẫn chưa bao giờ hiểu được con người này, vẻ bề ngoài hoàn hảo che giấu đi nội tâm đầy đau thương sao?

Hoàng Thiên Vũ đột nhiên cúi đầu xuống, cậu khẽ nhẹ giọng nói:

“Con người chỉ được sinh ra một lần, Cho dù là đau khổ thì vẫn phải tiếp tục sống. Vậy tại sao không mỉm cười mà đối diện với nó?”

Nếu có thể lựa chọn thì cậu đã không muốn phải sinh ra trong một gia đình như thế này. Giàu có thì sao chứ? Không phải đến cuối cùng vẫn chỉ là một nô lệ của đồng tiền thôi sao? Một gia đình không có tình cảm. Vậy cậu cần gia đình để là gì chứ?

Vũ Linh Nhi yên lặng nhìn cậu.

“Thật ra... đây là lần đầu tiên tôi chơi trò này. Từ nhỏ tôi đã muốn chơi rồi nhưng... lại không thể chơi.” Cậu ngẩng đầu lên, lại bắt gặp ngay Vũ Linh Nhi đang nhìn mình.

Cô nhìn thấy trong đôi mắt cậu, toàn bộ là cô đơn, là bi thương. Nhưng cậu... vẫn mỉm cười, mỉm cười mà nhìn cô.

“Bây giờ thì có thể rồi.” Cô khẽ mỉm cười lặp lại lời cậu vừa nói.

Liệu đây có phải là con người thật của cậu? Một người luôn cô đơn? Nhưng... tại sao cậu lại để lộ nó ra với cô?

Cậu nghĩ mình sẽ mang cái mặt nạ luôn vui vẻ này cho đến hết đời. Vậy mà cậu lại cởi bỏ nó ra trước mặt cô. Có lẽ đeo nó quá lâu, cậu cảm thấy mình sắp chịu không nổi nữa rồi.

Giữa hai người đột nhiên rơi vào im lặng, Vũ Linh Nhi hơi nghiêng đầu, có lẽ cô không thể tiếp nhận ánh mắt của cậu thêm nữa, cái ánh mắt tĩnh lặng ấy luôn khiến cô phải xoáy sâu vào. Nó như cướp đi hồn phách cô.

Đột nhiên, ánh mắt có lại chút ý đến một vật sáng màu bạc dưới đất, cái này...

66. Chương 67

Vũ Linh Nhi nhìn vật sáng dưới đất, nhìn thế nào cũng thấy quen quen. Cô cầm vật đó lên mới phát hiện nó là vòng, không phải một cái mà là hai cái. Hai cái vòng hình thánh giá.

Đây? Không phải là vòng cô đã là rơi sao? Nhưng, tại sao lại có đến hai cái? Tại sao nó lại ở đây? Cô mới tới đây lần đầu mà.

Đôi mắt Vũ Linh Nhi tỏ rõ vẻ ngạc nhiên. Hoàng Thiên Vũ nhìn chiếc vòng trong tay Vũ Linh Nhi, rồi lại sờ lên cổ mình, hóa ra là cậu làm rơi.

“ Đây là của tôi.” Cậu khẽ cười, vươn tay ra định lấy lại.

Vũ Linh Nhi cầm chặt lấy hai cái vòng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn cậu.

“ Cậu...”

“ Sao vậy?” Hoàng Thiên Vũ khó hiểu nhìn lại cô.

“ Nó... của cậu?” Cô nhớ lúc nhỏ có một cậu bé đã cho cô cái này, nhưng nó chỉ có một cái. Cô cũng chỉ gặp người đó đúng một lần. Đến bây giờ có lẽ cô vẫn còn nhớ rõ lời cậu bé đó đã nói rằng xương rồng là loài hoa mạnh mẽ nhất. Lời nói đó đối với cô giống như một tia hy vọng mỏng manh. Nó khiến cô có thể sống đến tận bây giờ. Hy vọng sớm vụt tắt ấy giờ lại bị cậu thổi bùng lên.

“ Đúng.”

“ Không... không lẽ... cậu...” Vũ Linh Nhi ấp úng nói.

“ Tôi? Tôi làm sao?”

Căn nhà to lớn được bao trùm bởi một không khí ảm đạm. Trong nhà, có rất nhiều người mặc đồ màu đen đi lại. Ở ngay chính giữa nhà, có một cỗ quan tài, ngay phía trên là tấm ảnh một người con trai được buộc băng trắng. Người trong ảnh đó, chính là Vũ Minh.

“ Tại sao con lại bỏ mẹ mà đi chứ?” Người đàn bà quần băng tang trên đầu ngồi khóc dưới sàn nhà. Những người vào viếng thăm đều tỏ một thái độ thương tiếc. Đại thiếu gia nhà họ Vũ chết khi còn quá trẻ, anh ta mới 16 tuổi.

Người đàn ông ngồi bên cạnh ôm chặt lấy người phụ nữ đó. Ông ta không khóc nhưng qua vẻ mặt có thể thấy ông ta đang cực kỳ đau khổ. Ông ta là Vũ Diệp Lương.

Phía bên ngoài phòng, có một cậu bé chừng 7, 8 tuổi đang đứng lấp ló ở đó. Cậu bé theo sau một người đàn ông tiến vào. Người đàn ông đó quay sang cúi người chào Vũ Diệp Lương.

“Vũ tổng, ông đừng quá đau buồn.”

“ Cảm ơn ông, Hoàng tổng tài.” Vũ Diệp Lương khẽ gật đầu, đôi môi lại không nhếch lên nổi một nụ cười.

Người đàn ông gọi Hoàng tổng tài kia hay chính là Hoàng Minh Thành, ông ta quay người ra đằng sau nói với cậu bé đi cùng.

“ Vũ, con ra chỗ khác chơi đi.”

“ Dạ.” Cậu bé đó gật gật đầu, nhanh chóng rời khỏi. Lúc đi qua một cái bàn, cậu đột nhiên nghe thấy tiếng khóc.

Cậu bé cúi người xuống, liền phát hiện ở dưới gầm bàn có người. Cậu nhẹ nhàng chui vào trong. Bên trong có một cô bé đang khóc.

“ Sao cậu lại ở đây? Ngoài kia có nhiều trò vui lắm á.” Cậu bé hai tay chống cằm nhìn cô bé kia.

“ ...” Cô bé kia không lên tiếng, vẫn tiếp tục khóc.

“ Sao cậu lại khóc”

“ ...”

“Con gái khóc sẽ không xinh đâu.”

“ ...”

“ Con gái mà xấu sau này sẽ không lấy được chồng đâu.”

“Thật... thật sao?” Cô bé đang khóc đột nhiên hơi ngẩng đầu lên nhìn cậu, đôi mắt nâu khói ngập nước nhìn chăm chăm vào cậu.

“Đừng lo! Lúc đấy tớ sẽ lấy cậu.”

“Cậu không gạt tớ chứ?” Cô bé dè dặt nhìn cậu, hỏi.

“Thật mà. Tớ cho cậu cái này nè.”

Cậu bé kia gật đầu chắc chắn. Đột nhiên cậu nhớ ra cái gì đó, tháo tuýtreen cổ xuống một cái vòng hình thánh giá bằng bạc.

“Cái vòng?”

“Ừ! Cậu tên gì?”

“Linh... Linh Nhi...”

“Hóa ra cậu chính là cô bé đó.” Hoàng Thiên Vũ hơi nghiêng đầu, nhìn cô. Cậu cũng không nghĩ một người bản thân mình vô tình gặp hồi nhỏ đến bây giờ lại có thể gặp lại. Người đó lại chính là Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi im lặng, không lên tiếng.

“Vậy thì, mỗi người chúng ta giữ một cái.” Hoàng Thiên Vũ đặt một chiếc vòng vào lòng bàn tay cô.

Vũ Linh Nhi khẽ nắm tay lại, pháo bông không biết từ bao giờ đã đốt hết. Cô từng nghĩ cô đã làm mất nó, nhưng bây giờ nó lại ở trong tay cô. Giống như cuộc sống của cô, đang nằm ở trong tay cô, cuộc sống của cô là do cô quyết định. Một tia hy vọng ấy không ngờ lại mở ra cho cô một con đường mới.

“Còn nữa, tôi còn một lời hứa chưa thực hiện. Chúng ta... về thôi.”

“Tối rồi sao mấy đứa còn đến đây?” Hoàng Thiên An nằm trên giường bệnh, nhìn ba người đứng trước cửa kia, không khỏi cười nói. Cô không nghĩ mình là bác sĩ mà cũng có lúc phải nằm ở đây.

“Cũng tại ai kia nói là đi thăm bệnh mà cuối cùng là đi mua sắm, đến tối mịt mới đến bệnh viện.” Chan Jung Gyu đi lại ghé sofa ngồi xuống, mắt khẽ liếc về túi lớn túi nhỏ trong tay Lưu Anh Phương.

“Thế thì sao?” Lưu Anh Phương lườm lại cậu ta, đặt mắt túi đồ lên trên bàn.

“Em có mua hoa quả.” Hà Vi Băng hôm nay cũng chẳng nhiều lời, trực tiếp đặt giỏ đồ xuống bàn rồi ngồi xuống.

“Mấy đứa lớn rồi mà cứ như trẻ con ấy.” Hoàng Thiên An cười một tiếng, cô một mình ở trong bệnh viện cũng nhàm chán, cũng vừa đúng lúc lại có người đến thăm.

“Vũ không đến sao?” Lưu Anh Phương quả thật không thấy cậu đâu.

“Từ hôm qua về thì không có đến.” Hoàng Thiên An nhớ đến chuyện hôm qua, bắt đắc dĩ lại thở dài.

“Cậu ta không biết lại chạy đi đằng nào rồi.”

“Không có gì. Dù sao cũng không nghiêm trọng.” Thiên An lắc lắc đầu.

“Mà... tại sao chị lại bị tai nạn?” Lưu Anh Phương không kìm nổi tò mò mà hỏi.

“Chỉ là bất cẩn thôi.”

“Cạch!”

Cánh cửa đúng lúc này mở ra, có người bước vào. Là Lưu An Vũ.

“Anh hai.” Lưu Anh Phương vẫn vẫy tay vài cái.

“Mấy đứa cũng ở đây sao?” Lưu An Vũ gật gật đầu với Hoàng Thiên An rồi quay ra ba người ngồi ở đằng kia.

“ Trùng hợp thôi anh.” Chan Jung Gyu đang bận chú ý đến Hà Vu Băng, buột miệng trả lời một câu.

Hà Vi Băng thật sự rất lạ, ít nói hơn trước, lại thường suy nghĩ cái gì đó mà không tập trung. Cậu thật sự không hiểu là cô đang nghĩ cái gì nữa.

“ An Vũ đến rồi thì mấy đứa cũng về đi.” Hoàng Thiên An vừa nói vừa chỉnh lại cái gối tựa cho thoải mái một chút.

“ Chị là đuổi khách sao?” Lưu Anh Phương bĩu môi nói.

“ Em cũng nên về đi. Bố ở nhà đang đợi đấy.” Lưu An Vũ khẽ cốc đầu cô em một cái.

“ Được rồi, dù sao em cũng chưa có ăn tối.” Lưu Anh Phương ôm túi lớn túi nhỏ đi ra ngoài.

“ Em về trước, khi nào rảnh sẽ đến thăm chị.” Chan Jung Gyu nhìn Hoàng Thiên An gật đầu một cái liền đứng dậy, quay sang nói với Hà Vi Băng:

“ Tiểu Băng, đi thôi.”

Nhưng Hà Vi Băng căn bản là không nghe thấy, cô không biết là đang để hồn ở đâu rồi.

“ Tiểu Băng!” Chan Jung Gyu lay nhẹ vai cô.

Hà Vi Băng giật mình một cái, ngược mắt lên nhìn cậu.

“ Không định đi về à?”

“ À... ừ...” Cô gật đầu, quay sang nhìn Hoàng Thiên An nói một tiếng: “ Em về.”

“ Mấy đứa đi đường cẩn thận.” Hoàng Thiên An nhìn theo dáng ba người bước ra khỏi phòng, cửa nhanh chóng bị đóng lại.

“ Cậu sao rồi? Không sao chứ?” Lưu An Vũ kéo ghế ngồi lại gần giường của Hoàng Thiên An.

“ Không sao, nằm viện vài tháng là khỏi.”

“ Thế còn nói là không sao?” Lưu An Vũ khẽ nhú mày, cô bạn này của anh luôn luôn là như thế, hoàn toàn không biết lo cho bản thân mình, suốt ngày chỉ lo nghĩ cho người khác.

“ Vũ này, cô bé đó biết hết rồi.” Hoàng Thiên An đột nhiên thở dài, ánh mắt nhìn lên trần nhà trắng toát.

“ Cả Thiên Vũ cũng biết?” Lưu An Vũ hơi nhú mày, hỏi. Chuyện năm đó anh là người biết rõ nhất, Vũ Minh và Hoàng Thiên An chính là hai người bạn thân nhất của anh. Đến cuối cùng lại một người chết, một người đi du học.

“ Ừ.”

Anh lại khẽ thở dài. Cứ mỗi lần nghĩ lại chuyện đó là anh lại cảm thấy đau lòng. Đã 9 năm rồi mà Hoàng Thiên An vẫn chưa thể quên được Minh. Đó phải gọi là chung tình hay gọi là cố chấp đây?

“ Cậu cũng không thể tự trách mình mãi được. Tai nạn đó không phải là do cậu, là cô bé đó tự nhiên chạy ra đường.”

67. Chương 68

Trời tối, con đường này lại cực kỳ ít người qua lại. Vũ Linh Nhi và Hoàng Thiên Vũ không biết từ không nào đã đứng trước cửa nhà cô.

“ Đợi ở đây một chút được không?” Hoàng Thiên Vũ cười nhìn cô rồi chạy về phía nhà mình.

Vũ Linh Nhi không hiểu, đứng nguyên ở đó đợi cậu.

Không lâu sao đó từ trong nhà họ Hoàng, có một dáng người chạy ra, hai tay còn ôm theo cái gì đó. Lúc đến gần, Vũ Linh Nhi mới biết, cậu cầm trên tay một chậu cây xương rồng.

“ Tặng cậu.” Hoàng Thiên Vũ đưa nó ra trước mặt Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi yên lặng nhìn cậu, đôi mắt màu nâu khói khẽ dao động.

“ Không phải tôi đã từng hứa rồi sao? Tôi không muốn làm một người thất hứa.” Cậu vẫn giữ nguyên tư thế đó, cười.

Cô chuyển hướng nhìn từ cậu sang chậu cây xương rồng kia. Cậu, vẫn còn nhớ đến lời hứa đó sao?

” ừ! Khi nào gặp tớ sẽ tặng cho cậu một chậu xương rồng, được không?”

” Hứa rồi nhé.”

” Hứa mà.”

Cô đột nhiên lại cảm thấy lòng mình ấm áp đến kỳ lạ. Vẫn có một người vì cô mà làm một điều gì đó. Vẫn có một người khiến cô nghĩ bản thân mình thật sự tồn tại. Cô nhận lấy chậu hoa từ tay cậu, khẽ cười. Đôi môi nhỏ khẽ cong lên thành một đường hình bán nguyệt. Đã lâu lắm rồi cô không cười.

“ Cậu... cười sao?” Vũ đột nhiên ngơ ngẩn nhìn cô, Vũ Linh Nhi lúc cười nhìn thật sự rất đẹp.

Cậu nghe thấy tiếng tim mình đập thật mạnh, dường như là rất nhanh. Có một thứ cảm giác đang biến đổi trong cậu, và hình như cậu biết cái thứ cảm giác đó gọi tên là gì. Cậu nghĩ, có lẽ mình đã biết. Cậu cuối cùng cũng đã nghĩ ra đáp án, cái đáp án đã làm con đường mòn của cậu rẽ sang một hướng khác.

“ Cậu... sau này cứ tiếp tục cười như vậy nhé.” Vũ nhìn cô khẽ cười nói. Nụ cười mang theo chút cầu mong, mang theo chút trông chờ, lại mang theo chút áp đặt. Cậu mong cô mãi mãi cười như vậy, mãi mãi được vui vẻ. Bởi vì dường như cô vui vẻ, cậu cũng sẽ vui vẻ.

Phía bên kia đường, có một người đang đứng nhìn bọn họ, dường như là vô tình đi qua, lại như là cố tình nán lại. Một đôi mắt dài mắt đi nửa phần lạnh lẽo.

Trần Hà Duy hai tay đút túi quần. Hắn không đi xe đến nhà thờ, giờ chỉ có đi bộ về nhà thôi. Hắn không thích cái cảm giác được người khác đưa đi đón về, thực phiền toái muốn chết. Hắn nghĩ, nếu được mãi ở cái nơi yên tĩnh đó thì tốt. Bước chân hắn vẫn cứ đều đều đi về phía trước.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy ai đó ở bên đường. Kia không phải là Vũ Linh Nhi với Hoàng Thiên Vũ sao? Hắn hơi nhú mào, đôi chân dừng lại. Hắn đứng bên đường nhìn bọn họ.

Hắn thấy Hoàng Thiên Vũ đưa cho cô cái gì đó. Cậu ta quay lưng về phía hắn nên hắn không nhìn thấy nhưng Vũ Linh Nhi thì hắn lại thấy rất rõ.

Cô gái đó? Cười? – Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn.

Hắn nhìn thấy Vũ Linh Nhi cười, nụ cười đó rất giống, rất giống với một nụ cười mà trước đây hắn đã nhìn thấy. 10 năm trước, vào cái ngày đen tối nhất của cuộc đời hắn. Hôm đó, trời mưa...

Trời không mưa to mà chỉ mưa phùn. Nhưng nó lại cứ dai dẳng mãi không tạnh, từng hạt mưa cứ rơi mãi không dứt, giống như nước mắt mãi mãi không ngừng chảy. Hôm nay là tang lễ của mẹ hắn.

Hắn đi theo người mà hắn gọi là bố lên xe, trên tay còn cầm theo khung ảnh được quần băng trắng của mẹ hắn. Hắn đi đến nghĩ trang, nơi mẹ hắn đang nằm ở đó, trong một ngày mưa.

“ Rào! Rào! Rào!” Trời vẫn mưa, tiếng mưa tí tách như những lưỡi dao đâm vào tim hắn. Mẹ hắn chết, chết rồi, chết đúng vào lúc hắn vừa tròn 8 tuổi. Mẹ hắn chết ngay trong ngày sinh nhật của hắn. Có phải ngày hắn sinh ra là một ngày của sự chết chóc không?

Hắn ngồi trên xe, nhìn qua cửa kính, mọi vật bên ngoài trở nên mờ mịt, giống như tương lai sau này của hắn sao? Từng giọt nước bám lại trên cửa kính, rồi lại từ từ trượt xuống, cứ như thế lặp đi lặp lại. Hắn mở cửa kính ra, mưa phùn hắt vào trong xe, hắt vào người hắn. Lạnh! Lạnh thì tim sẽ không cảm thấy đau?

Đột nhiên, hắn nhìn thấy bên kia đường. Trời mưa phùn ẩm đậm nhưng ở kia lại tràn ngập ấm áp. Nơi đó, có hai người một lớn một bé, nhìn giống như là bản sao vậy. Người con trai chừng 15, 16 tuổi dắt theo một cô bé khoảng bằng tuổi hắn đi bộ trên vỉa hè. Họ có một đôi mắt màu nâu khói thật đẹp. Cô bé đó có nụ cười khiến hắn phải xao động, nụ cười thuần khiết không nhiễm bụi trần, nụ cười của một con người hạnh phúc, trái ngược với hắn.

Cô bé nhìn người con trai kia cười thật vui vẻ, nắm chặt lấy tay anh ta. Hai người đó khiến người ta cảm thấy vui vẻ, nhưng cũng khiến người ta phải ghen tỵ. Hắn cũng ghen tỵ.

“Duy, kéo kính lên.” Giọng nói uy nghiêm của ông nội vang lên.

“Dạ.” Hắn kéo cửa kính xe lên, hình ảnh của hai người kia biến mất trước mắt hắn. Hắn quay người nhìn sang ông nội, hắn ghét ông ta. Là ông ta đã khiến hắn mất đi mẹ.

Hắn sau này có lẽ sẽ mãi mãi không thể cười như cô bé đó được.

Nụ cười giống như làm tan chảy băng giá trong lòng hắn. Khối băng to lớn từ một vết nứt liền tan ra, tan ra từng chút một, để hắn có thể cảm nhận được dòng nước mát lạnh chảy trong hắn. Dường như hắn sờ thấy được được con tim mình có chút độ ấm. Một thứ cảm xúc không tên chậm chậm rãi biến đổi trong hắn.

Đôi mắt mấy đi phần lạnh lẽo lại đột nhiên trở nên ấm áp, trong đó như có chút bi thương.

“Nó... thật sự nói rồi được sao?” Vũ Diệp Lương như không tin vào những gì mình như được, trong giọng nói có chút run rẩy tràn ngập kích động. Vừa nghe quản gia Kim nói Vũ Linh Nhi có thể nói chuyện ông đã bỏ tất cả công việc ở Tây Ban Nha để về đây.

“Đúng vậy.” Quản gia Kim không giấu nổi vui mừng, gật đầu vài cái. Hôm qua lúc nói chuyện với Vũ Linh Nhi qua điện thoại đến ông còn cảm thấy ngạc nhiên, cô bé đó thật sự có thể nói được rồi.

“Ông chủ. Cô chủ về rồi.” Người giúp việc từ bên ngoài chạy vào phòng khách báo một tiếng.

Vũ Diệp Lương khôi phục vẻ mặt thường ngày, ánh mắt nhìn ra phía cửa.

Vũ Linh Nhi ôm theo chậu cây xương rồng đi vào nhà, Vừa vào đến nhà, cô đã nhìn thấy Vũ Diệp Lương.

Ông ta có một niềm xúc động muốn ôm đứa con của mình vào lòng, thật sự muốn nghe cô gọi một tiếng “bố” đã bao nhiêu năm không nghe thấy. Nhưng ông ngay sau đó lại trấn tĩnh lại, ông nhớ đến con trai ông, nhớ đến vợ ông.

“Quản gia Kim. Vào thư phòng nói chuyện một chút với tôi.” Vũ Diệp Lương vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Vũ Linh Nhi một cái liền đi thẳng lên trên tầng.

Quản gia Kim quay đầu nhìn cô chủ mình đã phục vụ bao năm nay, trong lòng không khỏi có chút xót xa. Ông chủ không nên đối xử với cô như thế. Đã 9 năm rồi, và chuyện đó cũng không phải là lỗi của cô.

“Cô chủ chắc chưa ăn tối. Tôi sẽ bảo giúp việc nấu vài món.” Quản gia Kim nói xong liền phân phó vài người đi nấu bữa tối rồi mới đi lên tầng.

Vũ Linh Nhi một mình đứng dưới tầng, hai tay cầm chặt chậu hoa xương rồng. Ba cô từ 9 năm trước luôn đối xử với cô như vậy, luôn lạnh nhạt, xa lánh với cô. Cô biết là ông hận cô, hận cô đã hại chết anh hai và mẹ. Cô... cũng rất hận chính bản thân mình.

Người thân duy nhất còn lại của cô trên đời lại chưa bao giờ ôm cô vào lòng, xoa dịu nỗi đau cho cô.

“Ông chủ...” Quản gia Kim đi lên thư phòng ở tầng 3, ngồi xuống ngay trước mặt Vũ Diệp Lương.

“Đừng nói chuyện đấy nữa. Tôi không muốn nghe.” Vũ Diệp Lương hai tay ôm lấy trán, hơi nhíu mày nói.

Ông biết là vị quản gia này đang định nói gì. Nhưng là ông không thể, ông không thể yêu thương, chăm sóc Vũ Linh Nhi như trước được. Mỗi lần nhìn thấy đứa con này là ông lại nhớ đến con trai ông, vợ ông. Ông không thể. Ông biết mình ích kỷ nhưng ông không thể kiểm soát nổi cảm xúc của mình.

Quản gia Kim khẽ thở dài, hai cha con này chính là tự giày vò nhau.

Một lúc sau, Vũ Diệp Lương mới lên tiếng, vẻ mặt đã trở nên điềm tĩnh.

“Tình hình công ty dạo này không được tốt. Tôi đang nghĩ đến việc hợp tác với tập đoàn họ Hoàng.”

Quản gia Kim là ở đây cũng đã được hơn cả chục năm rồi, cũng là người mà Vũ Diệp Lương tin tưởng nhất.

“Vậy ý ông là... cô chủ? Không lẽ...” Quản gia Kim hơi nhíu mày, lời nói cũng không được rõ ràng. Một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu ông.

“Tôi hiện tại mới chỉ đang suy nghĩ. Công ty vẫn còn có thể duy trì được. Hơn nữa... tôi chỉ còn lại một đứa con. Tôi... thật sự không muốn nó...” Vũ Diệp Lương nói đến đây thì dừng hẳn, Ông hiện tại không biết mình phải làm gì nữa. Lăn lộn trong thương trường bao nhiêu năm, nếm đủ sự đời, dường như người đàn ông này vẫn chưa tìm ra được cái bản thân mình thật sự cần. Là gia đình hay tiền bạc?

“Tôi biết.” Quản gia Kim khẽ gật đầu.

“Còn nữa, dạo gần đây có tin tức gì không?”

“Tôi có nghe nói Hà thi đang rơi vào thời kỳ khủng hoảng. Họ cũng đang phải đi tìm nguồn vốn khắp nơi, nếu không tìm được có lẽ sẽ phá sản.”

68. Chương 69

Chiếc xe BMW màu đen bóng loáng đỗ ngay trước cổng trường, Vũ Linh Nhi từ trên xe bước xuống.

Cô ngẩng đầu lên nhìn trời. Bầu trời vẫn giống như mọi ngày, trong xanh. Nhưng đối với cô, dường như nói lại đẹp hơn.

“Cô chủ đi học vui vẻ.” Tài xế lái xe ra khỏi xe, cười với cô rồi lái xe rời khỏi.

Cô nhìn theo chiếc xe màu đen dần trở thành một chấm nhỏ rồi đến khi không còn thấy nữa. Cô khẽ quay người, bước vào trong trường.

Trong trường như mọi khi vẫn ồn ào, không mấy ai để ý đến cô. Nhưng cô lại cảm giác không ghét cái ồn ào đó nữa. Cuộc sống bên ngoài luôn luôn náo nhiệt, nó trái ngược với cuộc sống của cô. Cô như là tò mò, càng tò mò lại càng muốn bước ra ngoài. Cô nghĩ đôi khi ồn ào cũng là cái gì đó khiến con người vui vẻ.

“Brùm!!! Brùm!! Brùm!!!!”

Tiếng xe động cơ vang lên sau lưng cô. Một chiếc mô tô chạy ngang qua cô. Vũ Linh Nhi cả người chấn động, đứng yên tại chỗ.

Đến lúc cô định thần lại, cô thấy Trần Hà Duy đứng trước mặt cô. Hắn ta nhìn cô, đôi lông mày hơi nhíu lại. Đôi mắt dài lạnh lẽo ánh lên tia khó hiểu.

Cô cứ như vậy đứng ngẩn ra nhìn hắn ta, đôi mắt to nhìn chằm chằm vào hắn ta. Trong đôi mắt nâu có phủ một tầng khói mỏng thoáng hiện lên vài tia sợ hãi.

“Cô bị câm sao?” Một lúc lâu sau, hắn ta mới lên tiếng.

Cô im lặng, không lên tiếng. Con người này khiến cô khó hiểu, lại luôn khiến cô phải sợ hãi.

“Linh Nhi.” Một giọng nói từ sau lưng cô truyền đến.

“Chuyện gì vậy?” Hoàng Thiên Vũ chạy đến bên cạnh cô. Khó hiểu nhìn Trần Hà Duy đứng trước mặt.

Vũ Linh Nhi không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu.

“Đi thôi.” Cậu nhìn hấn ta, đôi lông mày nhíu chặt lại. Cậu cầm lấy tay Vũ Linh Nhi, kéo cô đi. Không hiểu tại sao cậu luôn cảm thấy bất an khi nhìn thấy hấn ta ở cạnh cô. Cậu nhìn thấy hấn ta không đơn giản.

Trần Hà Duy không lên tiếng, cũng không ngăn cản bọn họ. Hai người họ đi lướt qua hấn ta rồi nhanh bước vào trong lớp. Hấn đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, chỉ là một thứ cảm chợt thoáng qua.

“Hai người... đi cùng nhau sao?” Lưu Anh Phương nhìn Hoàng Thiên Vũ và Vũ Linh Nhi cùng nhau đi vào lớp, không khỏi cảm thấy tò mò.

“Không! Gặp nhau ở ngoài thôi.” Vũ vút cặp lên bàn, ngồi vào chỗ của mình, lắc đầu nói.

“Không tin được đâu.” Lưu Anh Phương cười gian một tiếng, liếc mắt nhìn sang Vũ Linh Nhi không có một chút để ý đến kẻ hống chuyện kia.

“Tùy cậu. Mà dạo này không thấy anh Kyo đâu nhỉ.” Hoàng Thiên Vũ cũng không thèm nhiều lời với cô bạn kia, nhìn Hà Vi Băng hỏi. Từ lúc cậu từ Mỹ về đã không thấy anh ấy đâu cả.

Hàn Vi Băng đang ngồi yên lặng khẽ giật mình một cái, cũng không lên tiếng.

“Anh ấy sang Hàn rồi.” Chan Jung Gyu nhìn Hà Vi Băng khẽ nhíu mày. Rốt cuộc là có chuyện gì?

“Reng! Reng! Reng!”

“Vào học rồi đấy.”

Năm tiết học nhanh chóng trôi qua, sau khi giáo viên chủ nhiệm đi ra khỏi lớp. Lưu Anh Phương quay xuống bàn của Vũ, mặt tươi như hoa nở nói.

“Vũ, đi chơi không? Tổ mới kiếm được một chỗ rất hay.”

“Đi chơi sao? Tổ bận rồi.” Cậu nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời. Hôm nay cậu định dẫn Vũ Linh Nhi đi chơi.

“Vậy sao? Việc gì?” Anh Phương đang hứng trí thì bị tạt thẳng một gáo nước lạnh vào mặt.

“Không nói được.” Cậu lắc lắc đầu, làm ra vẻ bí mật.

“Không phải cậu trọng sắc khinh bạn đấy chứ?” Lưu Anh Phương lay lay hai vai cậu, bộ dạng rất chi là khoa trương, lại nói trúng tim đen của ai kia.

“Vậy thì sao? Cho cậu này.” Hoàng Thiên Vũ thản nhiên nói. Cậu còn tốt bụng dúi vào tay Lưu Anh Phương một cái kéo mút, coi như là bồi thường đi.

“Không đi thì thôi.” Lưu Anh Phương lè lưỡi với cậu một cái, bóc kẹo ra ăn, quay lên nói với hai người kia. “Ba người chúng ta đi.”

“Tổ có việc rồi. Hai người đi đi.” Hà Vi Băng thu dọn xong sách vở liền bước ra khỏi lớp. Cô dạo gần đây thực sự không có tâm trạng mà đi chơi.

“Cậu ấy sau vậy chứ?” Lưu Anh Phương ngơ ngác nhìn Hà Vi Băng bước ra khỏi lớp. Trong đầu hiện lên hàng loạt những dấu hỏi lớn nhỏ. Không chỉ có Chan Jung Gyu, cô cũng thấy cô bạn này rất lạ.

Hai tháng sau,

Tôi cảm thấy mình đang thay đổi. Chỉ ít là tôi nói nhiều hơn trước, hay bộc lộ cảm xúc nhiều hơn trước. Tôi đã bắt đầu có thể cười, có thể cảm nhận được chính bản thân mình đang mỉm cười, chính bản thân mình đang vui vẻ. Trong suốt hai tháng qua, tôi đã thay đổi rất nhiều.

Tôi nhìn thấy ánh mắt vui vẻ ở quán gia Kim. Nhưng tôi lại nhìn rõ hơn sự thờ ơ từ người mà tôi gọi là ba. Mỗi lần như vậy tôi vẫn cảm thấy đau xót.

Một người nữa, anh ta như tình cờ xuất hiện trong cuộc sống tôi. Anh ta tình cờ đi ngang qua tôi, tình cờ nhìn lại. Nhưng mỗi lần chạm phải ánh mắt lạnh lẽo đó, tôi lại cảm thấy có chút sợ hãi, có chút lo lắng, lại có chút kỳ lạ. Ánh mắt đó như luôn thu hút ánh nhìn của tôi. Khiến tôi phải nhìn vào mắt anh ta. Tôi luôn không hiểu anh ta nghĩ gì. Mà đúng hơn thì hình như tôi chưa từng hiểu người khác đang nghĩ gì. Đường như tôi là con người quá đơn giản, còn anh ta là con người quá phức tạp. Tôi không hiểu nổi, nhưng không hiểu sao tôi lại có cảm giác sự cô đơn tồn tại trong con người anh ta.

Hoàng Thiên Vũ, cậu ta đã làm thay đổi cuộc sống nhàm chán của tôi. Cậu ta giờ đây như là một phần trong cuộc sống của tôi. Không biết từ lúc nào mà cậu ta lại bước vào cuộc đời tôi. Cậu ta bước vào bằng cách nào chứ? – Đôi lúc tôi luôn tự hỏi mình như vậy. Nhưng tôi vẫn chưa có câu trả lời. Từ lúc nào? Có thể là từ 9 năm trước – lần đầu tiên cậu ta gặp tôi, cũng có thể là từ lúc cậu ta đưa lại cho tôi hy vọng đó. Tôi không rõ nữa. Tôi chỉ biết là mình vô hình dung đã quen với sự có mặt của cậu ta hằng ngày. Cậu ta luôn xuất hiện trước mặt tôi với một nụ cười, nhưng tôi biết ẩn sau đó là một nỗi bi thương. Cậu ta lại chỉ để lộ điều đó một lần duy nhất với tôi.

Cậu ta dường như đã trở thành bạn của tôi, người bạn đầu tiên của tôi. Cậu ta đưa tôi bước ra cuộc sống bên ngoài, giúp tôi cảm nhận cuộc sống theo một cách riêng của cậu, giúp tôi nhìn thấy những điều mà trước đây tôi chưa từng thấy. Thậm chí, cậu ta khiến tôi cảm thấy như mình thật sự đang sống, đang hít thở. Tôi không còn là một cái xác vô hồn như trước đây. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được mình thật sự tồn tại trong cái thế giới này, giống như một hạt cát giữa đại dương rộng lớn.

Nén như có một hạt cát trong đại dương,

Bạn sẽ không bao giờ tìm thấy nó.

Nhưng,

Nó mãi mãi sẽ không biến mất.

Nén như nhỏ bé thì hãy ẩn mình thật sâu, không ai biết đến sự tồn tại ấy. Và cứ như vậy trôi qua những ngày tháng bình yên. Tôi chỉ cậu mong một cuộc sống như thế thôi, thầm lặng và yên ả.

Ngày 14/12/2014. Vũ Linh Nhi

Thời tiết: Hôm nay trời mưa phùn.

Vũ Linh Nhi kết thúc dòng cuối cùng trong cuốn nhật ký. Cô gấp quyển sổ bìa màu nâu lại, cất nó vào một góc trong học tủ. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn đang mưa.

“Cộc! Cộc! Cộc!”

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Giọng nói của quán gia Kim vang lên.

“Cô chủ! Xuống ăn sáng!”

Vũ Linh Nhi im lặng một lúc rồi lên tiếng.

“Cháu biết rồi.”

Đạo gần đây cô đã quen dần với việc nói chuyện, mặc dù mỗi ngày đều nói không nhiều nhưng lời nói vẫn thoát ra dễ dàng hơn trước.

69. Chương 70

Thư viện trong trường thường rất ít người lui tới. Vũ Linh Nhi thường vào giờ thể dục đến nhà kính, nếu không thì sẽ đến đây. Cô lại thích nơi này, chỉ là nó rất yên tĩnh lại có thể đọc sách. Đã hai tháng trôi qua,

mặc dù cô có thể ít nhiều tiếp xúc với người khác nhưng cô vẫn không thích những nơi ồn ào.

“ Cộp! Cộp! Cộp!”

Trong thư viện chỉ vang lên những tiếng bước chân nho nhỏ của Vũ Linn Nhi. Cô đi quanh những kệ sách, dường như đang tìm cuốn sách nào đó.

Đột nhiên, đôi mắt cô khê sáng lên. Cô nhìn chăm chăm về phía quyển sách dày cộp trên cao đằng kia.

Cô khê nhướn chân, với tay định lấy nhưng lại không thể với tới. Nó ở quá cao so với tầm của cô. Vũ Linh Nhi hơi nhíu mày. Cô kiễng chân, một tay bám vào kệ sách, một tay cố với lấy quyển sách kia.

Không cẩn thận, giá sách hơi lung lay, như đứng không vững mà sắp đổ xuống.

“ RẦM!!!”

Một tiếng động lớn vang lên. Cả giá sách to đổ ập xuống. Thế nhưng, cô lại không cảm thấy đau. Ngược lại, cô cảm giác có ai đó đang ôm cô, ôm thật chặt.

Vũ Linh Nhi hơi nhíu mày, hai cánh tay đang ôm chặt lấy cô vẫn không buông. Cô nhìn về phía người đó, ngoài ý muốn lại thất thần.

Trần Hà Duy vẫn ôm lấy Vũ Linh Nhi, đôi lông mày nhíu chặt lại. Bên người bọn họ là cả một kệ sách to nằm trên mặt đất. Nếu bị cái kệ sách đó đè không biết đã bị gãy mất mấy cái xương rồi.

Hắn ta nhìn Vũ Linh Nhi, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái. Hắn không biết vì có gì mà lúc này lại cứu cô ta, lại khiến cho chính bản thân mình bị thương. Cánh tay hắn bị xước một vết dài, đang chảy máu.

“ Anh...” Vũ Linh Nhi khê ấp úng nói. Cô bây giờ mới để ý đến hắn vẫn đang ôm lấy cô, có chút không thoải mái.

Trần Hà Duy nhanh chóng buông Vũ Linh Nhi ra, từ trên mặt đất đứng dậy.

“ Cô không biết cẩn thận một chút sao?” Hắn dùng đôi mắt lạnh lùng mà liếc nhìn cô, giọng nói trầm thấp lại thập phần đáng sợ.

“ Xin... xin lỗi...” Vũ Linh Nhi cả thân người khê run rẩy. Cô cũng không dám ngẩng mặt lên nhìn hắn ta.

Là hắn ta đã cứu cô sao? – Nghĩ đến đây, cô lại không khỏi nhíu mày. Mỗi lần cô gặp hắn ta là lại xảy ra chuyện. Hắn ta luôn lạnh lùng, độc ác mà nói chuyện với cô. Nhưng không hiểu tại sao hắn lại cứu cô?

“ Cảm ơn.” Cô càng ngày càng cúi thấp đầu hơn, lí nhí nói.

Trần Hà Duy đột nhiên cảm thấy tim mình đập lệch một nhịp. Hắn nhìn chăm chăm Vũ Linh Nhi đang ngồi dưới đất không rõ biểu tình kia. Lạnh lùng bỏ lại một câu rồi quay người đi khỏi.

“ Xui xẻo.”

Một lúc lâu sao, Vũ Linh Nhi mới ngẩng đầu lên. Trong thư viện lại trở về vẻ yên tĩnh ban đầu của nó.

Hắn đi rồi. – Cô nhìn ra phía cửa, không khỏi nghĩ thầm.

“ Rầm!!” Cửa thư viện bị một hán thô bạo đá một cái, liền lung lay như sắp gãy.

Hắn trong lòng đột nhiên có chút bức bối, cũng không để ý đến vết thương ở cánh tay. Một mình bước đi trên dãy hành lang. Hắn cũng chẳng buồn trở lại lớp, đi hóng gió một chút còn thoải mái hơn.

Hắn không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy bức bối, chỉ là hắn cảm thấy thực khó chịu. Nhìn con người kia hắn không hiểu sao khó chịu, rồi lại đi cứu cô ta. Hắn trước đây luôn không để ý đến cô ta nhưng không hiểu sao thời gian gần đây hắn lại luôn nhìn đến cô ta. Cô ta xuất hiện trong tâm trí hắn, thậm chí là ngay trước mặt hắn.

“ Duy! Trùng hợp nhỉ?”

Đột nhiên có một giọng nói vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn. Đinh Trần Hải Yến đứng ngay trước mặt hắn.

Cô ta cười cười nhìn hắn, đôi lông mày bỗng nhiên hơi nhíu lại.

“Tay anh bị làm sao vậy?” Cô ta cầm lấy cánh tay còn đang chảy máu của hắn, có chút lo lắng.

Trần Hà Duy nhìn đến vết thương ở cánh tay mình. Lúc này kệ sách kia đổ xuống đã quệt phải tay hắn.

“Anh đến phòng y tế đi. Nếu không sẽ bị nhiễm trùng đấy.” Cô ta kéo tay hắn nhưng lại hắn cơ hồ là không có nhúc nhích, vẫn đứng yên tại chỗ.

“Bỏ ra.” Hắn lạnh lùng nói một câu, ánh mắt cũng không thèm nhìn đến người kia một cái. Hắn cảm thấy thực phiền toái.

“Tay anh đang chảy máu đấy.” Đinh Trần Hải Yến không để ý đến hắn, vẫn kiên quyết kéo tay hắn, đôi mắt lại hiện lên vài tia tổn thương.

“Phiền phức!” Hắn giật tay ra khỏi tay cô, quay người bỏ đi. Biểu hiện trên mặt hắn chán ghét đến cực điểm.

Đinh Trần Hải Yến đứng lặng tại chỗ nhìn theo bóng lưng hắn. Trong đôi mắt cô ta lại hiện lên đầy tổn thương và mất mát.

Tại sao? Tại sao hắn lại làm như vậy? Hắn không yêu cô nhưng để cô yêu hắn cũng không được sao? Cô đã không đòi hỏi gì ở hắn, cô không cần hắn phải yêu cô nhưng ngay cả việc ở bên cạnh hắn cô cũng không được phép sao?

Cô yêu hắn như vậy nhưng hắn một cái liếc mắt nhìn cô cũng không. Hắn cần phải tỏ ra chán ghét cô đến vậy sao? Cô từ trước tới nay muốn cái gì là đều được cái đó. Nhưng... lần này tại sao lại không thể? Cô đã cố gắng rất nhiều, cố gắng yêu hắn, cố gắng chịu đựng đau khổ vì hắn. Cô chỉ cần hắn yêu cô.

Không! Chỉ cần hắn không tỏ ra lạnh lùng với cô một chút thôi cũng được. Một tâm nguyện nhỏ nhoi đó của cô vận mà mãi không thành hiện thực. Là do cô ngu dốt, là do cô quá mù quáng mà yêu hắn? Cô biết đều hắn yêu cô là điều không thể. Vẫn biết là đau nhưng cô lại không thể buông tay. Cô giống như một con ốc ở bên cạnh hắn. Nực cười!

Trần Hà Duy, không phải anh quá tàn nhẫn với em sao?

Vũ Linh Nhi bước ra khỏi thư viện. Từ lúc hắn ta xuất hiện, cô vốn đã không còn tâm trạng để đọc sách. Cô không hiểu nổi hắn ta định làm gì, rõ ràng là bộ dáng lạnh lùng, lại có phần chán ghét cô như lại cứu cô. Cô không nghĩ hắn là người có lòng trắc ẩn hay gì đó.

Lúc đi qua phòng học nhạc, cô đột nhiên nghe thấy có âm thanh gì đó, giống như là tiếng đàn ghita.

Cô thông qua cánh cửa khép hờ nhìn vào bên trong. Hôm nay hình như không có lớp nào có tiết nhạc, cô nhìn quanh phòng một lúc mới phát hiện ta có người đang ngồi dưới đất. Là... hắn ta?

Trần Hà Duy ôm lấy cây đàn ghita ngồi dưới đất, mắt khẽ nhắm lại, đôi tay vẫn tiếp tục gảy những dây đàn. Dây đàn theo đôi bàn tay đó rung lên, một giai điệu vang lên trong căn phòng.

Vũ Linh Nhi đứng lặng người ở trước cửa. Cô không biết đây là bài gì nhưng cô cảm giác được nó có chút lạnh, có chút thê lương, lại có chút cô đơn. Cô đột nhiên nhìn hắn ta. Hắn ta dường như mất đi cái vẻ lạnh lẽo đáng sợ thường ngày. Khuôn mặt bình yên lại ngập đầy nỗi cô đơn. Cô đã từng nhìn thấy vẻ mặt này một lần. Có lẽ, cho đến bây giờ cô vẫn nhớ. Đột nhiên trái tim cô khẽ xao động, đôi mắt ta nhìn vào hắn không chớp.

Cô cảm thấy hắn thật sự rất đơn độc, giống như cả thế giới chỉ có mỗi mình hắn vậy. Hắn dường như sống ở một thế giới khác với cô. Trong thế giới của hắn lại chỉ có mình hắn cùng bóng tối. Đúng! Chính là bóng tối. Bóng tối như bao trùm lấy hắn, nuốt chửng lấy hắn. Dù hắn có vùng vẫy, có gào thét như thế nào cũng

không thể thoát ra. Bởi vì căn bản không ai nghe thấy hắn, hắn sống trong một thế giới của riêng mình. Thế giới ấy lại trong khoảnh khắc này, hòa nhập với thế giới của cô.

Hắn như đang dần dần bước vào cuộc sống của cô, giống như Vũ.

“Nhi Nhi! Tỷ nữa hết giờ học tôi đưa cậu đến một nơi nhé.” Hoàng Thiên Vũ cầm khăn lau mồ hôi trên trán, chạy lại chỗ ngồi của Vũ Linh Nhi, tươi cười nhìn cô. Vừa mới hết tiết thể dục, mặc dù đang là mùa đông nhưng vận động nhiều cũng sẽ thực đổ mồ hôi.

“Một nơi?” Vũ Linh Nhi hơi nghiêng đầu, khê hỏi.

“Bí mật! Đến đó sẽ biết.” Cậu tỏ ra vẻ thần bí nhìn cô rồi quay lại chỗ ngồi của mình.

“Hoàng Thiên Vũ, cậu là đồ có mới nới cũ.” Lưu Anh Phương ngồi bàn trên không khỏi tặc lưỡi nói.

Hai tháng gần đây, cậu ta lúc nào cũng như dính chặt lấy Vũ Linh Nhi. Ở đâu có cô thì chắc chắn ở đó có người tên là Hoàng Thiên Vũ. Đến cả Lưu Anh Phương như cô đây rủ đi chơi cũng bị cậu ta vớt lại ra sau đầu, không thềm quan tâm.

“Liên quan gì đến cậu?”

70. Chương 71

“Leng keng! Leng keng! Leng keng!!” Tiếng chuông gió lạnh lạnh vang lên.

“Đây gọi là “Góc khuất”.” Hoàng Thiên Vũ kéo Vũ Linh Nhi vào trong quán. Hôm nay quán không đông người lắm.

“Chào quý khách.” Cô phục vụ đứng ở quầy thu ngân khê cúi đầu, lúc ngẩng lên cô ta mới phát hiện ra cậu thực chính là người quen của chủ quán.

“Anh Vũ không có ở đây sao?” Cậu nhìn quanh quán một vòng, bình thường giờ này đáng ra anh ấy phải ở đây chứ nhỉ.

“Ông chủ dạo này chuẩn bị cho đám cưới nên không thường xuyên đến đây.”

“Ah, tôi cũng có nghe nói qua.”

“Nếu cậu cần nhắc gì khi anh Vũ trở lại tôi sẽ nói giúp cho.”

“Không cần, tôi đến đây cũng không phải là tìm anh ấy.”

“Vậy được.”

Hoàng Thiên Vũ gật đầu với cô phục vụ đó một cái, liền kéo Vũ Linh Nhi về một cái bàn còn trống đằng kia, ngồi xuống.

“Đồ ăn ở đây cũng rất ngon. Cậu ăn gì?” Vũ cầm thực đơn trên tay, ánh mắt nhìn về phía Vũ Linh Nhi ngồi đối diện.

“Gì cũng được.”

“Thế không được.” Hoàng Thiên Vũ lắc lắc đầu. “Tôi là bạn cậu mà, phải không. Nói đi. Cậu muốn ăn gì?”

Hai tháng gần đây, mặc dù Vũ Linh Nhi nói chuyện có nhiều hơn nhưng cũng chỉ tiếp xúc với vài ba người. Cô cũng rất ít khi biểu lộ ý muốn của mình. Điều này làm cậu thực sự không thích.

Hoàng Thiên Vũ đẩy menu sang phía cô, như mong chờ mà nhìn cô.

“ Cái này.” Vũ Linh Nhi nhìn cuốn menu một hồi rồi chỉ vào một dòng chữ trong đó.

“ Được rồi, gọi cái này.”

“ Cậu biết không, ở đây có một bức tường duy nhất có màu trắng.” Hoàng Thiên Vũ cắn một miếng bánh, nhìn Vũ Linh Nhi nói.

Vũ Linh Nhi khẽ ngẩng đầu lên, nhìn cậu có chút tò mò.

“ Nó ở đằng kia kia.” Cậu giơ tay chỉ ra phía đằng sau Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi theo hướng tay cậu nhìn ra đằng sau, quả nhiên chỉ có duy nhất một bức tường màu trắng. Bức tường đó được dán đầy ảnh.

“ Cậu biết nó có ý nghĩa gì không?”

Vũ Linh Nhi nhìn cậu, lắc đầu.

“ Bức tường đó... được gọi là bức tường...” Hoàng Thiên Vũ nói đến đây đột nhiên dừng lại, ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Vũ Linh Nhi. Một lúc lâu sau, cậu mới khẽ cười. “ Là bức tường tình bạn.”

Cậu biết, mình đang nói dối.

“ Tình bạn?” Vũ Linh Nhi hơi nghiêng đầu, nhìn về bức tường màu trắng đằng xa kia.

“ Đúng.” Cậu biết điều này là không nên, nhưng không hiểu tại sao cậu lại muốn nói dối Vũ Linh Nhi. Cậu dường như đang hy vọng một điều gì đó.

“ Chỉ cần hai người bạn cùng nhau chụp một bức ảnh và dán lên tường đó thì họ sẽ mãi mãi là bạn thân.”

Vũ Linh Nhi khẽ chớp chớp mắt, nhìn cậu.

“ Chúng ta... cũng chụp được không?” Hoàng Thiên Vũ khẽ cười nhìn cậu, trong nụ cười đó lại có một chút mong chờ, một chút hy vọng, lại có một chút sợ hãi không rõ tên.

Cậu nghĩ, từ khi mình nói ra câu này thì cậu đã không thể quay đầu được nữa rồi. Cậu thật sự không biết việc này là đúng hay là sai. Cậu chỉ là không muốn bản thân mình tổn thương, cũng muốn khiến cho bản thân mình hạnh phúc dù chỉ là một giây ngắn ngủi.

Cậu rút cuộc là xác định được mình muốn cái gì. Vậy mà cậu lại thực lo sợ, có khi nào điều đó sẽ vượt mắt khỏi tay cậu, hay nó vốn dĩ đã không dành cho cậu. Nhưng cậu đặc lựa chọn đi vào con đường này, thì đã không thể quay trở lại, chỉ có thể ôm hy vọng đi đến hết con đường.

“ Két!!!” Cánh cổng nhà họ Hoàng mở ra.

“ Thiếu gia! Cậu đã về rồi. Có một cô gái nói là bạn của cậu đợi ở trong phòng khách đấy.”

“ Bạn tôi?” Cậu nhìn người giúp việc trước mắt, có chút ngạc nhiên mà hỏi lại. Bạn cậu? Là ai chứ?

“ Cô gái đó nói vậy.”

“ Cháu biết rồi.” Hoàng Thiên Vũ gật đầu với người giúp việc kia một cái, trong lòng mang theo nghi vấn đi vào nhà.

“ Vũ! Về rồi sao?” Có một cô gái ngồi ở phòng khách. Cô ta nhìn thấy cậu bước vào thì bỏ tách café trên tay xuống, khẽ cười nhìn cậu. Cô gái đó đặc biệt có một mái tóc thật dài.

“ Chị...” Cậu sững sờ nhìn người trước mặt. “ Chị không phải đang ở Mỹ ư? Sao lại về đây?”

“ Chị vừa xuống sân bay thì liền đến tìm em. Sao? Em muốn đuổi khách hả?” Cô gái kia vờ về mấy lọn tóc dài, cười nhìn cậu.

“ Không có.” Cậu vội xua tay, ngồi xuống đối diện với cô.

Cô gái này cậu quen lúc còn du học ở Mỹ. Cũng có thể coi là đàn chị của cậu đi. Hai người khi sống ở bên Mỹ cũng khá là thân nhau, nói gì thì nói đều là người Việt tiếp xúc cũng dễ hơn. Cô tên là Phương Tử Linh, năm nay 19, hơn cậu 2 tuổi đi.

“ Sao chị lại về đây?”

“ Cũng không có gì. Học bên đây chán thì về thôi.”

“ Có ai như chị không chứ?”

“ Không có em, ở bên đây chẳng vui gì cả.”

“ Chị đừng có đùa.” Hoàng Thiên Vũ cười trừ nói, tính tình cô chị này hài hước, lại rất thích đùa.

“ Chị không có đùa.” Phương Tử Linh nghiêm túc nói, vẻ mặt đó chưa xuất hiện được bao lâu, cô lại bật cười.

“ Chị đúng là. Tính vẫn không đổi.” Cậu khẽ lắc đầu. Vừa mới mấy tháng trước cậu ở Mỹ giải quyết công việc bên chi nhánh gặp lại người chị này. Không ngờ bây giờ đã ngồi đây uống café với nhau. Cậu đột nhiên nhớ lại, lúc đó...

Khi tổng giám đốc của chi nhánh bên Mỹ vừa đi khỏi, cậu tính quay về phòng tắm rửa một chút cho thoải mái. Ai ngờ chưa đi được mấy bước liền gặp ngay Phương Tử Linh.

“ Tiểu Vũ?” Cô gái đó nhìn cậu có chút ngạc nhiên.

“ Chị Linh?” Cậu cũng ngạc nhiên không kém, không ngờ ở khách sạn lại có thể gặp được người quen.

Sau đó hai người ngồi nói chuyện với nhau một lúc.

Sự việc mấy tháng trước là thế, cậu bây giờ đang ở Việt Nam, vậy mà lại ngồi nói chuyện với người chị này. Đây cũng thật gọi là chuyện đời đi.

“ Sau này chị sẽ làm phiền em nhiều đấy.”

“ Không phải đấy chứ?” Cậu khẽ cười, lời nói như nửa đùa nửa thật.

Phía bên dưới sân trường ồn ào, nhưng không khí đó dường như lại không ảnh hưởng đến nơi này một chút nào. Bây giờ đang là giờ ăn trưa, còn đây là sân thượng, nơi chỉ có đúng một người – Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi ngồi dựa lưng vào tường. Những chuyện xảy ra dạo gần đây quá nhiều, có lúc cô cũng sẽ suy nghĩ lại nhưng cuối cùng vẫn là thường vứt nó ra sau đầu. Suy nghĩ của cô vốn đơn giản, cô không thích những thứ gì quá phức tạp. Có lẽ căn bệnh mất ngôn ngữ kia khiến cô không thể nào suy nghĩ nhiều được. Mỗi khi làm như vậy đầu cô sẽ cảm thấy đau, giống như là bị nổ tung ra vậy.

Vậy mà những người bên cạnh cô dường như lại quá phức tạp, cô lại luôn không hiểu được họ.

“ Rầm!!” Cánh cửa đột nhiên không mấy nhẹ nhàng mà mở ra.

Vũ Linh Nhi khẽ giật mình, những suy nghĩ kia liền bị cô nhanh chóng xua đi. Cô khẽ ngẩng đầu lên nhìn người vừa mới bước vào, không khỏi có chút ngây ngốc.

“ Nhìn cái gì mà nhìn.” Trần Hà Duy khẽ nhú mày, hần dạo này đi đâu hình như cũng đều gặp cô ta.

Vũ Linh Nhi khẽ rụt người lại, giống như một con thú nhỏ gặp phải loài ăn thịt chỉ biết lẩn trốn.

Hắn ta khẽ cười lạnh một tiếng, môi khẽ nhếch lên đúng tiêu chuẩn một nụ cười lạnh lẽo. Đáy mắt hắn ta khẽ ánh lên tia thích thú. Hắn tiến đến gần cô, ngồi xổm xuống trước mặt cô.

“ Sợ sao?” Hắn ta lạnh lùng hỏi. Cô gái này từ khi nào mà biết sợ hắn. Trước đây thì giống như một cái xác không hồn, bây giờ lại sơ sệt giống như một con thỏ. Cái chứng mất ngôn ngữ gì đó cũng không biết đã mất đi đằng nào.

Cô im lặng, không lên tiếng, đôi vai nhỏ bé khẽ run rẩy.

Hắn nhìn đến cô tim đột nhiên có chút đập nhanh. Một thứ cảm xúc đột nhiên trào lên trong hắn. Hắn cảm thấy mình không ổn, kỳ lạ. Hắn nhanh chóng đứng thẳng người dậy, cách chỗ cô 3, 4 mét ngồi xuống.

Hai người không ai nói chuyện, không khí rơi vào im lặng. Một lúc lâu sao, hắn ta mới khẽ lên tiếng.

“ Cũng đúng! Ai mà chẳng sợ tôi!” Hắn dường như đang tự nói với chút mình, đôi mắt lạnh lẽo ánh lên tia tự giễu.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn hắn.

Hắn lấy từ trong túi quần ra một bao thuốc lá, ngậm một điếu vào miệng, châm lửa. Một làn khói trắng đục từ miệng hắn phả ra.

“ Khụ khụ khụ!” Vũ Linh Nhi khẽ nghiêng người, ho sặc sụa. Cô cực kỳ không thích mùi thuốc lá. Mũi cô vốn dĩ rất mẫn cảm, cô không quen với cái mùi khiến cô cảm thấy khó thở này.

Trần Hà Duy cười lạnh, vẫn tiếp tục hút thuốc.

71. Chương 72

“ Nhi Nhi! Giờ ăn trưa lúc này cậu đi đâu vậy? Tôi tìm mãi mà chẳng thấy.” Hoàng Thiên Vũ vừa nhìn thấy Vũ Linh Nhi bước vào lớp thì liền chạy ngay ra khỏi chỗ, tiếp tục bám dính lấy cô không ngừng.

“ Tôi?”

Vũ Linh Nhi ngồi lại vào chỗ, cậu cũng theo đó mà ngồi vào ghế của mình.

“ Thôi, không nói chuyện đó nữa. Cậu biết ngày mai là ngày gì không?”

Vũ Linh Nhi lắc lắc đầu, hỏi lại. “ Ngày gì?”

“ Mai là ngày thành lập trường.” Cậu đắc ý nói. “ Chiều tôi dẫn cậu đi mua đồ. Được không?”

Bên kia, Lưu Anh Phương nhìn thấy một màn này liền lắc đầu, quay sang nói với người ngồi bên cạnh.

“ Tiểu Băng. Cậu có nghĩ là rơi trúng bẫy rồi không?”

Hà Vi Băng hơi nhíu mày, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Câu hỏi kia cô dĩ nhiên là không để trong đầu.

“ Tiểu Băng!” Anh Phương khẽ lắc lắc vai kẻ đang như người mất hồn kia.

“ Chuyện gì?” Hà Vi Băng giật mình một cái, quay đầu nhìn người bên cạnh, mù mờ hỏi.

“ Cậu dạo này làm sao thế hả?” Lưu Anh Phương không nhin được mà hỏi. Dạo gần đây người này rất hay để hồn đi đâu đó, cũng không thường xuyên cảm thấy vui vẻ.

“ Không có. Mà vừa nãy cậu nói gì?”

“ Không có gì.”

Tối ngày hôm sau, đúng 7 giờ, cậu đã đứng trước phòng khách nhà họ Vũ.

“ Linh Nhi. Nhanh lên một chút.” Cậu nhìn đồng hồ, thời gian cũng không còn sớm nữa.

Vũ Linh Nhi từ trên tầng đi xuống. Cô mặc một váy màu lam nhạt dài đến đầu gối, mái tóc ngắn được chải gọn gàng ôm sát vào khuôn mặt. Nhìn cô trông rất dễ thương.

“ Rất đẹp nha.” Cậu giơ ngón cái ra trước mặt cô, miệng thì vẫn không ngừng cười.

“Được rồi! Đi thôi!” Cậu một lần nữa nhìn đồng hồ, kéo tay Vũ Linh Nhi bước ra ngoài, còn không quên quay đầu lại nói: “Quản gia Kim, có thể chúng cháu sẽ về muộn một chút.”

“Hai người đi vui về.” Ông quản gia cười nói.

Dạo gần đây cô chủ thay đổi rất nhiều, điều đó cũng làm ông cảm thấy rất vui. Cậu Hoàng thiếu gia kia cũng rất thường đến đây chơi, cũng hay rủ Linh Nhi ra ngoài. Ông ban đầu cũng cảm thấy lo lắng, nhưng bây giờ thì tốt hơn rồi.

“Nếu cậu sợ thì đi sát vào tôi đây này.” Hoàng Thiên Vũ nói với Vũ Linh Nhi đang đi đằng sau mình.

Trong hội trường thực sự rất đông người, lại khá ồn ào. Vài tháng gần đây mặc dù cô có thể tiếp xúc với nhiều người, nhưng cô vẫn là không thích những chỗ đông người. Cậu phát hiện ra mỗi lúc đi ở chỗ đông người, Vũ Linh Nhi luôn cúi đầu, điều đó chứng tỏ cô vẫn đang sợ hãi. Cậu biết căn bệnh đó không phải ngày một ngày hai là có thể khỏi. Chính vì vậy cậu mới quyết định dẫn Vũ Linh Nhi đến bữa tiệc này.

“Vũ!” Đột nhiên không biết từ đâu có người chạy đến. Cậu chỉ cần nghe cái giọng kia là đã biết là ai rồi.

“Linh Nhi! Chào!” Lưu Anh Phương đứng trước mặt cậu, hơi nghiêng đầu nhìn ra phía sau, vẫy tay chào với Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi khẽ gật đầu. Lưu Anh Phương cũng rất hay bắt chuyện với cô, cô với cô gái đó cũng nói câu được câu không.

“Phương Phương! Hai người kia đâu?”

“Cậu cũng biết mà. Tiểu Băng đâu có thích tiệc tùng. Còn Gyu hình như là đi đâu đó. Không biết!” Lưu Anh Phương lắc lắc cái đầu, sau đó lại chuồn đi đâu mất dạng.

“Tiểu Vũ!”

Có hai người khác đi đến trước mặt cậu, một nam một nữ.

“Chị Linh?” Cậu có chút ngạc nhiên mà lên tiếng.

Phương Tử Linh đứng trước mặt cậu, bên cạnh còn có một người con trai khác. Cô chỉ vào người đó, giới thiệu.

“Anh ấy là cựu học sinh của trường này. Hôm nay chị cùng anh ấy tới đây.”

“À. Chào anh!” Cậu khẽ gật đầu, hướng người kia chào hỏi.

“Chào em.” Anh ta cũng gật đầu chào lại cậu.

“Vũ. Cô bé kia là ai vậy?” Phương Tử Linh Nhi cô gái đứng đằng sau cậu, có chút tò mò.

“Cậu ấy là bạn em.” Hoàng Thiên Vũ kéo cô lên đứng trước mặt hai người kia.

Vũ Linh Nhi khẽ cúi đầu, cô không quen tiếp xúc với người lạ.

“Cậu ấy hơi ít nói.”

“Không sao. Cô bé nhìn rất dễ thương.” Phương Tử Linh cười nói. Cô bé này thật sự rất thu hút ánh nhìn của người khác.

“Xin lỗi. Anh có việc. Mấy đứa cứ nói chuyện đi.” Đàn anh đi cùng Phương Tử Linh nói một câu rồi nhanh chóng rời khỏi.

Trong hội trường đột nhiên nổi nhạc.

“Vũ. Chị mời em nhảy một bản được không?” Phương Tử Linh cười, giơ tay ra trước mặt cậu.

“Được thôi.”

“ Cậu ra kia ngồi đợi tôi một chút được không?” Cậu khẽ gật đầu rồi quay sang nhìn Vũ Linh Nhi, tay chỉ về phía dãy ghế trống đằng kia.

Vũ Linh Nhi nhìn theo hướng cậu, gật đầu. Trong đôi mắt đột nhiên lại có chút sợ hãi.

“ Không cần sợ.”

Phượng Tử Linh nhìn cậu. Đột nhiên cô lại nghĩ: Vũ không khỏi quá chăm sóc cho cô bé đó đi. Trong lòng cô đột nhiên nổi lên một cảm giác lạ.

Vũ Linh Nhi ngồi ở góc phòng. Người qua lại có nhìn cô nhưng cũng chẳng mấy để tâm. Cô đột nhiên lại cảm thấy ở trong này có chút không thoải mái. Cô liền đứng lên, theo hướng cửa đi ra ngoài.

Mọi người hầu hết đều tập trung ở trong hội trường nên bên ngoài cực kỳ ít người. Không khí cũng thật im lặng, rất thoải mái. Cô vẫn là không thích ứng nổi những nơi ồn ào.

Gió đêm khá lạnh, bởi vì đây đang là mùa đông mà lại lạnh thêm vài phần. Cả người Vũ Linh Nhi khẽ run rẩy. Cô nghĩ cô nên đi bộ đâu đó để cho cơ thể ấm lên một chút. Cô khẽ quay người, rời khỏi hội trường.

Cô phát hiện ra trong trường còn rất nhiều nơi mà cô chưa từng đến bao giờ. Ví dụ như nơi này. Cô không rõ nơi này gọi là gì. Từ phía dưới cô cũng có thể nhìn đến tận nơi cao nhất, bên trên lại đặc biệt không có mái che, còn có rất nhiều đèn treo ở đây nữa. Nếu nhìn từ xa thì có lẽ chỉ thấy được mấy điểm sáng đó. Giống như vì sao giữa bầu trời đêm.

Một cầu thang dài theo hình xoắn dẫn cô lên trên cao. Đến nơi cao nhất cô nhìn thấy một cái kính thiên văn, hóa ra nơi này dùng để ngắm sao. Cô không hề biết trong trường còn có nơi như thế này. Men theo lan can, đột nhiên cô lại nhìn thấy một người. Người đó đứng cách cô không xa lắm, tầm chục bước chân gì đó.

Anh ta ngồi dựa lưng vào lan can ngắm trăng. Trăng đêm nay lại đặc biệt sáng. Anh ta khẽ quay, nhìn thấy cô liền đứng dậy.

“ Linh Nhi không biết đi đâu rồi.” Hoàng Thiên Vũ sau quay trở lại chỗ mấy hàng ghế kia thì đã không thấy Vũ Linh Nhi đâu cả. Cậu không khỏi cảm thấy có chút lo lắng. Cô vốn vẫn không thể tiếp xúc với người lạ, hôm nay lại thực có nhiều người.

“ Vũ! Sao lại đứng đây? Linh Nhi đâu?” Lưu Anh Phương trên tay cầm một đĩa bánh ngọt nhỏ, hỏi cậu.

“ Không biết, chẳng thấy đâu cả.” Cậu hơi nhíu mày.

“ Chắc chỉ ở đâu đó quanh trường thôi. Không cần lo.”

“ Tổ phải đi tìm cái đã.” Hoàng Thiên Vũ quay người, đi ra khỏi hội trường.

“ Xem ra mình đoán thật sự không sai rồi. Chỉ mong là mọi chuyện đều diễn ra tốt đẹp.”

Lưu Anh Phương nhìn theo dáng Hoàng Thiên Vũ, không khỏi lắc đầu. Cậu thật sự đã yêu Vũ Linh Nhi sao?

72. Chương 73

Trên đài thiên văn, có hai người.

Trần Hà Duy đứng dậy, nhìn Vũ Linh Nhi. Vũ Linh Nhi có hơi giật mình, mở to mắt nhìn người phía trước. Cô nhanh chóng quay người, toan bỏ đi.

Hắn ta hơi nhíu mày, ánh mắt lạnh băng nhìn cô nhanh chóng chuyển hướng sang phía bầu trời đen đằng kia. Hắn cũng không thèm để ý đến cô nữa.

Vũ Linh Nhi bước được mấy bước, chân vừa chạm tới bậc thang thì đột nhiên lại dừng lại. Cô khẽ quay đầu, có chút hiếu kỳ mà nhìn hấn ta.

Dường như đến bây giờ cô mới có cơ hội nhìn kỹ khuôn mặt của hấn ta. Đặc biệt là đôi mắt màu nâu đậm kia. Đôi mắt đen tối lại ngập đầy chết chóc, giống như một thức nước đặc sệt, hay là một hồ nước đã bị đóng băng vậy. Cái màu nâu đậm kia như hút cô vào một vực sâu mà bên dưới là dòng nước đang chảy siết. Chỉ cần rơi xuống đó, sẽ chết.

“ Không muốn đứng thì đi đi.” Cái giọng lạnh lẽo kia đột nhiên lại vang lên gần như không mang theo chút cảm xúc nào. Nhưng chỉ có hấn mới rõ, trái tim hấn đang run rẩy, không biết vì sao mà run rẩy.

Vũ Linh Nhi vẫn nhìn hấn ta, hấn ta đang nói với cô sao? Nhưng lại không có nhìn cô. Cô đứng im lặng tại chỗ, không cử động.

Không khí xung quanh nhanh chóng lại rơi vào trầm lặng, không ai lên tiếng, Vũ Linh Nhi nhìn hấn ta, hấn ta nhìn lên vầng trăng kia. Trăng hôm nay thật sáng, lại tròn.

Thời gian như nhích từng giây mà nặng nề mà trôi qua. Trần Hà Duy khẽ nhắm mắt lại. Lúc hấn mở mắt ra, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Vũ Linh Nhi.

“ Cộp! Cộp! Cộp!”

Trong không gian yên tĩnh vang lên những tiếng bước chân đều đều. Trần Hà Duy vài bước liền đứng trước mặt Vũ Linh Nhi. Hấn ta nghiêng người về phía cô, khuôn mặt chỉ cách nhau có vài centimet nhỏ nhoi.

Vũ Linh Nhi đột nhiên cả người cứng đờ, cô có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở của người kia phả lên mặt mình, đôi môi nhỏ khẽ mím chặt. Mũi của hấn ta cơ hồ là chạm vào mũi cô. Tim cô đập lại có chút nhanh.

“ Đi. Đi.” Trần Hà Duy nghiêng chặt răng, từng lời nói như được rít ra. Hấn ta hai tay nắm chặt, dường như là ngăn cản chính bản thân mình vì nhất thời mà làm ra những việc không thể kiểm soát.

Đôi mắt lạnh lùng không hiểu sao lại có một tia dao động.

“ Cậu ấy đi đâu vậy chứ?” Hoàng Thiên Vũ ngó đông ngó tây tìm kiếm bóng dáng của Vũ Linh Nhi.

Thư viện, nhà kính, kể cả sân thượng, rồi những nơi có thể tìm cậu đều đã tìm hết rồi nhưng vẫn không thấy cô đâu. Không phải Linh Nhi đã về rồi chứ?

Đôi lông mày cậu nhíu chặt lại, cậu cứ đi lang thang trong trường từ nãy giờ, cũng không biết là mình đang đi đâu nữa. Đột nhiên, ánh đèn từ nơi cao cao kia lại thu hút sự chú ý của cậu.

Cậu nghe người trong trường nói đây là đài thiên văn, nhưng chính cậu cũng chưa từng lên đấy bao giờ. Trên đài kia, lại có hai dáng người.

Ánh sáng từ đèn chiếu lên họ. Cậu có thể nhìn rất rõ hai khuôn mặt đó. Đó? Vũ Linh Nhi? Còn người kia?

Cậu đứng sững tại chỗ, đôi mắt nhìn trân trân về phía hai người đang đứng ở trên cao kia. Trong lòng không khỏi có chút dậy sóng. Người kia không phải là Trần Hà Duy sao? Hấn ta...

Cậu chứng kiến rất rõ ràng, hấn ta từ từ tiến lại gần Vũ Linh Nhi. Dường như là càng ngày càng gần. Hấn ta? Làm gì? Hôn?

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cậu, hai bàn tay cậu nắm chặt lại. Cậu lại nổi lên một trận chua xót. Miệng lưỡi trở nên nhạt nhẽo, có khi là không còn có vị giác gì nữa, chỉ cảm thấy có chút chua, có chút đắng. Cậu giống như có một vết thương đang bị người ta xát muối vào, đau, lại rất rất.

Cậu tự hỏi: Hai người này là sao?

Cậu khẽ nhắm mắt lại, quay người rời khỏi.

Ánh trăng dõi theo bóng người rời đi đó, không khỏi thở dài.

Trong căng tin vẫn luôn ồn ào, dường như dư vị của buổi tiệc hôm qua vẫn chưa dứt.

“Mấy tuần sau có cắm trại đấy.” Lưu Anh Phương chống cằm cười nói.

“Vậy sao?” Chan Jung Gyu nhàn nhạt trả lời.

“Vậy sao là sao?” Phương Phương hơi nhíu mày, cũng không thèm để ý đến tên là kẻ khác mắt hững kia, quay đầu sang hỏi hai người ngồi đối diện mình. “Vũ, Băng. Hai người có đi không?”

Không có tiếng trả lời. Hoàng Thiên Vũ ngẩn người còn Hà Vi Băng lại cúi đầu xuống. Hai người đó vốn dĩ là không nghe thấy gì.

“Hai người này làm sao thế?” Lưu Anh Phương giơ tay trước mặt bọn họ. Không có phản ứng. Hà Vi Băng dạo này đều như thế thì có thể hiểu. Nhưng còn Vũ? Cả hai từ sáng tới giờ đã không tập trung. Có chuyện gì mà cô không biết?

Chan Jung Gyu từ nãy đến giờ vẫn để ý đến bọn họ, đá đá vào chân mỗi người một cái.

“Gì vậy?” Hà Vi Băng ngẩng đầu, nhìn nhìn xung quanh. Cô dạo này dường như mất đi sức sống, không còn giống với một người bướng bỉnh hay quậy phá như trước đây nữa.

“Sao cậu đá tớ?” Hoàng Thiên Vũ bị đá cho tỉnh, tay xoa xoa chân. Cậu hôm qua từ lúc trở về đến giờ vẫn luôn nghĩ đến Vũ Linh Nhi. Chuyện hôm qua giống như một vòng tuần hoàn, nó cứ lặp đi lặp lại không ngừng. Nó khiến cho tâm trí cậu trở nên rối bời lên.

“Đá cho hai người tỉnh chứ sao.” Chan Jung Gyu hơi nhướn mày. Dạo gần đây bốn người bọn họ ngoại trừ ở trường thì gần như không có gặp nhau, cũng không thường xuyên đi chơi. Dường như đã xảy ra quá nhiều chuyện trong thời gian này. Có một số chuyện, đến cả cậu và Lưu Anh Phương cũng không hề biết. Có một chuyện gì đó đang luẩn quẩn giữ bọn họ.

Lưu Anh Phương đột nhiên im lặng. Cô quan sát hai người kia. Rõ ràng là đã có điều gì đó thay đổi ở hai người này.

Hoàng Thiên Vũ hôm nay không phải đi học. Cậu cũng không ngủ được, từ sáng sớm đã dậy, rồi lại cứ thế ngồi bất động trên giường. Hoàng Thiên An vẫn còn đang ở trong bệnh viện, căn nhà này giờ đây ngoài cậu, quản gia Huỳnh và một số người giúp việc thì không còn ai cả.

“Tích tắc! Tích tắc! Tích tắc!” Âm thanh từ đồng hồ treo trên tường vang lên đều đều, dường như lại là thứ âm thanh duy nhất tồn tại trong căn phòng.

Từ lúc cậu ngồi như này đã 2 tiếng trôi qua, cũng đã quá giờ ăn sáng.

Cậu vẫn suy nghĩ đến chuyện đó, không thể nào dứt ra được. Cậu cũng đã tử nhủ với mình rằng hãy quên nó đi. Nhưng nó vẫn luôn loang quanh trong đầu óc cậu. Cậu đã lún quá sâu vào vũng lầy đó, vũng vầy chỉ khiến bản thân mình càng ngày càng chìm xuống. Vậy mà cậu lại cứ không ngừng vũng vầy. Như vậy có thể gọi là ngốc?

Vũ Linh Nhi có lẽ bây giờ vẫn đang ở nhà. Cậu lại muốn gặp cô. Cậu đột nhiên lại nghĩ, cứ vất hết mọi thứ lại sau đầu, đến đâu hay đến đó. Chẳng phải trước đây cậu chưa bao giờ sẽ suy nghĩ về ngày mai sao? Vậy thì bây giờ cũng vậy.

Cậu đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

“Cạch!” Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

“Cô chủ, Hoàng thiếu gia đến.” Quản gia Kim đứng đằng sau Vũ Linh Nhi lên tiếng. Bây giờ cô đang ăn sáng.

“ Cậu ấy?” Vũ Linh Nhi đặt cốc sữa xuống bàn, quay đầu nhìn ra ngoài phòng khách liền thấy bóng dáng cậu bước vào.

“ Linh Nhi! Đang ăn sáng sao? Thật đúng lúc tớ sang đây ăn kè.” Hoàng Thiên Vũ bước vào phòng ăn, dạo này cậu cũng rất thường sang đây ăn trực.

Mấy người trong nhà bếp nhanh chóng mang thêm ra một bộ bát đĩa. Dù sao họ chứng kiến việc này cũng quen rồi.

“ Linh Nhi. Cậu sang nhà tôi chơi không? Hình như cậu chưa sang bao giờ đúng không?”

“ Ừ.” Vũ Linh Nhi gật đầu. Bỗng nhiên cô lại nhớ tới cái gì đó, liền đứng lên khỏi ghế.

“ Đi đâu vậy?” Cậu cắn cắn miếng bánh, tò mò hỏi.

“ Đợi chút.” Vũ Linh Nhi quay người rời khỏi phòng ăn, đi thẳng lên trên tầng.

“ Cậu ấy làm gì vậy chứ?”

Không bao lâu sau, Vũ Linh Nhi bước xuống nhà, trên tay còn cầm theo một cuộn giấy, hình như là tranh vẽ.

“ Cho cậu.” Cô đứng một lúc rồi mới đưa cuộn giấy đó cho cậu. Quấn gia Kim đứng gần đó cũng có chút tò mò.

“ Gì vậy?” Hoàng Thiên Vũ nhận lấy nó liền mở ra xem. Bức tranh trước mặt làm cậu có chút ngạc nhiên.

“ Cậu... vẽ tôi?” Vũ sững sờ nhìn cô. Cô vẽ không phải là hình dáng hiện tại của cậu mà là cậu của 9 năm trước. Một cậu bé mới 7 tuổi, đang cười.

Vũ Linh Nhi gật gật đầu. Cô đã muốn đưa nó cho cậu từ lâu rồi nhưng suốt hai tháng nay lại chưa có cơ hội. Cậu bé đó, chính là hy vọng của cô trong suốt bao nhiêu năm nay. Nhưng cũng đã đến lúc trả lại hy vọng đó rồi. Bởi vì cô đã có thể nuôi một hy vọng lớn hơn, một hy vọng về thế giới bên ngoài. Và cậu, lại là người bồi đắp ước mơ đó cho cô.

73. Chương 74

“ Ở trong này có trồng rất nhiều cây.” Hoàng Thiên Vũ trước Vũ Linh Nhi, ở trong vườn nhà mình thao thao bất tuyệt mà nói. Tâm tình cậu vì bức tranh kia mà cực kỳ tốt.

Vũ Linh Nhi nhìn ngắc xung quanh. Nhà cô mặc dù cũng có vườn nhưng lại không có nhiều cây cối và rộng như vậy. Cô lại đặc biệt thích cây, bởi vì nó luôn có bóng râm. Cô luôn có cảm giác được nó che chở. Một cảm giác mà từ lâu cô đã mất đi.

“ Gâu! Gâu! Gâu!”

Đột nhiên có tiếng chó sủa vang lên. Một chú chó to màu vàng nâu từ trong nhà chạy ra.

“ Ngoan!” Hoàng Thiên Vũ ngồi xổm xuống xoa xoa đầu chú chó, quay lại cười nói với cô. “ Nó tên là Pooky.”

“ Pooky?” Vũ Linh Nhi nhìn con chó đang thè thè lưỡi với mình.

“ Không cần sợ, nó rất hiền.” Cậu lắc lắc đầu, kéo tay Vũ Linh Nhi đặt lên xoa xoa đầu Pooky.

Xúc cảm từ đầu bàn tay của cô truyền đến. Lông của nó rất mượt.

“ Nó cũng già rồi, có lẽ không sống được bao lâu nữa.” Hoàng Thiên Vũ vuốt lông ở lưng nó, vẻ mặt lại có chút buồn. Nói gì thì nói, con chó này cũng đã sống ở nhà cậu gần 10 năm rồi, cậu cũng rất quý nó.

Vũ Linh Nhi nhìn cậu, cô cũng chưa từng nuôi một loài vật nào. Vì cô biết, cô sẽ không thể chăm sóc được cho nó.

“ Có lẽ sau này không nên nuôi chó nữa. Nuôi nó lớn rồi lại nhìn nó chết? Đây không phải là việc rất tàn nhẫn sao? Như thế thì không nuôi còn hơn.” Cậu vẫn tiếp tục xoa xoa bộ lông màu vàng nâu của Pooky.

“ Gâu!” Con chó sủa một tiếng, vươn đầu lưỡi liếm liếm bàn tay cậu.

Biết là không nên nhưng vẫn làm. Con người không phải luôn luôn như thế sao?

“ Đi thôi. Tôi dẫn cậu vào nhà.” Hoàng Thiên Vũ đứng dậy, quay người nói với Vũ Linh Nhi rồi bước vào trong nhà.

Con chó to đi theo cậu, cái đuôi cứ ngoe nguẩy chùng chùng như thích thú lắm.

“ Mà không được vào trong nhà đâu.” Hoàng Thiên Vũ đứng trước cửa nhà, xoa xoa đầu Pooky. Con chó rất biết nghe lời, sủa lên một tiếng rồi ngồi ngay ngắn trước cửa, lè lè cái lưỡi ra nhìn cậu. “ Ngoan!”

“ Linh Nhi, vào thôi.” Cậu kéo tay Vũ Linh Nhi đi vào trong.

“ Cậu chủ.” Quản gia Huỳnh đang ở trong bếp dọn đồ vài thứ thấy Hoàng Thiên Vũ đi vào có chút ngạc nhiên. “ Không phải cậu nói đi chơi sao? Sao lại về sớm vậy? Mà... cô gái này...”

Ông nhìn cô gái kia lại thấy quen quen, hình như ông đã gặp ở đâu đó nhưng lại nhớ không ra.

“ Cậu ấy là Vũ Linh Nhi, bạn cháu.” Hoàng Thiên Vũ chỉ vào cô, cười nói.

Vũ Linh Nhi hướng người quản gia kia khẽ gật đầu.

Vũ Linh Nhi? Không phải là tiểu thư nhà họ Vũ sao? – Quản gia Huỳnh có chút ngạc nhiên, thảo nào ông thấy quen, cô gái này trước đây ông cũng gặp vài lần.

“ Ra là Vũ tiểu thư. Để tôi vào trong mang nước ra.”

“ Đây là quản gia ở nhà tôi.” Hoàng Thiên Vũ hướng cô giả thích, mới phát hiện ra cô đang nhìn đi đâu đó.

Theo hướng nhìn của Vũ Linh Nhi, cậu nhìn thấy một chiếc đàn piano. Chiếc đàn đó được đặt ở một góc phòng khách. Đàn này từ lúc cậu sinh ra đã có rồi, nghe nói là của một nghệ nhân nổi tiếng nào đó làm ra.

“ Cậu muốn ra đó ngồi không?” Hoàng Thiên Vũ khẽ cười, kéo tay Vũ Linh Nhi đi về phía chiếc đàn piano. Cậu ấn cô ngồi xuống chiếc ghế dài rồi sau đó bản thân mình cũng ngồi xuống.

“ Cậu biết chơi không?” Hoàng Thiên Vũ mở nắp đàn ra, lướt một lần trên những phím đàn. Dù lâu không ai chơi nhưng nó vẫn được lau chùi sạch sẽ, không bám một hạt bụi.

Vũ Linh Nhi hơi nghiêng đầu nhìn cậu.

“ Là piano đó.” Hoàng Thiên Vũ nhắc lại. Tay nhấn vài phím trên đàn tạo thành những âm thanh dờ dạc nhưng lại có một giai điệu nhất định. Là bản nhạc của Mozart.

Vũ Linh Nhi đặt tay lên phím đàn, đánh thêm mấy nốt nữa.

“ Cậu biết chơi à?” Hoàng Thiên Vũ thích thú nhìn cô.

“ Hồi nhỏ có học một chút.” Vũ Linh Nhi gật đầu, tay vẫn đặt trên phím đàn nhưng không ấn tiếp.

“ Vậy thì cùng chơi một bản nhé.” Hoàng Thiên Vũ lướt nhanh tay trên phím đàn, tạo ra một giai điệu liên tiếp từ thấp đến cao.

“Sonata A K331.”

Trong phòng khách vang lên tiếng đàn piano, lúc nhanh lúc chậm, lúc nhịp nhàng lúc lại réo rắt, giống như một bản âm hưởng, lại giống như sự kết hợp hoàn hảo giữa hai con người, giữa thiên nhiên với con người.

Những nốt cuối cùng của bản nhạc rơi xuống, không gian chìm vào yên tĩnh. Hoàng Thiên Vũ nhìn sang Vũ Linh Nhi vẫn còn đang mê mải mấy phím đàn, cậu đột nhiên lại nảy ra một suy nghĩ.

“ Nhi Nhi! Cùng tôi đi đến một nơi được không?”

“ Đi đâu?”

“ Đến rồi sẽ biết.”

Xung quanh vang lên những tiếng sóng biển rì rào. Những con sóng không ngừng đập vào bãi cát trắng xóa. Trên bờ biển, có bóng dáng của hai người đang ngồi. Vị mặn của biển như bao bọc lấy cơ thể của bọn họ.

Vù vù vù vù vù...

Gió từ biển xa thổi lại, thổi tung tóc của hai người họ. Vũ Linh Nhi khẽ rung mình, dùng tay xoa xoa người. Mùa đông gió thổi thật sự rất lạnh.

Mặt biển khẽ nhấp nhô những con sóng nhỏ vỗ bờ rồi nhanh chóng rút xuống, giống như những đứa trẻ thích đùa nghịch.

“ Đẹp thật.” Hoàng Thiên Vũ nhìn làn nước trong xanh kia, khẽ cười.

“ Tại sao lại đưa tôi đến đây.” Vũ Linh Nhi nghiêng đầu sang nhìn cậu, gió vẫn không ngừng thổi bay tóc cô.

“ Ngắm biển.” Cậu nói ngắn gọn hai chữ. Cũng thật lâu rồi cậu chưa nhìn thấy biển.

“ Nhưng... mùa đông...” Cô có hơi ngập ngừng. Mùa đông đâu có ai lại ra biển.

“ Chính vì là mùa đông nên mới không có người. Ngắm biển thì phải yên tĩnh chứ.” Hoàng Thiên Vũ quay đầu sang nhìn cô rồi cậu nhặt từ dưới đất lên một vỏ ốc màu trắng ngà, đưa cho cô.

“ Cho tôi?”

“ Ừ. Cho cậu.”

“ Là biển đưa những vỏ ốc đó tới đây. Vậy là nó lại bắt đầu một cuộc hành trình khác, không biết chừng đến cuối cùng lại trở về nơi xuất phát.”

Đúng vậy, quy luật của tự nhiên áp đặt lên cả cuộc đời con người. Con người được sinh ra nhưng không có quyền lựa chọn số phận. Một khi đã bị con sóng cuộc đời xô đẩy, đích đến vẫn là một khoảng không mờ mịt. Biết đâu đến một lúc nào đó lại về với cát bụi, tiếp tục một vòng luân hoàn khác. Không ai biết được ngày mai con đường mà mình đang đi sẽ rẽ sang hướng nào. Cậu nghĩ, chuyện gì cũng dễ xảy ra tự nhiên đi, đến đâu thì đến.

Giữ hai người lại rơi vào im lặng, chỉ còn tiếng sóng biển luẩn quẩn bên tai.

Qua một lúc sau, Hoàng Thiên Vũ đột nhiên đứng dậy, phúi phúi cát dính trên người. Cậu ta tiến ra chỗ xa xa đằng kia, ngồi xổm xuống làm gì đó.

Vũ Linh Nhi nhìn cậu, có chút thắc mắc.

Cậu cảm nhận được ánh nhìn từ người kia, ngẩng đầu lên, nói với cô: “ Tôi xây lâu đài cát.”

Cậu ta dùng tay bốc lên một ít cát, Vũ Linh Nhi vẫn chăm chú nhìn cậu.

Vù vù vù vù...

Gió vẫn không ngừng thổi, không biết đã qua bao nhiêu thời gian, lâu đài cát kia cũng đã hoàn thành.

Hoàng Thiên Vũ phúi phúi cát ở lòng bàn tay, chạy lại kéo cô tới chỗ lâu đài kia. Giống như một đứa trẻ vừa làm một việc cực kỳ to lớn, cậu chớp chớp mắt nhìn Vũ Linh Nhi, hớn hỏ nói.

“ Đẹp không?”

Vũ Linh Nhi nhìn một đồng cát có hình thù trước mặt, đột nhiên lại ngẩn người.

“ Tách!”

Hình ảnh Vũ Linh Nhi nhìn lâu dài cát kia nằm gọn trong máy ảnh của cậu. Vũ Linh Nhi có chút giật mình, quay đầu sang nhìn cậu.

“ Nó sẽ bị sóng đánh.”

“ Không phải trước khi bị sóng đánh nó sẽ rất đẹp sao?” Cậu nhìn vào mắt cô, trong ánh nhìn lại tĩnh lặng mà sâu thẳm.

Cô như bị ánh mắt đó hút lấy hồn, giống như có một dòng suối nhỏ chảy trong lòng, có chút ảm áp.

Cát vốn là thứ không tan trong nước, nhưng cũng chính là thứ không vững bền. Cát giống như một cuộc đời của con người, bất cứ khi nào cũng có thể sụp đổ, bất cứ khi nào cũng sẽ bị trôi đi. Ngày hôm nay thật đẹp như ngày mai cũng có thể là địa ngục. Con người không đoán trước được tương lai. Vậy thì hãy chỉ sống cho hôm nay thôi. Chỉ ít là như vậy khi mất hết tất cả cũng sẽ không cảm thấy nuối tiếc.

Nhưng dường như cậu lại không thể sống theo ý mình thích được. Cậu như vậy có phải là đi ngược với quy luật đó không?

Một con sóng lớn bất chợt ập tới. Lâu đài cát trong nháy mắt bị sóng đánh tan.

74. Chương 75

“ Hôm nay em không đi học sao?” Hoàng Thiên An nhìn người đứng trước cửa phòng bệnh kia, cười hỏi.

Vũ Linh Nhi cầm theo ít trái cây, bước vào trong phòng.

“ Số lần em đến thăm chị còn nhiều hơn cả Vũ đấy.” Hoàng Thiên An đùa.

Vũ Linh Nhi đặt trái cây lên bàn, kéo ghế ra ngồi bên cạnh giường của Vũ Linh Nhi. Hoàng Thiên An đã được tháo bột, cũng may vết thương không để lại di chứng gì. Nằm thêm vài tuần là có thể xuất viện.

“ Em như thế này chị rất vui.” Hoàng Thiên An cầm lấy tay Vũ Linh Nhi, đôi mắt nâu nhanh chóng được phủ lên một tầng nước mỏng. Mỗi lần nhìn thấy cô bé này là cô lại có một cớ xúc động muốn bật khóc.

Vũ Linh Nhi nhìn Hoàng Thiên An, khẽ nắm lấy tay cô. Tay của Hoàng Thiên An cũng thật ấm, rất giống với tay của Vũ.

“ Chị...” Vũ Linh Nhi mở miệng nhưng lại không biết nói gì cả, thành ra lại im lặng.

“ Em chịu tha thứ cho chị sao?” Dù đã hai tháng trôi qua nhưng Hoàng Thiên An vẫn cảm thấy mọi việc diễn ra giống như một giấc mộng. Cô rất sợ một lúc nào đó mình sẽ tỉnh giấc, nó luôn khiến cô cảm thấy bất an.

“ Không phải lỗi của chị.” Vũ Linh Nhi không nhìn cô, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, trong đáy mắt ẩn hiện đau đớn.

Cô biết cô bé đó vẫn chưa thể quên nỗi Vũ Minh, giống như cô. Trong lòng vẫn còn cảm thấy tội lỗi, thậm chí chỉ nghĩ đến tên, tim cũng sẽ ầm ầm đau. Giống như một cơn ác mộng mãi mãi không chấm dứt.

Vũ Minh, anh vui không? Ở trên nhìn người khác đau khổ như vậy anh vui không? Chỉ cần chết là hết chuyện? Sai rồi! Chỉ vì một cái chết mà kéo theo bao con người phải đau khổ.

Đáng ra. Đáng ra anh phải sống. Nhưng... tại sao anh lại cứ như vậy mỉm cười mà ra đi chứ?

“ Sau này chị sẽ thay anh ấy ở bên cạnh em.” Hoàng Thiên An ôm lấy Vũ Linh Nhi, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô.

Có lẽ cả đời này của cô, sẽ phải ở bên cạnh cô bé này, bảo vệ cô bé này, giống như anh trước đây vậy. Cô quyết định.

Người anh muốn bảo vệ cũng chính là người cô muốn bảo vệ.

Người anh yêu quý, trân trọng cô sẽ không để người đó phải chịu bất kỳ thương tổn nào. Coi như cô thay anh sống tiếp đi, sinh mạng của cô là của anh. Cô biết đường như điều đó thật ngu ngốc nhưng cô lại muốn là một phần trong anh, dù là phải đau khổ mà sống tiếp.

“Cháu đến rồi à?” Trần Hữu Hà nằm trên giường, nhìn ra phía cửa thấy có một người đang tiến vào.

“Phiền phức.” Trần Hà Duy khẽ nhíu mày đi vào trong phòng, ngồi xuống cái ghế gần đó. Hắn ta mới phát hiện trong phòng không chỉ có một mình lão già kia mà còn có một người khác, là người đàn bà đó.

Người đàn bà đó ngồi gần giường của Trần Hữu Hà, đang gọt táo. Bà ta thấy hắn bước vào quay sang lườm hắn một cái rồi đổi sang vẻ mặt tươi cười xu nịnh nhìn Trần Hữu Hà.

“Ba, mời ba ăn trái cây.”

Trần Hà Duy nhìn người đàn bà kia cảm thấy chán ghét đến cực điểm, mày nhăn chặt lại.

“Vẫn còn khỏe lắm, đâu đã chết.” Trần Hà Duy quay đầu sang nhìn Trần Hữu Hà khẽ cười lạnh nói.

“Duy, cậu sao có thể nói với ông nội của cậu như vậy?” Người đàn bà kia làm vẻ mặt tức giận, trừng mắt nhìn cậu.

“Bà không có tư cách nói chuyện với tôi.” Hắn ta lạnh lùng nói, cũng không thèm nhìn đến mặt bà ta. Mỗi khi nhìn đến là hắn lại cảm thấy ghê tởm.

“Cậu...” Bà ta tức nghẹn họng không nói được câu nào, khuôn mặt dần dần trở nên xám ngoét. Bà ta ôm một cục tức mà không thể chửi lại bởi vì Trần Hữu Hà vẫn còn đang ở đây.

“Không lâu đâu, ta cũng sắp vào quan tài đến nơi rồi.” Trần Hữu Hà dùng ánh mắt sắc bén mà quan sát đứa cháu kia.

Hắn cũng nhìn lại ông ta, ánh mắt vô biểu tình.

“Ba, sao ba lại nói vậy?”

“Im lặng.” Ông ta quay sang nói với người đàn bà kia hai câu. Bà ta ngay lập tức ngậm miệng lại, ngồi im không nhúc nhích.

“Cổ phần của công ty 60% ta cũng đã chuyển giao hết lại cho cháu rồi.”

“Ba?” Người đàn bà kia sững sốt nhìn ông ta. Bà ta trước đây biết ông có ý định chuyển cổ phần cho hắn ta. Nhưng lại không ngờ ông già đó làm thật. Vậy còn bà ta thì sao? Bà ta không được gì? Lão cáo già này không lẽ không để lại cho con bà ta chút gì sao?

“Không sợ tôi đem đi quỳn từ thiện sao?” Trần Hà Duy cười lạnh.

“Cháu đâu có lòng tốt đến thế.”

Hai ông cháu kể tung người húng dường như không để người đàn bà mặt biến đổi màu sắc liên tục kia vào trong mắt.

“Tôi không cần thứ tiền bẩn thỉu đó của ông.”

“Không phải cháu đang dùng tiền của ta sao? 10% cổ phần cháu đang có không phải là của Trần gia sao?” Trần Hữu Hà mỉm cười, điềm tĩnh mà nói. Không để ý đến sự tức giận trong mắt hắn ta, kể cả người đàn bà kia.

“Đó là tiền của mẹ tôi.” Trần Hà Duy gằn giọng nói, ánh nhìn trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

“ Ba! Ba việc gì phải giao cổ phần cho thằng bất hiếu đó?” Bà ta sau một lúc im lặng cũng lên tiếng, ánh nhìn lộ rõ sự phẫn nộ. Bà ta mong có thể vớt vát được chút gì đó, không lẽ 10 năm nay bà chịu đựng ông già này đều là uổng phí sao? Bà không can tâm.

“ Không phải chuyện của cô.” Trần Hữu Hà lạnh mặt nhìn bà ta, giọng nói lại tràn đầy xa cách. Trước đây ông vốn chẳng ưa gì đứa con dâu này nhưng cũng không để lộ vẻ chán ghét với nó. Dã tâm của bà ta, ông còn không rõ sao?

“ Ba?” Bà ta sững người, nét mặt lộ rõ vẻ hoảng hốt.

Trần Hà Duy ngồi một bên xem kịch vui.

“ Không lẽ ba không để lại chút gì cho con trai của con? Nó cũng là cháu của ba mà. Sao ba có thể?”

“ Cô nghĩ gì tôi còn không biết những việc cô đã làm sai? Tôi cho cô sống ở trong Trần gia đã là may mắn cho cô lắm rồi. Còn đòi hỏi? Tôi có thể khiến cô lập tức cút xéo khỏi Trần gia, một xu cũng đừng hòng lấy.” Trần Hữu Hà liếc mắt nhìn bà ta, đôi mắt như nhìn thấu được tâm can của bà ta.

Bà ta khê chặt dạ, khuôn mặt trắng bệch,. Bà ta ấp úng nói. “ Ba...”

“ Ông ta là cáo già, chẳng lẽ một cái mưu mô cốn con của bà qua mắt được ông ta sao? Nực cười. ” Trần Hà Duy nhìn người đàn bà kia, cảm thấy bà ta thực ngu si đến cực điểm.

“ Mày...” Bà ta hai bàn tay nắm chặt, nhìn sang phía hắn ta, ánh mắt đầy giận dữ, lại có chút hoảng sợ.

“ Cô nên biết an phận một chút.”

Vũ Linh Nhi ngẩn ngơ đi lại trong bệnh viện, cô vừa mới đến thăm Hoàng Thiên An. Cô không biết mình đang nghĩ gì nữa, chỉ cảm thấy bản thân mình rất rối bời. Cô có lẽ nên suy nghĩ một chút. Hay là quên chuyện này đi? Cô thực không rõ.

“ Bộp!”

Có ai đó va phải cô. Cả người Vũ Linh Nhi đều mất thăng bằng ngã nhào xuống đất. Cô hơi nhú mảy, từ phía dưới nhìn lên người kia.

Trần Hà Duy sắc mặt cực kỳ không tốt. Hắn vừa đi gặp Trần Hữu Hà, càng nhìn thấy mặt ông ta lại càng cảm thấy tức giận.

Hắn ta đi được vài bước đột nhiên lại dừng lại. Hắn ta nhìn thấy người kia có chút gì quen quen. Hắn quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt đang nhìn mình.

Vũ Linh Nhi hơi giật mình, mắt vẫn nhìn hắn.

Trần Hà Duy nhú mảy, đôi mắt lạnh lẽo nheo lại. Hắn ta nhanh chóng quay người, không thèm để ý đến cô mà dời đi.

Vũ Linh Nhi đứng dậy, đi đằng sau hắn, ra khỏi bệnh viện.

75. Chương 76

Ra trước cổng bệnh viện, Vũ Linh Nhi thấy hắn ta băng qua bên đường rồi sau đó đi về hướng bên trái. Cô đột nhiên đứng ngẩn ở đó một lúc rồi không hiểu sao lại đi theo hắn.

Trên đường không đông người đi lại lắm. Nơi vỉa hè, có một dáng người cao cao, đằng sau cách đó chừng 5, 6 mét có một cô gái.

Trần Hà Duy dừng lại, đôi lông mày hơi nhú quay ra đằng sau nhìn người kia.

“Đừng có đi theo tôi.” Hấn ta tâm tình thực không tốt, giọng nói cũng vì thế mà đáng sợ thêm vài phần.

Vũ Linh Nhi giật mình, tròn mắt nhìn hấn ta, trong mắt lại có chút sợ sệt.

Hấn cũng không thèm nhìn đến biểu hiện trên mặt cô, quay người tiếp tục đi về phía trước. Cô đứng lặng tại chỗ nhìn theo bóng lưng hấn. Đột nhiên cô cảm thấy, hấn ta thật cô độc. Cô không hiểu tại sao mình lại không sợ sống chết mà tiếp tục đi theo hấn.

Xung quanh dần dần trở nên vắng người hơn. Cô không biết là mình đang đi đâu. Trước đây cô gần như không bao giờ ra khỏi nhà cho nên cô không biết đường. Nhưng dường như cô đã đi bộ rất lâu rồi, cô cảm thấy chân mình bắt đầu đau, mỏi và có cảm giác tê mỏi.

Cô hơi nhíu mày nhìn con người vẫn không có dấu hiệu dừng lại phía trước. Đột nhiên cô cảm thấy chân mình vấp phải cái gì đó, cả người đều ngã nhào về phía trước.

Trần Hà Duy nghe được tiếng động đằng sau, hơi quay người lại liền nhìn thấy Vũ Linh Nhi ngồi bệt dưới đất, đôi lông mày hơi nhíu lại. Cô định đứng dậy nhưng một trận đau đớn từ chân truyền đến khiến cô một lần nữa ngã ngồi xuống đất. Chân cô đau. Dường như là bị bong gân rồi.

Hấn ta nhìn chằm chằm vào cô, trong đôi mắt lạnh lẽo không hiểu sao lại nổi lên một tia thương cảm. Hấn tiến lại gần cô, ngồi xổm xuống quay lưng về phía cô.

Vũ Linh Nhi nhìn lưng hấn, mắt lộ rõ ngạc nhiên.

“Lên đây.”

Cô không có phải ứng gì, vẫn nhìn hấn một cách khó hiểu.

“Phiền phức.” Hấn ta nhíu mày, kéo tay cô khiến cả người cô đều ngã lên lưng hấn, cõng cô lên.

Vũ Linh Nhi cả người mất thăng bằng liền ôm chặt lấy cổ hấn.

“Không muốn ngã chết thì ôm cho chặt vào.” Hấn ta xốc cô lên, tiếp tục đi bộ.

Vũ Linh Nhi nằm trên lưng hấn, có chút không được tự nhiên, hơi cựa quậy.

“Chết tiệt! Yên chút không được sao?” Hấn gắt lên dọa một trận khiến cô sợ gần chết. Cô luôn có cảm giác rất sợ hấn. Cô cả người đều bất động, không dám ho he gì.

Giữa hai người cứ thế duy trì trầm mặc, hấn vẫn tiếp tục cõng cô đi trên đường, xung quanh đã không còn bóng người. Đây hình như là ở ngoại ô thành phố.

Vũ Linh Nhi hơi nghiêng đầu, nhìn hấn. Đây là lần đầu tiên cô nhìn hấn từ góc độ này. Đôi mắt hấn vẫn lạnh lẽo như ngày thường, đôi lông mày thì nhíu lại dường như đang có chuyện gì đó bức bối.

Hấn một lần nữa xốc cô lên, vẫn tiếp tục đi, như là không có ý định dừng lại.

Cô đột nhiên lại cảm thấy lưng hấn cũng thật rộng, mặc dù hấn luôn lạnh lùng, nhìn khiến cho người khác cảm thấy đáng sợ nhưng người hấn lại rất ấm áp. Nằm trên lưng hấn cũng thật thoải mái. Cô cứ suy nghĩ như thế, thiếp đi lúc nào không biết.

Vũ Linh Nhi gục đầu sang bên vai phải của hấn, hai đôi mắt nhắm lại, hơi thở đều đều. Hấn có chút giật mình, nghiêng đầu sang nhìn cô. Hấn có thể cảm nhận được hơi thở mỏng manh của cô. Hơi thở đó mỏng tới nỗi hấn nghĩ chỉ một giây sau nó sẽ biến mất. Tim hấn không hiểu sao có chút đập nhanh.

Tảng băng nơi trái tim lại từng chút tan ra, chậm rãi như thực như không.

Hấn không biết đã đi bao lâu. Đến lúc hấn đặt Vũ Linh Nhi xuống đất, cô mơ màng tỉnh dậy. Dụi dụi mắt, cô ngơ ngác nhìn xung quanh. Cô không biết đây là chỗ nào, chỉ biết là cô đang ngồi giữa một đồng cỏ.

Rất đẹp! Đây là cảm nhận đầu tiên khi cô nhìn thấy nơi này. Trời trong xanh không một chút nắng. Những bông cỏ lau đung đưa theo gió, khung cảnh giống như đang ở chốn thần tiên. Còn bản thân cô đang ngồi dựa lưng vào một gốc cây cổ thụ rất to, bên cạnh...

Đúng rồi! Cô bây giờ mới phát hiện ra hắn đang ngồi bên cạnh cô. Nhưng hắn không nhìn cô, chỉ khẽ nhắm mắt lại, dường như đang ngủ mà cũng không phải là ngủ. Hắn ta đúng là không ngủ, đôi lông mày nhũu chặt lại như đang rất bức bối.

Hắn cảm nhận được ánh nhìn của cô liền mở mắt ra trừng trừng nhìn cô. Cô sợ hãi vội rụt đầu lại quay mặt ra chỗ khác.

Hắn ta nhìn cô, một lúc sau liền nhắm mắt lại, làm như không để ý đến cô. Cô lại không kìm nổi mà quay sang nhìn hắn một lần nữa. Giờ cô mới phát hiện mũi hắn thật sự rất cao, giống như là người nước ngoài vậy.

Hắn một lần nữa lại mở mắt nhìn cô. Ánh nhìn đầy khó chịu.

“ Cô muốn chết à?”

Cô khe khẽ lắc đầu. Cô không hiểu sao lại nhìn ra trong mắt hắn có một nỗi giận, lại có bi thương khó tả.

“ Tôi...” Cô hơi ngập ngừng rồi đột nhiên buột miệng nói. “ Thật... thật ra... anh không cần để ý đến tôi. Tôi sẽ bịt tai lại, cũng sẽ nhắm mắt lại. Tôi không nghe thấy gì hết, cũng sẽ không nhìn thấy gì hết. Anh có nói gì tôi cũng sẽ không biết.”

Có lẽ, đây là câu nói dài nhất của cô trong vòng hai tháng gần đây. Cô không hiểu vì sao mình lại nói ra những lời này, chỉ là tự nhiên muốn nói. Cô còn thực sự nhắm mắt lại, lấy hai tay áp vào tai mình.

Hắn hơi ngạc nhiên, nhìn chằm chằm vào cô. Trong ánh mắt khẽ hiện lên sự xao động. Giống như mảnh băng cuối cùng trong lòng hắn đã tan chảy. Hắn ngả người ra đằng sau, dựa lưng vào gốc cây, nhắm mắt lại, như đang bắt đầu kể lại một câu chuyện. Một câu chuyện đã để trong lòng hắn từ lâu lắm rồi. Một câu chuyện về cuộc đời của một con người bất hạnh.

Những bông cỏ lau khẽ lay động, một cơn gió bất ngờ thổi tới.

Có một đồng cỏ ở ngoại ô thành phố. Người ta gọi đồng cỏ đó là đồng cỏ thiên đường, bởi vì nó rất đẹp.

Nơi đồng cỏ rộng lớn, có một cây cổ thụ rất to, dường như nó đã ở đây lâu lắm rồi. Đủ lâu để biết hết mọi chuyện nơi chân trời góc bể.

Trong không gian chỉ có tiếng gió thổi, vang lên một giọng nói đều đều. Giọng nói trầm thấp lại có chút lạnh, có chút vô cảm.

“ Mẹ tôi là người nước ngoài, bà cùng với người đàn ông đó sinh ra tôi. Từ đó, tôi có tên là Trần Hà Duy...”

Như một dòng ký ức hiện về trong đầu hắn. Từ lúc hắn sinh ra, hắn đã sẵn số mệnh là phải đau khổ. Hắn nhớ, năm đó...

Năm hắn lên tám tuổi, vào đúng ngày sinh nhật của mẹ hắn. Ba hắn lần đó đi công tác, không có nhà.

Một người đàn ông lạ mặt nào đó cầm súng dí sát vào đầu mẹ hắn, ông ta hét lên, tiếng hét đáng sợ đánh vào lòng hắn. Đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ...

“ Muốn con đàn bà này sống thì đưa tiền đây cho tao.” Người đàn ông lạ mặt đó díu súng vào đầu mẹ hắn mà uy hiếp.

Hắn muốn chạy, chạy ra chỗ mẹ hắn nhưng quần gia đã giữ chặt hắn lại. Ông ôm chặt lấy hắn, ôm chặt lấy thân hình đang run rẩy của hắn.

“ Trần Hữu Hà! Là ông hại chết cả nhà tôi! Hôm nay tôi phải bắt ông đền tội.” Người đàn ông đó trợn trừng đôi mắt đáng sợ vằn lên đầy tia máu nhìn về phía người mà hắn gọi là ông nội.

Trần Hữu Hà tỏ ra vô cùng điềm tĩnh, từ trong túi áo rút ra một khẩu súng ngắn màu đen chìa thẳng về phía mẹ hắn và người kia.

“ Ông định làm gì? Định giết chính co dâu của mình sao?” Người đàn ông kia dường như không còn tỉnh táo nữa, ông ta cười như điên.

“ Ba?” Mẹ hắn nhìn ông nội, gọi một tiếng sau đó hướng ánh nhìn tuyệt vọng về phía hắn.

Hắn không biết bản thân mình từ khi nào đã khóc. Người quản gia kia vẫn ôm chặt lấy hắn.

“ Không có gì có thể cản trở tôi. Tôi sẽ không bao giờ đưa tiền, cho dù người đứng kia là con trai tôi.” Trần Hữu Hà cười lạnh, khẩu súng chĩa thẳng về phía mẹ hắn.

Hắn lúc đó từng lời từng chữ của ông nội nghe rất rõ ràng, hắn nhìn trân trân về phía người đàn ông tàn độc kia. Từ thời khắc đó, một đứa bé mới 8 tuổi đã biết hận. Hắn hận ông ta.

“ Duy! Mẹ yêu con.” Đây có lẽ là câu nói cuối cùng của mẹ hắn.

“ Pằng!”

Tiếng súng vang lên đầy đáng sợ. Mẹ hắn từ từ ngã xuống, ngay trước mắt hắn, mẹ hắn vẫn nhìn hắn, một cái nhìn đầy yêu thương. Trong tay mẹ hắn vẫn cầm chặt hộp quà chưa kịp tặng hắn. Hôm nay, là sinh nhật hắn.

“ Rào! Rào! Rào!”

Một trận mưa bất chợt ập đến. Hắn vẫn nhìn chăm chăm vào mẹ hắn, nhìn mẹ hắn nằm trong vũng máu. Lạnh lẽo. Đôi mắt của hắn chứa đầy bi thương biến thành hận thù. Hắn nhìn sang người đàn ông vừa giết chết mẹ hắn mà trong mắt không một chút cảm xúc kia. Hắn hận ông ta.

“ Rào! Rào! Rào! Rào!”

Mưa vẫn rơi, hắn thấy miệng mình mặn chát. Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh. Hắn khóc.

“ Mấy ngày sau, người tôi gọi là ba từ nước ngoài trở về. Trên mặt không có gì gọi là đau khổ, ông ta còn mang theo một người phụ nữ và một đứa bé mới 4 tuổi. Nó đó là em trai tôi.” Hắn ta khẽ cười lạnh, ánh mắt không giấu diếm sự giận dữ cùng bi thương. Hắn như đang chìm đắm trong thế giới đen tối của chính mình.

Sau khi người đàn bà cùng đứa con của bà ta bước vào căn nhà của mẹ hắn. Bà ta thường xuyên đánh đập hắn, nhưng trong cái nhà đó ngoài người quản gia nuôi hắn từ nhỏ thì lại chẳng có ai quan tâm đến hắn. Hắn, lúc đó chỉ là đứa trẻ 8 tuổi.

Hắn không thể làm gì, tất cả hắn đều nhịn. Nhưng đến cuối cùng, hắn cầm lấy cái bình cổ mà Trần Hữu Hà yêu thích nhất ném thẳng xuống đất.

“ CHOANG!!!”

Chiếc bình sứ vỡ tan.

Hắn bước ra khỏi căn nhà đó, Từ lúc bước ra hắn đã thề rằng sẽ không bao giờ quay lại đó. Không bao giờ. Hắn phải trả thù tất cả bọn họ. Hắn phải khiến bọn họ sống không bằng chết.

Hắn dùng số cổ phần mà mẹ để lại cho hắn trên danh nghĩa của ông quản gia mua một căn nhà, không còn dính líu gì đến những con người kia nữa. Năm đó, hắn mới 11 tuổi.

Vũ Linh Nhi không biết từ khi nào đã quay sang nhìn hắn. Ánh mắt cô nhìn hắn tràn đầy bi thương. Hắn ra lại là một người như thế.

76. Chương 77

Sắc trời dần dần trở nên tối hơn, không biết hai người họ đã ngồi ở đây bao lâu rồi. Gió bắt đầu thổi mạnh hơn làm lung lay những bông cỏ lau. Vũ Linh Nhi cũng cảm thấy lạnh, thật ra là cô chịu lạnh rất kém.

Trần Hà Duy ngồi bên cạnh cô, ánh mắt vẫn nhìn về phía chân trời đằng kia. Quả cầu lửa đỏ rực như dần dần biến mất chỉ để lại vài tia nắng yếu ớt. Cho đến kia nắng tắt, màn đêm đã thật sự bắt đầu.

“Đi thôi.” Hấn ta đứng dậy, không nhanh không chậm mà nói.

Vũ Linh Nhi ngược đầu lên nhìn hấn, hai tay xoa vào nhau. Cô đang lạnh. Nhờ ánh sáng từ cây đèn đường nên cô mới có thể nhìn rõ khuôn mặt hấn. Khuôn mặt đó vẫn lạnh lùng nhưng có cái gì đó kang khác. Nhưng cô không thể lý giải đó là gì.

Hấn cởi áo khoác của mình ra, khoác lên người cô, kèm theo đó là một ánh mắt uy hiếp. “Ăn mặc thế cô muốn bị lạnh chết à?”

Không hiểu sao cô lại cảm giác hấn đang quan tâm đến mình. Cô lại cứ như vậy ngây ngốc nhìn hấn.

“Còn không đứng? Đứng lên!” Hấn hơi nhíu mày, lườm lườm cô.

Cô khẽ giật mình một cái, vội vội vàng vàng đứng lên. Không hiểu sao cô cảm thấy rất sợ mỗi khi hấn dùng ánh mắt đáng sợ nhìn cô. Nhưng cô hoàn toàn không để ý đến cái chân mình, lại một trận đau buốt ập tới khiến cô một lần nữa ngã xuống.

“Này...” Trần Hà Duy ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhìn cái chân đang sưng to lên của cô, đôi lông mày hơi nhíu lại.

“Tôi công cô.”

“Tôi...”

Hấn ta cũng chưa kịp để cô nói hết câu, kéo hai tay cô quàng qua cổ mình, công cô lên vai.

“Nhức nhích là chết với tôi.” Hấn ta hạ giọng uy hiếp cô nhưng trong giọng nói dường như mất đi vài phần lạnh lùng. Hấn từ thời khắc đó đã mở lòng với cô. Mở cửa trái tim đã bị khóa chặt sao?

Hấn lần thứ hai công cô, nhưng hiện tại cô không cảm thấy buồn ngủ. Cô nhìn hấn, trong lòng không khỏi thắc mắc.

“Anh...”

“Gì?”

“Chúng... chúng ta... đang đi đâu vậy?” Cô lắp bắp nói.

“Cô là đồ ngốc sao? Tối như thế này làm gì có taxi đi qua đây. Tôi không mang theo điện thoại. Biệt thự của tôi ở gần đây, cũng không có ai ở đó.”

Cô có chút ngạc nhiên, lại nhớ đến điện thoại, hình như cô chưa có báo với quản gia Kim. Cô rút điện thoại từ trong túi áo ra, mới phát hiện là nó hết pin từ bao giờ.

“Ah... tôi...” Cô nghĩ, vậy là đêm nay mình phải ở cùng với người này?

“Cái gì?” Hấn ta có chút khó chịu quay sang lườm cô.

Cô bị ánh mắt đó dọa cho á khẩu, chỉ có thể ấp úng nói: “Không... không có gì...”

“Két!”

Cánh cổng cũ kỹ được mở ra vang lên một tiếng “két” nghe có phần chói tai. Có lẽ nó đã lâu không được tra dầu.

Trần Hà Duy sau khi bước vào trong sân liền quay người khóa cửa lại. Hấn công cô bước vào trong nhà.

Vũ Linh Nhi nằm trên lưng hấn ngó nghiêng nhìn quay. Căn biệt thự này không quá lớn nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác bình yên. Đặc biệt ngoài vườn có trồng rất nhiều loài hoa đủ màu sắc.

Trần Hà Duy đem theo cô vào trong lòng khách, sau đó đặt cô xuống ghế sofa, còn bản thân mình thì đi đâu đó.

Vũ Linh Nhi bị bỏ lại một mình trong phòng khách. Cô cảm thấy có chút sợ, dù sao thì cô cũng đang ở chỗ lạ. Cô cứ đảo mắt nhìn quanh phòng một cách khá bồn chồn.

Phòng khách cũng khá giản dị, bàn ghế sofa đều theo phong cách cổ điển. Đột nhiên cô lại chú ý tới một khung ảnh được đặt trên cái bàn nhỏ cạnh ghế cô đang ngồi.

Trong khung ảnh có hình của một người phụ nữ. Bà ta khá trẻ, xem cũng chỉ khoảng 30 tuổi. Điều đặc biệt bà ta là người ngoại quốc. Người đó có một mái tóc vàng và một cặp mắt màu xanh. Thật sự trông bà ấy rất đẹp.

Đột nhiên cô lại nhớ đến lời nói của hần ta rằng mẹ hần là người ngoại quốc. Đây... là mẹ hần sao?

Cô nhìn không chớp mắt về phía tấm ảnh đó. Bỗng, một vài tiếng động từ đâu đó truyền đến tai cô. Cô quay đầu, ngó nghiêng khắp nơi nhưng không thấy gì, cũng không thấy hần ta đâu. Cô đứng dậy, khó khăn đi tập tễnh từng bước. Cô đi sâu vào trong mới phát hiện phòng khách thông với phòng ăn. Và cô nhìn thấy hần. Hần mở cửa tủ lạnh ra, lấy một vài thứ gì đó.

“Sao lại vào đây? Cô muốn cái chân tàn phế luôn à.” Hần ta đặt đồng hồ vừa mới lấy ra lên bàn ăn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô.

“Tôi...” Cô gãi gãi tóc, cúi gầm đầu xuống. Hần nhìn cô khiến cô cảm thấy sợ.

“Ngồi xuống.” Hần chỉ vào cái ghế cạnh bàn ăn, ra lệnh cho cô.

Cô rầm rập nghe lời ngồi ngay xuống ghế, im lặng không lên tiếng.

Hần cũng không để ý đến cô, tiếp tục chú tâm vào công việc của hần – nấu ăn. Cô có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy hần nấu ăn, từng động tác được làm rất thành thục. Dường như hần đã quen với việc này rồi.

Không lâu sau đó cô bắt đầu ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, hình như là cơm rang.

“Cạch!” Hần cầm hai đĩa thức ăn đặt xuống bàn, một đĩa để trước mặt cô. Sau đó hần cũng ngồi xuống.

Vũ Linh Nhi nhìn chăm chăm vào đĩa cơm đủ màu sắc trước mặt kia, đột nhiên có chút lưỡng lự. Cô vẫn chưa ăn.

“Còn không ăn?” Hần nhìn đĩa cơm của cô, có chút khó chịu mà nói.

“Tôi... tôi...”

“Tôi tôi cái gì. Bộ cô bị bệnh nói lắp à?”

“Tôi dị ứng với cà rốt.” Vũ Linh Nhi thật thà nói, đầu cúi gầm xuống.

Hần nhìn cô, không nhanh không chậm kéo đĩa cơm của cô về phía mình, làm một việc mà hần trước đây chưa từng làm, cũng chưa bao giờ nghĩ là sẽ làm. Hần dùng thìa xúc hết cà rốt ra một cái đĩa nhỏ để bên cạnh.

Vũ Linh Nhi ngẩng đầu lên, tròn mắt nhìn hần. Mặt cô đột nhiên có chút đỏ. Hần hơi nhíu mày, ánh mắt vẫn lạnh lùng xúc cà rốt ra.

“Cô không ăn hết là chết với tôi.” Hần đẩy đĩa cơm rang không có cà rốt về phía cô, nạt cô một cái rồi cúi đầu xuống ăn.

Vũ Linh Nhi cũng không nói gì, lặng lẽ ăn. Bữa cơm giữa hai người cứ như vậy trôi qua trong im lặng.

Đồng hồ điểm đúng 10 giờ. Vũ Linh Nhi lăn qua lăn lại trên giường không tài nào ngủ được. Nói thực là ở chỗ lạ cô ngủ không quen. Nhưng lý do chủ yếu là vì hần, vì những gì hần nói với cô ban nãy. Hần nói hết mọi chuyện về hần cho cô? Nhưng... tại sao?

Chuyện không vui trong quá khứ là những điều người ta muốn giấu đi, đặc biệt là đối với người không quen biết gì. Nhưng... hần lại nói hết với cô. Dường như hần còn rất đau khi nói ra những điều ấy, lúc đó cô cũng

cảm thấy có chút nhói nhói ở tim. Hấn thật ra cũng là một người đáng thương. Nhưng hấn cũng thật lạnh lùng. Cô không hiểu được. Việc ấy càng làm cô không ngủ được.

Hấn ta nằm ở phòng bên cạnh cô cũng không ngủ được. Hấn hai tay vắt lên trán, như đang suy nghĩ điều gì đó, đôi lông mày hơi nhíu lại. Rồi... đột nhiên hấn vùng người dậy, bước ra khỏi phòng.

Lúc đi ngang qua phòng Vũ Linh Nhi, hấn dừng lại, nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt kia. Hấn thấy mình thật sự thay đổi, vì một người con gái mà thay đổi. Hấn thế mà lại kể hết mọi chuyện cho cô? Nực cười! Hấn tự cảm thấy bản thân mình thật nực cười. Tăng băng trong lòng vỡ đi, trái tim đã biết vì người khác mà rung động, đây chính là điều hấn không mong muốn nhất. Bởi vì hấn không muốn bản thân mình mềm yếu, chỉ cần mềm yếu là có thể bị người khác giẫm đạp lên bất cứ lúc nào. Thế nhưng hấn lại không tài nào điều khiển nổi bản thân mình, đặc biệt là khi đứng trước mặt người đó.

Hấn quay đầu, đi xuống dưới tầng, một mình ngồi trên ghế sofa. Hôm nay nói ra hết mọi chuyện, hấn cảm thấy bản thân mình như nhẹ nhõm hơn một chút. Hấn luôn lạnh lùng, luôn tàn bạo, luôn độc ác chính là để che giấu cái mềm yếu này. Hấn đã từng mềm yếu để rồi phải ném trái đau khổ. Hấn không muốn đau khổ đó một lần nữa tái diễn. Vì hấn biết chỉ có chính hấn mới có thể bảo vệ hấn, hấn đã không còn ai để dựa dẫm. Mẹ hấn! Đã chết rồi!

Hấn đột nhiên lại nhớ đến người đó. Hấn cần khung ảnh của mẹ hấn lên, nhìn vào đó thật lâu. Hấn khẽ chớp mắt.

“ Mẹ, đáng ra không nên sinh ra con.”

Hấn lạnh nhạt nói, trong đôi mắt tràn ngập lạnh lẽo lại thoáng bi thương.

Nhưng... hấn sai rồi!

Hấn được sinh ra để bước vào cuộc sống của một người. Không phải mẹ hấn.

77. Chương 78

Sáng hôm sau, một chiếc taxi đỗ trước cổng nhà họ Vũ. Vũ Linh Nhi lết theo cái chân đang đau nhức xuống xe.

“ Pính poong! Pính Poong!”

Chuông cửa vang lên hai tiếng. Rất nhanh sau đó cánh cổng được mở ra, người đứng trước mặt khiến cô phải giật mình.

“ Con đi đâu bây giờ mới về?” Vũ Diệp Lương khuôn mặt lộ đầy vẻ mệt mỏi, ánh mắt ban đầu còn lo lắng lại chuyển thành tức giận.

“ Con...” Vũ Linh Nhi hai bàn tay nắm chặt, đầu cúi gằm, cô rất ít khi đối diện với người này, người mà cô gọi là ba.

“ Có biết mọi người ở nhà đều lo lắng không?” Vũ Diệp Lương nhìn cô rồi bỏ vào trong nhà để lại một người đang đứng ngơ ngác tại chỗ.

Lo lắng? Ông lo lắng cho cô sao?

“ Cô chủ, vào nhà đi.” Đúng lúc này quản gia Kim đi đến bên cạnh cô, khẽ nhắc nhở.

Cả ngày hôm qua Vũ Linh Nhi không về nhà. Không chỉ ông lo lắng mà Vũ Diệp Lương còn lo lắng hơn ông gấp trăm lần. Nếu sáng nay cô không về, không chừng ông ta báo cảnh sát thật chứ chẳng đùa. Tuy người đàn ông đó luôn tỏ ra lạnh nhạt nhưng người quản gia này biết rất rõ ông chủ của mình thương đứa con này thế nào.

“ Cháu biết rồi.” Vũ Linh Nhi gật gật đầu, khập khiễng đi vào trong nhà.

“ Cô chủ? Cô bị thương?”

“ Cháu không sao.” Vũ Linh Nhi nhìn bên chân mình đã được băng bó, khê lắc đầu. Lúc này hẳn ta đã lôi cô vào bệnh viện để băng bó, cũng không có gì to tát chỉ là chân đi lại có chút khó khăn.

Hai tuần sau, cái chân của Vũ Linh Nhi cũng đã khỏi. Hoàng Thiên Vũ dạo gần đây ít sang rủ cô đi chơi hơn. Cậu ta nói là vì chân cô đang bị thương không tiện đi lại. Nhưng hôm nay cậu ta lại sang kéo cô đi chơi, địa điểm là một trung tâm thương mại.

“ Nhi Nhi. Cậu thấy con gấu bông này dễ thương không?” Cậu giơ ra trước mặt cô một con gấu khá to màu café trông rất dễ thương.

“ Ừ.”

“ Mà con heo tôi mua cho cậu cậu vẫn giữ đấy chứ?”

“ À, có.”

“ Cậu mà vất đi là tôi giận đấy.” Hoàng Thiên Vũ nhỏ mọn nói. Sau đó lại kéo tay cô đi chỗ khác.

“ Kia không phải là chị Linh sao?” Cậu đột nhiên chú ý đến một người cách họ không xa. Đây chính xác là Phương Tử Linh.

Phương Tử Linh cũng nhìn thấy bọn họ. Cô vẫy vẫy tay rồi chạy lại.

“ Trùng hợp, chị cũng ở đây sao?” Hoàng Thiên Vũ nhìn túi lớn túi nhỏ trong tay Phương Tử Linh khê cười nói.

“ Thấy chán nên đi mua sắm thôi. Cô bé, lại gặp nhau rồi.” Phương Tử Linh hướng ánh mắt về phía Vũ Linh Nhi, thân thiện cười.

“ Chào chị.” Vũ Linh Nhi gật gật đầu, cô thấy người này cũng là một người tốt, đối với cô cũng rất thân thiện.

“ Không cần khách sáo. Bạn của Vũ thì cũng là bạn của chị.”

“ Chị đi có một mình sao?” Cậu hỏi.

“ Chị từ nhỏ đều sống ở nước ngoài, ở đây làm gì có bạn.” Phương Tử Linh ngẫm nghĩ khi nào đó phải kiếm vài người bạn mới được.

“ Vậy chị đi cùng bọn em đi. Càng đông càng vui.” Cậu đề nghị.

“ Được không đấy?” Phương Tử Linh nhìn sang phía Vũ Linh Nhi như có chút dò hỏi.

“ Được mà.” Vũ Linh Nhi cười cười, cô rất có thiện cảm với người này.

“ Cũng sắp đến năm mới rồi a.” Lưu Anh Phương nằm bò dài trên bàn học, buồn ngủ nói.

“ Lần đầu tiên tớ đón tết ở Việt Nam.” Hoàng Thiên Vũ hứng thú nói, rồi đột nhiên quay đầu sang nhìn Chan Jung Gyu, tò mò hỏi. “ Gyu, cậu không định về Hàn sao?”

“ Mấy ngày nữa.” Chan Jung Gyu ngẫm một chút rồi nói, sáng nay ba cậu ta cũng có gọi điện sang giục.

“ Lúc về nhớ mua quà nhé.” Lưu Anh Phương quay người ra đằng sau, cười tí mắt nói.

“ Mơ đi.”

“ Xì, ai thèm.” Anh Phương bĩu bĩu môi, quay đầu lên.

“ Đây. Linh Nhi. Năm nay cậu đón tết như thế nào?” Hoàng Thiên Vũ quay sang nhìn cô.

Vũ Linh Nhi đang đọc sách ngẩng đầu lên nhìn cậu.

“ Vẫn như mọi khi.” Đối với cô năm mới cũng không phải là một cái gì quá đặc biệt, cũng không có nhiều hồi ức. Dù sao mọi năm cũng chỉ có một mình cô.

“ Reng! Reng! Reng!”

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Hoàng Thiên Vũ lấy điện thoại từ trong túi quần ra.

“ Alo! Chị Linh.”

Đường phố dạo này đông người hẳn ra. Cũng sắp đến năm mới, người người đều sắm sửa, không khí cũng có những cái náo nhiệt của những ngày giáp tết.

Phượng Tử Linh lần đầu đón tết ở Việt Nam cảm thấy đặc biệt có hứng thú. Ngoài đườn đủ loại màu sắc tràn ngập trong mắt cô. Nhưng thành thật mà nói thì cô cũng chẳng biết phải đi đâu. Lần đầu về Việt Nam, dĩ nhiên klaf cô không quen đường. Đột nhiên cô lại nhớ đến một người. Phượng Tử Linh rút điện thoại từ trong túi xách ra, gọi điện.

Trong điện thoại vang lên vài tiếng “tút tut”, nhanh chóng có người bắt máy.

“ Tiểu Vũ, chiều nay có bận không?”

“ Không có gì, chỉ là chị muốn xin của em một buổi hẹn.”

“ Không phải em nói đã đi vòng quanh thế giới rồi sao? Dẫn chị đi chơi đi. Ở đây chị chẳng biết đi đâu cả. Cũng sắp đến năm mới rồi, chị muốn mua một ít đồ.”

“ OK! Chiều gặp!”

Phượng Tử Linh mỉm cười, cất điện thoại vào trong túi. Hôm nay đối với cô là một ngày đẹp trời.

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, ngày 30 cuối cùng của năm đã trôi qua được nửa ngày. Bầu trời bị nhuộm bởi một màu đen. Bây giờ là 8 giờ tối. Ngày hôm nay là ngày cả gia đình sum họp thế nhưng đối với một số người thì không phải là như vậy. Đối với ngày này, trong họ không có gì ngoài một nỗi cô đơn.

Vũ Linh Nhi ngồi trước bậc thềm nhà mình, ánh mắt nhìn về bầu trời tối đen kia. Hôm nay cũng có sao. Lòng cô chợt có chút buồn, ba cô không ở nhà. Có lẽ giờ này ông đang ở một đất nước xa xôi nào đó chứ không phải ở bên cạnh cô. Bên cạnh cô giờ chẳng còn ai cả, không có anh hai, không có mẹ. người thân duy nhất còn lại trên đời của cô cũng không.

Trong cô chỉ còn lại nỗi cô đơn. Cô rất nhớ trước đây khi cả nhà bốn người luôn luôn vui vẻ. Nhưng... căn nhà này giờ chỉ còn lại cái vẻ ngoài của nó mà bên trong thì đã sớm thối nát từ bao giờ. Căn nhà mà cô đang sống đã trở nên ảm đạm từ bao giờ, đã không còn tiếng cười nữa rồi. Ba cô, cũng không còn yên thương cô như trước nữa.

Nghĩ đến đây, một giọt nước mắt lại chảy xuống. Cô khóc, cô không thể ngăn cản được bản thân mình khóc, cũng không muốn mình phải ngăn cản. Cô cảm thấy mình cứ khóc như vậy sẽ tốt hơn, ít nhất lòng cũng không cảm thấy khó chịu nữa. Cô khóc càng ngày càng lớn, từng giọt nước lạnh buốt thấm ứ một góc áo len.

“ Cô chủ.” Quăn gia Kim ngồi xuống bên cạnh cô, tay vỗ vỗ nhẹ lên vai cô như an ủi. Cô bé này thật ra rất đáng thương.

“ Bác Kim.” Cô đưa đôi mắt ướt đầm nước nhìn sang người đàn ông kia.

“ Đừng buồn, còn có tôi ở đây.”

“ Cháu rất nhớ trước đây.” Vũ Linh Nhi vẫn tiếp tục khóc, tiếng huyên náo từ mấy căn nhà bên cạnh càng làm cô cảm thấy buồn. Cô rất tủi thân.

Quăn gia Kim im lặng, ông không biết nói gì. Ông không thể làm được gì cho cô bé tội nghiệp này cả.

78. Chương 79

Trong nhà họ Hoàng hôm nay lại thực vắng người. Người giúp việc đều đã về quê ăn tết hết cả. Giờ đây chỉ còn lại hai chị em nhà họ cùng quần gia Huỳnh. Đèn điện khắp nơi đều bật sáng nhưng dường như vẫn không thể xua đi được cái u ám trong lòng người. Căn nhà to lớn chìm trong tĩnh lặng đến đáng sợ, nỗi cô đơn như bữa vầy lầy con người.

Trong không gian yên tĩnh thì thoảng chỉ vang lên vài tiếng sữa của Pooky. Cái không khí ngày cuối năm lại tràn ngập nặng nề.

Hoàng Thiên Vũ cùng Hoàng Thiên An đang ngồi nướng thịt ở ngoài sân, ông quần gia thì ở trong nhà làm gì đó. Mùi thịt nướng thơm nức lan tỏa trong không khí.

“Gâu! Gâu!” Con chó to nằm dưới chân cậu sữa vài tiếng như đòi ăn.

Cậu khẽ cười, gấp cho nó vài miếng, lại nhìn nó ăn đến ngon lành.

Cái ngày này hằng năm đối với cậu vẫn diễn ra như thế. Vẫn chỉ có cậu cùng chị. Nếu có khác thì chỉ là năm may cậu ở Việt Nam chứ không phải là ở nước ngoài. Nói là gia đình thì cái nhà này đã không còn gọi là gia đình nữa rồi. Rộng lớn thì sao chứ, đến cuối cùng vẫn là trống trải. Như một người sống trong một căn nhà lớn, cô đơn mà lẻ loi, giống như một mê cung mà không thể thoát ra. Như vậy có ích gì?

Đồng hồ vừa đúng điểm 11 giờ.

“Vũ! Thịt sắp cháy rồi kìa.” Hoàng Thiên An lật giở miếng thịt, nhìn đứa em đang thất thần vỗ vai nó một cái.

“Ah? Chị lừa em. Thịt còn chưa chín.”

“Em mà cứ như vậy nó sẽ cháy thật đấy.” Hoàng Thiên An khẽ phì cười. Cậu nhóc này có lúc nhìn sẽ thấy thật phức tạp, cũng có lúc lại thật đơn giản. Cô luôn không hiểu được nó. Nhưng... cô biết nó cũng đang giống như mình. Cô đơn.

“Vũ. Rủ Linh Nhi sang đây đi.” Hoàng Thiên An đột nhiên lại nói, cô nghĩ có lẽ năm nay sẽ có một cái tết vui hơn, chí ít là sẽ có nhiều người hơn.

11 giờ 30 phút,

Ngoài sân nhà họ Hoàng, vẫn có những người đang tiếp tục nướng thịt, không khí lại có chút ồn ào. Chủ yếu đều là do cậu gây ra, cứ huyền thuyên không ngừng. Hôm nay cậu nói thực sự nhiều.

Năm người cùng với một chú chó ngồi quanh bếp nướng thịt.

“Thịt chín rồi này.” Cậu gấp vào đĩa của mỗi người một ít thịt, rồi lại tự thưởng mình một miếng. Xem, cậu nướng cũng không tệ.

“Cảm ơn cậu chủ.” Quần gia Huỳnh khẽ gật đầu. Ông ở đây cũng đã được mấy chục năm, người nhà cũng đã không còn ai. Coi như là ông không có gia đình, mà ông cũng xem như nơi này là nhà của ông.

“Bác không cần phải cảm ơn cháu.” Hoàng Thiên Vũ lắc lắc cái đầu, cậu đã có chút say. Hôm nay dù gì cũng đã uống chút rượu.

Có đôi khi say thì sẽ quên đi được cảm giác cô đơn. Mà hôm nay cậu cũng không cô đơn. Ở đây còn có chị, Linh Nhi, còn có cả hai người quần gia nữa.

“Nhóc con lại bắt đầu ăn nói linh tinh.” Hoàng Thiên An cười, gấp một ít thịt cho Vũ Linh Nhi. “Ăn nhiều một chút, nhìn em gầy như vậy.”

Vũ Linh Nhi đột nhiên cảm thấy hạnh phúc, có chút cảm giác của gia đình. Cảm giác được người khác quan tâm luôn khiến cô cảm thấy vui vẻ. Cô ngược đôi mắt đã ngập nước lên nhìn Hoàng Thiên An.

“ Ngốc.” Hoàng Thiên An xoa xoa đầu cô rồi lại quay sang nhìn cậu.

Hai đứa trẻ này. Đáng thương.

Đột nhiên bầu trời lóe lên vài tia sáng. Rồi ngay sau đó hàng loạt tiếng động như pháo nổ vang lên. Cả năm người đều ngược đầu nhìn lên trời. Là pháo hoa.

Những chùm pháo đủ màu sắc bắn lên không trung, tạo ra những tiếng động lớn. Từng đợt rồi từng đợt pháo được bắn lên. Bầu trời đen như được nhuộm bởi những thứ ánh sáng nhiều màu. Thật đẹp. Nó sáng lên rồi nhanh chóng vụt tắt, sau đó lại có những chùm sáng khác thay thế. Cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Những nhà xung quanh vang lên không khí náo nhiệt. Ở đây lại hoàn toàn im lặng. Nhưng có lẽ lúc này, trong lòng họ dường như lại không cảm thấy cô đơn nữa. Trong biển người, họ tìm thấy nhau. Dùng trái tim tổn thương để sưởi ấm cho nhau, ấm áp.

Tuy nhiên, không phải ai cũng được như vậy. Trong màn đêm, những chùm pháo sáng lại như những tia hy vọng lóe lên rồi lại nhanh chóng vụt tắt để lại sau đó không còn gì ngoài một màu đen. Khi những bông pháo khác sáng lên lại như một hy vọng được tiếp nối. Để rồi khi ta chưa chạm được vào nó thì nó lại biến mất. Giống như vậy nhiều lần, đã là con người thì sẽ sinh ra chán nản, không ai muốn cố với lấy một hy vọng không bền vững cả. Mặc dù đẹp nhưng lại rất nhanh vượt khỏi tầm tay. Và rồi để lại gì ngoài sự tiếc nuối?

Trần Hà Duy đứng ngoài ban công, tiếng ồn ào bên ngoài dường như không ảnh hưởng gì tới hắn. Trong không khí tràn ngập mùi thuốc lá. Một ngum khói màu trắng đục lan tỏa trong không khí. Nó khiến con người cảm thấy mờ mịt, cũng giống như bây giờ không thể nhìn rõ đôi mắt hắn. Hắn đang nghĩ gì?

Đau khổ? Đã quá đủ ột con người đáng thương.

Vui vẻ? Quá xa xỉ với một con ác quỷ.

Tội lỗi? Không!

Tình yêu? Trái tim mềm yếu trước tình yêu nhưng có thể được yêu?

Cuộc đời đôi khi là một ác duyên và khi khi một con quỷ dần thân vào để rồi rướm máu thì nó đã có nước mắt, tuôn ra khỏi hốc mắt. Hóa thành băng. Ác quỷ mãi mãi là ác quỷ?

Thù hận mãi mãi là thù hận?

Con người vốn là loài động vật ngu ngốc. Biết là đau nhưng vẫn muốn đau. Hay giống như hắn, trái tim đã bắt đầu biết đập thì lại đau, một nỗi sợ vô hình của sự thất bại.

Hắn nhìn về bầu trời màu đen nổi bật lên những chùm sáng đủ màu kia, trong đầu óc không hiểu sao lại hiện lên hình ảnh của cô. Giống như hình ảnh thiên thần trong tim ác quỷ? Hay là một thiên thần mang đôi cánh của ác quỷ trong tim hắn? Đây liệu có phải là một con đường đúng.

Đồng hồ chỉ đúng 12 giờ. Một năm mới lại bắt đầu. Cũng như những số phận, những cuộc đời lại bắt đầu... hoặc là đổi thay.

Một năm của đau khổ... hay hạnh phúc...

Những cái ngày năm mới trôi qua một cách nhanh chóng. Mỗi người lại trở về đúng với công việc của mình, cái đời sống vội vã lại bao trùm lên toàn bộ thành phố. Giống như những chú gấu Bắc cực sau một thời kỳ ngủ đông, chúng lại chui ra khỏi hang và tiếp tục kiếm ăn và lại dự trữ ủa đông tới.

Cuộc sống vẫn như thế luôn ồn ào. “Góc khuất” mở cửa trở lại sau những ngày nghỉ tết, hôm nay không có nhiều khách.

“Leng keng! Leng leng! Leng keng!” Tiếng chuông gió một lần nữa lại vang lên. Một vị khách nữ có mái tóc thật dài bước vào.

Phương Tử Linh ngồi vào một bàn gần cửa sổ. Người phục vụ mặc một chiếc áo sơ mi trắng bước ra, phải nói đây là chủ quán đi.

Hôm nay mấy người phục vụ vẫn chưa đến trong quán chỉ còn lại ông chủ pha café. Lưu An Vũ khẽ mỉm cười, đặt menu xuống bàn.

“Có một người bạn đã giới thiệu cho tôi quán này.” Phương Tử Linh nhìn vào menu khẽ lên tiếng. Vũ đã giới thiệu quán này với cô, cậu nói là do một người anh của cậu mở.

“Vậy sao?” Lưu An Vũ cảm thấy đây là một người khác đặc biệt đi.

“Cappuccino.”

“Có ngay.” Lưu An Vũ cầm theo menu đi vào trong. Phương Tử Linh Nhi xung quanh quán một lượt. Không gian quán có chút bình yên, lại ấm áp khiến cho người ta yêu thích.

Khi có một cơn mưa chợt đổ xuống người ta sẽ nghĩ đến nơi này, như là một ngôi nhà dùng để trú mưa, nhấm nháp ly café ấm nóng vào cái thời tiết lạnh giá, lại là nơi bắt đầu của những mối nhân duyên.

Không lâu sau, Lưu An Vũ bước ra với một tách Cappuccino trên tay.

“Cảm ơn.” Phương Tử Linh cầm tách café trên tay nhưng cũng không vội uống, cô đột nhiên lại nói: “Không gian ở đây khiến tôi rất thích.”

“Vậy thì cô thường xuyên đến đây. Doanh thu của quán sẽ tăng lên.” Lưu An Vũ nói như nửa đùa nửa thật.

Phương Tử Linh khẽ bật cười cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Anh thật là thú vị.”

“Cảm ơn vì lời khen.” Lưu An Vũ khẽ nghiêng đầu, làm một kiểu chào đúng chất quý tộc.

“Tôi xem ah không giống như một người pha café.”

“Thật ra... tôi là chủ quán.” Lưu An Vũ tỏ ra thần bí, thì thầm vào tai cô.

“Lần sau tôi sẽ thường xuyên đến đây.” Cô một lần nữa bật cười, người này đúng là rất thú vị.

“Mà... bức tường đó là gì vậy?” Phương Tử Linh đột nhiên chú ý tới bức tường màu trắng có dán rất nhiều ảnh kia.

“Vi khách nào lần đầu tiên đến đây cũng đều hỏi câu này. Đó là bức tường tình yêu.”

“Tôi có thể đến đó xem một chút được không?”

“Tất nhiên. Nếu lần sau cô đến cùng bạn trai tôi sẽ chụp ảnh giúp cô.”

“Tôi chưa có bạn trai.” Phương Tử Linh tiến gần tới bức tường, ở đầu đều là ảnh của những đôi yêu nhau.

Một bức ảnh thu hút sự chú ý của cô. Cô có chút sững người, cảm giác như có thứ gì đó vừa mới vượt khỏi tay mình.

Trong bức ảnh là Hoàng Thiên Vũ cùng Vũ Linh Nhi.

79. Chương 80

Đối với học sinh có lẽ kỳ nghỉ tết là kỳ nghỉ dài nhất, cũng là kỳ nghỉ đáng mong đợi nhất. Nhưng khi kết thúc nó, những điều tiếp theo lại khiến họ ghét nhất. Đó là việc phải đi học lại. Sân trường vốn ồn ào náo nhiệt hôm nay lại tăng lên gấp mấy lần, dường như cái dư vị ngày tết vẫn còn chưa kết thúc.

Vũ Linh Nhi vẫn thường hay đi một mình. Rất nhiều tháng trôi qua, cũng có rất nhiều điều đã thay đổi. Vậy mà ngoại trừ Hoàng Thiên Vũ cùng mấy người bạn của cậu ta, cô dường như vẫn chưa có bạn. Điều này cô cũng không mấy bận tâm, dù sao cô cũng là người sống khép kín, cái ồn ào không hợp với cô.

“ Đứng lại.”

Một giọng nói cắt ngang dòng suy của cô. Cô lại một lần nữa gặp cô ta – Đinh Trần Hải Yến. Cô không hiểu tại sao cô ta luôn gây khó dễ cho cô, trước đây cũng vậy mà bây giờ cũng vậy.

“ Lâu không gặp, xem ra màu tươi tỉnh gớm.” Đinh Trần Hải Yến khinh khỉnh nhìn cô.

Hải Yến cô ta nhận ra rằng ánh mắt của con người này khác trước đây không còn trống rỗng vô hồn nữa mà thay vào đó lại là một sự yếu đuối. Thế nhưng trong cái yếu đuối đó lại có một chút quật cường. Cảm giác mà cô mang lại cho cô ta bây giờ nhiều hơn là một sự thách thức. Nó giống như khinh thường.

“ Tao tưởng mày bị câm.” Hải Yến dùng đôi tay với những cái móng được tô vẽ tỉ mỉ đánh nhẹ lên mặt cô mấy cái.

Vũ Linh Nhi đứng yên tại chỗ, nhìn cô ta. “ Tôi đã làm gì cô? Tại sao luôn gây khó dễ cho tôi?”

Hải Yến có phần ngạc nhiên vì câu hỏi của cô, con người này so với trước đây đã thay đổi quá nhiều, lại là một sự thanh cao đến đáng khinh. Cô luôn khiến cho Hải Yến này cảm thấy mình luôn đứng dưới.

“ Bởi vì... tao ghét mày.” Hải Yến nhếch miệng nói, kèm theo đó là một cái tát nảy lửa.

Những người chứng kiến xung quanh ồ lên một tiếng nhưng cũng không mấy ngạc nhiên. Họ nhìn cảnh này cũng đã quen rồi. Nhưng tò mò vẫn là bản tính của con người, những học sinh vây quanh xem cũng không ít. Đây lại là sân trường, cho nên số người bu lại theo thế mà gia tăng.

Mặt Vũ Linh Nhi nghiêng hẳn sang một bên, má phải bỗng rất còn có vài vết xước đang chảy máu do móng tay cô ta cào phải. Cô không hiểu, cô gây chuyện gì với cô ta mà cô ta luôn làm như vậy với cô? Trước đây cô có thể chịu đựng như hiện tại dường như lại không. Cô cảm thấy rất khó chịu, bản tính của cô vốn không phải nhẫn nại để người ta đánh.

“ Tại sao?” Vũ Linh Nhi quay đầu nhìn cô ta, ánh mắt có chút tức giận.

“ Mày nghe không hiểu à? Tao ghét mày.” Trong đó không chỉ có ghen ghét, mà còn có chút đố kỵ. Cảm giác đó theo thời gian càng ngày càng lớn hơn.

Một cái tát nữa lại giáng xuống mặt Vũ Linh Nhi. Thế nhưng cái tay giữa không trung thì lại bị người ta nắm lấy. Người đó... lại chính là Vũ Linh Nhi.

“ Mày dám...” Đinh Trần Hải Yến giận sôi người, vùng mạnh tay ra khỏi tay cô.

Vũ Linh Nhi thể chất vốn không được tốt, người cô rất yếu. Bị một cái vùng tay kia làm ất thẳng bằng ngã nhào xuống đất.

“ Dừng lại.”

Một giọng nói từ trong đám đông vọng ra. Và thật sự thì chủ nhân của giọng nói khiến người ta phải sửng sốt, không, đúng hơn là bàng hoàng như không tin vào mắt mình được nữa. Chính là Trần Hà Duy.

Hoàng Thiên Vũ cũng không biết từ đâu chạy lại đỡ cô lên, đứng chắn trước mặt cô. Nhưng Đinh Trần Hải Yến giờ đây đâu để ý gì đến cậu, người mà cô ta để ý bây giờ là hắn. Hắn vẫn nhìn cô với đôi mắt lạnh lùng nhưng so với mọi ngày lại băng lãnh hơn nhiều.

“ Cút hết khỏi đây cho tôi.” Trần Hà Duy nhìn những người đứng xung quanh, gằn giọng nói. Ngay lập tức toàn bộ sân trường trở nên vắng hoe, chỉ còn lại 4 người bọn họ.

“ Còn cô nữa. Về lớp đi.” Hắn ta nhìn Hải Yến lạnh lùng mà ra lệnh, trong đáy mắt không có lấy một tia cảm xúc. Không hiểu sao khi nhìn thấy cô ta cùng Vũ Linh Nhi, hắn lại có một xúc động muốn giết cô ta. Dường như mọi chuyện đã đi quá sự kiểm soát của hắn.

“ Em không đi! Tại sao em phải đi chứ?” Đinh Trần Hải Yến cảm thấy cô như có một cục tức nghẹn lại trong lòng khiến cô ta cảm thấy cực kỳ khó chịu. Cô ta có cảm giác như hần đang bảo vệ con nhỏ đáng ghét kia. Nghĩ đến đây, cô ta lại quay sang nhìn Vũ Linh Nhi, đôi tay chớp cái nắm lấy tóc cô mà bắt đầu giật.

“ Cô làm cái gì vậy?” Hoàng Thiên Vũ kéo con người đang phát rồ kia ra khỏi người Vũ Linh Nhi nhưng không được.

Cô ta giống như một con thú đã lên cơn, đôi mắt đầy đáng sợ nhìn chăm chăm vào Vũ Linh Nhi, đôi tay vẫn không ngừng cào cấu lên người cô. Hần ta đột nhiên lại đứng bất động. Đôi mắt dài chứng kiến cảnh này lại lóe lên một tia sát ý.

Hoàng Thiên Vũ cuối cùng cũng gỡ được đôi móng vuốt của cô ta ra khỏi người Vũ Linh Nhi. Cô ta như phát điên lên, cậu phải giữ thật chặt mới không để cô ta nhào đến chỗ Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi đầu tóc rối bù, trên mặt và tay đều có vết cào cấu của cô ta. Linh Nhi hoảng sợ nhìn con người kia, đôi mắt đã ngập đầy nước. Cô rốt cuộc đã làm cái gì động đến cô ta? Cô ta sao có thể đối xử với cô như vậy? Cô sợ hãi, cô lawesc mạnh đầu sau đó quay người, chạy nhanh ra khỏi cổng trường.

“ Linh Nhi!” Cậu ngạc nhiên, buông Hải Yến ra, chạy đuổi theo cô.

“ RẦM!! RẦM!! RẦM!!!!”

Trời đang sáng đột nhiên lại lóe lên vài tia chớp. Một cơn mưa ngay lập tức đổ ập xuống. Mưa rất nặng hạt, lại càng lúc càng to.

Dưới sân trường có hai người đang đứng. Họ đều đã ướt nhẹp. Cơn mưa lạnh xối thẳng vào người khiến cho Hải Yến cô chút ý thức, cô khẽ nhìn sang hần. Hần dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm cô.

“ Chát!!!”

Tiếng ta hòa vào với tiếng mưa nghe không rõ. Nhưng chính cô, lại nghe rất rõ.

Hần tát cô? Hải Yến sững người nhìn hần ta. Đây... là lần đầu tiên hần tát cô? Lại là vì con nhỏ đó?

Trần Hà Duy không nhìn đến cô thêm nữa. Hần quay người bước ra khỏi cổng trường, để lại cho người đằng sau một trái tim lạnh giá.

Hải Yến như mất đi hết sức lực, cả người ngồi bệt xuống nền đất ẩm ướt. Ánh mắt cô ta nhìn về phía bóng lưng của người kia đang mờ ảo trong làn mưa. Một nỗi chua xót tràn ngập trong lòng.

Không! Là đau! Cô rất đau!

Lòng cô đau, tim cô cũng đau. Trái tim giống như bị cắt ra thành hàng trăm, hàng nghìn mảnh. Nước mưa vẫn không ngừng xối lên người cô, làm ướt mái tóc của cô, khuôn mặt cô, lòng cô. Cái lạnh của mùa đông, của mưa như muốn đóng băng lấy cô. Cô rất lạnh. Rất đau.

Trong làn mưa, cô không phân biệt được đâu là nước mưa, đâu là nước mắt của mình nữa.

“ Rào! Rào! Rào!!!”

“ Trời mưa rồi?” Phương Tử Linh ngồi trong quán café nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài trời đang mưa rất to, nhưng trong này lại thật ấm áp. Vậy mà... lòng cô lại có chút lạnh. Cô còn phải làm rõ một chuyện, như mối tình bao năm qua. Làm rõ là nên bắt đầu, hay nên kết thúc.

“ Rào! Rào! Rào!”

Trời vẫn mưa rất to. Giống như cô nghĩ “ Góc khuất” là một nơi hoàn hảo để trú mưa. Nhưng không phải là một nơi hoàn hảo để đợi mưa tạnh. Có đôi khi là hòa mình vào cơn mưa để xóa sạch mọi thứ lại là điều tốt hơn.

Tách café cô để trên bàn với một nửa đã nguội lạnh từ bao giờ. Cô đứng dậy ra quầy thu ngân tính tiền.

“ Trời còn đang mưa rất to. Cô ở lại thêm chút nữa.” Lưu An Vũ cười.

“ Phải từ chối lời mời của anh rồi. Tôi có việc bận.” Phương Tử Linh đưa tiền cho anh ta.

“ Vậy cô dùn tạm cái ô này đi. Lúc nào đến đây trả tôi sau cũng được.” Anh ta lấy cho cô một chiếc ô.

“ Không phải quán anh lúc nào cũng dự trữ ô đấy chứ?” Cô nói đùa.

“ Không! Là do cô hôm nay may mắn thôi. Bình thường tôi toàn cho khách đội mưa về.” Anh đùa lại.

Cô khẽ bật cười. Người này là người có thể làm cho người khác cảm thấy vui vẻ. Cô cầm lấy chiếc ô mà anh đưa.

“ Tôi sẽ trả lại.”

“ Lần sau lại đến.”

“ Leng keng! Leng keng!” Tiếng chuông gió vang lên trong mưa.

Bóng dáng cô gái cầm chiếc ô khuất dần trong làn mưa.

80. Chương 81

“ Rào! Rào! Rào!!”

Trời mưa rất to, những hạt mưa rơi xuống mặt đường ngày một nặng hạt. Nó cản trở tầm nhìn của con người, những thứ trước mắt đều trở nên mờ ảo. Nó giống như muốn che đi đau thương, nhưng sau khi mưa tạnh liệu sẽ có cầu vồng?

“ Linh Nhi!”

Tiếng hét này dù có to cũng không thể át đi tiếng mưa. Nó như bị làn mưa nuốt chửng, hòa vào những âm “rào rào” ngày một lớn. Đèn nổi có khi chủ nhân của âm thanh này cũng không nghe rõ.

Hoàng Thiên Vũ cả người đã ướt nhẹp không ngừng tìm kiếm xung quanh. Nhưng cơn mưa đã cản trở tầm nhìn của cậu rất nhiều. Cậu chỉ có thể nhìn thấy những dáng người mờ mờ ở phía xa. Cậu vẫn tìm kiếm bóng dáng cô, cũng không để ý đến cả người mình đã bị cái lạnh và nước mưa làm cho trở nên tím tái.

“ Rào! Rào! Rào!!!”

“ Vũ Linh Nhi! Cậu ở đâu?” Cậu không ngừng gào lên, từ lúc cô chạy ra ngoài đường đã không thấy đâu. Trời đang mưa to như vậy cậu thật sự lo lắng.

“ Ah...”

Đột nhiên cậu nhìn thấy một bóng người ở phía trước, bóng người đó đang tiến lại về phía cậu. Trong làn mưa...

“ Rào! Rào! Rào!!!”

Từng hạt mưa rơi xuống mái hiên rồi trượt theo một đường dài, nhỏ tí tách rơi xuống đất. Một dáng người nhỏ bé ngồi xổm trước một cửa hàng tạp hóa. Hôm nay cửa hàng đó không mở cửa.

Vũ Linh Nhi cả người ướt sũng, run cầm cập, hia tay cô ôm chặt lấy thân thể mong truyền được một chút độ ấm nhưng đến đôi tay cũng trở nên lạnh ngắt. Giống như một con mèo nhỏ bị mắc mưa tìm nơi trú ẩn. Vũ Linh Nhi nhìn ra ngoài kia, đôi mắt ngập nước.

Cô cảm thấy rất khó chịu. Vì cái gì cô gái kia cứ thích đánh cô? Cô đâu có làm gì cô ta? Trước đây là cô không để tâm nhưng bây giờ thì khác rồi. Cô phải sống vì anh hai của cô. Tại sao những người đó lại không muốn cô sống vui vẻ một chút. Nói cô ngu ngốc cũng được, cô vốn không quan tâm đến lời bọn họ nói. Cô chỉ ỉn là người đơn giản, tâm tư của bọn họ cô không hiểu nổi. Cô cũng không muốn hiểu. Cô cảm thấy

một ngọn lửa giận đang bùng lên trong lòng mình. Tất cả mọi người đều ghét bỏ cô. Tất cả! Chỉ có Vũ là quan tâm đến cô.

“ Cũng biết tìm chỗ trú mưa?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Cô hơi ngẩng đầu lên liền bắt gặp ngay ánh mắt châm chọc của hắn.

Nhưng cô không hề biết khi nhìn thấy cô một mình ngồi ở kia lòng hắn có chút nhẹ nhõm vì ít nhất hắn cũng đã tìm thấy cô. Hắn không quản trời đang mưa liền đột đầu trần đi tìm cô, kết quả giờ ướt sũng như chuột lột.

Vũ Linh Nhi có chút sợ sệt cúi đầu không nói chuyện với hắn. Lại một người nữa cảm thấy ghét cô. Trong lòng cô nghĩ: Tại sao hắn luôn lạnh lùng nhìn cô, cô đặc tội gì với hắn.

“ Lại bị cầm rồi sao?” Hắn dùng chân đá đá cô.

“ Đừng động vào tôi.” Cô không biết lấy đâu ra khí lực để trừng mắt với hắn. Trước đây cô luôn sợ sệt nghe theo lời hắn, nhưng hôm nay cô đang tức giận. Cô đột nhiên cảm thấy bao nhiêu chuyện hắn làm với cô trước nay thật quá đáng. Cô có chút tủi thân. Mọi chuyện khó chịu bấy lâu nay như dồn lại một chỗ để rồi bây giờ bùng phát.

“ Cô nói cái gì?” Hắn ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhíu mày nhìn cô, ánh mắt toát ra sự uy hiếp.

Mèo nhỏ hôm nay biến thành con hổ giấy rồi sao?

Cô bị ánh mắt kia của hắn dọa cho sợ. Những dưng cảm ban nãy không biết bay đi đâu hết. Cô hơi lùi ra đằng sau, lại càng cảm thấy ấm ức. Cô lại bật khóc.

“ Khóc cái gì mà khóc. Tự chạy ra ngoài còn ngồi đây mà khóc.” Hắn ta có chút tức giận, lạnh lùng nhìn cô. Chạy ra giữa trời đang mưa to mà chỉ nhận lại được thái độ đó? Hắn không khỏi cảm thấy mình thật nực cười.

“ Đứng lên!” Hắn ra lệnh, đứng từ trên cao nhìn xuống. Vũ Linh Nhi giống như con mèo nhỏ đang mít ướt. Hắn lại có chút mềm lòng, kéo tay cô đứng lên. Nhưng động tác cũng không gọi gì là nhẹ nhàng. Cổ ta cô bị nắm tới phát đau.

Vũ Linh Nhi kho chịu giãy ta ra.

“ Không muốn chết thì đừng có làm tôi tức giận.” Hắn nhìn chằm chằm vào mắt cô, hắn học nói.

Vũ Linh Nhi vẫn tiếp tục khóc, hắn lại làm như thế với cô. Cô tức giận, giằng mạnh tay ra khỏi tay hắn.

“ Tôi làm gì anh mà anh suốt ngày khó chịu với tôi?” Cô gào lên.

Hắn nhìn cô, có chút ngạc nhiên. Tức giận một lần nữa lạnh bùng lên trong người hắn. Con mèo kia lại dám chống đối hắn?

“ Điên sao?” Hắn lạnh lùng bỏ lại một câu rồi không thèm đôi co với cô, đứng yên đợi mưa tạnh.

Cô trừng mắt nhìn hắn sao đó cũng im lặng, quay mặt đi chỗ khác. Không khí rơi vào trầm mặc.

“ Rào! Rào! Rào! Rào!!”

Mưa dần dần nhỏ lại rồi cho đến khi tạnh hẳn. Con đường đã ngập đầy nước. Những tiếng nước tí tách từ mái hiên rơi xuống.

Hắn nắm chặt lấy cổ tay cô, không cho cô kịp phản kháng kéo cô đi. Dù sao vẫn phải về trường.

Ngay gần đó, có hai dáng người đang quan sát bọn họ.

“ Tạnh mưa rồi.” Phương Tử Linh bỏ cái ô đang che mưa ình và Hoàng Thiên Vũ ra, gấp lại. Lúc này cô đang đi trên đường thì nhìn thấy ai giống như là cậu. Hóa ra đúng là cậu thật. Cậu cả người ướt hết mà còn đứng dưới mưa. Không sợ bị cảm lạnh chắc.

Hoàng Thiên Vũ không để ý đến câu nói của cô chị kia. Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía cửa hàng tạp hóa đằng kia, nơi Vũ Linh Nhi và Trần Hà Duy đang đứng. Trong lòng đột nhiên nổi lên một tia ghen tức, lại có chua xót.

Phương Tử Linh nhìn theo hướng nhìn của cậu, có chút sửng sốt. Sau đó cô im lặng, không nói gì, chỉ nhìn vào cậu. Đôi mắt toát lên chút bi thương. Đúng là cô bé đó sao? Hay là du cô suy nghĩ quá nhiều. Nhưng... bức ảnh đó... Cô thật sự muốn hỏi. Nhưng dường như cô lại rất sợ câu trả lời từ cậu.

Một lúc thật lâu sau, cô thu hết can đảm nhìn về phía cửa hàng tạp hóa kia. Hai người đó đã rời khỏi. Hoàng Thiên Vũ vẫn đứng yên bất động.

“ Vũ.” Cô khẽ lên tiếng.

Cậu hơi giật mình nghiêng đầu, nhìn cô.

“ Em... thích cô bé đó sao?” Phương Tử Linh nhìn thẳng vào mắt cậu, thấy trong đó có chút dao động. Cô cảm thấy như hy vọng của mình lại xa thêm.

Cậu im lặng.

Cô cười nhẹ, một nụ cười buồn. Cô nói: “ Chị đã từng nói với im rồi đúng không? Rằng chị thích em.”

“ Chị...” Người này đã từng nói với cậu câu đó nhưng cậu luôn nghĩ đó chỉ là một trò đùa.

“ Đây không phải là lời nói đùa.” Cô nghiêm túc nói.

“ Xin lỗi.” Cậu cúi đầu.

“ Tại sao em phải xin lỗi? Không phải! Đúng không?...” Cô vẫn cố tự tạo ra một thế giới để huỷ hoại chính mình. Rằng cô vẫn còn cơ hội.

Mặc dù biết đó là vô vọng,

Mặc dù biết đó chỉ là lời nói lúc vui đùa.

Nhưng cô vẫn luôn tự lừa dối bản thân nó là thật.

Cậu đừng có phá ta giấc mộng của cô chứ...

“ Không phải! Đúng không? Không phải đâu! Em đã từng nói em thích những cô gái tóc dài.” Cô biết lời mình nói thật vô lý nhưng cô vẫn muốn tại cho chính mình một sợi dây để có thể nắm lấy. Nó giống như điểm tựa cuối cùng của cô.

Cô còn nhớ, lần đầu tiên cậu gặp cô. Cậu đã nói với cô rằng.

“ Tóc chị thật đẹp. Em rất thích những cô gái có mái tóc dài.”

Lúc đấy cô đang định đi cắt tóc, ấy vậy mà lại thôi. Cô... đã nuôi tóc dài từ đó đến giờ.

“ Thật ra... Linh Nhi chính là cô gái đó. Cô gái có mái tóc dài mà em gặp năm xưa.”

“ Chị... không còn hy vọng nữa phải không?” Cô đến cả sợi dây cuối cùng cũng không thể nắm lấy. Cô có chút bi thương nhìn cậu.

“ Em...” Cậu khó xử nhìn cô. Cậu không nghĩ tình chị em lại biến đổi thành như vậy.

“ Em không cần phải nói gì cả. Càng không cần phải xin lỗi chị. Chị hiểu rồi.” Cô mỉm cười nhìn cậu, quay người bước đi.

Như vậy cô có thể cắt đứt dễ dàng, giữa hai người chưa từng có cái gì, cũng không cần phải níu kéo. Cứ thế quên đi thôi. Cô cứ như vậy chấm dứt mối tình đầu. Cô không muốn người khác phải vì cô mà cảm thấy tội lỗi, là cô bắt đầu trước, không đạt được gì cũng không thể trách ai. Ra đi trong vui vẻ, như vậy là được rồi. Nhưng sao tim vẫn có chút nhói đau?

“ Rào! Rào! Rào!!” Trời lại đổ mưa.

Hoàng Thiên Vũ đứng ngẩn ra nhìn theo bóng dáng cô. Mưa hắt vào mặt khiến cậu cảm thấy lạnh buốt. Cậu đã phụ một người. Nhưng lại không thể nói ra hai chữ “xin lỗi”. Cậu cảm thấy mình thật vô dụng. Giống như trong chuyện tình cảm của cậu. Cậu là người đến trước nhưng vẫn bị vuột mất cơ hội.

81. Chương 82

“ Vũ, hôm nay không đi cùng Linh Nhi sao?” Lưu Anh Phương đang ngồi ăn ở căng tin thì thấy cậu đi vào, lại chỉ có một mình. Đạo gần đây cậu suốt ngày bám dính lấy Vũ Linh Nhi. Hai người cứ như là hình với bóng. Hôm nay lại không thấy cô đâu, đúng là có hơi chút kỳ lạ.

“ Không.” Hoàng Thiên Vũ kéo ghế ngồi xuống. Từ hôm qua đến giờ cậu chưa có nói chuyện với Vũ Linh Nhi. Trước đây cậu luôn tin tưởng vào chính bản thân mình nhưng không hiểu sao lần này lại có chút sợ hãi, cũng không rõ nguyên do.

“ Cậu... không phải thích Vũ Linh Nhi sao?” Lưu Anh Phương dừng ăn, dè dặt hỏi cậu.

Cậu hơi ngẩn đầu, suy nghĩ một chút rồi thừa nhận: “ Đúng.”

“ Sao lại thừa nhận một cách dễ dàng thế chứ?” Lưu Anh Phương bĩu môi, tỏ vẻ chán nản nói.

“ Thích thì chính là thích chứ sao? Chẳng có gì phải giấu.” Hoàng Thiên Vũ nhún vai. Cậu đối với chuyện tình cảm không mấy rõ ràng nhưng cậu biết được mình đang làm gì. Cậu bây giờ đã hiểu được tình cảm của mình, cũng không cần phiền phức.

“ Từ đầu tớ vốn dĩ đã nghi rồi.” Hà Vi Băng tặc lưỡi, lắc lắc đầu.

“ Đúng rồi, Gyu đâu?” Cậu hỏi.

Anh Phương nhìn cậu, trả lời: “ Không biết sao? Cậu ta vẫn còn ở Hàn, khoảng 1, 2 ngày nữa mới về.”

“ Mà tớ hỏi cậu. Cô ta có thích cậu không?” Lưu Anh Phương suy nghĩ một chút rồi lên tiếng. Nếu rơi vào tình đơn phương thì thật sự là thảm rồi.

Hoàng Thiên Vũ yên lặng, trong lòng cậu lại có chút khó chịu. Cậu đến bây giờ cũng không biết cậu là cái gì đối với Vũ Linh Nhi. Một người bạn?

“ Không biết.” Cậu lắc đầu.

Lưu Anh Phương nhìn cậu có vẻ không vui, nói đùa: “ Theo tớ thấy thì cô ấy không thích cậu đâu. Tớ viết tiểu thuyết nhiều rồi nên tớ biết.”

Cậu nhận ra ý trêu đùa trong lời nói của cô bạn. Lưu Anh Phương thật sự là một người bạn rất tốt. Cậu liền hòa theo, giương mắt lườm cô.

“ Đùa thôi.” Lưu Anh Phương khẽ cười sao đó khuôn mặt lại trở nên nghiêm túc. “ Nhưng tớ nói thật đấy. Cậu tỏ tình đi.”

Tỏ tình? Cậu sẽ suy nghĩ thêm về vấn đề này.

Nếu có những lúc bí tắc, con đường đơn giản nhất chính là đối diện với sự thật. Nó có thể khiến ta tổn thương. Nhưng người ta thường nói, đau ngắn còn hơn là đau dài. Và cậu nghĩ cậu nên đối diện với nó, con người cậu là như vậy.

“ Cứ suy nghĩ từ từ. Còn nữa, ngày kia có cắm trại. Cậu đi chứ?” Anh Phương vỗ vỗ vai cậu.

“ Cắm trại? Chắc có.”

Sau giờ ăn trưa, bước vào lớp, cậu liền nhìn thấy Vũ Linh Nhi, liền tiến lại phía cô, tươi cười nói.

“Nhi Nhi! Ngày kia cậu đi cắm trại chứ?” Không biết từ bao giờ mỗi lần nhìn thấy cô là cậu lại muốn nói chuyện với cô. Những phiền não trong đầu cũng đều bị vứt bỏ sang một bên. Có lẽ cậu đã hết thúc chừa thật rồi.

“Cắm trại?” Vũ Linh Nhi hơi nghiêng đầu.

Cậu thật sự rất thích nhìn cô như thế này, giống như là tự hỏi, lại có một cảm giác rất dễ thương.

“Nhất định phải đi đấy.” Cậu không đợi cô đồng ý liền quay về chỗ ngồi, bắt đầu những tiết học nhàm chán. Bởi vì cậu biết cô sẽ đồng ý, không hiểu sao nhưng cậu luôn có cảm giác là cô tin tưởng mình tuyệt đối.

Đợt cắm trại này vừa vặn chỉ có học sinh lớp 11 và 12. Nói nhiều thì không nhiều, mà nói ít thì cũng không ít. Bởi vì số người không đi cũng nhiều. Mấy chiếc xe khách đỗ lại trên đường. Mỗi lớp đều đi một xe riêng, lớp nào ít thì sẽ gộp chung với mấy lớp khác. Nhưng chung quy là cũng thoải mái. 8 giờ, tất cả đã đến chỗ cắm trại đó là một khu rừng.

“Xuống xe thật là thoải mái.” Hoàng Thiên Vũ trên vai đeo balo, kéo Vũ Linh Nhi là hai người đầu tiên bước xuống xe.

Vũ Linh Nhi trước đây luôn ở thành phố cô không mấy khi được đến những nơi núi rừng như thế này, có chút thích thú.

Cậu nhìn cô, khẽ cười. Dưới ánh nắng hiem hoi của mùa đông một vạt dưới mặt đất sáng lên thu hút sự chú ý của cậu. Cậu sờ sờ lên cổ mình, chiếc vòng vẫn còn ở đây. Vậy thì chắc Linh Nhi làm rơi.

Cậu cúi đầu xuống nhặt chiếc vòng hình thánh giá lên đưa cho cô.

“Cậu làm rơi này.”

“Cảm ơn.”

“Gì chứ? Cậu mà làm mất nó là tôi giận thật đấy.” Cậu hai tay chống hông, giống như mấy bà thím ngoài chợ hung hổ nói, cậu chỉ muốn đùa cô vui thôi.

“Tôi sẽ không làm rơi.” Không ngờ cô tin thật, gật gật đầu nhìn cậu cười.

“Ngốc!”

“Linh Nhi, đi thôi.” Đây không phải là lời nói của cậu mà là của Anh Phương.

Cô nàng cùng Hà Vi Băng vừa xuống xe. Cô đại tiểu thư họ Lưu kia liền kéo tay Vũ Linh Nhi ra chỗ khác, còn quay lại nháy mắt với cậu.

Theo chỉ định của giáo viên, cứ ba người lập thành một nhóm cùng nhau dựng lều ngủ cùng một chỗ, đương nhiên là nam nữ riêng. Vũ Linh Nhi cùng với hai cô bạn của cậu nghiêm nhiên trở thành một nhóm. Còn cậu cùng với một nam sinh cùng lớp và một nam sinh lớp 12 thành một nhóm.

Cắm trại đối với cậu cũng khá là vui, dựng lều rồi đi kiếm củi, còn làm mấy việc vặt vãnh khác. Chủ yếu là cậu thấy Linh Nhi rất vui vẻ. Đạo gần đây cô cũng rất thân với Anh Phương.

Đến buổi chiều, có tổ chức trò chơi đi tìm kho báu gì đó. Địa điểm là ở trong rừng, mọi người ở đây đều rất hứng thú. Cậu thì cũng không mấy quan tâm chỉ là chơi cho vui thôi. Thế là bốn người cậu, Linh Nhi, Phương Phương cùng với Tiểu Băng lập thành một nhóm bắt đầu đi vào rừng tìm kiếm.

Những nhóm khác đi xung quanh cũng rất náo nhiệt, cười đùa không ngớt. Đinh Trần Hải Yến từ lúc xuống xe đến giờ đều bám dính lấy Trần Hà Duy, hai người đó lại đi ngay đằng sau bọn cậu. Nhưng cậu cũng hoàn toàn không để ý.

“Này, hai người có cần phải thái quá như vậy không? Tôi vẫn còn là người độc thân.” Anh Phương kêu lên, bộ dạng rất chỉ là khoa trương nhìn về phía cậu cùng Vũ Linh Nhi.

“Vậy thì cậu cũng nên kiếm một người đi.” Cậu ra vẻ nghiêm túc, chân thành mà khuyên nhủ.

“ Cậu cứ suốt ngày dính vào mấy cái tiểu thuyết vớ vẩn thế nào cũng chết già vì ế.” Hà Vi Băng liếc mắt nhìn cô bạn, châm chọc nói. Tâm tình cô gái này dạo gần đây có tốt hơn một chút, cũng hay đùa như trước đây. Nhưng vẫn chưa rõ, rốt cuộc là lúc đó xảy ra chuyện gì.

“ Ah!” Đột nhiên Vũ Linh Nhi kêu lên một tiếng rồi ngã phịch xuống đất.

Trần Hà Duy đi ngay đằng sau có một sự xúc động muốn chạy đến đỡ cô nhưng một bàn tay khác lại nắm chặt lấy tay hắn.

Hoàng Thiên Vũ đi ngay bên cạnh nhanh nhẹn đỡ lấy cô. Vũ Linh Nhi nhăn mày, chân cảm thấy đau nhức.

Đinh Trần Hải Yến nhìn hắn, cười như không cười, nói: “ Đi thôi.”

Hắn ta có chút bức bối, đôi mắt lạnh lẽo rơi trên người cô. Hắn không nói gì giật tay ra khỏi tay cô, đi qua chỗ cậu và Vũ Linh Nhi rồi bỏ đi đâu mất.

Đinh Trần Hải Yến đứng lặng đi, nhìn theo bóng lưng hắn. Cô cảm thấy thật chua xót, lại có một cổ ghen tức nhóm lên trong lòng. Cô nhìn Vũ Linh Nhi bằng ánh mắt thù hận. Sau đó cô lại khẽ cúi đầu, đứng lúc một vật sáng đập vào mắt cô. Cô nhớ đến đoạn đối thoại lúc sáng mà mình vô tình nghe được:

“ Cậu làm rơi này.”

“ Cảm ơn.”

“ Gì chứ? Cậu mà làm mất nó là tôi giận thật đấy.”

“ Tôi sẽ không làm rơi.”

Đôi môi cô ta khẽ nhếch lên thành một nụ cười độc địa, đôi mắt nhìn về phía ai đó khẽ ánh lên tia thích thú, xen lẫn vào đó là sự ghen tức cùng căm thù. Hải Yến nhận lúc không ai để ý đến cô ta, nhặt vật đó lên, quay người rời khỏi.

Phía bên này, Vũ Linh Nhi ngồi bệt xuống đất, cái chân khiến cô không tài nào đi tiếp nổi.

“ Sao vậy?” Lưu Anh Phương lo lắng hỏi.

Cậu nhìn cái chân đang sưng lên của cô, đôi tay chạm nhẹ vào đó.

“ Đau.” Vũ Linh Nhi hơi nhíu mày.

“ Chắc là trẹo chân rồi.” Hà Vi Băng nói.

“ Cậu ấy không đi được nữa đâu. Bọn mình xuống núi thôi.” Vũ công Linh Nhi trên lưng, quay người bước xuống núi.

82. Chương 83

“ Không sao, chỉ bị trẹo chân thôi. Không đáng lo. Em ít đi lại mấy hôm là được rồi.” Hoàng Thiên An nhìn cái chân của Vũ Linh Nhi một lượt, nói.

Vì đi cắm trại, rất có thể sẽ có người bị thương nên nhà trường cũng cử bác sĩ đi cùng. Dĩ nhiên đó là Hoàng Thiên An.

“ Không sao là tốt rồi.” Cậu nói.

“ Chị xem, nếu là em bị thương cậu ta có lo lắng như thế không?” Lưu Anh Phương ngồi uống nước, quay sang chọc cậu.

“ Cậu bị thương thì liên quan gì đến tớ.” Hoàng Thiên Vũ đắc ý, nói.

“ Cậu là đồ trọng ách khinh bạn.”

“Được rồi, mấy đứa cứ ngồi chơi đi. Chị đi trước.” Hoàng Thiên An nhìn bọn nhóc lại tiếp tục cãi nhau, lắc lắc đầu, bước ra khỏi lều.

“Được rồi. Chị An đi rồi. Cậu cũng đi đi. Tự đứng ở trong lều con gái làm gì. Rõ chật.” Hà Vi Bằng rất không nường tình mà đuổi khách.

“Được rồi. Linh Nhi, nhớ cẩn thận nhé.” Cậu bước ra ngoài, không quên ngo vào trong vẫy vẫy tay với cô.

Vũ Linh Nhi nhìn cậu, hua đôi tay nhỏ bé ra chào lại.

Cô bị đau chân nên cũng không đi lại nhiều, chỉ có đến tối là ra ngoài ăn. Trường có mang theo đầu bếp riêng cũng không cần phiên học sinh đi nấu nướng. Mấy cô cậu tiểu thư thiếu gia đó thì biết nấu cái gì. Tất cả mọi người đều ăn chung ở ngoài trời, không khí lạnh nhưng có đót củi nên cũng khá là ấm.

Vũ Linh Nhi khập khiễng bước ra ngoài.

“Đi được chứ? Có sao không?” Lưu Anh Phương quan tâm hỏi.

“Không sao.” Cô lắc lắc đầu. Chân cô cũng chưa đến nỗi gọi là tàn phế, vẫn có thể tự đi được.

“Vậy chúng tôi ra đằng này chút. Cẩn thận nhé.” Nói xong Anh Phương kéo theo Hà Vi Bằng rời khỏi.

Cô nhìn theo hai người đó. Họ đối xử với cô cũng rất tốt.

Đột nhiên có người đứng trước mặt cô. Cô nhìn thấy người kia có chút ngạc nhiên, theo phản xạ hơi lùi lại đằng sau.

“Tao làm gì mà sao?”

Đinh Trần Hải Yến khoanh tay trước ngực, nhìn cô một cách thích thú.

Cô im lặng không lên tiếng.

“Chỉ muốn nói với mày một câu thôi. Cái vòng cổ mày hay đeo rất đẹp.”

Cô như vô thức đưa tay sờ lên cổ mình, sau đó lại hết sức ngạc nhiên mà nhìn người kia. Vòng của cô rơi đâu mất rồi.

“Làm gì mà hoảng hốt như vậy.” Hải Yến nhếch môi, khinh khỉ nói: “Hình như lúc nãy tao có nhìn thấy ở đâu đó.”

Cô ta nói xong thì quay người bỏ đi, không ngoài sự liệu, cô bộ Vũ Linh Nhi kéo lại.

“Cô... thấy nó ở đâu?”

“Hình như... là ở trong rừng.” Đinh Trần Hải Yến “tốt bụng” mà nói. Sau đó cô ta bỏ đi, để lại một tràng cười thích thú.

Vũ Linh Nhi ngồi trong lều. Cô không biết lại làm rơi chiếc vòng đó đi đâu. Nghĩ lại những điều mà cậu đã nói. Chắc chắn cậu sẽ giận cô. Hải Yến đã nói cho cô là nó ở trong rừng. Nếu nói về điểm yếu của cô thì có lẽ cô quá dễ tin người. Cô không hề biết chiếc vòng đó từ chiều đã nằm trong túi của người kia.

Cô nhìn ra bầu trời ngoài kia, trời đã tối đi ra ngoài vào lúc này rất nguy hiểm. Nhưng trong lòng cô có bứt rứt không yên. Cuối cùng, cô quyết định. Dù thế nào cũng phải tìm ra chiếc vòng. Đó là vật mà cậu tặng cho cô, dù thế nào cũng không thể làm mất. Cô đứng lên, lê cái chân đau bước ra ngoài.

“Tối rồi còn đi đâu vậy?” Lưu Anh Phương thấy cô đi ra ngoài, không yên tâm mà hỏi.

“Tôi đi ra ngoài một chút.”

“Ừ.” Anh Phương không mấy quan tâm vì cô nghĩ chắc là cô gái này chắc là đi tìm Vũ. Lều của Vũ cũng gần đây thôi.

Vũ Linh Nhi bước khập khiễng đi về phía khu rừng hồi chiều đã từng đi. Trời bây giờ rất tối, lá cây lại um tùm che chắn hết đường đi. Cô định men theo lối mòn đã đi hồi chiều để vào rừng nhưng cô đi loanh quanh một hồi lại không tìm thấy lối đi đó. Cô cứ đi lung tung như thế lại không biết đã cách nơi cắm trại bao xa rồi. Hình như cô đang lạc đường.

Chân cô vẫn còn đang đau, mặc dù đang là mùa đông nhưng mồ hôi của cô vẫn chảy ra nhễ nhại. Cô nhìn thấy một lối đi nhỏ khác, cô không do dự mà hướng về phía đó, đi theo còn đường gập ghềnh tiến vào trong rừng.

“ Cô làm gì trong rừng vào giờ này thế hả?”

Một giọng nói đột nhiên vang lên. Cô giật mình quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói đó. Trời khá tối, cô chỉ nhìn thấy một bóng người đang tiến lại gần cô. Người đó càng ngày càng tiến lại gần cô hơn. Bây giờ chỉ còn cách cô chừng 1, 2 mét. Cô đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, đôi chân không tự chủ được lùi lại đằng sau. Nhưng cô không hề biết đằng sau có một cái hố.

“ Á!”

Cô trượt chân, cả người đều rơi xuống hố. Lúc rơi xuống, cô cảm giác được có người ôm chặt lấy cô.

Đến lúc cô biết được việc gì đã xảy ra, cô đã thấy mình ngồi ở dưới hố. Trời rất tối, cô không thể nhìn được cái hố đó sâu bao nhiêu. Cô cảm thấy rất sợ hãi.

Bỗng một tiếng rên nhẹ bên cạnh làm cô giật mình, cô bây giờ mới phát hiện ra là có người đang ôm chặt lấy cô, cả người cô đều nằm gọn trong lòng người đó.

“ Anh... anh...” Cô vô cùng hoảng sợ. Theo ánh sáng yếu ớt từ ánh trăng, cô lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt người đó. Là hấn. Điều này càng khiến cô sợ hãi hơn.

“ Anh anh cái gì! Ra khỏi người tôi ngay!” Hấn bực bội lên tiếng, buông hai cánh tay đang ôm chặt lấy cô ra.

Cô giống như một con thỏ, nhảy vọt ra khỏi người hấn. Cô cảm thấy ngồi cách xa hấn một chút sẽ an toàn hơn.

“ Tại sao lúc nào cô cũng làm mấy chuyện ngu ngốc thế hả?” Hấn ta ngược đầu nhìn lên, tối như vậy lại không nhìn rõ cảnh vật bên trên. Bây giờ mà leo không biết có lên được không. Có lẽ đành phải đợi đến khi có người đến cứu.

“ Xin lỗi.” Tiếng cô bé như tiếng muỗi kêu. Cô cảm thấy có chút uất ức. Cô làm gì thì có liên quan đến hấn đâu, sao hấn lại cứ gây chuyện với cô. Nhưng đến giờ cô không có đủ sức mà cãi hấn nữa rồi. Cô hiện tại rất sợ. Ở trong rừng thật sự đáng sợ, đôi lúc sẽ có những âm thanh ghê rợn vang lên.

“ Sao lần nào gặp cô tôi cũng phải nghe toàn mấy lời xin lỗi vớ vẩn thế hả?”

Cô im lặng không lên tiếng. Đột nhiên cô nhớ đến lúc này là hấn cứu cô. Không biết... hấn có bị thương không?

Cô nhìn hấn, ánh trăng bây giờ có sáng hơn một chút nên cô có thể nhìn được hấn. Cô thấy hấn nhú mào, vẻ mặt dường như rất tức giận. Cô dè dặt hỏi.

“ Anh... anh không sao chứ?”

“ Cô đúng là đồ phiền phức.” Hấn nhìn cô, buông một câu chán ghét rồi quay mặt đi.

Cô cũng rất biết điều, ngậm chặt miệng không lên tiếng.

“ Phương Phương! Linh Nhi đâu?” Hoàng Thiên Vũ thò đầu vào trong lều nhưng hoàn toàn không thấy Vũ Linh Nhi đâu.

Cậu vốn sang đây tìm cô nói chuyện một chút nhưng lại không biết cô đã đi đằng nào.

Lưu Anh Phương nhìn lại cậu, có chút ngạc nhiên: “ Cô ấy đi ra ngoài rồi. Không phải là đi tìm cậu sao?”

“ Tìm tớ? Làm gì có. Mà sao lại để cho cô ấy ra ngoài một mình?” Hoàng Thiên Vũ đột nhiên cảm thấy lo lắng, trên đường đến đây cậu cũng không gặp Vũ Linh Nhi. Trời tối như vậy, ra ngoài rất nguy hiểm.

“ Tớ đâu có biết, tưởng Linh Nhi là đi tìm cậu.” Lưu Anh Phương ngơ ngác, nhìn lại cậu.

“ Cậu ấy đi bao lâu rồi?”

“ Tầm nửa tiếng rồi. Mà cậu...”

Cậu cũng không thèm nghe hết câu, đã quay người bỏ đi, không cẩn thận còn đụng phải Hà Vi Băng đang đi từ phía ngược lại.

“ Chuyện gì vậy?” Hà Vi Băng đi đến chỗ Lưu Anh Phương hỏi.

“ Không biết Linh Nhi đi đâu rồi.”

83. Chương 84

Trời càng về khuya thì lại càng lạnh. Vũ Linh Nhi lúc ra ngoài cũng chỉ mặc qua loa vài cái thành ra bây giờ chẳng khác gì một cục băng. Cả người cô run cầm cập, hai tay không ngừng chà sát vào nhau hồng tạo ra chút độ ấm.

Đột nhiên có một chiếc áo khoác phủ lên người cô. Cô ngạc nhiên nhìn lên mới phát hiện không biết hắn đã ngồi bên cạnh mình từ lúc nào.

Hắn trừng mắt lên, uy hiếp cô: “ Cấm cô cởi ra.”

Sau đó hắn kéo cô lại, ôm cô vào lòng. Cô giật mình, tròn mắt nhìn hắn ra sức mà giãy ra khỏi cái ôm của hắn. Cô cảm thấy không thoải mái, tim đập có chút nhanh.

“ Nếu cô không muốn chết cồng thì ngồi yên.” Giọng hắn ở bên tai cô, vẫn cái giọng lạnh lùng ấy nhưng dường như lại có chút khác. Cô thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở của hắn phả lên cổ mình. Cô cảm thấy có chút ngột, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng. Cô ngồi yên không nhúc nhích.

Hai người cứ như thế duy trì trầm mặc. Trong rừng thì thoảng lại phát ra những âm thanh kỳ lạ, có tiếng của lá cây, mà cũng có thể là thú vật. Vũ Linh Nhi không tự giác được ngồi sát hơn vào lòng hắn, cô cảm thấy làm như vậy sẽ có cảm giác an toàn hơn. Hắn cũng ôm cô chặt hơn.

Không hiểu sao nằm trong lòng hắn cô lại cảm thấy rất an toàn, lại ấm áp. Trong đêm tối, dường như đây là chỗ dựa duy nhất của cô, khiến cô không tự chủ được mà sa vào. Cô bắt đầu cảm thấy buồn ngủ rồi nhanh chóng mất đi ý thức. Cô dựa vài vai hắn mà ngủ.

Cô nằm trong lòng hắn , hơi thở mỏng manh vang lên đều đều. Cô thật sự đã ngủ. Đến lúc này, hắn mới cúi đầu xuống nhìn cô. Nhờ vào thứ ánh sáng yếu ớt từ ánh trăng hắn mới có thể nhìn rõ khuôn mặt cô. Khuôn mặt không biết từ bao giờ đã khắc sâu trong lòng hắn. Hắn tỉ mỉ quan sát từng đường nét trên mặt cô, cô thật giống như một thiên thần, cái u ám của ác quỷ đã biến mất. Cô là một thiên thần đang ở bên cạnh ác quỷ là hắn.

Hắn một lúc lâu sao mới dời khỏi khuôn mặt cô, nhìn khắp người cô. Rồi hắn lại khẽ thở phào, cô không bị thương. Đột nhiên một trận đau đớn từ sau lưng truyền đến, máu không biết từ bao giờ đã loang lổ khắp mặt đằng sau của chiếc áo hắn đang mặc. Cả chiếc áo khoác hắn đắp cho cô cũng có dính máu. Khuôn mặt hắn trắng cắt không còn một giọt máu, mồ hôi lạnh túa ra ròng ròng. Bàn tay đang ôm lấy cô cũng bắt đầu trở nên lạnh ngắt.

Đúng! Hắn bị thương! Lúc này rơi xuống hồ vì che cho cô mà hắn bị thương. Máu đằng sau lưng vẫn chảy ra không ngừng. Nhưng hắn lại không thể cử động. Bởi vì cô đang ngủ, đang dựa vào hắn mà ngủ.

Hắn cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, hơi thở dần dần trở nên khó khăn hơn. Hắn nhanh chóng rơi vào hôn mê, khuôn mặt trắng bệch đến dọa người.

Mặt trời lấp ló sau những dãy núi từ từ nhô lên. Bầu trời dần dần hửng sáng. Đêm qua đối với cánh rừng này lại là một đêm không yên. Khắp nơi đều nhốn nháo vì có người mất tích. Trời vẫn còn hơi tối, trong rừng lại lập lòe đầy ánh sáng từ đèn pin.

“Linh Nhi!” Hoàng Thiên Vũ cầm theo đèn pin, không ngừng gọi lớn. Cậu đã tìm từ đêm hôm qua đến giờ, như đã lật tung cả cánh rừng lên nhưng hoàn toàn không thấy Vũ Linh Nhi đâu.

“Vũ! Cậu tìm cả đêm rồi. Về thôi! Tí nữa trời sáng hẳn sẽ có đội cứu hộ đến tìm mà.” Lưu Anh Phương đi đằng sau lo lắng nhìn cậu.

Cậu cả đêm đều không ngủ, khuôn mặt đã rất mệt mỏi rồi nhưng vẫn cố cứng đầu. Đêm qua tất cả mọi người cũng đã đi tìm nhưng không thấy, họ không còn cách nào khác là gọi đội cứu hộ. Đi đêm vào trong rừng rất nguy hiểm, dù có đi nhiều người cũng có thể xảy ra tai nạn.

“Cậu về trước đi. Mặc kệ tớ.” Cậu xoa xoa hai bên thái dương đã đau nhức.

“Vũ! Đừng có cứng đầu! Về thôi!” Hà Vi Băng kéo tay giữ chặt cậu lại.

“Bỏ ra!!! Tớ phải tìm Linh Nhi!!!!” Hoàng Thiên Vũ hất mạnh tay ra, gào lên nhìn hai người kia, đôi mắt vẫn lên vài tia máu đầy vẻ đáng sợ. Sau đó quay người bỏ đi.

“Vũ...” Anh Phương giật mình người. Cậu trước đây chưa bao giờ nhìn bạn bè với đôi mắt này. Vũ Linh Nhi thật sự quan trọng với cậu đến thế sao.

“Được rồi. Bọn tớ đi tìm cùng cậu.” Hà Vi Băng khẽ thở dài.

“Tiểu Băng!” Lưu Anh Phương hơi nhíu mày, tỏ vẻ phản đối.

“Có nói gì cũng vô dụng. Cậu ta là đồ cứng đầu. Dù sao ba người vẫn hơn là một người.” Hà Vi Băng kéo tay Anh Phương đuổi theo cậu, tiếp tục tìm kiếm.

“Reng! Reng! Reng!!” Đột nhiên lúc này có tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Chị nói sao cơ? Tìm thấy Linh Nhi rồi? Cậu ấy ở đâu?”

Những tia sáng yếu ớt của ngày mới len lỏi trong đám lá cây chiếu thẳng tới mặt cô. Vũ Linh Nhi khẽ nhăn mày, thứ ánh sáng kia đánh tan giấc ngủ của cô. Cô chậm rãi từ từ mở mắt ra.

Trời đã bắt đầu sáng, cô đã ở lại đây cả đêm. Cô đột nhiên cúi đầu xuống, liền nhìn thấy hai bàn tay hắn vẫn đang ôm chặt lấy cô. Nhớ lại chuyện hôm qua, mặt cô lại đỏ lên, cô ngước mặt lên nhìn hắn. Hắn đang ngủ. Nhưng... sao mặt hắn lại trắng đến thế kia?

Cô đột nhiên lại cảm thấy lo lắng. Hôm qua hắn cởi áo mình cho cô đắp, không phải là bị cảm lạnh chứ.

“Anh...” Cô có chút lo sợ lay nhẹ vai hắn.

Cả người hắn giống như không có sức lực đổ ập xuống. Cô lại bị dọa cho sợ một trận. Cả người hắn đều lạnh toát, đôi môi trở nên nhợt nhạt. Bây giờ cô mới để ý đến lưng áo của hắn có máu, rất nhiều. Máu đã đông lại chuyển dần sang một màu đỏ sẫm.

Hắn bị thương từ lúc nào? Là hôm qua khi cứu cô ư? Hắn chịu đựng từ hôm qua đến giờ? – Một loạt suy nghĩ hiện lên trong đầu cô, tay chân cô trở nên run cầm cập đến độ không còn đứng vững được nữa.

“Tĩnh lại...tĩnh lại đi...” Cô lay lay người hắn. Cô thật sự rất sợ. Hắn đang bị thương, đang chảy máu. Nếu hắn có mệnh hệ gì, cô.... Tất cả đều là tại cô! Nếu không... nếu không hẳn sẽ không bị như vậy.

Nghĩ đến đây, nước mắt cô lại lăn chã tuôn rơi. Đầu cô có hơi chút đau. Cô vẫn tiếp tục lay hắn, hắn nhất định phải tỉnh lại.

Nhưng hấn giống như là một bao cát, dù cô có lay thế nào cũng không nhúc nhích gì. Hấn cứ mặc cô mà không thèm mở mắt.

“Linh Nhi!! Có phải em ở dưới đó không?” Đột nhiên một giọng nữ từ trên truyền xuống.

Vũ Linh Nhi ngẩng đầu, dùng đôi mắt đầy nước nhìn lên trên. Cô nhìn thấy một dáng người. Là chị An?

“Chị An!” Cô giống như người sắp chết đuối với được cọc. Cuối cùng cũng có người đến cứu. Hấn sắp được cứu rồi. Sẽ không sao! Không sao!

“Em đợi một chút, chị gọi người đến.”

Vũ Linh Nhi gật gật đầu liên tục. Cô nhìn hấn ngày thường luôn lạnh lùng, ngang ngược như giờ đây lại thành ra nông nổi này thật sự cảm thấy rất xót. Tất cả đều là lỗi tại cô.

Không lâu sau liền có người đến. Hoàng Thiên Vũ từ trên ngó xuống, ngoài ý muốn của cậu là ở dưới kia không chỉ có Vũ Linh Nhi mà còn có hấn. Họ ở đây cả đêm sao?

“Dưới đây không sao chứ?” Lưu Anh Phương nói vọng xuống phía dưới. Hóa ra là Linh Nhi đi sang khu rừng bên cạnh, thảo nào tìm ở khu bên kia mãi mà không thấy.

“Không... không sao.”

“Vũ! Còn ngẩng ra đó làm gì! Mau thả dây xuống kéo Linh Nhi lên.” Hoàng Thiên An vỗ vai cậu. Cậu lúc này thì lo sốt vó lên bây giờ thì lại ngồi ngây ra như phỗng.

“A! Được rồi!” Cậu gật gật đầu, nghĩ đến việc hai người kia ở cùng nhau khiến cậu cảm thấy không vui.

Một lúc sau Vũ Linh Nhi được cứu lên. Hoàng Thiên Vũ giống như trút được gánh nặng, xoay xoay người cô mất vòng, miệng không ngừng hỏi:

“Linh Nhi! Cậu có sao không? Có bị thương ở đâu không? Sao trán cậu nóng thế này? Cậu bị sốt sao?”

“Không... tôi...” Vũ Linh Nhi lắc lắc đầu. Cô thật sự rất lo lắng, hấn còn đang ở dưới kia, lại còn bị thương nữa.

“Gì chứ? Cậu đang sốt đây này!!” Hoàng Thiên Vũ nhíu mày, nhìn vào mắt cô. Trên hàng lông mi dài còn đọng lại vài giọt nước. “Cậu khóc sao?”

Cậu đau lòng xoa xoa mắt cô.

“Tôi không sao. Nhưng... anh ta...” Cô kéo kéo tay cậu, chỉ xuống dưới hố.

Hoàng Thiên Vũ nhìn cô. Cậu có thể nhận ra trong mắt cô đang có lo lắng. Là cô lo lắng cho hấn?

“Vũ! Còn làm gì đó! Ở dưới này vẫn còn người!” Hoàng Thiên An quay lại nhìn cậu, lo lắng nói. Cô có thể nhìn thấy người đó còn đang bị thương, xem ra là không nhẹ.

84. Chương 85

Xe cấp cứu nhanh chóng được gọi đến. Người ta đưa một người thanh niên sắc mặt trắng bệch lên cáng cứu thương.

“Cẩn thận một chút, cậu ta bị thương ở lưng.” Hoàng Thiên An đẩy cáng lên xe cứu thương, nói sơ qua tình hình với bác sĩ.

“Cậu ta bị mất máu quá nhiều dẫn tới hôn mê. Có lẽ do ở ngoài trời cả đêm nên bị cảm lạnh.”

“Tôi muốn đi cùng.” Vũ Linh Nhi kéo tay cậu ngỏ ý muốn đi cùng hấn đến bệnh viện. Cô thật sự rất lo lắng. Hấn là tại cô nên mới bị thương.

“ Không được, cậu đang bị sốt đấy.” Cậu phản đối, có chút không vui nhìn cô. Cô thật sự lo lắng cho hấn ta đến vậy ư?

“ Nhưng mà...”

“ Không nhưng gì hết! Cậu có biết là cậu khiến tôi lo lắng thế nào không hả? Đừng có rời xa tôi nữa. Nếu không phải tại cậu thì mọi việc cũng không đến nông nổi như thế này.” Cậu nhất thời nóng nảy, tức giận nhìn cô. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn cô với ánh mắt đo. Trong lòng cậu thật sự rất khó chịu, không vui. Linh Nhi đang bị ốm còn lo lắng cho người khác, mà người đó không phải là cậu.

Có phải cậu thật sự rất hẹp hòi không? Cô đã là gì của cậu?

“ Xin... xin lỗi...” Cô cúi gầm đầu xuống. Tất cả đều là lỗi của cô. Cô làm chi Vũ giận, còn làm cho hấn bị thương.

“ Thôi được rồi. Hai đứa đừng lo. Chị sẽ theo cậu ta vào viện.” Hoàng Thiên An tiến lại gần, nhẹ nhàng vỗ vai an ủi cô.

“ Được rồi! Tôi không nên nặng lời với cậu.” Cậu thấy mình có chút kích động khiến cô hoảng sợ. Nhưng cậu thật sự không kiềm chế nổi cảm xúc của mình.

Đột nhiên cậu ôm lấy cô vào lòng, khẽ thủ thỉ bên tai cô, lời nói lại có chút van nài giống như cầu xin, lại có chút sợ hãi: “ Hứa với tôi, đừng khiến tôi phải vì cậu mà lo lắng. Mãi mãi ở bên cạnh tôi. Được không?”

Cậu rất sợ, một ngày nào đó sẽ không còn nhìn thấy cô được nữa. Rất sợ.

Vũ Linh Nhi ngây người, một lúc sau mới khẽ gật đầu. Cô không muốn cậu vì cô mà lo lắng. Cậu không vui cô cũng sẽ cảm thấy không vui. Trong tim cô dường như cậu có một khoảng nào đó, không rõ. Chỉ biết là khi được cậu ôm như thế này, cô cảm thấy rất ấm áp, lo sợ cũng vơi đi một ít.

Nhưng cô không hề biết, phía xa xa kia đang có người nhìn cô bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Đinh Trần Hải Yến đứng khuất sau gốc cây to, nhìn chăm chăm vào cô. Ánh mắt cô ta toát lên vẻ giận dữ lại có phần bi thương. Cô ta hận Vũ Linh Nhi! Rất hận! Dường như trái tim băng giá mà cô chưa lần nào chạm để được đến thì cô gái đó lại có thể cầm trong tay? Tại sao?

Tại sao? Cô đã từng tự hỏi với chính mình câu này rất nhiều lần. Nhưng vẫn là không tìm ra đáp án. Cô khẽ nhìn người đang nằm trên cáng kia. Hấn sắc mặt nhợt nhạt nằm bất động ở đó. Cô thật sự rất đau khổ? Là tại cô mà hấn ra nông nổi này ư? Không! Không phải tại cô! Là tại Vũ Linh Nhi! Chính là tại con nhỏ đó!

Là tại con nhỏ đó khiến hấn bị thương. Đôi mắt cô ánh lên đầy thù hận, thù hận trong đau khổ. Tại sao hấn lại vì cô ta mà khiến bản thân mình ra nông nổi này chứ? Tại sao hấn lại luôn bảo vệ cô ta?

Đinh Trần Hải Yến hai bàn tay nắm chặt thành quyền. - Anh đối với tôi còn chưa từng có lấy một cái nhíu mày, chưa từng có lấy một lần rơi lệ, một lần quan tâm. Tại sao? Là tình yêu của cô dành cho hấn không đủ sao?

Cô thật giống như một con người tự lao mình vào ngọn lửa. Cho đến khi bị thiêu rụi vẫn ngu ngốc hỏi tại sao? Cô đã trở thành một con người mù quáng, đã không thể quay đầu lại rồi.

Nhưng... cô có gì thua kém cô ta? Tại sao hấn lại không nhìn đến cô. - Cô luôn tự hỏi là như vậy.

Đinh Trần Hải Yến cầm chặt sợi dây hình thánh giá trong tay, sau đó cô ta mở tay ra. Chiếc vòng tuột khỏi tay, lập tức rơi xuống dòng suối nước đang chảy siết. Hãy để nó... mãi mãi biến mất khỏi thế gian này... mãi mãi...

Cô quay người, bỏ đi. Cái ánh nhìn cuối cùng đầy thù hận. Cô sẽ không để yên cho việc này diễn ra như vậy đâu.

Ở trong lều, cậu đắp chăn cho Vũ Linh Nhi, rồi ngồi xuống bên cạnh cô, lo lắng hỏi:

“ Cậu nửa đêm lại vào rừng làm gì thế hả? Có biết tôi lo lắng thế nào không?”

Cô bây giờ mới chợt nhớ ra mục đích của mình khi vào trong rừng. Cô vẫn chưa tìm thấy chiếc vòng đó. Cô ngồi bật người dậy, cô phải đi tìm.

“ Cậu đi đâu? Ngoan ngoan nằm xuống cho tôi.” Cậu hơi nhú mồm, ấn cô nằm xuống. Không phải cô vẫn muốn đi thăm hắc đầy chứ? Trong lòng cậu lại nổi lên một chút ghen tuông.

Cô bị cậu kéo nằm xuống, chỉ có thể nhìn cậu, đôi mắt ngập đầu khó xử.

“ Xin lỗi.” Cô nhỏ giọng nói.

“ Thôi, quên đi. Cậu không sao là tốt rồi, biết tôi lo lắng vậy thì sao này đừng có đi lung tung nữa.” Hoàng Thiên Vũ xoa xoa đầu cô, cậu phát hiện ra mình không thể nào nổi giận với cô được.

“ Không phải. Thật... thật ra... tôi là rơi chiếc vòng đó ở trong rừng rồi.” Cô ấp úng nói, cũng không dám nhìn cậu. Cậu sẽ giận cô sao?

“ Cậu... Vì vậy nên cậu mới vào rừng tìm?” Cậu đột nhiên cảm thấy có chút ngọt ngào. Cô vẫn luôn nghĩ tới cậu như vậy sao?

“ Xin lỗi.”

“ Ngốc! Mất rồi thì thôi.” Cậu mỉm cười, nắm lấy tay cô.

“ Nhưng...”

“ Tôi sẽ không giận cậu. Sau này cũng không được vì thế mà làm mấy chuyện nguy hiểm nữa. Biết không?”

“ Ừ.” Cô gật gật đầu, nhìn cậu cười. Cậu cũng khẽ mỉm cười. Cậu phát hiện ra là chỉ cần nhìn thấy cô cười, cậu cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

“ Ngủ đi.” Cậu dùng tay che hai mắt cô lại, giống như khi dỗ một đứa trẻ con ngủ.

Cô nghe theo lời cậu, nhắm mắt lại, nhanh chóng ngủ đi.

Cậu một mình ngồi yên lặng nhìn cô. Cô vẫn luôn ngây thơ, luôn trẻ con như thế. Nhưng cậu là thực sự thích tính cách của cô, đơn giản mà sống, không phải bận tâm về những chuyện khiến mình đau đầu. Đây cũng là một cuộc sống mà cậu muốn. Nhưng... cậu lại không thể nào sống như thế được. Có phải như thế mà cậu thích cô không?

Vũ Linh Nhi ngủ, khuôn mặt thật bình yên. Lại còn mỉm cười, không biết cô gặp gì trong mộng mà vui đến thế. Cậu khẽ xoa xoa má cô, một cảm giác ấm áp tràn vào trong lòng.

Cậu không biết, cô có thể cười được như vậy là do cậu sao?

Vì có sự cố xảy ra nên chuyến cắm trại kết thúc sớm hơn dự tính. Cũng vì lo lại có thêm học sinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên sáng sớm ngày thứ hai tất cả đã rời khỏi nơi cắm trại để trở lại thành phố. Chuyến cắm trại không mấy suôn sẻ đã kết thúc. Mọi thứ lại đi về với quỹ đạo ban đầu của nó.

Trong phòng học, vào giờ nghỉ trưa.

“ Hắc ta sẽ không sao chứ?” Lưu Anh Phương cầm một miếng bánh, nhìn cậu tò mò hỏi. “Hắc” ở đây dĩ nhiên là để chỉ Trần Hà Duy – người mà bây giờ vẫn còn đang nằm trong bệnh viện.

“ Nghe chị An nói thì không sao.” Cậu nhìn sang chỗ Vũ Linh Nhi, lên tiếng.

“ Mà cũng thật kỳ quái, nghe nói hôm nay Gyu về mà. Sao lại không thấy cậu ta đâu?”

Lưu Anh Phương vừa nói dứt lời thì một dáng người đã xuất hiện ở trước cửa lớp. Đúng là vừa nhắc đến Tào tháo thì Tào tháo liền xuất hiện. Chan Jung Gyu bước vào lớp với vẻ mặt không mấy gọi là vui vẻ.

Cậu ta vứt chiếc vali xuống đất, đi ngay đến bàn của Hà Vi Băng, lập tức kéo cô bạn đứng dậy, vẻ mặt đang rất tức giận. Không phải là vừa xuống máy bay đã chạy vội đến đây đây chứ?

“ Có thật không? Cậu nói đi! Có thật là như vậy không?” Cậu ta nắm chặt lấy hai vai Hà Vi Băng, trước những con mắt ngạc nhiên của mọi người , gào lên.

“ Chan Jung Gyu! Cậu làm cái gì thế hả?” Lưu Anh Phương ngay lập tức chạy đến, chen vào giữa hai người bọn họ, đứng chắn trước mặt Hà Vi Băng.

Chan Jung Gyu không thèm để ý đến cô gái kia, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Hà Vi Băng một cách đầy tức giận, cậu lặp lại câu hỏi: “ Cậu nói đi! Có thật không?”

“ Gyu! Có gì từ từ nói.” Hoàng Thiên Vũ cũng chạy lại kéo tay cậu ta nhưng lại bị cậu ta thô bạo hất ra.

Hà Vi Băng ban đầu còn có chút ngạc nhiên, sau đó như hiểu ra điều gì. Cô chỉ khẽ cười buồn: “ Cậu biết rồi sao?”

“ Cậu nói đi!!! Có thật là như vậy??” Chan Jung Gyu hoàn toàn mất kiểm soát, một lần nữa nắm chặt lấy cánh tay Hà Vi Băng, siết thật chặt.

“ Cậu! Có gì từ từ nói! Động tay động chân cái gì?” Lưu Anh Phương cầm lấy tay cậu ta.

“ Tránh ra!!!” Chan Jung Gyu đẩy mạnh người đang ngăn cản mình ra. Cả người Lưu Anh Phương mất thăng bằng ngã xuống đất.

“ Anh Phương! Không sao chứ?” Hoàng Thiên Vũ chạy lại đỡ cô.

Lưu Anh Phương thật sự nổi giận, gạt tay của Vũ ra, gào lên: “ Rốt cuộc là cậu nổi điên cái gì hả?”

Nhưng Jung Gyu giờ đây hoàn toàn không quan tâm gì đến cô. Cậu ta nhìn chăm chăm về phía Hà Vi Băng. Trong đôi mắt có giận dữ, có sợ hãi, lại giống như có người mới lừa dối cậu ta.

“ Nói đi! Có phải cậu sắp sang Hàn không?” Chan Jung Gyu gần ra từng chữ, đôi mắt nhìn về phía Hà Vi Băng đang đứng bất động. Cậu ta thật sự mong cậu trả lời là không phải.

“ Sang Hàn? Chan Jung Gyu! Cậu nói cái gì thế hả?” Lưu Anh Phương lập bấp kinh hãi hết nhìn Chan Jung Gyu rồi lại quay sang nhìn Hà Vi Băng.

“ Cậu...” Hoàng Thiên Vũ cũng ngạc nhiên không kém.

“ Đúng!” Ngược lại Hà Vi Băng lại hết sức bình tĩnh, cô biết rồi thế nào ngày này cũng đến.

Chan Jung Gyu như hoàn toàn mất đi sức lực, buông Hà Vi Băng ra, cả người ngã ngồi trên mặt đất.

“ Hóa ra... Nhưng tại sao lại không nói... cho tôi...” Cậu ta thần thờ nhìn lên phía cô.

“ Không phải việc gì quan trọng. Có nói cũng đâu thay đổi được gì?” Hà Vi Băng nghiêng đầu không nhìn ánh mắt của cậu ta, đôi bàn tay hơi run.

“ Không phải việc gì quan trọng? Cậu coi tôi, à không, cậu coi tất cả chúng tôi là cái gì? Bạn cậu ư? Cậu có biết là mình đang làm cái gì không?” Chan Jung Gyu chậm rãi mà nói, bình tĩnh đến nỗi khiến người ta phát sợ.

85. Chương 86

Tại “Góc khuất”, một bàn bốn người hai nam hai nữ dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác. Nhưng không khí ở đó lại không mấy tốt đẹp.

“ Cậu bao giờ đi?” Hoàng Thiên Vũ hỏi.

“ Một tháng sau.” Hà Vi Băng hơi cúi đầu, bình tĩnh mà trả lời.

“ Cậu tại sao lại không nói cho chúng tớ biết?”

Lưu Anh Phương bây giờ cũng không còn tâm trí mà ăn uống. Thái độ kỳ lạ của Hà Vi Băng dạo gần đây, hóa ra là vì việc này mà ra.

“ Nói ra thì được tác dụng gì? Tờ cũng đã quyết định rồi.”

“ Không được tác dụng gì?” Chan Jung Gyu này giờ im lặng đột nhiên lại lên tiếng, cậu ta tức giận mà nhìn Vi Băng. “ Cậu nghĩ đây là trò đùa sao?”

Cậu ta lần này không thể nào nhịn được. Vì cái gì mà cô lại chịu đựng một mình chứ? Không phải là còn có cậu, có mọi người ở đây sao? Chẳng lẽ cô không coi Chan Jung Gyu này ra gì sao? Trong lòng cậu ta lại nổi lên một chút chua xót, một chút bất lực.

Cậu rốt cuộc làm gì vậy chứ? Nếu không phải khi sang Hàn cậu gặp Lee Woon Kyo và biết hết mọi chuyện thì có phải lúc Hà Vi Băng lên máy bay, mọi người mới biết không? Cậu hiểu rõ thứ tình cảm mà mình giành cho cô gái đó. Vì vậy cậu lại càng cả thấy vô lực hơn. Chính xác là cậu thấy bản thân mình hoàn toàn vô dụng.

“ Gyu! Thôi đi. Dù sao cũng lỡ rồi.” Là Hoàng Thiên Vũ lên tiếng.

“ Cậu không đi không được sao?” Anh Phương nắm lấy tay Băng, cô vốn biết cô bạn này của cô không thích làm những việc như thế này. Tính của Hà Vi Băng vốn ương bướng, khó bảo, nếu cô ta có không thích, dù có ép cũng không làm cô ta thay đổi. Nhưng... lần này...

Hà Vi Băng nhìn cái nắm tay của cô bạn, khẽ thở dài: “ Không được.”

“ Được rồi. Cũng không phải là đi đâu xa. Muốn thì có thể đến thăm được mà.” Hoàng Thiên Vũ cười một cái, phá tan đi bầu không khí căng thẳng xung quanh. Bọn họ dù gì cũng là bạn bè, cũng không nên làm khó nhau. Mỗi người nhường một bước. Ra đi cũng không phải là một chuyện không tốt. Nghĩ thoáng một chút, sống sẽ vui vẻ hơn.

Bọn họ giờ cũng chỉ có thể làm như vậy thôi. Nói thì nói là bạn bè nhưng đến những lúc cần thì lại không giúp được gì. Bởi vì bọn họ đối với nhau là bạn. Nhưng gia đình, ba mẹ bọn họ chỉ là một đối tác làm ăn với nhau. Không ai lại chịu giúp đỡ một công ty đang trên bờ vực phá sản cả. Trên thương trường chỉ có lợi ích và tiền bạc. Nếu bạn không giữ được những đồng vàng đó thì coi như bạn không thể tồn tại trong cái thế giới khắc nghiệt này được nữa. Thế giới mà con người làm bạn với tiền.

Trần Hà Duy bị thương cũng không mấy gọi là quá nặng. Tay chân chỉ bị trần xước một chút, nếu nói đến nặng nhất có lẽ là vết thương ở lưng, lại thêm ở ngoài trời lạnh cả đêm và mất máu nữa. Cũng phải nằm viện đến vài tuần.

Hiện giờ hẳn ta vẫn còn đang ở trong bệnh viện. Phòng bệnh số 334 trìm trong yên lặng. Bên trong, ngoài bệnh nhân ra thì chẳng còn ai cả. Trần Hà Duy ngồi trên giường, nhàn rỗi không có việc gì mà xem tivi. Thế nhưng ánh mắt lạnh lùng một chút cũng không đặt vào chương trình đang được phát. Hẳn ta nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời hôm nay có chút xám xịt.

“ Cạch!”

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra. Vũ Linh Nhi đứng nép sau cánh cửa chỉ thò mỗi đầu vào. Cô thật sự lo cho hẳn, dù gì hẳn cũng vì cô mà bị thương.

“ Không vào thì đi ra ngoài.” Vẫn là cái giọng lạnh lùng ấy.

Vũ Linh Nhi bước vào phòng, đóng cửa lại. Cô đứng cánh hẳn một khoảng khá xa. Cô không dám đến gần hẳn, mỗi lần như thế là cô lại cảm thấy có chút sợ. Cô lại chăm chú nhìn hẳn. Hẳn vẫn như vậy, chỉ có là khuôn mặt hơi nhợt nhạt. Còn lại cái bộ dạng lạnh lùng vẫn không đổi.

“ Tôi ăn thịt cô sao?” Hẳn “phụt” một cái tắt tivi đi, quay sang nhìn cô.

Cô sợ hãi rụt cổ lại, cái đầu nhỏ lắc liên tục.

Hắn cảm thấy cô gái này thực giống như một con mèo nhỏ. Mà con mèo này hiện tại đang cụp tai, phe phẩy cái đuôi trước mặt hắn. Hắn về mặt thoáng cái dịu lại đôi chút nhưng vẫn có đủ độ “sắc” khiến cô cả người run cầm cập.

Hắn nhìn cô, ánh mắt khê liếc về phía chiếc ghế gần giường. Cô nhìn lại hắn, tròn mắt ngạc nhiên mà nhìn.

Hắn không biết cô giả ngu hay là ngu thật, cả một việc đơn giản như vậy cũng phải để hắn nói ra sao? Cô vẫn nhìn hắn, hắn kiên nhẫn để cho cô nhìn, đôi lông mày thoáng nhíu lại tỏ vẻ bức bối.

Cô một lúc lâu sau mới hiểu ra ý hắn đã thấy khuôn mặt hắn đằng đằng sát khí. Cô sợ hãi vội vàng vàng chạy đến cái ghế kia, yên vị ngồi lên dóm không dám nhúc nhích.

Hắn về mặt thỏa mãn nhìn cô. Ánh mắt cũng không còn lạnh lùng như trước nữa. Đường như cái thứ tình cảm riêng tư đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của hắn nữa. Đạo gần đây hắn thường xuyên muốn nhìn thấy cô, nhìn thấy cô thì có lúc sẽ vui vẻ, có lúc lại cảm thấy bức bối đến khó chịu. Nhưng dường như cái mong muốn chiếm hữu trong hắn càng ngày càng lớn hơn, nhìn thấy con mèo nhỏ ngoan ngoãn khiến hắn thực thỏa mãn. Hắn phải chăng đã quên mất cái tích cách lạnh lùng, độc ác của mình rồi.

Hắn không lên tiếng, cô cũng không lên tiếng. Hai người đều nhất loạt im lặng. Cô lại cảm thấy ngồi cùng hắn thế này có chút gượng gạo, không được tự nhiên cho lắm.

“Câm sao?” Rốt cuộc vẫn là hắn phá tan không khí im lặng này trước.

“Ah, tôi...” Cô lúng túng cúi đầu xuống, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau. Cô vốn định đến đây thăm hắn một chút, hắn bị thương khiến cô cảm thấy lo lắng. Nhưng đến rồi thì lại không biết nói gì. Giữa hai người dường như có cái gì không thích hợp.

“Sao?” Hắn nhướn mày, ghé sát mặt về phía cô. Môi hắn còn khê chạm vào má cô. Đôi môi có chút lạnh không hiểu sao khiến mặt cô đỏ bừng. Trong giọng nói của hắn ngẫu nhiên lại có một phần ôn nhu.

Cô tròn tròn mắt, tim đột nhiên đập nhanh dữ dội. Cô theo phản xạ tự nhiên đứng bật người dậy, chạy ra khỏi phòng.

Hắn nhìn theo bóng dáng của cô, cũng không ngăn cản. Hắn khê bật cười. Con mèo nhỏ cũng biết xấu hổ sao?

Nhưng khuôn mặt hắn đột nhiên đông cứng lại. Hắn vừa cười? Không phải trước đây hắn chưa từng cười, nhưng nụ cười đó đều là những nụ cười lạnh khốc, hoàn toàn không có lấy nửa phần thật lòng. Còn hắn, giờ đây đang thực sự cười. Một cách vui vẻ.

Có lẽ hắn đã vì cô gái kia mà thay đổi quá nhiều. Hắn nguyện vì thế mà thay đổi. Nhưng... liệu có xứng không? Trong hắn chỉ ngập đầy thù hận, sẽ có chỗ cho tình cảm?

Cậu bước ra khỏi “Góc khuất”, mặt trời cũng đã bắt đầu ngả về tây. Mấy người kia cũng đã ai về nhà nấy. Nói gì thì nói, tình trạng hiện giờ của mọi người đều không tốt. Có cảm giác như quan hệ bạn bè của bọn họ có chút gượng gạo. Ai cũng có tâm trạng riêng. Có lẽ là mỗi người cần phải có thêm thời gian để bình tâm lại. Và cậu cũng vậy.

Đạo gần đây xảy ra rất nhiều chuyện khiến cho đầu óc cậu trở nên rối tung lên. Cậu nghĩ, mình cần phải có một chút thời gian để suy nghĩ là về những việc này.

“Tiểu Vũ!” Một giọng nói đột ngột vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu.

“Chị...” Hoàng Thiên Vũ nhìn người đứng trước mặt mình, trong lòng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Đây đúng là Phương Tử Linh. Thế nhưng... mái tóc dài màu đen đâu rồi? Người đứng trước mặt cậu đây, là một cô gái có mái tóc ngắn ngang vai màu café.

“Chị cắt tóc rồi. Từ nay chị cũng sẽ không để tóc dài nữa.” Phương Tử Linh nhìn cậu, cô khê cười, bình tĩnh nói. Cô luôn muốn bản thân mình thật bình tĩnh, cô muốn mình phải ra đi trong vui vẻ. Thế nhưng... ai biết trái tim kia đang nhói đau.

Có người đã từng nói, nôm biết nín kéo đúng lúc, dừng đúng lúc, buông tay đúng lúc. Nhưng còn cô, đã là gì đâu mà nín kéo, chỉ có thể trầm lặng mà buông tay thôi. Mỗi tình đầu thường là mỗi tình khó quên nhất, và cũng là mỗi tình nhiều chông gai nhất.

Cô cắt tóc cũng giống như cắt đứt những hy vọng về cậu, cô sẽ không còn là người luôn nhìn về phía cậu nữa, cũng sẽ không còn là người đứng đằng sau cậu nữa. Con đường sau này của cô sẽ là con đường ngược chiều với cậu. Hai người là giờ chỉ là bạn, là chị em. Cô từ bỏ để có thể bắt đầu một cuộc sống mới.

“Chị, em...” Cậu có chút lung túng nhìn cô. Còn cô thì vẫn mỉm cười, một nụ cười nhẹ. Cô không muốn cậu nhìn thấy bất cứ đau khổ gì ở cô. Cô không muốn cậu có cảm giác tội lỗi. Cô không muốn cậu thương hại cô. Như vậy cô sẽ không thể từ bỏ. Và hơn ai hết cô hiểu cậu không có lỗi gì trong chuyện này. Chỉ là cô đơn phương thích cậu mà thôi.

“Đừng có làm cái vẻ mặt như chị sắp chết vậy. Chỉ là kết thúc mỗi tình đầu thôi mà.”

Cậu vẫn im lặng nhìn cô. Cậu hoàn toàn không biết nên nói gì vào lúc này.

“Chị chỉ muốn nói với em là... mong em hạnh phúc. Luôn luôn vui vẻ như bây giờ nhé.” Cô cười nhìn cậu, đây có lẽ là lần cuối cùng cô nhìn cậu bằng thứ tình cảm như vậy.

“Chị cũng phải hạnh phúc.”

“Ừ.” Cô nhìn cậu, sau đó quay người bỏ đi. Cô sắp không chịu đựng được nữa rồi. Cô không muốn phải khóc trước mặt cậu. Cô phải rời khỏi đây, cách cậu càng xa càng tốt.

Cô chạy, chạy thật nhanh. Cô không dám quay đầu lại. Vì cô sợ, cô sẽ không đủ dũng cảm bước tiếp. Vì cô sợ cậu nhìn thấy cô khóc. Từng giọt nước mắt chất chảy ra khỏi hốc mắt, lăn dài trên mặt cô. Cô khóc. Trái tim cô cứ nhói đau, rất khó chịu. Hóa ra cô biết, tình yêu khi bắt đầu thì thật dễ dàng, nhưng khi kết thúc lại thật khó khăn. Phương Tử Linh cô yêu cậu, trước đây là vậy, bây giờ có lẽ vẫn vậy. Nhưng cô mong tương lai thì không.

“Bộp!” Cô đột nhiên va phải ai đó.

Cô hơi giật mình, đôi mắt cô ướt đẫm toàn là nước mắt. Cô mờ mịt ngẩng đầu lên,. Nhưng bây giờ cô không còn tâm trạng để mà xem đó là ai nữa. Cô khẽ cúi đầu thốt lên hai tiếng: “Xin lỗi” rồi nhanh chóng chạy đi.

Lưu An Vũ quay đầu, nhìn theo bóng dáng người vừa va phải mình. Anh ta hình như nhận ra cô gái đó. Không phải là người lần trước đến quán của anh sao? Cô ta khóc?

86. Chương 87

Hoàng Thiên Vũ đứng nhìn theo bóng lưng Phương Tử Linh rời khỏi, cậu lại khẽ thở dài, tâm trạng ngổn ngang không yên. Cậu quay người, bước đi trên con đường ngược hướng với con đường mà cô gái đó đã đi. Cậu ra ngoài đường lớn, bắt taxi về nhà.

“Cậu chủ. Cậu về rồi. Ông chủ cũng vừa mới về hồi chiều.” Quản gia Huỳnh mở cổng cho cậu. Cậu ngạc nhiên nhìn ông.

Quản gia là Hoàng Minh Thành đã về. Cậu bước vào nhà, đã thấy ông đang ngồi trong phòng khách đọc báo.

“Ba. Ba về khi nào vậy?”

Hoàng Minh Thành thấy cậu bước vào thì bỏ tờ báo xuống bàn.

“Công việc ở chi nhánh giải quyết nhanh hơn ba tưởng. Còn nữa, chuyện ở Mỹ con làm tốt lắm.”

“ Dạ.” Đối với cậu lời khen của người đàn ông này hoàn toàn không khiến cậu cảm thấy vui vẻ. Cậu không phải là đứa trẻ vừa được khen thì liền tí mắt cười như hồi bé. Cậu biết ý nghĩ thật sự của lời khen đó là gì. Nó đối với cậu giống như một áp lực, rằng lần sau cậu sẽ phải làm tốt hơn.

“ Được rồi. Vào thư phòng đi. Ba có chuyện cần nói.”

Bước theo Hoàng Minh Thành lên tầng, cậu không hiểu lần này ông ta định nói gì với cậu. Chắc chắn không phải là tình cảm gia đình gì cho cam. Cậu cũng hiểu lần này ba cậu về không chỉ đơn giản là khen cậu một câu. Không hiểu sao, cậu lại có chút bất an.

Trần Hà Duy mang vết thương chưa lành hẳn xuất viện, hẳn ở cái nơi nhàm chán này cũng đã 2 tuần. Hẳn không chịu được cái mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện, thực rất khó chịu. Dù sao cũng không phải là lần đầu bị thương, một chút này cũng chẳng đáng là gì.

“ Duy!” Trên sân trường, có người gọi hắn. Dạo gần đây hẳn thực thường xuyên đến trường, có lẽ là đến trường nhiều có thể nhìn thấy Vũ Linh Nhi. Hẳn dường như không điều khiển nổi cảm xúc của mình.

Nhưng giờ không phải là lúc nói chuyện đó. Người đứng trước mặt hắn hiện giờ là Đinh Trần Hải Yến.

“ Anh xuất viện rồi sao?” Cô ta khẽ cười. Hai tuần nay cô không dám đến thăm hắn ta. Bởi vì cô thật sự không biết mình sẽ đối mặt với người này như thế nào.

Hắn im lặng, lạnh lùng nhìn cô. Cô khẽ thở dài.

“ Em có chuyện muốn nói với anh.”

“ Tôi không rảnh.” Hắn quay người đi, thái độ chán ghét đến cực điểm.

Trong mắt cô ta xẹt qua một tia bi thương.

“ Liên quan đến Vũ Linh Nhi.”

Quản nhiên, hắn dừng lại, hơi quay đầu nhìn cô. Cô kiên định nhìn lại hắn. Cô vẫn luôn là người đi đằng sau dõi theo hắn, nhìn hắn. Nhưng hắn lại bỏ lại cô mà nhìn đến một người khác. Trong cô có đau khổ, có căm hận. Cô không cam tâm, cô hận hắn, cô hận Vũ Linh Nhi.

Bể bơi vào mùa đông thì không có ai lui tới, cực kỳ vắng vẻ. Ở đây lại có hai người. Trần Hà Duy đứng dựa lưng vào tường, đôi mắt vẫn lạnh lẽo nhìn người trước mặt mình. Đinh Trần Hải Yến đứng cách hắn không xa, hai tay như vô thức nắm chặt lại.

“ Nói đi.” Hắn lạnh lùng ra lệnh.

“ Em dù gì cũng là bạn gái anh. Có cần phải lạnh lùng thế không?” Đinh Trần Hải Yến khẽ cười, giống như là đang tự giễu chính bản thân mình.

Hắn không lên tiếng, cũng không thèm nhìn cô.

“ Sao chứ? Không nhìn bạn gái này đến một cái sao?” Cô ta cười, dường như là đã phát điên đến nơi rồi, cô vì hắn ta mà sắp không chịu đựng được nữa rồi. Tình yêu không được đáp lại là loại tư vị đau khổ như vậy sao?

Cô nói: “ Anh đây có bạn gái nhưng lại đi quan tâm đến người khác sao?”

Hắn ta nhìn cô, buông ra mấy lời lạnh lùng, đến nỗi cô cảm thấy toàn thân đều lạnh lẽo, không có lấy độ ấm.

“ Không liên quan đến cô.”

“ Không liên quan sao? Tại sao lại không liên quan? Em là bạn gái anh! Là bạn gái anh đấy!” Cô như gào lên. Cô nhìn thẳng vào mắt hắn ta với một loại phần uất và đau khổ. Nếu tình yêu của cô là một tình yêu

mù quáng, thì nó sẽ không có điểm dừng. Nhấn nạy của cô cũng có giới hạn, cô cũng là một con người biết ghen tuông và hận thù.

“Vậy thì chia tay đi.” Hấn bình thần mà nhìn cô. Lời nói đơn giản đó của hấn nhưng lại như đâm vào người cô một nhát dao. Đâm vào trái tim đang yêu, đang đau khổ của cô. Khiến cô giãy dụa trong một vũng máu đen của tuyệt vọng. Chia tay? Hấn có thể nói ra lời này một cách dễ dàng như vậy sao?

Không! Cô không muốn từ bỏ! Cô không muốn mất hấn! Không muốn! Chỉ cần cô có được thể xác của hấn thôi cũng được!

“Em... anh đừng nói như vậy. Em xin lỗi... là lỗi của em...” Cô nhìn hấn đầy tuyệt vọng và đau khổ, cô nắm lấy bàn tay hấn, một cảm giác lạnh lẽo tràn vào trong lòng cô. Cô rất hận hấn, và cũng rất yêu hấn.

Hấn giật tay ra khỏi tay cô.

“Anh...” Cô ta nhìn hấn đầu uất hận, nhưng trong đó còn có bi thương, có sợ hãi, có đau khổ. Trong lòng cô giống như đang có một cơn bão, tiếng gào thét của gió, tiếng sóng biển cuộn cuộn nhấn chìm mọi thứ.

Hấn không nhìn cô, quay người toan bỏ đi. Nhưng, hấn đột nhiên dừng lại. Có một dáng người đang tiến về phía này. Hấn đột nhiên lại ngậy người. Đinh Trần Hải Yến từ trong thù hận nhìn theo hướng hấn, mắt cô ta đột nhiên ánh lên một ngọn lửa, nỗi giận dữ trong lòng cô đột nhiên lại bùng lên mãnh liệt. Nó cướp đi lý trí của cô.

Vũ Linh Nhi đang đi đột nhiên dừng lại. Cô nhìn thấy hai người. Vốn cô chỉ định dạo quanh trường một chút thôi nhưng không ngờ lại gặp hai người này. Cô giật mình, quay người, bỏ đi.

“Đứng lại.”

Khi hấn vẫn còn chưa định thần lại, Hải Yến đã lên tiếng. Cô ta đi ngang qua hấn, tiến đến chỗ Vũ Linh Nhi, hai bàn tay nắm chặt thành quyền.

“Chát!!!” Một tiếng tát chói tai vang lên, bên má phải Vũ Linh Nhi hấn lên năm vết ngón tay.

Trần Hà Duy đôi lông mày nhíu chặt lại, trong mắt nổi lên tức giận. Hấn ta siết chặt lấy cổ tay Đinh Trần Hải Yến, kéo cô ta lại đối diện với hấn.

“Cô làm cái gì thế hả?”

Vũ Linh Nhi im lặng, bên má phải bỏng rát. Cô trân trân nhìn hai người kia.

“Sao hả? Em đánh cô ta anh xót sao?” Đinh Trần Hải Yến đã bị lửa giận đốt đi lý trí, cô ta trừng mắt nhìn hấn, giãy dụa thoát khỏi cái siết tay của hấn.

“Em còn có thể làm thế này!” Nói xong, cô ta vung một bạt tay nữa vào mặt Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi loạng choạng lùi ra sau mấy bước. Cả người dựa sát vào tường. Vẻ mặt đầy hoảng sợ. Chuyện của bọn họ tại sao lại lôi cô vào chứ?

“Cô!” Hấn ta đôi lông mày nhíu chặt lại, ánh mắt toát lên đầy vẻ nguy hiểm.

“CHÁT!!!” Một tiếng tát nữa lại vang lên. Nhưng lần này người lãnh nó lại là Đinh Trần Hải Yến.

Cô ta cả người đều ngã xuống đất, trên má ửng đỏ thành một vệt. Cô ta trừng mắt nhìn lên hấn ta.

“Anh tát tôi?”

Sau đó cô ta quay đầu, nhìn chằm chằm về phía Vũ Linh Nhi, đôi mắt vẫn lên những tia máu đỏ ngầu. Cô ta giống như một con thú đã nổi cơn điên, lao nhanh về phía Vũ Linh Nhi, nắm chặt lấy tóc cô, kéo gần về phía bề bới.

“Cô muốn chết??” Hấn ta nắm chặt lấy tay Đinh Trần Hải Yến, lạnh lùng nhìn cô, cái nhìn của sợ chết choc.

“Được! Anh giết tôi đi.”

Cô ta không buông Vũ Linh Nhi ra. Cả ba người rơi vào thế giằng cô với nhau. Vũ Linh Nhi bị đẩy ngã xuống hồ. Mặt nước lạnh băng xáo động. Cô vùng vẫy trong nước lạnh. Cô không biết bơi.

“ Buông ra!” Hấn ta định nhảy xuống hồ như lại bị Hải Yến giữ chặt lấy. Ánh nhìn của hấn nhìn cô ta đầy sát ý. Đinh Trần Hải Yến cũng nhìn lại hấn, trong mắt là giận dữ cùng đau khổ.

“ Cứu...” Vũ Linh Nhi yếu ớt kêu lên, toàn thân cô đều trở nên tê dại và lạnh ngắt. Cô vùng vẫy trong vô vọng.

“ Linh Nhi!!” Đột nhiên có giọng nói từ tần trên truyền đến. Hoàng Thiên Vũ sợ hãi chạy ngay xuống hồ bơi.

“ Cô buông ra!” Hấn ta vùng mạnh tay ra khỏi Hải Yến. Nhưng cô ta không biết lấy đâu ra sức lực giữ chặt lấy hấn. Hấn ta nhìn con người nhỏ bé đang vùng vẫy trong nước kia, trong lòng không khỏi nổi lên một trận đau lòng.

Đúng lúc đấy, Hoàng Thiên Vũ chạy đến nơi. Sát mép hồ, đột nhiên cậu lại dừng lại. Trong mắt hiện lên do dự cùng sợ hãi. Đôi chân cậu như dính chặt vào mặt đất không thể nào di chuyển được. Cậu trở mắt nhìn Vũ Linh Nhi từ từ chìm xuống, hai bàn tay nắm chặt thoáng run rẩy.

Cậu không biết bơi. Chính xác là cậu rất sợ nước. Một tai nạn hồi nhỏ đã tạo thành nỗi ám ảnh đeo lấy cậu. Nhưng giờ đây, khi nhìn thấy người con gái cậu yêu đang vùng vẫy lấy sự sống. Cậu lại chỉ trở mắt đứng nhìn. Nỗi sợ hãi và tình cảm giống như đang giằng xé lấy cậu. Cậu do dự, sợ hãi.

Vũ Linh Nhi cuối cùng không chịu được nữa, từ từ chìm xuống đáy hồ. Hấn ta hoảng sợ, đẩy ngã Đinh Trần Hải Yến, nhảy ngay xuống hồ. Bọt nước bắn lên tung tóe.

Hải Yến ngồi bệt xuống đất, đôi mắt đầy bi thương, từ hốc mắt chảy ra một giọt lệ trong suốt.

Trong The smile có những mối tình đơn phương.

Nếu như Chan Jung Gyu chọn yêu một cách thâm lặng,

Phương Tử Linh chọn cách buông tay

Thì cô ta – Đinh Trần Hải Yến lại chọn yêu một cách mù quáng.

87. Chương 88

Hoàng Thiên Vũ đứng yên lặng bên bể bơi, đôi mắt trần trần nhìn người kia cứu Vũ Linh Nhi từ dưới nước lên. Cậu không rõ trong lòng mình đang là loại tư vị gì. Ghen tức? Đau khổ? Sợ hãi? Không! Cậu không có tư cách. Nỗi sợ hãi dường như đã nuốt đi toàn bộ lý trí cùng ú trí của cậu.

Cậu không thể chiến thắng được nỗi sợ của chính bản thân mình ư? Thật ra cậu cũng chỉ là kẻ hèn nhát. Trong mỗi con người đều có hai bản tính cách đối lập, mỗi khi bạn quyết định làm gì đó cũng chính là lúc hai tính cách đó giao tranh, cũng giống như con quỷ. Và bạn chỉ là nô lệ làm theo mệnh lệnh của con quỷ nào chiến thắng mà thôi.

Còn cậu? Trong cậu cái gì đã chiến thắng? Không phải là nỗi sợ hãi sao? Hay chính là con quỷ của bóng tối, nó không phải độc ác, mà là vô cùng yếu đuối. Cậu nói yêu cô? Nhưng cậu là không thể chiến thắng chính bản thân mình. Cậu hận bản thân mình vì điều đấy. Cậu hận trong giờ phút đó đã không nhảy xuống cứu cô.

Trần Hà Duy bế cô lên bờ, cởi áo khoác đắp quanh người cô. Hấn ta không thèm để ý đến hai người kia, liền đưa cô rời khỏi.

Hoàng Thiên Vũ không bước nổi một bước, chính xác là cậu không dám. Không dám bước đến gần cô, không dám đối diện với cô. Trong cậu có một thứ cảm giác tội lỗi. Chỉ ít là giờ phút này, cậu không dám

nhìn cô. Mặt hồ khê xao động. Đinh Trần Hải Yến đã rời khỏi từ bao giờ. Cậu vẫn đứng lại đó. Cái lạnh buốt từ cõi lòng khiến cả người cậu như bị đóng băng.

Vũ Linh Nhi nằm trên giường trong phòng y tế, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt có chút trắng. Cả người cô đều lạnh toát, còn đang run rẩy. Cô thể chất vốn đã rất yếu, càng không chịu được lạnh. Lại thêm sợ hãi, thiếp đi đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Hắn ngồi bên giường, Hoàng Thiên An lúc này còn ở đây nhưng không biết bây giờ lại đi đâu mất. Thành ra là chỉ còn lại mình hắn.

Hắn nhìn khuôn mặt của cô, đôi mắt lạnh lùng không khỏi ánh lên tia đau lòng. Có lẽ hắn đã thay đổi rất nhiều, nhưng hắn không thể kiểm soát nổi bản thân mình. Hắn vẫn cứ đặt tình cảm lên người cô, vẫn cứ đau lòng mỗi khi cô đau lòng. Hắn không biết, khi bản thân mình đã bước vào con đường này thì đã không còn lối ra. Con đường mà hắn đang đi còn rất dài. Có thể là 10 năm, có thể là cả đời.

Hắn nắm lấy bàn tay cô, bàn tay cô lạnh toát. Hắn bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé ấy. Một to một nhỏ nắm chặt lấy. Giống như dùng chính trái tim lạnh giá của mình để sưởi ấm cô.

“ Cạch!” Cửa phòng mở ra, Hoàng Thiên Vũ bước vào.

Hắn hơi nghiêng đầu nhìn ra phía cửa, sau đó nhanh chóng quay lại, tay vẫn nắm chặt lấy tay cô.

Cậu đứng lặng ở cửa phòng, không lên tiếng. Là Hoàng Thiên An nói cho cậu đến đây. Hơn ai hết, có lẽ cô gái đó hiểu rõ em trai mình. Nhưng tiến vào đây rồi, cậu biết làm gì? Chỉ có thể đứng đó nhìn Vũ Linh Nhi? Cậu đau lòng, cậu nhìn cô mà đau lòng. Không chỉ đau cho cô, mà còn đau ỉn.

Hai con người không quen biết lại cùng nhau đi vào một con đường. Mà cuối con đường đó là tình yêu mà họ đang chờ đợi họ. Để trái tim đến được với trái tim. Nhưng liệu ai có thể đến trước. Con đường giống như một mê cung được phủ lên một màn sương mù dài đến vô tận. Một mỗi rồi.

Cậu cũng mệt mỏi rồi. Cậu rốt cuộc đứng đây để làm gì? Càng nhìn thì lại càng đau khổ, nhưng lại vẫn cứ muốn nhìn. Hóa ra tình yêu cũng khiến con người hồ đồ, khiến con người hèn nhát. Cậu đột nhiên chú ý đến bàn tay hắn ta đang nắm chặt lấy tay cô.

Người ta nói tình yêu là chiếm hữu, là loại chiếm hữu mạnh mẽ nhất, là một loại gọi là ghen tuông. Cậu hai bàn tay nắm chặt lại, trong lòng nổi lên tức giận.

“ Bỏ tay cô ấy ra.”

Cậu vẫn đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nhìn hắn. Hắn quay đầu sang nhìn cậu, ánh mắt hai người giao nhau, không khí liền trở nên ngột ngạt. Hắn vẫn nắm lấy tay Vũ Linh Nhi, thậm chí là chặt hơn.

“ Cậu có quyền gì?”

“ Tôi ít nhất còn là bạn cô ấy. Còn anh, anh có quyền gì? Không phải là anh có bạn gái sao?”

“ Nói cái gì?” Hắn nhìn cậu, trong đôi mắt hiện lên đầy tia máu chứng tỏ hắn đang tức giận. Một khi sự giận dữ đã lấn át lý trí thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đôi lông mày của cậu nhíu chặt lại, cả giác bực bội xâm chiếm toàn bộ cơ thể cậu. Nó giống như thôi thúc để một ngọn lửa bùng lên, khởi đầu của một cuộc chiến.

Và thật sự một cuộc chiến đã xảy ra, ngay tại đây, trong phòng y tế này. Không biết ai là người bắt đầu trước nhưng nếu để kết thúc thì phải có một kẻ thua cuộc.

Hoàng Thiên Vũ cả mặt đều bầm tím, hai tay chống vào đầu gối thở hổn hển. Trần Hà Duy không hề thối lui đến mức đó nhưng cũng không khá hơn là bao. Cậu cũng không phải là người dễ chọc, lần trước để hắn ta đánh một cú, cú đánh đó cậu vẫn còn nhớ rất rõ. Không ngờ hai người này lại có lúc giống như bọn du côn đầu đường xó chợ mà đánh nhau.

“ BỐP!!” Một cú đánh vào má phải của cậu. Cậu cũng không nường tình đập một phát vào bụng hắn ta.

Những âm thanh đấm đá cứ không ngừng vang lên. Căn phòng nhỏ vang vọng tiếng đánh nhau. Cậu dần dần đuối sức, nói gì thì nói cậu cũng không phải là đối thủ của hắn ta.

Cậu bị hắn đá một cú, cả người đều ngã xuống sàn, từ khoe miệng máu bắt đầu chảy ra. Hắn từ trên cao nhìn xuống cậu, vẻ mặt lạnh lùng đầy khinh thường. Cậu ngay lập tức vùng dậy như lại bị một cú đấm vào bụng của hắn làm cho ngã xuống. Cậu ôm bụng, ho khan vài tiếng.

“Chỉ có đến đây thôi sao?” Hắn đập vào người cậu một phát, cười lạnh. Thế nhưng, hắn vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, cơn giận trong lòng mới chỉ vơi đi một nửa. Mấy cú đấm kia của cậu, hắn vẫn phải đổi lại.

Hắn giống như một con thú hung tợn, lao vào người cậu không ngừng đấm đá. Mỗi một đòn giáng xuống không hề nương tình. Đối với kẻ thù hắn không có chuyện nhẹ tay.

“Dừng lại.” Vũ Linh Nhi từ trên giường chạy xuống, đẩy hắn ra, đứng chắn trước mặt Hoàng Thiên Vũ.

Hắn bị đẩy ra, ban đầu là ngạc nhiên, sau đó lại là tức giận. Hoàng Thiên Vũ cũng cảm thấy ngạc nhiên. Cô cả người yếu ớt đứng giữa mặt hai người con trai cao lớn, thân hình vẫn không ngừng run rẩy. Da mặt cô xanh xao nhưng ánh nhìn kiên định vẫn hướng về phía hắn. Ai bảo cô vừa tỉnh dậy đã chứng kiến cảnh này chứ.

“Tránh ra.” Hắn ra lệnh cho cô.

Cô kiên quyết lắc đầu, ánh nhìn có chút sợ sệt hướng về phía hắn.

“Cậu ấy làm gì anh chứ? Sao phải đánh nhau?”

“Tôi nói là tránh ra.” Hắn ta vẫn giữ nguyên giọng điệu đó, tức giận lại tăng lên vài phần. Cô vì cậu ta mà cảm thấy đau lòng sao? Còn dám ở trước mặt hắn chống đối hắn. Vì tên kia?

“Anh làm cái gì thế hả? Tại sao lúc nào cũng thích đánh người như vậy? Cậu ấy là bạn tôi.” Cô nhìn hắn ta, Vũ cũng là bạn của cô. Cô để mặc cho người ta đánh cậu sao? Cậu bị thương cô cũng cảm thấy không vui.

“Đã nói là tránh ra.” Hắn ta trợn mắt nhìn cô, bộ dáng vô cùng đáng sợ, Hắn ta thô bạo đẩy cô sang một bên. Vũ Linh Nhi cả người ngã xuống sàn nhà, đầu đập vào chiếc ghế gần đó.

Hắn nhất thời không kiểm soát được chính mình, sau khi đẩy ngã cô xong lại vô cùng hối hận. Hắn không biết nói gì, đôi tay giờ ra định tiến đến đỡ cô. Nhưng đôi chân mới đi được hai bước, có một người đã nhanh hơn hắn.

“Linh Nhi! Không sao chứ?” Hoàng Thiên Vũ chạy lại chỗ cô, thật kỹ càng kiểm tra xem đầu cô có bị làm sao không.

Bàn tay của hắn lơ lửng trong không trung nhất thời không biết làm sao. Cuối cùng hắn thu tay lại, nắm chặt thành quyền. Trong lòng cảm thấy có lỗi.

Cô ngồi bệt dưới đất, khuôn mặt trắng bệnh nhăn nhó đến đáng thương. Cô trừng mắt lên nhìn hắn. Cô khóc. Cô nói trong nước mắt, giọng nói gần như là gào lên.

“Anh là đồ độc ác, đồ ngang ngược, đồ tàn nhẫn. Tại sao anh lúc nào cũng thích gây khó dễ cho tôi? Tại sao anh lúc nào cũng xem vào cuộc sống của tôi? Tôi đã làm gì anh chứ? Tại sao cứ khiến tôi khổ sở?”

Có thể là nói cô yếu đuối, nói cô vô dụng. Nhưng cô là người không thể chịu được uất ức. Cô bình thường luôn sợ hắn nhưng vào thời khắc này cô gần như mất hết lý trí mà hét vào mặt hắn.

Tại sao hắn lại làm như vậy? Hắn lạnh lùng với cô, rồi lại cứu cô. Giờ lại đẩy ngã cô. Rốt cuộc là hắn muốn cái gì? Cô là người ngu ngốc, lại đơn giản. Cô tự nhận. Có thể cô không hiểu những gì hắn nói. Nhưng cô thấy những gì hắn làm. Hắn lại còn đánh Vũ.

Cô vẫn nhìn hắn, từng giọt nước trong suốt từ hốc mắt cứ chảy ra không ngừng. Tim cô giống như là bị một bàn tay ai đó bóp nghẹn lại. Khó thở. Cô cảm thấy rất khó chịu. Có lẽ cuộc sống trong bốn bức tường quá lâu đã khiến cô không tiếp nhận được với thế giới bên ngoài, khiến cô không tài nào hiểu được hắn. Hắn coi cô là cái gì?

Hắn nhìn cô. Ánh mắt có lỗi lập tức biến mất. Cô nghĩ hắn như vậy sao? Hắn đối với cô hóa ra chẳng khác nào bọn du côn thích đánh người sao? Xen vào cuộc sống của cô sao? Không phải cô mới là người bước vào cuộc sống của hắn? Hắn chỉ là người thừa trong cuộc sống của cô sao? Hắn khiến cô chán ghét sao? Chán ghét đến nỗi cô không muốn nhìn thấy hắn. Hắn sắc mặt xám xịt, lạnh lùng nhìn cô, trong mắt ẩn chứa tia tổn thương.

“Tôi chỉ như thế thôi sao?” Hắn như vô thức lên tiếng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào mắt cô, nhìn thật sâu. Hắn muốn biết trong đó ẩn chứa những gì mà khiến hắn cảm thấy đau xót đến vậy.

“Tôi...” Cô có chút hoảng hốt, cô cảm giác như mình đã nói ra điều không nên nói. Nhưng cô nói có gì sao đâu. Hắn vốn dĩ là như thế. Vậy tại sao cô lại nhìn trong hắn có tổn thương?

Hắn nhìn cô, rồi lạnh lùng bỏ đi. Cô nhìn theo bóng dáng hắn, một cái bóng cao lớn mà cô đơn.

“RẦM!!” Cánh cửa bị thô bạo đóng lại.

Cô giống như bị rút hết sức lực, vô lực mà dựa vào người cậu. Cô cảm thấy toàn thân mình đều lạnh lẽo, không ngừng run rẩy. Trong lòng không hiểu sao có một tia mất mát.

88. Chương 89

Trần Hà Duy đứng dựa lưng vào ban công. Buổi tối mưa phùn. Mưa cứ dai dẳng không dứt, giống như nỗi muộn phiền trong lòng hắn. Mưa tấp vào mặt hắn, lạnh buốt. Nhưng có lẽ giờ đây, tim hắn còn lạnh hơn. Chuyện sáng nay vẫn hằn hằn nhớ rất rõ, thậm chí từng câu nói của cô hắn vẫn còn nhớ.

“Anh là đồ độc ác, đồ ngang ngược, đồ tàn nhẫn. Tại sao anh lúc nào cũng thích gây khó dễ cho tôi? Tại sao anh lúc nào cũng xem vào cuộc sống của tôi? Tôi đã làm gì anh chứ? Tại sao cứ khiến tôi khổ sở?”

Từng từ từng chữ đó như những mũi kim đâm vào tim hắn, không phải một lần mà là rất nhiều lần. Kim không phải vật sắc nhọn như dao, mỗi khi nó đâm vào thì chỉ là đau đớn nho nhỏ nhưng lại cực kỳ khó chịu. Những vết thương nhỏ đó vẫn âm ỉ này giờ trong hắn.

Cô luôn nghĩ hắn như vậy sao? Lần đầu tiên cô dám to tiếng mắng chửi hắn lại là vì tên kia? Lưng hắn đột nhiên truyền đến từng đợt đau đớn. Hắn hơi nhăn mày, hai bàn tay bất giác nắm chặt lại. Lưng chiếc áo sơ mi trắng hắn đang mặc nhiễm một chút hồng của máu. Cô không biết, lúc nhảy xuống hồ cứu cô, nước lạnh đã ảnh hưởng đến vết thương ở lưng hắn. Thế như vết thương thể xác sao đau bằng vết thương trong lòng?

Mùa đông thật lạnh. Hắn mặc độc nhất một chiếc áo sơ mi mỏng, lại mang dáng vẻ âm thầm đến thê lương. 10 năm cuộc đời hắn sống vì thù hận hóa ra vốn đã không còn tư cách để được yêu? Trái tim không còn bằng lạnh nữa thì lại thấy đau. Hắn đã từng nói sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương đến mình. Giờ thì sao? Hắn đã sai khi hướng về phía người con gái kia sao?

Trên đường vẫn đang mưa, mưa không nặng hạt giống như một cơn gió lạnh buốt thổi qua, cũng có thể khiến người ta bị ướt. Trời tối, đèn đường sáng. Một dáng người bước đi lảo đảo trên đường, đó là một cô gái. Không, chính xác hơn thì cô gái đó tên là Đinh Trần Hải Yến.

Cô ta dường như đã say lắm rồi, bước đi xiêu vẹo cũng không vững. Khuôn mặt đỏ ửng lên không biết là vì rượu hay vì lạnh. Đôi mắt nhấp nhèn đến nhìn không rõ. Cả người cô ta đều bị mưa làm cho ướt. Nhưng cái lạnh của nước lạnh không làm cho cô ta tỉnh táo một chút nào.

Cô ta cứ bước đi như thế cho đến khi đứng trước cổng một căn biệt thự. Là của Trần Hà Duy. Cô ta cười lạnh, đôi mắt tràn ngập bi thương. Cô ta cứ đứng ngẩn ở đó hồi lâu rồi mới bấm chuông. Những hồi chuông liên hồi vang lên liên tục như rằng nếu không có người ra mở cửa nó sẽ không dừng.

“Trần Hà Duy! Anh ra đây cho tôi! Ra đây!” Cô ta hét lớn lên, tay không ngừng bấm vào chuông cửa.

Người qua lại trên đường nhìn cô ta bằng ánh mắt hết sức kỳ quái.

Rất nhanh sau đó có người ra mở cửa, nhưng không phải Trần Hà Duy mà là ông quan gia.

“Đình tiểu thư, xin lỗi. Cậu chủ bận rồi.”

“Chết tiệt!! Gọi anh ta ra đây cho tôi.”

“Tiểu thư...”

“Ông câm miệng! Lão già như ông có quyền gì mà nói chuyện với tôi.” Đình Trần Hải Yến liếc nhìn ông quan gia đầy khinh bỉ, co ta đã say đến không còn kiểm soát được chính mình nữa rồi.

“Quan gia. Ông vào nhà đi.” Trần Hà Duy không biết từ lúc nào đã đi ra đây, trên người hắn vẫn chỉ mặc độc nhất một chiếc áo sơ mi mỏng. Nước mưa thấm dần vào quần áo hắn.

“Sao? Chịu ra rồi?” Cô ta nhìn hắn, cười lớn.

Hắn lạnh lùng nhìn cô, vẻ mặt hết sức chán ghét.

“Tại sao?” Cô ta bước đến trước mặt hắn, đưa hai tay nắm chặt lấy cổ áo hắn. Cô một lần nữa hét lên, đôi mắt đầy đau khổ cùng thù hận nhìn chằm chằm về phía hắn.

“Tại sao chứ? Tại sao không phải là tôi mà là cô ta? Tại sao lại là con nhỏ đó.”

“Về đi.” Hắn hất ta cô ta ra khỏi cổ áo mình, lạnh nhạt nói.

“Tôi không về! Anh nói đi! Tại sao? Tôi có gì không bằng cô ta? Tại sao anh lại yêu cô ta? Rõ ràng là tôi đến trước cơ mà, rõ ràng là tôi nhìn thấy anh trước cơ mà. Cô ta có quyền gì mà giành với tôi? Anh là của tôi, mãi mãi là của tôi.”

Cô ta như một kẻ điên mà gào lên, từ hốc mắt chảy ra những giọt lệ trong suốt. Cô ta nhìn chằm chằm vào hắn như mong mỏi ở hắn một điểm tựa cuối cùng. Nhưng hắn vẫn chỉ nhìn cô rồi lạnh lùng đóng cổng lại. Hình bóng hắn biến mất sao cánh cổng lớn đó.

Cô thần thờ ngồi bệt xuống đất. Nếu như nói cô là con thiêu thân lao vào lửa thì giờ phút này cô đã bị đốt cháy rồi.

Trên bầu trời tối đen lóe lên hai tia chớp. Hàng loạt tiếng sấm nhanh chóng kéo tới. Giống như tiếng gào thét trong lòng cô ta lúc này, đau khổ, tuyệt vọng...

“Rào! Rào! Rào!!!”

Một trận mưa lớn bất ngờ ập tới. Cô ngây như phỗng ngồi yên bất động, nước mắt không ngừng rơi. Mưa khiến cả người cô ướt sũng, từng giọt nước lạnh lẽo thấm vào cơ thể cô. Lạnh giá! Cả người cô đều lạnh, rất lạnh.

“Anh là của tôi... của tôi... mãi mãi, mãi mãi chỉ thuộc về mình tôi...”

Cô như vô thức mà lẩm bẩm, đôi mắt đầy nước nhìn về nơi nào đó thật xa, đôi mắt vô hồn đầy đau khổ.

Là cô bắt đầu trò chơi này, cô mong mình có thể chiến thắng. Nhưng dường như từ lúc bắt đầu cô đã luôn là người thua cuộc, cô đã ngày càng xa cái đích mà mình muốn đến hơn. Cô rất mệt mỏi, thật sự mệt mỏi lắm rồi.

“Rào!!! Rào!!! Rào!!!! Rào!”

Mưa vẫn không ngừng rơi, như rằng nó sẽ mãi mãi không dừng lại. Cô vẫn ngồi yên lặng ở đó, không biết đã bao lâu rồi. Khuôn mặt cô ta trắng bệch, đôi môi tím tái run rẩy không ngừng.

Đột nhiên cả người cô đổ ập xuống nền đất ẩm ướt, đôi mắt nhắm nghiền. Cô ta nhanh chóng rơi vào hôn mê.

Đinh Trần Hải Yến nhú chặt đôi lông mày, thứ ánh sáng phá tan giấc ngủ của cô. Cô ta từ từ mở mắt ra, phải một lúc lâu cô mới quen được với ánh sáng. Nhưng... đây là đâu?

Cô ta cả người toàn thân đều đau nhức, đầu cũng rất đau, đau như búa bổ vậy. Hải Yến nằm trên một chiếc giường màu trắng, cô ta ngó nhìn xung quanh. Đường như là cô ta đang ở trong bệnh viện, cô còn mặc áo bệnh nhân nữa.

Rốt cuộc tại sao cô lại ở đây. Cô... cô không phải đang uống rượu sao? Sau... sau đó cô còn đến nhà hân. Nhưng... - Cô hai tay ôm lấy đầu, đầu cô đau, từng mảng ký ức mờ nhạt dần dần hiện ra.

“ Cạch!”

Cánh cửa phòng mở ra, một người phụ nữ khoảng 40 tuổi bước vào. Bà ta mặc chiếc áo bác sĩ màu trắng. Cô ta nhìn thấy người bác sĩ kia, liền yếu ớt hỏi.

“ Tại sao tôi lại ở đây?”

“ Một người thấy cô ngất trên đường nên đưa cô tới đây. Cô đã ngủ từ đêm hôm qua đến bây giờ.” Vị bác sĩ kia nói.

“ Bây giờ là lúc nào?”

“ Buổi trưa.”

“ Tôi phải về.” Cô ta xốc chân lên, định bước xuống giường thì đã bị bác sĩ kia cản lại.

“ Cô nên ở lại đây. Hiện tại cô vừa mới sảy thai, còn rất yếu.”

“ Sảy... sảy thai...” Cô ta như không tin vào tai mình, ấp úng nói.

“ Cô không nên quá đau buồn. Quan trọng nhất là phải nghỉ ngơi nhiều.” Người bác sĩ an ủi cô.

“ Tôi... tôi có thai sao?” Cô ta run rẩy nói, đôi mắt lại ánh lên tia tuyệt vọng. Không thể có chuyện đó. Cô có thai?

“ Cô thật sự không biết sao? Đã được khoảng hơn 3 tháng rồi.”

“ Không... không thể nào...” Cô ta lắc đầu liên tục, như ngây dại mà nhìn về người bác sĩ kia. “ Các người đang lừa tôi, nhất định đang lừa tôi.”

“ Cô nên bình tĩnh lại.”

“ Không đúng!!! Các người lừa tôi!!!” Cô ta hét lên, nắm chặt lấy hai cánh tay của bác sĩ. Cô ta nhìn chăm chăm vào bà ta, như mong rằng tìm ra được một sự giả dối trong đó.

“ Cô không nên kích động như vậy.” Vì bác sĩ giữ chặt lấy hai tay cô.

Cô vùng vẫy muốn thoát khỏi bà ta. Cô không tin, nhất định là nói dối. Cô phải ra khỏi đây. Cô giống như một người điên không ngừng kêu gào.

“ Cô bình tĩnh lại! Y tá! Y tá!”

Không đến một phút, một vài y tá bước vào.

“ Tiêm thuốc an thần cho cô ta.” Vị bác sĩ ra lệnh.

Có mấy người đến giữ chặt lấy cô lại. Cô vùng vẫy, dùng hết toàn bộ sức lực của mình để vùng vẫy.

“ Mấy người định làm gì? Mấy người làm gì tôi! Buông ra!!! Buông ra!!!”

Một mũi tiêm sắc nhọn đâm vào cánh tay cô. Cảm giác buốt buốt truyền đến. Một dòng chất lỏng được đưa vào cơ thể cô.

“ Buông ra!!! Tôi muốn rời khỏi đây... rời... rời khỏi...”

Cô cảm giác cơn buồn ngủ kinh khủng đang ập đến. Cô từ từ chìm vào hôn mê. Phía trước mặt là một khoảng tối đen.

89. Chương 90

Lần thứ hai tỉnh dậy, Hải Yến vẫn thấy bản thân mình nằm trong bệnh viện. Trần nhà trắng toát như đang trêu ngươi cô. Cô ta dường như có vẻ bình tĩnh hơn. Cô ngồi dậy trên giường, cả thân người đều đau ê ẩm, sắc mặt tái nhợt.

Cô như vô thức sờ lên bụng mình, khuôn mặt lại lộ vẻ hốt hoảng.

“Không thể... không thể...” Cô cứ thẫn thờ ngồi trên giường hồi lâu như vậy, đôi tay run run vẫn đặt trên bụng mình.

Ở đây từng có một sinh linh sao? Là đứa bé chưa thành hình người đã phải chết. Nó là con cô? Là chính cô đã tự tay bóp chết nó sao? Tại sao đến lúc nó ra đi rồi mới để cô biết đến sự tồn tại của nó? Cô đã giết người, giết chính người có chung dòng máu với mình? Nếu như cô không cố chấp, không mù quáng mà hướng về phía hần thì có lẽ...

Không đúng! Đứa trẻ này không nên có mặt ở trên đời. Nó tồn tại thì chỉ đem đến đau khổ cho người khác và chính nó. Bởi vì nó sẽ không bao giờ nhận được tình yêu thương từ ba của nó. Trần Hà Duy là một tên độc ác. Và cô, cũng không chắc có thể sẽ yêu thương được nó. Nó giống như một sinh vật thừa thãi trên đời này mà không ai cần đến. Thà không được sinh ra, chứ cô không muốn nó vừa nhìn thấy ánh mặt trời đã phải nhận ánh nhìn khinh bỉ của người đời. Nó không nên được sinh ra.

Thế nhưng... nó là con cô. Là máu thịt của cô. Cô thật sự rất đau, không chỉ là đau ở thể xác mà còn là ở trái tim. Nó chết rồi, nó chết ngay trong bụng cô, trong cơn mưa đó, ngay bên cạnh nhà hần.

Hần! Trần Hà Duy! Là tại hần! Tất cả đều là lỗi của hần! Nếu không phải tại hần, con của cô đã không chết.

“Tại sao?” Cô gào lên trong tuyệt vọng, từng giọt nước mặn chát không ngừng tuôn rơi.

Cô khóc cho đứa trẻ chưa một lần được nhìn thấy ánh sáng. Hay cô còn khóc cho chính cô, là cô quá ngu ngốc, quá mù quáng. Biết là hần sẽ mãi mãi không yêu cô nhưng vẫn cứ yêu hần. Trước đây cô đã được dạy dỗ như thế nào chứ? Tại sao vẫn bất chấp tất cả để mà yêu hần. Cô vốn biết hần và cô là cùng một loại người nhưng vẫn đặt toàn bộ tình yêu lên người hần. Để rồi đến khi phải chịu mất mát quá lớn, vết thương sâu đến không thể lành được mới đau khổ, mới hối hận.

Cô sao lại có thể yêu một người lạnh lùng tàn nhẫn như hần chứ? Thế nhưng rồi... cô vẫn yêu. Cô như vậy mà chấp nhận hần không yêu cô, rồi lại cứ tiếp tục yêu hần. Rốt cuộc đây là loại oan nghiệt gì?

Cô ngồi gập người trên giường, hai tay ôm chặt lấy bụng, từng giọt nước mắt chảy xuống không ngừng, thấm ướt cả chiếc áo bệnh nhân của cô. Cô rất hối hận, hối hận vì đã yêu hần. Con cô đáng lẽ không nên tồn tại, nhưng nó đã tồn tại để rồi chết đi. Trong tay cô. Không! Là hần.

Là hần giết chết con cô! Là ba nó đã giết chết nó!

Cô chỉ có thể tự nhủ với bản thân mình rằng: Là hần đã giết nó. Có như vậy cô mới bớt đi một phần cảm giác tội lỗi.

“Con à, là ba con đã hại chết con. Là ba con đã tàn nhẫn với mẹ, là ba con đã đẩy mẹ vào con đường không lối thoát này.” Cô nói trong nước mắt.

Cô hoàn toàn không muốn chuyện này xảy ra. Cô hoàn toàn không muốn nó tồn tại trên đời này. Thế nhưng... cô là mẹ nó... cô có lỗi với nó...

Là mẹ đã không bảo vệ được con. Là mẹ sai! Mẹ đã sai ngay từ đầu khi yêu ba của con. Đáng lẽ mẹ không nên đắm đầu vào một tình yêu vô vọng. Xin lỗi... mẹ xin lỗi con. Con của mẹ...

Cô mệt mỏi rồi. Cô muốn chấm dứt tất cả, đau khổ mà chấm dứt nó. Giống như con người lạc lối giữa một rừng sương mù. Để rồi cố gắng thoát ra, thì lại phát hiện bản thân mình đã đứng tại vực thẳm.

Cuộc đời là không thể làm lại. Một cái sai có thể dẫn đến hàng trăm hàng nghìn cái sai khác, và rồi kết thúc nó là đau khổ.

Mấy ngày tiếp theo cứ như vậy mà bình lặng trôi qua. Hấn cũng không gặp cô, mà cô cũng không nhìn thấy hấn. Hai người cứ như vậy học chung một trường mà không chạm mặt nhau lấy một lần, không biết là do tình cờ hay cố ý. Nhưng hấn nghĩ, hấn cần một khoảng thời gian để suy nghĩ kỹ lại việc này.

Hôm nay, hấn không đến trường mà đến bệnh viện. Dù sao ở trường hay ở nhà đối với hấn cũng như nhau. Hấn đến bệnh viện là để gặp Trần Hữu Hà, không phải hấn vui vẻ gì mà đến gặp ông ta. Mà là ông ta gọi hấn đến.

“ Cạch!”

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, hấn lạnh nhạt bước vào trong phòng.

“ Cháu đến rồi.” Trần Hữu Hà nằm trên giường, ánh mắt sắc bén nhìn về phía hấn.

Hấn cũng không thèm nói một câu, ngồi xuống ghế sofa thờ ơ nhìn ông ta. Người mà hấn căm hận đến cực điểm.

Hấn nhìn quanh phòng, hôm nay người đàn bà đó không đến. Có lẽ là từ cái lần bị vạch bộ mặt thật kia ra, bà ta đã không còn đủ can đảm để mà đến đây nữa. Hấn khẽ cười lạnh, lên tiếng chế giễu ông ta.

“ Con dâu hiếu thảo hôm nay không đến chăm sóc ông già sắp chết sao?”

Trần Hữu Hà không có vẻ gì tức giận trước những lời hấn nói. Ông ta chỉ nhìn hấn, cái ánh nhìn của con người lặn lội nhiều năm, cái ánh nhìn như thể xuyên thấu tim gan của người khác.

“ Có gì thì nói nhanh lên.” Hấn chán ghét nhìn ông ta. Mỗi lần nhìn đến là hấn lại không thể tưởng tượng đến suy nghĩ muốn giết chết người này.

“ Không có gì mới mẻ. Vẫn là chuyện cổ phần.”

“ Tôi đã nói là tôi không cần ông phải bố thí.” Hấn ta hai tay nắm chặt lấy nhau, lạnh lùng nói.

“ Nếu là vì chuyện của mẹ cháu thì...”

“ Ông im đi! Ông có tự cách gì mà nhắc đến mẹ tôi.” Hấn ta đột nhiên hét lên, cắt đứt lời của Trần Hữu Hà. Hấn nhìn ông ta bằng ánh mắt đầy giận dữ, ánh mắt đỏ rực hận thù giống như một con thú hoang.

“ Nên nhớ là trước đây chính ông đã giết chết mẹ tôi.”

“ Ta cũng sắp chết rồi. Không phải sao?” Ông ta bình tĩnh nhìn hấn. “ Vậy nên, hãy trở thành chủ nhân mới của Trần gia.”

“ Trần gia? Tại sao? Thăng cháu nội yêu quý của ông không phải vẫn còn đó sao? Đâu cần đến một thằng như tôi.”

“ Bởi vì... cháu có những cái mà nó không có. Gia tộc này cần có cháu. Chỉ có cháu mới có thể giúp Trần gia lớn mạnh hơn. Hơn hết, cháu giống ta.”

Giống? Hấn giống một con rắn độc cắn chết cả người nhà mình ư? Không đúng! Hấn làm gì có người nhà.

“ Ông không cảm thấy cả cuộc đời mình rất vô vị sao? Dốc lòng vì cái gia tộc này để rồi nhận lại được cái gì?”

“ Ta sinh ra trong gia tộc này. Trách nhiệm của ta là giúp nó phát triển. Nó giống như là sinh mạng của ta.”

“ Kể cả phải hy sinh người khác?” Người đó, không phải chính là mẹ hấn sao? Chỉ vì sự ích kỷ của ông ta mà cuộc đời hấn mới trở nên như vậy.

“ Cháu sau này cũng sẽ như ta.”

“Giống như ông sao?” Hấn cười lạnh, hấn cũng không biết sau này bản thân mình sẽ thành cái dạng gì. Giống như ông ta, cả đời sống vì tiền.

“Cháu giống ta.”

Trong lớp học, hiện tại đang là giờ ra chơi. Không khí ồn ào là điều không thể thiếu.

“Linh Nhi!” Hoàng Thiên Vũ nghiêng đầu sang nhìn cô.

Vũ Linh Nhi đang đọc sách, quay lại nhìn cậu. Chuyện mấy ngày trước ở bể bơi dường như đã bị hai người cho vào quên lãng. Nhưng... cô vẫn cứ cảm thấy khó chịu. Dạo gần đây cô không gặp hấn, lại có chút cảm giác thấp thỏm không yên. Trong lòng cảm thấy rất bức dứt, lại có chút mất mát. Cô không hiểu là mình đang suy nghĩ cái gì nữa. Dường như là có chút mong chờ được nhìn thấy hấn.

“Hết giờ ra sau trường đợi tôi được không?”

“Làm gì?”

“Bí mật! Đến lúc đó sẽ biết.” Cậu nháy nháy mắt ra vẻ thần bí, rồi nhanh chóng quay mặt đi.

Cậu nghĩ, cậu quyết định rồi. Cũng đến lúc phải nói ra. Sự việc ở bể bơi mấy ngày hôm trước đã tác động lên cậu rất nhiều. Có thể là chính bản thân cậu không thể chiến thắng nỗi sợ hãi nhưng cậu không muốn bản thân mình vượt mất cơ hội này. Cậu không muốn chính mình từ bỏ. Cậu đã thay đổi, đã đi chệch con đường được định sẵn ban đầu, nhưng cậu sẽ không cảm thấy hối hận nữa. Cậu không muốn mình mãi mãi sống dưới sự sắp đặt của người khác.

Nhưng hơn hết, cậu quan tâm nhiều hơn đến những lời mà Hoàng Minh Thành nói với cậu mấy ngày trước. Trong thâm tâm cậu luôn có cảm giác sợ hãi và bất an. Dường như cậu không tự tin vào chính bản thân mình. Cậu không muốn quyết định của mình là một sai lầm. Vậy, cậu phải đi trước một bước.

Cậu cần biết trong trái tim cô có chỗ dành cho cậu hay không.

90. Chương 91

Sân trường sau giờ tan học dần dần trở nên vắng vẻ. Vũ Linh Nhi một mình ngồi trên ghế đá đằng sau trường. Ở đây trước là khu đất hoang, bây giờ được cải tạo thành sân sau. Nhưng cũng rất ít người lui tới.

“Nhi Nhi!”

Hoàng Thiên Vũ chạy về phía cô.

“Tôi có cái này cho cậu.” Cậu lấy từ trong túi áo ra cái gì đó, rồi nắm thật chặt. Cô nhất thời không biết nó là cái gì. Cô nhìn cậu bằng ánh mắt tò mò.

“Giờ tay ra.”

Cô làm theo lời cậu, giờ tay ra trước mặt cậu. Cậu đặt thứ gì đó vào tay cô, nó nhẹ.

“Cái này... không phải. Mất rồi sao?” Vũ Linh Nhi nhìn vật trong lòng bàn tay mình, ngạc nhiên nhìn cậu. Đây không phải là chiếc vòng hình thánh giá mà cô làm mất sao? Sao nó....

Không phải là cậu tìm thấy nó chứ?

“Tất nhiên là không phải nó. Tôi đã nhờ người làm một cái y hệt.” Cậu như đọc được ý nghĩ của cô, lắc lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Cậu...” Vũ Linh Nhi nhìn cậu, sống mũi đột nhiên trở nên cay xè. Cô thật sự rất muốn khóc. Cậu làm cô rất cảm động.

“ Ngốc! Đừng có khóc.” Cậu vươn ta ra xoa xoa đầu cô, giống như cưng chiều một đứa trẻ con, dịu dàng mà nói: “ Lần này đừng có làm mất nữa đấy nhé.”

Cô gật đầu thật mạnh, nắm chặt chiếc vòng trong tay. Nó lại trở về với cô rồi. Nó chính là niềm hy vọng của cô. Từ chín năm trước, nó đã là tia sáng duy trì sự sống trong cô. Bây giờ đây, nó cũng chính là hy vọng về tương lai của cô. Trước đây cậu đã mở ra cho cô một tia hy vọng, và bây giờ cũng vậy.

Cậu giúp cô thoát ra khỏi cuộc sống trong bốn bức tường, cậu giúp cô nhìn ngắm thế giới bên ngoài, cậu giúp cô biết mỉm cười, biết khóc. Đối với cô, cậu đã là một người quan trọng.

Hiện tại, có rất nhiều thứ cảm xúc hỗn độn cùng tồn tại trong lòng cô. Dường như cô đã quá quen với sự tồn tại của cậu, quen dựa dẫm vào cậu. Cậu xuất hiện trong cuộc sống của cô như một lẽ tự nhiên. Cô nhìn cậu, đôi mắt to tròn ánh lên niềm vui.

“ Thật ra... tôi còn một chuyện nữa muốn nói với cậu.” Hoàng Thiên Vũ đan hai tay lại vào với nhau, có chút lưỡng lự.

Cô hơi nghiêng đầu nhìn cậu. Nhưng cậu lại không nhìn cô. Đôi mắt cậu nhìn về nơi nào đó thật xa. Bởi vì cậu sợ nếu nhìn cô, cậu sẽ không có dũng khí để nói ra. Dù gì, đây cũng là lần đầu tiên của cậu.

“ Chuyện gì?” Cô vẫn nhìn cậu.

Đôi mắt màu nâu khói nhìn chằm chằm vào cậu. Trong tưởng tượng của cô, cậu có một bộ dáng hết như thiên thần, không biết đôi cánh đã được cậu giấu đi đằng nào rồi. Cậu chính là thiên thần trong cuộc đời cô, cậu là người đem đến ánh sáng trong cô, xua đi cái bóng tối u ám.

Mái tóc màu nâu đỏ của thiên thần có hơi rối. Gió thổi, những sợi tóc đỏ khẽ bay, nó như lay động đến cả lòng cô. Gió như thổi vào không khí mùi hương của cô. Cô đột nhiên cảm thấy tim mình đập có chút nhanh, trong lòng cô tràn đầy hồi hộp. Dường như chuyện cậu sắp nói rất quan trọng.

“ Thật ra... tôi...” Cậu tưởng là dễ, nhưng thật ra lại không. Chính đến giờ phút này, cậu lại không tài nào mở miệng được.

“ Reng! Reng! Reng!”

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Cậu thở hắt ra một hơi, giống như là tìm được ình một lối thoát vậy. Cậu lấy điện thoại từ trong túi quần ra, là Lưu Anh Phương gọi cho cậu.

“ Alo!”

“ Vũ! Lâu rồi bốn người chúng ta chưa đi chơi. Hôm nay đi được không? Cậu biết đấy, gần đây...” Giọng nói của Anh Phương truyền đến.

Cậu biết ý nghĩ của cô. Đạo gần đây bọn họ không thường gặp nhau, lại thêm chuyện của Hà Vi Băng nữa. Không khí giữa bọn họ không còn như trước nữa. mỗi người đem mang một tâm sự, lại khó có thể nói ra mà hòa hợp được. Pư Anh Phương có lẽ định mượn cơ hội này để hòa giải.

Thế nhưng cậu...

Cậu nhìn sang Vũ Linh Nhi. Cô vẫn đang nhìn cậu như chờ đợi câu nói tiếp theo của cậu. Cậu có chút lưỡng lự. Cuối cùng, cậu vẫn quyết định.

“ Được rồi. Tổ đến ngay.”

Có lẽ cậu vẫn chưa đủ dũng cảm để nói ra.

Cậu tắt máy. Có chút áy náy nhìn cô. Cậu nói: “ Tôi có chút việc phải đi trước. Cậu tự về nhé.”

“ Ah... còn chuyện cậu định nói.”

“ Tôi nghĩ bây giờ chưa thích hợp. Đến khi nào đó, tôi sẽ nói với cậu.”

“ Ừ.”

“ Vũ! Ở đây!” Lưu Anh Phương vừa nhìn thấy bóng dáng cậu ngoài cửa quán mắt đã sáng rực lên, vẫy vẫy tay.

“ Góc khuất” hôm nay không đông khách lắm.

“ Mọi người đến hết rồi sao?” Cậu kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh Lưu Anh Phương, hiện tại đúng đủ bốn người.

“ Đợi mỗi cậu thôi.” Chan Jung Gyu không nặng không nhẹ mà trả lời.

Có là người mù cũng nhìn ra được cậu ta vẫn còn đang giận. Không khí cũng có chút không thoải mái.

Hà Vi Băng im lặng, không lên tiếng.

“ Thôi, quên đi. Vũ, cậu ăn gì?” Lưu Anh Phương lên tiếng, phá tan bầu không khí khó chịu vừa rồi. Cô quay đầu sang hỏi cậu.

“ Như mọi khi.”

“ Vũ, hôm nay sẽ giảm giá cho cậu.”

“ Tốt vậy sao? Không sợ anh Vũ đi đòi tiền chỗ cậu?”

“ Anh ấy dám.”

Nói qua nói lại cũng chỉ có cậu cùng Lưu Anh Phương nói chuyện. Nghe qua thật giống như là kể tung người hứng. Hai người vốn dĩ muốn ọi người hòa hợp lại với nhau nhưng xem kìa. Một người thì uống café, một người thì ngồi chơi game. Căn bản là chẳng có gì thay đổi.

“ Đúng rồi. Tiểu Băng, khi nào sang Hàn nhớ mua quà về cho tớ.” Lưu Anh Phương chợt buột miệng nói, nói xong rồi cô mới phát hiện ra mình đang nói đến điều tối kỵ. Chỉ có thể thầm nguyện rửa cái mồm ăn nói linh tinh.

Thế nhưng... muộn rồi.

Hà Vi Băng khẽ giật mình, đôi mắt không biết nên nhìn đi đâu.

Chan Jung Gyu ngẩng đầu lên nhìn Lưu Anh Phương, rồi quay sang nhìn Hà Vi Băng, đôi lông mày hơi nhíu lại.

Hoàng Thiên Vũ ngồi một bên, trầm than: Xong rồi.

Không khí rơi vào im lặng.

“ Ủ. Khi nào sang sẽ mua cho cậu.” Không ngờ Hà Vi Băng lại thản nhiên nói.

“ Cậu thật sự sẽ đi?” Chan Jung Gyu nhìn cô, trong mắt không dấu nổi vẻ ảm đạm.

“ Phải đi chứ.”

“ Cậu thật sự không coi chúng tôi ra gì?” Chan Jung Gyu đập bàn đứng dậy, tức giận nhìn Hà Vi Băng. Đã mấy tuần kể từ khi cậu ta biết chuyện Hà Vi Băng sang Hàn. Nhưng cậu vẫn là không thể nào chấp nhận nổi.

Điều thứ nhất, là cô ta giấu mọi người. Đó cũng chính là không tôn trọng cậu, kể cả tình cảm của cậu.

Điều thứ hai, nếu như việc cô ra đi là một việc bình thường thì đối với cậu nó giống như một mất mát. Không phải là nơi gì xa xôi mà chính là quên hương của cậu. Nhưng cậu chính điều đó lại khiến cậu thấy khoảng cách giữa hai người lại ngày một xa hơn. Giống như cô đã không còn muốn làm bạn bè với cậu.

“ Chúng ta vẫn là bạn.” Hà Vi Băng hơi nhíu mày, nhìn cậu nói. Cô là người luôn có vẻ ngoài mạnh mẽ, cô không muốn lộ vẻ mềm yếu cho bất kỳ ai. Kể cả người thân hay bạn bè.

“ Bạn sao? Bạn mà cậu dám giấu chúng tôi?” Chan Jung Gyu hét lên. Cậu đến cuối cùng cũng không thể giữ được bình tĩnh.

“ Gyu! Bình tĩnh đi. Chúng ta hẹn nhau ra đây không phải là để cãi nhau.” Lưu Anh Phương thấy không khí càng ngày càng trở nên căng thẳng. Cô kéo tay Chan Jung Gyu, đẩy cậu ngồi xuống ghế.

Chan Jung Gyu vẫn nhìn Hà Vi Băng. Cậu luôn có cảm giác như cánh cửa trái tim của cô đóng quá chặt. Đường như... là không muốn ai mở nó ra.

“ Thôi được rồi. Mỗi người nhường một câu. Chúng ta vẫn là bạn bè mà.” Hoàng Thiên Vũ cười, như muốn giảm bớt đi bầu không khí này.

Cuối cùng, buổi đi chơi này cũng chẳng dẫn đến đâu. Tình hình không khá hơn chút nào, thậm chí có phần xấu hơn. Bốn người mang theo nhiều tâm trạng cùng đi ra khỏi “ Góc khuất”. Rồi mỗi người đi theo một con đường rời khỏi.

Dù họ là bạn bè, Cùng đi chung trên một con đường lớn. Nhưng đến khi gặp ngã rẽ, mỗi người cũng sẽ đi theo một đường khác nhau. Mỗi con người đều có số phận của riêng mình, một cuộc đời của riêng mình, một tương lai của riêng mình. Trong thế giới rộng lớn này, cùng nhau đi một con đường ngắn ngủi cũng đã là duyên phận. Giữa ngã rẽ chia tách rồi biết đâu một ngày lại hội ngộ trên cùng một con đường.

Gặp lại sẽ là một chữ “duyên”, còn nếu không sẽ là một chữ “vô”.

“Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ

Vô duyên đối diện bất tương phùng.”

91. Chương 92

Lúc bốn người họ ra khỏi “Góc khuất”, trời đã bắt đầu nhá nhem tối. Đèn đường được bật sáng. Lưu Anh Phương và Hà Vi Băng, hai người đi cùng một đường về nhà. Nhà họ khá là gần đây, lại vô tình cùng nằm trên một con phố.

Hai người, mang theo hai tâm trạng khác nhau, một người nhìn xuống đất, một người ngược mắt lên nhìn trời. Không ai lên tiếng. Từng cơn gió lạnh buốt thổi qua, như muốn thổi bay lấy bọn họ.

Đứng giữa sóng gió con người chỉ như một cành cây yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị trôi dạt ra biển.

Ánh đèn đường hắt lên người bọn họ, tạo thành hai cái bóng đổ dài trên mặt đất. Giống như một bức tranh ảm đạm.

“ Cậu thật ra biết đúng không?” Lưu Anh Phương khẽ thở dài, nghiêng đầu sang nhìn người bên cạnh.

Hà Vi Băng im lặng, một lúc sau mới lên tiếng.

“ Biết gì chứ?”

“ Cậu biết mà vẫn im lặng. Cậu là đồ hèn sao?” Lưu Anh Phương nhú mày. Có thể không ai hiểu hết được tâm tư của một con người. Thế nhưng cô từ nhỏ đã quen biết người này. Chẳng lẽ một phần tâm tư nhỏ cô cũng không biết sao?

“ Tổ không hiểu cậu đang nói gì cả.” Hà Vi Băng lắc đầu, đôi mắt với hàng lông mi dài khẽ rủ xuống, có chút gì buồn bã. Cô gái như đang trốn tránh sự thật. Về kiên cường giờ phút này lại hoàn trộn cùng với yếu đuối.

“ Cậu hiểu! Chan Jung Gyu thích cậu! Cậu biết! Đúng không?” Lưu Anh Phương kéo tay Hà Vi Băng, hai người đều đứng lại. Anh Phương nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng cô lại trốn tránh ánh nhìn đó.

“ Nhìn thẳng vào tớ đây này. Các cậu đều là bạn tớ, không phải sao?”

“ Chúng ta là bạn.” Hà Vi Băng khẽ cười, đôi mắt nhìn về phía Lưu Anh Phương, đôi mắt đầy kiên cường không lộ rõ yếu đuối.

“ Nếu đã không thích cậu ấy thì đừng để cậu ấy nuôi hy vọng nữa. Việc cậu làm tàn nhẫn thế nào cậu biết không?”

“ Nhưng... tớ sợ khi nói ra sẽ không thể nào làm bạn được nữa.” Hà Vi Băng cười khổ.

Đúng vậy, cô chính là đang sợ hãi. Cô không muốn mình mất đi người bạn này. Một mối quan hệ trên mức tình bạn sau khi bị cắt đứt thì có thể làm lại được không? Cô thật sự do dự.

“ Đồ ngốc! Cậu đúng là đồ ngốc!”

“ Phải! Tất cả chúng ta đều là đồ ngốc.”

Căn phòng rộng lớn phủ một gam màu xám lạnh lẽo. Bên trong không bật đèn, tấm rèm dày ngăn cản ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào phòng. Toàn bộ đều chìm trong một màn đêm mờ ảo. Thứ ánh sáng yếu ớt cùng với màu đen được pha trộn hài hòa một cách kỳ lạ.

Xung quanh không có lấy một chút độ ẩm. Dường như cái không khí lạnh lẽo bên ngoài đã thấm sâu vào trong này. Không khí khiến người khác phải ru rẩy. Xác thịt lại ngắt, mà trái tim cũng đã đóng băng.

Trần Hà Duy nằm trên giường, vẫn là chiếc áo sơ mi màu trắng bị nhuốm hồng bởi máu đỏ nhưng nó đã sớm khô lại. Cả thân người hắn nó như lửa, khuôn mặt trắng bệch, trên trán còn lấm tấm mồ hôi. Hắn ngủ cũng không yên mà lặn qua lặn lại không ngừng. Đã hai ngày rồi, hai ngày rồi hắn vẫn nằm bất tỉnh trên giường như thế. Dường như cái đêm mưa hôm ấy đã khiến hắn bị cảm.

Đột nhiên.

“ Reng! Reng! Reng!”

Chuông điện thoại vang lên ỉn ỏi. Từng hồi chuông dài cứ thế réo lên phá tan đi sự tĩnh lặng vốn có trong phòng. Trần Hà Duy nằm bất động, đến một ngón tay cũng không nhúc nhích.

“ Reng! Reng! Reng!!! Reng!!”

Tiếng chuông vẫn kêu, như rằng nếu không có người bắt máy thì nó sẽ không dừng lại. Hắn hơi nhăn mày, trong vô thức hắn như mơ hồ nghe thấy tiếng chuông. Âm thanh phiền phức khiến hắn cảm thấy khó chịu, cả người đều khó chịu. Đầu hắn đau như búa bổ.

“ Reng! Reng! Reng!!!!”

Hắn lờ mờ mở mắt ra, trước mắt hắn mờ ảo khiến hắn nhìn không rõ, hắn sờ loạn trên giường một hồi tìm điện thoại, cũng không quản là ai gọi. Hắn bắt máy.

Mấy giây sau đó, hắn mở to mắt ra, đôi mắt dài vẫn như trước lạnh lùng.

“ Cô...” Đôi môi khô khốc đã hai ngày chưa uống một giọt nước nào phát ra tiếng một cách khó khăn. Cái giọng trầm thấp giờ đây có cảm giác như còn thấp hơn.

Hắn ngồi dậy trên giường, lắc lắc đầu vài cái cho bản thân mình tỉnh táo một chút. Nhưng đầu hắn vẫn rất đau, cả người đều nóng rực, nhưng bàn tay lại lạnh toát. Hắn nhìn lại số trên điện thoại. Là Đinh Trần Hải Yến.

“ Cô dám uy hiếp tôi?” Hắn khó nhọc mà lên tiếng. Cả cơ thể hắn bây giờ đều tởm rở nên rời rạc. Cổ họng khô khốc. Từng lời nói lại trở nên mỏng manh, nhưng trong cái mỏng manh đó vẫn là sự băng lãnh khiến người khác phải run sợ.

Từ điện thoại truyền đến một tràng cười. Sau đó cuộc gọi nhanh chóng bị đối phương kết thúc. Hắn vứt điện thoại trên giường. Đôi lông mày nhíu chặt lại, trong ánh mắt tràn đầy giận dữ, phần nộ cùng một chút lo sợ. Khuôn mặt hắn trắng như một tờ giấy, hơi thở có dồn dập, mồ hôi lạnh vẫn không ngừng túa ra.

Hắn lảo đảo đứng dậy, vội tạm một chiếc áo khoác mặc vào rồi đi ra ngoài.

Trên sân thượng vắng vẻ hôm nay ngược lại lại cực kỳ náo nhiệt. Gió thổi mạnh như muốn thổi bay cả mấy người đứng ở đó kia. Tóc tai bay toát loạn trong không khí.

Đinh Trần Hải Yến hai tay khoanh trước ngực, khinh bỉ mà nhìn người đang đứng trước mặt mình – Vũ Linh Nhi.

“Mày vui chứ? Mày hại tao ra nông nỗi này.” Trong lòng Hải Yến giờ đây tràn ngập thù hận. Cô ta bóp chặt lấy cằm Vũ Linh Nhi, những móng tay dài cào vào da thịt Linh Nhi khiến cô cảm thấy đau. Lòng mày thoáng chốc nhíu chặt lại.

Cô vùng vẫy muốn thoát khỏi móng vuốt của người kia nhưng vô dụng. Cả người cô đều bị hai nữ sinh nắm chặt lấy, không tài nào cử động được. Cô không biết là cô đụng chạm gì đến mấy người này. Khi cô vừa bước chân vào trường đã bị cả đám người lôi lên đây.

“Bỏ ra.” Cô yếu ớt nói.

“CHÁT!!!”

Một cái tát thẳng vào mặt Vũ Linh Nhi. Mặt cô nghiêng hẳn sang một bên, in hẳn lên cả vết năm dấu tay.

“Mày còn dám phản kháng!” Cô ta trừng mắt nhìn Vũ Linh Nhi, trong đôi mắt tràn đầy thù hận và bi thương.

Là tại hẳn ta! Cả con nhỏ này nữa! Chính hai người đó đã hại chết con của cô. Hôm nay, cô nhất định, nhất định phải trả thù cho con của cô. Cô muốn bọn họ cả đời này đều phải đau khổ.

Vũ Linh Nhi trừng lớn mắt nhìn cô ta. Cô vẫn không hiểu tại sao cô lại bị đối xử như vậy. Một sự chua xót bất chợt dâng lên trong lòng.

“Đừng lo! Tao đã gọi người đến cứu mày rồi. Sẽ nhanh thôi.” Cô ta đột nhiên cười, đưa tay ra vuốt mặt Vũ Linh Nhi. Trong đôi mắt hiện lên vài tia thích thú cùng độc địa.

“Nhưng trước tiên. Cho mày nếm thử cảm giác đau đớn một chút trước.”

Đinh Trần Hải Yến lấy ra một con dao nhỏ. Cô ta cười đến thập phần đáng sợ. Cô ta, thật sự điên rồi.

“Cái này rất sắc!” Hải Yến dùng dao vỗ nhẹ lên mặt Vũ Linh Nhi.

Vũ Linh Nhi giật nảy mình, cả cơ thể run lên bần bật. Cô một lần nữa vùng vẫy muốn thoát ra nhưng vô dụng.

“Nghĩ sao nếu ta rạch mặt mày một phát nhỉ?” Cô ta cười một cách thích thú, trước mũi dao từ trên mặt Vũ Linh Nhi xuống dưới cổ cô.

“Đau không?” Cô ta ấn dao xuống cổ Vũ Linh Nhi, từ nơi đó rỉ ra một giọt máu đỏ tươi. Đinh Trần Hải Yến ghé sát vào mặt Linh Nhi, nơi đầu dao lại đâm sâu thêm một chút.

Vũ Linh Nhi nhíu mày, cảm giác đau đớn khiến cô sợ hãi. Mặt cô trắng bệch, mồ hôi bắt đầu túa ra. Khuôn mặt Hải Yến phóng đại trước mặt cô, khuôn mặt với nụ cười đáng sợ giống như một con quỷ, một con quỷ với đôi mắt nhuộm màu máu.

Cô lại nhớ đến trước đây. Anh cô... anh cô cũng bị con quỷ đó cướp đi. Anh cô nằm trên một vũng máu, cả người bết toàn máu ôm chặt lấy cô. Khiến cho chính bản thân cô cũng dính đầy máu. Máu đó, cho dù có gột rửa bao nhiêu lần cũng không thể sạch. Nó như một vết nhơ mãi mãi đọng lại trong lòng cô. Và bây giờ nó lại được khơi lại. Cô... rất sợ.

“Mày sợ rồi sao? Đây đã là gì so với những điều mà tao đã phải trải qua? Mày biết không??” Đinh Trần Hải Yến trợn mắt lên, hét vào mặt cô. Đôi mắt cô ta vẫn lên những tia máu vô cùng đáng sợ.

“Đừng lại.”

92. Chương 93

“ Dừng lại.”

Một giọng nói đột ngột vang lên từ phía sau. Đinh Trần Hải Yến cười. Cuối cùng thì nhân vật chính cũng đã tới.

Cô ta quay mặt về phía cửa, đôi môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười khinh miệt. Ánh mắt chứa đầy oán hận nhìn về phía trước.

Trần Hà Duy đứng dựa lưng vào tường, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi túa ra không ngừng, đôi môi tái nhợt không ngừng thở hổn hển. Trông bộ dạng hần chặt vật vô cùng. Nhưng chỉ duy có đôi mắt vẫn lạnh lùng đáp trả ánh nhìn của Đinh Trần Hải Yến.

Vũ Linh Nhi nhìn thấy hần tim lại đập loạn một trận, cảm giác ảm ức từ đáy lòng không thể kìm nén mà trào lên. Cô khóc.

“ Thả ra.” Hần ra lệnh. Nhìn về phía cô, hần thần cô khóc. Trong lòng không khỏi nổi lên một trận chua xót. Những lời nói của cô mấy ngày trước giờ đã bị hần cho vào quên lãng. Hần chỉ biết, hần không muốn thất cô khóc.

“ Duy! Anh đến cũng thật là nhanh.” Đinh Trần Hải Yến nghịch con dao trong tay, cười cợt nói.

Cô ta không hề sợ hần. Nếu như trước đây cô sợ mất hần thì bây giờ chuyện đó đã không còn. Cô đã ngộ ra rồi, cô mãi mãi cũng không có được hần, mãi mãi cũng không thể khiến hần yêu cô. Trước cô mù quáng mà yêu, nhưng giờ trong cô chỉ còn thù hận.

Càng yêu thì càng hận,

Càng hận lại càng đau.

Vậy mà con người vẫn tự tìm đau khổ ỉn.

Cô đã mất đi con của cô rồi, mất hết tất cả rồi. Cô không còn sợ bất cứ cái gì nữa. Việc duy nhất mà cô muốn làm là trả thù hần, khiến hần phải quỳ xuống dưới chân cô mà cầu xin tha thứ.

“ Thả cô ấy ra!” Trần Hà Duy hoàn toàn không có kiên nhẫn để mà nói chuyện phiếm với cô ta. Đầu hần hiện tại rất đau, vết thương ở lưng có lẽ cũng đã nứt toát ra.

“ Anh thật là nóng vội.”

“ Cô!” Hần ta tức giận nhìn cô ta, đôi chân tiến lên vài bước.

“ Anh đừng có qua đây. Anh thử qua đây xem! Em nhất định sẽ giết cô ta.” Đinh Trần Hải Yến nắm chặt lấy tay Vũ Linh Nhi, kề sát dao vào cổ cô, ánh mắt uy hiếp nhìn về phía hần.

Bước chân của hần ngay lập tức dừng lại. Hần nhìn thấy trên cô Vũ Linh Nhi có máu. Hần tin rằng cô ta sẽ không nói đùa.

Vũ Linh Nhi nhìn hần, trong đôi mắt to ngập nước tràn đầy sợ hãi. Cô mím chặt môi, không lên tiếng.

“ Tốt lắm! Tất cả ra ngoài.” Hải Yến quay lại nói với bọn đàn em bên cạnh. Toàn bộ nữ sinh đi cùng cô ta ngay lập tức đều đi ra ngoài.

Trên sân thượng giờ còn lại ba người. Gió thổi ngày một mạnh, giống như có một cơn bão sắp ập đến.

“ Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

“ Em muốn làm gì? Anh nghĩ xem em muốn là gì. Đây là sân thượng, nếu rơi từ trên này xuống, sẽ không chỉ là gãy một hai cái xương thôi đâu.” Đinh Trần Hải Yến cười lạnh, cô ta vẫn kề dao sát vào cổ Vũ Linh Nhi, kéo theo cô lùi từng bước một.

“ Cô đứng yên!” Hần ta hét lên, vẻ mặt lạnh lùng cũng không thể bình tĩnh nổi nữa.

“ Sao chứ? Anh lo lắng vậy sao?”

Cô ta vẫn tiếp tục lùi lại cho đến khi lưng đã chạm vào lan can sân thượng. Cô ta mới dừng lại. Đằng sau lưng là một khoảng không, chỉ cần hơi ngã người đã ngã sau một chút là sẽ rơi xuống.

Vũ Linh Nhi bị Đinh Trần Hải Yến nắm chặt lấy, không thể thoát ra được. Gió lạnh thổi sau lưng cô, cổ cảm giác được sau lưng mình là một khoảng không. Chỉ cần sẩy chân một chút sẽ ngã xuống. Cả người cô đều đổ mồ hôi lạnh. Cô hướng ánh nhìn tuyệt vọng về phía hắn.

“Sao hả? Xem ra bảo bối của anh đang rất sợ.” Đinh Trần Hải Yến, kề sát dao vào cổ cô hơn, đầu dao đã chạm vào da thịt.

“Thả tôi ra.” Cô yếu ớt lên tiếng.

“Cô đừng có trách tôi. Tất cả đều là tại hắn ta. Là hắn ta khiến tôi ra nông nỗi này. Là hắn ta hại tôi! Nếu cô có chết cũng đừng có trách tôi!” Hải Yến hét lên, cô ta nhìn chăm chăm về phía Linh Nhi. Đôi mắt long lên song sọc đầy đáng sợ. Cô ta đã hoàn toàn mất đi lý trí, trong lòng cô giờ đây chỉ còn thù hận.

Nếu một con người đã không còn lý trí

Thì chính là nô lệ của quỷ dữ.

Phục tùng mọi mệnh lệnh của nó, bị sự thù hận làm mờ mắt

Đã làm việc ột con quỷ, bạn cũng chính là một con quỷ...

“Sao hả? Có muốn xuống đó sớm một chút không?” Hải Yến kéo người Vũ Linh Nhi nghiêng ra ngoài ban công. Gió mạnh quét thẳng vào mặt cô khiến mặt cô lạnh buốt. Từ trên này nhìn xuống, thật sự rất cao.

“Cô dám!” Trần Hà Duy nắm chặt hai bàn tay lại, cả thân người không ngừng run rẩy.

“Tại sao tôi lại không dám?” Cô ta cười lạnh, đẩy người Vũ Linh Nhi ra ngoài thêm một chút. Bây giờ chỉ cần cô ta thả tay ra, Vũ Linh Nhi lập tức sẽ rơi xuống.

“Anh bây giờ không có quyền ra lệnh cho tôi. Là anh đã hại tôi! Là anh đã khiến tôi mất hết tất cả! Là anh đã lạnh nhạt với tôi! Rõ ràng tôi yêu anh, rất yêu anh nhưng anh lại không một lần để mắt đến tôi. Tại sao anh lại đi thích cô ta chứ? Cô ta có gì hơn tôi? Tại sao?”

Đinh Trần Hải Yến gào lên, giống như một con thú dữ bị thương mà gào lên. Tiếng gào thảm thiết đầy bị thương. Nước mắt cô ta từng giọt rơi xuống, đôi tay cầm dao cũng như đang giữ Vũ Linh Nhi không ngừng run rẩy.

Hắn ta im lặng không lên tiếng, ánh nhìn như trước lạnh lẽo nhìn về phía cô ta. Hắn từ đầu đến cuối đều không có chút tình cảm nào với con người này.

“Anh là đồ sát nhân.” Cô ta cười, cười như điên như dại, hướng ánh nhìn tuyệt vọng về phía hắn. Đôi mắt cô ta trong phút chốc trở nên sắc lạnh. Cô ta gằn từng chữ nói.

“Tôi muốn nợ máu phải trả bằng máu.”

“Aaaaaa!!!! Duy!!!!” Vũ Linh Nhi không còn ai nắm giữ, cả người ngã nhào ra ngoài ban công. Cô hét lên một cách thảm thiết.

“KHÔNG!!!!”

Trần Hà Duy không kịp suy nghĩ, lao nhanh về phía ban công sân thượng, cả người cũng bị ngã ra ngoài.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Trên sân thượng chỉ còn lại mình Đinh Trần Hải Yến đứng đó. Từng giọt nước mắt chất không ngừng tuột rơi. Nước mắt chảy vào miệng cô, không biết rõ tư vị là gì. Gió không ngừng thổi.

“Chết rồi! Tất cả chết rồi! Kết thúc rồi!” Cô ta không ngừng lẩm bẩm, đôi mắt như ngây dại nhìn xung quanh. Không có bóng dáng hắn. Hắn dù chết vẫn muốn cứu cô gái đó sao?

Cô trả thù được rồi! Cô trả thù được cho con cô rồi! Nhưng... tại sao tim cô lại đau như thế này?

Cô bước lại gần lan can, nơi hai người đó rơi xuống. Ngoài ý muốn. Cô nhìn thấy một bàn tay đang bám chặt lấy lan can. Nhìn xuống bên dưới. Là Trần Hà Duy, tay còn lại của hắn ta còn đang nắm chặt lấy tay Vũ Linh Nhi.

“ Vũ Linh Nhi! Cô mà buông ra là chết với tôi.” Trần Hà Duy lạnh lùng ra lệnh.

Vũ Linh Nhi sắc mặt xanh lét, cô đưa mắt nhìn xuống phía dưới. Nếu cô rơi xuống, nhất định sẽ chết. Cô cả người lại đổ mồ hôi, bàn tay cũng trở nên trơn tuột.

“ Nắm cho chắc!”

Hắn nhìn mày. Nắm chặt lấy tay cô. Tay hắn cũng do mồ hôi mà trở nên trơn. Hắn rất đau, cả người đều nóng như lửa đốt, khuôn mặt nhợt nhạt. Vết thương ở lưng lại bắt đầu rỉ máu. Hai cánh tay phải cố gắng lắm mới bám lại được.

Những cơn gió như tốc vào người họ, họ giống như chiếc lá mỏng manh, một mình cô độc đối chọi với gió bão. Chỉ cần một luồng khí cũng có thể khiến họ rơi xuống.

Đinh Trần Hải Yến từ trên cao nhìn xuống bọn họ. Trong lòng là một trận chua xót.

“ Chỉ cần tôi đẩy một cái, hai người sẽ chết.” Cô ta dùng ngón trỏ khẽ gõ lên bàn tay đang bám vào lan can của hắn. Những ngón tay của hắn vì phải nắm chặt lấy lan can mà trở nên trắng bệch, từng đốt ngón tay hiện lên rõ ràng. Đôi tay hắn không bám được bao lâu liền từng chút một trượt xuống.

“ Ha ha ha ha...” Cô ta đột nhiên cười lớn lên, nụ cười méo mó đến khó xem. Sau đó cô ta lại khóc. Giống như một người điên không kiểm soát được chính mình.

Hắn sắp chết rồi! Sắp chết rồi! Thế nhưng... cô rất đau. Rất đau! Chính tại giờ phút này, cô lưỡng lự. Cô có nên cứu hắn?

Không!! Hắn phải chết! Cô phải báo thù cho con trai cô!

“ Anh vì cô ta mà hy sinh chính mình như vậy. Có đáng không?” Hải Yến hai tay nắm chặt, cô ta nói trong nước mắt.

Cô sẽ không cứu hắn, tuyệt đối sẽ không cứu hắn. Cô muốn hắn phải chết!

Giết chết hắn! Là một điều cực kỳ dễ dàng, chỉ cần cô đẩy một phát. Cả hai người đó nhất định sẽ chết. Thế nhưng... cô lại không làm được! Ý trí mách bảo cô nên giết chết hắn, nhưng con tim cô lại ngăn cô lại. Trái tim nhói đau lên từng hồi. Cô trở mắt nhìn hắn đang đứng giữa danh giới sự sống và cái chết.

“ Anh đi chết đi! Đồ giết người.” Cô ta trừng mắt lên nhìn hắn, trong đôi mắt hiện lên đầy hận thù, nhưng trong đó lại có mất mát, có đau thương.

Bên dưới sân trường bắt đầu trở nên ồn ào. Tất cả bọn họ đều hoảng sợ nhìn hai người đang treo lơ lửng trên sân thượng bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống kia.

Vũ Linh Nhi một lần nữa nhìn xuống. Ở dưới đó có rất nhiều người, cô... rất sợ.

“ Đừng có nhìn xuống dưới.” Hắn nói.

Cô nhanh chóng nhìn lên, bởi vì nhìn xuống dưới cô cũng rất sợ. Nhưng chính lúc này, cô lại nhìn thấy lưng áo dính đầy máu của hắn. Hắn bị thương? Cô lại nhìn đến sắp mặt hắn. Trắng bệch. Bàn tay hắn đang nắm lấy tay cô cũng lạnh toát. Hơi thở dồn dập của hắn ngày một trở nên mỏng manh.

Hắn đã bị như vậy rồi mà còn cứu cô. Nếu cứ như vậy. Cả hai người đều sẽ chết. Cô sẽ chết! Hắn... cũng sẽ chết.

“ Anh... bỏ tay tôi ra đi. Nếu không cả hai chúng ta...”

“ Im miệng!” Hắn yếu ớt ngắt lời cô, dồn toàn bộ sức lực của cơ thể để bám vào lan can. Hắn sắp không chịu nổi nữa rồi. Vết thương không ngừng chảy máu. Đầu hắn đau nhức không thôi, đôi mắt dần trở trở nên mờ đi.

Nhưng câu nói không chút sức lực này lại chẳng có một chút gì gọi là cô thể uy hiếp cô. Cô lại thực cảm động, đến giờ phút này hẳn vẫn nghĩ đến cô.

Trên sân thượng vang lên tiếng đập cửa dồn dập. Có lẽ là đám người ở dưới đã chạy lên. Nhưng Đinh Trần Hải Yến đã khóa trái cửa lại. Hôm nay, nhất định phải là ngày chết của hai người bọn họ.

“ Sắp có người đến cứu chúng...” Trần Hà Duy chưa nói hết câu, bàn tay đã trượt khỏi lan can. Cả hai người đều rơi xuống.

Liệu, sẽ chết như này sao?

Đầu óc trở nên trống rỗng, chỉ có tiếng gió thổi bên tay.

Những tiếng gọi như xa như gần vang vọng bên tay.

Họ nghe thấy, hai chữ “ Linh Nhi”.

Cuộc đời, có thể sẽ như vậy mà khép lại....

93. Chương 94

“ RẦM!! RẦM!!! RẦM!!!”

Tiếng đập cửa vang lên dồn dập.

Đinh Trần Hải Yến vẫn yên lặng nhìn hẳn ta. Bàn tay đang nắm lấy lan can từ từ trượt xuống.

“ Nếu bây giờ anh thả cô ta ra. Tôi sẽ cứu anh.” Trong giọng nói của cô ta có sự khinh miệt, tàn nhẫn, lại có đau thương.

Cô biết, nếu hẳn chết cô cũng sẽ rất đau. Nhưng nếu hẳn sống, cô lại không thể nào sống nổi. Trái tim như bị hàng trăm, hàng vạn mũi dao đâm vào. Rất đau.

Hắn ta cắn chặt răng, không lên tiếng. Khuôn mặt trắng bệch đổ đầy mồ hôi, đôi tay trơn tuột cố gắng bám vào lan can dần trượt xuống.

Chợt,

Con dao Hải Yến đang cầm trên tay rơi xuống, tạo thành một âm thanh nhỏ. Âm thanh đó như đánh động vào lòng cô ta, từng giọt nước mắt lại rơi. Trần Hà Duy cuối cùng không thể trụ được nữa, bàn tay trượt khỏi lan can. Cả hai người cùng rơi xuống.

Đinh Trần Hải Yến giống như người mất hết sức lực, cô ta ngã bệt xuống đất, đôi mắt đầy đau khổ ngược lên trời. Bầu trời vẫn đẹp như vậy, mà lòng cô thì đã tan nát. Chứng kiến cảnh người mình yêu đi vào cõi chết là một việc rất tàn nhẫn, rất đau lòng.

“ RẦM!!!”

Một tiếng động lớn đột nhiên vang lên. Cánh cửa sân thượng được mở toang. Giống như có một cơn gió ulla thổi vào.

Trần Hà Duy, hẳn ta tưởng rằng mình sẽ chết. Thế nhưng, có một bàn tay nắm chặt lấy tay hẳn. Hẳn lại một lần nữa lơ lửng giữa không trung.

“ Linh Nhi!”

Hoàng Thiên Vũ nắm chặt lấy tay hẳn ta, hét lên với cô. Gió mạnh thổi bay tóc cậu khiến nó rối tung, những sợi tóc màu nâu đỏ che gần hết đôi mắt cậu.

Vũ Linh Nhi mở to đôi mắt ngập đầy nước, nhìn lên phía trên. Cô nhìn thấy cậu. Nỗi sợ hãi một lần nữa lấn át đi lý trí của cô. Cô lại khóc. Nhìn thấy cậu, cô lại khóc. Bởi vì cô biết, cậu nhất định sẽ cứu cô, cứu cả hai người bọn họ.

“ Không sao chứ?” Lưu Anh Phương ngó đầu ra nhìn, vẻ mặt hết sức lo lắng.

Trên đó còn có Hà Vi Băng và Chan Jung Gyu nữa, cuối cùng cũng có người đến cứu cô và hấn.

“ Đừng lo, tôi sẽ cứu cậu lên.” Cậu nhìn về phía cô rồi nhìn sang hấn: “ Nắm cho chắc vào.”

Ý trí của hấn đã dần trở nên mờ hồ, hấn không nhìn rõ người phía trước. Thế nhưng hấn vẫn nắm chặt lấy tay cô, hấn mãi mãi sẽ không buông tay cô ra.

Mãi cho đến khi lên được sân thượng rồi, tim cô vẫn còn đập rất mạnh. Không ngờ, lúc này cô vừa từ Quỷ môn quan trở về. Cả người cô đều lạnh ngắt, thậm chí đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ đến cái cảm giác cả người lơ lửng trong không trung. Thật sự đáng sợ.

“ Cậu có sao không?” Hoàng Thiên Vũ ngồi xổm xuống trước mặt cô, đưa tay lên trán lau mồ hôi cho cô. “ Cậu dọa chết tôi mất.”

“ Không sao.” Cô lắc lắc đầu, đôi mắt không tự chủ được lại nhìn về phía hấn.

Hấn ngồi dựa lưng vào lan can. Khuôn mặt trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt, cả người giống như không còn sinh khí. Nơi lưng áo loang lổ đầy những vết máu. Hấn ta đang nhìn cô, đôi mắt như một hố sâu không đáy cuối cô vào trong.

Cô đang định đi về phía hấn. Thế nhưng,...

“ Tại sao mày vẫn không chết?” Đinh Trần Hải Yến đột nhiên nhảy ra trước mặt cô, đôi tay tát vào má cô. Cô ta giống như nổi điên, đôi mắt trợn lên như nhuộm một màu đỏ của máu.

Cô kinh ngạc nhìn người trước mặt mình, đôi mắt nổi lên một tầng hơi nước mỏng. Cả người cô run run, tại sao hết lần này đến lần khác cô ta đều gây chuyện với cô? Lúc này còn suýt nữa giết chết cô.

“ Cô làm cái gì vậy?” Cậu nắm chặt lấy hai bả vai Vũ Linh Nhi, lạnh lùng nhìn Đinh Trần Hải Yến.

“ Không phải chuyện của mày. Hôm nay tao nhất định phải rạch mặt con nhỏ này ra.” Hải Yến hét lên, cả người định lao về phía cô nhưng cô ta đã bị Hà Vi Băng nhanh chóng giữ chặt lại.

“ Cô ta điên thật rồi.” Lưu Anh Phương lắc lắc đầu.

Vũ Linh Nhi hoảng sợ nhìn cô ta, cả người đều dựa và cậu mới có thể đứng vững.

“ Bỏ ra! Mày bỏ ra!!!” Cô ta gào lên, vùng vẫy hòng thoát khỏi tay Hà Vi Băng. Đôi mắt đầy hận thù nhìn về phía cô.

“ CHÁT!!!!”

Một cái tát lại vang lên. Trần Hà Duy đứng trước mặt Đinh Trần Hải Yến, khuôn mặt hấn trắng bệch thế nhưng đôi mắt nhìn về phía vẫn sắc lạnh đầy tức giận. Bên má phải của Đinh Trần Hải Yến in lên cả vết ngón tay.

Cô ta trợn mắt nhìn hấn, cả người run run.

“ Cô tốt nhất đừng có đi quá giới hạn của mình.”

“ Tôi sao? Anh dám đánh tôi? Vì con nhỏ đó mà anh dám đánh tôi? Anh là đồ độc ác, là con quái vật. Tôi nhất định phải giết cô ta! Giết chết cô ta!” Cô ta gào lên, đôi mắt đáng sợ vẫn nhìn về phía Vũ Linh Nhi, từng giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cô ta vùng thoát ra khỏi tay Hà Vi Băng, chạy đến nắm chặt lấy tóc cô. Cào vào mặt cô.

“ Á!” Vũ Linh Nhi hét lên đầy thảm thiết, đầu tóc rối bù bị người kia nắm chặt lấy.

“ Cô bỏ ra!” Cậu không kịp ngăn cản, Trần Hà Duy đã nhanh chân hơn một bước.

“ Tao phải giết chết mày!” Đinh Trần Hải Yến phát điên lên, không ngừng gào thét bị hấn đẩy ngã xuống đất.

“ Được lắm! Trần Hà Duy!” Hải Yến ngồi dưới đất, lạnh lùng nói, ngay bên cạnh là con dao mà lúc nãy cô ta đánh rơi. Con dao sắc bén lóe lên đầy sự chết chóc.

“ Linh Nhi! Không sao chứ?” Hoàng Thiên Vũ vuốt lại mái tóc cho cô. Trên mặt cô còn có vài vết xước do móng tay để lại.

Vũ Linh Nhi lắc lắc đầu, đôi mắt đầy sợ hãi đảo quanh, không dám nhìn cố định vào chỗ nào.

“ Cô...” Trần Hà Duy định vươn tay ra, nói gì đó với cô nhưng câu nói chưa thoát ra khỏi đã bị cô gạt phăng đi.

Cô hét lên: “ Anh đừng đến gần tôi! Tất cả đều là tại anh! Rốt cuộc tôi đã làm gì chứ?”

Cô khóc, đôi mắt đầy sợ sệt nhìn về phía hắn. Cô là một người đơn giản, có lẽ sống cùng với căn bệnh trầm cảm khá lâu đã khiến cô không thích ứng được với thế giới bên ngoài. Cô chỉ muốn sống khép kín, cô chỉ cần bản thân mình là một con ốc, bất cứ lúc nào cũng có thể thụt vào bên trong ngôi nhà ấm áp. Cô không muốn tranh đấu với người khác. Cô chỉ muốn mình bình yên sống qua ngày. Như vậy là tốt rồi. Nhưng sao hết chuyện này đến chuyện khác lại xảy ra với cô? Cô có lỗi gì chứ?

Đôi tay hắn thoáng khựng lại rồi sau đó buông thõng một cách bất lực. Hắn nhìn cô, ánh mắt mệt mỏi toát lên đầy vẻ tổn thương. Khuôn mặt nhợt nhạt không còn vẻ lạnh lùng thường ngày nữa, lại có chút gì đó mất mát.

“ Chỉ thế thôi sao?” Hắn khẽ cười nhạt, trong giọng nói lại có chút mỉa mai. Đôi mắt đột nhiên trở nên sắc lạnh đến đáng sợ.

“ Đúng! Tất cả đều là tại anh! Tại sao mọi chuyện đều xảy ra với tôi chứ? Tại sao chuyện gì các người cũng đổ hết lên đầu tôi? Tại sao tôi phải chịu đựng những chuyện này chứ? Tại sao anh lại không để yên cho tôi. Anh hại tôi rồi lại đến cứu tôi sao? Tại sao chứ?” Cô cả người đều run rẩy, đôi mắt mở to nhìn về phía hắn.

Trần Hà Duy hai bàn tay nắm chặt lại, đôi mắt tràn đầy giận dữ nhìn về phía cô. Lòng hắn lại nhói đau lên từng hồi. Cô gái đó chỉ xem hắn như vậy thôi sao?

Dường như lửa giận đã thiêu đốt đi lý trí của hắn. Hắn tiến lên vài bước, hai tay nắm chặt lấy cánh tay Vũ Linh Nhi, bắt cô nhìn thẳng vào mắt hắn.

“ Được! Em muốn biết tại sao đúng không? Tôi nói cho em biết!”

“ Buông ra!” Cô nhú mồm, vùng vẫy mong thoát khỏi tay hắn nhưng vô dụng. Cô cảm nhận được bàn tay hắn nóng như lửa.

Cậu đột nhiên đứng yên lặng tại chỗ, đôi chân không nhích lên được một bước nào. Nhưng trong lòng cậu lại gấp đến cực độ, cảm giác bất an nhanh chóng ủa tới. Thế nhưng cậu lại chẳng làm gì. Cậu thấy mình không thể xen vào chuyện này. Cậu là cái gì chứ? Cậu chẳng là cái gì cả.

“ Em nghe cho rõ. Bởi vì... tôi. yêu. em.” Hắn gằn ra từng chữ một, giọng nói trầm thấp lại có một loại uy quyền khiến người khác phải khuất phục. Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, cái nhìn như muốn xuyên thấu vào tận tâm can của cô.

Chỉ một câu nói đơn giản thôi nhưng lại khiến cho cô phải bàng hoàng. Đôi mắt cô mở to nhìn chằm chằm vào hắn. Trong đôi mắt có chứa nhiều tia cảm xúc hỗn loạn. Cô không biết rõ cảm xúc lúc này của mình là gì.

Hoàng Thiên Vũ cứng đờ cả người. Hắn ta cuối cùng vẫn đi trước cậu một bước. Cậu nhìn về phía cô. Đôi mắt tĩnh lặng như một mặt hồ không gợn sóng. Nhưng chỉ có mình cậu mới biết, trong lòng cậu đang rối đến cỡ nào. Cậu cần một câu trả lời, không chỉ là cho hắn, mà còn là cho chính cậu.

Hai người lại mang theo hai tia hy vọng trái ngược nhau. Trong màn sương mù, không biết ai sẽ là người thoát ra trước.

Vũ Linh Nhi đứng yên lặng, đôi mắt nâu khói mở to nhìn về phía hấn. Đột nhiên trong lòng cô trào lên một loại cảm giác sợ hãi không rõ tên. Đường như cái thứ tình yêu kia khiến cô cảm thấy sợ hãi, cô không dám đối mặt.

“Tránh ra!” Cô nghiêng mặt sang một bên, đẩy hấn ra.

Hấn cả người loạng choạng lùi lại vài bước, trong đôi mắt tràn ngập mất mát. Hấn thần thờ đứng lặng yên nhìn cô.

“Linh Nhi! Cẩn thận!!!” Lưu Anh Phương đột nhiên hét lên.

Cô chưa biết được chuyện gì đã xảy ra thì cả người đã bị ai đó ôm lấy. Sau đó cô ngã xuống. Người kia vẫn ôm cô thật chặt. Trên tấm lưng rộng cắm xuống một con dao. Và người cầm con dao đó chính là Đinh Trần Hải Yến với một khuôn mặt của ác quỷ.

Mùi máu tanh xộc vào mũi cô. Máu loang khắp cả một mảnh áo. Xung quanh cô, dường như tất cả đều là màu đỏ của máu. Ghê sợ!

94. Chương 95

“Tránh ra!” Cô lạnh lùng nhìn hấn, đẩy hấn ra.

Hấn lùi lại vài bước, cả người như chết lặng đi. Đôi mắt dài lạnh lùng ánh lên đầy tổn thương cùng mất mát.

Cô đối với hấn là như vậy sao? Là chán ghét như vậy sao? Nực cười! Tại sao hấn lại phải để tâm đến một đứa con gái chứ? Nhưng... trái tim vẫn đau, giống như bị một bàn tay bóp nghẹn lấy. Khó thở vô cùng.

Cả người hấn nóng rực nhưng trong lòng lại lạnh ngắt. Một cảm giác lạnh như thấm vào trong tận xương tủy. Đầu hấn đau nhức đến khó chịu. Hấn không còn để tâm đến những tiếng động gì xung quanh nữa. Hấn nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt đầy mệt mỏi nhìn vào cô như muốn hỏi tại sao. Hấn như người mất đi tri giác, chỉ đứng yên lặng nhìn cô, bất kể cho xung quanh đang diễn ra những gì. Hấn không biết! Hay đúng hơn là hấn chẳng còn nhìn thấy gì ngoài cô nữa.

Hóa ra yêu một người là như thế sao? Nhưng... tại sao nó lại đau như vậy?

Xung quanh hấn vang lên tiếng ồn ào.

“Vũ! Cậu đừng dọa tôi.” Hấn thấy cô khóc, cô ôm lấy cậu mà khóc.

Bất giác, hấn muốn vươn đôi tay của mình ra lau nước mắt cho cô. Thế nhưng... hấn thấy nó thật dư thừa. Hấn không tiến nổi một bước, cũng không lên tiếng. Hấn đứng yên lặng như một bức tượng gỗ.

Đinh Trần Hải Yến, trên tay cầm một con dao đang dính máu.

Không biết sau bao lâu, trên sân thượng đã không còn bóng dáng của cô nữa. Cô đi đâu rồi? Hấn không còn nhìn thấy cô nữa.

Gió thổi ngày càng mạnh, giống như sắp có một cơn mưa ập tới. Bầu trời phủ một màu xám u tối. Giống như con đường lúc này hấn đang đi, không có lấy một tia sáng.

“Ha ha ha ha...” Một giọng cười phá tan đi cái bầu không khí xung quanh hấn.

Đinh Trần Hải Yến vẫn cầm chặt trong tay con dao đang dính máu, trên mặt cô ta còn dính vài giọt máu. Cô ta ngửa mặt lên trời cười lớn, giọng cười ghê rợn giống như một con quỷ. Đôi mắt cô ta sắc bén nhìn thẳng vào hấn, nơi mi mắt còn đọng lại vài giọt nước.

Hấn quay đầu sang nhìn cô, đôi mắt vẫn là một mảng lạnh lẽo.

“ Thế nào? Cảm giác bị từ chối vui chứ? Anh cũng chỉ là loại người như tôi mà thôi. Kết cục của anh cũng sẽ giống như tôi. Anh mãi mãi cũng chỉ sống trong lớp của một con quỷ. Mãi mãi.” Cô ta nhìn hắn, trong đôi mắt tràn ngập chế giễu. Nhưng cũng giống như cô ta đang tự giễu chính mình. Tự khinh thường chính bản thân mình ngu ngốc.

Hắn ta im lặng không lên tiếng. Hắn một mỗi rồi, không chỉ trái tim mệt mỏi, mà thể xác cũng mệt mỏi. Hắn bây giờ chỉ cần một chỗ dựa, một nơi để nằm xuống, để nghỉ ngơi. Hắn lảo đảo bước từng bước ra khỏi sân thượng.

Trên nền đất vẫn còn lại một vũng máu. Màu đỏ là màu của hy vọng, nhưng nó cũng là màu của máu, của sự chết chóc.

“ Ha ha ha ha.....” Đinh Trần Hải Yến đột nhiên cười lớn lên, một tràng cười thê lương đến nỗi khiến người ta phải náo lòng.

Tay cô ta run run đánh rơi con dao xuống đất. Cô ta nhìn bàn tay mình, bàn tay run rẩy dính đầy máu.

Máu! Đúng! Cô ta giết người! Cô ta là một con quỷ, một con quỷ thèm khát máu của loài người. Một con quỷ đầy bi thương cùng phần hận. Có lẽ cô ta đã không còn là cô ta nữa rồi. Ghê sợ! Cô ta ghê sợ chính bản thân mình.

“ Ha ha ha...”

Từng giọt nước mắt lăn dài trên mặt cô, tí tách từng giọt nhỏ xuống con dao dính máu tạo thành một hỗn hợp lỏng màu đỏ nhạt.

Ghê tởm! Con dao lạnh lẽo của thần chết. Đang ở ngay bên cạnh cô.

Cô ta là người cầm lấy nó, chỉ một vết đâm sắc bén... cứu ra máu....

Máu tanh như bao lấy người cô... cùng với nước mắt...

Trần Hà Duy bước từng bước nặng nhọc xuống cầu thang. Cả người hắn đau kinh khủng, vết thương ở vai đã thấm đỏ một mảng áo. Sắc mặt hắn trắng cắt không còn một giọt máu, mồ hôi túa ra không ngừng. Đôi tay run rẩy cố gắng bám và cầu thang.

Đôi mắt dài hẹp dần trở nên mờ đi. Hắn không nhìn rõ phía trước, giống như hắn cũng không thể nhìn thấy tương lai mờ mịt của mình sau này. Tim hắn rất đau. Chính lúc này, hắn muốn mình bị đâm một nhát, thật sâu. Vì ít nhất như vậy, vết thương ngoài da sẽ khiến hắn quên đi vết thương trong lòng, dù chỉ là một phút ngắn ngủi.

Đột nhiên, hắn bị trượt chân. Trước mặt hắn trở nên tối sầm. Hắn ngã xuống cầu thang, đầu đập mạnh xuống đất. Từ trán máu chảy ra không ngừng.

Trước lúc hắn mất đi ý thức, hắn nhìn thấy khuôn mặt của cô. Người cô gái đã lạnh lùng với hắn. Người đã làm hắn đau.

Trong bệnh viện, phòng cấp cứu vẫn còn sáng đèn. Ngoài hành lang, mỗi người lại mang trong mình một tâm trạng khác nhau.

Chan Jung Gyu yên lặng ngồi trên ghế, khuôn mặt không tránh khỏi có phần lo lắng, đôi mắt vẫn nhìn về phía cửa phòng cấp cứu.

Hà Vi Bằng đứng dựa lưng vào tường, đôi lông mày nhíu chặt lại. Nhưng xem ra cô gái này vẫn là người bình tĩnh nhất.

Lưu Anh Phương cứ đi đi lại lại trước cửa phòng, hai tay hết nắm rồi lại mở, trong lòng đang vô cùng sốt ruột.

Vũ Linh Nhi ngồi trên ghế, đầu cúi gằm xuống, khuôn mặt căng thẳng đến trắng, hai bàn tay đẫm mồ hôi lạnh. Đôi mắt đầy hoảng sợ nhìn chằm chằm xuống đất. Cả thân người không ngừng run rẩy.

Tất cả đều là tại cô. Là tại cô đã hại cậu. Nếu lúc đó cậu không đỡ nhát dao đó cho cô thì đã không ra nông nổi này. Thà giờ đây cô là người nằm trong đó cô còn cảm thấy dễ chịu hơn. Cậu luôn luôn bảo vệ cô, còn cô thì lại luôn gây phiền phức cho cậu.

Cô rất lo, rất sợ. Nhỡ đâu cậu xảy ra chuyện gì... Không! Cậu tuyệt đối sẽ không sao! Cậu mà xảy ra chuyện thì cô biết phải làm sao? Tim cô đập mạnh trong lồng ngực, cảm giác sợ hãi bao trùm lấy cô. Cô sợ sẽ mất đi cậu.

Thế nhưng, trong giờ phút này. Cô lại không thể nào khóc nổi. Dường như nước mắt trong cô đã sớm cô cạn rồi. Cô đã khóc quá nhiều rồi.

Cả bốn người không ai lên tiếng. Không khí xung quanh là một mảng im lặng.

“ Vũ! Vũ đâu rồi.” Đột nhiên có một giọng nói vang lên.

Hoàng Thiên An chạy đến nắm chặt lấy tay Lưu Anh Phương, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng. Hôm nay cô không đến trường, vừa nhận được tin là cô lập tức đến đây ngay.

“ Cậu ấy... vẫn còn ở trong.”

Hoàng Thiên An hai tay buông thõng, cô đảo mắt nhìn quanh. Không khí ở đây hết sức nặng nề. Cô chỉ có thể cầu nguyện. Vũ! Nhất định sẽ không sao! Nó là một người mạnh mẽ! Đây đối với nó chỉ là một vết thương nhỏ.

“ Tỉnh!”

Đèn phòng cấp cứu vụt tắt. Toàn bộ tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía cửa phòng cấp cứu.

Vũ Linh Nhi hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, trong lòng tràn ngập lo lắng cùng sợ hãi.

“ Cách!” Cửa bật mở, một người mặc áo bác sĩ bước ra.

“ Ai là người nhà của Hoàng Thiên Vũ.”

“ Tôi! Tôi là chị nó! Em tôi... nó không sao chứ?”

“ Cô yên tâm. Cũng may là vết thương không sâu lắm. Đã an toàn rồi.”

Hoàng Thiên An thở hắt ra một hơi. Cũng may là không có chuyện gì.

“ May thật!” Lưu Anh Phương đến bây giờ mới có thể cười.

“ Không sao là tốt rồi.” Hà Vi Băng khẽ cười, ánh mắt vô tình chạm phải ánh mắt của Chan Jung Gyu. Cô có chút không được tự nhiên, quay mặt sang chỗ khác.

Nỗi lo trong lòng Vũ Linh Nhi nhanh chóng được gỡ bỏ. Cậu không làm sao! Cậu an toàn rồi! Cậu vẫn sẽ có thể tiếp tục ở bên cạnh cô.

“ An! Vũ sao rồi?” Một giọng nói khác lại vang lên.

“ Ba!” Hoàng Thiên An nhìn người đứng trước mặt mình, có chút ngạc nhiên. Đây chính là Hoàng Minh Thành đi. Trên nét mặt ông ta lại không có mấy phần lo lắng. Ngược lại quần gia Huỳnh đứng đằng sau lại vô cùng sốt ruột.

“ Nó không sao rồi.”

“ Vậy là tốt rồi.” Hoàng Minh Thành khẽ cười, nơi khóe mắt hiện lên những nếp nhăn của tuổi tác. Ông ta đắm mắt nhìn quanh.

“ Mấy đứa cũng ở đây sao?”

“ Chào bác!” Chan Jung Gyu, Hà Vi Băng, Lưu Anh Phương cùng lên tiếng.

“Linh Nhi cũng ở đây sao?” Hoàng Minh Thành nhìn đến Vũ Linh Nhi đang ngồi trên ghế, đôi mắt lóe lên một tia khó hiểu.

Vũ Linh Nhi có hơi chút giật mình, cô đứng bật người dậy, hơi cúi đầu.

“Cháu chào bác!”

Hoàng Minh Thành cười cười nhìn cô. “Không cần phải khấn trương như vậy.”

“Đúng rồi! Ba, ba có định vào thăm Vũ không?” Hoàng Thiên An hỏi.

“Không cần, ta còn có việc. Con cứ ở lại đây với nó đi.”

Hoàng Thiên An khẽ thở dài. Cô biết mà, người này xem tiền bạc quan trọng hơn mọi thứ. Kể cả con cái. Nhiều lúc cô mong muốn, mình không phải là con người này. Thà rằng sinh ra trong một gia đình bình thường, dù nghèo khổ cũng không sao. Ít nhất ở đó còn có tình thương của cha mẹ.

“Ta còn một việc muốn hỏi con. Vũ làm sao mà bị thương?”

“Bác! Tất cả là do con nhỏ Đinh Trần Hải Yến đó.” Lưu Anh Phương kích động mà nói.

“Đinh gia?” Hoàng Minh Thành hơi nhíu mày, trong đôi mắt tràn đầy tính toán.

“Ba! Mọi chuyện cũng không sao. Không cần làm lớn chuyện.”

“Đinh gia dám làm bị thương con của ba. Lần này sẽ là một cái giá không nhỏ.”

Hoàng Thiên An hai tay bắt giắc nắm chặt lại. Cô cảm thấy vô cùng tức giận. Em trai cô bị thương, ông ta – ba nó lại chỉ nghĩ đến làm thế nào để thu được một khoản tiền từ việc này. Rốt cuộc thì hai chị em cô là cái gì trong mắt ông ta? Là một công cụ kiếm tiền? Trước đây cũng thế, bây giờ cũng vậy. Ông ta còn có gì khác ngoài tiền? Ông ta là ba của chị em cô cơ mà. Chẳng nhẽ một chút tình cảm cũng không có.

“Ba! Vũ bị thương chẳng nhẽ ba không quan tâm đến nó một chút được hay sao? Nó là con của ba đấy. Tiền bạc có quan trọng đến thế không?” Hoàng Thiên An đau lòng nhìn về phía người đàn ông kia.

Ông ta hơi nhíu mày, khẽ nói.

“Nó là con trai. Chứ không phải như con là con gái.”

Con trai? Con trai thì sao? Con trai chẳng nhẽ không cần tình thương? Không cần có gia đình bên cạnh? Cô là con gái, nhưng người đó cũng đâu có yêu thương cô? Người đó có thể gọi là ba của chị em cô sao? Là người có chung dòng máu với cô sao?

95. Chương 96

“Duy! Mẹ yêu con.” Người đàn bà có mái tóc màu vàng khẽ mỉm cười, một nụ cười chua xót. Đôi mắt màu xanh chứa đầy yêu thương nhìn về phía đứa bé đứng ở bên góc tường.

“Pằng!”

Chỉ một tiếng súng, cướp đi sinh mạng của một con người. Nước mắt lại rơi.

“Rào! Rào! Rào! Rào!”

Mười năm sau...

“Em nghe cho rõ. Bởi vì... tôi. yêu. em.”

“Tránh ra!” Cô gái đẩy người con trai đó ra, như cầm một con dao đâm vào tim anh ta một nhát. Đủ lạnh, đủ vô tình, đủ tàn nhẫn, đủ để khiến người đó phải chịu những mất mát lớn nhất.

Mười năm sau... là mười năm sau... Là một ngày buồn. Và hần, cũng đau lòng như thế. Rất đau! Nhưng... lại không thể khóc. Bởi vì nước mắt theo thời gian đã sớm cô cạn rồi. Không còn lại một giọt nào cả. Một con quỷ thì không có nước mắt. Nhưng... nó lại có một trái tim yêu đuối. Một trái tim từ khi biết đập thì lại biết đau.

Hần đã từng tự hứa với chính bản thân mình rằng, sẽ không để bất kỳ ai khiến hần phải đau khổ. Nhưng chính hần lại phát vỡ điều đó. Để rồi phải đau. Đau rất nhiều.

Chậm rãi mở đôi mắt ra, xung quanh hần toàn là bóng tối. Mùi thuốc sát trùng xốc vào mũi hần. Đây... là bệnh viện sao?

Trong phòng không bật đèn, hần nhìn ra bên ngoài. Trời cũng đã tối, không biết hần đã nằm ở đây bao lâu rồi. Và Hần, sao lại ở đây? Hần nhớ, lúc đó, ở cầu thang...

Hần đưa tay lần mò trên tường, “phụt” một cái, cả căn phòng bật đèn sáng trưng. Hần nhắm mắt lại, một lúc sau mới thích nghi được với thứ ánh sáng đột ngột này. Căn phòng là một màu trắng toát lạnh lẽo. Bên trong không có ai. Trên giường, có một bệnh nhân.

Hần chống người ngồi dậy trên giường. Đôi lông mày lập tức nhíu chặt lại, trên trán rỉ ra vài giọt mồ hôi. Cả người hần đều đau nhức, đặc biệt là cử động hai cánh tay khiến vết thương ở lưng càng đau. Trên đầu hần quấn băng vải trắng. Hần vô lực dựa người vào đầu giường, đôi mắt nhìn vào một điểm nào đó không rõ.

Vào lúc này, hần vẫn chỉ có một mình. Luôn luôn là như vậy. Không có người thân, không có bạn bè, là một kẻ cô độc trên thế gian. Thế nhưng, giờ đây hần mệt mỏi rồi. Đến khi mệt mỏi chính bản thân mới phát hiện ra rằng mình không hề có một chỗ dựa nào. Hay chẳng sau lưng chỉ là một bức tường vô tri vô giác. Giống như cả cơ thể rơi xuống một vực sâu thăm tối. Không chỉ đau, mà còn là mất mát. Nơi cuối con đường không có ánh sáng.

Con quỷ ẩn mình trong màn đêm, mắt nhuộm màu máu...

Bởi vì nó biết trở về với màu đen thuần túy,

Đứng trong bóng tối mất phương hướng.

Chỉ là một bản năng sinh tồn,

Nhưng lại biến thành một ác quỷ

Đôi mắt lạnh lẽo ánh lên tia tự giễu.

Đã hai ngày trôi qua, tình trạng của Hoàng Thiên Vũ cũng đã khá hơn, sắc mặt cũng có chút hồng hào. Cậu đang ngồi trên giường, ăn hoa quả.

“Làm bệnh nhân thật là tốt. Ăn uống còn có người bưng đến tận miệng.” Cậu nhướn miệng cười, cắn một miếng táo.

“Thôi đi cậu nhóc. Giờ mà còn đùa được.” Hoàng Thiên An ngồi bên cạnh gọt trái cây, cốc đầu cậu một cái.

Vũ linh Nhi ngồi trên ghế sofa ở đằng kia. Mấy ngày nay khi học xong cô đều tới đây. Vì cô mà cậu mới bị thương, cô cảm thấy mình chính là người có lỗi. Nếu không thấy cậu, cô không thể nào thôi nghĩ về cậu được.

“Linh Nhi! Em ở đây với Vũ nhé! Chị về nhà lấy chút đồ.” Hoàng Thiên An đặt dao gọt trái cây xuống đĩa, cầm túi xách đi ra ngoài.

“Cạch!”

Cửa phòng đóng lại, bên trong đột nhiên lại im lặng đến kỳ lạ.

Hai người mỗi người ngồi ở một góc, trong lòng lại đang theo đuổi những ý nghĩ của riêng mình. Hoàng Thiên Vũ nhìn sang chỗ Linh Nhi, cô không nhìn cậu, đầu cúi gằm xuống đất. Cậu biết những lúc cô khó xử thường cúi đầu xuống.

Cuối cùng, cậu là người mở lời trước.

“Linh Nhi.”

“Hả?” Vũ Linh Nhi ngẩng đầu lên, nhìn cậu.

“Ra đây ngồi một chút được không?” Cậu chỉ vào cái ghế bên cạnh giường mình.

“À, ừ.”

Vũ Linh Nhi gật gật đầu, chạy tới. Không biết cô đi thế nào mà chân vấp phải cái ghế, cả người ngã nhào xuống giường.

“Cẩn thận!” Cậu cả người ôm lấy cô.

Vũ Linh Nhi ngẩng đầu nhìn cậu, trống ngực đột nhiên đập liên hồi, mặt đỏ tới tận mang tai. Trong đôi mắt tràn đầy lúng túng.

“Xin lỗi.” Cô bối rối muốn đứng dậy thì bị cậu giữ chặt lấy.

Cô nghi hoặc nhìn cậu.

Cậu nhìn chăm chăm vào cô, trong đôi mắt là cảm xúc phức tạp đan xen lẫn nhau. Tim cậu đập liên hồi. Toàn bộ giác quan gần như trở nên tê dại.

Cậu nhanh chóng đặt lên môi cô một nụ hôn. Một nụ hôn nhẹ, ấm áp. Nụ hôn này nhẹ nhàng và chóng trôi qua. Cô đột nhiên nghĩ tới, hẳn cũng đã từng hôn cô, nụ hôn đó không giống với nụ hôn này. Nó có chút gì đó nóng nảy, vội vã, lại có chút gì đó lạnh lạnh.

Cậu buông cô ra, khuôn mặt có chút ửng đỏ bất thường. Nơi đầu môi vẫn còn cảm giác được xúc cảm mềm mại từ môi cô. Vũ Linh Nhi ngồi phịch xuống ghế, đầu cúi thấp xuống. Giữa hai người lại rơi vào im lặng.

“Thật ra... tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Sau một lúc lâu, cậu mới lên tiếng.

Cô im lặng nghe cậu nói, đầu cũng không ngẩng lên. Cô hiện tại đang rất xấu hổ.

“Biết nói thế nào nhỉ?” Hoàng Thiên Vũ gãi gãi đầu. Cậu đến khi phải đối diện với việc này vẫn cảm thấy rất khó khăn. Trong lòng cậu không hiểu sao lại tràn đầy lo sợ. Cậu sợ bị từ chối. Vẫn là không thể nào mở lời được.

Vũ Linh Nhi không lên tiếng. Cậu cũng không biết nên bắt đầu như thế nào. Không khó một lần nữa trở nên trầm mặc.

“Reng! Reng! Reng!”

Không biết qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại là tiếng động đầu tiên vang lên.

Vũ Linh Nhi khẽ giật mình, rút điện thoại từ trong túi áo ra. Cái tên người gọi đến khiến cô ngạc nhiên, cô ngẩng đầu lên nhìn cậu. Trong mắt tràn đầy khó hiểu. Người gọi đến, chính là cậu.

Hoàng Thiên Vũ cầm điện thoại trong tay, ra hiệu cho cô nghe máy.

Vũ Linh Nhi làm theo lời cậu, ấn nút nghe.

“Cậu quay mặt lại đi.” Cậu lên tiếng, cùng lúc trong điện thoại của cô cũng truyền đến giọng nói tương tự.

Vũ Linh Nhi quay người lại, đưa lưng về phía cậu.

“Nói chuyện như thế này không phải thú vị hơn sao?” Hoàng Thiên Vũ cười. Cậu chỉ nghĩ, không nhìn thấy biểu cảm của cô sẽ dễ nói ra hơn. Chỉ ít cậu sẽ không nhìn thấy những thứ mà cậu không muốn thấy.

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Giọng cậu phát ra đều đều.

Cô yên lặng lắng nghe.

“ Tôi đã định nói với cậu từ trước rồi. Nhưng mà có thể là do tôi nhát gan, đến tận bây giờ mới nói ra. Nhưng đến cả dũng khí để đối diện với cậu cũng không có. Tôi thật hèn nhát đúng không?”

“ Cậu...”

“ Không! Đừng nói gì cả! Hãy nghe tôi nói trước.”

Hoàng Thiên Vũ hít một hơi thật sâu, trong lòng có chút căng thẳng.

“ Thật ra... tôi thích cậu. À không! Tôi yêu cậu!”

Lời nói đơn giản, nhưng lại thật rõ ràng. Là điều mà cậu đã suy nghĩ bao lâu nay. Cậu yêu cô gái này. Cậu vì cô mà thay đổi, vì cô mà cười, vì cô mà đau.

“ Cậu nói...” Vũ Linh Nhi cả người đột nhiên trở nên cứng đờ, cái cổ cứng ngắc quay lại nhìn cậu. Đôi mắt cô tràn đầy ngạc nhiên, lại chứa nhiều thứ cảm xúc phức tạp.

Cậu... vừa nói cái gì? Yêu cô? Cậu yêu cô?

Hoàng Thiên Vũ tắt điện thoại, đôi mắt tĩnh lặng nhìn thẳng vào mắt cô. Cậu đang chờ đợi một câu trả lời.

Vũ Linh Nhi vẫn yên lặng, đôi mắt nâu phũ lên một lớp khói mờ ảo. Cô không rõ cảm xúc của mình lúc này là gì. Ngạc nhiên? Vui mừng? Sợ hãi? Nhưng hơn hết trong lòng cô lại hoàn toàn bị xáo trộn. Đột nhiên cô lại nhớ đến hắn, nhớ đến ba chữ của hắn.

“ Tôi. yêu. em.”

Ba chữ này một lần nữa lại khuấy động lòng cô. Tại sao hai người này... Mọi chuyện đến với cô quá bất ngờ. Cô phải làm gì?

“ Cậu... làm bạn gái tôi. Được không?” Hoàng Thiên Vũ khẽ lên tiếng, đôi mắt chân thành nhìn về phía cô. Hai bàn tay bắt giắc hơi nắm chặt.

Vũ Linh Nhi không lên tiếng, chính xác hơn là cô không thể lên tiếng. Giọng nói như bị nghẹn lại ở cô họng, một lời cũng không thể nói ra. Cô chỉ có thể nhìn vào mắt cậu.

Cậu cũng nhìn vào mắt cô, cái nhìn thật sâu. Cậu thấy, trong mắt cô có do dự. Lòng cậu chợt trở nên hụt hẫng, mất mát. Một cỗ tư vị chua xót trào lên trong lòng. Có do dự sao? Tình yêu của cậu khiến cô do dự sao?

“ Cậu không cần phải trả lời ngay. Khi nào quyết định thì nói với tôi.”

Cậu cho cô thời gian, cũng chính là cho bản thân mình thời gian. Bởi vì dường như cậu sợ, sợ câu trả lời sau cái do dự đó.

96. Chương 97

“ Cậu không cần phải trả lời ngay. Khi nào quyết định thì nói với tôi.”

Hoàng Thiên Vũ khẽ cười. Cậu nằm xuống giường, trùm chăn kín đầu. Giống như một đứa bé cuộn tròn người lại, đưa lưng về phía cô.

Vũ Linh Nhi ngồi một mình trên ghế, lại không biết phải nói gì. Chuyện này đối với cô là quá bất ngờ. Cô còn không biết bản thân mình phải đối diện với nó như thế nào nữa.

Cuộc sống trước đây của cô chỉ quanh bốn bức tường nhưng giờ đây lại có quá nhiều thứ xảy ra. Cô không thể tiếp nhận nổi. Cái cuộc sống vốn đơn giản từ khi nào lại trở nên phức tạp như vậy?

Không ai lên tiếng, không khí cũng vì thế mà rơi vào im lặng. Một lúc lâu sau, Vũ Linh Nhi đột nhiên đứng dậy, cô hướng ánh mắt nhìn Hoàng Thiên Vũ đang cuộn mình trong chăn. Có lẽ... cậu đã ngủ rồi.

“ Tôi về đây.” Cô cuối cùng vẫn lên tiếng nói một câu, quay người bước ra cửa.

Cánh tay cô chạm vào nắm cửa, “ cạch” một tiếng, cửa liền mở ra. Đúng lúc này, lại có một giọng nói vang lên.

Hoàng Thiên Vũ vẫn nằm trong chăn, giọng nói đều đều không nặng không nhẹ cất lên: “ Ngày mai, cậu vẫn tới chứ?”

Vũ Linh Nhi có hơi ngạc nhiên với câu hỏi của cậu, trong đôi mắt thoáng chút khó xử. Mấy phút trôi qua, cô mới lên tiếng. chỉ là một chữ “ừ” nhẹ.

“ Cạch!”

Cánh cửa phòng đóng lại, đã không còn thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Hoàng Thiên Vũ lúc này mới ngồi dậy, bỏ chăn xuống. Ánh mắt cậu nhìn ra phía cửa, trong ánh mắt đó có chút gì đó buồn. Cậu lại khẽ thở dài.

Cậu không nghĩ mình sẽ buông tay, nhưng cậu lại không chắc chắn mình có thể nắm được thứ tình cảm này hay không. Cậu giống như đang lạc giữa sương mù, hoàn toàn không thể tìm ra phương hướng. Nên tiến hay nên lùi, cậu phải lựa chọn như thế nào?

“ Thật ra... tôi thích cậu. À không! Tôi yêu cậu!”

“ Em nghe cho rõ. Bởi vì... tôi. yêu. em.”

Hai câu nói này cứ luẩn quẩn trong đầu cô mãi cũng không thể nào dứt ra được. Cô thần thờ bước ra khỏi bệnh viện. Vừa nãy, Vũ mới nói với cô...

Yêu? Là yêu sao?

Nhưng, tại sao hai người đó... Đầu cô rất đau. Những mớ suy nghĩ lộn xộn khiến đầu óc căng thẳng. Cô không thể ngừng nghĩ về những gì họ nói. Cô thậm chí còn không biết bản thân mình đang làm gì nữa. Kể cả việc cô lên xe và về thế nào cô cũng không nhớ nữa.

Ngồi trong xe, hướng ánh mắt nhìn qua cửa kính, cô thấy mọi vật đều chuyển động. Nếu như những thứ rắc rối của cô cũng có thể vút lại đằng sau thì thật tốt. Mọi thứ lướt qua cô, lùi dần về đằng xa, rồi nhanh chóng biến mất trong tầm mắt cô. Thế nhưng đầu óc cô đâu có đặt lên mấy thứ đó.

Vũ nói thích cô? Hẳn ta cũng nói thích cô? Cô phải làm sao? Cô còn không rõ cảm xúc của mình bây giờ là như thế nào. Tim cô bỗng chốc lại đập liên hồi, trong mắt tràn ngập những tia hoảng loạn.

Hai bàn tay cô nắm chặt lấy nhau. Chưa bao giờ cô phải rơi vào tình huống này. Cô ngốc nghếch, cô yếu đuối lại đơn giản. Cô không muốn bản thân mình phải đối diện với việc phức tạp như thế này. Cô biết là mình ích kỷ. Vậy cô phải làm sao đây? Lựa chọn? Hay không ai cả?

Nếu khi bạn đi vào một ngõ cụt,

Thì bạn phải bắt đầu lại từ điểm xuất phát.

Lạc mất phương hướng,

Trái tim sẽ là cái la bàn duy nhất chỉ đúng đường đi cho bạn.

Thế nhưng trái tim giờ đây lại không thể lựa chọn.

Lưỡng lự? Là không muốn? Hay không thể?

Dừng chân tại đây, sẽ chẳng dám bước tiếp?

“ Tiểu thư! Về đến nhà rồi.” Tài xế dừng xe lại, quay đầu ra phía sau nói với Vũ Linh Nhi.

Không biết từ khi nào, chính bản thân mình đã về đến nhà. Vũ Linh Nhi khẽ giật mình, từ trong mơ suy nghĩ hỗn loạn mà tỉnh lại, ngơ ngác nhìn người tài xế kia.

“ Tiểu thư, xuống xe đi. Về đến nhà rồi.”

“ Cháu biết rồi.” Vũ Linh Nhi gật gật đầu, mở cửa bước xuống xe.

Sắc trời đã chuyển sang một gam màu khác, không còn cái trong xanh nữa. Màn đêm từ từ buông xuống. Những cái bóng đổ dài của người đi bộ trên đường.

Vũ Linh Nhi vừa bước vào phòng, cả người liền đổ ập xuống giường. Cô ngước đôi mắt to nhìn lên trần nhà, lại thất thần hồi lâu.

Đột nhiên, cô lại chuyển ánh mắt nhìn đến góc giường. Ở đó có một con gấu bông, là con heo màu hồng mà cậu đã tặng cô. Trong lòng lại không khỏi có chút ấm áp kì lạ. Cậu trong lòng cô chính là hy vọng. Người giúp cô cảm nhận được cuộc sống, được vui vẻ. Đường như, cô đã quen dựa dẫm vào cậu rồi, quen đến sự có mặt của cậu trong cuộc sống của cô rồi.

Bên bệ cửa sổ, hai chậu cây xương rồng không lẻ loi mà đặt cạnh nhau. Xương rồng là loài cây không cần nước vẫn có thể sống. Nhưng nếu rời xa đất, nó sẽ chết. Trong hai, chỉ có thể chọn một?

Cô nhớ, ánh mắt lạnh lẽo mà hằn vằn thường nhìn cô. Cô nhớ con người khiến cô cảm thấy sợ hãi, nhưng lại là người luôn cứu cô, thay cô bị thương. Cô vẫn còn nhớ đến giọng nói trầm thấp của hắn, lại ngỡ ngàng nhớ đến một chút ôn nhu của hắn.

Mấy ngày liên tiếp sau đó, Vũ Linh Nhi thật sự vẫn hay đến tìm cậu nhưng không thường xuyên như trước đây. Mà nếu đến cũng chỉ ngồi một góc, rất ít khi nói chuyện hay nhìn cậu, khoảng cách giữa hai người dường như là đã xa thêm một đoạn.

Hoàng Thiên An, là người đầu tiên phát hiện ra chuyện này.

“ Giữa em với Linh Nhi có chuyện gì sao?”

Trong phòng hiện tại chỉ có hai người, là hai chị em nhà họ Hoàng.

“ Không có.” Cậu chỉ cười, rồi lắc đầu.

Cậu dĩ nhiên cảm nhận được dạo gần đây Vũ Linh Nhi có ý né tránh cậu. Cậu cũng không thể trách cô gái đó, nói đúng hơn cậu có tư cách gì chứ? Thế nhưng... điều đó vẫn khiến lòng cậu nổi lên một trận chua xót. Cậu vẫn nghĩ mình là người quyết đoán, thế nhưng cậu đã lầm. Bây giờ cậu lại chính là người lo sợ. Rốt cuộc trái tim của cô gái đó có chỗ dành cho cậu hay không?

Tình cảm là thứ đẹp đẽ. Nhưng một khi mất đi lại sẽ là thứ đau khổ nhất.

“ Em không chịu nói cho chị?” Hoàng Thiên An khẽ thở dài. Cô có thể nhìn ra được tình cảm của Vũ dành cho cô bé đó. Cô muốn Linh Nhi được hạnh phúc, nhưng cũng muốn đứa em tội nghiệp này của cô được hạnh phúc.

“ Không.” Hoàng Thiên Vũ chỉ khẽ cười.

Cậu vốn là người cứng đầu, lại rất ít khi tâm sự gì với người khác. Nếu nói chiếc mặt nạ mà cậu đang đeo quá chật, thì cũng có thể coi là nhưng vậy. Cậu không tài nào gỡ nổi nó ra. Kể cả với chị cậu cậu cũng sẽ không nói. Cậu muốn mình mãi mãi ở trước mắt mọi người luôn có bộ dạng vui vẻ. Bởi vì cậu sinh ra đã là không có lựa chọn, cậu sống chỉ là vì đồng tiền. Nhưng... việc đó lại khiến cậu rất mệt mỏi. Mệt mỏi đến mức cậu muốn buông xuôi, nhưng lại không thể nào bỏ được. Kể cả tình cảm của chính mình, cậu cũng không muốn từ bỏ, hay chính xác hơn là không có đủ dũng khí để từ bỏ.

“ Vậy thì nghỉ ngơi nhiều vào. Vết thương sẽ mau lành hơn.”

“ Em biết rồi.”

“ Cạch!”

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra. Vũ Linh Nhi bước vào.

“Linh Nhi.” Hoàng Thiên An hơi nghiêng đầu nhìn cô. Lại cảm thấy biểu cảm của cô bé này có chút không được tự nhiên. Mấy ngày nay cô quan sát cũng đều như vậy.

“Chị An.” Vũ Linh Nhi nhìn Hoàng Thiên An, lại tránh né ánh mắt cậu, ngồi xuống ghế sofa.

Hoàng Thiên An trong lòng có chút mất mát, im lặng không lên tiếng.

“Chị có việc, đi trước đây.” Hoàng Thiên An nghĩ, nếu đã là chuyện riêng của hai đứa trẻ này, cô cũng không nên xen vào.

Muốn tháo chuông không phải cần tìm người buộc chuông sao?

97. Chương 98

“Chị có việc, đi trước đây.”

Từ khi Hoàng Thiên An đi ra ngoài, trong phòng là một mảng im lặng. Không ai nói gì. Vũ Linh Nhi nhìn chằm chằm xuống sàn nhà.

Cậu cứ mở miệng định nói nhưng lại thôi, trong lòng thật sự rất khó xử. Cuối cùng, thật lâu sau, cậu vẫn là người lên tiếng trước.

“Linh Nhi.”

“Hả?” Vũ Linh Nhi có chút giật mình, ngẩng đầu mở to mắt lên nhìn cậu.

Cậu khẽ bật cười, nói: “Không cần làm bộ dạng khoa trương như vậy?”

“À, ừ.” Cô có chút xấu hổ, đầu lại một lần nữa cúi thấp xuống.

“Cậu cúi thế không thấy mỏi cổ sao?”

Vũ Linh Nhi liền ngay lập tức ngẩng đầu lên, khuôn mặt thoáng đỏ ửng.

Cậu để ý, mỗi khi cô gái này xấu hổ nhìn sẽ rất dễ thương. Cậu lại bắt giác khẽ mỉm cười, trái tim tràn ngập ấm áp. Cậu biết mình đã không thể nào thoát ra được nữa rồi.

“Thật ra, cậu không cần phải né tránh tôi.” Cậu vẫn cười, nhưng trong đôi mắt lại có chút gì buồn, thật buồn.

Vũ Linh Nhi nhìn cậu, trong lòng lại nổi lên một trận xao xuyến. Cô biết dạo gần đây cô thường tránh mặt cậu. Bởi vì cô không biết phải làm sao khi đối mặt với cậu. Cô không biết rõ được cảm xúc của mình, đối diện với cậu chỉ khiến cô càng khó xử.

“Tôi sẽ muốn cậu phải quên đi những gì tôi nói với cậu. Thế nhưng chúng ta vẫn là bạn. Phải không?”

Bạn? Đúng rồi! Cậu là bạn cô!

“Cư xử như bình thường, được không?” Vũ nhìn cô, đôi mắt ẩn chứa một tia cầu xin, mong manh, yếu đuối.

Cô thấy tim mình đập thật mạnh, cô như vô thức nói: “Ừ.”

“Cạch!”

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra. Một dáng người mặc đồ vest màu đen bước vào.

“Ba?” Cậu ngạc nhiên nhìn người vừa vào. Người này xuất hiện ở đây nằm ngoài dự kiến của cậu.

Vũ Linh Nhi cũng quay đầu sang nhìn người đàn ông kia. Là Hoàng Minh Thành, cô mới gặp ông ta có vài lần.

Người đàn ông kia quay đầu lại nhìn cô, trong đôi mắt sắc bén tràn ngập ý cười.

“Linh Nhi cũng ở đây sao?” Hoàng Minh Thành ngồi xuống ghế cạnh giường cậu, vẫn nhìn cô.

“Dạ.” Vũ Linh Nhi khẽ gật đầu, không hiểu sao cô có cảm giác không thoải mái khi đối diện với người đàn ông này.

Người này, không giống với Vũ. Dường như là ông ta mang đến cho người khác một cảm giác áp bức. Giống như một thứ sợ hãi vô hình.

“Cháu... đi trước.” Cô đứng dậy, hơi cúi đầu rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

“Ba làm cô ấy sợ rồi đấy.” Cậu nhìn theo bóng dáng cô.

Cậu biết, người ba này đến đây thăm cậu chắc chắn là có mục đích. Phải biết thời gian của người này được tính bằng tiền. Ông ta sẽ không chịu lỗ vốn để mà đến thăm một đứa con. Một con người đầy dục vọng về tiền bạc, lại quá lạnh lẽo với người thân.

“Hai đứa có vẻ rất thân.”

Trong câu nói tràn đầy ẩn ý. Và cậu, tất nhiên là hiểu được ẩn ý đó. Cả người bỗng chốc lại trở nên căng thẳng.

“Đã suy nghĩ đến đề nghị của ta chưa?” Ông ta khẽ vuốt tóc cậu. Lời nói lại giống như một lời uy hiếp.

Cậu khẽ nhú mày. Mấy ngày trước, khi người này vừa về nước đã gọi cậu lên nói chuyện. Nhưng chuyện đó đúng hơn chỉ là một vụ làm ăn mà đôi bên cùng có lợi. Về chuyện đó... Cậu đến bây giờ cũng không thể quyết định. Cậu... không biết phải lựa chọn thế nào. Đến bây giờ cậu vẫn chưa nhận được câu trả lời từ người đó. Cậu rất sợ, cậu không muốn đẩy chính bản thân mình vào đau khổ. Cậu cũng không muốn người đó phải vì cậu mà đau.

Một khi không xác định được đúng hướng,

Chỉ có thể vô vọng đứng tại chỗ.

Chờ một tia sáng lóe lên nơi cuối đường....

“Con vẫn chưa thể quyết định.”

Hai bàn tay cậu nắm chặt lại, khuôn mặt bình tĩnh đối diện với người đàn ông kia không có cảm xúc. Giữa hai người không phải là cha con mà chỉ đơn giản là đang lợi dụng lẫn nhau để đạt được mục đích. Nhưng... cậu có lợi gì? Không! Cậu chỉ làm một quân cờ trên tay người kia mà thôi.

“Đến khi con xuất viện. Ta muốn có câu trả lời.” Nói xong, người đàn ông kia liền đứng dậy, bước ra ngoài.

Căn phòng chỉ còn một người, rơi vào im lặng.

Hoàng Thiên Vũ khẽ cúi đầu, đôi lông mày nhíu lại. Cậu cảm thấy chính bản thân mình thật đáng thương. Đây gọi là tình cha con, tình ruột thịt sao? Người đàn ông đó, có gì ngoài tiền? Cậu nhiều lúc đã ước rằng thà mình là trẻ mồ côi còn hơn là sinh ra trong cái gia đình lạnh lẽo, không có tình thương này.

Trần Hà Duy nằm trên giường bệnh, trên tay cầm cái điều khiển tivi không ngừng bấm. Trong tivi không ngừng phát ra những âm thanh nhảm chán. Hắn nằm ở đây cũng đã mấy ngày rồi.

“Phụt!” một tiếng, màn hình tivi tối om. Hắn lạnh lùng vứt cái điều khiển lên giường. Mùi thuốc sát trùng trong phòng khiến hắn khẽ nhíu mày, cả người đều khó chịu.

Hắn nằm yên trên giường, ngược mặt lên nhìn cái trần nhà trắng toát. Đôi mắt dài màu nâu đậm lạnh lẽo ánh lên tia cô đơn. Không chỉ là cô đơn, mà còn là chua xót, là mất mát.

Hắn đột nhiên lại nhớ đến cô. Con mèo nhỏ luôn sợ hãi mỗi khi nhìn thấy hắn, đôi mắt lúc nào cũng mở to một cách ngốc nghếch. Rồi mỗi khi người đó khóc, lại khiến trái tim hắn cảm thấy đau. Thế nhưng chưa bao giờ hắn đau như thế này, cô lạnh lùng nhìn hắn. Cái nhìn như đâm vào người hắn hàng vạn nhát dao. Đau! Chảy máu! Màu đỏ ánh lên sự chết chóc đầy bi thương.

Để rồi chính hắn là người tổn thương, cái mắt mắt đó lớn biết chừng nào? Khi người con gái đó quay lưng lại với hắn, rời bỏ hắn mà đi. Hắn biết chính bản thân mình là một người độc ác, lạnh lẽo. Hắn cũng không có cái tư cách để mà hận cô. Hắn chỉ là một con quỷ, hèn nhát, ích kỷ. Thế nhưng trái tim đã trao ra, lại không thể nào lấy lại.

Con mắt bị nhuộm bởi một tầng hận thù dường như trở nên mù quáng. Không thể nhìn rõ con đường mà mình nên đi. Hắn từ nhỏ đã lớn lên trong hận thù, không người nhà, không tình thương. Chỉ có máu! Nước mắt đã sớm không còn. Hắn đã tự hứa với bản thân sẽ không khóc, không để bị tổn thương. Nhưng đến lúc tổn thương, trái tim tan nát. Lại không thể khóc. Là một kẻ hèn yếu lại không thể rơi lệ.

Hắn muốn là người chà đạp lên kẻ khác, là người mạnh nhất, bao bọc quanh trái tim mình bởi một lớp băng dày. Thế nhưng khi lớp băng đó tan chảy, hắn cuối cùng cũng gục ngã, mệt mỏi. Cho đến khi mệt mỏi rồi mới cảm thấy mình đơn độc.

“Linh Nhi. Tôi yêu em.” Hắn nhắm mắt lại, khẽ lẩm bẩm.

Có lẽ hắn không đủ tư cách để nói ra câu này, không có đủ tư cách để được yêu thương. Một con ác quỷ không xứng đáng để có được chữ “yêu”. Thù hận đã nhuộm bẩn con người hắn.

Mấy tuần nữa lại nhanh chóng trôi qua, cậu cũng đã sắp xuất viện. Hiện tại là ban ngày, 7 giờ sáng. Thời điểm những con đường trở nên đông đúc nhất. Vũ Linh Nhi ngồi trên xe, trên đường đi học.

Những tiếng còi xe vang lên ỉn ỏi, tắc đường khiến những chiếc xe không thể đi lại.

“Cô chủ. Phía trước có tai nạn e là sẽ muộn học mất.” Người tài xế quay người xuống nói với cô.

“VẬY... cháu đi bộ cũng được.” Vũ Linh Nhi nhìn qua lớp cửa kính. Cũng đã gần đến trường cô. Dù sao cũng không nên muộn học.

Vũ Linh Nhi bước xuống xe, lách qua mấy chiếc ô tô khác đi lên vỉa hè. Bầu trời buổi sáng được phủ lên một màu xanh. Không có nắng, trời vẫn rất lạnh mặc dù đã là đầu tháng ba.

Lúc đi qua một con ngõ nhỏ, đột nhiên cô nghe thấy có tiếng người. Mặc dù tiếng đó rất nhỏ nhưng cô lại nghe thấy rất rõ. Cô dừng bước lại, rồi không biết tại sao lại rẽ vào con ngõ đó. Dường như có một thứ gì đang thôi thúc cô.

Bên trong con ngõ khá tối mặc dù bây giờ là ban ngày. Quanh những bức tường loang lổ mọc đầy rêu, mùi ẩm thấp khiến cô cảm thấy khó chịu.

“BỘP!”

Đột nhiên cô cảm giác được chân mình va phải thứ gì đó. Cô cúi đầu xuống, thứ cô va phải là một người. Người đó ngồi dựa lưng vào tường, đầu cúi thấp xuống, cả người đều tỏa ra mùi rượu nồng nặc. Dáng người đó, dường như có chút quen quen. Thứ ánh sáng yếu ớt chiếu lên mái tóc màu vàng. Là hắn!

Cô khẽ giật mình, đôi mắt mở to nhìn người kia. Hắn dường như đã rất say, có lẽ cũng đã ngủ. Cô đứng yên bất động, trái tim đập liên hồi.

Hắn cứ lẩm bẩm cái gì đó, cô nghe không rõ. Trong không khí tràn ngập mùi rượu. Lòng cô nảy lên một cảm giác sợ hãi mơ hồ. Cô quay người, toan bỏ đi.

Thế nhưng, đúng lúc này, có một bàn tay nắm chặt lấy tay cô. Trong con ngõ nhỏ vang lên một giọng nói trầm thấp, lại có chút khàn khàn.

“ĐỪNG ĐI! EM ĐỪNG ĐI!”

Hắn kéo cô xuống, cả người ôm chặt lấy cô. Hơi thở đầy mùi rượu phả vào mặt cô. Đôi mắt hắn mơ hồ nhìn cô, đôi mắt đầy yếu đuối.

Cô cảm thấy tim mình đập liên hồi, cô giống như bị xoáy sâu vào đôi mắt đó. Đôi mắt đó khiến cô cảm thấy đau, rất đau. Cô yên lặng để hắn ôm. Hắn ôm cô chặt hơn. Đầu đặt lên hõm vai cô, cả mặt chôn sâu vào cổ cô.

Hắn hiện tại đang ôm cô, không biết đây là thật hay mơ nữa. Nếu là mơ thì có phải là quá chân thực rồi không? Nếu thật sự là mơ, hắn mong mình sẽ mãi mãi không tỉnh lại, để có thể tham lam mà ôm lấy cô. Giữ chặt cô ở bên mình, không tách rời.

Cổ cô đột nhiên cảm thấy lạnh, lại ướt, dường như là nước. Nước? Nước mắt? Hắn... khóc sao?

98. Chương 99

Trong con ngõ nhỏ vắng vẻ, mùi rượu, mùi ẩm mốc lan tỏa trong không khí. Một dáng người ngồi dựa lưng vào tường, mái tóc vào có phần lộn xộn.

Hắn ta cả người đều là mùi rượu, say đến nỗi đã không còn biết mình đang ở đâu nữa. Ý thức hắn cứ mơ hồ hồ. Đầu đau đến khó chịu.

Đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại. Dường như... hắn cảm nhận được có người đang tiến lại chỗ hắn. Tiếng bước chân rất nhẹ, như có như không. À không! Có lẽ là không có ai cả. Hắn nhầm chẳng?

Người đó đứng trước chạm vào chân hắn. Sau đó liền dừng lại. Có lẽ đây không phải là mơ. Nhưng... lại thật giống như một giấc mơ. Hắn không biết là mình đang đứng ở bên nào nữa.

Người đó đứng nhìn hắn. Hắn vẫn như cũ không động đậy, đôi mắt lơ mà lơ mờ khiến hắn cũng chẳng nhìn rõ nữa. Miệng thì lẩm bẩm cái gì đó vô nghĩa. Không hiểu sao hắn lại cảm nhận được hơi thở của người kia, rất nhẹ, mỏng manh. Hắn lại tưởng tượng, người đứng trước mặt hắn kia là cô. Là cô sao? Không! Có lẽ cô chỉ xuất hiện trong giấc mơ mà thôi. Nhưng dù chỉ là trong giấc mơ, hắn cũng muốn bắt lấy, giữ chặt cô bên mình.

Hắn vươn tay ra, nắm chặt lấy cánh tay người đó. Hóa ra là mơ mà cũng chân thực như vậy. Bàn tay nhỏ bé kia lại có độ ấm. Thế nhưng, người của hắn lại rất lạnh, thật sự rất lạnh. Hắn kéo người kia vào lòng, ôm thật chặt.

“Dừng đi! Em dừng đi!”

Nếu nói hắn tham lam, thì hắn muốn tham lam nhiều hơn nữa. Hắn muốn cô mãi mãi là của hắn.

Hắn ôm chặt lấy cô, cảm nhận độ ấm từ cơ thể cô. Hắn làm một kẻ cô đơn, không gia đình, không bạn bè, không người thân. Chỉ có một cái xác cùng trái tim lạnh giá. Nhưng cô lại phá vỡ đi lớp băng đó để rồi khiến hắn biết yêu, biết đau. Đau rất nhiều. Hắn đến cùng vẫn chỉ là một kẻ thua cuộc. Một giọt nước mắt tràn ra từ hốc mắt. Hắn không biết, mình còn có nước mắt?

Một con ác quỷ thì sẽ không bao giờ khóc,

Chỉ có những giọt máu tràn ra nơi khóe mắt.

Hắn ôm chặt cô, để những giọt nước mắt của mình rơi trên cổ cô. Hắn biết đây chỉ là mơ, bởi vì hắn vốn dĩ làm gì có nước mắt. Nhưng giờ phút này, khi nhớ lại những chuyện đã qua, hắn lại không thể kiềm chế được mà rơi lệ. Hắn đau rất nhiều, nhưng lại không có một ai xoa dịu đi nỗi đau đó.

Một vết cắt mãi mãi không thể lành.

Chính là một liều thuốc độc để giết chết con người.

“ Tôi yêu em. Rất nhiều. Yêu. em.” Cái giọng trầm trầm mà đầy chua một lần nữa cất lên. Hắn lơ mơ nhìn thấy hình ảnh của cô. Sau đó trước mắt là một khoảng tối đen. Hắn dựa vào vai cô, chìm vào giấc ngủ, hai tay vẫn ôm chặt lấy cô.

Vũ Linh Nhi giật mình, nhìn chằm chằm vào người đó. Hắn... ngủ rồi sao? Trái tim trong lồng ngực khẽ run rẩy. Hắn dường như gần hơn trước, mặt hốc hác hẳn đi. Cô đột nhiên cảm thấy rất xót xa. Con người đã nói yêu cô này làm cô cảm thấy đau.

Vậy còn cô? Sợ hãi? Cô sợ hãi tình yêu của hắn. Tình yêu ấy cũng giống như hắn, mang theo một chút lạnh lẽo, ngang ngược, lại có cả yếu đuối. Hắn ở trong cô rồi cuộc là đứng ở đâu? Cô không biết! Nhưng giờ phút nhìn thấy yếu đuối trong con người này, cảm cảm thấy hắn rất đáng thương. Là đáng thương! Nhưng... hắn cũng khiến cô cảm thấy rất đau.

Cô khẽ đưa tay lên sờ mặt hắn. Mặt hắn không hiểu vì sao mà rất lạnh. Nó dường như cũng khiến cho lòng cô lạnh theo. Cô ngồi yên trong lòng hắn, đầu khẽ dựa vào ngực hắn. Hắn vẫn ôm chặt lấy cô. Trong cô lại nảy nở một chút cảm giác ấm áp. Người này luôn khiến cô cảm thấy an toàn, nhưng cũng luôn khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Cô cứ ngồi như thế, rất lâu. Lâu đến nỗi cô không rõ là mình đã bất động như thế bao lâu nữa. Hắn vẫn đang ngủ, hơi thở đều đều phảng phất mùi rượu. Nó không khiến cô cảm thấy khó chịu, ngược lại là ấm áp. Không hiểu tại sao, cô lại cảm thấy như vậy.

Không biết hắn mơ thấy gì mà lông mày đột nhiên nhíu chặt lại, hai cánh tay như vô thức ôm chặt lấy cô hơn.

Cô ngược mắt lên nhìn hắn, cô thấy hắn đổ mồ hôi, dường như là đang gặp ác mộng. Không biết cô nghĩ gì, lại vươn ta ra, xoa nhẹ lên đôi lông mày đang nhíu chặt lại của hắn.

Đột nhiên tay hắn nắm chặt lấy tay cô, kéo xuống.

“ Anh...” Cô hoảng sợ. Hắn tỉnh lại sao?

Thế nhưng không, hắn không hề mở mắt. Đôi tay vẫn như trước nắm lấy tay cô. Một đôi tay lớn bao bọc lấy tay cô, nhưng đôi tay đó lại không ấm áp mà lại rất lạnh lẽo.

Hắn vẫn phát ra những hơi thở đều đều, đôi lông mày từ từ dần ra. Khóe miệng khẽ cong lên tạo thành một nụ cười nhẹ.

Cô đột nhiên ngậy người. Đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn cười. Nhưng nụ cười này lại thật ấm áp, dịu dàng. Nó khiến cho lòng cô phải xao xuyến. Có lẽ chỉ khi ngủ, hắn mới không để lộ ra bộ mặt lạnh lùng thường ngày. Hắn bây giờ thật cô đơn, cũng thật ấm áp. Cả người hắn đều lạnh, nhưng bây giờ cô lại cảm nhận được một trái tim ấm áp... và yếu ớt.

Cô nghĩ, con đường trong cuộc đời cô vốn chỉ là một đường thẳng. Khi gặp Vũ, nó đã rẽ sang một con đường khác. Và đến bây giờ nó lại một lần nữa đổi hướng. Nhưng đó là hướng nào?

Hai hàng lông mi của hắn khẽ động, đôi mắt từ từ mở ra. Thứ ánh sáng yếu ớt chiếu vào khiến hắn không thích ứng được. Phải một lúc sau, hắn mới có thể nhìn rõ mọi thứ. Vẫn là con ngõ đó.

Cả người hắn vì ngồi một chỗ lâu mà trở nên tê dại. Đầu hắn rất đau, cổ họng bỏng rát khô không khóc. Hắn định giơ tay lên xoa xoa hai thái dương. Nhưng lại phát hiện ra, tay mình đang nắm chặt lấy tay ai đó. Người kia cả người cũng đều dựa vào hắn.

Hắn nhìn xuống, cả người liền bất động. Cô nằm gọn trong lòng hắn, hai mắt nhắm lại, dường như là đang ngủ. Hàng mi dài thỉnh thoảng lại rung nhẹ.

Người nằm trong lòng hắn... không phải là cô sao. Trong giấc mơ, hắn thấy mình ôm chặt lấy cô. Không lẽ... đây là sự thật? Không phải hắn nằm mơ?

Hắn vươn đôi tay chạm nhẹ lên má cô, xúc cảm mềm mại truyền đến tay hắn. Cô thật sự đang ở đây. Hắn không mơ.

Trong mắt hắn đột nhiên hiện lên một tia vui mừng. Hắn nhẹ ôm cô vào lòng.

“Thật tốt! Em ở đây!”

Vũ Linh Nhi đứng lúc này mơ hồ tỉnh dậy, liền nghe thấy giọng nói của hắn. Vẫn là giọng nói trầm thấp đó nhưng lại đầy ấm áp. Cô mở to mắt, lại chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của hắn. Hắn đang cười, thật sự đang cười.

Hắn hơi nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô đã tỉnh. Hắn đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ, đầy dịu dàng, ấm áp. Cô mở to mắt nhìn hắn, hai tay bất giác nắm chặt lấy áo hắn. Hắn vẫn tiếp tục hôn cô, một nụ hôn dài.

Cô đột nhiên giật mình, cả người như bị điện giật đẩy hắn ra. Cô lùi lại đằng sau, đến khi lưng chạm vào bức tường đằng sau mới dừng lại. Trong đôi mắt cô có chút hoảng sợ.

Hắn sững người nhìn cô, ánh mắt hiện lên đầy mất mát. Đúng rồi! Hắn quên mất! Là cô ghét hắn. Hắn hơi rũ mắt xuống, trong lòng nổi lên một trận chua xót. Một lúc sau, hắn mới đứng dậy, tiến về phía cô.

“Anh...”

“Em sợ tôi đến thế sao?” Hắn hơi nhíu mày nhìn cô, đôi mắt nâu đậm không còn lại lòng mà tràn đầy đau khổ.

“Tôi không...” Cô ngược đầu lên nhìn hắn. Cô thấy trong mắt hắn có tổn thương. Nhất thời cô không biết phải làm sao.

“Đứng lên.” Hắn nhìn cô, khẽ nói. Không phải là cái giọng ra lệnh như mọi khi. Mà nó lại chứa đầy ấm áp.

“Hả?” Cô nhất thời không thể thích ứng được với con người này, mở to mắt nhìn hắn.

“Tôi đưa em về nhà.” Hắn kéo cô đứng dậy, nắm chặt lấy tay cô. Vẫn là bàn tay đó, nhưng dường như lại ấm hơn một chút. Bàn tay bao gọn lấy tay cô.

99. Chương 100

“Tôi đưa em về nhà.” Hắn cầm lấy tay cô kéo đi. Ra khỏi con ngõ nhỏ, cái mùi ẩm mốc cùng thứ ánh sáng mờ nhạt liền biến mất.

Bầu trời vẫn trong xanh, lại có một chút nắng.

Vũ Linh Nhi cứ thế bị hắn kéo đi. Cô ngơ ngác nhìn theo bóng lưng hắn, thậm chí còn quên cả phản kháng.

Đây là con người gì? Con người luôn lạnh lùng với cô giờ biến đi đâu mất rồi? Bàn tay hắn nắm chặt lấy tay cô, có chút lạnh.

“Bỏ ra...” Cô khẽ cúi đầu, nói. Đôi mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay to lớn đang nắm chặt lấy tay cô kia không khỏi có chút xao động.

Hắn không nhìn cô, cũng không lên tiếng, vẫn tiếp tục nắm chặt lấy tay cô.

“Tôi nói bỏ ra...” Cô ra sức giãy dụa, đôi chân nhất quyết không chịu đi tiếp.

Trần Hà Duy đột nhiên dừng lại, thả tay cô ra, quay đầu sang nhìn cô. Đôi lông mày của hắn khẽ nhíu lại, cặp mắt màu nâu đậm nhìn thẳng vào cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, chân bất giác lùi lại đằng sau vài bước. Cô có chút sợ, mặc dù đôi mắt hắn giờ không lạnh lùng nhưng nó dường như vẫn có sự áp bức vô hình không rõ tên.

Giống như là một thói quen luôn lùi lại đằng sau. Cho dù hắn có một đôi tay ấm áp hay lạnh lẽo, giữa hai người vẫn có một bức tường vô hình ngăn cách. Dường như là một thứ gì đó...

“ Em...” Hấn khẽ vươn tay về phía cô, nhưng được nửa đường lại buông thõng xuống. Hấn chỉ thở dài, đôi mắt có chút gì đó chua xót. Rồi hấn lại nắm lấy tay cô, kéo đi.

“ Anh, bỏ...”

“ Em đừng có phí công vô ích.” Hấn ta nắm chặt lấy tay cô hơn, nhất quyết không chịu buông ra.

Nếu nói sức lực của cô dĩ nhiên là không bằng hấn, còn chẳng khác nào là châu chấu đã xe? Vũ Linh Nhi sau một hồi giãy dụa vô ích cũng đã ngoan ngoãn để hấn kéo đi.

Hấn nắm chặt lấy tay cô hơn, khoe môi bất giác nở một nụ cười nhẹ. Nụ cười đó, cô hoàn toàn không nhìn thấy.

Cho dù chỉ là một giây phút ngắn ngủi thôi, đối với hấn như vậy cũng là đủ rồi. Đôi khi hạnh phúc chỉ là trong một khoảnh khắc thế nhưng nó có thể in sâu trong lòng mỗi người. Để rồi giống như một kỉ niệm mà mỗi khi nhớ về, môi sẽ bất giác mỉm cười, còn trái tim sẽ lại đau.

Cô đi theo đằng sau hấn, lại chỉ có thể nhìn thấy lưng hấn. Cô nhớ lúc trước hấn từng bị thương, không biết bây giờ đã khỏi chưa. Cô rất muốn hỏi, nhưng lại không thể lên tiếng.

Giữa hai người đều rơi vào im lặng, không ai lên tiếng. Đối với cái không khí ngoài đường thì đúng là một trời một vực. Bỗng...

Hấn đang đi thì đột nhiên dừng lại khiến cho cả người cô đâm sầm vào lưng hấn. Hấn chưa kịp để cô hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền kéo cô vào một cửa hàng nào đó.

“ Anh... vào đây làm gì vậy?” Hấn vẫn nắm chặt lấy tay cô không buông. Cô thì lại phải cứ lèo đèo đi theo hấn, không khỏi tò mò. Hấn không phải nói đưa cô về nhà sao?

Đây là một cửa hàng khá nhỏ, xung quanh đều là những đồ vật bằng thủy tinh.

“ Em thích cái này không?” Hấn cầm lên một quả cầu thủy tinh, quay đầu sang nhìn cô.

Bên trong quả cầu thủy tinh trong suốt là một bức tượng hình cô bé có mái tóc ngắn màu đen, xung quanh có phủ đầy những bông tuyết trắng.

“ Nhìn rất giống em.” Hấn ta đặt quả cầu vào tay cô, khẽ xoa đầu cô. Trong đôi mắt lại có một chút dịu dàng.

Không hiểu sao, hấn lại muốn tặng cô một thứ gì đó. Thật giống như một kẻ ngốc, nghĩ rằng sau này ít nhất cũng sẽ có một vật từng thuộc về mình ở bên cạnh cô.

Vũ Linh Nhi nhìn quả cầu thủy tinh trong tay, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn hấn. Đáy mắt thoáng xao động, lòng cô giống như có một dòng nước ấm áp chảy vào. Trái tim trong lồng ngực đập liên hồi.

Hấn ta nói yêu cô? Đến giờ cô vẫn chưa tin vào điều đó. Hấn ta thay đổi, đến bây giờ cô vẫn không thể chấp nhận được. Đôi mắt không mang theo nét cười thế nhưng vẫn vô cùng ấm áp. Sự ấm áp đó khiến cô như lún sâu vào vũng lầy, càng cố vùng vẫy lại càng không thể thoát ra. Cô thậm chí, không hiểu rõ trái tim mình muốn gì. Mỗi một suy nghĩ, đối với cô cũng là khó khăn. Cô lại cứ như vậy thất thần nhìn hấn.

“ Đi thôi.” Hấn vẫn nắm tay cô, đan chặt mười ngón tay của hai người lại với nhau, kéo cô bước ra khỏi cửa hàng.

Cô như vô thức đi theo hấn, trên tay vẫn cầm quả cầu thủy tinh mà hấn đã mua. Trong đầu lại ngổn ngang nhiều suy nghĩ.

Hai người đi bộ trên vỉa hè, rẽ vào mấy con ngõ. Căn biệt thự nhà họ Vũ đã hiện ra trước mắt.

“ Nhà em?” Trần Hà Duy hơi nghiêng đầu nhìn cô.

“ À, nhà tôi.” Cô giật tay ra khỏi tay hấn, có chút không tự nhiên mà cúi đầu xuống. Chính xác là cô đang xấu hổ.

Hấn buông tay cô ra, trong lòng lại có chút không vui.

“ Tôi... vào đây.”

Vũ Linh Nhi cúi gầm đầu xuống, chân mới bước được vài bước đã bị một bàn tay kéo giật ngược trở lại. Cả người đều ngã vào người hắn.

“ Anh...”

Hai tay hắn ôm chặt lấy cô, cầm đặt lên đầu cô, để cả người cô dựa vào hắn.

“ Bỏ tôi ra.” Cô ở trong lòng hắn không ngừng giãy dụa nhưng đôi tay kia cứ như gọng kìm khóa chặt cô lại, cô có làm thế nào cũng không thể thoát ra.

“ Một chút thôi.” Hắn khẽ nói nhỏ. Trong giọng nói có chút gì đó cầu xin. Lòng cô như mềm nhũn lại, cũng quên cả giãy dụa.

Hắn cười nhẹ, mero nhỏ của hắn thật đáng yêu. Thế nhưng lại khiến hắn phải đau. Giờ phút nhìn cô quay lưng lại với hắn và bước đi, tim hắn như bị ai bóp chặt lại đến nỗi hắn tưởng mình không thể thở nổi. Hắn không muốn phải nhìn cô từ đằng sau, hắn muốn luôn luôn có thể ôm cô vào lòng. Ham muốn đó như điều khiển toàn bộ lý trí cùng ý trí của hắn. Hắn muốn ôm lấy cô, để cô chỉ có thể là của hắn. Cho dù điều đó là ích kỷ như thế nào đi chăng nữa. Bởi vì hắn đã lún quá sâu vào thứ tình yêu này rồi.

Một lúc sau, hắn mới buông cô ra. Cả mặt cô đều trở nên đỏ bừng, đôi mắt cứ chăm chăm nhìn xuống đất.

“ Ngẩng đầu lên nhìn tôi.” Hắn dùng một tay nâng cằm cô lên, để mắt cô nhìn vào mắt hắn.

Đôi mắt to màu nâu khói đã bắt đầu ươn ướt.

“ Đừng khóc.” Hắn xoa xoa gò má cô, đôi lông mày hơi nhíu lại. Cô thật sự chán ghét hắn sao?

“ Em thật sự ghét tôi đến vậy sao?”

Ghét? Cô tự hỏi liệu cô có ghét hắn không? Không! Cô vốn từ đầu đã không ghét hắn. Mà cô luôn có cảm giác sợ hắn. Thế nhưng trong nỗi sợ hãi đó lại là một thứ cảm xúc nào khác. Cô không biết. Dường như là cô đang trốn tránh, sự thật ẩn giấu đằng sau một bức tường. Một bức tường ngăn cách thế giới của hai người.

Cô nhìn hắn, đôi mắt hắn như xoáy sâu vào trong cô. Có đau khổ, có mất mát, lại có cô đơn.

“ Tôi không ghét anh.” Cô khẽ lắc đầu. Cô từ bỏ. Cô không thể nhìn vào mắt hắn. Đôi mắt khiến cô cảm thấy đau, trái tim run rẩy như đang đứng trước một cơn lốc tố mà bản thân bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuốn đi.

“ Đừng vứt quả cầu này đi. Được không?” Hắn vẫn nhìn cô, giọng nói trầm lại có độ ấm áp. Giờ đây hắn không còn là kẻ đứng đầu, kẻ mạnh nhất nữa. Mà giống như một kẻ yếu đuối. Trái tim đã bị cô làm tổn thương vẫn luôn hướng về cô.

Cô không lên tiếng, chỉ nhìn quả cầu trong tay.

“ Tôi yêu em.”

Hắn hôn nhẹ lên trán cô rồi quay đầu bỏ đi. Bởi vì hắn không có dũng cảm để nhìn cô bước đi, vậy thì hãy để hắn quay lưng lại. Chỉ ít không nhìn thì tim sẽ bớt đau. Bỏ lại đằng sau ánh nhìn đó thế nhưng trái tim vẫn luôn dõi theo cô.

Yêu không hẳn là hạnh phúc mà còn là đau khổ.

Giống như khi bạn đứng giữa hai con đường

Một bên là đau, còn một bên là khổ

Nếu không thể lựa chọn chỉ có thể mãi mãi phân vân giữa hai con đường

Không thể tiến cũng không thể lùi

Cô nhìn theo bóng lưng hắn, cái bóng dáng cao lớn mà cô độc.

100. Chương 101

Một chiếc xe taxi đỗ ngay trước cổng nhà họ Hoàng.

“ Quý khách, đến nơi rồi.” Người tài xế nhìn vào kính chiếu hậu nói với người thanh niên ngồi đằng sau.

“ Cảm ơn.” Người thanh niên có mái tóc màu nâu đỏ khẽ gật đầu, trả tiền taxi rồi mở cửa bước xuống xe.

Những tia nắng ấm áp chiếu lên người cậu ta. Hoàng Thiên Vũ hơi nheo mắt, khẽ cười nhẹ. Cậu ở trong bệnh viện thật sự buồn chán muốn chết. Vậy nên mới trốn viện để về nhà như thế này, nếu không có lẽ cậu phải nằm lại đó thêm vài ngày nữa. Chị cậu mà biết được, chắc lại làm ầm lên à xem.

Cậu quay người, toan bước vào nhà. Đôi mắt theo thói quen nhìn sang phía đường bên kia đột nhiên khựng lại. Cả người cậu bỗng chốc trở nên cứng đờ, trong lòng là một mảng lạnh lẽo.

Phía bên kia đường? Cậu nhìn thấy gì? Hấn và cô ư? Hai người họ đang ôm nhau?

Hai bàn tay cậu bắt giắc siết chặt. Đôi mắt màu nâu chợt bùng lên một ngọn lửa. Nhưng rồi nhanh chóng, nó lại thay thế bằng một đôi mắt tĩnh lặng không gợn sóng. Đôi mắt chất chứa nỗi buồn cùng sự mất mát.

Khi cậu nói với cô rằng, cậu yêu cô. Cô đã lưỡng lự, cái lưỡng lự đó luôn khiến lòng cậu cảm thấy bất an. Hóa ra là vì thế này ư? Là vì hấn ta ư? Cậu không mong đó là sự thật nhưng những gì cậu nhìn thấy, lại khiến cậu đau, rất nhiều. Trái tim như bị ai bóp nghẹn lại, không thở nổi.

Nếu Tình yêu là một liều thuốc độc,

Con người vẫn sẽ tự uống nó.

Thì không chỉ cơ thể, mà cả trái tim cũng đều đau.

Căn bệnh không thể chữa khỏi.

Chỉ có trái tim đang chết dần chết mòn.

Đôi mắt cậu vẫn nhìn về phía bên kia đường. Cậu đã tự mê hoặc mình rằng: Đừng nhìn nữa. Càng nhìn sẽ càng khiến cho trái tim đau. Thế như cậu lại không thể ngừng hướng về hai người đó được. Cậu rất muốn, ngay lúc này chạy ngay sang bên kia. Thế nhưng đôi chân lại không thể nào nhích nổi dù chỉ một bước. Cậu có tư cách gì? Có tư cách gì để xen vào chuyện này? Lúc này cậu giống như một kẻ ngoài cuộc. Chỉ có thể trở mắt nhìn người mình yêu trong vòng tay của người khác.

Trước mắt cậu giống như có một cơn bão lớn, nó lao về phía cậu. Cuốn lấy cậu. Thậm chí cướp đi tất cả mọi thứ của cậu. Cậu đã không có tình thương của cha mẹ, giờ đây ngay cả tình yêu của cậu cũng không được phép tồn tại sao? Ông trời không phải quá tàn nhẫn?

Trước mắt cậu giờ chỉ còn là một khoảng đen tối. Cậu đứng lặng yên nhìn hấn ta đang rời khỏi. Cậu lại nhìn Vũ Linh Nhi. Cô đang nhìn hấn. Cô có phải là chưa bao giờ hướng về phía cậu không? Cậu một lần nữa lại đau lòng. Cậu không nghĩ trái tim đã từng chịu nhiều tổn thương bây giờ lại có thể đau nữa. Trái tim đã chai lỳ với nỗi đau giờ lại nhức nhối không ngừng. Cái đau như cắt da cắt thịt. Bây giờ cậu nghĩ thà mình là một con người không có trái tim còn hơn. Như vậy, ít nhất sẽ không thấy đau.

Đột nhiên cậu cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình. Đúng! Cô đang nhìn cậu, cái nhìn đầy ngạc nhiên, lại xen lẫn chút gì đó khó xử. Hai người đứng ở hai bên đường, đôi mắt nhìn về đối phương.

Vũ Linh Nhi nhìn cậu, hai tay nắm chặt lấy quả cầu thủy tinh. Cô cảm thấy có chút chột dạ, giống như một con mèo ăn vụng bị bắt quả tang. Chẳng hiểu sao, cô lại có cảm giác như thế. Lòng cô bỗng trở nên nặng nề. Cô không biết phải đối diện với tình huống này như thế nào.

Cậu nhìn cô, trong lòng tràn ngập chua xót. Cậu cười, một nụ cười buồn. Lốp mặt nạ cậu đeo bấy lâu nay giống như bị gỡ bỏ. Cậu không phải là một con người vui vẻ, đôi mắt linh hoạt trở nên thật buồn, giống như một hồ nước mùa thu tĩnh lặng. Không phải là cái lạnh băng như mùa đông, nhưng cũng không có sự

ấm áp. Cậu là một con người cô đơn, không đơn giản, lại có toan tính. Cậu vẫn luôn tự nhận thấy mình là một người đáng thương.

Đôi lúc cậu nghĩ, cô có thể giúp cậu thoát ra, tự tay gỡ bỏ chiếc mặt nạ đó ra cho cậu. Nhưng... đến cuối cùng vẫn là cậu tự tháo nó ra. Cậu sai rồi, cậu vẫn là kẻ không có tình thương. Cậu mệt mỏi, mệt mỏi vì phải sống như thế này. Thậm chí cô khiến cậu cảm thấy mệt mỏi.

Cậu quay người, đưa lưng về phía cô. Cậu không dám nhìn đến cô nữa. Cậu không biết bản thân cậu có nên buông tay không? Tình yêu này khiến cậu đau rất nhiều, thế nhưng liệu cậu có đủ dũng khí để từ bỏ.

Đôi khi bước một bước chưa chắc là là sai.

Lùi một bước chưa chắc đã là đúng.

Một bước chân có thể quyết định cả đời người.

Một khi đã bước đi, là không thể quay đầu...

“ Pính poong! Pính poong!!” Cậu đưa tay ấn lên chuông cửa hai tiếng. Không mấy chốc liền có người chạy ra mở cửa.

“ Két!!!”

Cánh cổng nhà họ Hoàng từ từ mở ra rồi sau đó đóng lại. Dáng người cậu khuất dần sau cánh cửa. Cho đến khi cánh cửa đóng hẳn, cô vẫn không thôi nhìn về hướng đó.

Cậu cười với cô nhưng nụ cười đó. Tại sao nó lại khiến cô buồn đến vậy, đau đến vậy? Cô đã làm tổn thương cậu sao? Cậu quay lưng lại với cô. Cái quay lưng đó khiến cho cô cảm giác như cả thế giới của mình đã sụp đổ. Cậu cũng giống như cuộc sống của cô, cậu là người tạo nên hy vọng cho cô, tạo nên cuộc sống cho cô. Nhưng giờ đây khi cậu đau, cô cũng cảm thấy rất đau.

Vũ Linh Nhi đứng lặng người ở đó. Gió thổi làm tung bay những chiếc lá không trên đường, tạo thành những âm thanh “xào xạc”. Nó như thổi vào lòng cô một cơn gió lạnh. Không chỉ thân thể lạnh, mà tim cũng lạnh.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, bầu trời đen kịt hôm nay không có sao. Ánh trăng cũng trở nên rất mờ nhạt. Giống như lòng người bây giờ, chỉ là một màu xám ảm đạm.

Vũ Linh Nhi ngồi bó gối trên giường, đôi mắt màu nâu khói tràn đầy sự hoang mang. Cô không biết bản thân mình phải làm sao. Đến chính cô còn không rõ tình cảm của mình dành cho hai người kia là như thế nào. Nhưng dường như họ đã là một phần trong cuộc sống của cô. Đối với cô là rất quan trọng? Cô không biết nếu một mình cô tồn tại trên thế giới này thì cô có thể sống được hay không. Có lẽ... là không.

Cô nhìn quả cầu thủy tinh đặt trên bàn, rồi lại nhìn hai chậu cây xương rồng rỗng chỗ cửa sổ. Chúng nó đều đang giống như chờ đợi quyết định của cô, kể cả chủ nhân của nó.

Cô chưa bao giờ nghĩ bản thân mình sẽ rơi vào tình huống như vậy. Nếu là chọn lựa như thế nào dường như cô cũng đều cảm thấy đau. Có phải là cô quá tham lam, quá ích kỷ không? Cô là người không hiểu sự đời, lại đơn giản. Cuộc sống bên ngoài đối với cô cho đến bây giờ vẫn luôn là một thế giới xa lạ. Đối với cô, tình yêu cũng như thế. Cô không biết là mình đang yêu, hay không.

Cậu là người mang đến cho cô hy vọng, mang đến cho cô cuộc sống. Trái tim từ lâu đã sớm rung động. Thiên sứ giang rộng đôi cánh của mình bao bọc lấy cô, bảo vệ cô, ấm áp mỉm cười với cô. Cô giống như một bông hoa hướng dương, luôn hướng về ánh mặt trời.

Thế nhưng, bên cạnh cây hoa đó lại có một cây cỏ, yếu ớt, mong manh. Nó cần sự che chở của cái cây hoa to lớn kia. Không hiểu sao nhưng hần ở trong lòng cô là như vậy. Hần lạnh lùng, độc ác. Nhưng đối với cô, hần là một người đáng thương, lại thực cô đơn. Cái yếu ớt từ sâu nhất trong đôi mắt kia như đánh động vào tâm hồn cô.

Vậy mà cái cây cỏ yếu đuối đó lại luôn bảo vệ cô, luôn ôm cô vào lòng. Dùng thân thể lạnh lẽo của mình để ôm lấy cô. Nhưng... cái cây đó lại có gai, rất nhiều. Chỉ cần động vào nó, sẽ đau, sẽ chảy máu. Hay chẳng cô chỉ có thể đứng nhìn từ xa?

Có phải những gì cô nhận được từ hai người đó là quá nhiều không? Nhiều đến nỗi cô không thể trả lại. Có phải tình cảm của hai người đó dành cho cô quá lớn, lớn đến nỗi chính cô cũng không thể chấp nhận. Cô chỉ là một con người bình thường, một con người yếu ớt mà chỉ có thể dựa dẫm vào người khác. Đứng trước tình cảm đó, cô có thể quyết định?

Nếu nói về tình yêu của Duy dành cho Linh Nhi thì nó chút gì đó bá đạo, có chút gì đó yếu ớt, lại có chút gì đó muốn từ bỏ.

Còn về Vũ, nó giống hơn là một sự che chở, giống như 1 thiên thần luôn đi đằng sau, không có đòi hỏi nhưng lại có mong đợi. (Han)

101. Chương 102

“ Leng keng! Leng keng!”

Tiếng chuông gió vang lên từng đợt, lại có khác đến. Đường như hôm nay, quán lại đông khách hơn ngày thường.

Hoàng Thiên Vũ bước chân vào quán, vẫn là không khí ấm áp đó. Nhưng sao... cậu lại không cảm thấy thoải mái chút nào. Lòng cậu nặng trĩu giống như có một hòn đá đè lên vậy. Cậu chọn một bàn ở trong góc, ngay sát bức tường màu trắng. Cậu cứ ngồi thất thần ở đó hồi lâu, người cứ qua lại nườm nượp. Cậu lại hoàn toàn không để ý. Mọi sự chú ý của cậu chỉ đổ dồn về bức tường trắng kia. Trên đó, còn có tấm ảnh của cậu và cô. Cậu vẫn còn nhớ, cậu đã từng nói với cô rằng.

“ Chỉ cần hai người bạn cùng nhau chụp một bức ảnh và dán lên tường đó thì họ sẽ mãi mãi là bạn thân.”

Hai người thật sự sẽ chỉ là bạn thôi sao? Đây không phải giống như một quả báo giành cho lời nói dối của cậu sao?

Từ thời khắc cậu nhìn thấy hân ta ôm cô, cậu đã cảm giác dường như mình đã lạc hướng trong chính con đường mà mình lựa chọn. Cái đích đến với cậu ngày càng trở nên xa vời, giống như một đường chân trời mà cậu không thể chạm đến. Trái tim cậu đau, thể nhưng cậu vẫn chỉ có thể đứng nhìn. Từ xa mà đứng nhìn hai bạn họ. Bởi vì cậu biết, ánh mắt của cô hướng về ai.

Cậu đã đôi lúc tự lừa dối bản thân mình rằng, tất cả đều không phải là sự thật. Từ lần đầu nhìn thấy hân, cậu đã cảm thấy cậu và hân sẽ phải dây dưa cả đời, không ngờ lại vì một người con gái. Rồi những lần cô ở bên cạnh hân, cậu đều cảm thấy bất an. Ánh mắt cô nhìn hân có phần nào đó giống như khi cậu nhìn cô. Không hân là yêu thương nhưng lại không phải là chán ghét. Cậu... thậm chí còn không hiểu nổi tâm tư cô. Nói cô là một người quá đơn giản, hay là một người quá phức tạp đây?

“ Em đi một mình sao?” Một giọng nói bất chợt vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu.

Cậu ngẩng đầu lên. Lưu An Vũ đứng trước mặt cậu, kéo ghế ra, ngồi xuống. Anh quan sát cậu từ nãy đến giờ, anh cảm nhận được rằng cậu đang có tâm sự.

Cậu khẽ cười nhạt, nụ cười tràn ngập chua xót. Lốp mặt nạ của cậu đã vỡ tan rồi, cậu không còn mạnh mẽ được nữa. Giờ đây cậu chỉ là một con người yếu đuối, thậm chí cậu rất mệt mỏi. Cậu đột nhiên chỉ muốn nói hết mọi phiền muộn trong lòng ra. Chỉ ít như thế cậu sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút.

“ Em... đã nói dối.”

Lưu An Vũ ngồi dựa lưng vào ghế, yên lặng lắng nghe cậu nói.

“ Em đã từng nói với một người rằng đây là bức tường tình bạn. Và nếu em cùng cô ấy dán bức ảnh chụp chung của cả hai lên thì chúng em mãi mãi sẽ là bạn thân.” Cậu cười, đôi mắt nhìn về phía bức ảnh của chính mình trên kia. Trong đầu cậu lại hiện lên hình ảnh của cô. Thế nhưng... lại là một hình ảnh xa vời. Như thể rằng cậu không bao giờ có thể với tới được.

“ Em biết ý nghĩa thật sự của nó mà.” Lưu An Vũ nhìn theo hướng nhìn của cậu. Anh nhìn thấy bức ảnh đó. Người con trai trong bức ảnh đang cười, bên cạnh là một cô gái có mái tóc ngắn. Anh lại nhìn cậu, dường như lại cảm nhận thấy chính bản thân mình bên trong cậu.

“ Em đã từng có suy nghĩ, liệu nó có thật sự trở thành bức tường tình yêu như tên gọi của nó không?” Cậu nói như đang tự giễu. Cậu giễu chính bản thân. Cậu luôn hy vọng rằng tình yêu của mình có thể được đáp trả. Thế nhưng cậu càng tiến gần câu trả lời, cậu lại càng không muốn biết đáp án của nó. Cậu rất sợ, sợ trái tim sẽ phải đau.

Trong tình yêu, bất cứ con người nào cũng sẽ giống như một cái la bàn mất phương hướng.

Đứng giữa một màn sương mù, không biết nên dừng lại, hay nên tiếp tục...

“ Em thích cô gái đó sao?” Anh còn nhớ, anh cũng từng như vậy. Yêu một người không biết có nên yêu hay không. Để rồi phải kết thúc trong đau khổ.

“ Không.” Cậu lắc đầu, rồi lại tiếp lời: “ Thật sự em đã yêu cô ấy rồi.”

“ Cô gái đó có yêu em không?”

“ Em thật sự không rõ. Em không biết trong trái tim cô ấy em đứng ở vị trí nào. Thế nhưng dường như em phải thất vọng rồi.” Cậu khẽ cụp mắt xuống, bàn tay cầm chặt lấy hình thangka giá trên chiếc vòng mà cậu luôn đeo trên cổ. Hóa ra vật này thuộc về cậu là một định mệnh. Định mệnh đó đưa cậu đến gặp cô. Thế nhưng lại không chỉ có một mình cô, mà còn có hắn.

Lưu An Vũ im lặng. Anh nhìn cậu, anh biết bây giờ, cậu cần có thời gian để suy nghĩ. Suy nghĩ về những việc mà mình sẽ phải làm sắp tới. Quyết định đôi khi cũng thật khó khăn.

Một lúc sau, cậu mới lên tiếng.

“ Em phải làm sao?”

“ Không ai có thể lựa chọn thay em được.”

“ Em thật sự không biết mình có nên bóc tấm ảnh đó xuống không nữa.” Cậu nhìn về phía tấm ảnh kia, ánh mắt đầy vẻ lưỡng lự. Cậu nên từ bỏ, hay là nên tiếp tục đi đến hết con đường, dù cho là đích đến có là gì đi chăng nữa.

“ Vậy hãy suy nghĩ đi. Suy nghĩ về tình cảm thật sự của em và cả của cô bé đó nữa.”

“ Đôi lúc nên níu kéo, cũng có đôi lúc nên buông tay.” Lưu An Vũ thở dài. Anh cũng từng là người phải đứng giữa hai sự lựa chọn. Và cuối cùng anh chọn níu kéo. Nhưng cuối cùng anh nhận lại được gì? Phản bội? Đau khổ?

Anh tin tưởng vào tình yêu của mình, tin tưởng vào sự lựa chọn của mình. Anh tin tình yêu của mình có thể khiến cô gái đó yêu anh. Vậy mà đến cuối anh vẫn là người thất bại.

“ Em không nên như anh. Suy nghĩ cho thật kỹ.” Anh nhìn cậu vẫn đang im lặng, khẽ nói.

“ Thôi đi. Không nói đến chuyện này nữa. Chuyện của anh sao rồi?” Cậu lắc lắc đầu, cố gắng tỏ ra vui vẻ. Cậu không muốn vì cậu mà người khác phải lo lắng. Cậu dù sao cũng không thể sống cả ngày trong cái mớ hỗn độn này.

“ Anh sao? Vẫn vậy thôi.”

“ Không phải anh sắp làm đám cưới rồi sao?” Cậu vẫn còn nhớ, cô gái đó tên Lâm Nhã Nhã.

“ Sẽ không có đám cưới nào nữa hết. Hủy rồi.” Anh cười, ánh mắt không nhìn cậu mà lại nhìn ra phía cửa sổ. Ánh mắt thoáng buồn. Tình yêu đó, vẫn là quyết định sai lầm của anh.

“ Anh... em xin lỗi...” Cậu cảm thấy mình đã nói ra điều không nên nói.

“ Không có gì. Mọi người cũng đều biết rồi. Thế nên anh mới nói với em. Tình yêu không đơn giản chỉ là ván bạc của ý trí mà còn là sự đánh cược của lý trí. Không nên quá mù quáng vào tình yêu. Nó giống như một con dao hai lưỡi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thương.”

“ Cộc! Cộc! Cộc!”

“ Vào đi.” Bên trong phòng truyền ra tiếng người, một giọng nam trầm ồm.

“ Cạch!”

Quản gia Kim mở cửa, bước vào trong phòng. Vũ Diệp Lương đang ngồi trên ghế sofa, dường như đang đợi vị quản gia này.

“ Ông gọi tôi?”

“ Quản gia Kim, ông ngồi đi.” Vũ Diệp Lương chỉ vào cái ghế đối diện mình, từ tốn nói.

“ Tôi gọi ông lên đây là có chuyện muốn nói.” Vũ Diệp Lương khẽ thở dài, đôi lông mày hơi chau lại. Là một con người từng trải, những phong ba bão táp bên ngoài đã tôi luyện được cho người đàn ông này một tinh thần bình tĩnh. Trên mặt ông hiện lên đầy những vết nhăn của tuổi tác.

“ Ông...” Quản gia Kim đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng về điều mà người đàn ông kia sắp nói. Tình hình công ty dạo gần đây không được tốt.

“ Tối nay tôi và Linh Nhi sẽ ăn tối cùng nhà họ Hoàng.”

“ Không... không lẽ...” Ông quản gia sững sờ nhìn người kia. Cuối cùng chuyện gì đến rồi cũng sẽ phải đến.

“ Ông chuẩn bị đi.”

Vũ Diệp Lương nhắm mắt lại. cả người ngã ra ghế sofa đằng sau, Ông đột nhiên cảm thấy đầu đau nhức, rất mệt mỏi. Ông thật sự không muốn đứa con còn lại duy nhất của mình phải đau khổ. Ông thật sự rất mâu thuẫn. Thế nhưng ông đã quyết định rồi.

102. Chương 111:

Kể từ lúc Hà Vi Băng sang Hàn, đã được hai ngày. Và giờ đây chỉ còn lại 3 người bọn họ. Dù là vậy, dường như khoảng cách giữa họ lại càng xa hơn, giống như là một bức tường dày không thể phá vỡ. Họ vẫn là bạn bè, thế nhưng trong đó lại khôn giống như là bạn bè. Họ đã không còn giống với trước đây, mỗi người đều mang theo một tâm trạng khác nhau. Nhưng... lại không ai nói ra.

“ Reng! Reng! Reng!”

Tiếng chuông vang lên kết thúc những tiết học nhằm chán vô vị.

“ Tổ về trước.” Chan Jung Gyu khoác cặp lên vai, không quay đầu bước ra khỏi phòng.

“ Cậu ta vẫn như thế?” Lưu Anh Phương nhìn theo bóng dáng cậu ta không khỏi nhíu mày.

“Ừ.” Hoàng Thiên Vũ thu dọn đồng sách vở trên bàn. Mấy ngày nay cậu đều sống ở nhà cậu bạn này. Cậu ta ra sao cậu chính là người rõ nhất.

Nhưng là, lại hoàn toàn không có biện pháp. Cậu ta cố chấp như vậy, tính cách này đến chết cũng không thể sửa Chỉ là tại sao cậu ta lại đi yêu một người cố chấp chứ?

Đồng tình cảm phức tạp này, đến khi nào thì có thể giải quyết hết?

“ Tớ cũng phải về trước đây, dạo này nhà tớ có chút việc.” Anh Phương cũng không nán lại lâu, liền nhanh chóng đi về.

Ba người bọn họ cứ thế mà mỗi người đi một ngã. Thời gian tụ họp lại ở cùng một chỗ cũng không được là bao lâu. Là vì chuyện kia mà ra nông nổi này sao?

Cậu lại cứ như vậy ngồi thờ người ra. Cậu nghĩ lại, từ trước bọn họ quen nhau đến giờ, chuyện xảy ra như thế này là lần đầu tiên. Có phải hợp rồi sẽ lại tan. Thật lâu sau đó, cậu mới lên tiếng, lại là nói với người ngồi ở bên cạnh.

“ Linh Nhi, cậu không về à?”

“ Hả? Về?” Vũ Linh Nhi nhìn cậu, mấy giây sau mới gật đầu.

“ Về đi thôi.” Cậu chủ động nắm lấy tay cô, kéo đi. Bàn tay cô lại có chút lạnh.

Vũ Linh Nhi có chút không được tự nhiên đi đằng sau cậu.

Có lẽ là trải qua chuyện đám cưới kia, giữa hai người lại có khoảng cách. Chỉ ít thì, cô đối với cậu cũng không giống như trước nữa. Mà cô lại không rõ là ở điểm nào. Điều đó... có lẽ cậu cũng cảm nhận được.

“ Chuyện đó... cậu không cần để ý đâu.” Hoàng Thiên Vũ vẫn nắm chặt lấy tay cô, vừa đi vừa nói.

Cậu cảm nhận được bàn tay cô hơi run lên. Cậu có chút buồn, xem ra con đường cậu phải đi tiếp có lẽ sẽ dài hơn.

Vũ Linh Nhi đi đằng sau cậu, vì thế mà cô không biết được sắc mặt của cậu lúc này. Cô có chút lo lắng. Trái tim không ở yên trong lồng ngực mà đập liên hồi. Cô vẫn không thể hiểu rõ được tình cảm của mình dành cho cậu. Rõ ràng là cậu đã trở thành một phần không thể thiếu trong cô. Vì cái gì mà lại có cảm giác như vậy?

Cô chỉ biết bàn tay cậu rất ấm áp, lại khiến cô cảm nhận được an toàn. Giống như... là anh hai của cô vậy.

Hai người ra đến cổng trường. Bây giờ đã là giờ tan tầm nên đường cũng rất đông. Cậu vẫn nắm lấy tay cô, chờ xe nhà họ Vũ đến đón. Còn cậu, có lẽ sau đó sẽ đi bộ về. Cậu dù gì cũng không còn sống ở nhà đó nữa, thế tín dụng cũng đã đều bị đóng băng. So với người nghèo cũng đâu có khác nhau là mấy.

Những học sinh từ trong trường đi ra đều nhìn hai người bằng ánh mắt tò mò. Họ từ lâu đối với mối quan hệ của cậu với Linh Nhi đã sớm bàn tán ra vào. Đối với cậu thì không có chuyện gì. Nhưng cô... lại cảm thấy rất ngượng. Cô không quen bị người khác soi mói.

“ Cậu...” Vũ Linh Nhi cúi thấp đầu xuống, thân thủ rút tay mình ra khỏi tay cậu, thế nhưng lại bị cậu nắm chặt hơn.

“ Yên nào. Tay cậu cũng thật là lạnh.”

Cậu không phủ nhận là cậu có chút tham lam. Cứ cho như là cậu có quyền ích kỷ một chút đi, nắm tay cô một chút thôi cũng được. Đến cậu cũng không biết từ bao giờ mà mình có cái tính cố chấp đấy. Có lẽ, là từ lúc cô xuất hiện trước mặt cậu.

Vũ Linh Nhi cảm thấy nói với cậu cũng vô ích, liền từ bỏ. Đầu cúi thấp xuống, sắc mặt có thoáng ửng đỏ.

Cậu thấy thế liền khẽ mỉm cười. Cậu thật sự mong tà xế nhà họ Vũ lâu lâu đến một chút, hoặc là mãi mãi không đến cũng được. Không biết từ khi nào cậu lại trở nên trẻ con như thế nữa. Lại giống như con nít ôm khư khư lấy món đồ chơi mà chúng thích.

“ Reng! Reng! Reng!!”

Đúng lúc này chuông điện thoại lại vang lên. Là điện thoại của cậu.

“ Alo! Chị hai.”

“ Em biết rồi. Chút nữa em sẽ đến.”

Cậu nhanh chóng kết thúc cuộc gọi. Cất điện thoại vào trong túi, đôi mắt vô tình lướt qua bên đường. Lại vô tình nhìn thấy một dáng người.

“Linh Nhi! Cậu quàng khăn như vậy gió nhất định sẽ vào cổ.” Hoàng Thiên Vũ đột nhiên xoay người đứng chắn trước mặt cô, đưa tay ra chỉnh lại khăn quàng cổ cho cô. Lại thành công che chắn tầm nhìn của cô.

Cậu biết, đây là cậu cố ý. Cố ý để cho người bên kia nhìn thấy. Lòng cậu đột nhiên lại nổi lên ham muốn chiếm giữ. Là ích kỷ sao?

“Tôi... tôi tự làm được.” Vũ Linh Nhi có chút ngượng, đưa tay ra chỉnh lại khăn của mình.

“Ừ.” Cậu thu tay về, lại cảm thấy thừa thãi bèn đưa lên gãi đầu.

Một chiếc xe BMW màu đen đỗ ngay trước mặt bọn họ.

“Xe đến rồi. Cậu về đi.”

“Tạm biệt.” Cô quay đầu nhìn cậu một cái rồi bước vào trong xe.

Cậu vẫn vịn tay, nhìn theo bóng dáng chiếc xe cho đến khi nó biến mất hẳn khỏi tầm nhìn của cậu. Cậu liền bỏ tay xuống, ánh mắt tĩnh lặng nhìn về phía bên kia đường. Liền bắt gặp ánh mắt của hắn ta.

Hắn ta đứng yên lặng dựa lưng vào tường. Đôi mắt dài lạnh lẽo nhìn thẳng về phía cậu. Trong đôi mắt ấy có tức giận nhưng trên hết là tuyệt vọng cùng đau khổ. Thế nhưng điều đó lại được che dấu quá kỹ, kỹ đến nỗi khiến người ta không tài nào nhận ra được. Bề ngoài chỉ là một bộ mặt lạnh lùng.

Hắn ta nhìn cậu, sau đó quay người bỏ đi.

Phải rồi! Không phải hắn đã nói từ bỏ rồi sao? Vậy thì tại sao mỗi ngày lại cứ đứng đây nhìn cô chứ? Hắn không xứng để có được tình yêu, cũng không xứng để yêu ai cả. Đối với hắn đó chỉ là một khái niệm quá xa vời. Hắn đến cùng cũng chỉ giống như một thứ cặn bã, một con quỷ hút máu người. Hắn chưa từng có hy vọng. Cuối cùng hắn vẫn kết thúc trong đau khổ. Bởi vì kết thúc đó là do hắn tự chọn. Hắn không có quyền trách ai. Chỉ có thể trách chính bản thân mình. Nếu hắn đã chọn cách buông bỏ thù hận, vậy thì hãy để tất cả mọi việc trôi vào quá khứ đi. Kể cả cô nữa. Hắn cần phải quên tất cả, cần phải cho trái tim trở về đúng với trạng thái ban đầu của nó.

Thế nhưng... điều đó có phải quá khó không? Khi hắn nhìn thấy người con gái đó ở bên người con trai khác. Trong lòng hắn thật sự rất khó chịu. Nhưng, hắn có thể làm gì khác ngoài việc đứng nhìn? Hắn đã từ bỏ, vậy thì không thể níu giữ. Hắn có tư cách gì để làm điều ấy? Cô không phải cũng là chán ghét hắn sao? Cậu ta chỉ ít cũng không phải là người như hắn - một con người không đáng để được yêu.

Trái tim giống như có hàng ngàn hàng vạn nhát dao đâm vào. Không chỉ đau, mà là rất đau. Dòng máu màu đen đã sớm khô cạn... chỉ còn lại nước mắt cùng với một cái xác đã thối nát.

Máu của quỷ, không phải là màu đỏ mà là màu đen. Còn nước mắt, lại nhuộm một màu đỏ. Những con quỷ giống như bắt diệt, bởi vì chúng không bao giờ khóc. Thứ chúng có chỉ là một trái tim lạnh giá không thể đập. Thế nhưng đến khi những con quỷ rơi lệ, chúng sẽ chết. Một linh hồn đã chết tồn tại trong một cái xác.

Có thể buông tay là giải thoát,

Nhưng nó không có nghĩa là chấm dứt

Cũng không có nghĩa là kết thúc.

Có khi lại là tiếp tục ràng buộc cả đời, trong đau khổ...

(hết chap 111)

103. Chương 112

“Chị.” Hoàng Thiên Vũ chân trái vừa mới bước vào quán café đã nhìn thấy ngay Hoàng Thiên An. Cô gái ngồi ở gần cửa. Cậu liền đi đến chỗ đó, kéo ghế ngồi xuống đối diện cô.

“ Em sao rồi?”

“ Chị nhìn em xem có bị mất miếng thịt nào không?”

“Đến lúc này rồi mà còn đùa được.” Hoàng Thiên An nhìn thấy cậu cũng an tâm được đôi chút. Lúc trước hai người cũng không mấy khi ở gần nhau. Nhưng là lần này lại khác. Lúc cậu ra khỏi nhà cũng không mang theo cái gì. Cô nghĩ đến cả thẻ ngân hàng cũng đã bị ba khoá rồi.

“ Em không phải ngày đều cơm ba bữa sao?” Cậu khẽ cười trấn an cô. Cậu biết người chị này rất thương cậu. So với mẹ, có lẽ là chị còn giống mẹ cậu hơn.

“ Em cầm của chị mà dùng tạm.” Hoàng Thiên An lấy từ trong túi ra một cái thẻ ngân hàng đưa cho cậu.

“ Không cần dùng đến tiền của chị.” Cậu lắc lắc đầu.

“ Đây là tiền của chị. Không phải của ba, em cứ cầm đi.” Cô thật sự rất lo đứa em này ở ngoài không thể tự mình xoay sở. Dù gì nó cũng chỉ có mới 17 tuổi.

“ Tiền của chị thì em càng không thể cầm. Em ở nhà của Gyu cũng đâu cần đến tiền. Hơn nữa lúc ở nước ngoài em cũng có kiếm được chút tiền. Vẫn có thể dùng được.”

Hoàng Thiên An nhìn cậu, khẽ thở dài, cất lại thẻ vào trong túi xách, nói: “Vây được rồi. Khi nào cần tiền thì nhất định phải nói với chị.”

“ Em biết rồi.”

“ Thế bây giờ em định làm sao? Thật sự sẽ không trở về nhà nữa?”

Cô nghĩ đến chuyện này lại cảm thấy buồn rầu. Không lẽ cái gia đình này thật sự đã không thể cứu vãn?

Nếu là như vậy, cô cũng sẽ không muốn trở lại căn nhà đó. Một căn nhà rộng lớn mà lạnh lẽo, vậy thì cô về đó để làm gì?

“ Có lẽ là như vậy.”

“ Tuy em vậy. Chị cũng không có gì để phản đối. Nhưng sau này ở ngoài phải tự lo ình. Có chuyện gì nhớ phải nói với chị.”

“ Chị xem em là trẻ con không bằng.”

“ Trong lòng chị, em chính là một nhóc con.”

“Được rồi. Thật ra... em cũng có chuyện muốn nói với chị.” Hoàng Thiên Vũ đắn đo một chút mới lên tiếng.

“ Việc gì?”

“ Em định trở lại Mỹ.”

“ Cái gì?” Hoàng Thiên An sững sờ nhìn cậu.

“ Em nghĩ kỹ rồi. Em muốn quay lại Mỹ học, em muốn trở thành một nhiếp ảnh gia.” Đây cũng chính là mong muốn của cậu bấy lâu nay. Cậu thoát ra khỏi căn nhà đó rồi, cũng có thể làm điều cậu thích.

Đối với cậu việc cầm trên tay chiếc máy ảnh cũng chính là điều kỳ diệu. Nó giống như là cả một thế giới, niềm đam mê của cậu, cuối cùng cũng có thể thực hiện được.

“ Em thật sự sẽ đi?”

“ Có lẽ tuần sau em sẽ đi.” Cậu gật đầu, từ ngày bước ra khỏi căn nhà đó, cậu đã nghĩ sẽ thực hiện ước mơ của mình.

“ Em... vậy còn...” Hoàng Thiên An hơi nhíu mày. Trong đầu cô lại đang suy nghĩ đến chuyện gì đó.

“ Em cũng không biết có thật sự đi không.”

Cậu dường như lại biết người chị này đang nghĩ cái gì. Có lẽ chị của cậu cũng biết, cậu sẽ không từ bỏ người con gái kia. Thế nhưng cậu quyết định, cậu sẽ thử một lần nữa. Là cậu ra đi hay ở lại. Chỉ một câu nói có thể thay đổi tất cả.

Nhiếp ảnh là ước mơ của cậu, nhưng dường như cậu lại không muốn ra đi. Cậu muốn có ai đó níu kéo cậu lại. Cậu thật sự muốn như thế. Cậu lại mong người đó là cậu, người khiến cậu từ bỏ đi ước mơ của mình. Bởi vì bây giờ đối với cậu, cô mới chính là ước mơ lớn nhất của cậu. Có lẽ tình yêu đó quá lớn khiến cho cậu thay đổi. Cậu... cuối cùng cũng có thể sống thật với chính mình.

Mới sáng sớm, trời không biết vì sao mà lại đổ mưa phùn. Có lẽ cũng đã bắt đầu sang xuân. Bầu trời hôm nay lại có chút xám xịt.

Trên sân trường, những chiếc ô đủ màu sắc di chuyển một cách hỗn loạn. Mưa thường khiến người ta không thích. Nhưng nó cũng là thứ rửa trôi đi mọi vết bẩn, hoá tất cả về thành cát bụi. Liệu, sau cơn mưa có là cầu vồng?

“ Tí tách! Tí tách!”

Mưa vẫn cứ dai dẳng, dù không lớn nhưng lại luôn không dứt. Nó giống như một nỗi ám ảnh đeo bám, mãi cũng không ngừng.

“ Linh Nhi.” Tiếng mưa không lớn, đầu đó lại vọng đến một giọng nói.

Vũ Linh Nhi cầm trong tay một chiếc ô, đôi mắt hướng về phía người đứng trước mặt mình. Là cậu – Hoàng Thiên Vũ.

Cậu khẽ cười, đứng yên lặng nhìn cô. Hai dáng người của họ như hoà vào trong cơn mưa, khiến người ta có chút nhìn không rõ.

Tiếng mưa rơi “tí tách” cứ đều đều vang lên.

Hoàng Thiên Vũ vẫn nhìn cô, đôi tay cầm lấy cán ô hơi siết chặt. Thời gian của cậu đã không còn dài nữa. Có thể chỉ hai ngày sau cậu sẽ sang Mỹ. Trước lúc đó, cậu muốn có một thứ gì đó níu kéo cậu lại.

Cậu vốn chính là một kẻ hèn nhát. Thế nhưng... cậu không muốn mình có bất cứ tiếc nuối gì. Cậu đã nói ra một lần, thì lần này cũng như vậy. Cậu một lần nữa, lại cần câu trả lời của cô. Để cậu có thể bắt đầu... hoặc là kết thúc tất cả.

Cậu đã từng nói với Chan Jung Gyu nếu chỉ một phút do dự, cơ hội có thể sẽ mãi mãi biến mất. Và cậu ta cuối cùng vẫn để nó vượt mất. Cậu không muốn chính bản thân mình cũng như thế. Cậu tin cơ hội là do chính mình tạo ra, nó không phải là thứ tìm đến cậu. Mà là cậu phải nắm bắt được nó. Cho dù kết quả có ra sao, cậu vẫn chấp nhận đánh đổi tất cả. Có lẽ là cậu không giống như Gyu, cậu ta đã để cho người mình yêu ra đi. Dù kết quả không như cậu mong muốn, cậu cũng sẽ không hối hận.

Cậu hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào mắt cô mà nói:

“ Tôi yêu cậu.”

Đôi mắt đầy tĩnh lặng nhìn về phía cô, trong đó có chút chờ mong, lại có chút lo sợ. Cậu lo sợ, chính bản thân mình sẽ đau lòng.

“ Cậu...” Vũ Linh Nhi không biết phải nói cái gì. Cô không nghe nhầm đấy chứ? Những lời cậu nói với cô, khiến cho trái tim cô rung động mạnh. Cô không hiểu nổi tâm trạng của mình. Là vui mừng hay sợ hãi?

Trước đây cậu đã từng nói với cô rằng: “ Tôi yêu cậu.”

Cô thật sự hoang mang, mọi chuyện đến với cô khiến cô thật sự rất khó xử. Dường như tình yêu đối với cô là một khái niệm quá xa vời. Nó xa đến nỗi khiến cô không thể nào với tới.

“ Rào! Rào! Rào!”

Mưa bỗng trở nên lớn hơn, nó giống như trút nước xuống lòng mỗi người. Nặng nề.

Tôi yêu cậu! Tôi yêu cậu!...

Ba chữ đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Đột nhiên, cô lại nhớ đến hắn. Con người lạnh lùng lại ấm áp ấy luôn khiến cô sợ hãi. Thế nhưng...

Không biết tại sao cô lại nhìn thấy hắn, qua làn mưa mờ ảo, đằng sau gốc cây có một người. Người đó cả người đều ướt sũng, mái tóc ướt nhẹp nước. Cô lại nhìn thấy... đôi mắt lạnh đó có bi thương...

“Làm bạn gái tôi được không?” Cậu vươn đôi bàn tay ra trước mặt cô. Từng giọt mưa rơi vào lòng bàn tay cậu. Có chút lạnh.

Hiện tại trong lòng cậu cảm thấy rất hoang mang. Thế nhưng mũi tên đã bắn ra thì không thể nào thay đổi được. Cậu chỉ có cách đi đến cùng. Nhưng cậu thật sự rất sợ, thậm chí chưa bao giờ cậu thấy bản thân mình sợ hãi như lúc này. Cậu sợ mất cô, cậu sợ trái tim của cô không hướng về phía cậu. Cậu sợ.

Học sinh trong trường bây giờ đều tụ tập lại xung quanh hai người họ, chỉ tro bàn tán ra vào. Thế nhưng... có lẽ là bọn họ đều không nghe thấy gì cả. Nếu có, chỉ là tiếng tim đập của chính mình. Từng hồi như vội vã.

Vũ Linh Nhi nhìn vào tay cậu, không lên tiếng. Bàn tay đó, luôn vươn ra nắm lấy tay cô, bàn tay ấm áp đó giúp cho cô có thể đứng lên bước ra bên ngoài. Nó đối với cô là một điều kỳ diệu. Giống như cậu, đến với cô cũng là kỳ diệu.

Phía đằng kia, có một dáng người vẫn đứng bất động. Hai bàn tay nắm chặt lại, cả người bị nước mưa làm cho lạnh ngắt. Từng giọt mưa rơi trên người hắn. Hắn không để tâm. Hắn vẫn nhìn chăm chăm về phía cô. Hắn đã lựa chọn cách từ bỏ, vậy tại sao tim lại càng đau như thế này? Cái đau như xé da xé thịt.

Hắn không đủ dũng khí để chứng kiến cảnh này. Lý trí của hắn, sắp không thể chịu đựng được nữa rồi. Hắn muốn ngay lập tức chạy đến ôm cô, nói với cô rằng hắn yêu cô. Thế nhưng... hắn lại không thể...

Dường như hai con người này xuất hiện là thay đổi cuộc sống của cô, rất nhiều. Họ đều khiến cho trái tim cô không ngừng nhảy loạn xạ. Đến cuối cùng cô vẫn không thể trốn tránh nỗi sợ phạm. Giữa cậu và hắn, cô chọn ai? Cho dù là ai, cũng sẽ tạo thành đau khổ.

Tình cảm giữa ba người bọn họ, giống như một tam giác. Khi mà hai người phải phụ thuộc vào người thứ ba. Nếu không... tất cả sẽ tan vỡ. Có thể từ khi bọn họ gặp nhau đã là bắt đầu của một tình yêu, một thứ tình yêu lạc giữa sương mù. Không thể xác định được phương hướng, mũi tên lại không biết chệch về hướng nào. Còn cô lại giống như bị mắc kẹt ở giữa, không biết nên tiến... hay nên lùi, hai bàn tay đều gơ về phía cô. Quyết định đôi khi là một điều khó khăn.

Có hai người đã bước vào cuộc sống của cô

Một người đem đến cho cô sự an toàn

Một người lại ấm áp...

Thế giới của cô trong phút chốc lại hoàn toàn thay đổi

Nó khiến cô cảm thấy thật sự khó khăn.

Thế nhưng... cô vẫn phải quyết định. Ngay đúng thời khắc này, cô quyết định. Cô đem thứ tình cảm của mình đi đo, liệu bên nào sẽ nặng hơn? Cuối cùng cô vẫn là lựa chọn...

Đôi tay nhỏ bé gơ ra, hướng về phía cậu, đột nhiên lại ở giữa không trung dừng lại.

Đôi mắt cô lại như vô thức tìm kiếm bóng dáng hắn. Thế nhưng... cô lại không thấy hắn đâu cả. Trong lòng cô nổi lên một trận bất an, hoảng sợ. Cô không nhìn thấy hắn đâu nữa.

Bỗng nhiên cô lại nghĩ: Nếu như một ngày cô không còn nhìn thấy hắn nữa. Vậy thì phải làm sao? Ý nghĩ đó khiến cô thật sự sợ hãi. Từ bỏ! Cô vẫn là không thể.

Tay cô buông thõng xuống. cô cúi đầu, khẽ nói:

“Xin lỗi.”

Sau đó, cô quay người... bỏ đi. Cô muốn nhìn thấy hắn, cô sợ hắn sẽ biến mất khỏi cuộc sống của cô. Trong lòng cô luôn là bất an.

Thế nhưng... cô cũng rất sợ cậu sẽ biến mất. Có phải cô rất ích kỷ không? Cô vẫn không thể lựa chọn. Trái tim cô tràn ngập sợ hãi. Đường như cô đã không thể sống thiếu hai người họ. Hai người họ, bất kể là ai.

Cậu sống người. Cô từ chối cậu rồi, cảm giác kia như đã gần đạt được cuối cùng lại vụt mất. Cậu nhìn theo bóng lưng cô dờn khỏi, trong mắt tràn ngập mất mát. Cuối cùng... cậu vẫn là người thua cuộc.

Cả người cậu như vô lực, trái tim như bị ai bóp nghẹt đến không thở được. Trái tim nhức nhối âm ỉ không thôi. Đôi tay cậu buông xuống. Chiếc ô rơi “bộp” xuống đất.

“ Rào! Rào! Rào!”

Cả người cậu nhanh chóng bị mưa làm cho ướt. Trái tim trở nên lạnh ngắt. Hoá ra... cậu đau đến vậy...

Đã đến lúc... cậu từ bỏ rồi... Tình yêu... đến thì thật đẹp. Nhưng lúc ra đi, luôn khiến người ta đau khổ.

Trong tình yêu, con người luôn luôn ích kỷ...

Cả hai đều lựa chọn buông tay,

Một người lựa chọn nắm giữ...cả ba sẽ đau khổ.

104. Chương 113

“ Rào! Rào! Rào!” Mưa rơi ngày một nặng hạt.

Hoàng Thiên Vũ cả người đều ướt sũng đứng dưới mưa. Sân trường vừa nãy còn đông người giờ đã chẳng còn ai. Có lẽ... đã vào lớp rồi. Vậy mà, cậu vẫn đứng như vậy. Mưa! Rất lạnh. Nhưng cái lạnh ấy lại khiến cậu tỉnh táo hơn. Tất cả đối với cậu đã chấm dứt rồi.

Cậu không còn lại cái gì cả, kể cả một thứ để níu kéo cuối cùng cũng không.

“Đồ ngốc! Cậu còn đứng đây làm gì?” Lưu Anh Phương trên tay cầm một chiếc ô, đi đến gần cậu, che ô cho cả hai người.

“ Có lẽ tớ đứng đây lâu lắm rồi.” Cậu nhìn cô, cười. Giờ phút này đây, cậu lại chỉ có thể cười thôi.

“ Cậu còn cười được. Không lạnh sao? Vào trong thôi.” Anh Phương nhíu mày nhìn cậu. Chuyện vừa rồi tất cả cô đều đã chứng kiến.

Hai cậu bạn của cô, một người thì như kẻ hèn nhát không thể bày tỏ, một người bày tỏ thì lại bị từ chối. Còn cô bạn duy nhất cầu cô lại chọn cách ra đi, chứ không phải là đối mặt. Đến cuối cùng... thì phải làm sao đây? Có lẽ những người chưa từng trải qua cảm giác vừa ngọt lại vừa đắng ấy thì không thể nào hiểu được. Thế nhưng... không phải người ngoài cuộc sẽ đáng suốt hơn người trong cuộc sao?

“ Rào! Rào! Rào!!!!”

Mưa vẫn rơi, thậm chí là ngày càng lớn hơn. Bầu trời phủ lên một gam màu xám. Đường như lòng người cũng trở nên tối hơn.

Sân trường không có người.

“ Rào! Rào! Rào!!!”

Vũ Linh Nhi đi bộ một mình trên vỉa hè. Lúc nãy cô không hiểu tại sao lại chạy đi, ra khỏi trường, rồi lại không biết phải đi đâu. Chỉ là cô cứ đi bộ như vậy, không biết đã đi bao lâu rồi.

Lúc này, cô làm như vậy. Không biết cậu có tổn thương không? Có trách cô không? Đến bây giờ, cô mới cảm thấy hối hận, cô rất sợ cậu sẽ vì cô mà đau khổ. Thế nhưng... trong lòng cô thật sự rất mâu thuẫn. Cô không biết chính mình phải làm gì nữa. Chỉ là... cô nhớ hân ta.

Không hiểu tại sao ngay giờ phút này cô rất muốn gặp hân ta. Trong lòng nổi lên thứ cảm giác sợ hãi không rõ tên. Ngay giây phút cô không nhìn thấy hân, trái tim yếu ớt không ngừng đập mạnh. Cô sợ rằng, hân sẽ mãi mãi biến mất khỏi tầm mắt của cô. Đường như... cô đã hiểu rõ thứ tình cảm của mình ra gì. Chỉ là... cô thật sự không chắc. Liệu nó có đúng là như vậy không? Và, cô phải làm sao?

“ Rào! Rào! Rào! Rào!”

Trời mưa như trút nước. Tâm tình cô lại càng trở nên nặng nề. Cô bước đi vô định trên đường. Cô không biết mình phải đi đâu. Cứ như rằng có một đám sương mù chắn trước mặt cô. Cô không thể nhìn rõ phía trước. Con đường mà cô đang đi, rất mù mịt.

Từng giọt mưa rơi tí tách xuống chiếc ô. Người đi đường đều vội vã. Từng vũng nước bị bên đường thỉnh thoảng bị ô tô làm cho bắn tung toé, tạo thành những bọt trắng nhỏ nhỏ. Mưa khiến cho lòng con người ta nguội lạnh đi, cũng cô đơn đi hơn. Cảm giác một mình đi dưới mưa, có lẽ ai cũng sẽ thử một lần trong đời, vào một lúc nào đó. Khi con người tuyệt vọng nhất, đau khổ nhất. Con đường tương lai phía trước hiện ra trong làn mưa càng xa hơn. Càng khó đi hơn. Mặt đường trơn trượt.

Đột nhiên, cô nhìn thấy phía đằng kia có người. Màn mưa cản trở tầm nhìn của cô rất nhiều. Thế nhưng... cô cảm giác được đó chính là hân. Hân đứng dựa lưng vào tường. Cả người đều bị nước mưa làm ướt. Vậy mà, hân vẫn đứng đó, để mặc cho những cơn mưa xối xả. Mái tóc vốn là màu vàng bây giờ đã chuyển sang một màu nâu đậm. Đôi mắt nhắm lại không để lộ một tia cảm xúc nào, khuôn mặt lạnh.

Vũ Linh Nhi đứng yên tại chỗ nhìn hân. Cô thở hắt ra một hơi, trong lòng nổi sợ hãi như vơi đi một nửa. Hân ta kia rồi. Hân đang ở ngay trước mặt cô. Nhưng... tại sao cô lại có cảm giác xa đến vậy. Đường như, cô sẽ không bao giờ chạm đến con người đó. Con người lạnh lùng mà cô độc đó. Cô thật muốn chạm đến con người đó, thế nhưng đôi chân lại như cũ bất động, không bước nổi một bước.

Cô đứng ở đó thật lâu nhìn hân ta. Đôi chân đã bắt đầu có cảm giác tê dại.

“ Rào! Rào! Rào!”

Trời vẫn mưa. Người đi đường không để ý, có hai dáng người từ nãy đến giờ vẫn đứng im lặng. Mặc cho những hạt mưa trút xuống.

Cuối cùng, cô vẫn bước ra chỗ hân, hai tay nắm chặt lấy cán ô. Bởi vì, cô sợ hân sẽ bị cảm lạnh. Cả người hân đều ướt, hân là rất lạnh.

Cô chậm chạp bước đến gần hân, nhìn hân. Hân vẫn không mở mắt ra. Đường như là hân không để ý đến sự tồn tại của cô.

Cô nắm chặt lấy cán ô, hơn kiềng chân lên che ô cho cả hai người. Từng giọt mưa hắt vào áo cô, mặt cô, có chút lạnh. Trái tim cô lại không tự chủ được mà đập liên hồi. Cô chăm chú nhìn hân, từng giọt nước chảy từ trán xuống gò má trên khuôn mặt anh tuấn. Hân dường như là gầy đi hơn so với trước.

Cô vươn tay ra, định chạm vào mặt hân. Đột nhiên, đôi mắt kia lại mở ra. Vũ Linh Nhi giật mình, chột dạ vội vội vàng vàng thu tay lại.

Trần Hà Duy có chút ngạc nhiên nhìn cô. Trong ánh mắt có chút gì đó vui mừng. Thế nhưng đôi mắt lại nhanh chóng trở về lạnh lẽo, trong đó lại phảng phất chút bi thương.

Nếu hân đã lựa chọn từ bỏ, vậy thì phải cắt đứt triệt để.

“Đi đi.” Thanh âm lạnh lẽo không một chút độ ấm vang lên. Cái giọng trầm thấp giờ đây dường như lại lạnh hơn ban giờ hết.

Vũ Linh Nhi giật mình, ngược mắt lên nhìn hân. Con người đang đứng trước mặt cô đây quả thật rất xa. Cô còn nhớ hân đã từng nói thích cô, nhưng hân bây giờ như đã trở lại con người mà lần đầu tiên cô nhìn thấy, độc ác, lạnh lùng. Thậm chí trong giọng nói ấy còn không có một chút cảm xúc nào. Nó giống như là

một lưỡi dao cứa vào tim cô. Đau! Cô cảm thấy đau. Không hiểu sao trái tim nhói đau không ngừng. Lần đầu tiên cô mới biết chỉ là một câu nói lại có thể khiến con người ta đau đến như vậy.

Phải mất mấy giây sau, cô mới lên tiếng, giọng nói có chút rụt rè.

“ Anh không mang theo ô. Như vậy sẽ bị ướt.”

Hắn ta cảm thấy hối hận vì câu nói vừa rồi của mình. Nhìn vẻ mặt cô hoảng hốt. Có phải hắn đã quá nặng lời không? Trái tim cũng theo đó màu âm ỉ không ngừng. Thế nhưng... hắn lại chỉ có thể làm như vậy. Hắn muốn bản thân mình phải dứt khoát mọi thứ. Càng lạnh nhạt, mọi chuyện sẽ kết thúc càng nhanh. Hắn không xứng đáng để yêu cô.

Sai rồi!

Xứng đáng hay không không phải do chính bản thân quyết định.

Mà là do người khác định đoạt.

Chỉ một chữ “không xứng”, đập đổ tất cả mọi thứ.

Đau sẽ càng đau, hận sẽ càng hận...

Vũ Linh Nhi vẫn đứng yên lặng, cô cúi đầu xuống. Bởi vì dường như, cô không có đủ dũng khí để nhìn vào đôi mắt đó. Nó khiến cô cảm thấy đau. Thế nhưng... cô đâu biết, đôi mắt đó lại ẩn chứa đau thương cùng với yếu ớt.

Hắn rút cuộc không thể tiếp tục nhìn con người khiến hắn đau lòng này thêm nữa. Hắn quay người, bỏ đi.

“ Rào! Rào! Rào!”

Vũ Linh Nhi nhìn theo bóng dáng hắt bỏ đi, cái lưng rộng lớn mà cô độc. Mưa vẫn rơi. Cô không suy nghĩ gì mà chạy đuổi theo hắn, giơ ô lên che cho hắn. Thậm chí đến bản thân mình bị ướt lúc nào cô cũng không biết.

“ Tôi đã bảo em đi đi.” Trần Hà Duy nhíu mày, vung tay đẩy ô ra.

Đường trơn trượt, Vũ Linh Nhi vì cái đẩy đó mà ngã xuống đất, ô rơi khỏi tay. Cả người cô lập tức bị nước mưa làm ướt.

“ Em...” Trần Hà Duy quay đầu lại nhìn cô, đôi tay lơ lửng giữa không trung muốn đưa ra kéo cô dậy cuối cùng vẫn là thu lại. Hắn đã chấp nhận từ bỏ, trở về với khối băng lạnh lẽo. Hắn nhất định phải thật tàn nhẫn. Như vậy hắn mới có thể quên đi cô.

Vũ Linh Nhi ngược mắt lên nhìn hắn, cô không để ý đến bản thân mình bị ướt. Cô bàng hoàng nhìn hắn, trong mắt tràn ngập tổn thương. Từng giọt mưa như trở nên sắc lạnh hơn bao giờ hết. Nó khiến cho da thịt cô đau, cũng rất lạnh. Hắn sao có thể đối xử với cô như vậy?

Hắn ta nhìn cô, đôi mắt dài lạnh lẽo thoáng đầy sự lưỡng lự cùng đau xót. Hai bàn tay hắn nắm chặt lại. Cô đang nhìn hắn. Cái nhìn như tránh cứ hắn. Đau! Hắn rất đau! Không chỉ thể xác lạnh buốt mà là cả tâm hồn. Hắn khiến cô tổn thương, khiến cô đau. Hắn hận mình, hận chính bản thân mình, hận một con người như hắn. Nhưng, hắn đã không thể quay đầu lại. Hắn... chỉ có thể bỏ lại tất cả, mang theo đau thương mà rời đi.

Có lẽ... không ai biết...

Ra đi mang theo đau thương,

Nhưng cũng là để lại đau thương cho người khác...

Hắn bỏ đi. Hắn không thể quay đầu lại, chính xác hơn là không thể quay đầu lại. Bởi vì hắn sợ, một khi hắn lại nhìn thấy người con gái kia, hắn sẽ vứt bỏ tất cả mà ôm lấy cô. Nhưng... hắn không thể là một người ích kỷ. Có thể hắn giống như một con quỷ, nhưng trái tim cũng có yếu ớt.

Mặt hắn đầy nước. Lại không biết là nước mưa, hay nước mắt. Một giọt nước trong suốt từ nơi khoé mắt trào ra.

Vũ Linh Nhi ngẩng người ngồi dưới đất, nhìn bóng dáng hắt đang mờ dần. Mắt cô dường như trở nên rất mờ. Không phải là nước mưa, mà là nước mắt. Cô không biết mình khóc từ bao giờ. Nhưng cô rất hận nước mắt này, nó khiến cô không thể nhìn rõ hắt. Giống như hắt biến mất trước mặt cô, mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời cô.

Cô biết, hắt rất quan trọng trong cuộc sống của cô. Rất quan trọng. Lần đầu tiên cô cảm giác được thế nào là chữ “yêu”. Sẽ như cô rất đau sao? Tình yêu?

“ Rào!!! Rào!! Rào!! Rào!!! Rào!”

Mưa vẫn rơi. Rất to!

105. Chương 114

Cơ thể Vũ Linh Nhi vốn rất yếu, chỉ một lần dầm mưa liền bị ốm. Nằm trên giường mà cả người cô lúc nóng lúc lạnh. Thế nhưng, cô lại không tài nào ngủ được. Tâm trạng của cô hiện tại rất tồi tệ, nó càng khiến cho cơ thể mệt mỏi hơn. Cảm tưởng như sắp chết đến nơi vậy, toàn bộ cơ thể đều không có một chút sức lực.

Ngước đôi mắt nhìn lên trần nhà, vẫn là trần nhà trắng toát quen thuộc đó. Nhưng không hiểu sao cô lại có cảm giác nó sâu đến vậy. Có lẽ là cô bị hoa mắt rồi.

Nhớ đến hôm đó, khi cô nhìn hắt quay lưng lại với mình, cô mới thật sự trải qua cảm giác thế nào là đau lòng. Thật sự là rất đau. Trái tim giống như bị bóp nghẹn, khó chịu, rất khó chịu.

Cơn mưa lạnh buốt như thấm vào tim, từng nhịp đập đều mang theo cái lạnh, sợ hãi, tuyệt vọng. Có lẽ, cô đã biết. Đã nhận ra rồi.

Thế nhưng... trong cơn mưa đó, cũng có một người như cô. Hướng về một người con gái đã quay lưng lại. Một người khác, hướng trái tim lại đằng sau, dõi theo cô.

“ Cạch!”

Cửa phòng mở ra. Một người đàn ông bước vào. Nhưng người này không phải là quản gia Kim, mà là Vũ Diệp Lương. Trên tay ông ta còn cầm theo một cốc nước và thuốc.

“ Linh Nhi. Con thấy sao rồi.” Vũ Diệp Lương đặt cốc nước xuống chiếc bàn tròn trong phòng, tiến đến ngồi xuống bên mép giường, đưa tay sờ trán cô như đang thử nhiệt độ.

“ Con không sao.” Cô lắc lắc đầu, cô không muốn vì cô mà khiến cho ba phải lo lắng. Cô cũng chỉ là bị ốm mà thôi.

“ Ngoan! Vậy thì uống thuốc đi.” Người đàn ông nhẹ nhàng vuốt tóc cô, đưa thuốc cùng cốc nước cho cô uống. Ông giống như người cha trước đây. Vì cô bị ốm mà trở nên lo lắng. Cô nghĩ, chỉ cần bản thân mình được như vậy là hạnh phúc lắm rồi.

Thế nhưng, giờ đây tâm trạng cô sao lại nặng nề như vậy?

Vũ Linh Nhi cầm lấy viên thuốc, đưa vào miệng nuốt xuống. Đôi lông mày lập tức nhíu lại. Cô rất ghét phải uống thuốc.

“ Nói ba biết, có phải có chuyện gì không?” Vũ Diệp Lương đợi cô uống thuốc xong, xoa đầu cô, khẽ hỏi.

Hôm qua cô vừa về nhà cả người đã ướt sũng, khiến ông thật sự rất lo lắng. Đứa con gái của ông ruốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người làm cha đây như ông cũng không biết. Mà nó lại một lời cũng không nói, vẻ mặt lại như là có tâm sự gì đó.

Ông trước đây đã không đối xử tốt với nó, không cho nó được một gia đình hoàn chỉnh. Không đem đến cho nó một người ba thương yêu nó. Vậy giờ đây ông phải dúi cả đời để bù đắp lại, đem đến tình thương cho nó. Ông nhất định phải thay vợ và con trai ông, yêu thương nó nhiều hơn.

Vũ Linh Nhi nhìn người đàn ông kia, cô không lên tiếng. Phải một lúc sau, cô mới lắc đầu.

Cô phải làm sao? Cô có thể nói ra với ba cô như thế nào chứ? Chuyện này vốn không có khả năng.

“Được rồi. Con nghỉ ngơi đi.” Vũ Diệp Lương khẽ thở dài. Ông nghĩ có lẽ tình cảm của nó đối với ông cũng không thể như trước đây được. Nó hiện giờ cũng không thể nói mọi chuyện với ông như trước đây nữa. Tất cả đều là tại ông. Có lẽ... nó cần phải có thời gian. Ông cũng vậy.

“Cái gì? Cậu vừa mới nói cái gì?” Lưu Anh Phương hét lên, trợn tròn mắt nhìn người ngồi đối diện mình, ngụm nước trong miệng thiếu chút nữa là phun ra. Cô vừa mới nghe được cái tin động trời gì thế này?

“Cậu làm như sẽ cái người chết không bằng.” Hoàng Thiên Vũ lắc lắc đầu, nhìn mấy người khách xung quanh đang nhìn bọn họ chằm chằm, thở dài. Dù gì đây cũng đang là trong quán café.

“Cậu định sang Mỹ thật sao?” Anh Phương cũng phát hiện ra mình có hơi lớn tiếng, hạ thấp âm lượng một chút mà hỏi cậu.

“Ừ.”

“Tại sao tự nhiên lại muốn đi.” Cô nhìn cậu bình thản mà trả lời, không khỏi nhú mào.

“Ở đây cũng đã không còn gì để lưu luyến nữa. Tổ muốn trở lại Mỹ tiếp tục học. Mong muốn duy nhất bây giờ của tổ là có thể trở thành một nhiếp ảnh gia.” Cậu khẽ gật đầu, cười nói.

Chuyện hôm qua đã khiến cậu nhận thức rõ ràng, cô vốn không thuộc về cậu. Vậy thì cho dù cậu có cố gắng cũng sẽ vô ích thôi. Cậu muốn chính mình phải thật mạnh mẽ. Cậu muốn rời khỏi nơi này. Cho dù không thể gặp được cô, trái tim sẽ đau. Nhưng theo thời gian, nó sẽ phai nhạt dần. Có lẽ cậu lựa chọn ra đi là để trốn tránh.

Đúng! Cậu không phủ nhận là cậu trốn tránh. Cậu vốn không thể đối diện với sự thật này. Vậy chẳng thà cậu ra đi, để rồi đến một ngày nào đó quay trở lại đây. Cậu có thể bình thản mà đối diện với cô, nói với cô chúng ta vẫn là bạn.

Ngày đó không biết còn bao xa? Một năm? Hai năm? Ba năm? Hay là mười năm?

Mối tình đầu thường là mối tình đẹp nhất, đau khổ nhất. Nhưng cũng là mối tình khó quên nhất. Nó như khắc sâu vào trong tim mỗi người, hai chữ gọi là “hồi ức”...

“Cậu sẽ không hối hận?” Lưu Anh Phương nhìn miếng bánh ngọt trong đĩa, cũng không có tí vị giác nào. Chuyện ngày hôm qua, cô cũng có chứng kiến. Vũ sẽ vì vậy mà ra đi?

“Tổ cũng không biết. Nhưng chí ít thì hiện tại tổ muốn đi.”

Cậu ban đầu đã tự nói với bản thân mình rằng, cậu sẽ cố gắng. Cậu sẽ không bỏ cuộc. Thế nhưng vào ngày hôm qua, những suy nghĩ đó đều đã sụp đổ rồi. Cả cơ thể cậu, trái tim cậu đã không còn sức lực, không còn đủ để chịu đựng thêm một đau đớn nào nữa. Cậu mệt mỏi rồi. Cậu muốn mình mang theo đau đớn đó đi thật xa, là một kẻ hèn nhất mà trốn tránh nó.

“ Bao giờ cậu định đi?”

“ Ba ngày nữa.”

“ Chị An có biết không?”

“ Tổ có nói cho chị ấy rồi.”

“ Tất cả đi rồi. Bỏ tổ ở lại một mình sao?” Lưu Anh Phương khẽ thở dài, dựa lưng vào lưng ghế đằng sau. Những người bạn của cô, tất cả đều vì tình cảm mà rời khỏi nơi này. Đầu tiên là Hà Vi Băng. Còn có Chan Jung Gyu, cậu ta bây giờ có lẽ cũng đã đặt chân đến Hàn Quốc rồi.

“ Cũng phải. Gyu đã đi sáng nay rồi.” Hoàng Thiên Vũ khẽ cười nhẹ, đôi mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cậu không ngờ Jung Gyu sẽ quyết định như vậy. Mới mấy ngày trước cậu ta còn không thể đối diện với tình cảm của mình. Vậy mà giờ đây, chính cậu ta lại là người đuổi theo. Hà Vi Băng vừa mới đi, Gyu lại có thể nghĩ thông, vội vội vàng vàng mà thu xếp hành lý ra sân bay.

Mới sáng nay thôi, cậu còn tiễn cậu ta ra sân bay. Cậu ta quay lại đất nước là quê hương của chính mình, cậu ta không muốn từ bỏ. Cho dù là một người trầm lặng cậu ta cũng muốn ở bên cạnh người con gái mà cậu yêu. Đến giờ nghĩ lại Hoàng Thiên Vũ cậu, hoá ra cũng không thể được như Chan Jung Gyu.

“ Cậu ấy thật sự quyết định rồi.” Lưu Anh Phương nhìn theo hướng nhìn của cậu. Ngoài đường xe cộ đi lại tấp nập, thế nhưng bên trong này lại thật yên tĩnh.

“ Cậu ấy đã nói với tớ là thà đau khổ còn hơn là hối hận cả đời.” Cậu còn nhớ rõ khuôn mặt đó. Khuôn mặt có ánh nhìn đầy kiên định.

“ Cậu ấy quyết định như vậy là đúng.”

“ Còn tớ... lại không thể tiếp tục đau khổ, chỉ có thể chạy trốn.” Hoàng Thiên Vũ khẽ nhắm mắt lại, trên môi còn vương một nụ cười buồn.

Lưu Anh Phương im lặng không lên tiếng. Cô nhìn cậu thật lâu.

Ba người bạn của cô. Một người trốn tránh, một người đuổi theo, còn một người lại từ bỏ. Có thể nói là cô chưa từng yêu ai, chỉ là chìm đắm trong thứ tình cảm mà mình nghĩ ra, đưa nó vào trong tiểu thuyết. Cô không thể hiểu hết về tình yêu của bọn họ, cô không thể phán xét nó là đúng hay sai. Thế nhưng... họ là đều đau khổ. Vì tình yêu mà đau khổ. Thế, tình yêu là cái gì? Để mà khiến con người đau khổ? Vậy mà họ là không ngừng lún sâu vào trong đó?

Vũ, tớ thật sự không muốn cậu đau khổ. Nếu còn một chút hy vọng, tớ sẽ giúp cậu nắm lấy nó. Bởi vì... tớ là bạn cậu.

Lời tác giả: Cuối cùng Chan Jung Gyu cũng đã đưa ra được quyết định của mình. Cuộc đời của con người đó kể từ trang này cũng sẽ khép lại. Cậu ta lựa chọn đuổi theo, có thể sẽ lại phải chịu thương tổn. Nhưng... sẽ không có hối hận. Tôi không thể biết liệu đưa ra một cái kết cho nhân vật này như thế là đúng hay sai. Thế nhưng, trang sách cuộc đời này khép lại thì một trang sách mới sẽ mở ra. Nó có thể là một con đường mới, giúp cậu ta khám phá ra những góc khuất trong tâm hồn mình.

Con người học cách nắm giữ, cũng nên học cách buông tay

Không có con đường nào trải đầy hoa hồng cả.

Họ phải biết giẫm đạp lên chông gai mà bước tiếp.

Bước trên đôi bàn chân rướm máu của chính mình, để có thể đi hết con đường phía trước...

106. Chương 115

Hai ngày qua Vũ Linh Nhi đều phải ở nhà. Bệnh của cô cũng đã đỡ hơn nhiều nhưng ba cô vẫn luôn bắt cô không được ra ngoài. Trước đây thì cô không có ý kiến gì, bởi vì cô vẫn luôn ở nhà. Nhưng giờ đây... cô lại thật sự muốn ra ngoài. Cô phải đi tìm hân.

Không hiểu tại sao nhưng cô vẫn luôn muốn nhìn thấy hân. Giống như là thứ gì đó đang thôi thúc ở trong lòng cô. Nó khiến cô bồn chồn khó chịu không yên. Cho dù là hân lạnh nhạt với cô nhưng cô vẫn muốn nhìn thấy hân. Không biết từ bao giờ cô đã có cái tính cố chấp ấy. Nhưng so với trước đây, thì cô đã thay đổi quá nhiều rồi.

Và giờ cô đã rõ, cô vì cái gì mà thay đổi. Khi hân hạnh gặp với cô, hân hạnh mà đẩy ngã cô, không chỉ thể xác của cô đau mà trái tim cũng rất đau. Thậm chí là đau hơn gấp trăm, gấp nghìn lần. Và cô đã hiểu rõ được mình rồi. Chỉ có người cô thật sự quan tâm, thâm sự yêu thương mới khiến cô đau lòng như vậy. Thế nhưng đến lúc cô biết được đáp án rồi thì người kia lại quay lưng lại với cô. Là vì sao? Cô nhất định phải hỏi cho rõ.

Vũ Linh Nhi đi đi lại lại trong phòng, đôi mắt xuyên qua lớp cửa kính nhìn xuống dưới sân. Một chiếc xe màu trắng đang từ trong gara đi ra. Cô biết hôm nay ba cô có việc phải ra ngoài. Cô phải tranh thủ lúc ông không có ở nhà mà ra ngoài.

Ánh mắt cô nhìn theo chiếc xe cho đến khi nó chạy ra ngoài đường lớn. Cô liền thay quần áo, chạy ngay xuống nhà.

“ Cô chủ. Cô muốn đi đâu vậy?” Quản gia Kim thấy cô từ trên tầng đi xuống, khẽ hỏi.

“ Cháu.. cháu muốn ra ngoài một chút.”

“ Cháu đang bị ốm, không nên ra ngoài.”

“ Bác cho cháu đi. Cháu chỉ đi một chút thôi, sẽ về ngay.” Vũ Linh Nhi ngược đôi mắt cầu xin nhìn ông quản gia. Cô thật sự phải ra ngoài.

“ Thôi được rồi. Cô chủ nhớ về sớm.”

“ Dạ. Cháu biết rồi.” Cô gật gù đầu, hơi mỉm cười rồi chạy ra ngoài.

Quản gia Kim nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của cô. Lòng ông cũng trở nên ấm áp. Ông vốn không có con cái, thế nên ông luôn xem nó như là con ông. Cô bé này có thể trở về như trước đây. Ông thật sự rất vui.

Vũ Linh Nhi bước ra khỏi nhà. Cô mới phát hiện ra rằng, cô hoàn toàn không biết gì về hân. Cô phải đi đâu để tìm hân? Cô không biết nhà hân. Thậm chí cả số điện thoại cũng không?

Cô cảm thấy thật hoang mang, cô đã có thể ra khỏi nhà rồi nhưng lại không biết phải đi đâu. Những thứ cô biết về hân chỉ có...

Đồng cỏ thiên đường! Đúng rồi! Lần trước cô đã cùng hân tới đó. Thế nhưng... cô lại không nhớ đường. Đột nhiên cô lại cảm thấy bản thân mình thật ngốc, chỉ có mỗi đường đến đó cũng không nhớ. Nếu không phải lúc đó cô ngủ quên thì có lẽ đã biết đường rồi.

Vậy là Vũ Linh Nhi cứ đứng ngây ngẩn trước cổng nhà. Cô không biết mình phải đi theo hướng nào. Cô rất ít khi phải suy nghĩ đến điều gì. Cuộc sống cảm lạnh trong 9 năm đã khiến tư duy của cô trở nên khó khăn. Cứ mỗi lúc như vậy, cô lại cảm thấy rất khổ sở. Và giờ cũng vậy.

Thế nhưng, đột nhiên cô lại nhớ đến ngôi nhà đó. Ngôi nhà ở ngoại ô của hân ta. Cô mừng rỡ nhảy cẫng lên giống như một đứa trẻ, bắt một chiếc taxi.

Không hiểu sao cô lại có hy vọng, cảm thấy vui khi có thể gặp hân. Mặc dù hân có lẽ sẽ nói với cô những lời khó nghe. Trong lòng cô cũng có lo sợ, nó khiến cô một cảm giác bất an. Nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản nỗi cảm giác vui sướng.

Không khí ở ngoại ô trong lành hơn ở trong thành phố rất nhiều, lại đặc biệt có nhiều cây xanh mang đến cho con người ta một cảm giác thoải mái, dễ chịu. Một căn biệt thự nhỏ được xây trên đỉnh đồi, xung quanh đều có cây cối bao phủ. Vũ Linh Nhi đứng trước cổng căn biệt thự đó có lẽ đã được một lúc rồi. Cô cứ đứng yên như vậy, trong mắt lại tràn ngập dự.

Cô ngược mắt lên nhìn căn nhà màu lam đỏ. Bởi vì lần trước là buổi tối nên nhìn không rõ, nên bây giờ cô mới phát hiện ra căn nhà này vô cùng đơn giản. Nhưng trong cái đơn giản đó lại có sự ấm áp. Căn nhà tràn ngập trong mùi của cây cỏ. Nó thật tĩnh lặng, tĩnh lặng đến nỗi cô còn không biết ở đây có tồn tại hơi thở của con người hay không. Cô thật sự rất do dự.

Cô không biết mình đến đây có phải là điều đúng đắn hay không. Cô thật sự rất muốn gặp hắn, thế nhưng khi đã đến gần như vậy rồi cô lại do dự. Cô rất sợ hắn sẽ đối xử lạnh lùng với cô, niềm vui vừa mới nảy không biết đã bay đi đâu rồi. Chỉ là cô cảm thấy rất bất an, như rằng chỉ cần cô nhìn thấy hắn thì chính cô sẽ bị tổn thương. Thế nhưng thâm tâm cô lại rất muốn, rất muốn gặp hắn.

Phải thật lâu sau, cô mới quyết định.

“ Pính poong! Pính poong! Pính poong!!!”

Chuông cửa vang lên ba hồi liên tiếp. Hai tay cô nắm chặt lại, tim trong lồng ngực không an ổn mà bắt đầu đập thình thịch.

Thế nhưng... 5 phút trôi qua, vẫn không có ai ra mở cửa. Trong căn nhà cũng không phát ra bất cứ một tiếng động nào.

Hai tay cô buông thõng xuống, cô khẽ thở dài. Đôi mắt tuyệt vọng nhìn về phía cánh cổng vẫn đang đóng chặt. Là hắn đang ở bên trong? Là hắn không muốn gặp cô? Hay là hắn vốn dĩ không có ở đây?

Trong đầu cô hiện ra rất nhiều câu hỏi. Và cô thật sự mong, hắn không có ở đây. Cô thà rằng như vậy chứ không muốn hắn bỏ mặc cô. Trong cô vẫn không khỏi có chút chua xót.

Cô đứng ở đó thêm lúc nữa, cánh cửa kia vẫn kiên cố không chịu mở ra. Cuối cùng, cô quay người, ánh mắt nhìn về con đường phía xa xa đằng kia. Cô thật sự không biết phải đi đâu cả.

“ Phải đi đâu bây giờ.” Vũ Linh Nhi cúi đầu nhìn chân mình, lưỡng lự một lúc, cô mới rời khỏi nơi đó. Đi bộ không phương hướng trên con đường rải đầy sỏi đá.

Không biết qua bao lâu, chân cô cũng đã đi đến mỏi nhừ, cô cũng chẳng biết mình đã đi đến đâu nữa. Có lẽ là cô lạc đường rồi, thế nhưng giờ cô cũng chẳng để tâm đến chuyện đó. Tâm trạng nặng nề càng khiến cô không thể nhắc nổi chân lên. Cô ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời trong xanh. Bầu trời vẫn như thế, vậy mà lòng người lại trải dài một màu xám ảm đạm. Đột nhiên, ánh mắt cô thoáng hiện lên một tia ngạc nhiên.

Nơi cô đang đứng, không phải là đồng cỏ thiên đường sao?

Gió cứ từng cơn thổi qua, thật mạnh. Nó như muốn thổi bay cô đi vậy, từng bông cỏ lau vẫn luong lay theo gió, giống như là một cơn sóng màu trắng. Thật đẹp. Ở phía xa xa đằng kia, có một dáng người cùng với một thân cây thật lớn. Hai sự vật đó lại mang đến chi người ta cảm giác hoà hợp đến kỳ lạ. Thế nhưng... cũng thật đơn độc.

Vũ Linh Nhi nhìn về phía người con trái ngồi dựa lưng vào gốc cây đằng kia. Là hắn. Chính là hắn. Trái tim cô lại đập liên hồi. Cảm giác bất an trong lòng chưa bao giờ trở lên mạnh mẽ như lúc này. Cô nhìn thấy hắn... nhưng cô lại rất sợ, rất sợ phải đối mặt với hắn.

Thế nhưng... cô vẫn phải đối mặt với hắn. Bởi vì, cô phát hiện ra, không biết từ bao giờ mình đã yêu hắn. Tình yêu xuất phát từ một trái tim non nớt chứa đầy những vết thương của quá khứ.

Cô tiến lại gần hắn, đứng ngay trước mặt hắn. Lần đầu tiên cô nhìn hắn từ trên cao xuống, lại có cảm giác khác lạ. Gió thổi khiến vạt áo của cô tung bay. Mái tóc trở nên rối loạn mất trật tự.

“ Duy.”

Hắn ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, lại có chút vui mừng. Thế nhưng đôi mắt nhanh chóng trở về vẻ lạnh lẽo ban đầu của nó. Hắn hơi nghiêng đầu, không nhìn cô mà nói:

“ Em tới đây làm gì? Về đi.”

“ Anh...” Cô lại một lần nữa bị lời nói của hắn làm tổn thương. mặc dù đã biết trước là như vậy nhưng cô vẫn muốn gặp hắn. Có phải cô như thế là rất ngu ngốc không? Biểu cảm lạnh lùng đó của hắn khiến cô cảm thấy đau, cả trái tim giống như đã tan nát rồi.

“ Tôi nói em về đi. Không nghe thấy gì sao?” Hắn hét lên, đôi mắt đầy giận dữ nhìn cô.

Nếu hắn đã muốn quên đi tại sao cô lại cứ không ngừng xuất hiện trước mặt hắn như vậy? Hắn đã sắp không thể không chế nổi chính mình nữa rồi.

Tại sao cô cứ phải luôn khiến cho hắn không thể quên đi tình yêu này? Tình yêu này của hắn là thứ tình yêu không đáng để được tồn tại trên đời. Hắn muốn quên đi, hắn muốn sống một cuộc sống như trước đây. Một cuộc sống không có cô. Hắn muốn trở lại làm một con người lạnh lùng, cô độc. Nhưng ít nhất hắn cũng sẽ không cảm thấy đau, cũng sẽ không có ai có thể làm tổn thương đến hắn.

Hắn đã lựa chọn từ bỏ, thế mà tại sao nó còn khiến hắn đau đớn hơn?

Vũ Linh Nhi im lặng nhìn hắn. Đôi mắt cô ánh lên đầy sự đau khổ.

Xin em, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Nó khiến tôi cảm thấy đau. Đôi mắt ám ảnh suốt cả cuộc đời tôi. Nó khiến tôi không thể quên đi, khiến tôi cả đời đều phải chìm trong đau khổ...

“Đi đi.” Hắn ta khẽ nhắm mắt lại, hắn thật sự không thể tiếp tục nhìn cô được nữa.

“Không!” Vũ Linh Nhi đột nhiên hét lên. Chưa bao giờ cô thấy chấp với một việc đến như vậy. Cũng chưa bao giờ cô cảm thấy mình tức giận đến vậy.

Hắn chán ghét cô sao? Không phải hắn đã từng nói yêu cô? Vậy sao bây giờ lại đối xử với cô như vậy? Có phải tất cả đều là dối trá không?

“Đã bảo em đi đi. Sao em lại phiền phức đến vậy?” Trần Hà Duy đứng bật người dậy, đôi mắt giận dữ nhìn chằm chằm vào cô.

Vũ Linh Nhi mím chặt môi lại, một lời cũng không nói. Mắt cô trở nên đỏ hoa, nhưng cô không khóc. Cô cố kìm nén nước mắt của mình lại. Cô không muốn mình lại một lần nữa lại khóc. Cô không muốn mình yêu đuối như vậy. Cô chỉ giương mắt lên nhìn hắn, đôi mắt đầy sự tuyệt vọng.

“Em...” Hắn đau lòng nhìn cô, hắn không muốn người con gái mà mình yêu phải chịu tổn thương. Thế nhưng hắn không xứng đáng để ở bên cô. Đôi tay hắn vươn ra, định chạm vào mặt cô nhưng cuối cùng vẫn buông xuống. Hắn... không có tư cách.

Vũ Linh Nhi đột nhiên ôm chặt lấy hắn, hai tay nhỏ bé nắm thật chặt lấy áo hắn. Như rằng cô sợ chỉ cần cô buông tay, hắn sẽ mãi mãi biến mất khỏi thế giới của cô. Cô vùi mặt vào trong lòng hắn, những giọt nước mắt chưa xót không thể kìm nén nổi mà chảy ra. Cô cuối cùng vẫn là mềm yếu.

Hắn sống người. Một mảng áo đã bị nước mắt của cô làm ướt, cái lạnh như thấu vào tâm trong tim hắn. Lạnh. Rất lạnh. Cô lại vì hắn mà khóc, vì hắn mà đau khổ.

“Tại sao em lại cứ giày vò tôi như vậy?” Hắn khẽ thở dài, giọng nói ẩn chứa bi thương.

Hắn giang hai tay ra, định ôm lấy cô. Hắn thật sự rất muốn ôm cô vào lòng. Nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn không thể. Hắn nắm chặt lấy hai bắp vai của cô, kéo cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô.

Hắn nhất định, phải nói với cô những lời độc ác nhất.

Nhìn khuôn mặt lấm lem đầy nước mắt của cô, lòng hắn như quặn thắt. Trong không gian yên tĩnh, giọng nói đó vang lên lại thật rõ ràng.

“Sau này, đừng bao giờ đến gặp tôi nữa.”

Cô nghe thấy, lòng mình có thứ gì đó tan nát. Cô giống như một người vô hồn, nhìn hắn một lần nữa quay lưng lại với cô. Rồi bỏ cô.

Gió đột nhiên thổi mạnh, thổi tung những bông cỏ lau, nó khiến cô không còn nhìn rõ bóng dáng đang xa dần của hắn nữa. Khung cảnh đẹp như vậy, nhưng tại sao lòng người lại tàn lương đến thế.

Một giọt pha lê trong suốt lăn dài trên gò má...

Có lẽ nước mắt sẽ ngừng chảy, nhưng trái tim sẽ không ngừng đau...

107. Chương 116

Cô không biết bản thân mình như thế nào trở về nhà, đôi chân gần như mất đi cảm giác. Cô đứng ngay trước cổng nhà mình, ngược mắt nhìn lên. Chưa bao giờ cô thấy nó cao đến vậy, xa đến vậy. Cảm giác tuyệt vọng xâm chiếm lấy toàn bộ trí óc cô.

“Linh Nhi.”

Đột nhiên có một giọng nói vang lên đằng sau lưng cô.

Cô quay người lại, người đối diện khiến cô có chút ngạc nhiên.

“Nói chuyện một chút được không?”

Ngồi trong quán café “Góc khuất”, Vũ Linh Nhi cũng không thèm để ý xem xung quanh như thế nào. Cô một mặt cúi đầu, nhìn chăm chăm vào ly nước cam trước mặt. Đôi mắt lại không có tiêu cự, cô cũng chẳng biết là mình đang nhìn vào cái gì nữa. Trong lòng cô giờ đây hoàn toàn là trống rỗng.

Lưu Anh Phương ngồi nhìn cô, chỉ thở dài, một lúc lâu sau, cô gái đó mới lên tiếng.

“Ngày mai Vũ sẽ sang Mĩ.”

“Gì cơ?” Vũ Linh Nhi khẽ giật mình, dùng ánh mắt ngạc nhiên mà nhìn người kia.

Vũ sang Mĩ? Đây là việc gì? Sẽ không phải là đùa chứ?

“Tôi hôm nay đến gặp cậu là để nói chuyện này.”

Lưu Anh Phương cô biết rất rõ lý do mà Vũ ra đi. Nếu nói là vì ba của cậu, đó chỉ là một phần nhỏ. Sự thật, là vì cậu, vì tình yêu của cậu dành cho cô gái này. Cậu là bạn thân của cô. Và cô không muốn cậu phải ra đi trong đau khổ. Cô không muốn cậu sau này phải hối hận. Cũng giống như Jung Gyu, cậu ta đã hối hận.

Cô biết cậu không được lớn lên trong tình thương. Cậu lần đầu tiên đem tình cảm dành cho người khác là phải chịu đau khổ sao?

Vậy nên, cô cũng chỉ có cách này. Coi như là làm với tư cách là một người bạn của cậu đi. Cô mong rằng cậu còn có hy vọng.

“Tại sao cậu ấy lại đi?” Vũ Linh Nhi cầm chặt cốc nước trong tay, trong lòng cô không hiểu sao lại nổi lên chút bất an.

Mấy ngày nay cô dường như đã quên đi sự tồn tại của cậu. Giống như là một phần trong trái tim đã bị giấu đi vậy.

“Không phải cậu là người biết rõ nguyên nhân sao? Chuyện hôm đó.”

“Chuyện hôm...”

Nếu nói như vậy... là tại cô sao?

Trong mắt cô hiện lên một chút hoang mang. Cô không biết mình phải làm sao. Đầu óc cô vốn đang rối tung giờ như lại càng rối hơn. Cậu sẽ đi sao? Sẽ rời khỏi cô sao?

Trước đây cô vẫn biết cậu rất quan trọng trong cuộc sống của cô. Nhưng giờ phút này cô lại càng cảm nhận được điều đấy rõ hơn nữa. Cô rất lo sợ. Sợ cậu rời bỏ cô. Nếu hai người cùng rời bỏ cô. Vậy thì làm sao? Còn cô, không phải cô rất ích kỷ sao?

“Thật ra, Vũ cũng rất đáng thương. Cậu ấy từ nhỏ lớn lên mà không có tình thương của cha mẹ, chỉ có chị An là luôn ở bên cạnh cậu ấy. Cậu ấy vốn có một cuộc sống không có hạnh phúc.”

Vũ Linh Nhi không lên tiếng. Cô biết nói cái gì đây? Cô chỉ có thể lặng nghe mà thôi.

“ Nhìn bề ngoài cậu ấy luôn vui vẻ. Nhưng thật ra trong lòng lại rất cô đơn. Cậu ấy cứ tưởng luôn đeo lên một bộ mặt như thế là tôi sẽ không biết nhưng cậu ấy sai rồi. Tôi quen cậu ấy từ bao giờ chứ? Tôi sao lại không hiểu cậu ấy.”

Đến bây giờ cô vẫn không thể hiểu hết được con người cậu ấy. Hóa ra Vũ là người như thế, cậu ấy luôn là người làm cho cô cười, thế nhưng có khi trong lòng lại đang khóc. So với cuộc sống của cậu, thì những gì cô trải qua có tính là gì?

Lòng cô đột nhiên quặn thắt lại. Cậu là một con người như thế sao? Một người như cậu, đánh ra sẽ không phải chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa. Vậy mà... dường như cô lại làm tổn thương cậu... Nhưng... cô biết làm gì đây?

“ Nếu cậu thật sự yêu cậu ấy thì đừng để cậu ấy phải chịu đau khổ. Đừng để cậu ấy ra đi.” Lưu Anh Phương đột nhiên nắm chặt lấy ta cô, ánh mắt có chút cầu mong mà nhìn cô. Những người mà cô quan tâm đều đưa khổ. Vậy thì làm sao cô có thể hạnh phúc đây?

Trong lòng Vũ Linh Nhi trở nên rất hoang mang. Cô? Yêu cậu sao?

Ánh mắt của cô tràn đầy khó xử. Cô đảo mắt nhìn quanh. Quán café này kể từ lần cô đến đây với Vũ vẫn vậy. Kể cả... bức tường du nhất mang một màu sắc khác cũng thế, trên bức tường có những tấm ảnh đã cũ dần theo thời gian.

“ Cậu biết bức tường đó là bức tường tình yêu chứ? Vũ, thật sự rất yêu cậu.” Lưu Anh Phương nhìn theo hướng nhìn của cô, nói.

“ Là... như vậy sao?”

Thế nhưng... bây giờ bức ảnh cô chụp với cậu đã không còn ở đó nữa rồi. Có phải thật sự tất cả đã kết thúc rồi không? Tình yêu trong cô. Là cái gì đây?

Lời tác giả: Đó là tất cả những gì mà Lưu Anh Phương có thể nói ra. Cô mong là mỗi người có thể nhìn rõ được trái tim của mình, để có được một kết thúc thỏa đáng nhất. Vai trò của cô, chỉ đến đây thôi. Vai trò của một người dẫn chuyện cũng đã đến lúc dừng lại. Để cho các nhân vật khác tự quyết định số phận của mình.

Có thể một phần của cuộc đời cô chưa từng trải qua tình yêu, thứ tình cảm trù tượng đó cô sẽ không thể hiểu được. Nhưng... nhanh thôi, nó sẽ đến với cô. Nó có thể sẽ không giống những cuốn tiểu thuyết mà cô đã từng viết trước đây. Nó đúng hơn chính là cuộc đời. Nơi mà kết thúc không phải bao giờ cũng như người đọc mong muốn.

... 8.AM...

Sân bay vẫn như vậy nhiên người qua lại, có người ra đi, cũng có người lại đến. Chỉ là bầu không khí thực ồn ào, trong đó không hiểu sao lại có chút buồn. Có lẽ là cậu ta thực sự cảm thấy như vậy.

Hoàng Thiên Vũ kéo theo chiếc valy màu đen trong tay, đứng ngẩn ra nhìn đám đông người đang không ngừng qua lại. Cậu tự hỏi liệu mình tồn tại có phải là một điều thừa thãi không. Giống như là một hạt cát giữ đại dương bao la. Dù cậu có thật sự biến mất cũng sẽ không có ai để tâm. Cậu quyết định rồi, cậu thật sự sẽ rời khỏi nơi này.

“ Vũ.”

Từ phía đám đông dường như có người đang gọi cậu. Cậu nghe thấy rất rõ ràng, quay lại, hóa ra là Hoàng Thiên An.

Thế nhưng, đằng sau cô lại có một người khác. Một người mà cậu không hề ngờ tới.

“ Chị hai. Ba.”

Đúng vậy, người đó chính là Hoàng Minh Thành.

“ Chi và ba đến tiền em.” Hoàng Thiên An cười nói, trong lòng cô lại có chút không nỡ. Không biết hôm nay Vũ sang Mĩ, bao giờ mới có thể gặp lại nó. Thằng bé này dù lớn nhưng vẫn cứ là một đứa trẻ.

“ Em cũng sắp phải lên máy bay rồi.” Cậu nhìn Hoàng Thiên An, đôi mắt lại không tự chủ được nhìn về phía người đàn ông kia.

Cậu không nghĩ là người này sẽ đến, người mà cậu vẫn gọi là ba ấy.

“ Được rồi. Chị có việc phải đi trước. Nhớ thường xuyên gọi điện về cho chị.” Hoàng Thiên An nhìn hai người họ. Cô chỉ mong cuối cùng gia đình này sẽ được êm ấm. Như vậy, cô cũng sẽ không cảm thấy lạnh lẽo.

Cậu nhìn theo bóng dáng của người chị rồi sau đó lại nhìn người đàn ông kia. Cả hai người đều im lặng, không khí có chút ngột ngạt.

“ Con thật sự sẽ từ bỏ công ty này sao?” Cuối cùng, người lên tiếng trước lại là Hoàng Minh Thành. Với ông ta, vẫn là một vẻ điềm tĩnh đó.

“ Con không muốn tiếp tục sống như thế.”

“ Vậy được. Người ba này sẽ chờ khi con đường đường chính chính đứng trước mặt ba để cho ta thấy ta đã sai như thế nào.” Ông ta cuối cùng cũng không thể làm gì khác ngoài việc từ bỏ.

Từ khi đứa con đó ra đi, ông đã suy nghĩ rất nhiều, về cả cuộc đời cùng sự nghiệp của mình. Ông chỉ có thể chấp nhận nó ra đi, bởi vì đó là điều nó thích. Lần đầu tiên ông thật sự nghĩ về một thứ mà con mình thích. Và chợt, ông phát hiện ra dường như những điều ông bắt nó làm chưa bao giờ đã là điều nó thích. Có phải vì thế mà nó thà lựa chọn cách rời khỏi gia đình này còn hơn là ở với ông không. Vậy, ông sẽ nhìn nó ra đi. Và đến khi nó trở về nó sẽ khẳng định với ông rằng nó có thể sống dù không cần đến tiền của ông.

“ Ba...” Cậu có chút ngạc nhiên không nói lên lời. Cậu không nghĩ ông sẽ nói ra những điều đó với cô.

“ Có thể ba chưa phải là một người ba tốt thế nhưng cũng đừng nên hận ta được không? Cứ ra đi theo ước mơ của con.” Gần như là lần đầu tiên trong cuộc đời, ông cười với cậu. Nó là một nụ cười tuy có chút gượng gạo nhưng lại ấm áp.

Và cậu nghĩ. Người đứng trước mặt cậu đây đã thay đổi rồi. Nếu như ông đã là một người như vậy thì cuộc đời của cậu có khi đã không như thế này. Nhưng... bây giờ liệu có phải đã muộn không?

Không! Nếu cuộc đời không diễn như đúng ban đầu của nó... thì cậu... sẽ không thể gặp được cô. Và cậu, chưa bao giờ hối hận khi đã gặp cô.

“ Một cái ôm tạm biệt được không ba?” Cậu khẽ cười, bởi vì trong lòng cậu dường như đã không còn gì vướng bận nữa.

Và cậu nghĩ... cậu đã có một người ba mới. Có lẽ không phải là một người ban hoàn hảo nhưng có lẽ cũng là một người ba khiến cậu ấm áp hơn trước đây. Và đến một ngày nào đó, cậu tin ông sẽ là một người ba tốt của hai chị em cậu.

Cậu ôm lấy người đàn ông đó, cảm nhận cái ôm hiếm hoi từ ông. Và cậu... sắp rời khỏi đất nước này.

Lời tác giả: Hoàng Minh Thành – người đàn ông đó có lẽ sẽ chưa nhận ra hết được những thiếu sót trong cuộc đời mình. Tiền bạc đôi khi là một thứ gì quá quan trọng, nó khiến cho tình cảm của con người bị lu mờ. Khi trải qua một cuộc sống quá nghèo túng và cơ cực, nơi mà đồng tiền có thể cứu một người sắp chết đói. Thì thứ cảm xúc tồn tại một cách tự nhiên sẽ dần bị mất đi. Họ dần trở thành nô lệ của quyền lực và của cải. Người đàn ông đó cũng vậy. Và ông ta cũng không hề biết mình đã làm tổn thương đến những người xung quanh.

Và nếu khi đó chưa quá muộn thì hãy học tập cách bắt lại từ đầu. Không phải là bắt đầu từ lúc kết thúc, mà hãy quay lại điểm xuất phát của nó. Và nơi xuất phát của tình yêu, là từ trái tim.

108. Chương 117

“Con đi đây.” Cậu buông người bao kia ra, nhìn ông ta cười.

Có lẽ đây là nụ cười khiến cậu vui vẻ nhất khi đối diện với người này. Không phải là một nụ cười giả tạo khiến cậu chán ghét. Cậu cuối cùng cũng có thể sống theo ý mình, làm những việc mình thích. Cậu có thể trở thành một nhiếp ảnh gia. Thế nhưng... tại sao tim cậu vẫn có cảm giác nhói đau?

Là vì cô?

Có lẽ vậy. Sau này, cậu sẽ không thể gặp lại cô nữa rồi. Mà nếu có gặp lại thì đó cũng là chuyện của rất nhiều năm sau. Khi đó, tình cảm của cậu cũng đã nhạt phai dần.

Cậu thật sự không muốn rời khỏi nơi này. Nhưng... cậu đã quyết định. Và cậu chỉ có thể quay người bước đi trên con đường của mình, con đường không có cô.

Cậu kéo theo chiếc valy nặng trĩu quay người bước đi. Lòng cậu hiện tại cũng đang rất nặng nề. Mỗi bước đi đều trở nên khó nhọc. Và cậu, vẫn không thể chối bỏ lòng mình. Cậu quay đầu lại, dường như muốn nhìn nơi này một lần nữa.

Có lẽ phải lâu lắm, cậu mới trở lại đất nước này, nơi chưa đựng mối tình đầu của cậu.

Đột nhiên cậu nghĩ, cậu thật sự rất muốn cô xuất hiện ở đây ngay bây giờ, giữ cậu lại. Vậy thì tốt rồi. Cậu sẽ không đi. Thế nhưng, cậu thật ngốc. Cô thậm chí còn không biết cậu sẽ đi thì làm sao lại có thể xuất hiện ở nơi này được.

Nhưng, cậu sai rồi.

Phía xa đằng kia, có một người đang nhìn cậu. Và dường như, cậu cũng nhìn thấy người đó.

Đôi mắt cậu tràn đầy ngạc nhiên, lại có chút vui mừng. Thế nhưng, người đó không tiến lại về phía cậu mà chỉ đứng yên đó, nhìn theo cậu. Lòng cậu lại chợt lạnh đi, tim quặn thắt. Hoá ra... cô chỉ đến tiễn cậu mà thôi...

Vũ Linh Nhi từ phía xa trông thấy cậu. Từ khi gặp Lưu Anh Phương về lòng cô đều bất ổn không yên. Hình ảnh hai người con trai xuất hiện trong tâm trí cô. Một người không quan tâm đến cô. Còn một người cũng sắp rời khỏi cô sao? Cô rất sợ... rất sợ sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa. Nhưng bây giờ đứng đây, cô lại không biết nên tiến hay nên lùi.

Thứ tình cảm tồn tại trong chính con người cô khiến cô rất hoang mang. Cậu đối với cô rất quan trọng. Cậu xuất hiện trong cuộc đời của cô giống như là một người anh trai vậy. Cậu thay thế cho anh trai cô. Cậu luôn ở bên cô, cậu khiến cho cô cười. Nhưng... liệu thứ tình cảm đó có vượt quá tình anh em không?

Chỉ biết là trong giờ phút này... cô thật sự rất sợ mất cậu.

Cậu vẫn nhìn cô, đôi môi khẽ cười. Cậu muốn hình ảnh cuối cùng mà mình lưu lại trong cô là một hình ảnh vui vẻ nhất. Có thể xem như đây là một nụ cười tạm biệt đi.

Cuối cùng, cậu vẫn là quay người, bàn tay nắm chặt lấy valy mà kéo đi. Nơi hốc mắt tràn ra một giọt lệ trong suốt.

Vũ Linh Nhi cả người đều bất động. Cô... có nên giữ cậu lại không? Chỉ cần cô vươn tay ra, chỉ cần cô chạy lại ôm lấy cậu. Thì cậu sẽ không rời bỏ cô. Nhưng... vậy có phải là ích kỷ không?

Bầu trời hôm nay lại đặc biệt trong xanh. Nhưng dường như nó lại ngược lại với lòng người. Có cái gì đó thật buồn, cũng thật mất mát. Nơi nghĩa trang vắng vẻ, cỏ mọc um tùm khắp nơi. Một cô gái trên tay cầm một bó hoa trắng, đứng lặng yên trước một ngôi mộ.

Hoàng Thiên An nhìn vào bức ảnh trên tấm bia mộ, môi khẽ cười.

“ Minh. Em đến thăm anh rồi đây.” Cô đặt bó hoa xuống trước mộ, đôi tay lau đi những hạt bụi phủ trên tấm ảnh. Trong ảnh, một người con trai đang cười, nụ cười thật ấm áp. Đường như... anh cũng đang nhìn cô.

Hoàng Thiên An nở một nụ cười. Nụ cười có chút gì nhẹ nhõm, lại chút gì đó đau khổ, yêu thương. Qua bao nhiêu năm cuối cùng cô cũng có thể đối diện với người này - người mà cô yêu.

“ Xin lỗi vì bây giờ mới có thể đến thăm anh. Anh sẽ không giận em đúng không?”

Trước đây, cô luôn sống trong cảm giác tội lỗi, đau khổ. Từng cơn ác mộng như luôn quấn lấy cô. Mỗi lần cô nhớ đến anh, là lại không kiềm được nước mắt chảy ra. Thậm chí cô đã từng nghĩ đến cái chết. Nhưng... bây giờ cô đã nghĩ thông suốt rồi. Cô vẫn rất yêu anh. Và cô phải vì anh mà tiếp tục sống tiếp.

Cô đã hứa với anh. Dù ai trong hai người ra đi trước thì người còn lại nhất định phải sống tốt. Và cô bây giờ phải thực hiện lời hứa này. Cho dù nó khiến cô đau khổ thì cô cũng sẽ mỉm cười mà sống tiếp. Vì cô vẫn còn một trách nhiệm. Cô phải chăm sóc cho Linh Nhi thật tốt. Phải thay anh hoàn thành nhiệm vụ này.

“ Linh Nhi. Cô bé đó rất dễ thương. Em nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt.”

Cô nhìn bức ảnh người con trai hiền hoà đó. Hốc mắt không tự chủ được mà đỏ lên. Thế nhưng... cô không thể khóc. Không thể khóc trước mặt anh. Cô đã hứa là sẽ sống thật hạnh phúc. Cô không thể để anh lo lắng cho cô. Nhưng... nó thật sự rất khó khăn với cô.

Hoàng Thiên An khẽ cười, giọng nghẹn ngào nói:

“Anh để cho em khóc lần cuối cùng này thôi được không?”

Thế rồi nước mắt giống như không thể nào ngăn nổi mà chảy ra. Cô một lần nữa lại khóc. Thế nhưng, nó nhất định là lần cuối cùng. Để cô đau nốt một lần này nữa thôi. Để cô có thể nhớ anh, yêu anh một lần này nữa thôi. Để rồi sau đó cô sẽ cất giấu mọi thứ vào trong tim. Mãi mãi lãng quên. Cô phải tiếp tục cuộc sống mà không có anh. Một cuộc sống hạnh phúc.

Bầu trời trải lên một màu xanh. Và có lẽ... nó cũng là màu xanh kết thúc. Có cái gì đó thật nhẹ nhàng, nhưng cũng thật đau khổ...

Lời tác giả: Hoàng Thiên An sống 9 năm trong đau khổ. Cô gái luôn nở nụ cười trong nước mắt chỉ là không muốn quên đi một người đáng lẽ phải quên. Có thể là rất đau khổ nhưng những hồi ức đẹp để vẫn luôn khiến cô nhớ tới. Có phải là số phận quá nghiệt ngã cho cô gái này.

Thế nhưng nếu có thể bỏ lại đằng sau quá khứ, không phải là lãng quên đi mà là cất giấu nó đi. Thì mỗi khi nhớ lại cũng sẽ không đau mà chỉ là nhói. Bởi vì con người chỉ được sinh ra một lần, và họ không có quyền kết thúc sinh mạng của mình. Vậy thì nhất định phải mỉm cười mà sống tiếp. Cho dù là đau khổ cũng phải tiếp tục đi con đường của mình. Tiến về tương lai chứ không phải là lùi lại trong quá khứ. Và cuộc đời kết thúc ở nơi cuối con đường chứ không phải là nơi bắt đầu, hay bất kỳ một điểm dừng nào trên đường.

Cũng giống như chuyện của ba người Duy – Linh Nhi – Vũ. Đây không phải là kết thúc cho cuộc đời họ. Mà mới chỉ là bắt đầu. Nhưng nó lại là kết thúc cho trang sách này. Tại sao? Khi câu truyện này khép lại, vẫn chưa có lời giải đáp.

Thà rằng cả ba người đau khổ, còn hơn một người chịu nỗi đau của cả ba sao?

... Bảy năm sau...

“ Mẹ.” Một cô bé chừng 5, 6 tuổi chạy ù vào trong phòng. Hai bím tóc nhỏ vùng vẫy nhìn rất dễ thương. Đặc biệt là đôi mắt to tròn màu nâu khói lúc nào cũng chớp chớp.

Cô bé chạy vào phòng liền ôm chặt lấy người phụ nữ đang ngồi trên ghế. Người phụ nữ đó xoa xoa đầu cô bé, dịu dàng nói.

“ Chuyện gì vậy con?”

“ Mẹ đang làm gì thế?” Cô bé ngược đôi mắt to lên hỏi mẹ, lại nhìn về phía bức tranh đang được vẽ dang dở trên giá.

“ Mẹ đang làm việc.”

“ Bíp! Bíp! Bíp!!!” Tiếng còi ô tô đột nhiên vang lên.

“ A! Ba về!” Cô bé ngay tức khắc chạy ra khỏi phòng, cái miệng thì cứ cười toe toét suốt.

Người phụ nữ mỉm cười, đôi mắt đồng màu mắt với cô bé chứa đầy sự dịu dàng. Qua bao nhiêu năm, cô cũng đã trưởng thành, cũng có thể mỉm cười vui vẻ như thế.

Nụ cười có đôi khi không phải hạnh phúc, nhưng nó có thể là một phần của niềm vui. Và cái đích của cuộc sống đó chính là việc mỗi ngày đều có thể mỉm cười.

Lời tác giả: Tôi thật sự muốn hỏi cô bé đó rằng: “Ba của nó là ai?”

Nhưng có lẽ đến cuối cùng cũng sẽ mãi mãi không có câu trả lời.

Việc lựa chọn đôi khi không phải là điều quan trọng. Mà quan trọng là bạn có thể mỉm cười sau lựa chọn đó hay không.

“The smile!” đã khép lại. Mở đầu trong nước mắt và kết thúc trong nụ cười. Tôi tự hào vì điều đó. Các nhân vật do tôi tạo ra thế nhưng họ đã tự kết thúc cuộc đời của mình. Và Lưu Anh Phương được xem như một vai trò của người kể chuyện ngay từ đầu. Bạn không hiểu tại sao ư? Bởi vì cô gái đó cũng đã viết ra một cuốn sách của riêng mình, cuốn sách với một “nụ cười”.

Đừng để những gì trên trang giấy tri phối bạn, bạn là một phần trong cuốn sách. Thế nhưng bạn cũng chính là tác giả của nó, giống như Anh Phương đã đặt mình vào trong cuốn sách ấy...

- Q: “ The smile!” đối với bạn có ý nghĩa như thế nào?

- Lưu Anh Phương: Nó đối với tôi cũng giống như một phần cuộc sống. Nơi mà tôi có thể thỏa sức sáng tạo, mở ra một kết thúc khác cho câu chuyện của chính mình.

- Q: Đây là một câu chuyện có thật ngoài đời?

- Lưu Anh Phương: Đúng vậy. Là một câu chuyện về bạn của tôi.

- Q: Và bạn cũng có mặt trong câu chuyện ấy.

- Lưu Anh Phương: Đúng.

- Q: Tôi thật sự rất tò mò, liệu kết thúc giữa ba người Duy, Linh Nhi và Vũ có giống như ngoài đời.

- Lưu Anh Phương: Nếu tôi có thể nói ra thì nó đã là kết thúc của câu truyện rồi.

Sau bảy năm, tác giả của “ The smile!” cũng đã trưởng thành nên rất nhiều. Lưu Anh Phương cũng sẽ tiếp tục viết ra những câu truyện khác. Là chính về cuộc đời mình chẳng?

Có thể mỗi người trong chúng ta sẽ phát hiện ra rằng. Cuộc đời mình có đôi khi cũng sẽ xuất hiện trong tiểu thuyết, ở một nhân vật nào đó. Mà khi nhìn vào họ bạn sẽ nhìn thấy cuộc đời mình.

Xương rồng đôi thật đẹp, cũng thật kiên cường. Nhưng con người ta không phải lúc nào cũng kiên cường. Cũng có lúc phải mềm yếu để cho nước mắt chảy ra. Sau đó lại có thể cười. Khóc và cười luôn song hành như vậy?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-smile>